

БЕЗУМНИЯТ КОРАБ

втора книга от трилогията
“САГА ЗА ЖИВИТЕ КОРАБИ”

РОБИН ХОД

MBG BOOKS

РОБИН ХОБ
БЕЗУМНИЯТ КОРАБ
ВТОРА КНИГА ОТ
ТРИЛОГИЯТА „САГА ЗА
ЖИВИТЕ КОРАБИ“

Превод: Радин Григоров

chitanka.info

Така би трябвало да изглежда всеки фентъзи роман.
Книгите на Робин Хоб са като диаманти сред
цирконието море.

Джордж Р. Р. Мартин

Епично фентъзи, съчетало най-добрите страни на
Толкин и Патрик О'Брайън. Едно от най-съвършените
фентъзи сказания; достоен завършек на настоящото
хилядолетие.

Publishers Weekly

В родния си град Алтея пристига с очакването, че най-сетне
разполага със средствата да си върне кораба. Вместо това тя ще бъде
посрещната от неприятна изненада — съдбоносна не само за нея, а и
за целия род Вестрит.

Вестта за пленяването на Вивачия пристига в момент, когато
целият град е разтърсван от дразги. Потокът от чужденци продължава
да уронва Търговските традиции, а нови налози и ограничения
задушават печалбите им. Патрулните съдове, които би трябвало да ги
защитават от морските разбойници, на практика упражняват друга
форма на пиратство. Не изненада, че из града все по-силно се разнасят
гласове, говорещи за независимост. А в отговор самият сатрап започва
да обръща поглед към недоволстващите Прокълнати брегове.

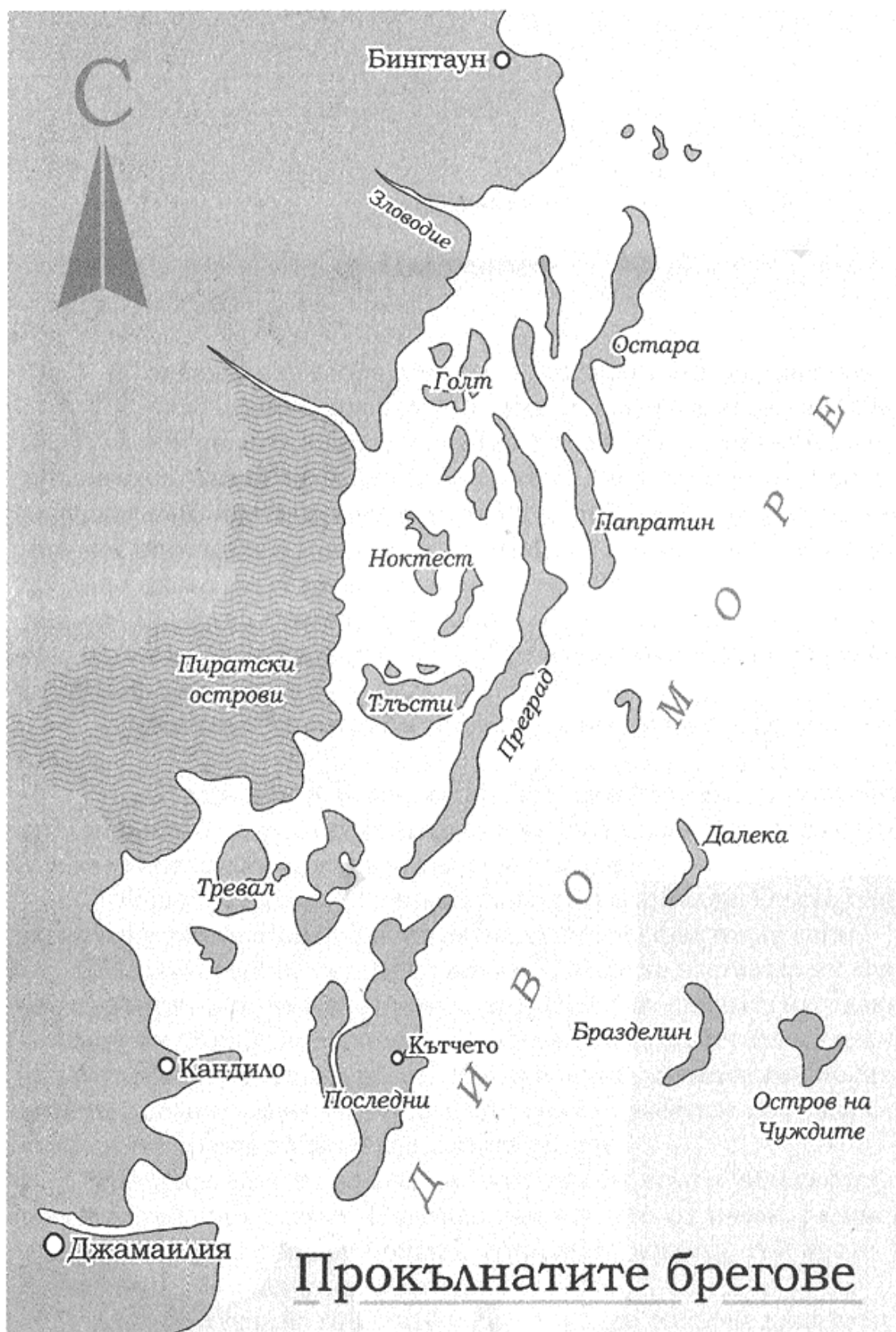
Сред тази обстановка Вестритови подеват своя опит да върнат
семеияния си кораб. Техните средства не стигат за сдобиването с друг
плавателен съд... но са достатъчни за откупуването на един безумен
жив кораб, с когото никой не иска да плава.

Но дори и ако по някакво чудо слепият Парагон успешно бъде
изведен в открито море, дали спасителната експедиция ще се окаже
навременна?

Защото капитан Кенит отдавна е свикнал да (за)пленява
кораби...

ЗА АВТОРА

Маргарет Линдхолм (истинското име на Робин Хоб) е родена в Калифорния и отраснала в Аляска. Понастоящем тя живее в град Такома, щата Вашингтон. На родния читател Робин Хоб е позната с поредиците *Придворният убиец* и *Шутът и убиецът*, а в световен мащаб тя е едно от заслужилите имена сред класиците на съвременната фентъзи литература.

Kapma

ПРОЛОГ

СПОМЕНИ ЗА КРИЛЕ

Под туловищата на змиите водораслите меко се полюшваха под допира на теченията. Тук водата бе със същата топлина, отличавала южната плътност.

Молкин бе заявил, че те повече няма да следват сребристия кърмител, ала изкусителното ухание на въпросния продължаваше да изпълва солената вода. Съдът не се намираше далече, тъй като те все още го следваха, макар и от разстояние.

Шривър възнамеряваше да изтъкне пред водача това видимо несъответствие между намерение и дело, но просто не можеше. Не и докато той им изглеждаше тъй изнурен.

Раните, които Молкин бе понесъл в един сблъсък с бялата змия, нарастваха бавно. Разкъсите дразнещо нарушаваха последователността на шарките му. Златистите петна, които обгръщаха тялото му и изтъкваха същината му на пророк, бяха загаснали.

Самата Шривър също се чувстваше умърлушена.

В търсенето си на Помнещи те бяха изминали дълъг път. И някога, в началото на това дирене, Молкин бе излъчвал увереност. Понастоящем той споделяше объркването на Шривър и Сесурея — общо три змии бяха останали от огромната плетеница, започнала миграцията; останалите бяха изгубили доверието си към своя водач. Те бяха предпочели да следват един огромен кърмител и да се угояват с безпомощната плът, която той периодично изхвърляше зад себе си.

Тази раздяла бе настъпила преди много приливи.

— Понякога — тихо й довери отпочиващият край нея Молкин — аз губя мястото си във времето. Струва ми се, че сме идвали тук и преди, че сме правили тези неща и преди, може би дори сме споделяли тези слова. Понякога вярвам в това тъй силно, че ми се струва, че днешният ден е просто спомен или сън. В тези моменти ми се струва, че не се налага да вършим нищо, защото онова, което ни се е случило, ще се случи отново. А може би вече се е случило.

Гласът му не се отличавахе с особена увереност.

Тя се допря до него. Змиите се раздвижваха незабележимо, не повече от необходимото, за да задържат мястото си сред течението. Под тях Сесурея неочаквано наостри грива и отдели слаба струя отрова, за да привлече вниманието им.

— Вижте! Храна! — протръби той.

Сребристият пасаж риби приличаше на благословия в спускането си към тях. А зад рибите личеше друга плетеница змии, която се хранеше с изостаналите. Три алени, една зелена и две сини змии. Малка плетеница, ала изградена от оживени и здрави на вид змии. Техните лъскави кожи и натежала плът рязко контрастираха с изпосталелите и диплещи люспи змии, предвождани от Молкин.

— Елате — рече Молкин и ги поведе към храната. Шривър изпусна тих звук на облекчение: поне щяха да се нахранят. А може би другите змии щяха да се присъединят към тях, щом видеха, че Молкин е пророк.

Пасажът риби се бе слял в едно цялостно същество, чийто блясък обърквахе окото. Ала въпросното същество притежаваше способността да се разпада и разхвърля край тромавия ловец. Змиите от плетеницата на Молкин не бяха тромави и ловко се впуснаха подир рибите. Другата плетеница протръби предупреждение, ала Шривър не виждаше опасност. С едно движение на опашката тя се вряза в пасажа, поглъщайки три риби наведнъж. Те изчезнаха в гърлото ѝ.

Две от алените змии неочаквано промениха посоката си и нападнаха Молкин. Те го блъскаха с муцуните си сякаш е акула или някакъв друг враг. Синята се нахвърли върху Шривър, раззинала паст, но Молкиновата следовница успя да избегне удара. Третата червена змия се опитваше да обвие Сесурея — гривата ѝ бе настръхнала, прибавяйки отрова към протръбените обиди. В тях отсъстваше смисъл, долавяше се единствено ярост.

Шривър побягна, обхваната от страх и объркване. А Молкин не последва примера ѝ. Вместо това той разпери гривата си: отделеният облак токсини почти парализира алените. Те се отдръпнаха, ожесточено трептящи с хриле, за да очистят отровата.

— Какво ви става? — обърна се Молкин към чудатата плетеница. Той се изви в спирала, заплашително разгърнал грива. Петната му смогнаха да заблестят. — Защо ни нападате като бездушни скотове

заради храна? Това не е типично за нас! Дори и да бяха малко, рибите принадлежат на онзи, който ги улови, а не на онзи, който ги е зърнал първи. Нима сте забравили кои сте? Какво сте? Нима умовете ви са затихнали съвсем?

За момент другите змии увиснаха неподвижни, потрепващи единствено с опашки. Рибният пасаж избяга, вече забравен. В следващия момент и шестте змии се нахвърлиха към Молкин, като тласнати от думите му. Под ужасения поглед на Шривър те се обвиха около него и го повлякоха към дъното.

— Ела да ми помогнеш! — протръби Сесурей. — Те ще го задушат!

Думите му я изтръгнаха от унеса. Двамата едновременно достигнаха своя водач и започнаха да блъскат противниците. Непознатите змии се опитваха да го разкъсат със зъби, като плячка. Кръвта му се примесваше със задушаваш облак токсини. Безмозъчното им ожесточение накара Шривър да изкрещи от ужас. И все пак тя се нахвърли да ги хапе, а Сесурей се възползваше от превъзхождащата си дължина, за да им нанася удари с опашка.

В един удобен момент той обви раненото тяло на Молкин в своето и го отдели от освирепелите нападатели. Шривър с готовност изостави битката и го последва. Змиите не се впуснаха подире им. Освирепели от отровите, те се нахвърлиха едни върху други, ревящи предизвикателно. Викове, които не съдържаха никакъв смисъл.

По-късно, докато Шривър заглаждаше лечебна слуз върху разкъсаната плът на Молкин, той каза:

— Те са забравили. Напълно са забравили какво, и кои са били. Минало е прекалено много време, Шривър. Те са изгубили и последната частица от спомените и целите си. — Той потръпна, когато тя намести ивица разкъсана кожа и я залепи. — Те са онова, в което ще се превърнем ние.

— Спокойно — меко му каза тя. — Почивай си.

Шривър обви тялото си по-стабилно около него, захвана се с опашка за една скала. Сплетен по сходен начин, Сесурей вече спеше. А може би просто се бе смълчал, покосен от същото обезсърчение, връхлетяло и Шривър. Дано това не беше така. Самата тя се чувстваше обезкуражена. Трудно би било да го утешава.

Молкин я притесняваше най-много. Тяхната среща със сребристия кърмител го бе променила. Останалите кърмители, плаващи на границата между Обилието и Недостига, представляваха единствено източници на лесна храна. Ала сребърната бе различна. Нейната миризма бе събудила спомени и в трима им и те я бяха проследили до източника, решени, че в края ще открият Помнеща. Вместо това се бяха натъкнали на нещо съвсем различно. Тя не бе отвърнала на позивите им. На бялата умолявала змия тя бе дала храна. И тъй Молкин се бе отдръпнал, заявявайки, че тя не е Помнеща и че няма да я следват повече. Ала нейната миризма винаги се бе долавяла сред водата. Тя бе скрита, но се намираще недалеч. Молкин все още я следваше, а Шривър и Сесурея все още следваха Молкин.

Водачът тихо простена и се раздвижи.

— Боя се, че това е последният път, в който някой от нас прави това пътуване под формата на нещо различно от звяр.

— Какво искаш да кажеш? — неочаквано попита Сесурея и се извърна, за да погледне другарите си в очите. От сражението той бе отнесъл множество рани, макар че нито една от тях не беше сериозна. Най-заплашителна изглеждаше една цепнатина, успоредно на една от отровните жлези. По-дълбока, тя би предизвикала смъртта му от собствената му отрова. Само чистият късмет бе запазил малката им плетеница.

— Вгледай се в спомените си — слабо нареди Молкин. — Вгледай се не просто в приливите и дните, а и в сезоните и годините, десетилетия назад. Ние сме били тук преди, Сесурея. Всички плетеници са мигрирали в тези води, не просто веднъж, а десетки пъти. Идвали сме тук, за да дирим онези, които си спомнят, малцината съхраняващи спомените на нашия вид. Обещанието бе недвусмислено. От нас се очакваше да се съберем, да получим паметта си обратно и да се отправим към безопасно място, където да довършим трансформацията си. Където да се преродим. И въпреки това десетки пъти сме откривали единствено разочарования. Всеки път сме захвърляли надеждите си, забравяли сме целта си и сме се завръщали в топлите южни води. Всеки път онези от нас, запомнили нещо, са казвали: Може би сме допуснали грешка. Може би сега не е било времето за подновата. Но всъщност времето е било правилно. Не ние

сме сгрешили. Онези, които е трябвало да се срещнат с нас, не са дошли. Нито веднъж. Може би и този път ще бъде така.

Молкин притихна. Шривър продължаваше да стои вкопчена, напрегната срещу течението. Дори и ако течение бе отсъствало, тук нямаше кал, която да ги приветства, а само груби морски треви и остри камъни. Определено трябваше да си намерят по-добро място за почивка. Ала не биваше да пътуват преди Молкин да се е излекувал. Пък и къде щяха да отидат? Те бяха обхождали във всички посоки това странно течение; Шривър не бе сигурна, че Молкин знае къде ги отвежда. А къде би отишла самата тя, ако решише? Този въпрос се оказа прекалено мъчителен за нейния ум. В момента не ѝ беше до мисли.

Тя премигна и се загледа към тялото си, сплетено с останалите две. Червенината на люспите ѝ се отличаваеше с плътен оттенък, но може би изглеждаше така само в контраст със завехналата кожа на Молкин, чиито златисти петна сега изглеждаха кафяви, а раните го загрозяваха допълнително. Той трябваше да се храни, за да смени кожата си. Това щеше да го накара да се почувства по-добре. Подобно нещо щеше да се отрази добре на всички им.

Тя изрази тази мисъл гласно:

— Трябва да се храним. Всички ние сме изгладнели и отпаднали. Моите торбички с отрова са почти празни. Може би трябва да се отправим на юг, където храната е предостатъчна, а водата е топла.

Молкин се раздвижи, за да се обърне към нея. Големите му очи бяха придобили меден цвят заради тревогата.

— Ти харчиш прекалено голяма част от силата си заради мен, Шривър — укори я той. Костваше му усилие да отърси и изправи гривата си. Второ тръсване отдели слаба мъгла отрова. Допирът с нея възвърна съзнанието ѝ. А Сесурей се приведе по-близо, обвивайки и двама им. Той също погълна токсините.

— Всичко ще бъде наред — успокои я той. — Ти си уморена и гладна, като всички ни.

— Уморени до смърт — отмаляло потвърди Молкин. — И гладни до безумие. Настояванията на тялото надвиват делата на ума. Но искам и двамата да слушате добре. Запечатайте това в умовете си и никога не го забравяйте, дори и всичко останало да изчезне. Ние не можем да се върнем на юг. Напуснем ли тези води, това ще бъде краят. Докато сме в

състояние да мислим, трябва да останем тук и да търсим Помнещи. Усещам, че ако не бъдем подновени този път, това никога няма да се случи. Ние, заедно с целия си вид, ще погинем и ще изчезнем в забрава, обхващаща морето, небето и земята.

Странните думи той изрече бавно. За момент Шривър почти можа да си припомни значенията им. Обилие и Недостиг. Земя, небе и море, трите части от тяхното владение, трите сфери на... нещо.

Молкин отново тръсна грива. Този път Шривър и Сесурея разтвориха криле. Женската погледна надолу към камъните, покриващи морското дъно, към слоевете морски треви и налепи, които обгръщаха Арката на завоевателя. Черният камък, обвит със сребро, личеше само на редки места. Земята го бе откъртила, а морето го бе погълнало. Някога, преди много животи, Шривър бе седяла върху тази масивна арка, разперила криле, за да ги прилепи към раменете си. И бе изразила радостта от свежия утринен дъжд към своя любим: сияен син дракон, изревал в отговор. Някога Древните бяха посрещали появата ѝ с цветя и приветствени викове. Някога, в този град, под синьо небе...

Образът избледня. Той беше безсмислен. Изображенията чезнеха като спомени от съновидение.

— Бъдете силни — говореше Молкин. — Ако не сме орисани да оцелеем, то нека пак се борим до самия край. Нека самата съдба бъде онази, която ни отстрани, а не нашата собствена неувереност. В името на вида си: нека останем верни на онова, което сме били.

Гривата му настръхна около шията. Той отново изглеждаше като онзи визионер, спечелил верността на Шривър преди толкова много време.

— Не, Молкин — тихо отвърна тя. — Ние не сме обречени да умрем или да изчезнем. Погледни!

Сянката на един кърмител лениво се носеше над тях. При минаването си той им хвърли храна. Месото потъна бавно, понесено от течението. Това бяха мъртви двукраки, едно от които все още оковано. За това подаяние нямаше да има битка. То трябваше единствено да бъде прието.

— Елате — подкани тя Молкин, а Сесурея нетърпеливо се разплете и се отправи към месото. Шривър, надигнала се на свой ред, внимателно понесе своя водач към храната на кърмителя.

ПРОЛЕТ

ГЛАВА ПЪРВА

БЕЗУМНИЯТ КОРАБ

Полъхът бе остър и настойчив, ала в същото време нещо в него загатваше за приближаваща пролет. Въздухът бе пропит с миризмата на йод, а това значеше, че е дошъл отлив, оголил водораслите край брега. Пясъкът под корпуса му все още влажнееше заради последния порой. Димът от огъня, накладен от Янтар, гъделичкаше носа му.

Фигурата извърна сляпото си лице и повдигна ръка, за да успокои сърбежа.

— Прекрасна вечер, нали? — каза тя. — Небето вече се проясни. Все още личат облаци, но луната и някои звезди се виждат. Събрала съм миди и съм ги увила във водорасли. Когато огънят се усили, ще им направя място сред пламъците, за да ги сготвя.

Гласът ѝ замълча в очакване. Парагон не отговори.

— Ще искаш ли да ги опиташ? Зная, че не ти се налага да ядеш, но усещането може да ти се стори интересно.

Той се прозина, протегна се и скръсти ръце пред гърдите си. В тази игра той беше много по-добър от нея. Тридесетте години на този плаж го бяха научили на истинско търпение. Парагон щеше да надделее.

Интересно дали тази нощ тя щеше да се натъжи или ядоса?

— Каква полза има от мълчанието ти? — попита тя. Личеше, че търпението ѝ започва да се изчерпва.

Корабът не си направи труда да раздвижва рамене.

— Ти си безнадежден, Парагон. Защо не ми говориш? Не разбираш ли, че аз съм единствената, която може да те спаси?

От какво да ме спаси? — би попитал той, ако ѝ говореше.

Той чу как тя се надига и го заобикаля, за да застане пред него. Фигурата небрежно извъртя обезобразеното си лице.

— Хубаво, продължавай да се преструваш. Не разговаряй с мен, щом искаш, но ще трябва да изслушаш онова, което ще ти кажа. Ти се намиращ в опасност. В голяма опасност. Зная, че ти не одобряваше

моето намерение да те откупя от близките ти, но въпреки това аз им отправих предложение. Те отказаха.

Парагон си позволи да изсумти презрително. Естествено, че бяха отказали. Та той беше семейният жив кораб. В колкото и позорно състояние да изпаднеше, близките му никога не биха го продали. Те го бяха държали окован за този бряг в продължение на тридесет години, но нямаше да го продадат. Нито на Янтар, нито на спекулантите. И това нещо той бе знаел още от самото начало.

А Янтар упорито продължаваше:

— Разговарях лично с Еймис Лъдчънс. Не беше лесно да уредя среща, разбира се. А по време на разговора ни тя се престори на шокирана от предложението. Настоя, че ти не си бил за продан, на каквато и да било цена. И каза същите неща, които казваше и ти, че никое Търговско семейство не би продало своя жив кораб. Как подобни неща просто не се правели.

Парагон не можа да удържи усмивката, която бавно изникна върху лицето му. Близките му все още мислеха за него. Срамни бяха моментите на съмнение. В известен смисъл той дори изпитваше благодарност към Янтар за отправянето на тази нелепа оферта. След като Еймис Лъдчънс бе признала пред една непозната, че корабът все още е част от семейството, може би тя щеше да дойде да го посети. А това посещение можеше да доведе до други неща. Може би той отново щеше да заплава, направляван от дружеска ръка... Въображението му не закъсняваше да се отзове.

Гласът на Янтар му попречи да се оттегли в мислите си.

— Тя се престори на смутена от слуховете за продаването ти. Каза, че това накърнявало честта на семейството й. Подир това тя каза... — Тук гласът на жената утихна, може би заради страх или гняв. — Каза, че била наела хора, които да те махнат от Бингтаун. Че било по-добре да не си наблизко.

Тя замълча многозначително.

Мъчително напрежение стегна гърдите на Парагон.

— Тогава аз я попитах кого е наела.

Той бързо повдигна ръце и пхна пръсти в ушите си. Не, той нямаше да слуша. Тя възнамеряваше да се възползва от страховете му. Какво от това, че близките му щяха да го преместят. Това не означаваше нищо. Хубаво щеше да бъде да се озове на някое друго

място. Може би този път те щяха да го оставят изправен. Беше му омръзнало вечно да стои наклонен.

— Тя каза, че това не било моя работа — повиши глас Янтар. — Тогава се поинтересувах дали е възложила работата на Търговци. Тя само ме изгледа. А аз я попитах къде ще те отведе Мингсли, за да те раздоби.

Парагон започна да напява, шумно. Янтар продължаваше да говори.

— Имам си просо, имам си сено, имам портокал, имам си и три...

— Тя ме изхвърли! — изрева Янтар. — Когато изкрещях, че ще повдигна въпроса пред Съвета на Търговците, тя пусна кучетата подире ми. Те почти успяха да ме догонят.

— Скок високо, скачам сам, скачам си насам-натам — отчаяно пееше Парагон. Тя грешеше. Трябваше да греша. Близките му просто щяха да го преместят на друго място, това беше всичко. Нямаше значение кого са наели за това. Щом той се озовеше във водата, щеше да поеме доброволно. Щеше да им покаже колко лесно би било да плават с него. Да, това щеше да бъде прекрасен шанс да се докаже. И щеше да демонстрира, че съжالياва за нещата, които го бяха принудили да стори.

Тя беше замлъкнала. Парагон запя по-бавно и преля в тананикане. Единствено неговият глас нарушаваше тишината. Той предпазливо отпуши уши. Само шуменето на вълните долиташе до него, заедно със съскането на пясъка и пропукването на пламъците.

Хрумна му един въпрос, който той зададе, преди да си е спомнил, че не ѝ говори.

— Ще идваш ли да ме виждаш и на новото ми място?

— Парагон, не се преструвай, че не разбираш. Ако те отведат, то ще бъде, за да те насекат на части.

Фигурата промени тактиката.

— И защо да ме е грижа? Хубаво би било да умра.

— Не съм сигурна, че ще умреш — тихо отвърна Янтар. — Боя се, че те ще те отделят от кораба. Ако това не те убие, те най-вероятно ще те отнесат в Джамаилия, където да те продадат. Или ще те дарят на сатрапа в замяна на благоволенieto му. И не знаей на какво отношение ще се натъкнеш там.

— Ще боли ли? — попита Парагон.

— Не зная. Не зная точно какво представляваш. Болеше ли, когато... Когато посякоха лицето ти?

Той се извърна встрани, повдигна ръце и прокара пръсти върху нащърбеното дърво, където се бяха намирали очите.

— Да. — Челото му се смръщи. В следващия си дъх той додаде: — Не си спомням. Много неща не си спомням. Бордовите ми дневници ги няма.

— Понякога забравянето е най-лесното нещо.

— Мислиш, че лъжа? Че мога да си спомня, но няма да го призная? — Той се надяваше да поведе спор на тази тема.

— Парагон, ние не можем да променим вчерашния ден. Сега говорим за утрешния.

— Ще дойдат утре?

— Не зная! Говорех образно. — Тя пристъпи до него и притисна ръце до корпуса му. Носеше ръкавици заради нощния хлад, но допирът пак се усещаше. Формата на дланите ѝ се очертаваше като два допира топлина. — Не мога да понеса мисълта, че те ще те насекат. Дори и ако не е болезнено, дори и ако не те убие. Просто не мога да понеса мисълта.

— Ти не би могла да направиш нищо — изтъкна Парагон. И се почувства зрял заради изричането на тази мисъл. — И двамата не можем да сторим нищо.

— Пораженчески глупости — остро възрази тя. — Има много неща, които бихме могли да сторим. Кълна се, че ще остана тук и ще се боря с тях.

— Няма как да ги надвиеш — настоя Парагон. — Глупаво би било да се сражаваш, след като знаеш, че няма да спечелиш.

— Може и да е така. Надявам се, че няма да се стигне до това. Не искам да изчаквам до последния момент и да действам от отчаяние. Искам да ги изпреваря. Нужна ни е помощ, Парагон. Нужен ни е човек, който да се застъпи пред Съвета.

— Ти не можеш ли?

— Знаеш, че не мога. Само Търговците имат право да посещават тези срещи. Нужен ни е подобен човек, който да ги убеди, че трябва да забранят на близките ти.

— Но кой?

— Надявах се, че ти ще посочиш подобен човек — тихо отвърна тя.

Известно време Парагон мълча, сетне се засмя грубо.

— Никой няма да се застъпи за мен. Това са напразни и глупави усилия, Янтар. Помисли. Дори собствените ми близки не се интересуват от мен. Известно ми е какво смятат за мен. Казват, че съм убиец. Още повече, че това е истина, не е ли така? Повече от един път съм издавял целия си екипаж. Близките ми са прави. Те трябва да ме продадат, за да бъда насечен.

Врхлетялото го отчаяние бе по-студено и по-дълбоко от която и да е вълна.

— Бих искал да умра — заяви той. — Просто бих искал да престана да съществувам.

— Не говориш сериозно — каза Янтар. Но гласът ѝ показваше, че тя знае истината.

— Ще ми направиш ли една услуга? — неочаквано попита Парагон.

— Каква?

— Убий ме преди тях.

Тя се сепна.

— Не мога. Не бих могла.

— Защо не, след като знаеш, че те ще ме насекат? Ще ти кажа единствения сигурен начин. Ще трябва да ме подпалиш. Не просто на едно място, а на много, за да не може огънят да бъде угасен преждевременно. Ако всеки ден събираш по малко сухо...

— Дори не говори за подобни неща — промълви Янтар. И додаде разсеяно. — Трябва да приготвя вечерята.

Той чу как тя се раздвижва, сетне долетя съскането на влажни водорасли. Тя готвеше храната жива. Парагон възнамеряваше да изтъкне това, но размисли. Това само щеше да я разстрои, без да я убеди.

Затова той я изчака да се върне. Тя седна на пясъка, облегната на наклонения му корпус. Косата ѝ беше много нежна. И се закачаше за дървото.

— Ти говориш нелепици — меко изтъкна той. — Заричаш се, че ще останеш да ме защитаваш, знаейки, че ще изгубиш. И в същото време отказваш да ми признаеш това простичко и сигурно разрешение.

— Смъртта сред пожар трудно бих нарекла разрешение.

— О, убеден съм, че да те наскочат на късчета е далеч по-приятно — саркастично отвърна Парагон.

— Само за мигове редуваш детинското поведение с логика — удивено каза Янтар. — Ти дете ли си, или мъж? Какво си ти?

— Може би и двете. Не променяй темата. Ела тук. Обещай ми.

— Няма — умоляващо каза тя.

Парагон въздъхна. Тя щеше да го стори, бе разпознал това в гласа ѝ. Ако не останеше друг начин, по който да го спаси, тя щеше да го стори. Пронизаха го странни тръпки. Това също беше вид победа, макар и необичайна.

— Ще ти трябват и гърнета с масло — добави той. — Възможно е хората на Мингсли да се появят преждевременно. Маслото ще ускори пламъците.

Последва проточило се мълчание. В края му гласът на Янтар звучеше различно.

— Те ще се опитат да те отнесат тайно. Какви приготовления ще направят? Каква би била процедурата?

— Вероятно подобна на начина, по който бях доведен тук. Те ще изчакат прилив. Най-вероятно ще изберат най-високата му точка, през нощта. Тогаваш ще дойдат с платформи, магарета, работници и малки лодки. Няма да е лесно, но хора, които си разбират от работата, биха се справили бързо.

Янтар се замисли.

— Ще трябва да си пренеса нещата на борда ти и да спя там, за да те пазя. Парагон — неочаквано възкликна тя, — наистина ли няма човек, който да се застъпи за теб пред Съвета?

— Само ти.

— Ще опитам. Но се съмнявам, че те ще ми предоставят възможност. В Бингтаун аз съм външен човек. Те обръщат внимание само на местните.

— Веднъж ти ми каза, че тук те уважавали.

— Местните ме почитат като занаятчия. Но аз не съм Търговка. И те не биха допуснали да се намесвам в неща, които не ме касаят. Много скоро бих изгубила клиентите си. Или пък би се случило нещо по-лошо. В града е настъпило раздвоение между Търговци и новодошли. Носят се слухове, че Съветът на Търговците е изпратил

делегация до сатрапа, която да му припомни споразумението. Пратениците ще изискат от него да почете думата на своя предшественик Есклепий и ще настоят сегашният сатрап да елиминира всички земи, дадени на спекулантите. Освен това ще искат от него да престане да дава тукашни земи без предварителното съгласие на Търговците.

— Подробен слух — отбеляза Парагон.

— Аз умея да се вслушвам в слуховете и клюките. Неведнъж това е спасявало живота ми.

Настъпи тишина.

— Иска ми се да знаех кога ще се върне Алтея — каза тя. — Можех да помоля нея да се застъпи за нас.

Парагон се колебаеше дали да спомене Брашън Трел. Брашън беше негов приятел и щеше да се застъпи за него. Освен това Брашън беше Търговец. Ала Търговец, който беше лишен от правото си на наследство. Той беше позор за семейство Трел в същата степен, в която Парагон позореше рода Лъдчънс. Застъпването на Брашън не би променило нищо, дори и ако по някакво чудо той успееше да уреди изслушването си пред Търговския съвет. Една черна овца щеше да се застъпва за друга — голяма полза, няма що. Никой нямаше да се вслуша.

Той притисна длан върху гърдите си, за момент прикрил звездата със седем лъча, дамгосана в него. След като прокара пръсти по очертанията, Парагон въздъхна.

— Храната е готова, усещам.

— Искаш ли да опиташ?

— Защо не...

Той трябваше да опитва нови неща, докато още можеше. Имаше вероятност тези възможности много скоро да изчезнат.

ГЛАВА ВТОРА

КРАКЪТ НА ПИРАТА

— Моят наставник Берандол обичаше да казва, че един от начините да прогониш страха и да достигнеш решение, е да се съсредоточиш върху най-лошото възможно развитие на събитията. — Уинтроу помълча за момент. — Той казваше още, че ако човек е обмислил най-лошия развой и е планирал как да го посрещне, в момента за действие ще може да реагира.

Вивачия обърна глава към него. Момчето стоеше облегнато край нея почти цяла сутрин, загледано във водите на протока. Вятърът бе изтръгнал кичури от опашката му. Окъсаните парцаливи дрехи приличаха повече на просешки, отколкото на жреческа роба.

През цялото време фигурата бе усещала присъствието му, ала бе избрала да се присъедини към неговото мълчание. Точно сега нямаше какво друго да си кажат. Дори и сега момчето говореше единствено за да придаде по-голяма яснота на мислите си, а не за да иска съвет от нея. Тя знаеше това, но все пак попита:

— И какъв е нашият най-голям страх?

Юношата въздъхна тежко.

— Пиратът има треска, която се появява периодично. И след всяка нейна проява Кенит става по-слаб. Неин източник очевидно е инфектираният чукан. Всяко животинско ухапване е опасно, но ухапванията от морски змии са особено отровни. Засегнатата част трябва да бъде отстранена, колкото се може по-скоро. Той е прекалено слаб за подобна операция, но от друга страна аз не виждам възгледи за подобряването му. Затова си казвам, че трябва да действам бързо. Освен това знам, че е малко вероятно той да оцелее. Ако той умре, двамата с баща ми ще го последваме. Това е сделката, която сключих с него.

Той замълча.

— Моят смърт не е най-лошото. Най-лошото е, че ти трябва да продължиш сама, робиня на тези пирати.

Уинтроу не гледаше към нея, а оставаше загледан в неспирните вълни.

— Това е причината да дойда при теб. Ти имаш по-голямо право да определяш от мен. Аз не обмислих това, когато се уговорях с Кенит. Тогава аз заложих своя живот и този на баща си. Но с тази постъпка аз включих и твоя живот, нещо, което не ми се полагаше. Ти рискуваш да изгубиш повече от мен.

Вивачия кимна. Една нейна мисъл измести тези.

— Той не прилича на пират. Говоря за капитан Кенит. — След кратък размисъл фигурата продължи. — Робиня... Аз не мисля, че той ме смята за своя робиня.

— Моята представа за пират също бе различна. Но ние не бива да забравяме, че макар и интелигентен и чаровен, той си остава престъпник. И трябва да си припомним, че ако се проваля, не той ще застане начело. Вероятно ще го замени Соркор, неговият първи помощник. А може би Ета, неговата любовница. Или пък Са'Адар отново ще се опита да те завземе. — Уинтроу поклати глава. — В нито един от развоите аз не мога да спечеля. Ако операцията бъде успешна, ще трябва да гледам как Кенит те отнема от мен. Той вече е започнал да те омайва с думите си, а неговият екипаж е изпълнил палубите ти. От мене не зависи почти нищо. Каквото и да се случи с Кенит, аз не мога да те защита.

Вивачия сви рамене.

— Нима преди ти си ме защитавал?

— Наистина не бих могъл да твърдя подобно нещо — оправда се момчето. — И все пак имах известна представа какво да очаквам. А сега... И с двама ни прекалено много неща се случиха прекалено бързо. Имаше прекалено много смърт, прекалено много промени. Аз нямах възможност нито да скърбя, нито да размишлявам. Вече не знам какво или кой съм.

И двамата утихнаха, замислени.

Уинтроу се чувстваше изгубен във времето. Неговият живот, истинският му живот, се намираше далеч, в един спокоен манастир, обгърнат в любящата прегръдка на цветна долина. Ако юношата можеше да прекрачи дните и разстоянието, ако можеше да се събуди

върху тясното легло в хладната си килия, той със сигурност щеше да постъпи именно така и да продължи прекъснатия си живот. Защото в действителност Уинтроу не се беше променил. Не беше. Какво от това, че му липсваше един пръст? А робската татуировка можеше да бележи единствено кожата му. Той не беше поробен — този знак представляваше злобното отмъщение на баща му заради опита за бягство. Той все още си беше Уинтроу. В малкото спокойни дни той отново откриваше миролюбивия жрец в себе си.

Но не и тук. Скорошният порой от събития бе изсипал отгоре му толкова много емоции, че юношата не можеше да усети почти нищо. Чувствата на Вивачия бяха заплетени по сходен начин, защото и преживяното от нея споделяше подобна жестокост. Кайл Хейвън бе принудил младия жив кораб да пренася роби, да изпитва всичките мъчителни емоции на измъчения товар. Дори присъствието на Уинтроу, неин роднина, не бе успяло да я утеши: неговото насилствено качване на борда бе покварило връзката, която се очакваше да се установи между двамата. Неговото отчуждение допълнително бе допринесло за страданията ѝ. И все пак двамата бяха напредвали, като оковани един за друг роби.

В една нощ на буря и кръв робите бяха въстанали и бяха я освободили от властта на Кайл Хейвън. Капитанът и Уинтроу бяха единствените оцелели. А на зазоряване корабът бе превзет от пирати. Капитан Кенит и хората му завладяха Вивачия без едничък удар. Тогава Уинтроу се беше споразумял с Кенит: той щеше да спаси живота на ранения пират, ако последният пощадеше него и баща му. Са'Адар, предводител на робското въстание, имаше други амбиции. Той не само искаше да се разправи с Кайл, а и настояваше Вивачия да бъде предадена на робите. Без значение коя от страните наддееше, бъдещето за Уинтроу и кораба изглеждаше неясно.

А корабът вече предпочиташе пирата.

Пред тях *Мариета* бързо разсичаше пенестите вълни. Вивачия я следваше охотно. Корабите се отправяха към някакво пиратско скривалище, друго Уинтроу не знаеше. На запад хоризонтът се губеше сред мъглата на Прокълнатите брегове. Стремглавите реки на този регион изливаха топлите си води в канала, което пораждаше почти постоянни мъгли. Внезапните бури бях обичайни през зимните месеци, дори и през летните.

Самите Пиратски острови не бяха нанесени на карта. Каква полза да се отбелязва бряг, който се менеше почти ежедневно? Най-разумно беше той да бъде заобикалян колкото се може по-бързо.

Но *Мариета* се насочваше именно към тези места, а Вивачия я следваше. Личеше, че разбойниците са запознати с тези канали и острови.

Уинтроу извърна глава назад, към кораба. По възетата пиратите се движеха бързо и умело в отговор на крясъците на Бриг. Уинтроу трябваше да признае, че до този момент не е съзирал подобно умение на борда на Вивачия. Тези хора бяха престъпници, но освен това бяха и отлични моряци, в чиито движения личеше дисциплина. Те се движеха в пълен синхрон.

Само че един поглед към палубите разваляше това впечатление, защото на борда имаше и други. Повечето от робите бяха оцелели. Те се бяха отървали от веригите, но все още не бяха възстановили човечността си. Белезите от оковите все още личаха по крайниците им, а татуировките оставаха върху лицата им. Дрехите им бяха окъсани; много от телата, надничачи изпод дрипите, бяха бледи и костеливи. Те бяха прекалено много. Макар понастоящем да заемаха не само трюма, но и палубите, освободените роби все още имаха вида на пренасян добитък. Те стояха неподвижно, струпани на малки групички, и се отместваха само когато някой от екипажа им направеше знак. Поздравите унило разнасяха кофи и парцали, за да почистват кораба. Върху много лица личеше неудовлетворение. Интересно дали щяха да предприемат нещо?

Уинтроу не беше сигурен в начина, по който възприемаше тези роби. Преди въстанието, когато бе слизал в трюма с намерението да облекчава мъките им, в сърцето му бе отекувала жалост. Той бе могъл да им предложи единствено навлажнен парцал. Бе се опитал да влезе и в ролята си на жрец, нещо несъобразимо с многочислеността им.

Но всеки път, когато погледнеше към тях, той си припомняше не някогашното си състрадание, а онази нощ, в която те бяха убили целия екипаж. Трудно му беше да назове емоцията, която те извикваха у него. Тя бе изградена от страх и гняв, отвращение и състрадание. Самото й изпитване пораждаше срам. Един жрец на Са не биваше да изпитва подобно нещо. Затова той се бе спрял на другата алтернатива: да не изпитва нищо.

Някои от моряците може би бяха заслужили да приключат живота си по такъв жесток начин — поне доколкото човек можеше да отсъди. Ала какво бяха сторили приветливият Майлд, цигуларят Финдоу и веселякът Комфри, за да заслужат подобен край? Нима те не заслужаваха по-милостива смърт? По времето, когато те бяха пристигнали на борда, Вивачия не бе пренасяла роби.

Са'Адар, жрецът, повел робското въстание, смяташе, че всички убити са заслужавали смъртта си. Той твърдеше, че онези, доброволно избрали да работят на борда на робски кораб, са се превърнали във врагове на всички справедливи хора. Тази мисъл пораждаше силно колебание у Уинтроу. Той поддържаше удобната идея, че Са не изисква от него да съди другите. Казваше си, че Са запазва отсъждането за себе си: само творецът притежава необходимата мъдрост.

Но робите не споделяха мнението на Уинтроу. Някои разпознаваха в него източника на тих глас, поднасящ им кърпа. Други виждаха в негово лице измамник, капитански син, който се бе преструвал на състрадателен, ала с нищо не бе им помогнал в действителност. Но всички до един го отбягваха. Нещо, за което той не можеше да ги вини. От своя страна Уинтроу също ги отбягваше и прекарваше по-голямата част от времето си на носа, край фигурата. Пиратите се приближаваха до предната палуба само при необходимост, иначе я отбягваха със същото суеверие като робите. Живата фигура ги ужасяваше. Самата тя не се смущаваше от плахостта им. А Уинтроу се радваше, че му е останало поне едно място, където да остане сравнително сам.

Той отново отпусна глава върху перилото и се опита да подири мисъл, която не беше болезнена.

У дома вече щеше да настъпва пролет. В манастирските овощни градини пъпките щяха да се наливат. Дали Берандол си мислеше за него? Какво ли биха изучавали двамата в този момент?

Той сведе поглед към ръцете си. Някога те бяха преписвали ръкописи и бяха изработвали витражи. Момчешки ръце, ловки, но все още нежни. Сега дланите бяха покрити с мазоли, а едната ръка бе лишена от показалец. Това бяха грубите ръце на моряк. Жреческият пръстен никога нямаше да намери място на тези ръце.

Тук пролетта се проявяваше по различен начин. Платната пращяха под резкия напор на вятъра. Ята завръщащи се птици

хвърляха сенките си. Островите от двете страни на канала ставаха още по-зелени, оживени от крясъците на гнездящи птици.

Нещо го откъсна от размислите му.

— Баща ти те вика — тихо каза Вивачия.

Разбира се. Той бе усетил през нея. Онова пътуване през бурята бе потвърдило и заякчило връзката между кораба и него. Уинтроу вече не мразеше тази връзка, а Вивачия не ѝ се радваше както преди. Поне в това отношение те щяха да се изравнят. От бурята насам тя се държеше мило с него, но нищо повече. Също като прекалено зает родител.

— В известен смисъл ние разменихме ролите си — отбеляза тя.

Уинтроу кимна, лишен от сили и намерение да оспорва истината. Вместо това той повдигна глава, прокара пръсти през косата си и стисна зъби. Нямаше да издаде неувереността си пред баща си.

С отметната глава юношата се отправи сред палубата, като отбягваше робските групички и пиратите. Никой не погледна към него. Глупаво беше, каза си той, да смята, че те го наблюдават и възнамеряват да отправят предизвикателства. Те бяха спечелили. Защо да се интересуват от постъпките на един оцелял юнга?

Самият Уинтроу бе преживял въстанието недокоснат. Нещо, което не можеше да се каже за Вивачия. Тя все още носеше кървави петна върху палубата си. Тези белези отказваха да отстъпят пред шкурките. Освен това корабът все още вонеше като превозвач на роби, въпреки почти постоянното почистване, наредено от Бриг. Бурята бе окъсала платната — бързите кърпки, поставени от пиратите, ярко се открояваха сред плата. Вратите на юта още не бяха поправени. Това не беше спретнатият кораб, напуснал Бингтаун.

Уинтроу се почувства засрамен от вида на семейния си съд. Същото би изпитал, ако видеше сестра си да се предлага в някоя кръчма.

Как ли щяха да се развият нещата, ако Уинтроу бе стъпил на борда доброволно, под ръководството на дядо си?

Той прогони тези мисли, защото вече беше достигнал каютата на Гантри. Пред нея все още стояха двама от задрасканите лица, на които Уинтроу не обърна внимание, а се доближи до вратата и почука.

Със смъртта на своя обитател каютата бе изгубила и предишното си предназначение. Ограбеното помещение представляваше затвор, в който стоеше Кайл Хейвън.

Баща му седеше на ръба на койката. Едното му око бе изпълнено с кръв, което придаваше неравномерен вид на погледа му. Стойката му издаваше болка и отчаяние, но думите му съдържаха единствено острота.

— Хубаво е, че все пак си се сетил за мен. Смятах, че си прекалено зает да лазиш пред новите си господари.

Уинтроу преглътна въздишката си.

— По-рано минах да те видя, но ти спеше. Реших, че почивката ще те излекува в по-голяма степен от всичко, което бих могъл да предложа. Как са ребрата ти?

— Пламтят. А главата ми не спира да пулсира. Освен това съм гладен и жаден. — С брадичка той посочи към вратата. — Онези двамата отказват да ме пуснат да изляза.

— Бях ти оставил храна и вода. Не...

— Намерих. Канче вода и два сухара.

В гласа на баща му се долавяше потиснат гняв.

— Само това можах да намеря. Запасите са ограничени. Бурята е унищожила голяма част от тях; заради нахлулата солена вода...

— Искаш да кажеш, че са били унищожени от робите. — Кайл отвратено поклати глава и трепна. — Те не са достатъчно разумни да се досетят, че ще трябва да разделят храната си на порции. Посред буря те избиват единствените хора, които могат да управляват кораба, а половината запаси изяждат. Те могат да се грижат за себе си колкото кокошки. Надявам се, че си доволен от свободата, която им даде. Много е вероятно в нея да намерят смъртта си.

— Те се освободиха сами, татко — възрази Уинтроу.

— Но ти с нищо не ги спря.

— Също както не спрях теб, когато ти ги докарваше на борда оковани.

Уинтроу си пое дъх, за да продължи, но размисли. Каквито и аргументи да излагаше, баща му никога не би приел причините му. Но казаните от Кайл думи засегнаха съвестта му. Наистина ли екипажът бе умрял по негова вина, заради неговото бездействие? В такъв случай на съвестта му трябваше да тежат и робите, починали преди въстанието? Тази мисъл бе прекалено болезнена.

— Да се погрижа ли за раните ти, или да ти потърся още храна? — попита той.

— Намери ли лекарствата?

Уинтроу поклати глава.

— Все още липсват. Никой не ги е виждал. Вероятно сандъчето е паднало зад борда.

— Без него няма какво да сториш за мен — цинично изтъкна баща му. — Но не бих отказал храна.

Уинтроу нямаше да се поддаде на раздразнението.

— Ще видя какво мога да направя.

— Не се съмнявам. — Кайл Хейвън рязко сниши глас. — А какво ще направиш за пирата?

— Не зная — призна Уинтроу и го погледна в очите. — Страх ме е. Зная, че трябва да опитам да го излекувам. Но не зная кое от двете неща е по-лошо: той да оцелее и ние да продължим да бъдем пленници, или да умрем заедно с него, оставяйки кораба сам.

Баща му се изхрачи на палубата: нещо съвсем нетипично за него. Очите му пламнаха.

— Ти ме отвращаваш — процеди той. — Майка ти трябва да е лежала със змия, за да създаде нещо подобно. Срамувам се, че ти се водиш мой син. Погледни се. Пирати са завзели кораба на семейството ти: препитанието на майка ти, сестра ти и брат ти. Самото им оцеляване е обвързано с този кораб! Но ти изобщо не се замисляш за това. Не. Ти се чудиш дали да излекуваш или да убиеш пирата, който е стъпил на врата ти. Дори не си се замислял за възможността да ни въоръжиш или да убедиш кораба да му се опълчва, както се опълчваше на мен. Колко време ти изхаби да бършеш сополивите морди на робите! Опитал ли се да накараш един от тях да ти помогне? Не. Ти се прокрадваш наоколо и помагаш на проклетия пират да задържи кораба, който той ни открадна.

Уинтроу поклати глава, едновременно учудено и натъжено.

— Говориш неразумно. Какво очакваш от мен? Собственоръчно да завзема кораба от Кенит и хората му, да върна робите в трюма и да закарам кораба в Калсид?

— Ти и проклетият кораб успяхте да осъществите заговор срещу мен и моя екипаж! Защо не насъскаш кораба срещу него, както стори с мен? Защо поне веднъж не можеш да постъпиш в интерес на близките си?

Баща му се изправи, стиснал юмруци. Но в следващия миг той се вкопчи в ребрата си и изохка. Червенината върху лицето му избяга, заменена от преbledняване. Той се олюля и Уинтроу понечи да го подхване.

— Не ме докосвай! — озъби се Кайл и смогна да се подпре на леглото, за да седне отново.

Как ли изглеждам в неговите очи? — почуди се Уинтроу. Вероятно русият и висок мъж виждаше в него провал. Уинтроу бе дребен и смугъл като майка си; той нямаше да наследи ръста и силата на баща си. На четиринадесет той все още изглеждаше по-скоро като момче. Но не само външният вид не отговаряше на изискванията на баща му, същото се отнасяше и за духа.

— Аз никога не бих настроил Вивачия срещу теб — тихо отвърна юношата. — Ти сам стори това с начина, по който се отнасяше към нея. А в настоящия момент не съществува начин, по който да си я върна. Способен съм единствено да запазя моя и твоя живот.

Кайл Хейвън се втрени в стената.

— Върви да ми донесеш храна — нареди той. Сякаш все още бе капитан на този кораб.

— Ще опитам — студено отвърна Уинтроу и излезе.

Докато той затваряше вратата след себе си, един от робите го заговори.

— Защо търпиш това? — попита задрасканото лице. Знаците на множество господари шавнаха върху лика.

— Моля? — изненадано запита Уинтроу.

— Той се държи с теб като с псе.

— Той ми е баща. — Юношата се постара да не издава отвращението, че робите са подслушвали разговора. Колко ли бяха чули?

— Той е гъз — студено каза другият пазач и предизвикателно се вторачи в Уинтроу. — Кое то те прави лайненце.

— Млъкни! — сопна се първият. — Момчето не е лошо. Ти може и да не помниш кой е проявил добрина към теб, но аз помня. — Той отново погледна към Уинтроу и кимна към вратата. — Ти само кажи, момче, и ще го накарам да пълзи пред теб.

— Не — изтъкна Уинтроу. — Не искам това. Не искам никой да пълзи пред мен. Моля те, не наранявай баща ми — добави той. Искаше

да го изтъкне недвусмислено.

Робът сви рамене.

— Както желаш. Но аз говоря от опит, хлапе. Това е единственият начин да се справиш с подобен човек. Или той пълзи пред теб, или ти пълзиш пред него. Той не разбира от друго.

— Може би е така — неохотно се съгласи Уинтроу. Той понечи да се отдалечи, но спря. — Как се казваш?

— Вилия. Ти си Уинтроу, нали?

— Да. Приятно ми е да се запознаем, Вилия. — Юношата погледна към другия пазач.

Онзи се намръщи и отвърна смутено:

— Декън.

— Декън — повтори Уинтроу, запечатващ името в ума си. Той умишлено улови погледа му и кимна, преди да се отдалечи. Вилия бе придобил едновременно развеселен и одобряващ вид.

Току-що развилото се стълкновение бе съвсем нищожно, извоюваната победа — още по-дребна. И въпреки това тя накара Уинтроу да се почувства малко по-добре.

На палубата той не получи възможност да приспособи погледа си към дневната светлина, защото на пътя му изникна Са'Адар. Едрият жрец все още носеше следите от дългия престой в трюма. Възпалената милувка на оковите все още личеше върху китките и глезените му.

— Търсих те — обяви той. Двама от задрасканите лица стояха край него като телохранители.

— Така ли? — Уинтроу реши да продължи по започнатия вече начин. Той изправи рамене и погледна мъжа в очите. — Ти ли си поставил онези двамата пред стаята на баща ми?

Другият жрец бе невъзмутим.

— Да. Той трябва да остане под арест, докато бъде съден. — Той изгледа Уинтроу с превъзходство, предоставено от ръст и години. — Оспорваш ли това?

— Аз ли? — Уинтроу се престори, че обмисля въпроса. — Защо те интересува моето мнение? На твое място аз не бих се интересувал от мислите на Уинтроу Вестрит, а бих се тревожил за реакцията на капитан Кенит, когато види, че си приписвам подобен авторитет.

— Кенит е жив мъртвец — дръзко каза Са'Адар. — Бриг е онзи, който командва тук. А той приветства моят авторитет сред робите.

През мен той предава нареждания. Той не възрази срещу поставената охрана.

— Роби? Не са ли всички те свободни хора? — усмихна се Уинтроу. Той се преструваше, че не забелязва вниманието, с което двамата придружители следяха разговора им. Останалите бивши роби, стоящи наблизко, също се заслушваха; някои от тях се приближаваха.

— Знаеш какво имах предвид! — раздразнено възкликна Са'Адар.

— По принцип човек казва онова, което има предвид. — Уинтроу замълча за момент. — Каза, че си искал да ме видиш?

— Да. Днес ти посещава ли капитан Кенит?

— Защо питаш? — тихо се осведоми Уинтроу.

— Защото бих искал да зная намеренията му. — Жрецът имаше умел глас, който сега повиши. Не един татуиран лик се извърна в неговата посока. — В столицата се говореше, че когато капитан Кенит плени робски превозвач, той убива екипажа, а кораба предава на онези, които са били оковани в трюма му. Така те на свой ред стават пирати и се борят с робството. Това вярвахме ние, когато приветствахме помощта му в управляването на току-що завоювания кораб. Ние очаквахме, че съдът ще остане за нас. Надявахме се, че той ще бъде инструмент, с който всеки от нас ще започне новия си живот. Но сега изглежда, че капитан Кенит възнамерява да запази този кораб за себе си. Покрай нещата, които ние сме чували за него, не изглежда той да е човек, който би ни отнел единствената ценност. Ние искаме да знаем: на кого според него принадлежи този кораб?

Уинтроу го гледаше спокойно.

— Щом би искал да узнаеш отговора на този въпрос, съветвам те да се обърнеш към самия капитан Кенит, защото той единствен би могъл да ти отговори. Ако го задаваш към мен, ще чуеш истината.

Той умишлено говореше по-тихо от Са'Адар, така че онези, които искаха да слушат, да пристъпят по-близо. А те бяха много. Сред тях имаше и пирати, придобили опасен вид.

Са'Адар се подсмихна.

— А твоята истина гласи, предполагам, че корабът принадлежи на теб.

Уинтроу поклати глава, на свой ред усмихнат.

— Корабът принадлежи на себе си. Вивачия е свободно създание и притежава правото сама да определя живота си. Нима ти, съвсем доскоро носил тежките окови на робството, би могъл да причиниш на друго живо същество онова, което е било причинено на теб?

Привидно Уинтроу говореше единствено на Са'Адар. Той не се огледа, за да провери впечатлението, направено от думите му. Вместо това той мълчеше, както подобаваше на очакването на отговор.

След миг Са'Адар се изсмя презрително.

— Той се занася — обърна се мъжът към тълпата. — Някаква магия е дала на фигурата способността да говори. Това е интересна магия. Но корабът си остава кораб, вещ, а не личност. И по право този кораб принадлежи на нас!

Малко бяха гласовете, изразили съгласие, защото в същия момент един от пиратите пристъпи напред.

— Бунт ли загатваш? — осведоми се морският вълк. — Защото, ако е така, много скоро ще се озовеш зад борда.

Пиратът се усмихваше, но определено не по дружелюбен начин. От лявата му страна негов другар се изсмя гърлено и разкърши рамене в предизвикателство към задрасканите лица, застанали край Са'Адар. И двамата татуирани се напрегнаха, присвивайки очи.

Самият Са'Адар изглеждаше втрещен — той не бе очаквал подобна реакция. Въпреки това жрецът се окопоти и каза:

— И защо това те касае?

Пиратът забодде показалец в гърдите му и го задържа там.

— Кенит е нашият капитан. Неговата дума е закон. Разбра ли?

Тъй като жрецът не отговори, пиратът се ухили. Са'Адар направи крачка назад и се обърна да си върви, а морякът добави:

— Най-добре не говори срещу него. Ако от нещо не си доволен, кажи му го в лицето. Той е корав човек, но справедлив. Само недей да съскаш зад гърба му. Пораждаш ли неприятности, само ще си изпатиш.

Пиратите отново възобновиха работата си. Всички погледи се насочиха към Са'Адар. Той не скри гневното блясъче в очите си, но гласът му прозвуча слаб:

— Бъди сигурен, че ще говоря с Кенит за това!

Уинтроу сведе очи към палубата. Може би баща му беше прав. Може би съществуваше начин да си върне кораба от роби и пирати. Един конфликт донасяше възможност.

Със странно разтуптяно сърце той се отдалечи. Как ли подобни мисли се бяха зародили в него?

Вивачия бе заета. Погледът ѝ не се отделяше от кърмата на *Мариета*, ала същинското ѝ внимание бе насочено към нея самата. Мъжът на кормилото имаше стабилна ръка, а хората, които се катереха сред въжетата ѝ, бяха истински моряци. Екипажът отстраняваше мръсотията от трюмовете ѝ, поправяше дървото и излъскваше метала. За първи път от месеци насам тя не можеше да оспори уменията на своя капитан. И можеше да насочи всичките си мисли към себе си, сигурна, че онези на борда ѝ не се нуждаят от внимание.

Един събуден жив кораб можеше да усеща всичко, ставащо на борда му. Голяма част от възприятията, пренесени по скелета от магическо дърво, не заслужаваше внимание. Поправянето на скъсано въже и беленето на лук в камбуза не бяха от значение, защото тези неща не можеха да променят посоката на живота ѝ. Но Кенит можеше. Този енигматичен мъж продължаваше да спи неспокойно в капитанската каюта. Вивачия не можеше да го види, ала можеше да го усети по начин, за който човечите не притежават описание.

Неговата треска се усилваше отново. Жената, която се грижеше за него, бе притеснена. Тя правеше нещо с хладка вода и кърпа. Вивачия понечи да усети детайлите, но връзка отсъстваше. Тях двамата още не бе опознала достатъчно добре.

Кенит бе далеч по-достъпен от Ета. Неговите видения, породени от температурата, се изливаха от него като кръвта, заливала палубите на Вивачия. Тя ги попиваше, но не можеше да ги осмисли. Те изобразяваха дребно момче, което се измъчваше, разкъсвано между верността към баща, който го обичаше, без да може да го защити, и човек, който го защитаваше от другите, ала не го обичаше. А от дълбините на сънищата отново и отново се надигаше змия, която да захапне крака му. Допирът на челюстите бе киселинен и леден. От дълбините на душата си той се пресягаше към нея.

— Гледай ти, какво е това? Или по-скоро — кой е това?

Гласът на Кенит достигна до нея като шепот. Тя тръсна глава, разклащайки коси. Пиратът не можеше да говори с нея. Дори и в най-

голямата мисловна близост с Уинтроу и Алтея тя не бе усещала мислите им тъй ясно.

— Това не е Кенит — промърмори тя. В това Вивачия бе сигурна. И в същото време гласът беше неговият.

В каютата пиратският капитан си пое дъх и го изпусна, мърморещ и стенещ.

— Не, не е Кенит — развеселено потвърди гласецът. — Също както ти не си Вестрит. Коя си ти?

Беше смущаващо да усеща друг ум по този начин. Тя инстинктивно се отдръпна. Тъй като беше много по-силна, гласът не можа да я последва. Но с това тя прекъсна и колебливия допир с Кенит. У нея пламна раздразнение. Тя стисна юмруци и се вряза лошо в следващата вълна, блъсвайки се в нея, вместо през нея. Кормчията изруга и внесе малко изменение.

Вивачия облиза солени пръски от устните си и отново тръсна глава. Коя беше тя? Какво беше тя? Трудно ѝ беше да определи дали изпитва ужас, или интерес. Бе усетила чудата връзка със съществото, което я бе заговорило. Неговото агресивно любопитство тя бе прогонила лесно, но пак не ѝ харесваше някой да се опитва да прониква в ума ѝ.

Тя реши, че няма да търпи подобно нещо. Който и да беше този нашественик, тя щеше да го открие и изобличи.

Все така повдигнала защита, тя внимателно се съсредоточи върху каютата, където Кенит продължаваше да спи. Пирата тя намери лесно: той се бореше с трескавите си сънища, понастоящем скрит в някакъв шкаф, а някакво създание го зовеше с измамна ласкавост. Жената бе поставила хладна кърпа върху челото му, а друга обвиваше около подутия чукан. Вивачия почти усети облекчението, донесено от хладината. Тя отново потърси, по-смело, но не откри друго присъствие.

— Къде си? — разгневено попита тя. Кенит сепнато се раздвижи, защото преследвачът в съня му повтори думите ѝ. Ета се приведе над него, за да го успокои.

Въпросът на Вивачия не получи отговор.

Кенит напусна мътилката на сънищата си. Трябваша му няколко мига, за да се осъзнае.

Припомнянето доведе слаба усмивка. Той се намираше на борда на собствения си жив кораб, в капитанската каюта. Прекрасна ленена завивка бе обгърнала изпотеното му тяло. Месинг и скъпо дърво го обграждаха. Дочуваше се шуменето на водата, разкъсвана от Вивачия. Той можеше да усети съзнанието на кораба, което го обгръщаше като втора кожа и го пазеше от света.

Кенит въздъхна доволно, а в следващия миг се задави заради сухотата на гърлото си.

— Ета! — изхриптя той към курвата. — Вода...

— Сега ще ти дам — успокои го тя.

И тя пхна хладни пръсти под тила му, за да приближи ръба на чашата. Подир това жената умело намести възглавницата, попи капките от челото му и обърса ръцете му с влажна кърпа. Кенит остана да лежи неподвижно, благодарен за грижите. В този момент той изпитваше чисто спокойствие.

Но то не продължи дълго. С възвръщането на съзнанието раненият крак също напомняше за себе си. Кенит се опита да загърби болката. В отговор тя усиляше настойчивостта си с всеки поет дъх.

Курвата седеше край леглото му и шиеше нещо. Капитанът се загледа в нея. Тя изглеждаше по-възрастна, отколкото той си спомняше. Бръчките около устата ѝ се бяха задълбочили. Лицето ѝ изглеждаше изпито. Това караше тъмните очи да изпъкват още повече.

— Изглеждаш ужасно — укори я той.

Тя остави гергефа си и се усмихна, сякаш току-що бе получила комплимент.

— Трудно ми е да те гледам такъв. Когато ти си зле... аз не мога да спя, не мога да се храня...

Себична жена. Тя бе хвърлила крака му на морска змия, а сега се опитваше да превърне страданията му в свой собствен проблем. Нима от него се очакваше да изпитва състрадание?

Той прогони тези мисли.

— Къде е момчето? Уинтроу?

Ета веднага се изправи.

— Искаш ли да го повикам?

Глупав въпрос.

— Естествено, че искам да го повикаш. Той трябваше да излекува крака ми. Защо още не го е сторил?

Курвата се приведе над леглото и се усмихна нежно. Искаше му се да я изтласка встрани, но не разполагаше със силата.

— Мисля, че той иска да изчака да стигнем Биволския залив. Има някои неща, с които иска да разполага, преди да започне да... лекува.

Тя рязко се извърна, но не и преди той да е различил сълзите, проблясващи в очите ѝ. Раменете ѝ бяха сведени, тя стоеше приведена. Бе видно, че Ета не вярва в оцеляването му. Това едновременно го плашеше и дразнеше. Сякаш тя искаше смъртта му.

— Върви да намериш момчето! — грубо нареди той, по-скоро за да се отърве от нея. — Припомни му. Припомни му, че ако аз умра, двамата с баща му също си заминават. Кажи му!

— Ще изпратя да го доведат — с треперещ глас отвърна курвата и се отправи към вратата.

— Не. Ще отидеш сама, още сега.

Тя се обърна и успя да го раздразни, докосвайки го по лицето.

— Щом това искаш — успокояващо рече Ета. — Отивам.

Пиратът не я проследи с поглед, а остана заслушан в стъпките ѝ. Тя крачеше бързо, а на излизане затвори вратата след себе си плътно, но тихо. Отвъд преградата долетя раздразненият ѝ глас.

— Върви си. Няма да търпя да го безпокоиш с подобни глупости в този момент. — Сетне тя продължи по-тихо, по-заплашително. — Докоснеш ли тази врата, ще те убия на място.

Потенциалният посетител я послуша, защото никой не почука на вратата.

Кенит притвори очи и подири онзи полуунес, който поне малко облекчаваше болката. Треската придаваше острота на света. Стените на каютата го обгръщаха и заплашваха да се срутят върху му. Той избута завивката в опит да диша по-свободно.

— Е, Кенит, какво ще правиш със своето хлапе, в което има хляб?

Пиратът стисна очи. Сега не му се занимаваше с досадния гласец.

— Това вече е забавно. Нима очакваш, че като затвориш очи, аз преставам да те виждам? — не мирясваше талисманът.

— Млъкни и ме остави на мира. Ще ми се да не те бях поръчвал.

— Сега вече успя да ме наскърбиш. Такива изказвания, след всичко онова, което преживяхме заедно!

Кенит отвори очи, повдигна китка и погледна към лицето. Дървеният талисман, изработен по подобие на неговия царствен лик, дружелюбно се хилеше насреща му. Двойната ивица кожена връв пристягаше фигурката точно над пулса.

— Наистина ли вярваш, че момчето ще те излекува? Не, ти не си чак толкова глупав. Разбира се, ти си достатъчно отчаян, за да настоиш то да опита. Знаеш ли кое е нещото, което ме удивлява? Това, че ти толкова се боиш от смъртта, че този страх ти придава смелостта да се изправиш пред скалпела. Помисли си колко е чувствително онова подпухнало месо; толкова чувствително, че ти не търпиш допира на ленен чаршаф. А ето, че си готов да позволиш допира на нож, на лъскаво острие... Е, лъскаво, преди да потъмнее от кръвта ти...

Кенит леко отвори очи.

— Защо ме измъчваш?

Талисманът присви устни.

— Защото мога. Най-вероятно аз съм единственият в целия свят, който е способен да измъчва великия капитан Кенит Освободител, бъдещ крал на Пиратските острови. — Лицето изсумтя и хапливо добави още едно прозвище. — Змиеизкусител храбри, ордьовър-хапка. Но ти кажи, какво искаш от онзи невръстен жрец? Желаяш ли го? Той извиква в трескавите ти сънища спомени от онова, което ти си бил. Ще сториш ли и с него онова, което са сторили с теб?

— Мен никога не са...

— Никога? — Тук лицето прихна с възторжена злост. — Наистина ли смяташ, че би могъл да ме излъжеш? Ние сме обвързани, капитане. Аз зная всичко за теб. Всичко.

— Аз те направих, за да ми помагаш, а не да ме измъчваш! Защо ме нападаш?

— Защото мразя онова, което си — свирепо отвърна талисманът. — Мразя, че се превръщам в част от теб и ти помагам в делата ти.

Кенит мъчително си пое дъх.

— Какво искаш от мен? — попита той. Това беше вик на предаване, молба за милост или състрадание.

— Ето един въпрос, който ти хрумва за първи път. Какво искам?
— Талисманът проточи въпроса с наслада. — Може би искам да страдаш. Може би ми е приятно да те измъчвам. Може би...

Край вратата се разнесоха стъпки. Стъпваха ботушите на Ета и боси нозе.

— Бъди добър с Ета — бързо каза талисманът. — Тогава може би аз ще...

Вратата се отвори, карайки личицето да утихне. То отново се превърна в дървено украшение, пристегнато към китката на един болник.

Уинтроу влезе първи, последван от курвата.

— Доведох го, Кенит — без нужда оповести Ета, докато затваряше вратата след себе си.

— Добре. Сега ни остави.

Ако проклетата фигурка си мислеше, че може да го принуждава, то тя жестоко се лъжеше.

Ета го погледна смаяно.

— Кенит, смяташ ли, че това е разумно?

— Не. Мисля, че е глупаво. Точно по тази причина ти казвам да го сториш, защото аз обожавам глупостта.

Той запращаше думите към нея с тих глас. И наблюдаваше дървеното лице, пристегнато върху китката. То оставаше неподвижно, ала очите блестяха. Може би вече обмисляше отмъщението си. Какво пък, Кенит не го беше грижа. Докато беше жив, нямаше да трепери пред парченце дърво.

— Излез — повтори той. — Остави ни сами.

С изправена глава тя напусна каютата. Зад себе си Ета затвори вратата сравнително шумно, макар и без да я затръшва.

Щом тя излезе, Кенит приседна в леглото си.

— Ела — обърна се той към Уинтроу. Момчето се подчини, а капитанът отметна ръба на завивката. Скъсеният крак лъсна в цялата си гнойна красота. — Погледни — процеди Кенит. — Какво можеш да сториш?

При вида на раната момчето пребледня. Кенит усети как то се напруга, за да направи по-близък оглед.

Юношата сбърчи нос заради миризмата, а после повдигна тъмните си очи към него и изрече искрено:

— Не зная. Положението е много лошо. — Погледът отново докосна крака, преди да се върне към лицето. — Да кажем така. Ако не опитаме да отрежем инфекцията, ти ще умреш. Какво бихме изгубили, ако пробваме?

Пиратът се усмихна сковано.

— Аз губя много малко. Ти трябва да мислиш за собствения си живот и за живота на баща си.

Уинтроу се засмя.

— Много добре зная, че ако ти умреш, дори и без моята намеса, аз също ще те последвам. — С глава той посочи към вратата. — Тя никога не би ми позволила да остана жив.

— Страх ли те е от нея? — Кенит се усмихна по-широко. — С основание. И така, какво предлагаш?

Той се опитваше да поддържа храбростта си чрез непринуден глас.

Момчето отново погледна към крака му и се навъси в размисъл. Това съсредоточение само изтъкваше младостта му.

Кенит на свой ред погледна към гангрениялия си чукан. Но предпочете да остава загледан в лицето на Уинтроу. Пиратът неволно трепна, когато момчето протегна ръце към раната.

— Няма да го докосвам — обеща Уинтроу с почти недоловим глас. — Трябва да открия границата между здравата и болната част.

Юношата съедини ръце в шепи и бавно започна да ги движи по протежение на крака. Той бе присвил очи, а главата му стоеше наклонена, заслушана в нещо. Кенит следеше движението на ръцете. Какво ли усещаше младият жрец? Топлина, а може би самата отрова? Ръцете на момчето бяха загрубели от работа, но все още запазваха плавната грациозност на занаятчия.

— Ти имаш само девет пръста — отбеляза Кенит. — Какво ти се е случило?

— Инцидент — разсеяно отвърна Уинтроу. — Мълчи.

Кенит се намръщи, но въпреки това го послуша. Сега той можеше да усети призрачния допир на ръцете, които се движеха над крака му. Това възприятие го накара да си припомни пулсиращия ритъм на болката. Капитанът стисна зъби, преглътна мъчително и успя да изтика усещането.

Някъде към средата на бедрото ръцете на Уинтроу спряха и започнаха да кръжат над едно и също място. Смръщването му се задълбочи, а очите се затвориха изцяло. Момчето изглеждаше като заспало изправено.

Кенит изучаваше лицето му. Бузите и челюстта бяха изгубили незрялата заобленост, но не притежаваха и намек за брада. Край носа му личеше малък знак, оказващ, че някога момчето е принадлежало на сатрапа. До тази татуировка имаше друга, по-голяма и по-груба, която пиратът все пак успя да различи като образа на Вивачия. Кенит се почувства раздразнен, че някой е покварил красотата на момчето по такъв начин. След това той осъзна, че грубостта на образа контрастира с невинността. Същото се бе случило и с Ета, когато той я бе открил за първи път... Девойка, запазила невинния си вид дори в един бардак...

— Капитане?

Той отвори очи. Кога ги беше затворил?

Уинтроу кимаше на себе си.

— Ето тук — рече той, когато пиратът погледна към него. — Ако отрежем тук, ще бъде в здрава плът.

Ръцете му сочеха участък, намиращ се ужасяващо високо.

— В здрава плът? Не трябва ли да режеш под нея?

— Не. Трябва да се реже в здравето, защото здравата плът нараства по-бързо от засегнатата. — Уинтроу замълча и с две ръце отмести косата от лицето си. — Не мога да кажа, че някой участък на крака е напълно лишен от отрова. Но мисля, че ако режем тук, ще имаме най-голям шанс — рече той със замислено лице. — Първо бих искал да сложа пиявици, които да извлекат част от отока и гнойта. Някои от целителите в манастира предпочитаха пиявици, а други се осланяха на кръвопускане чрез разрези. Според мен всеки от тези два метода е подходящ за различни ситуации. В този случай пиявиците биха били по-подходящи.

Кенит полагаше усилия да запазва безизразно изражение. Съсредоточението върху лицето на момчето му напомняше за Соркор, опитващ се да обмисля стратегия.

— След това ще поставим лигатура тук, за да забавим кръвта. Това ще пристегне плътта, без да я смазва. Под нея ще режа. Ще се опитам да запазя участък от кожата, който впоследствие ще пришия над раната. Ще се нуждая от остър нож и трион с дребни зъбци, за да

изпиля костта. А ножът трябва да бъде и достатъчно дълъг, за да отрязва чисто, без да се налага да го прокарам напред-назад.

Пръстите на момчето показаха дължината.

— За шевове някои биха използвали конец от рибешки черва, но моите наставници в манастира казваха, че най-добре било да се използват нишки, изработени от косата на пациента, защото тялото ги познава. Ти имаш хубава, дълга коса, която лесно може да бъде изправена. Тя ще свърши работа.

Дали момчето се опитваше да го сплаши, или напълно бе забравило, че говори за плът и кост?

— А за болката? — попита той с престорена топлота.

— За нея ще трябва да се осланяш на собствената си храброст. — Тъмните очи на момчето се взираха в него. — Аз няма да бързам, но ще се старая да не причинявам излишна болка. Преди да започнем ще пиеш бренди или ром. Ако тя не беше страшно рядка и скъпа, щях да поръчам есенция от куази: тя напълно обезчувствава раните, макар и само пресните такива, така че от нея би имало полза едва след операцията.

Уинтроу замислено поклати глава.

— Не би било зле да определиш хората, които ще те държат по време на процедурата. Трябва да избереш едри и силни мъже, които няма да те пуснат, дори ако започнеш да ги заплашваш в даден момент.

Колебанието се разля връз Кенит. Той отказваше да приеме унижението, срещу което трябваше да се изправи. Не искаше да приеме мисълта, че това е безнадеждно. Трябваше да има и някакъв друг начин, някаква алтернатива на нетърпимата болка и безпомощността. Как можеше да ги избере той, след като знаеше, че дори и тогава съществува риск да умре? Колко глупаво би изглеждал в такъв момент...

— ... като всяко късче се изтегля и се зашива с няколко бода. — Уинтроу замълча за момент. — Никога не съм правил това сам — призна той. — Искam да знаеш това. Два пъти съм присъствал: веднъж на отстраняването на инфектиран крак, веднъж при отрязването на смазано стъпало. И в двата случая от мен се искаше да помагам на лечителя, да му подавам инструменти, да държа кофата...

Юношата заглъхна. Той облиза устни и се загледа в Кенит.

— Какво има? — тросна се пиратът.

— Аз ще държа живота ти в ръцете си — удивено заяви момчето.

— А пък аз държа твоя — изтъкна пиратът. — Също и живота на баща ти.

— Не това имах предвид — отвърна Уинтроу. Гласът му звучеше занесено. — Ти несъмнено си привикнал към подобна власт. А аз никога не съм я пожелавал.

ГЛАВА ТРЕТА

КОРОНОВАНИЯТ ПЕТЕЛ

Стъпките на Яни Купрус изпълваха с екот обширния коридор. Вървейки, тя прокарваше пръсти по ивицата джидзин, вложена в стената. Този допир изтръгваше слаба светлина, която я придружаваше и заедно с нея навлизаше все по-дълбоко сред заплетения дворец на Древните. Дважди бе ѝ се налагало да заобикаля тъмни локви вода върху каменния под. И всеки път тя си отбелязваше мястото. Пролетните дъждове неизменно донасяха със себе си този проблем. Дебелият слой пръст и дирещите корени бяха започнали да надделяват в битката с древната заровена структура. Тихите капки се присмиваха на забързаните ѝ стъпала.

Снощи бе имало земетресение, слабо по Дъждовните стандарти, ала достатъчно осезаемо. Купрус си наложи да не мисли за това, докато крачеше сред полумрака. Тази постройка бе удържала далеч по-значително бедствие, сринало по-голямата част от този древен град; все щеше да издържи още малко.

Най-сетне тя достигна сводестия праг, препречен от огромна метална врата. Тя леко прокара пръсти по нея и в отговор изобразеният върху повърхността петел засия. Тази гледка я смайваше всеки път. Ясна беше причината, накарала нейния предтеча, открил това място, да превърне коронования петел в герб на рода си. Птицата заплашително бе повдигнала шпорестия си крак, а крилете бяха изобразени в процес на повдигане. Настръхналите пера блестяха, а окото бе изобразено със скъпоценен камък. Този образ съчетаваше елегантност и арогантност.

Жената опря ръка върху образа и бутна вратата. Насреща ѝ се раззина мрак.

Водена единствено от опита, останал от предишни посещения, тя закрачи по стълбите, отвеждащи в огромната зала. И се навъси. Рейн го нямаше. Излизаше, че е търчала през целия този път напразно.

Яни Купрус спря в подножието на стълбите и завъртя глава. Гласът му я сепна.

— Някога опитвала ли си да си представиш как е изглеждала тази зала някога? Представи си, майко. В ден като днешния пролетното слънце би сияело през кристалния купол, за да пробуди всички цветове на стъклописите. Какво ли е било предназначението на това място? По белезите в пода и произволно натрупаните маси личи, че то не е било създадено да съхранява магическо дърво. Не, стволите са били довлечени тук извънредно, за да бъдат предпазени от бедствието, връхлитащо града. Но каква е била целта на самата зала? По тези огромни саксии личи, че тук са били отглеждани растения. Но дали това е било покрита градина, където човек да търси спокойствие дори и в най-бурното време? Или...

— Достатъчно, Рейн — раздразнено възкликна майка му. Пръстите ѝ най-сетне откриха светещата ивица върху стената. Няколко декоративни панела просияха в отговор на натиска ѝ.

Тя се намръщи. В детството ѝ тези украшения бяха сияели много по-ярко; всяко от венчелистчетата бе просветвало. А сега те избледняваха все повече с всеки изминал ден. Те умираха...

Раздразнението в гласа ѝ се дължеше на старанието да прогони горната мисъл.

— Какво правиш тук, в тъмното? Защо не си в западния коридор и не наблюдаваш работниците? В стената на седмата камера те са открили нов портал. Нужна им е помощта ти, за да разгадаят как се отваря.

— За да разгадаят как да го разрушат — поправи я Рейн.

Тя въздъхна уморено. Толкова ѝ бяха втръснали тези разговори с най-малкия ѝ син. Понякога ѝ се струваше, че той, най-даровит в откриването на тукашните тайни, е и най-несклонен да ги споделя.

— Какво очакваш да направим? Да оставим всичко заровено и забравено? Да изоставим Дъждовните земи и да се оттеглим в Бингтаун? Това би било само временно убежище.

Тя долови стъпки — Рейн заобикаляше последния дънер магическо дърво, останал в тази зала. Той се движеше като сомнамбул, прокарващ пръсти по масивния дънер. Бе вдигнал качулка заради хладината на подземие.

— Не — тихо отвърна той. — Аз също обичам Дъждовните земи, нямам желание да живея другаде. Но и не смятам, че нашият народ трябва да живее скрито и да ограбва Древните, за да плаща за

безопасността си. Вярвам, че трябва да възстановим и почитаме всичко, което сме открили тук. Трябва да отстраним пръстта и пепелта, които покриват града, и отново да го отгърнем за лъчите на слънцето и луната. Трябва да отхвърлим сатрапа, да откажем неговите данъци и ограничения и да търгуваме свободно.

Под острия поглед на майка му гласът му се долавяше по-слабо, но не изчезна.

— Нека открито показваме кои сме. И да казваме, че е наш избор да живеем по такъв начин. Това смятам, че трябва да направим.

Яни Купрус въздъхна.

— Ти си много млад, Рейн.

— Ако имаш предвид *глупав*, кажи го.

— Нямам предвид това — меко отвърна тя. — Казах онова, което исках да кажа. Бремето на Прокълнатия брегове не е притиснало двама ни като останалите Дъждовни Търговци. В определени отношения това е направило съдбата ни по-тежка. Ние отиваме в Бингтаун и иззад покривалата си казваме: *Аз не съм много по-различен от хората, които живеят тук. С течение на времето те биха ме приели и аз бих могъл свободно да се движа сред тях.* Може би забравяш колко трудно би било за човек като Кис или Тиламон да се покаже пред невежи погледи.

При споменаването на сестрите му Рейн сведе очи. Никой не можеше да каже защо обезобразяването, тъй нормално за Дъждовните деца, бе избрало да обремени двете момичета, а него почти да отмине. Тук това не представляваше проблем. Кой би пребледнял при вида на израстъци върху чуждото лице, след като собственото му лице ги носи? Но колко бе смущаваща мисълта за малката му полусестра Кис да се появи незабулена в град като Бингтаун...

Яни с лекота проследяваше потока на мислите върху лицето на сина си. Той се мръщеше заради тази неправда.

С изкривена от горчилка устни той каза:

— Ние сме заможен народ. Не съм нито толкова млад, нито толкова глупав, та да не зная, че бихме могли да си купим одобрение. По право ние трябва да се намираме сред най-заможните в света, ако не беше сатрапът, стъпил на шията ни и заровил ръце в кесиите ни. Помни ми думите, майко. Достатъчно е да отхвърлим неговите данъци и ограничения, тогава няма да ни се налага да разрушаваме

откритията, на които дължим богатствата си. Бихме могли да възстановим това заровено великолепие, вместо да го оглозгваме. Хора биха идвали да го разглеждат; те с готовност биха плащали да пътуват с корабите ни. Те ще гледат към нас без отвращение, защото хората обикват онези, притежаващи богатство. Тогава ние ще разполагаме с времето да открием истинските тайни, които понастоящем дробим. Ако бяхме истински свободни, щяхме да разкрием цялото великолепие на този град. Лъчите отново ще изпълват тази зала, а Кралицата, която лежи пленена тук...

— Рейн — тихо каза майка му. — Отдръпни ръката си от дънера.

— Това не е дънер — със същия глас отвърна той. — И двамата с теб знаем това.

— Знаем също и че думите, които ти изричаш, не ти принадлежат изцяло. Няма значение как го назоваваме. И двамата знаем, че ти прекарваш прекалено много време в допир с това минало, за да изучаваш стенописите и знаците върху колоните. Миналото прелива в мислите ти.

— Не! — отрече той. — Не е така, майко. Да, наистина съм прекарал много време в тази зала, изучавайки наследството на Древните. И съм изучавал онова, което изхвърляхме от предишните стволове. — Рейн поклати глава; медните му очи блеснаха в сумрака. — Ковчези. Така ги наричаше ти, когато бях малък. Но те не са ковчези. Люлки би било истинското им название. Още повече, че ако сега копнея да събудя и освободя единствената останала, това не означава, че съм попаднал под влиянието ѝ. Просто означава, че съм осъзнал кое е правилното.

— Правилно е да останеш верен на своите близки — гневно отвърна майка му. — Казвам ти в прав текст, Рейн, ти си прекарал толкова много време край този дънер, че си изгубил способността да отличаваш собствените си мисли. В казаното от теб се долавя не само желанието да постъпиш правилно, но и незряло любопитство. Виж какво си направил днес. Ти знаеш, че присъствието ти е необходимо. А вместо това къде се оказваш ти?

— Тук. С онази, която най-много се нуждае от мен, защото не разполага с друг застъпник!

— Тя най-вероятно е мъртва — каза майка му. — Ти се вслушваш в отгласи, Рейн. Колко дълго е стоял този дънер тук?

Намиралото се в него е погинало отдавна, оставяйки само екотите на своя копнеж. Ти отлично познаваш особеностите на този материал. Изпразнен от своето съдържание, той придобива способността да усвоява спомените и мислите на онези, които се намират в ежедневен допир с него. Това не означава, че самият материал е жив. Ти го докосваш и до теб достигат пленените спомени на едно отдавна мъртво създание. Това е всичко.

— Щом си толкова сигурна, защо не изпробваме теорията ти? Нека да отнесем този дънер на светлина и въздух. Ако от него не изникне драцена, ще призная, че съм сбъркал. И повече няма да възразявам от него да бъде направен кораб за рода Купрус.

Жената въздъхна и отвърна тихо:

— Твоето съгласие, Рейн, в случая е без значение. Ти си моя най-малък син, а не най-големият. Не на теб ще се полага да определиш съдбата на последния дънер.

При сведения му поглед тя осъзна, че е била прекалено остра. Рейн беше много упорит, но същевременно с това и необичайно чувствителен. Това той бе наследил от баща си.

Сепната, Яни направи опит да го успокои.

— Пък и за да изпълним онова, което ти предлагаш, би трябвало да отделим работници и време от нещата, които донасят пари в семейството ни. Този дънер е прекалено голям. Входът, през който е бил донесен, е рухнал отдавна. Стволът е прекалено дълъг, за да бъде пренесен през коридорите. Единствената алтернатива е работници да разчистят гората над нас и да прокопаят тунел, след което би се наложило да разтрошим кристалния купол, за да направим място за издигащите механизми. Задачата би била непосилна.

— Ако съм прав, ще си е струвало.

— Дали? Нека приемем, че ти си прав и че от този дънер действително се излюпи нещо. Какво ще стане тогава? Какви гаранции имаш, че подобно създание ще се отнесе благосклонно към нас? Или че изобщо ще ни обърне внимание? Няма човек, който да е чел повече от свитъците и плочките на Древните от теб. Ти сам знаеш, че драконите, споделяли техните градове, са били арогантни и агресивни създания, склонни сами да се сдобиват с онова, което им се прииска. Би ли желал подобно създание да се разхожда между нас? По-лошо: какво ще правим, ако то ни мрази заради нещата, които неволно сме

причинили на останалите дънери? Погледни колко е голям този ствол, Рейн. Нима си готов да изправиш своите родственици срещу подобен враг, само за да задоволиш любопитството си?

— Любопитство! — изсумтя младежът. — Далеч не става дума за любопитство, майко. Аз изпитвам състрадание към плененото същество. Освен това изпитвам вина за онези, които тъй безсмислено разрушихме през годините. Стремехът към покаяние може да бъде не по-слаб от любопитството.

Яни стисна юмруци.

— Рейн, няма да обсъждам това повече тук. Ако искаш да продължим разговора си, ще го сторим у дома, а не в тази влажна пещера, където тези... тези неща влияят на мислите ти. Това е последната ми дума.

Рейн бавно се изправи и скръсти ръце. Тя не виждаше лицето му, но и не й се налагаше. Тя знаеше, че устните са прилепнали една към друга. Упорито момче. Защо трябваше да бъде толкова упорит?

Тя не гледаше към него, докато отправяше предложението си за мир.

— След като помогнеш на работниците в западния коридор, струва ми се, че би било уместно да обсъдим пътуването ти до Бингтаун. Аз обещах на Вестритови, че ти няма да глезиш Малта с подаръци, но е подобаващо да вземеш дарове за майка й и баба й. Освен това трябва да подберем и дрехите за пътуването ти. Това е много важно, защото ти винаги се обличаш много мрачно. А един мъж, който ухажва, трябва да привлича окото. Разбира се, трябва да останеш забулен. Колко забулен, това вече ще зависи от теб.

Ходът й успя. Напрежението го напусна; тя можа да усети усмивката му.

— Ще бъде дебел воал, но не поради причината, за която мислиш. Аз смятам, че Малта е жена, която обожава мистериите и интригата. Мисля, че точно това я привлече към мен.

Яни бавно се отправи към изхода. Както се беше надявала, Рейн я последва.

— Нейните близки я смятат за дете, а ти я наричаш жена — каза тя.

— Тя определено е жена. — Тонът му не оставяше място за съмнение. Той се чувстваше горд от това обявяване.

А Яни се чудеше на промяната, настъпила у сина ѝ. По-рано той не бе проявявал подобен интерес към жена, макар да не липсваха кандидатки. За останалите Дъждовни семейства всеки от синовете на рода Купрус би представлявал отличен съпруг. До този момент те се бяха опитвали да уредят брака му само веднъж, а Рейн бе отказал категорично. От бингтаунските Търговци също бяха дошли няколко предложения, но към тях той се бе отнесъл с презрение. Не, това бе прекалено силна дума за нещо, на което той не бе обърнал почти никакво внимание. Но може би Малта Вестрит щеше да спаси сина ѝ от неговата мания.

Тя му се усмихна през рамо.

— Трябва да призная, че тази Малта ме заинтригува. Нейните близки говорят за нея по един начин, а ти — съвсем по друг... Нетърпелива съм да се запозная с нея.

— Надявам се, че скоро ще имаш тази възможност. Възнамерявам да покана нея и семейството ѝ да дойдат да ни посетят. Стига ти да одобряваш, разбира се.

— Знаеш, че никога не бих възразила. Семейство Вестрит се ползва с висока репутация сред Дъждовните Търговци, въпреки решението им да престанат да търгуват с нас. Но със сливането на нашите два рода ще се сложи край на това им решение. Те разполагат с живия кораб, с който да пътуват по Реката... а когато бракът бъде сключен, той ще им принадлежи изцяло. Двамата с Малта ви очаква заможност.

— Заможност. — Рейн произнесе думата с известен присмех. — Двамата с нея имаме далеч по-добри перспективи от заможност. В това, майко, мога да те уверя.

Двамата бяха достигнали разклонението в коридора. Там Яни спря.

— Ти отиваш в западния коридор, за да им помогнеш с вратата.

Тонът ѝ почти превърна тези думи в питане.

— Да — разсеяно отвърна Рейн.

— Добре. Когато приключиш, прибери се. Аз ще те чакам в дневната. Ще съм подготвила подаръци, от които да избереш. Да повикам ли и шивачите, за да обсъдим и платовете?

— Да. Определено. — Той се навъси. — Ти каза, че аз не бива да замайвам главата на Малта със скъпи подаръци. Имам ли право да ѝ

занеса дребни неща, каквито всеки младеж би занесъл на една девица? Плодове, цветя, сладкиши...

— Не виждам нищо лошо.

Рейн кимна.

— В такъв случай ще приготвиш ли кошници с подобни дарове? По една за всеки ден от посещението ми? — Той се усмихна. — Възможно е да са украсени с панделки и пъстри драперии. И във всяка да има по бутилка скъпо вино... Не мисля, че това би било пресилване.

Майка му се подсмихна кисело.

— Все пак внимавай, синко. Роника Вестрит ще ти каже недвусмислено, ако престъпиш някоя от нейните граници. Не мисля, че трябва да избързваш да се сблъскваш с нея.

Рейн вече бе започнал да се отдалечава в другия тунел. Медните му очи се извърнаха към нея.

— Няма да избързвам, майко, но и няма да се старая да избегна сблъсъка. — Той все така говореше вървешком. — Аз ще се оженя за Малта. Колкото по-бързо близките ѝ свикнат с мен, толкова по-лесно ще бъде за всички ни.

Зад него Яни скръсти ръце. Беше очевидно, че той никога не е срещал Роника Вестрит.

В очите ѝ изникна пламъче на веселие. Дали пък неговата упоритост нямаше да си намери майстора в лицето на възрастната Търговка?

Рейн спря.

— Ти изпрати ли писмо до Стърб, за да му кажеш за новата ми любима?

Яни кимна, доволна от въпроса му. Имаше моменти, в които Рейн не се спогаждаше с втория си баща. Хубаво беше, че синът ѝ сам се досети да попита.

— Той ти изпраща поздрави. Малката Кис казва да не се жениш до зимата, когато те ще се върнат в Трехог. А Мандо казва, че му дължиш бутилка дуржански коняк. Нещо за някакъв ваш отдавнашен облог, че ти си щял да се ожениш последен.

— Това е облог, който губя с радост — подвикна той през рамо.

Яни го изпроводи с усмивка.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ВРЪЗКИ

Ръцете на Бриг почиваха върху кормилото на Вивачия, отпуснати със спокойствието на опита. Лицето на пирата имаше занесения вид на човек, разпрострял възприятията си върху целия кораб.

Уинтроу забави ход за момент, за да го прецени. Пиратът беше млад, на не повече от двадесет и пет. Той имаше сиви очи, а робската татуировка върху лицето му бе почти изцяло заличена от очертанията на тъмносин гарван. Макар и млад, Бриг излъчваше решителност, която караше и по-възрастните от него да се отзовават на нарежданията му. Кенит бе направил добър избор, поверявайки му *Вивачия*.

Уинтроу бавно си пое дъх и се приближи към другия почтително, но без това да накърнява собственото му достойнство: той искаше да се представи като мъж.

Когато погледът на Бриг се обърна към него, Уинтроу заговори с тих, но ясен глас:

— Трябва да ти задам няколко въпроса.

— Така ли? — предизвикателно отвърна Бриг. И повдигна лице към наблюдателницата върху мачтата.

— Да. — Уинтроу не се възмути. — Кракът на капитана ти е зле. Още колко остава до Биволския залив?

— Ден и половина — рече онзи подир кратък размисъл. — А може би два.

Изражението на лицето му не се промени.

Уинтроу кимна:

— Мисля, че толкова можем да изчакаме. Има някои неща, с които бих искал да разполагам, преди да пристъпя към операцията. Надявам се, че там ще успеем да ги намерим. А ако разполагах с нужните лекарства, бих облекчил чакането му. Но по време на въстанието си робите оплячкосаха по-голямата част от кораба. Сандъчето с лекарства е изчезнало. То би ми било от голяма полза.

— Никой не признава да го е вземал?

Уинтроу сви рамене.

— Никой. Много от бившите роби избягват да разговарят с мен. Мисля, че Са'Адар ги настройва срещу мен. — Той се поколеба. Това звучеше като самосъжаление. С подобни прояви той нямаше да спечели уважението на Бриг. — Може би те не осъзнават, че то е у тях. А може би е изчезнало по време на бурята.

Юношата си пое дъх и отново премина към същината на въпроса.

— В него имаше неща, които биха могли да облекчат положението на вашия капитан.

Бриг отново го стрелна с поглед. Изражението му все така си оставаше непроменено, само че кормчията неочаквано извика:

— Ей, Кадж!

Уинтроу се напрегна в очакване да бъде изхвърлен. Но когато въпросният моряк се появи, Бриг заповяда:

— Претърси всички на борда. Сандъчето с лекарства е изчезнало. Ако някой го е скрил, искам да се намери. В най-лошия случай искам да зная кой го е виждал последен. Върви.

— Тъй вярно — отвърна пиратът.

Тъй като Уинтроу не си отиваше, Бриг издиша шумно през носа си.

— Има ли друго? — рязко попита той.

— Баща ми?

— Кораб! — изкрещя дежурният. Миг по-късно той разясни — Калсидска галера, плава под знамето на сатрапа. Настигат ни бързо, с весла и платна. Явно са се укривали в онова заливче.

Бриг изруга.

— Кучият син наистина е докарал калсидски наемници. Разчисти палубата! — зарева той. — Само екипажът да остане, всички други да се махнат. Вдигнете още платна!

Уинтроу вече тичаше към носа и умело отскачаше от пътя на моряците. Палубата придоби оживлението на мравуняк. Пред тях *Мариета* се отправяше в една посока, а Вивачия в друга.

Зад себе си Уинтроу дочу виковете, долитащи от калсидския кораб. Бриг не си направи труда да отговори.

— Не разбирам! — високо каза Вивачия. — Откога калсидските бойни галери плават под знамето на сатрапа?

— Аз чух подобни слухове в столицата. Сатрап Косго е наел калсидски кораби, които да охраняват Вътрешния проход. Те би трябвало да преследват пирати, но това не обяснява защо се занимават с нас. Почакай за момент!

Уинтроу пусна перилата и се покатери сред въжетата, за да вижда по-ясно. Веднага личеше, че преследващият ги кораб е предназначен за сражения, а не за пренасяне на товари. Галерата бе издължена, а палубите ѝ тъмнееха от войници. Светлината на пролетното слънце се отразяваше от шлемове и мечове. Флагът на сатрапа — белите джамаилски кули на син фон — изглеждаше нелепо над кървавочервените платна.

— Сам кани техните бойни кораби в нашите води? — невярващо каза Вивачия. — Той да не се е побъркал? Все едно да назначиш крадеца за нощен пазач. — Тя плахо погледна през рамо. — Преследват ли ни?

— Да — лаконично отвърна Уинтроу. Сърцето му биеше учестено. На какъв развой трябваше да се надява? На успешно бягство или на залавяне? Пиратите нямаше да се предадат без битка; щеше да има още кръвопролитие... Ако наемниците надделеяха, дали щяха да върнат Вивачия на законните ѝ стопани? Може би. Най-вероятно щяха да отведат кораба обратно в столицата, за да изчакат решението на сатрапа. Тогава робите, укрили се в трюма, отново щяха да бъдат поробени. Те знаеха това и щяха да се сражават. Числеността им надхвърляше калсидските войници, ала робите бяха невъоръжени. Във всички случаи щеше да се пролее много кръв.

Какво трябваше да стори той в такъв случай? Да подкани Вивачия да бяга или да я посъветва да се забави?

Преди да е успял да достигне до решение, нуждата да избира му беше спестена.

По-малкият и по-бърз съд, тласкан не само от вятъра, но и от гребла, вече ги настигаше. За първи път Уинтроу забеляза страховития военен таран на носа на галерата. Ято стрели се издигна от калсидската палуба. Уинтроу нададе предупредителен вик.

Някои от стрелите бяха запалени. Този залп бе само предупредителен, но недвусмислено издаваше намеренията им.

С маневра, съчетала умение и дързост, *Мариета* неочаквано промени курса си, описвайки крива, която да я отведе зад Вивачия и

право пред носа на калсидския съд. За момент Уинтроу зърна Соркор на палубата, насърчаващ хората си. Гарвановият стяг се разгърна рязко, подигравателно предизвикателство към калсидците. За момент тази проява сепна Уинтроу. Що за капитан беше пиратът Кенит, за да се ползва с такава вяност сред хората си? Беше очевидно, че Соркор възнамерява да ангажира вражеския съд, за да предостави възможност на своя капитан да се отдалечи.

От мястото си сред въжетата Уинтроу видя *Мариета* да се разклаща: палубните катапулти обсипаха с камъни патрулния кораб. Някои от снарядите не уцелиха, разпръсквайки вода, но значително количество от тях улучи. Това попадение пося паника сред гребците. Равномерните движения на веслата придобиха паниката на насекомо. Разстоянието между патрулния кораб и Вивачия бързо започна да се увеличава.

Мариета също нямаше намерение да остава да се сражава. Свършила своята пакост, тя бързо вдигаше платна, за да се отдалечи на свой ред. Когато внесе ред сред веслата си, галерата се впусна подире ѝ.

Уинтроу се напрягаше да види, ала кормчията отвеждаше Вивачия край един остров. Замисълът беше очевиден: Вивачия щеше да изчезне, а *Мариета* щеше да отведе преследвачите.

Той леко се спусна на палубата.

— Това беше интересно — кисело отбеляза юношата към Вивачия. Ала фигурата изглеждаше разсеяна.

— Кенит — рече тя.

— Какво за Кенит?

— Момче!

Острият глас на жената долетя зад него. Уинтроу се обърна и видя Ета да се взира в него.

— Капитанът иска да те види, веднага. — Тя говореше заповедно, но не гледаше към него. Погледът ѝ бе вперен в лицето на Вивачия.

— Остани тук, Уинтроу — тихо му каза фигурата. И повиши глас, обръщайки се към жената. — Името на това момче е Уинтроу Вестрит — с патрицианско презрение изтъкна тя. — Към него ти ще се отнасяш с полагащото му се уважение.

Подир това Вивачия погледна към Уинтроу, усмихна му се и меко отбеляза:

— Струва ми се, че капитан Кенит иска да разговаря с теб. Ще бъдеш ли така добър да го посетиш, Уинтроу?

— Разбира се — обеща той и се подчини.

Какво ли бе искала да демонстрира Вивачия? Би било грешно да смята, че тя го е защитила от Ета. Не, тази размяна бе свързана с борбата за надмощие между двете жени. По някакъв специфичен начин Вивачия бе изтъкнала, че Уинтроу принадлежи на нея и че очаква Ета да се съобразява с това. И в същото време тя бе извлякла удоволствие от възможността да изтъкне, че осъзнава всичко, случващо се на борда на кораба и в капитанската каюта. По гневния спазъм, скривил лицето на Ета, Уинтроу лесно можеше да разбере, че жената не е особено доволна от това разкритие.

Той погледна към тях през рамо. Ета не беше помръднала. Той не чуваше гласове, но може би двете разговаряха тихо. Във всеки случай необичайният вид на жената го порази. Ета беше висока, с дълги и лишени от плътност крайници. Тя носеше копринена блуза, везана жилетка и панталони — с пълна небрежност към скъпите тъкани. Лъскавата ѝ черна коса бе подрязана късо, без дори да достига раменете. Тя не притежаваше нито заобленост, нито мекота, които да загатват женственост. Тъмните ѝ очи бяха опасни и диви. Тя бе свирепа и лишена от всякакви угризения. Никаква нежност той не бе виждал у тази жена. И в същото време всички тези черти се сливаха в противоречие, за да ѝ придадат типично женско излъчване. Никога до този момент Уинтроу не бе усещал подобна сила у една жена. Дали Вивачия щеше да надделее срещу подобна воля?

Кенит наистина го викаше, не шумно, но със задъхана настойчивост. Чувайки това, Уинтроу не се спря да почука, а влезе направо. Стройният пират беше приседнал в леглото, ала напрежението, което се излъчваше от него, загатваше, че в момента всякаква отмора е невъзможна за него. Той стискаше чаршафите, като родилка; главата му бе отпусната върху разхвърляните възглавници. Отворената уста дишаше в спазми; гърдите се повдигаха усилено. Тъмната коса и разтворената риза бяха подгизнали от пот — нейната миризма отчетливо изпълваше каютата.

— Уинтроу? — за пореден път простена Кенит.

— Тук съм.

Инстинктивно той стисна мазолестата ръка на пирата. Кенит се вкопчи в него със сила, която едва не изтръгна болезнен вик от юношата. Все пак мълчалив, Уинтроу отвърна на натиска, насочвайки своя към точката между палеца и пръстите. С другата си ръка той хвана китката на капитана, за да измери пулса. В това си начинание младежът не успя, защото прикрепеното там украшение пречеше. Той се задоволи да издири туптенето по-нагоре, като в същото време масажираше дланта му в точката, целяща да успокои болката.

Уинтроу се осмели да седне на ръба на леглото и да се приведе над Кенит, за да улови погледа му.

— Прави като мен — обърна се той към изтерзания болник. — Вдишай и издишай по този начин.

И юношата бавно изпълни дробовите си с въздух, задържа го и също тъй бавно го изпусна. Кенит немощно повтори демонстрацията. Той стори това прекалено бързо и прекалено накъсано, но въпреки това Уинтроу кимна окуражително.

— Точно така. Точно така. Поеми контрол над тялото си. Болката е само негов инструмент, който ти си в състояние да овладееш.

През цялото време той се взираше в очите на пирата. С всяко издишване излъчваше успокояваща увереност, която Кенит да абсорбира чрез своя дъх. Същевременно Уинтроу съсредоточаваше вниманието си към сърцевината на собственото си тяло — онази сърцевина, докосваща сърцето и дробовите. Той смекчи фокуса на погледа си, за да привлече Кенитовия към себе си и сподели своето спокойствие. Стараеше се с взор да извлече болката и да я разпръсне във въздуха около двамата.

Тези простички упражнения извикаха спомена за манастира. Уинтроу се възползва от това; опита се да вложи спокойствието от въпросните спомени, да прибави тяхната сила към онова, което се опитваше да постигне. Но той се почувства като шарлатанин. Какво точно правеше тук? Сляпо повтаряше онова, което възрастният Са'Парт бе прилагал на измъчваните от болка пациенти? Нима се опитваше да накара Кенит да повярва, че насреща му стои истински целител, а не обикновен послушник с кафява роба? Юношата дори не разполагаше с цялостните знания за тази процедура, та какво оставаше за ампутирането на инфектиран крак... Той се опита да се успокои,

като си каже, че просто прави най-доброто по силите си, за да помогне на Кенит. Но дали беше честен със себе си? Дали просто не се опитваше да отърве собствената си кожа?

Кенитовият захват бавно се отпусна. Част от напрежението напусна врата му, главата се отпусна обратно върху влажните възглавници и дишането му се успокои. Сега това беше хриптенето на човек, който се бори с изтощение. Уинтроу продължаваше да прилага натиск върху ръката му. Са'Парт бе обяснявал за начини за предоставянето на сила, само че Уинтроу така и не бе достигнал до тях. Той се бе подготвял за творец, а не за лечител. Въпреки това, все така стиснал ръката на Кенит, младежът отвори сърцето си към Са и помоли всевечния за съдействие. И се молеше Неговата милост да прибави онова, което липсваше сред знанията на Уинтроу.

— Не мога повече да продължавам така.

От устата на друг човек тези думи биха прозвучали като самосъжаление или молба. Но Кенит ги изрече като обикновен факт. Болката се оттегляше от него. А може би вече не му беше оставила сили да проявява страданията си.

Пиратът затвори очи и Уинтроу се почувства изолиран.

— Искам да отрежеш крака днес. Колкото се може по-скоро — тихо, но ясно изрече капитанът.

Уинтроу поклати глава. След това той изрече отказа си и гласно:

— Не мога. Липсват половината от нещата, които са ми нужни. Бриг каза, че Биволският залив се намира само на около ден път. Трябва да изчакаме.

Очите на Кенит се отвориха рязко.

— Аз зная, че не мога да чакам — грубо каза той.

— Ако болката е непосилна, може би малко ром... — поде Уинтроу, но Кенит не го доизслуша.

— Така е, болката е мъчителна. Ала моят кораб и моята позиция са онези, които страдат най-жестоко. Едно момче дойде да ми каже за патрулния кораб. Аз се опитах да се надигна, просто да се надигна. И паднах. Право пред него се строполих. Аз трябваше да съм изскочил на палубата още в момента, в който дежурният забеляза платното им. Трябваше да ги пресрещнем и да заколим и последното калсидско прасе на борда им. А вместо това ние избягахме, защото Бриг беше начело. Соркор трябваше да поведе сражение, което се падаше на мен.

И всички на борда го знаят. И последният роб на борда на този кораб умее да говори. Където и да ги сваля, всички те ще разказват как капитан Кенит побягнал от патрулния кораб на сатрапа. Не мога да допусна това. — Със замислен глас той отбеляза: — Бих могъл да ги издавя.

Уинтроу слушаше мълчаливо. Това не беше ласкавият пират, който бе ухажвал кораба му с екстравагантни думи, нито сдържаният капитан. Сега говореше човекът, намиращ се под тази фасада, разкрит от болка и изтощение.

Това разкритие накара Уинтроу да осъзнае собствената си уязвимост. Кенит не би допуснал съществуването на човек, който е видял същинския му образ. Точно сега пиратът не осъзнаваше колко разкрива, но ако по-късно си спомнеше... Юношата се чувстваше като мишле, приковано от змийски поглед: стига да останеше неподвижен, имаше шанс да избяга.

Ръката на пирата се отпусна. Кенит изви глава и очите му започнаха да се затварят.

Точно когато Уинтроу започваше да вярва, че ще успее да избяга, вратата на каютата се отвори. Влезе Ета. Погледът ѝ веднага се насочи към кревата.

— Какво си му направил? — попита тя, докато се приближаваше. — Той защо лежи така?

Уинтроу повдигна пръст към устните си. Жената се намръщи, но въпреки това кимна. След това отново раздвижи глава, за да му покаже да се оттегли в ъгъла на стаята. Раздразнението ѝ от липсата на припряност, с която момчето се подчини, беше видимо. То бавно отпусна ръката на разбойника върху юргана и внимателно се надигна, за да не разклаща леглото.

Напразно. Докато Уинтроу се изправяше, капитанът каза:

— Ще отрежеш крака ми днес.

Ета възкликна ужасено, а Уинтроу бавно се обърна към лежащия. Кенит не бе отворил очи, но бе повдигнал дългопръстата си ръка, насочена право към него.

— Събери каквито инструменти имаш и ела. Ще трябва да се оправяме с онова, което е налично. По един или друг начин възнамерявам да сложа край.

— Слушам — съгласи се Уинтроу и бързо се отправи към вратата. Със същата бързина Ета му препречи пътя. Насреща му застанаха тъмни очи, безмилостни като погледа на ястреб. Юношата отметна глава, готов за поредния сблъсък. Вместо това той различи върху лицето ѝ нещо, наподобяващо облекчение.

— Кажи ми, ако мога да ти помогна с нещо — рече тя.

Уинтроу кимна, прекалено шокиран, за да отговаря, и напусна каютата. Едва няколко крачки отвъд той спря; трябваше да се облегне на стената, за да успокои треперенето си поне отчасти. Дързостта на споразумението, което бе сключил неотдавна, сега го удивляваше. Дръзките думи много скоро щяха да се превърнат в кървави дела. Думи, обещали, че той ще разреже месото на Кенит, ще прекъсне костта и ще отстрани участък от крака.

Той поклати глава, преди масивността на ситуацията да го е стреснала.

— Напред е единственият път — каза си той и тръгна да търси Бриг. Пътъом се надяваше, че сандъчето с лекарства е било намерено.

Капитан Фини остави чашата си, облиза се и се ухили към Брашън.

— Знаеш ли, ти се справяш добре.

— Предполагам — неохотно отвърна Брашън.

Контрабандистът се засмя гръмко.

— Но ти не искаш това, нали?

Брашън отново сви рамене. Капитан Фини изимитира жеста му и отново се засмя дрезгаво. Той беше нисък мъж с четинесто лице. Над носа, прошарен с вени, блестяха очите на невестулка.

Капитанът посегна към чашата си, сетне реши, че за днес е пил достатъчно бира. Превърнал жеста си в изтласкване, той посегна към своя хумидор с киндин. Пръстите му умело отделиха стъклената запушалка и наклониха кутията. Няколко сочни къса от наркотика изникнаха в отговор на разклащането. Фини отчупи голямо парче, сетне протегна дървената кутия към Брашън.

Помощникът му мълчаливо поклати глава и потупа с пръст долната си устна: парченце от същата субстанция вече се намираше там. Черно като катран късче с богат вкус, чието концентрирано

удоволствие се разпространяваше сред Брашъновото тяло. Но този ефект не пречеше на моряка да си припомня, че никой не отправя комплименти, без да иска нещо в замяна. Дали в това си състояние щеше да успее да се изправи срещу капитана при нужда?

— Сигурен ли си, че не искаш ново парче?

— Не, благодаря.

— Не, ти не искаш да бъдеш добър в този занаят — рече Фини, продължавайки прекъснатия разговор. Той тежко се облегна назад и вдиша през устата, за да ускори действието на киндина. Същият дъх бе изпуснат с доволство.

Настъпи тишина, накъсвана единствено от плиска на вълните, облизващи корпуса на *Пролетна вечер*. Моряците се намираха на брега, за да попълнят запасите от прясна вода. Брашън като първи помощник трябваше да надзирава тази дейност, ала капитанът го бе извикал в каютата си. Заместникът бе отишъл там с опасението, че го очаква някакво мъмрене. Вместо това го очакваше почерпка с алкохол и киндин. Насред пладне, и то по време на дежурството му. *Срамота, Брашън Трел*, усмихна се горчиво той. *Какво би си помислил капитан Вестрит, ако можеше да те види сега?*

Брашън отново надигна чашата си.

— Искаш да се върнеш в Бингтаун, нали? — Фини наклони глава и протегна тлъстичък показалец към събеседника си. — Стига да имаше тази възможност, щеше да го сториш. Да продължиш оттам, от където си спрял. Ти там си бил нещо. Опитваш се да го отречеш, обаче ти личи. Ти не си бил роден на пристанището.

— Произходът ми е без значение, след като вече съм тук — смеешком отвърна Брашън. Киндинът продължаваше да го изпълва с лекота. След смеха му остана усмивка, повтаряща мимиката върху лицето на Фини. Брашън знаеше, че трябва да се тревожи от факта, че капитанът е отгатнал произхода му. Но пък надали ставаше дума за нещо, с което да не можеше да се справи.

— Точно каквото възнамерявах да ти кажа сам. Виждаш ли? Ти си умен. Много хора просто не могат да приемат мястото, където се оказват. Те все се вторачват или в миналото, или в бъдещето. Но хора като нас... — Той блъсна по масата. — Хора като нас вземат с пълни шепи от онова, което имат насреща си.

— Възнамерявате да ми предложите нещо? — лукаво рискува Брашън.

— Не точно. Става дума за нещата, които сме способни да предложим един на друг. Погледни с какво се занимаваме сега. Аз разкарвам *Пролетна вечер* нагоре-надолу по крайбрежието. Купувам неща, продавам неща, не задавам въпроси. Пренасям читави стоки, та другите ме знаят и също разменят читави неща. Ти сам си видял, че е така.

— Наистина е така — съгласи се Брашън. Сега не беше времето да изтъква произхода на стоките, които те пренасяха. Фини търгуваше сред пиратските острови, изкупуваше най-доброто от крадените стоки и ги препродаваше на посредници в Кандило, които на свой ред ги разпределяха към други пристанища, вече законно. Друго Брашън не знаеше, а и не му трябваше да знае. Той беше заместник-капитан на борда на *Пролетна вечер*, понякога изпълняваше ролята и на телохранител. В замяна на това получаваше легло, където да спи, сносна заплата и адски добър киндин. В общи линии друго на човек не му трябваше.

— От най-доброто — говореше Фини. — И рисковете по сдобиването с него пак са наши. Наши. Мои и твои. После отнасяме благините до Кандило. И какво получаваме там?

— Пари?

— Милостиня. Ние им носим тлъста плячка, а те ни хвърлят костите. Обаче ние двамата с теб, Брашън, бихме могли да се справим доста по-добре.

— Какво имате предвид?

Този разговор започваше да го изнервя. Фини притежаваше кораб, а Брашън — не. Брашън нямаше интерес към истинското пиратство. Достатъчен му беше сблъсъкът в началото на живота. Не, продаването на крадени стоки беше границата. Той вече не беше първи помощник на живия кораб *Вивачия*, дори не се намираше сред помощниците на ловен кораб като *Жътвар*, обаче пак не беше паднал чак толкова ниско.

— На теб ти личи това. Ти си от Търговски род, нали? Най-вероятно не си първороден син, обаче пак би могъл да намериш връзки в Бингтаун. Бихме могли да им завлечем сума ти неща и твоите хора да

ни уредят с онези вълшебни дрънкулки, дето Търговците предлагат. Пеещи камбанки, парфюмни бижута и прочие.

— Не. — Със закъснение Брашън се улови, че е бил прекалено рязък, и побърза да смекчи тона си. — Идеята е добра, дори брилянтна, само че има един проблем. Аз нямам връзки.

В пристъп на доверие, най-вероятно породено от киндина, той съобщи истината.

— Вие сте прав, аз наистина произлизам от Търговско семейство. Само че тези мостове изгорих много отдавна; на практика аз вече нямам нищо общо с близките си. От бащиния си дом не бих получил дори един черпак вода, та какво остава за посредничество. Баща ми дори плюнката си не би хвърлил върху мен.

Фини гръмна да се смее, а Брашън се присъедини, макар и кисело. Защо изобщо бе признал тези неща, че и на всичкото отгоре с веселие? Е, пак беше за предпочитане пред пьянските сълзи.

Капитанът се успокои, пак прихна и посегна към бирата си. Дали неговият баща беше още жив? Дали той имаше жена и деца? За настоящия си работодател Брашън не знаеше почти нищо. Така беше най-добре.

Ако в този момент заместникът можеше да разсъждава трезво, той щеше да се надигне с оправданието, че трябва да нагледа екипажа, и да излезе, предотвратявайки още разкрития. Вместо това той изплю парчето киндин в кофата под масата и сам посегна към хумидора. Под ухиленото одобрение на Фини помощникът си отчупи ново парче.

— Не е нужно да бъде баща ти. Човек като теб си има приятели, нали така? Или пък все е чувал разни неща за дадени хора. Във всеки град все ще се намерят по неколцина, които нямат нищо против да добавят някоя и друга монета в кесията си. Бихме могли да отиваме там веднъж годишно, да речем, с натрупан товар от най-доброто. Малък товар, но с наистина превъзходно качество. В замяна ще искаме същото качество. Дискретно. Само двамата с теб ще знаем.

Брашън кимна, по-скоро на себе си. Ясно, капитанът възнамеряваше да действа тайно от партньора си, за да си спечели пари настрана. Дотук с честта между крадците. Той тихомълком предлагаше да включи и Брашън, ако последният му помогнеше в намирането на нужните хора. Това беше долна постъпка. Как можеше Фини да смята, че заместникът му би склонил на подобно нещо?

А колко дълго той можеше да се преструва, че не е такъв? Имаше ли смисъл?

— Ще си помисля — рече Брашън.

— На всяка цена — ухили се капитанът.

Беше късен следобед, когато Уинтроу приклекна на предната палуба край пренесения там Кенит.

— Не върху одеялото — обърна се той към пиратите, носещи своя капитан. — Сложете го да легне направо върху дъските. Искam той да се намира в колкото се може по-пряк допир с тях.

Недалеч от тях, скръстила ръце, стоеше привидно безстрастната Ета. Тя умишлено не поглеждаше към фигурата на носа. От своя страна Уинтроу се стараеше да не поглежда към жената. Дали и останалите забелязваха начина, по който тя стискаше зъби и пестници? Ета се беше възпротивила на намерението му операцията да бъде извършена тук: тя бе настоявала мъчителното дело да протече сред уединение. Но Уинтроу я беше довел, за да ѝ покаже кървавия отпечатък от ръката си. Беше ѝ обещал, че Вивачия може да облекчи болката на Кенит по подобен начин. И в крайна сметка Ета се бе съгласила. Нито той, нито самата Вивачия бяха сигурни за степента, в която корабът можеше да окаже съдействие, ала тъй като сандъчето така и не се намираше, всяко съдействие щеше да бъде добре дошло.

Корабът бе спуснал котва в някакво безименно заливче, разположено в също тъй безименен и дори липсващ върху картите остров. По-рано Уинтроу бе посетил Бриг, за да се осведоми още веднъж за сандъчето с лекарства и момента на пристигане в Биволския залив. И двата отговора го бяха разочаровали. Лековете така и не бяха открити, а без предводителството на *Мариета* Бриг не можеше да достигне Биволския залив, тъй като не знаеше пътя. Този отговор бе обезкуражил Уинтроу, но не и изненадал.

Настоящата позиция на Бриг представляваше голяма стъпка за него. Само допреди няколко дни той беше бил обикновен моряк. Той не умееше да разчита карти и да използва навигационни уреди. По тази причина възнамеряваше да открие някое безопасно място, където да спусне котва и да изчака иди *Мариета* да се появи, или Кенит да се възстанови. И когато Уинтроу смаяно бе попитал дали са изгубени,

Бриг отвърна, че човек може да знае къде се намира, но пак да няма представа за безопасния маршрут до някое друго място. Острият гняв в гласа на младия моряк бе предупредил Уинтроу да мълчи. Нямаше смисъл бившите роби да узнават за ситуацията. Това само би предоставило прекрасна възможност за Са'Адар.

Дори и в този момент жрецът се навърташе край тях. Той не бе предложил помощта си, а Уинтроу не я беше искал. И без това бродещите свещеници най-често биваха съдии и посредници, а не лечители и учени. Юношата винаги бе почитал знанията и мъдростта на този орден, ала в същото време се бе смущавал от мисълта, че един човек има право да съди друг. Далеч не го облекчаваше усещането, че понастоящем тази преценка е насочена към него. Всеки път, когато усетеше погледа на Са'Адар върху себе си, Уинтроу биваше споходен от смразяващото чувство, че свещеникът го намира за недостоеен.

Възрастният жрец стоеше неподвижно, със скръстени ръце. Двама от задрасканите лица стояха край него и той тихо разговаряше с тях.

Уинтроу прогони мисълта, отчитаща присъствието им. Щом Са'Адар отказваше да помогне, присъствието му преставаше да притежава значение. Затова при изправянето си момчето се приближи не към него, а към фигурата. Вивачия го погледна неспокойно.

— Ще дам най-доброто от себе си — рече тя, изпреварвайки думите му. — Но ти трябва да знаеш, че между мен и него не съществува кръвна връзка, той не е наш роднина. И не е бил на борда достатъчно дълго, за да го опозная. — Вивачия сведе поглед. — Няма да мога да ти помогна особено.

Младежът се приведе ниско, за да докосне дланта ѝ.

— Тогава ми дай силата си. Това истински ще ми помогне.

Ръцете им се докоснаха, в потвърждение и укрепване на странната връзка, установила се между двамата. Този допир наистина му даде сила. В отговор на осъзнаването му Вивачия се усмихна. Това не беше израз на щастие, нито знак, че между двамата им вече не съществува напрежение, а символ на споделената им решителност. Те може и да бяха обградени от заплаха, може и да изпитваха съмнения дори едни към друг, но пак се изправяха срещу предизвикателството заедно.

Уинтроу повдигна лице към морския вятър и отправи молитва към Са. Приключил с приготовленията на духа си, юношата се обърна, за да пристъпи към задачата. Той си пое дълбок дъх. Дълбоко в себе си усещаше присъствието на Вивачия.

Кенит лежеше немошно върху палубата. Дори от разстояние Уинтроу усещаше миризмата на бренди, лъхаща от него. По-рано Ета бе приседнала край главата на своя любим и търпеливо бе повдигала чаша към лицето му, съумявайки да го накара да изпие повече от желаното. Личеше, че капитанът умее да носи — той беше отпуснат, но не и припаднал.

Лично Ета бе посочила хората, които да го държат по време на ампутацията. Изборът ѝ изненада Уинтроу: трима от въпросните бяха роби, сред които имаше и едно задраскано лице. Бившите пленници изглеждаха смутени, но в същото време решителни.

Недалеч от тях се бяха струпали зяпачи. Това беше първото нещо, с което Уинтроу трябваше да се справи. Със спокоен, но ясен глас момчето нареди:

— Само онези, които са били призвани, да останат тук. Останалите да се отдръпнат, трябва ми пространство.

Уинтроу не изчака да се убеди, че те са го послушали. Зърването на евентуално тяхно неподчинение само би допринесло за унижението му. Освен това той бе сигурен, че Ета не би пропуснала да потвърди нареждането му.

Затова той коленичи край Кенит. Щеше да му е неудобно да работи над лежащия направо върху палубата, но това неудобство биваше компенсирано от помощта, която Вивачия можеше да окаже.

Момчето се обърна към струпаните инструменти. Те лежаха подредени върху парче чисто платнище, редом с пациента. Никой от тях не можеше да се похвали с чисто медицинско предназначение. Ножовете, току-що наточени, бяха взети назаем от камбуза. Двата триона бяха предоставени от сандъчето на дърводелеца. Част от иглите бяха предназначени за платна и затова бяха доста едри, а други, по-дребни, бяха предоставени лично от Ета. Пак тя беше осигурила ленени и копринени бинтове. Беше нелепо, че Уинтроу ще трябва да се оправя с подобно оборудване: почти всеки от моряците на борда бе разполагал със свои собствени игли и инструменти. Ала принадлежностите на избития екипаж бяха изчезнали. Юношата бе

уверен, че робите са ги оплячкосали по време на своето въстание. А фактът, че дори едничка от тези вещи не бе върната, недвусмислено изтъкваше раздразнението на бившите роби към Кенитовото намерение да задържи този кораб за себе си. Уинтроу ги разбираше, ала това с нищо не облекчаваше положението му.

Един бърз поглед към тази импровизирана сбирщина му показваше, че той е обречен на провал. Със същия успех можеше направо да използва брадва.

Той подири погледа на Ета.

— Нужни са ми по-добри инструменти — тихо настоя той. — С тези не смея да започна.

Жената бе стояла замислена.

— Искане ми се да имаме онези от *Мариета* — рече тя. В рамките на този неусетен момент тя изглеждаше почти невинна. Ръката ѝ се пресегна и обвини една от Кенитовите къдрици около пръстите си. Стръскаща беше нежността, с която тя погледна към замаяния мъж.

— А на мен ми се иска да бяхме намерили сандъчето с лекарства — със същия тон отвърна Уинтроу. — По-рано то винаги стоеше в каютата на първия помощник. В него имаше и церове, и инструменти, които биха ни били от голяма полза. Но никой не знае къде е изчезнало то.

Погледът на Ета потъмня, а лицето ѝ се навъси.

— Никой? — студено повтори тя. — Винаги има някой, който знае нещо. Просто трябва да знаеш как да попиташ.

Тя рязко се надигна и вървешком изтегли ножа си от канията. Уинтроу веднага разпозна целта ѝ. Са'Адар и двамата му телохранители се бяха отдръпнали, ала не бяха напуснали палубата.

Със закъснение жрецът се извърна към пристъпващата жена. Презрителният му поглед преля в изумление, защото острието преряза гърдите му. С възклик той залитна назад и погледна към разреза, изникнал в окъсаната му риза. Върху косматата гръд бе останала ивица, която бързо започваше да червенеет. Двамата му телохранители се взираха в Ета, стиснала ножа в готовност за нов замах. Бриг и още един пират бяха застанали до нея. За момент всички останаха неподвижни.

За Уинтроу беше очевидно, че в този момент Са'Адар преценява ситуацията си. Раната му бе много болезнена, но не застрашаваше

живота му. Ако бе възнамерявала да го убие, жената вече щеше да го е сторила. Какво искаше тя тогава?

Жрецът се спря на възмущение.

— Защо? — попита той и разпери ръце, за да покаже кървавата цепка. Едновременно с този жест мъжът се произвърна към стоящите недалеч роби. — Защо ме нападаш? Какво съм сторил, освен да предложа помощта си?

— Искам корабното сандъче с лекарства — отвърна Ета. — Веднага.

— То не е у мен! — гневно възкликна Са'Адар.

Жената се раздвижи с бързината на котка. Острието на ножа ѝ блесна, втора кървава цепнатина пресече първата. Този път Са'Адар стисна зъби и нито извика, нито отстъпи. Но Уинтроу забеляза какво усилие му струваше това.

— Тогава го намери — посъветва го тя. — Ти се хвалеше, че си организиран бунта, свалил робовладелеца. Ти крачиш сред робите и ги уверяваш, че си истинският водач, когото трябва да следват. Ако това е истина, то ти ще знаеш кои от хората ти са ограбили каютата на първия помощник. Те са взели сандъчето. Искам да ми го донесеш.

Отново настъпи тишина. Наистина ли Са'Адар и хората му си бяха разменили някакъв почти незабележим знак? Уинтроу не можеше да каже със сигурност. Възрастният жрец заговори, ала думите му звучаха някак нагласени.

— Можеше просто да ме попиташ. аз съм смирен човек, свещенослужител на Са. За себе си аз не търся нищо, моята цел е единствено добруването на човечеството. Как изглежда това сандъче?

Погледът му попадна върху Уинтроу, устата му се изкриви в изкуствена усмивка.

Юношата запази неутрално изражение, докато отговаряше:

— Дървено. Ето толкова голямо. — Той показа с ръце. — Заклучено. Върху капака му е прогорен образът на Вивачия. Вътре има лекарства, оперативни инструменти, игли и превръзки. Всеки, който го е отворил, веднага би разбрал какво е.

Са'Адар се обърна към онези, струпани на средната палуба.

— Чухте ли, братя мои? Някой от вас намирал ли е подобно сандъче? Ако е така, то нека го донесе. Не заради мен, разбира се, а заради нашия благодетел, заради капитан Кенит. Нека да му покажем,

че ние умеем да проявяваме добро към онези, които са ни сторили добро.

Това беше толкова престорено... Уинтроу очакваше, че Ета ще го посече на място. Но тя изчакваше с необичайно търпелив вид.

Лежащият Кенит изрече съвсем тихо:

— Тя знае, че може да почака. Тя обича да убива бавно, в уединение.

Уинтроу сепнато погледна към пирата, ала той все така изглеждаше да лежи почти в несвяст; лицето му бе отпуснато. Лека усмивка потрепваше върху устните му.

Юношата доближи два пръста до гърлото му. Пулсът се усещаше равномерен и ясен, но кожата пламтеше от треска.

— Капитан Кенит? — тихо попита той.

— Това ли е? — долетя гласът на жена. Бившите роби пристъпиха встрани, за да ѝ направят път. Уинтроу се изправи. Робинята наистина носеше лекарското сандъче. Капакът му бе строшен, но въпреки това младежът веднага го разпозна.

Момчето не пристъпи напред, а изчака жената да го донесе пред Ета. Това беше битка между нея и Са'Адар; Уинтроу си беше навлякъл достатъчно от злобата му.

Ета сведе очи, за да погледне в кутията, оставена пред нозете ѝ. Тя не си направи труда да се привежда, а отново подири погледа на Са'Адар. И изсумтя презрително.

— Аз не обичам игричките — тихо рече тя. — Но когато бъда принудена да играя, винаги се уверявам, че ще победя.

Погледите им останаха вкопчени. Никой от двамата нямаше намерение да отстъпва. Страните на жената трепнаха, раздвижени от озъбването.

— Сега разкарай отрепките си от палубата. Вървете в трюма и затворете капациите след себе си. Точно сега не искам нито да ви виждам, нито да ви чувам или да търпя смрадта ви. И ако наистина си толкова мъдър, колкото се изкарваш, това ще е последният път, в който ще си привлякъл вниманието ми. Разбра ли?

Пред очите на Уинтроу възрастният жрец допусна грешка. Той отметна глава, макар че дори и тогава ръстът му отстъпваше пред този на Ета. С хладно веселие в гласа Са'Адар попита:

— Да разбирам ли, че ти, а не Бриг, командваш на борда на този кораб?

Ако между Бриг и Ета бе съществувало някакво съперничество, този му ход щеше да се е проявил като ловък. Но младият пират само отметна глава в шумен смях, а ножът на Ета за трети път полетя към гърдите на свещеника. Този път той извика и залитна назад: раната бе по-дълбока.

Жрецът притисна длан към окървавените си гърди. Ета се усмихна мрачно:

— Според мен всички разбираме, че аз командвам теб.

Един от задрасканите лица гневно пристъпи напред. Ножът се стрелна към него; робът се стовари на колене, сграбчил корема си. Вивачия извика задавено заради поредната кръв, пролята върху палубата. Нейният възклик се примеси с израза на ужас, долетял от освободените роби. Чувството, което изразяваха тези прояви, бе усетено от Уинтроу с далеч по-голяма острота. И въпреки това той не можеше да откъсне очи от случващото се. Са'Адар потърси закрила зад другия си телохранител, който на свой ред бе започнал да отстъпва от въоръжената жена. Никой от останалите роби не понечи да защити свещеника: те се дистанцираха от него.

— Едно нещо да е ясно! — отекнаха думите на Ета, звънки като отклика на наковалня. С окървавения нож тя съумя да впримчи в размах целия кораб, а също и всяко обърнато към нея лице, без значение дали татуирано. — Няма да търпя хора, които заплашват спокойствието и добруването на капитан Кенит. Ако не искате да си имате работа с мен, съветвам ви по никакъв начин да не ми давате основания. — Сега тя продължи по-тихо. — Нещо, което е съвсем просто. Сега се махайте.

Този път бившите роби изчезнаха в трюма като оттичаща се вода. Само след мигове на палубата останаха единствено пиратите и онези от робите, които Ета бе избрала да удържат любимия й.

Въпросните избраници я наблюдаваха със смесица от почит и ужас. Уинтроу подозираше, че те окончателно са преминали на нейна страна и са готови да я следват навсякъде. Оставаше единствено да се види точно колко ожесточен враг бе придобила тя в лицето на Са'Адар.

Ета пое обратно, при което погледът ѝ срещна този на Уинтроу. Станалото току-що бе целяло да респектира не само Са'Адар, но и

него. Ако Кенит умреше в ръцете му, мъстта на Ета щеше да бъде страховита. Той бавно си пое дъх, докато тя се приближаваше към него, понесла сандъчето.

Юношата го взе мълчаливо, постави го върху дъските и умело започна да преглежда съдържанието му. Част от него липсваше, но по-голямата беше налице. С огромно облекчение той откри плод от куази, съхранен в спирт. Той си помисли с горчилка, че баща му не си беше направил труда да заръча използването на това лекарство за него. Тази мисъл бе последвана от друга: ако плодът бе използван тогава, при отрязването на пръста, сега Уинтроу нямаше да разполага с него. Затова той сви рамене в отговор на прищевките на съдбата и се зае да подрежда новите си инструменти. Кухненските ножове юношата постави настрана, заменяйки ги с далеч по-подходящите скалпели. Последва ги трион за кости. Три игли се сдобиха с нишка, изплетена от собствените Кенитови кичури. Импровизираният конец леко се нагъна във формата на къдриците, към които бе принадлежал. Накрая Уинтроу прибави кожен ремък с пръстени, с който да пристегне крайника.

Това беше всичко. Той погледна за последен път към приготвените инструменти, сетне повдигна очи към Ета.

— Бих искал да се помолим. Няколко мига биха могли да се отразят добре на всички ни.

— Започвай операцията — сухо нареди тя и отново стисна устни. Цялото ѝ лице изглеждаше сковано.

— Обездвижете го — каза Уинтроу в отговор, обръщайки се към робите. И неговият глас прозвуча грубо. Интересно дали и неговото лице беше преbledняло като нейното? Презрението, с което жената се отнасяше към него, породя приплам на гняв. Юношата се постара да го превърне в решителност.

Ета коленичи край главата на любимия си, но не го докосна. Двама мъже хванаха здравия му крак и го притиснаха към палубата. Още двама щяха да отговарят за ръцете. Бриг се опита да хване главата на Кенит, ала капитанът я изтръгна от захвата му и повдигна глава, втренчвайки се в Уинтроу.

— Сега ли? — попита той, гневен и раздразнен, с разширени очи. — Сега ли?

— Да — отвърна момчето. — Пригответи се.

Подир това то се обърна към Бриг.

— Дръж главата му здраво. Сложи длани на челото му и го притисни към палубата с цялата си тежест. Колкото по-малко се мята, толкова по-добре.

Кенит сам отпусна глава и затвори очи. Уинтроу отметна одеялото, покривало чукана, при което лъхна зловоние: само в течение на няколко часа от последния преглед раната бе съумяла да се влоши допълнително. Гнойният оток бе изопнал кожата болезнено. Плътта бе придобила сиво-синкав оттенък.

Най-добре да започне сега, докато все още му оставаше смелост. Той се постара да не мисли, че собственият му живот е обвързан с успеха на тази операция. Не мислеше и за болката на Кенит, докато пристягаше ремъците — трябваше да се съсредоточи върху качеството на работата си. Болката не беше от значение.

Последния път, когато Уинтроу бе наблюдавал подобна манипулация, бе го обгръщала атмосфера на спокойствие. Сред запалени свещи и благовония Са'Парт се бе подготвил с молитва и напеви. Тук единствената молитва бе произнесена от мисълта на юношата. *Са, дари ме с милостта си, дай ми от силата си.* За милост той молеше по време на вдишване, а за сила апелираше с издишването. Това редуване успокои разтуптяното му сърце. Умът му се изясни; тази острота се предаде и на сетивата му. Едва след миг той осъзна, че Вивачия се е сляла с него, по-дълбоко от който и да е друг път. Чрез нея той усещаше Кенит, макар и смътно.

С любопитство юношата изследва тази странна връзка. Струваше му се, че съвсем глухо долавя нещата, които тя изрича към Кенит. Тя го напътстваше към смелост, обещавахе, че ще му помага. За момент Уинтроу бе споходен от ревност и изгуби съсредоточението си.

Милост и сила, напомни му корабът. Той възобнови ритмичността, прокара кожения ремък през халките и пристегна бедрото.

Кенит изрева от болка. Макар и притиснат от петима, той пак успя да отлепи гръб от палубата. Засъхналата кора върху раната се разкъса; от нея се изляха течности, чието зловоние веднага започна да отравя въздуха. С вик Ета се хвърли върху гърдите на Кенит, за да го задържи.

Недостигът на дъх сложи край на вика; настъпилата тишина бе ужасяваща.

— Хайде, режи, да те вземат мътните! — изпищя Ета. — Приключвай!

Уинтроу бе застинал на колене, парализиран от изблика на агония. Усещането го бе обгърнало като ледена вълна, шокиращо с настойчивостта и дълбочината си. Остротата на изпитването от ранения нахлу през връзката между кораба и Уинтроу, карайки юношата да изгуби същината си. Той можеше само глупаво да се взира в курвата и да се чуди защо тя му причинява това.

Кенит си пое нов накъсан дъх и отново закрепва. Жежкостта на този вик сепна вледенения Уинтроу. За един момент той беше никой и нищо, сетне се превърна във Вивачия и едва накрая отново стана себе си. И залитна напред, притискайки длани към палубата, за да извлече същината си от нейните дъски. Вестрит, да, той принадлежеше на рода Вестрит; казваше се Уинтроу Вестрит; момчето, обречено да стане жрец...

Кенит потръпна и се отпусна неподвижно. Сред настъпилия покой Уинтроу успя да намери себе си и да се вкопчи в това разбиране. От някакво място молитвата продължаваше. Милост. Сила. Това беше Вивачия, успокояваща дъха му. Той успя да се овладее. Ета продължаваше да ридае и сипе ругатни. Тя лежеше върху гърдите на Кенит, едновременно за да го притиска и прегръща.

Уинтроу не обърна внимание на думите ѝ.

— Дръжте го здраво — процеди той и пипнешком взе нож. Вече бе разбрал какво се иска от него: бързина. Бързината носеше най-голямо значение, защото подобна болка можеше да се окаже непосилна. Ако юношата имаше късмет, щеше да е приключил с отстраняването преди Кенит да се е свестил.

Той допря лъскавото острие до подутата плът и прокара ръба му. Нищо не би могло да го подготви за последвалото усещане. Някога в манастира той бе помагал в почистването на месото. Неприятно, но наложително задължение. Той бе разрязвал застинало месо, вече окачено. Тялото на Кенит беше живо. Неговата възпалена мекота отстъпваше пред метала, но бързаше да го обгърне, разгневена от отстъпчивостта си. И приливът на кръв бързаше да скрие стореното. Наложил се юношата да сграбчи чукана. Плътта там беше особено

възпалена, пръстите потънаха с лекота. Месото под ножа се движеше, мускулите потрепваха и се гърчеха при разкъсването си. А кръвта не спираше да се излива настойчиво. Само след мигове дръжката на ножа вече лепнеше. Локвата под раздробения крайник вече достигаше робата на Уинтроу.

Момчето зърваше сухожилие, лъскави бели ивици, които изчезваха подир острието на скапела. Струваше му се, че е изминала цяла вечност, преди острието да срещне неотстъпчива за него кост.

Младият жрец захвърли ножа, обърса ръце в дрехата си и извика: — Трион!

Някой пхна дръжката в ръката му; Уинтроу побърза да я сграбчи. Би било отвратително да зарови назъбения метал в раната — и въпреки това той стори именно това. И започна да прокарва триона напред-назад. Разнеслият се звук бе отвратителен: влажно стържене.

Кенит отново се раздвижи с изквичаване. Той удари тила си, а гърдите му започнаха да се извиват, напук на притискащата ги тежест. Уинтроу се напегна, готов за новия прилив на болка, ала този път Вивачия не допусна агонията да се разпростре до него. В този момент юношата не разполагаше с време да се замисля за начина, по който тя бе сторила това. Дори не му оставаше време да изпитва благодарност. Той продължаваше да влага натиск зад триона, ожесточен натиск. Кръв покриваше палубата, ръцете и гърдите му. Момчето дори можеше да вдиша вкуса ѝ.

Съпротивата на костта свърши неочаквано; зъбите на триона сега се врязваха директно в плътта. Уинтроу рязко го издърпа, захвърли го и отново подири нож. Кенит издаваше звуци, които вече дори не приличаха на крещене. Последва влажен звук.

Юношата долови киселата миризма на повърнато.

— Не му позволявайте да се задави! — нареди той. Ала повърналият не беше Кенит, а един от мъжете. — Дръж го здраво! — извика Уинтроу, продължаващ да сече. Той спря почти в последния момент, за да промени ъгъла на рязане. Това му предостави кожа, с която да зашие раната. Сега той можеше изцяло да отдели крака.

Той погледна към делото си. Това не беше купено за вечеря парче месо, а жива плът. Несправедливо освободени, мускулите се гърчеха спазматично. Срязаната кост укорително се взираше насреща му.

Отвсякъде капеше кръв. Уинтроу се почувства уверен, че е убил пирата.

Недей да мислиш това, предупреди го Вивачия. Следващата й мисъл бе почти умоляваща. Не го принуждавай да вярва в това. Точно сега, докато сме свързани, той трябва да вярва онова, в което вярваме ние. Той няма друг избор.

Окървавените ръце на Уинтроу откриха бутилката с кората от плода. Той бе чувал отлични отзиви за силата на този цяр, ала количеството изглеждаше тъй нищожно... Той отпуши бутилката и се постара да налива пестеливо, да остави и за утрешната болка. Парчетата кора запушиха гърлото. Юношата тръсна шишето, разливайки неравномерно. На местата, където покапа от зеленикавата течност, болката веднага се успокои. Уинтроу знаеше това, защото можеше да го усети през Вивачия. Когато отново постави тапата, в бутилката бе останало по-малко от половината съдържание.

Той стисна зъби и се зае да нанася лекарството равномерно върху раната. Внезапното изчезване на болката донесе със себе си смайване. Едва при изчезването ѝ той осъзна количествата мъчение, преливащи извън удържащото старание на Вивачия. Нейното облекчение се смесваше с това на пациента.

Уинтроу се опита да си припомни всичко, което бе сторил Са'Парт по време на своята ампутация. Целителят бе привързал краищата на кървящите артерии, бе ги нагънал, за да ги запуши. Юношата се постара да стори точно това. Той се чувстваше уморен и объркан. Искаше просто да се махне от кървавата гледка. В момента му се искаше единствено да избяга, да се свие някъде и да подири укритието на забравата. Въпреки това той си наложи да продължи.

Със свободната кожа той покри раната. Наложил се да поиска от Ета да изтръгне още коса и да му приготви игли. Кенит лежеше неподвижно, дишащ шумно. Мъжете започнаха да отпускат захвата си, но Уинтроу ги спря.

— Не го пускайте още. Ако той започне да се мята по време на зашиването, може да разкъса кожата.

Парчето не покриваше съвсем чисто; наложи се Уинтроу да опъва кожата на някои места. След като приключи с това, той обгърна новата рана с бинтове и над тях пристегна копринени превръзки.

Въпреки това кръвта продължаваше да попива, без да обръща внимание на слоевете.

Най-сетне, приключил, младият жрец отново обърса ръце в робата си и посегна да освободи ремъка. Почти веднага след отделянето му превръзките започнаха да червенеят още по-бързо. При тази гледка на Уинтроу му идеше да изреве от нерви. Колко кръв имаше този човек? Как можеше той да е изгубил толкова, а въпреки това да остава вкопчен в живота? Момчето се зае да прибави още ивици плат, като през цялото време сърцето му трепереше от ужас.

— Готов съм. Местете го.

Ета повдигна глава от гърдите на пирата, с пребледняло лице. За момента, в който погледът ѝ попадна на отрязаното парче, мъката накара устата ѝ да трепне. С видимо усилие жената се овладя.

— Донесете носилката — обърна се тя към мъжете. В очите ѝ все още блестяха сълзи.

Пренасянето премина напрегнато. Първо трябваше да преодолеят стълбицата на носовата палуба. След това ги предизвикаха тесните коридори на офицерските помещения. Всеки път, когато дръжките на носилката се удареха в някоя от стените и Кенит се раздвижеше, Ета настръхваше.

Докато го пренасяха върху кревата на най-сетне достигнатата каюта, Кенит отвори очи за момент и избълнува:

— Моля те, моля те, ще бъда добър, обещавам. Вече ще слушам.

Ета се навъси тъй мрачно, че всички останали побързаха да сведат очи. Уинтроу бе сигурен, че никой от тях няма да спомене за избълнуваните думи.

Вече отпуснат върху леглото, Кенит отново се успокои. Моряците и робите побързаха да напуснат каютата.

Уинтроу не ги последва веднага. Под навъсения поглед на Ета той измери пулса на болния — най-напред върху китката, сетне в шията. Подир това той се приведе към пирата и се опита да му вдъхне увереност: допря лепкавите си пръсти върху лицето на Кенит и отправи молитва към Са. През това време Ета се зае да поставя чисти кърпи под превързания чукан.

— Сега какво? — глухо попита тя, когато Уинтроу се отдръпна.

— Сега ще чакаме и ще се молим — отвърна момчето. — Това е всичко, което е по силите ни.

Жената изсумтя презрително и протегна ръка към вратата. Уинтроу излезе.

Палубата ѝ изглеждаше отвратително. Попилата в нея кръв се усещаше като бреме.

Вивачия бе притворила очи, за да процежда блясъка на залязващото слънце. Тя усещаше Кенит в каютата му, усещаше бавното изтичане на кръвта му. Лекарството бе удавило болката, ала нейната заплаха продължаваше да се усеща загатната. Всяко вдишване я приближаваше. Макар че Вивачия все още не усещаше агонията, тя можеше да долови огромните ѝ мащаби. Това я караше да я очаква с отвращение.

Уинтроу сновеше сред палубата, за да прибере и почисти. С едно неизползвано парче превръзка той почисти ножовете и иглите, а триона попи внимателно. Той се възползва от прибирането, за да подреди сандъчето. Ръцете и лицето си той бе измил от кръвта, ала робата му все още оставаше подгизнала от червенина.

Той обърса шишенцето с лечебен плод и провери съдържанието.

— Не е останало много — промърмори той. — Но това е без значение. Съмнявам се, че Кенит ще доживее да изпита нужда от остатъчното съдържание.

Уинтроу прибра и нея в сандъчето, след което се обърна към парчето крак. Със стиснати зъби юношата се приведе и го взе. То представляваше отрязано коляно, необичайно леко в ръцете му.

— Струва ми се, че върша нещо нечисто — обърна се Уинтроу към Вивачия. Въпреки това той се доближи до борда и хвърли парчето.

В следващия миг той отскочи назад с вик, защото главата на белезникавата змия разкъса морската повърхност и налапа парчето още по време на полета му. Със същата бързина чудовището изчезна.

Треперещият Уинтроу отново се приближи до перилото и се вкопчи. Той остана там, загледан в дълбината, дирещ да зърне някакво издайническо раздвижване.

— Откъде е знаело? — дрезгаво изрече той. — Чудовището изчакваше, то изяде парчето още във въздуха. Откъде е знаело?

Преди Вивачия да успее да отговори, момчето продължи.

— Аз мислех, че моряците са го прогонили. Какво иска то, защо ни следи?

— То чува двама ни с теб. — Гласът на Вивачия бе тих, предназначен единствено за него. Бившите роби бяха започнали да излизат на палубата, но никой не се приближаваше до носа. Змията бе изникнала и изчезнала тъй бързо и безшумно, че появата ѝ бе останала незабелязана. — Не зная как и не мисля, че то разбира изцяло какво мислим, но все пак разбира достатъчно. Що се отнася до това какво иска, ти току-що му го даде. То иска да бъде нахранено, нищо повече.

— Може би трябва сам да се хвърля в челюстите му. Да спестя на Ета труда.

Той говореше шеговито, ала изреченото криеше неподправено отчаяние.

— Ти изричаш неговата мисъл, а не своята. То иска от теб храна. Вярва, че ние му дължим прехрана, и не се свени да ти внушава да го нахраниш със собствената си плът. Не се вслушвай.

— А ти откъде знаеш какво то мисли и иска? — Изоставил работата си, Уинтроу се приближи до фигурата. Вивачия се обърна към него. Умората, изникнала върху лицето му, го караше да изглежда позрял. Тя не бе сигурна колко точно да разкрие пред него; в крайна сметка реши, че не би имало смисъл да укрива. Така или иначе щеше да настъпи момент, в който той щеше да узнае.

— С него сме близки — рече тя и сви рамене в отговор на смаяния поглед. — Така го усещам. Връзката не е толкова силна, колкото тази между нас, но е неоспорима.

— Това е нелепо.

Вивачия отново сви рамене, сетне рязко промени темата.

— Трябва да престанеш да вярваш, че Кенит ще умре.

— Защо? Да не искаш да ми кажеш, че той също е роднина и че умее да усеща мислите ми?

В думите му се долавяше горчилка. Ревност? Тя се опита да не извлича доволство от тази проява, но все пак не можа да се въздържа да не го подразни.

— Твоите мисли? Не. Тях той не може да усети. Той усеща мен. Той се обръща към мен, а аз към него. Двамата усещаме присъствието си. Далечно, разбира се. Аз не съм го познавала достатъчно дълго, за да усетя връзката по-силно. Кръвта, която той проля върху палубата,

създава връзка по начин, който не мога да обясня. Кръвта е памет. И когато твоите мисли влизат в съприкосновение с моите, те също докосват и мислите на Кенит. Аз се старая да не допускам страховете ти до него, ала това изисква от мен усилие.

— Ти си свързана с него? — бавно запита Уинтроу.

— Ти ме помоли да му помогна. Помоли ме да му дам сила. Нима си очаквал, че бих могла да сторя това, без да осъществя връзка с него? — попита тя. Чувстваше се възмутена от неодобрението му.

— Явно не съм се замислял за този аспект — неохотно отвърна момчето. — И сега ли го усещаш?

Вивачия се замисли. И леко се усмихна.

— Да, по-силно и по-ясно. — В следващия момент усмивката напусна лицето ѝ. — Може би това се дължи на отслабването му. Мисля, че той вече няма сили да се държи отделен от мен.

Фигурата отново се съсредоточи върху Уинтроу.

— Твоята вяра в смъртта му е като тегнещо проклятие. Трябва да промениш увереността си и да повярваш, че той ще оцелее. Неговото тяло силно се вслушва в ума му. Дай му от силата си.

— Ще опитам — промърмори юношата. — Макар да ми е трудно да се убеждавам в нещо, което смятам за лъжа.

— Уинтроу... — с укор изрече тя.

— Да, разбрах.

Той отпусна ръце върху перилото и се загледа в хоризонта. Пролетният ден бавно се превръщаше в здрач. Цветът на небето потъмняваше, за да се слее с по-тъмния син оттенък на водите. Вече бе трудно да се направи разлика между море и небе.

Уинтроу бавно започна да се оттегля в себе си, да отделя вниманието си от съзираното, докато очите му не се затвориха сами, ненужни. Дишането му стана равномерно и дълбоко, почти спокойно. В любопитството си Вивачия се обърна към връзката, която ги обединяваше, опитвайки се да разчете мислите и чувствата му, без да го притеснява с присъствието си.

Той веднага усети раздвижването ѝ. Ала вместо да реагира с раздразнение на това нахлуване, Уинтроу я приветства. Сега тя можеше да проследи цялото движение на мислите му. *Са се проявява във всеки живот, всеки живот е проява на Са.* Тя веднага разбра, че Уинтроу е избрал думи, в които вярва с цялата си същина. Той вече не

се съсредоточаваше върху здравето на Кенит. Вместо това той изтъкваше, че докато Кенит е все още жив, неговият живот му е даден от Са и споделя вечността на Бога. Нямаше край, обещаваха думите му. Животът не свършваше. Тя откри, че споделя увереността му. Нямаше окончателна чернота и край на съществуването, от които да се страхува. Имаше промени и осакатявания, ала тези неща също бяха част от живота: промяната бе неговата същина. Никой не биваше да противостои на промяната.

Вивачия се обърна към Кенит, споделяйки тази мисъл с него. Животът продължаваше. Загубата на един крак не беше край, а само част от пътя. Докато животът все още пулсираше в гърдите, съществуваха всякакви възможности. Кенит не биваше да се страхува. Той можеше да се отпусне. Всичко щеше да бъде наред. Сега той можеше да си почива. Просто да почива.

Тя почувства топлотата на благодарността му. Напрегнатите мускули на лицето и гърба му се отпуснаха. Кенит си пое дълбок дъх и бавно го изпусна.

Но следващ дъх той не пое.

ГЛАВА ПЕТА

ЖИВИЯТ КОРАБ ОФЕЛИЯ

Приключила смяната си, Алтея бе свободна. Тя бе уморена, ала умората беше приятна. Пролетната вечер бе почти спокойна. По това време на годината подобни вечери бяха рядкост, затова младата жена ѝ се беше насладила пълноценно. Пък и самата Офелия също, беше в отлично настроение. Живият кораб бе облекчил работата на своите моряци, уверено плавайки на север. Старият съд пътуваше към дома с трюмове, преливащи от товар.

Вятърът, който правеше компания на свечеряването, бе по-скоро нежен, ала платната на Офелия улавяха и последния му дъх. С лекота тя се носеше сред вълните. Алтея стоеше облегната край носа, загледана в залеза край левия борд. Само няколко дни я деляха от завръщането.

— Смесени чувства? — възторжено изхихика Офелия и я стрелна с поглед над голото си рамо.

— И сама знаеш отговора — каза Алтея. — Действително е така. В живота ми не е останало нищо смислено...

Тя се зае да изброява връхлетелите я обърквания.

— Аз се намирам на борда на жив кораб като негов заместник-капитан, най-високият пост, за който един обикновен моряк може да си мечтае. Капитан Тенира обеща да ми даде удостоверение в края на пътуването. С това доказателство за способностите си ще мога да изискам от Кайл да удържи на думата си и да ми върне кораба. А въпреки това се чувствам гузна. Ти направи всичко толкова лесно. На борда на *Жътвар* аз работех три пъти по-усилено. Не ми се струва справедливо.

— Веднага бих могла да ти създам затруднения, щом това толкова те измъчва — пошегува се Офелия. — Бих могла да се наклоня, да започна да пропускам вода или...

— Ти не би сторила това — уверено отвърна Алтея. — Прекалено горда си от начина, по който плаваш. Освен това аз не искам работата ми да стане по-трудна. Нито съжалявам за месеците,

които прекарах като юнга. Те поне ми позволиха да докажа пред себе си, че съм способна да издържа. Показаха ми страна на моряшкия живот, която по-рано не бях познавала. Само по себе си това време не беше изгубено. Но проблемът е, че то беше време, което прекарах далеч от Вивачия. Изгубено завинаги време.

Гласът на девойката затихна.

— Това наистина е много тъжно, мила — със загрижен глас рече Офелия. А следващите й думи съдържаха сарказъм. — На всяка цена трябва да изгубиш още повече време, съжалявайки. Ти не си такава, Алтея. Гледай напред, а не към миналото. Изправи курса си и продължи. Размислите няма да изменят изминалите пътувания.

— Зная — тъжно се засмя Алтея. — Зная, че в момента не постъпвам правилно. Просто ми се струва странно, че всичко се подрежда тъй лесно и приятно. Прекрасен кораб, енергичен екипаж, добър капитан...

— Много красив първи помощник — вметна Офелия.

— Така е — веднага призна Алтея. — Оценявам всичко, което Граг стори за мен. Зная, че той приветства възможността да се върне към книгите, но за него сигурно е досадно да се преструва на болен, за да имам оправдание да го заменя. Имам много причини да изпитвам благодарност към него.

— Така ли? Ти по нищо не си му показала, че изпитваш тази благодарност.

За пръв път от началото на разговора им в гласа на фигурата се долавяше хладина.

— Офелия... — простена младата жена. — Моля те, нека не започваме отново. Нима искаш от мен да се преструвам, че изпитвам чувства, които не съществуват?

— Просто не мога да разбера защо не изпитваш тези чувства. Това е всичко. Сигурна ли си, че просто не криеш неща от себе си? Та моят Граг е красив, очарователен, умен, грижовен и е истински джентълмен. Да не говорим, че той е потомък на Търговско семейство и след време ще наследи значимо богатство. Кое то, смея да твърдя, включва и един разкошен жив кораб. Какво повече би могла да искаш от един мъж?

— Той наистина е всичко това, дори повече. Още преди дни ти признах това. С нищо не бих могла да укоря Граг Тенира. Или неговия

разкошен жив кораб. — Алтея се усмихна към фигурата.

— Тогава проблемът се крие в теб — безочливо изтърси фигурата. — Защо не го харесваш?

За момент Алтея замълча. Отговорът ѝ приканваше към разбирателство.

— Аз го харесвам, Офелия, макар и не по този начин. Само че в живота ми има толкова много неща, че в момента не мога да си позволя... Просто не разполагам с времето да мисля за подобни неща. Ти много добре знаеш какво ме очаква подир завръщането ми в Бингтаун. Искам да се сдобря с майка си, стига това да е възможно. И отново да потърся един друг разкошен кораб, който не излиза от мислите ми. Трябва да убедя майка да ме подкрепи в старанието ми да си върна Вивачия от Кайл. Тя го чу да се кълне в Са, че ако аз предоставя доказателство за моряшките си умения, той ще ми върне кораба. Колкото и необмислена да беше тази негова клетва, аз ще го накарам да удържи на думата си. Но зная, че борбата ще бъде изключително грозна. За тази битка аз ще се нуждая от цялото си внимание.

— Не мислиш ли, че Граг би могъл да се превърне в могъщ съюзник за подобни обстоятелства?

— Нима би било порядъчно от моя страна да окуража вниманието му, за да го използвам да си върна кораба?

Сега гласът на Алтея също поохладня. А Офелия се изсмя.

— Значи той все пак е започнал да проявява внимание към тебе. Вече започвах да се тревожа за момчето. — Тя шавна с вежди към Алтея.

Девојката я изгледа мрачно, но не може да сдържи собствения си смях.

— Още ли ще се преструваш, че не знаеш всичко, което се случва на борда ти?

Офелия се замисли.

— Известни са ми повечето от нещата, които се случват в трюмовете и каютите. Но не всичко. — Тя замълча, а сетне попита: — Вчера в каютата му мълчанието се проточи дълго. Той да не се е опитал да те целуне?

— Не, разбира се — въздъхна Алтея. — Граг е прекалено възпитан за подобна проява.

— Да, така е. Което е жалко. — Офелия поклати глава. Сякаш забравила с кого говори, тя додаде: — Момчето се нуждае от малко повече хъс. Хубаво е да си възпитан, само че има моменти, в които един мъж трябва да се прояви като дръзновен, за да получи онова, което иска. — Тя наклони глава към Алтея. — Като например Брашън Трел.

Девојката простена. Фигурата бе изтръгнала името му преди седмица; от този момент не бе ѝ давала мира. В моментите, когато тя не се опитваше да разбере причините, поради които Алтея не проявява интерес към Граг, Офелия се стараеше да узнае колкото се може повече детайли за кратките ѝ взаимоотношения с Брашън. Алтея не искаше да мисли за него. Мислите ѝ по този въпрос бяха прекалено объркани. Колкото повече се уверяваше, че е приключила с него, толкова по-настойчиво той изникваше отново сред тях. Тя не спираше да си припомня грубиянския начин, по който Брашън се беше разделил с нея. Този му гняв бе предизвикан от едно нейно невявяване на среща, за която мъжът бе придобил неоправдани очаквания.

Брашън не заслужаваше нито миг сред мислите ѝ... Въпреки това той продължаваше да изниква в сънищата ѝ. Сред тях неговата нежна сила ѝ предоставяше убежище. Да, подобаващо за съновидения. Ала наяве, в действителност, това далеч не беше така. В неговите обятия я бе завлякла вихрушка от глупави импулси, която заплашваше да разруши живота ѝ при нови непредпазливости.

Девојката усети, че е мълчала прекалено дълго: Офелия изучаваше лицето ѝ с многозначителен вид. Алтея рязко отдели ръце от перилата и се подсмихна.

— Ще отида да посетя Граг, преди да се оттегля. Има няколко въпроса, които бих искала да изясня.

— Не се притеснявай да ги зададеш, мила — доволно измърка фигурата. — Мъжете от рода Тенира мислят дълго, преди да преминат към действие, но когато го сторят... — Тя отново повдигна вежди насреща ѝ. — На сутринта няма да си спомняш името на Трел.

— Повярвай, аз и сега правя всичко по силите си, за да го забравя.

Алтея с облекчение се отдалечи от носа. Имаше моменти, в които беше прекрасно да прекарва част от вечерта си край кораба. Фигурата носеше спомените на много поколения моряци от рода Тенира, ала

най-първите и най-дълбоки нейни впечатления бяха дошли от жени. По тази причина Офелия продължаваше да гледа на живота откъм женска перспектива. Не ставаше дума за онази крехка безпомощност, която днес биваше смятана за женственост, а за самостоятелната увереност, отличаваща първите Търговки. Съветите, отправяни от нея, често стряскаха Алтея, но и също тъй често потвърждаваха негласните мнения, които девойката бе изградила за себе си с течение на годините. Споделените от Офелия истории я бяха накарали да осъзнае, че нейните терзания не са чак толкова необикновени. А безсрамността, с която фигурата обсъждаше най-интимните ѝ проблеми, едновременно възторгваше и стряскаше младата жена. Офелия я насърчаваше да следва сърцето си, ала също така я държеше отговорна за решенията ѝ. Интересно беше да имаш подобна приятелка.

Пред каютата на Граг тя се поколеба и поспря, за да приглади дрехите и косата си. С голямо облекчение се бе отървала от дегизировката, под която бе работила на борда на *Жътвар*. На този кораб моряците познаваха истинското ѝ име. Тук Алтея Вестрит трябваше да защитава честта на рода си. Затова, макар да се обличаше практично, в дебел вълнен плат, панталоните ѝ по-скоро приличаха на пола с цепка. Косата си бе пристегнала в опашка, но без да я сплита. Привързаната блуза, внимателно подпъхната в панталоните, носеше едва забележима бродерия.

Тя осъзна, че изпитва приятно очакване заради предстоящата среща с Граг. Харесваше ѝ да разговаря с него. Между двамата съществуваше определено напрежение, което също ѝ харесваше. Граг я намираше за привлекателна; уменията ѝ не го стряскаха, а привличаха. Това беше ново и ласкаещо изживяване за Алтея. Искаше ѝ се да беше сигурна, че това е всичко, което изпитва. Въпреки случилото се с Брашън — въпреки факта, че бе прекарала години от живота си край мъже — в някои отношения тя бе много неопитна. Не беше сигурна дали Граг я привлича, или реакцията ѝ е породена от вниманието, което той ѝ отделяше. Не, това беше обикновен, безобиден флирт. Какво повече би могло да се зароди между двама непознати, срещнати от случайността?

Алтея пое дъх и почука.

— Влез — разреши гласът на Граг.

Той бе приседнал върху леглото, омотал лице в бинтове. Във въздуха се носеше миризмата на пресен чесън. При вида ѝ сините очи я приветстваха с проблясък. Докато девойката затваряше вратата след себе си, Граг размота превръзките и с облекчение ги свали. Косата му остана по момчешки разрошена.

— Как е зъбоболът? — широко се усмихна Алтея.

— Удобен. — Той се протегна, разкърши рамене и с подчертано разтеглено движение се отпусна на леглото. — Вече не си спомням последния път, в който съм имал време за почивка.

С тези думи Граг изпружи крака и ги склучи при глезените.

— И не ти е скучно?

— Не. Скуката е нещо непознато за моряка. Ние винаги си намираме начини да си запълваме времето.

От леглото си той издърпа умело сплетено въжено чердже. Конопените нишки се съчетаваха в красиви мотиви. Трудно можеше да повярва човек, че подобна сложност е дело на мазолестите му пръсти.

Алтея докосна ръба и проследи част от рисунъка.

— Великолепно е. Баща ми обичаше да обвива с нишки празни бутилки. Украсяваше ги с цветя, снежинки... Винаги ми обещаваше, че ще научи и мен, ала така и не намираше време.

Старото усещане за празнота, което тя смяташе, че вече е преодоляла, отново нахлу. Младата жена рязко се извърна и се загледа в стената.

За момент Граг замълча.

— Бих могъл да те науча, ако искаш — тихо предложи той.

— Благодаря ти, но няма да е същото.

Алтея се изненада от остротата в гласа си. Тя поклати глава, засрамена от сълзите, заплашващи да прелеят над клепачите. Надяваше се, че Граг не ги е видял; те я караха да изглежда уязвима. Тенира и синът му бяха сторили толкова много за нея. Тя не искаше да я виждат като слаба ѝ нуждаеща се, а като силна личност, способна да преодолява всякакви обстоятелства.

Затова тя бавно си пое дъх и изправи рамене.

— Понякога той ми липсва толкова много... Има една част от мен, която отказва да приеме смъртта му, отказва да приеме, че аз никога вече няма да го видя.

— Алтея... Зная, че този въпрос не е особено уместен, но не преставам да се чудя. Защо?

— Защо той ми е отнел кораба, на чийто борд съм прекарала толкова години, за да го завещае на сестра ми? — Тя погледна към Граг, който кимна. Алтея сви рамене. — Той така и не ми каза. Най-близкото до основание бе молбата му да съм се грижела за сестра си и нейните деца. Понякога си казвам, че той е искал да ми каже, че знае, че мога да се грижа за себе си и че не се страхува за мен. Това е в добрите дни. А в лошите си мисля, че той е загатвал себичност от моя страна; боял се е, че аз ще задържа Вивачия изцяло за себе си и няма да обръщам внимание на близките си.

Тя отново отметна глава.

В този момент Алтея зърна образа си, отразен в огледалото му за бръснене. За една частица от мига ѝ се стори, че от стъклото я наблюдава баща ѝ. Тя имаше неговите тъмни коси и очи, но не и ръста му — тя бе дребна като майка си. И въпреки това приликата бе силна, в решителността на брадичката и в начина, по който веждите ѝ се смръщваха при тревога.

— Майка ми каза, че идеята е била нейна, че тя го била убедила. Тя смятала, че наследството трябва да бъде запазено цялостно, живият кораб да остане заедно с имотите, за да може приходите им да се поддържат взаимно и да изплатят задълженията ни.

Младата жена потри челото си.

— Това ми изглежда разумно. С решението си да не търгува по Реката татко ни обрече на много по-малки приходи. Стоките, които той донасяше от южните острови, бяха екзотични, ала пак не можеха да се сравняват с вълшебните стоки от Дъждовните земи. И дългът ни все още е голям. Освен това той е обвързан с имотите. Ако не успеем да го погасим, има опасност да изгубим и земите, и кораба.

— А ти също си заложница на този дълг — тихо отбеляза Граг. Той беше част от Търговски род, който притежаваше жив кораб, и отлично познаваше обичайните условия на подобно споразумение. Живите кораби бяха редки и страшно скъпи. Те изискваха три поколения, за да се съживят; още повече поколения бяха необходими за изплащането на един подобен съд. Единствено Дъждовните Търговци познаваха източника на магическия дървен материал, от който се изработваха фигурите и корпусите на тези кораби. Необичайният

материал им позволяваше да плават по иначе разрушителната Дъждовна река и да участват в търговията с вълшебни стоки. Тези им качества оправдаваха чутовната инвестиция. — Кръв или злато изплащат дълга — додаде младежът.

Алтея бавно кимна. Странно; още от времето, когато бе смятана за жена, тя бе запозната с условията на това споразумение, но по някаква причина така и не бе усещала, че тези условия засягат и нея. Баща ѝ бе притежавал удивителен нюх на прекупвач; в дома им никога не бяха липсвали пари за погасяване на вноските. А сега Кайл, един чужд на семейството им човек, се разполагаше с живия кораб и семейните финанси — кой можеше да каже по какъв начин щяха да се развиват нещата? По време на последния им разговор — по време на последния им *спор* — той бе изтърсил, че е неин дълг да се омъжи по сметка и да престане да обременява близките си. Може би точно това бе намеквал той: че ако Алтея доброволно си избере съпруг от Дъждовните земи, дълговете на семейството ще намалее.

Още от съвсем малка тя непрекъснато бе чувала напомнания за важността на семейната чест. Един Търговец винаги плащаше дълговете си и държеше на думата си. Каквито и да бяха вътрешните им неразбирателства, при външна заплаха Търговците се обединяваха. Тези връзки на родство и дълг включваха Търговците, които бяха избрали да останат в първоначалното поселище, в Дъждовните земи. Разстояние и време ги деляха, ала Дъждовните Търговци все още бяха свързани с Търговците от Бингтаун. Договорите с тях биваха спазвани, дългът към семейството биваше почитан.

Алтея почувства нов прилив на решителност. Ако Кайл се провалеше като глава на семейството, тя щеше да се окаже длъжна да се яви в отговор на някогашното споразумение. Плодовитостта беше единственото богатство, с което народът на Дъждовните земи не можеше да се похвали. От нея щеше да се очаква да заживее сред тамошните Търговци, да сключи брак с един от тях и да му роди деца. Това бяха обещали нейните предци преди десетилетия. За нея би било немислимо да се отметне от дълга си. И въпреки това беше немислимо и да се окаже принудена да го стори заради злобата или некадърността на Кайл.

— Добре ли си, Алтея?

Думите на Граг сепнаха размисъла ѝ. Тя осъзна, че е вперила празен поглед в една от стените. Девојката тръсна глава и се обърна към другия.

— Аз дойдох да ти поискам съвет. Имам известни проблеми с един от моряците. Не съм сигурна, че става дума за нещо лично.

Притеснението върху лицето на Граг се задълбочи.

— За кого става въпрос?

— За Феф. — Алтея поклати глава в престолено раздражение. — Той ту се отзовава на нарежданията ми, ту остава да стои насреща ми и да се хили глупаво. Не съм сигурна дали той ми се подиграва, или...

Граг неочаквано се усмихна.

— Феф не чува с лявото ухо. Разбира се, той няма да го признае пред никого... Преди около две години падна от мачтата. Много лошо се стовари върху дъските, в началото дори смятахме, че няма да оцелее. В крайна сметка дойде на себе си. Сега е малко по-бавен в някои неща, освен това аз избягвам да го пращам сред въжетата, защото му е трудно да пази равновесие. Ако ти се намираш откъм глухата му страна, той няма да разбере какво му казваш. А здравето му ухо също не чува, ако има силен вятър. Така че той не се опитва да ти прави напук... Точно по тази причина се усмихва глупашки. Феф е добър човек и от дълго време е служил на кораба. Не бива да го мъмриш за това.

— Разбирам — кимна Алтея. И не може да се сдържи. — Искате ли някой да ми беше казал по-рано.

— Това е едно от нещата, за които татко и аз дори не се замисляме. Свикнали сме да ги възприемаме като част от кораба. Не сме имали намерение да те затрудняваме.

— Нямах това предвид — побърза да уточни тя. — Всички се стараят да облекчат работата ми. Освен това е прекрасно отново да се намирам на борда на жив кораб. И още по-прекрасно е да осъзнавам, че мога да се справям със задълженията си. Завещанието на татко и притесненията на Брашън ме бяха накарали да се усъмня в себе си.

— Притесненията на Брашън? — тихо повтори Граг.

Защо ѝ трябваше да казва това? Къде ѝ беше умът?

— Брашън Трел беше първи помощник на борда на Вивачия. Впоследствие открих, че той също работи на борда на *Жътвар*. И

когато той ме позна... Как да ти кажа, още в Бингтаун той бе изтъкнал пред мен, че не ме смята за способна.

— И какво направи той? Издаде те пред капитана? — попита накрая Граг, за да наруши проточилото се мълчание.

— Не. Нищо подобно. Просто беше... предпазлив. Мисля, че тази дума е най-подходяща. Престоят ми на този кораб беше труден. Чувствах се унижена, когато знаех, че той ме гледа как се мъча.

— Той не е имал право да ти причинява това — отбеляза Граг. Очите му блестяха гневно. — Баща ти го взе при себе си, когато всички други отказваха. Брашън е длъжник на семейството ти. Поне е могъл да те защити, вместо да се подиграва на усилията ти.

— Не беше така. — Сега пък тя го защитава. — Той не ми се е подигравал. Като цяло не ми обръщаше внимание.

Тъй като лицето на Граг изразяваше още по-голямо възмущение, тя побърза да добави:

— За мен беше по-добре. Аз не искам привилегии. Искях да успея сама. И го сторих. Притесняваше ме, че той наблюдава усилията ми... Всъщност не знаех защо изобщо говорим за това.

— Ти повдигна въпроса — сви рамене Граг. — Трябва да ти кажа, че всички се чудеха за причината, поради която баща ти взе Брашън Трел, от когото и собствените му близки се бяха отrekli. През годините преди това Брашън се бе забърквал в достатъчно неприятности, така че никой се не изненада, когато баща му го лиши от наследство.

— Какви неприятности?

Алтея долови напрежението във въпроса си и побърза да го разведи.

— Аз бях още момиче, когато това стана, и местните клюки не ме интересуваха особено. А по-късно, когато баща ми го нае, той не се впусна да обсъжда въпроса. Казваше, че човек заслужава да бъде преценяван по онова, което е, а не по онова, което е бил.

Граг кимна.

— Неразбирателството не беше особено шумно. Аз знаех за него, защото двамата с Брашън учехме заедно. Неговите лудории започнаха по безобиден начин, предимно под формата на шеги. По-късно, когато станяхме по-големи, той неизменно беше онзи, който бягаше от уроците. В началото се измъкваше, за да посети пазара и да си купи

сладкиши. По-късно той беше юношата, който знаеше най-много за момичета, киндин и комар. Татко казваше, че бащата на Трел сам си е виновен за станалото. Брашън винаги разполагаше с прекалено много пари, които да харчи, и с прекалено много свободно време. Никой не си правеше труда да му тропне с крак. Той просто се забъркваше в неприятности, като да заложи повече от разумното или да се появи пиян посред бял ден. Тогава баща му го завличаше вкъщи и го заплашваше. — Младежът поклати глава. — Но така и не изпълняваше заплахите си. След ден-два Брашън отново лудуваше. Старият Трел винаги казваше, че ще престане да му дава пари, ще го набие или ще го накара сам да изплати дължимото. Но никога не го правеше. Майката на Брашън винаги започваше да ридаете и припада, когато съпругът ѝ се опитваше да накаже сина им. Така всичко му се разминаваше.

— Докато един ден той не откри, че прагът на родния му дом е затворен за него. Просто така. Всички, включително самият Брашън, смятахме, че това е просто блъф. Всички очаквахме, че след няколко дни бурята ще отминет. Но не се оказа така. Няколко дни по-късно Трел обяви, че официално е обявил по-малкия си син за свой наследник и че вече не признава Брашън. Единственото изненадващо в случая бе, че той удържа на думата си.

— Известно време Брашън се навърташе из града, гостувайки на разни места, ала скоро изчерпи чуждото гостоприемство и собствените си пари. Вече му се беше създала репутация на човек, който разваля по-малките момчета. — Граг се ухили разбиращо. — И на мен, и на брат ми ни беше забранено да разговаряме с него.

— Един ден той изчезна. Никой не знаеше какво е станало с него. — Той скрива лице. — То и хората не се интересуваха особено. След себе си Брашън бе оставил много дългове, но никой от кредиторите не очакваше да си получи парите. И тъй. Повечето хора смятаха, че Бингтаун само печели от отсъствието му.

Граг сведе поглед.

— Известно време след напускането му плъзна слух, че една девойка от Трите кораба била заченала от него. Въпросното бебе се роди мъртво, но въпреки това девойката пак бе съсипана.

Алтея се чувстваше отвратително. Не ѝ беше приятно да слуша как Граг кори Брашън. Искаше ѝ се да може да отрече чутото, ала младият мъж говореше с увереността на запознат с истината. Брашън

не бе започнал живота си сред несправедливост, а бе живял ролята на глезен първороден син, лишен от дисциплина и етика. Той бе постъпил на работа при баща ѝ години по-късно; едва под неговия контрол Брашън се бе превърнал в порядъчен мъж. Да, това беше истината, колкото и да не ѝ се искаше да го признае. Това обясняваше пиянството, киндина. И курвалъка, без милост към себе си додаде тя.

Не, Алтея нямаше да укрива истината зад преструвки. Тя бе лъгала себе си, че Брашън проявява романтичен интерес към нея. Истината бе, че в онзи момент тя се беше държала като курва, с което му бе предоставила предпочитания от него тип партньорка. Нужно беше единствено да си припомни начина, по който двамата се бяха разделили, за да се увери. В мига, в който той бе разбрал, че тя вече се е опомнила и повече няма да го допуска до тялото си, той се бе обърнал срещу нея.

Изпълни я срам. Как бе могла да се прояви като толкова наивна и глупава? Ако той се върнеше в Бингтаун и разкажеше за случилото се между тях, с нея щеше да е свършено, също като с онази девойка от потомците на Трите кораба.

Граг не осъзнаваше смущението ѝ. Той бе приклепнал пред едно сандъче край леглото и ровеше вътре.

— Непрекъснато съм гладен. Откакто имам зъбобол, готвачът ми дава единствено супа и хляб без кори. Ти искаш ли сушени плодове? Кайсии или смокини? Джамаилски са.

— Не, благодаря, в момента не ми се яде нищо.

Другият прекъсна търсенето си и извърна към нея усмихнато лице.

— Сега за първи път звучиш като истинска дъщеря на Търговец. Не зная дали да се чувствам облекчен, или разочарован.

Самата Алтея не бе сигурна дали да се чувства поласкана или наскърбена.

— Какво искаш да кажеш?

Той отнесе опакованите плодове обратно до леглото и седна. Алтея се настани до него в отговор на поканата му.

— Сега пак се връщаш към обичайното. Двамата сме сами, зад затворена врата, а ти спокойно сядаш на леглото до мен. Когато ти казах, че Брашън е оставил излъгана жена, ти не пребледня и не ме укори, задето говоря подобни неща, а се замисли.

Граг поклати глава.

— По време на служба ти носиш косата си вързана. Виждал съм те да бършеш ръце направо в ризата си. А в началото, когато се преструваше на юнга, ти се разхождаше боса и с панталони. И в същото време аз си спомням, че танцувах с една изключително женствена жена, която ухаеше прекрасно и танцуваше с лекотата на... Със същата лекота, с която се стрелваш сред въжетата. Как успяваш, Алтея?

Той се облегна на стената, ала начинът, по който я погледна, стопяваше разстоянието между тях.

— Как успяваш да се движиш с такава лекота сред тези два свята? На кой от тях принадлежиш в действителност?

— Защо трябва да избирам само един от тях? — възрази Алтея. — Ти си и умел моряк, и синът на Търговец. Защо аз да не притежавам същото съчетание?

Събеседникът ѝ отметна глава и се засмя.

— Пореден отговор, който човек не би могъл да очаква от една Търговка. Поне не и от нашето поколение. Едно момиче би се радвало на комплимент за танците, а не би изтъквало способността си да работи на палубата. Ти ми напомняш на историите, които разказва Офелия. Според нея имало време, когато жените работели наравно с мъжете, а понякога дори ги надминавали.

— Всеки, който познава историята на Бингтаун, знае, че във времето, когато нашите предци достигнали Прокълнатите брегове, всекиму се е налагало да се бори, за да преживява. Ти знаеш това не по-зле от мен.

Тя започваше да се дразни. Нима той загатваше, че тя се държи непристойно?

— Така е — тихо призна той. — Ала в Бингтаун има много жени, които вече не биха признали това.

— Главно защото вече не е модерно. Главно защото техните братя или бащи биха се срамували от тях, ако го стореха.

— И това е така. Покрай теб аз разбрах, че подобни възгледи са лъжа не само спрямо историята, но и самия живот. — Той я погледна. — Алтея... В последно време моите родители ме насърчават да си потърся съпруга. Аз съм влязъл късно в техния брак; те биха искали да

видят внуци, преди да станат прекалено възрастни и да не могат да им се насладят.

Алтея слушаше смаяно. Неочакваните му думи я бяха шокирали. Той наистина ли насочваше разговора към тази тема?

— Когато съм в Бингтаун, майка ми кани Търговки и техните дъщери на чай. Аз покорно посещавам всички събития. Случвало се е да танцувам с няколко жени. — Тук той ѝ се усмихна топло. — Няколко от тях проявяваха интерес към мен. Но всички ухажвания, които подемах, ми донасяха разочарование. Баща ми поглежда към жената и ме пита: *„Тя ще може ли да се грижи за себе си, домакинството и децата, докато ти се намиращ в открито море?“* Аз я поглеждам в търсене на отговор: и без значение колко чаровна и остроумна ми е изглеждала, тя не притежава нужната сила.

— Може би защото не си им давал възможност да се докажат пред теб — каза Алтея. Граг печално поклати глава.

— Не. Две от тях аз запитах директно. Напомних им, че един ден от мен ще се очаква да застана начело на живия кораб Офелия. Как биха се чувствали, попитах ги аз, да се налага да ме споделят с кораб? Със сприхав и понякога ревнив кораб, открито добавих аз. Напомних им, че понякога ще отсъствам с месеци. Че е възможно да отсъствам, когато децата ми се родят или когато покривът протече. — Младият мъж сви рамене. — Всички до една ми отвърщаха, че все съм щял да открия начин да оставам за по-дълго у дома. Когато им казах, че това е невъзможно, те сложиха край. Една от тях дойде на борда на Офелия и предложи, че би могла да плава заедно с мен, стига да утроя големината на капитанската каюта. Но щяла да ме придружава само до раждането на първото ни дете. Тогава трябвало да се постарая да си идвам у дома по-често и за по-дълго.

— Не си ли ухажвал девойка, чието семейство да притежава жив кораб? Която би могла да разбере какво означава за теб Офелия?

— Веднъж танцувах с една — тихо отвърна Граг.

Настъпи мълчание. Може би той очакваше от нея някакъв отговор, ала Алтея си нямаше представа какво да отвърне. Граг се раздвижи съвсем бавно, сякаш се боеше, че движението ще я прогони. И леко докосна ръката ѝ, отпусната върху леглото. Допирът беше почти неосезаем, но я накара да потръпне. А едновременно с това сърцето ѝ се изпълни с отчаяние. Тя харесваше Граг и го намирал за

привлекателен, ала сега не беше моментът за това. Нима Алтея бе сторила нещо, за да го окуражи към подобен разговор? Как трябваше да разреши проблема? Той дали щеше да се опита да я целуне? И ако да, дали тя щеше да му позволи?

Алтея подозираше, че ще го допусне.

Но Граг не помръдна. Промени се единствено гласът му, по-дълбок и по-тих. Сините му очи бяха меки и искрени.

— В теб аз виждам силна жена. Жена, която би плавала редом с мен или би се справяла умело в мое отсъствие. Виждам човек, който не ревнува от Офелия. — Той замълча и се усмихна печално. — Ако някой ревнува, то това съм аз, заради времето, което тя прекарва с теб. Алтея, не бих могъл да си представя по-добра съпруга от теб.

Макар да бе очаквала тези думи, те пак смогнаха да я шокират.

Тя понечи да каже нещо, но Граг повдигна пръст.

— Първо ме изслушай. Дълго обмислях това и виждам, че за теб също би имало предимства. Не е тайна, че семейство Вестрит далеч не се намира в процъфтяващо състояние. Това те поставя в положението на откуп за семейния дълг. Също така е всеизвестно, че Дъждовните Търговци не биха взели жена, която е омъжена или е сгодена. Със самото обмисляне на моето предложение ти преставах да се притесняваш от тях. — Мъжът внимателно изучаваше лицето ѝ. — Ние сме заможено семейство. Сватбеният подарък, който майка ти ще получи, ще бъде значим, достатъчен, за да обезпечи остатъка от живота ѝ. Ти недвусмислено показва, че не смяташ Кайл за способен да се грижи за нея.

Алтея се затрудняваше да отвърне.

— Наистина не зная какво да кажа... Вярно е, че двамата с теб флиртувахме, но не подозирах, че чувствата ти са тъй дълбоки, за да те тласнат към предложение за брак.

Граг леко сви рамене.

— Аз съм предпазлив човек, Алтея. Не виждам смисъл да се отдавам сляпо на чувствата си. В тази фаза на нашите взаимоотношения мисълта е първото, което трябва да споделим, преди страстта. Трябва да говорим откровено един с друг, за да разберем дали споделяме едни и същи амбиции и цели.

Той продължаваше да се взира в лицето ѝ. Пръстът му отново докосна ръката ѝ.

— Не мисли, че аз не изпитвам привличане към теб. Искам да знаеш, че е така. Но аз не съм човек, който би поставил сърцето си преди главата.

Той говореше тъй сериозно. Алтея опита да се усмихне.

— А аз се боях, че ти ще се опиташ да ме целунеш.

Граг се усмихна и поклати глава.

— Аз не съм някакво импулсивно хлапе, нито грубиян. Не бих целунал жена, която не ми е дала разрешение. Освен това няма смисъл да се измъчвам с нещо, което все още не мога да обявя за свое. — Той сведе очи от сепнатото ѝ лице. — Надявам се, че не съм бил прекалено открит. Ти може и да си живяла на борда на кораб, но все още си оставаш дама и Търговска дъщеря.

Немислимо беше тя да сподели онова, което минаваше през главата ѝ в този момент. Тя знаеше, с непоколебима увереност, че никога не би пожелала да бъде целуната от мъж, който преди това е поискал разрешението ѝ. *Разрешете да се кача на борда*, обади се шегаджийски гласец. Трябваха ѝ усилия, за да сдържи усмивката си в отговор. Споходи я неочаквана мисъл, че Брашън вече я е покварил, макар и не по обичайния начин. След неоспоримия начин, по който той бе изразил желанието си да я притежава, учтивата сдържаност на Граг ѝ изглеждаше почти глупава. Тя го харесваше, наистина. Но тези внимателни преговори не предизвикваха нищо в нея. Ситуацията се бе превърнала в непоносима. Но Алтея не можеше да измисли нищо, с което да я разреши.

Сякаш самата намеса на Са я спаси.

— Всички на палубата! — изрева някой с глас, смесил отврата и страх. Без капка колебание Алтея изхвърча през вратата, а Граг я последва веднага, без да си прави труда да омотава лицето си. Тази заповед не търпеше отлагания.

Екипажът на Офелия се бе струпал на носа. При присъединяването си към останалите моряци Алтея получи възможност да зърне необичайна гледка. Една калсидска бойна галера, плаваща под знамето на сатрапа, бе препречила пътя им. Различието между размерите на двата кораба би предизвикало смях, ако не беше фактът, че палубата на галерата бе изцяло покрита от въоръжени войници. По-малкият съд беше далеч по-маневрен от живия. И освен това бе по-бърз от повечето кораби. В слабия вечерен вятър Офелия не

можеше да избяга. Галерата се бе приближила до нея откъм наветрената страна, възползвайки се от посоката на вятъра. Бягството не представляваше вариант.

Скръстила ръце пред гърдите си, фигурата мълчаливо се взираше в калсидския съд, чийто нос изобразяваше конска муцуна. Алтея побърза да огледа хоризонта, но други съдове не се виждаха.

— Защо препречвате пътя ни? Какво означава това? — изкрещя капитан Тенира.

— Спуснете котва. В името на вашия сатрап, ние ще се качим на борда за проверка! — заяви брадат мъж, застанал на носа на другия съд. Той имаше руса коса, стегната в дълга опашка, а също и трофеи: пръсти, привързани към кожената му жилетка с влакна от косми. Сред заплашителната му усмивка личаха празнини.

— На какво основание? — възкликна Алтея към моряците край себе си. А капитан Тенира не си направи труда да се отегчава с подобни въпроси.

— Нищо подобно. Вие нямате право да изисквате подобно нещо от нас. Отдръпнете се. — Търговецът изрече тези думи с ясен и спокоен глас.

— В името на сатрапа, спуснете котва и се пригответе за проверка — заяви калсидецът. Той продължаваше да се усмихва със същата заплаха. — Не ни принуждавайте да използваме сила.

— Опитайте — мрачно отвърна капитан Тенира.

Другият капитан взе няколко свитъка от своя заместник и ги размаха към Тенира. Свитъците бяха обвити с червена панделка, към която бе прикрепен метален печат.

— Разполагаме с правото. Ще донесем документите на борда, за да го докажем. Ако сте честен кораб, няма от какво да се страхувате. Сатрапът се съюзи с Калсид, за да спре пиратството във Вътрешния проход. Той ни е делегирал права да спираме всеки подозрителен кораб и да го претърсваме за крадени стоки и други следи от пиратска дейност.

Докато капитанът говореше, неколцина от хората му вече пристъпваха напред, приготвили абордажни куки.

— Аз съм честен Търговец от Бингтаун. Вие нямате основания да ме спирате, нито аз ще допусна корабът ми да бъде претърсван. Отдръпнете се от пътя ни.

Куките вече биваха завъртани; когато капитан Тенира приключи, три от тях полетяха към Офелия. Първата не уцели, защото живият кораб се отмести встрани. Следващата достигна целта си, но бе веднага уловена от моряците и хвърлена обратно, преди да се е закрепил.

Самата Офелия улови третата. С рязко движение тя грабна прелитащата край нея кука и дръпна. Морякът на другия край на въжето полетя във въздуха.

С презрително движение фигурата захвърли куката с все въжето и човека във водата. Подир това тя опря юмруци в основата си — мястото, където биха се намирили хълбоците на жена от плът и кръв.

— Не смейте да опитвате отново! — гневно ги предупреди тя. — Махнете се от пътя ни или ще ви потопя!

От галерата се разнесоха удивени и сепнати викове. Мнозина бяха чували за живите кораби, но само единици от калсидските моряци бяха зървали един с очите си, още по-малко разгневен. Живите кораби рядко спираха в техните пристанища, те търгуваха предимно на юг.

Междувременно на съборения във водата моряк бе хвърлено въже.

— Офелия, не се меси! — изрева капитан Тенира. А калсидският му колега гневно нареди на хората си да приготвят огнени гърнета.

Офелия не му обърна внимание. При споменаването на огнените гърнета тя се сепна и изпищя гневно. Димящите съдове с катран вече биваха изкарвани на палубата на по-малкия съд. Тази бърза поява означаваше, че калсидският капитан ги е приготвил предварително.

— В името на Са, не! — изкрещя Алтея, забелязала приготвянето на обстрела. Малките и тумбести гърнета стояха прикрепени към краищата на стрели, от които се поклащаше платнен фитил. Когато тези снаряди уцелеха, те щяха да се пръснат, разливайки катран и мазнина. Офелия не можеше да ги избегне, а дори и живите кораби се страхуваха от огъня. Алтея се опасяваше не просто за щетите, а и за самата Офелия. Единственият погинал жив кораб бе намерил смъртта си именно заради пожар.

Офелия беше товарен, а не боен съд. На борда си тя не разполагаше с отбранителни съоръжения, защото пиратите рядко заплашваха живи кораби. Пък и беше всеизвестно, че един подобен кораб може да надмине всеки обикновен съд. Алтея се съмняваше, че

до този момент някой е препречвал пътя на Офелия и е заплашвал да я вземе на абордаж.

В отговор на нареждането на Тенира моряците се втурнаха да изместват кораба встрани.

— Това няма да се окаже достатъчно — тихо каза Алтея на намиращия се край нея Граг. — Те ще ни подпалят.

— Донесете гориво на палубата! Ние също ще ги запалим! — гневно нареди Граг.

— Вземете и кофи с вода, за да гасим! — извика Алтея. — Граг, трябва да дадем нещо на Офелия, за да се бие с тях. Весло, някаква греда... Погледни, тя няма намерение да отстъпи.

Сред оживлението, изпълнило палубите ѝ, Офелия отново вземаше нещата в свои ръце. Напук на усилията на кормчията тя се насочваше право към галерата. Тя бе протегнала ръце напред; докато калсидци се подготвяха да изстрелят огнените си снаряди, фигурата започна да замахва към другия кораб като разгневено момиче. Ударите си тя придружаваше с изкрещавани обиди.

— Калсидски свине! Кой сте вие, че да ни спирате в собствените ни води! Кучи синове! Вие сте истинските пирати, робовладелски отрепки!

Един от бесните ѝ удари уцели. Огромната дървена ръка закачи боядисания кон на носа на галерата. Тя веднага го сграбчи и ожесточено тласна надолу, рязко движение, наклонило палубите и на двата съда. Почти никой не успя да се задържи на крака.

По-малкият съд пострада повече. Офелия рязко отдръпна ръка, така че галерата се разклати като детска люлка. Изстреляните снаряди полетяха произволно. Едно от гърненцата порази палубата, от която бе изстреляно, две прелетяха над Офелия и паднаха във водата.

Друго гърне удари десния ѝ борд. Фигурата веднага притисна ръка над пламналото петно. Когато я отдръпна, катранът по пръстите ѝ пламна отново. Офелия изпищя.

— Задуши пламъците! — изрева Алтея. Моряците трескаво изливаха вода върху корпуса. Офелия беше прекалено паникьосана, за да се вслуша в нея. Тя отново се нахвърли върху галерата, надвила кормилото. Пламналите ѝ ръце сграбчиха по-малкия съд. Тя го разтърси като играчка и презрително го захвърли встрани. По-голямата част от пламъците се пренесоха върху другия съд. Пуснала галерата,

Офелия притисна ръцете си една в друга и скръцна със зъби. Пламъците утихнаха окончателно. Сетне, с резкия жест на дама, която грабва полите си и напуска стаята, тя рязко се подчини на кормилото и платната си и се извърна от галерата. Докато минаваше покрай нея, Офелия презрително отметна глава.

Пламъците бързо обгръщаха по-малкия съд; гъст дим се издигаше едновременно с крясъците на екипажа, пленен на борда му. Неколцина дръзнаха да изкрещят заплахи подир Офелия, но ревът на пламъците превърна думите им в крясъци. Живият кораб се отдалечи.

ГЛАВА ШЕСТА

САТРАП КОСГО

— Скучно ми е, а главата ме боли. Разсей ме от болката.

Гласът долетя от дивана зад нея.

Серила не повдигна перото си от хартията.

— Велеславни сатрапе, този дълг не принадлежи на мен — тихо изтъкна тя. — Ти ме призова тук, за да се допиташ до препоръката ми относно кризата в Бингтаун. — Тя посочи към свитъците и книгите, положени върху масата. — Както виждаш, това съм готова да сторя.

— Не може да очакваш от мен да обръщам внимание на съвета ти, когато главата ми ще се пръсне. Чак ми чернее от болка.

Серила остави пергаментите и се обърна към младия мъж, който лежеше по лице върху дивана. Сатрапът бе обграден от копринени възглавнички.

— Не мога да обещаая, че моята препоръка ще те разсее — каза тя, като се стараяше да не допуска раздразнение в гласа си. — Но ако седнеш при мен, ще мога да изложа пред теб подробностите от неразбирателството с Търговците.

Сатрапът простена.

— Серила, на теб ти доставя удоволствие да ми причиняваш главоболие. Ако не си способна на състрадание, върви си и изпрати Вери. Или онази нова съветничка от Нефритовия остров... Как ѝ беше името... Мег. Да, изпрати Мег.

— Подчинявам се с радост, велеславни Косго.

Тя не се опита да скрие оскърблението си. Съветничката блъсна книгите и се надигна от масата.

Сатрапът се претърколи по гръб и протегна белезникавата си ръка към нея.

— Всъщност, промених си решението. Зная, че трябва да изслушам мъдростта ти. Всички мои сановници ми казват, че ситуацията е критична. Но как бих могъл да мисля, когато ме боли толкова? Разтрий главата ми, Серила. Само за малко.

Серила се приближи, наложила си умиротворително изражение. Тя си напомни, че проблемът с Бингтаун трябва да бъде разрешен, а разрешаването му дори можеше да ѝ донесе предимство.

— Не съм имала намерение да усилвам страданието ти, господарю. Щом главоболието ти е тъй остро, за Бингтаун ще говорим по-късно. Както ти сам каза, проблемът е критичен. А ако те интересува моето мнение, настоящата позиция на двора е несъстоятелна.

Тя смъкна няколко от възглавничките на пода, за да си отвори място да седне. Косго веднага пропълзя към нея и отпусна глава в скута ѝ. Подир това той затвори очи и притисна буза към нея като дирещо мляко агне. Серила стисна зъби.

— Сякаш съм прокълнат. Главоболия, разстройство, газове. Някой определено ме е проквел. Защо иначе ще страдам от подобни болки. — Той тихо простена и отпусна едната си ръка върху бедрото ѝ.

Серила допря пръсти до тила му и започна да разтрива. Тя действително усещаше напрежение.

— Може би малко свеж въздух би те успокоил. Разходката винаги се отразява благоприятно на червата. Градините от южната страна на храма са прекрасни. Тяхното билково ухание може да облекчи страданията ти.

— Много по-лесно би било да накарам някой от слугите да ми накъса. Мразя да излизам в толкова ярки дни, светлината наранява очите ми. Как изобщо ти хрумна да ми говориш за разходки, след като ме боли толкова? — Той невъзмутимо повдигна края на робата ѝ и отпусна пръсти върху гладката кожа. — Освен това при последното си отиване край храма се спънах в едно стърчащо паве, паднах на колене и си изцапах ръцете. Като роб се омърлях. Ти знаеш, че аз ненавиждам мръсотията — нацупи се той.

Серила премести ръце върху раменете му и започна да масажира енергично, карайки го да трепне.

— Във въпросния ден ти беше прекалено опиянен, велеславни — напомни му тя. — Затова се препъна. А мръсотията по ръцете ти представляваше собствените ти стомашни сокове, повърнати мигове преди това.

Той рязко изви глава към нея.

— И това означава, че виновникът съм аз? — саркастично попита Косго. — Пък аз си мислех, че целта на павирането е да направи земята равна. Бедният ми стомах бе шокиран от това падане. Няма нищо чудно в това, че не съм успял да задържа храната си. Трима лечители подкрепиха това ми мнение. Но аз съм сигурен, че моята образована компаньонка знае повече от велеславния сатрап Косго и неговите лечители.

Тя се надигна рязко, без да обръща внимание на неудобството му. Сграбчи китката на дирещата му ръка и презрително я блъсна към собствените му слабини.

— Тръгвам си. От мен се очаква да бъда придворна съветничка. Нищо не ме задължава да търпя разгул.

Косго приседна, стиснал юмруци.

— Ти се забравяш! Никой не може да обръща гръб на велеславния сатрап Косго. Върни се. Ще си отидеш, когато аз ти разреша.

Серила се изправи в цял ръст. Тя беше почти една глава по-висока от този нездрав и разглезен младеж. Зелените ѝ очи блеснаха.

— Ти се забравяш, Косго. Ти не си някакъв си калсидски благородник с харем от курви, които са готови да си издерат очите една на друга, за да доставят удоволствие на своя господар. Ти си сатрапът на Джамаилия. А аз съм твоя съветничка, една от компаньонките на трона — не някакъв напарфюмиран инструмент за удоволствия. Истина е, че ти ми разрешаваш кога да се оттегля. Но това не означава, че аз не мога да се оттегля сама, когато ме отвращава. — Тези думи тя изрече през рамо, защото вече се отправяше към вратата. — Повикай ме, когато ти се прииска да узнаеш точно какви проблеми те очакват от Бингтаун. Това е моята експертна среда. За удовлетворяването на перверзните си се обърни към друг.

— Серила! — възмутено протестира той. — Нима ще ме оставиш да страдам? Ти много добре знаеш, че болката ме кара да се забравям. Няма ли да проявиш снисхождение?

На прага тя спря.

— Това е още едно нещо, което не съм длъжна да правя. С напредване на възрастта баща ти се измъчваше от мъчителна болка в ставите, но нито веднъж не се е отнесъл непочтително към мен. Нито си е позволявал да ме докосва по такъв начин.

— Баща ми, баща ми, баща ми... — изхленчи Косго. — Само това слушам. Как не съм бил толкова добър, колкото него. Отвращавам се само като си помисля, че подобен дъртак би могъл да те докосва. Как са могли родителите ти да дадат младо момиче на подобен пръч? Отвратително...

Серила пристъпи няколко крачки обратно, свила пестници.

— Ти си този, който е достоен за отвращение. Никой не ме даде на баща ти. Аз сама дойдох в столицата, с намерението да продължа образованието си. Баща ти остана впечатлен от знанията ми, когато ме чу да разговарям със своя учител в Библиотеката на северните земи. Той ме покани да стана придворна съветничка, за да го напътствам във въпросите, свързани с тези територии. Аз обмислях предложението му в продължение на три дена, преди да дам съгласие и да приема пръстена му. Дадох клетва да остана вярна на сатрапа и да го съветвам. Това нямаше нищо общо с леглото му. Той беше достоен човек. Благодарение на него аз продължих обучението си, а той винаги се вслушваше в моите съвети. — За момент гласът ѝ се задави. — Аз все още скърбя за него.

Жената се извърна и излезе. Двамата пазачи си бяха наложили каменни изражения и се преструваха, че не са чули нищо. Без да ги поглежда, Серила мина край тях и се отдалечи.

Само след десетина нейни крачки вратата се отвори отново.

— Серила! Върни се!

Тя не обърна внимание на заповедния му тон.

— Моля те! — продължаваше сатрапът.

Серила продължаваше да се отдалечава. Сандалите ѝ шепнеха над мраморния под.

— Велеславният сатрап Косго отправя любезна молба съветник Серила да се върне в покоите му, за да го посъветва за ставащото в Бингтаун!

Тези изкрещени думи я настигнаха в средата на коридора. Тя спря и се обърна, с учтиво изражение. Дадената клетва не ѝ позволяваше да му откаже присъствие, ако той поискаше съвет от нейната област. Този съвет бе всичко, което бе заклето.

— За мен ще бъде чест, господарю.

Серила пое обратно. Сатрапът остана да я чака на прага, със зачервени от гняв бузи. Очите му също бяха зачервени, кървясали. Над

тях тъмната коса стърчеше разчорлена. Край него пазачите все така запазваха безизразността си.

Озовала се отново в стаята, жената не трепна, когато той затръшна вратата след нея. Тя се отправи към прозореца и отмести масивните завеси. Следобедното слънце побърза да изпълни стаята. Серила се приближи до масата, седна и духна лампата, под чиято светлина бе работила по-рано сред изкуствено създадената тъмнина.

Косго неохотно се настани до нея. Тя умишлено бе седнала с разперени лакти, за да го държи настрана. Въпреки това сатрапът се настани колкото се може по-близо, без да я докосва. А в очите му личеше укор.

Серила посочи документите, подредени върху масата.

— Това е копие от оригиналната Харта. Това пък е списъкът с оплаквания, които те са отправили към нас. Тази купчина съдържа копия от новите поземлени актове, които вие издадохте за бингтаунските земи. — Тя се обърна с лице към него. — Относно тяхното първо оплакване: открих, че ние несъмнено сме нарушили условията на оригиналната спогодба. Ти нямаш право да отстъпваш бингтаунски земи, без преди това да си се консултирал с Търговците. Този въпрос недвусмислено е изтъкнат в спогодбата.

Косго се навъси, но не каза нищо. Пръстът на Серила премина към следващата точка в свитъка.

— Освен това те протестират срещу новите въведени тарифи и повишените стари. Тях можем да обясним, макар че бихме могли да намалим процентите. — Тя се зачете по-надолу. — Също така те се оплакват, че новодошлите търгуват с роби и използват робски труд. И последното оплакване засяга калсидските патрулни кораби и правото им да влизат в бингтаунския залив. За тези неща мисля, че ще успеем да постигнем компромис.

— Компромис — отвратено повтори Косго. — Нима аз не съм сатрапът? Защо да правя компромиси?

Тя се подпря на лакът и се загледа през прозореца.

— Защото си нарушил думата на своя предтеча. В много отношения Търговците са консервативни. Те почитат много от старите традиции и отдават изключително голямо значение на договорите: дадената дума не умира с онзи, който я е дал, а се пренася върху неговите потомци, за които е въпрос на чест да я изпълнят. Те очакват

и от другата страна да постъпва по същия начин. Техните делегати бяха много гневни, когато пристигнаха. Те бяха пътували дълго, което им беше предоставило възможност взаимно да затвърдят недоволството си. Те са уверени, че правото е изцяло на тяхна страна. Разбираемо е, че само онези, които са били най-разгневени от нашите действия, ще намерят време да ни посетят. Те определено се явяваха от позицията на врагове. Все пак би било възможно да отвърнем на някои от исканията им, ако склониш да се срещнеш с тях лично.

Серила отново се обърна към сатрапа.

Лицето на Косго съчетаваше мрачност и нацупеност.

— Тази седмица бях болен. Цяло чудо беше, че успях да се срещна с калсидската делегация. Освен това трябваше да посетя онази попска церемония.

— По-голямата част от седмицата ти прекара в ступор, предизвикан от новите наркотици, които калсидците бяха донесли. Вече на два пъти ми обещаващ, че ще се срещнеш с делегатите от Бингтаун. Вместо това и двата пъти ги накара да чакат с часове, след което се отметна с оправданието, че се чувстваш неразположен. Това ме постави в изключително неудобна позиция. И още повече затвърди техните виждания, че са останали неоправдани.

Тя премълча, че също подкрепя позицията на Търговците: от нея се искаше да излага фактите, а не чувствата си. Поне това беше настоящата ѝ отговорност. Ако намеренията ѝ успеяха, скоро това щеше да се промени...

— Нагли потомци на престъпници и прокуденици — озъби се сатрапът. — Трябва да постъпя както ме посъветва моят приятел херцог Ядфин, да назнача него за губернатор на Бингтаун и да разпусна глупавите им Съвети. Омръзна ми да слушам за тези Търговци. Малко калсидска дисциплина би им се отразила добре.

Серила не можа да се сдържи и се вторачи в него. В момента Косго си чешеше носа.

— Не говориш сериозно — рече тя. Беше ѝ трудно да се престори на развеселена от такава безвкусна шега. Един калсидски благородник да управлява тази провинция?

— Защо? Калсид е добър наш съюзник. Долните обиди, които Бингтаун сипе по техен адрес, са неоснователни. Пък и в чисто географско отношение Бингтаун се намира по-близо до Калсид,

отколкото до Джамаилия. Един калсидски управител би могъл по-добре да се справя с тамошните жители. А след като аз все още ще получавам своите приходи, какво лошо...

— Цял Бингтаун би се вдигнал срещу нас. Вече е била обмисляна възможността за бунт. Търговците по-скоро биха се обявили за независими, отколкото да допуснат калсидска власт.

— Да се обявят за независими от Джамаилия? Без нас те са нищо. Бингтаун е нищожно пристанищно село, което е изгубено без търговията с моята столица. Жителите му не биха дръзнали да направят подобно нещо.

— Боя се, че не познаваш темперамента на тамошните жители. Прекалено дълго си ги оставял да се оправят сами. Сега те започват да се питат защо им е да плащат за защита и поддръжка, каквито не са получавали в продължение на пет години.

— От смъртта на баща ми насам, кажи си го направо. Твърдиш, че аз съм виновен за недоволството на тамошната паплач, така ли е?

— Не. Не изцяло. — Тя запази гласа си безизразен. — През последните години от живота си баща ти започваше да се измъчва от проявите на старостта. Той бе изгубил онова внимание към детайлите, отличаващо младостта му. Той също бе започнал да забравя Бингтаун. Ти просто не поправи грешките му.

— Още една причина за назначаването на губернатор. Виждаш ли, на практика ти потвърждаваш, че моята идея е добра. — Косго доволно се облегна на стола.

Тя не каза нищо, докато не се увери, че думите ѝ няма да излязат под формата на крясък.

— Тази идея не е твоя, велеславни. Тя ти е внушена от херцог Ядфин, израз на плана му да ограбва богатствата ти, докато ти със занесена усмивка пушиш от неговите омайни билки. По закон ти нямаш право да назначаващ губернатор на Бингтаун, още по-малко калсидец. В условията на споразумението изобщо не се споменава за подобна възможност.

— Тогава се отърви от глупавото споразумение! — изрева Косго. — С какво право аз им дължа нещо? Те сами са избягали сред Прокълнатите брегове, изгнаници, престъпници и непокорни млади благородници. Години наред те си живеят там и си правят каквото си щат, възползват се от всички предимства на джамаилското

гражданство, без да обръщат внимание на съпътстващите го отговорности...

— Те ти отдават половината от всяка своя печалба, господарю. Сред твоите поданици няма други, които да плащат толкова висок процент. Те твърдят, и с право, че получават съвсем малко полза, че са принудени сами да поддържат пристанищата си, а пиратството във Вътрешния проход е по-лошо...

— И въпреки това те се противят на моите усилия да овладее пиратите. Как бих могъл да ги защита, ако те не допускат моите патрулни кораби да пускат котва при тях?

Серила бързо се зарови сред документите.

— Ето. Те предлагат да плащат по-малко данъци и да пуснат собствени патрулни съдове. В своя полза те изтъкват, че познават въпросните води и биха могли да ги обхождат далеч по-ефикасно. Приложените изчисления действително показват, че така би излязло много по-евтино.

— Но дали ще се справят добре? — изсумтя Косго.

Серила въздъхна.

— В техен интерес е. — Тя разлисти още няколко документа. — Според мен това е едно от предложенията им, което трябваше да приемеш в самото начало. Така щеше да си възвърнеш значителна част от доверието им.

— Хубаво, добре. — Сатрапът блъсна струпаните бумажки. — Ще приема делегацията им и ще се съглася. Но в замяна ще искам от тях...

— Велеславни Косго, вече е твърде късно за това — нетърпеливо изтъкна Серила. — Делегатите си заминаха преди седмици.

— Тогава защо си седнала да ме занимаваш с тези глупости? — Той я изглежда възмутено и се надигна. — Ела с мен. Възнамерявам да си взема една гореща баня, това ще успокои главоболието ми.

Серила не помръдна от мястото си.

— Ти обеща, че ще прегледаш оплакванията им и ще отделиш от вниманието си за всяко едно от тях. Обеща, че скоро ще им изпратиш решенията си. — Тя прецени ситуацията и реши да рискува всичко. — Бих могла да запиша решенията ти и да се отправя към Бингтаун. Колкото по-скоро ги отнеса, толкова по-скоро кризата ще бъде разрешена.

Тя отново се зарови сред документите, с прецизност.

— Изготвила съм документ, който ми делегира право да водя преговорите от твое име. Нужно е само да подпишеш. Бих могла да отплавам още утре. И повече няма да се налага да те отегчавам с този разговор.

Тези думи жената изрече с лека ирония, за да не допусне надеждата върху лицето си.

Той се приведе над масата и се зачете в редовете, изписани от красивия ѝ почерк. Пулсът на Серила се ускори. Тя копнееше да побутне мастилницата с перото към него, но се въздържа. Това би било прекалено очевадно.

— Тук пише, че съм те упълномощил да вземеш от мое име всички решения, касаещи неразбирателството с Бингтаун — разгневено рече той. — Подобна власт аз не давам на никого!

Сърцето ѝ се сви. Не, нямаше да бъде толкова лесно, както се бе надявала, ала тя нямаше да се предаде веднага.

— Истина е, че до този момент никому не си връчвал подобни привилегии. Но само преди мигове ти говореше за намерението си да назначиш калсидски губернатор. Подобна постъпка би връчила много по-голяма власт от това упълномощаване, което освен това е и временна мярка. — Тя си пое дъх и се постара да вложи загриженост в гласа си. — Имаше време, когато здравето ти беше далеч по-стабилно. Добре знаех как те изтощават тези преговори. Не виждам смисъл цялото сатрапство да плаща заради това. Бингтаун попада в моята област на знания. За мен би било удоволствие да служа. Това е мой дълг.

— Тъй, значи ти виждаш в това дълг, а не възможност?

Косго беше далеч по-лукав, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Тя се постара да изглежда объркана от думите му.

— Велеславни, аз винаги съм считала своя дълг към сатрапството за най-голямата възможност в живота ми. Погледни, оставила съм достатъчно свободно място в документа, където да допълниш своите ограничаващи условия. Нищо не ти пречи да поставиш срок, след който този документ ще престане да действа. — Тя сви рамене. — Аз просто виждам в това най-бързия и лесен начин да сложим край на тази криза.

— Ти си готова да отпътуваш за Бингтаун сама? Компаньонките на трона не напускат територията на двореца.

Свободата се отдалечаваше от нея. Въпреки това Серила не допусна разочарованието да проличи.

— Както казах, търсех най-бързия, най-лесен и най-щадящ здравето ти начин да разрешим този проблем. Аз съм отлично запозната с цялата история на неразбирателството. Съответно очаквах, че ти ще ми предадеш заповедите си, а аз на свой ред ще мога да ги предам на Търговците. С изпращането на една от най-доверените си съветнички ти изтъкваш и искреността, и уважението, което изпитваш към тях. А и така ще получа възможност да видя с очите си един град, който в продължение на години е бил център на моите проучвания.

Баснословният Бингтаун. Градът, придобил еднозначност с вълшебство и нови възможности. Единственото поселище, оцеляло сред Прокълнатите брегове — и то не само оцеляло, но и процъфтяващо. Тя наистина копнееше да го зърне с очите си. За Дъждовните Търговци и техният мистериозен град някъде край брега на Дъждовната река тя не каза нищо. Те бяха само легенда. Пък и споменаването на евентуални съкровища само би разпалило алчността му.

Не, тя започваше да се отвлича сред мислите си.

— Някога баща ти ми обеща, че някой ден ще мога да видя този град. Тъкмо получавах възможност да изпълниш неговото обещание — додаде Серила. Но още със самото изричане на тези думи осъзна, че е допуснала грешка.

— Обещал ти е да видиш Бингтаун? Нелепо. Защо му е да обещава подобно нещо? — Косго подозрително присви очи. — Може би това си поискала ти от него в замяна на благосклонността си? Баща ми лягал ли е с теб?

Този въпрос той бе задал за първи път преди година. Шокираната Серила бе отвърнала с мълчание. Впоследствие сатрапът бе разпитвал толкова често, че мълчанието ѝ се бе превърнало в рефлекс. Това беше единственото истинско влияние, което тя притежаваше над него. Той не знаеше: не знаеше дали баща му е получил онова, което тя му отказваше, и въпросното незнание не му даваше мира.

Тя си припомни първия път, когато бе зърнала Косго. Тогава той бе на петнадесет, а тя на деветнадесет — много млада, за да бъде съветничка. Беше изненадващо, че тъй възрастен сатрап изобщо си взема нова съветничка. По време на представянето ѝ в новата ѝ роля

Косго не спираше да се взира в нея. Погледът му недвусмислено изтъкваше подозренията за същинската роля, която тя получава. В онзи момент тя се бе изчервила, а сатрапът бе зашлевил сина си. Младият Косго бе приел това като потвърждение.

След смъртта на баща си Косго бе отпратил всички съветнички на баща си, без да се погрижи за издръжката им — нещо нечувано и особено жестоко, защото повечето от тях бяха на възраст. Единствено Серила не бе прогонена. Макар че ако зависеше от нея, тя също щеше да се махне. Но дадената клетва я принуждаваше да остане на служба при сатрапа. Дори и ако този сатрап вече се казваше Косго.

Тази клетва изискваше от нея съвета ѝ. Още от самото начало той бе демонстрирал по недвусмислен начин, че очаква повече от нея. Другите му компаньонки бяха жени, които познаваха насладите на тялото далеч по-добре от дипломацията. Никоя от тях не беше отказала.

По традиция компаньонките на трона не изпълняваха ролята на харем. От тях се очакваше да бъдат жени, верни единствено на сатрапството. Да бъдат като Серила: искрени, прями и притежаващи безкомпромисен морал. Те бяха съвестта на сатрапа. От тях се очакваше да бъдат настоятелни, а не да утешават. Понякога на Серила ѝ се струваше, че тя е единствената от тези съветнички, която си спомня това.

Тя подозираше, че ако в даден момент допусне сатрапа до леглото си, би изгубила цялото си влияние над него. Докато представляваше притежание на баща му, което той не можеше да получи, Косго щеше да продължава да я желае. Той щеше да се преструва, че я слуша, а на моменти дори истински да се вслушва в съветите ѝ, за да ѝ достави удоволствие. Това беше единственото влияние, което ѝ беше останало. Серила се надяваше да го използва, за да се сдобие със свободата си.

Сега тя го наблюдаваше мълчаливо. И изчакваше.

— Добре, така да бъде! — отвратено възкликна той. — Ще те заведа до Бингтаун, щом това означава толкова много за теб.

Тя бе врхлетяна от облекчение, примесено с отврата.

— Ще ми позволиш да отида? — задъхано запита тя.

Косго леко се навъси, а в следващия момент се усмихна. Той имаше тънък мустак, който проблясваше като котешки.

— Аз казах друго. Казах, че ще те *заведа*. Ти ще ме придружиш.

— Но ти си сатрапът! — заекна тя. — От две поколения насам никой сатрап не е напускал столицата си!

— Тъкмо ще се почувстват поласкани. Вместо да изпраща съветнички, сатрапът лично пристига да ги посети. Освен това ми е на път за Калсид. Тамошните благородници много пъти са ме канили. Отдавна възнамерявах да се отзова. Ти ще ме придружиш и там, след като успокоим бингтаунската сган. — Той се усмихна още по-широко. — Има много неща, които би могла да научиш в Калсид. Мисля, че това пътуване ще се отрази добре и на двама ни.

ГЛАВА СЕДМА

ДЪЩЕРЯ НА ТЪРГОВСКИ РОД

— Стой мирна.

— Боли — протестира Малта и повдигна ръка към кичура, който майка ѝ извиваше. Кефрия избута ръката ѝ обратно.

— Болката е по-голямата част от живота на една жена — прагматично заяви майка ѝ. — Ти сама искаше това, така че свиквай. — Тя умело вплете няколко непокорни косъма.

— Недей да ѝ пълниш главата с подобни глупости — раздразни се Роника. — Само това ни липсваше сега: тя да започне да се изживява като мъченица само защото се е родила жена.

Старицата остави панделките, които бе подреждала, и започна да крачи из стаята.

— Това не ми харесва — рече тя.

— Кое? Първият ухажор на Малта? — В гласа на Кефрия се долавяше развеселена, майчинска топлина.

Малта се навъси. Майка ѝ бе отказвала да приеме, че дъщеря ѝ вече е жена. Само преди няколко седмици Кефрия бе заявила, че дъщеря ѝ е прекалено малка, за да има ухажори. Нима сега тя одобряваше тази идея? Девойката се опита да зърне лицето на майка си в огледалото, само че Кефрия се бе привела над прическата ѝ.

Стаята бе слънчева, изпълнена с аромата на зюмбюли. От прозорците бликаше светлина. Прекрасен пролетен следобед, ден, който би трябвало да е натежал от обещание. Вместо това Малта се чувстваше притисната от неспокойството на другите две жени. В момента течаха приготовленията по посрещането на нейния първи ухажор, а въпреки това веселие отсъстваше. Домът все така си оставаше пропит с траур. Като че смъртта на дядо ѝ беше забранила всички последващи усмивки.

На масичката пред Малта бяха подредени малки съдинки и шишенца с козметика. Нищо от тези неща не беше закупено специално за случая; до едно те бяха пренесени от тоалетката на майка ѝ: обстоятелство, което дразнеше девойката и я караше да се чувства

наскърбена. Близките ѝ не си бяха направили труда да купят нещо дори от обикновения пазар. Всички тези багрила бяха приготвени у дома, в кухнята, извлечени като някаква гозба от плодове, цветя и мас. И майка ѝ, и баба ѝ бяха отчайващо старомодни. Как изобщо очакваха местното общество да ги почита, след като живеяха като просякини?

На всичкото отгоре двете разговаряха за нея в нейно присъствие, сякаш тя не можеше да чуе думите им.

— Не, с това вече се примирих — рече баба ѝ. Впрочем тя звучеше по-скоро раздражена, отколкото примирена. — Не ми харесва, че не сме получавали никакви новини от Кайл и Вивачия. Това ме притеснява.

Очевидно Кефрия смяташе, че обсъждането на кораба и нейния съпруг заслужава предпазливо неутрален глас.

— Пролетните ветрове са капризни. Сигурна съм, че той ще се прибере след няколко дни... ако реши да спре в Бингтаун. Възможно е да ни подмине и да продължи направо към Калсид, за да продаде товара си по-бързо.

— За да продаде *робите*, докато са още живи — не пропусна да се заяде Роника. Старицата винаги се обявяваше против търговията с роби. Твърдеше, че е против робството като идея, но тези ѝ идеали не ѝ пречеха да държи робиня в къщата. Лицемерието ѝ намираше и друг израз: тревогата ѝ не се отнасяше за превозваните роби, а за самия кораб — тя твърдеше, че живите кораби усещали чувствата на онези, които се намират на борда им. А младите кораби, събудили се неотдавна (като Вивачия), притежавали особено изострена чувствителност.

Малта не беше сигурна във всичко това. Тя смяташе, че самата идея за жив кораб е глупава. Притежаването на подобен съд бе донесло на семейството ѝ единствено дълг и проблеми.

Като например ситуацията, в която тя се беше оказала сега. След като месеци наред бе умолявала да започне да се облича и общува като млада жена, а не като момиченце, близките ѝ най-сетне бяха склонили. Но не защото бяха осъзнали разумността на молбите ѝ, много моля. Не. Причината беше някакъв глупав договор, който казваше, че ако баба ѝ не е в състояние да изплаща вноските по живия кораб, едно от децата в семейството трябва да замине за Дъждовните земи вместо злато.

Цялата ситуация беше крещящо несправедлива. Малта беше млада, изпълнена с живот. И кой щеше да бъде нейният първи ухажор? Някой млад и предприемчив красавец като Керуин Трел? Някой меланхоличен и чувствителен поет като Крион Трентор? Не. На Малта Вестрит подобно нещо не се полага, господа. Не, тя щеше да получи някакъв брадавичест Дъждовен Търговец, мъж тъй обезобразен, че при идванията си в Бингтаун той трябваше да крие тялото си под наметало с качулка и воал. Нейните близки изобщо бяха ли се замисляли как щеше да се чувства тя край подобен човек? Къде ти! Те бяха прекалено заети да се тревожат за кораба, за драгоценния Уинтроу и вятърничавата леля Алтея. Малта не я смятаха за нищо. Дори и в този момент, докато ѝ помагаша да се приготви, те не мислеха за нея, а я третираха като неодушевен предмет. Това можеше да се окаже най-важният ден в живота ѝ, а те седнали да спорят за робство!

— ... прави всичко това в името на семейството си. — Майка ѝ говореше с нисък, сдържан глас. — Дори и ти трябва да признаеш това. Понякога Кайл може изобщо да не се замисля за чувствата на другите, това е така. Моите той е наранявал неведнъж. Но той не е лош или себичен. Той никога не е предприемал нещо, за което да не е вярвал, че е за наше добро.

Малта остана изненадана, че майка ѝ го защитава. Кефрия се бе скарала с баща ѝ непосредствено преди отплаването му и оттогава почти не говореше за него. Може би по своя си смирен, свит начин тя все още изпитваше загриженост към съпруга си.

Малта винаги бе съжалявала баща си: беше срамът, че тъй красив и дързък капитан е взел за своя съпруга подобна свита жена, лишена от всякакъв интерес към обществото и модата. Той заслужаваше жена, която се облича добре, която организира вечеринки в дома си и се старее да подбере най-добрия партньор за своята дъщеря.

Това я наведе на нова тревожна мисъл.

— Какво ще облечеш днес? — обърна се Малта към майка си.

— Същото, с което съм облечена и сега — тросна се Кефрия. — И повече няма да обсъждам тази тема. Рейн ще дойде заради теб, а не заради мен. — С по-тих глас тя добави. — Твоята коса сияе като самата нощ. Съмнявам се, че той ще обръща внимание на друго.

Малта не допусна на редкия комплимент да я разсее. Простоватата синя вълнена роба, с която майка ѝ бе облечена, беше поне на три години. Дрехата бе поддържана добре и не изглеждаше захабена, но това не оправдаваше скучния ѝ вид.

— Няма ли поне да си направиш прическа и да си сложиш бижута? — примоли се тя с едва ли не отчаян глас. — Вие двете с баба винаги искате от мен да се обличам добре и да се държа пристойно, когато ме вземате по работа със себе си. Нима сега няма да сторите същото за мен?

Тя изви глава от огледалото, за да ги погледне без неговото посредничество. И двете изглеждаха изненадани.

— Рейн Купрус може да не е първороден син, но пак си остава член на едно от най-заможните и влиятелни Дъждовни семейства. Вие самите сте ми казвали това. Не трябва ли всички да сме облечени както се полага за посрещането на подобен гост, пък дори и ако вие тайничко се надявате, че той ще ме намери за скучна и бързо ще си отиде? — С по-тих глас девойката добави: — Мисля, че на себе си дължим поне толкова самоуважение.

— Малта... — въздъхна майка ѝ.

— Мисля, че тя е права — неочаквано каза баба ѝ. Дребната възрастна жена, превила гръб в робата на вдовица, неочаквано се изправи. — Не, тя наистина е права. И двете бяхме късогледни. Без значение е дали одобряваме пристигането на Рейн. Важното е, че сме му дали позволенията си. Родът Купрус притежава дълга ни за Вивачия. Договорът ни сега е сключен с тях. Ние им дължим същата почит, която отдавахме на семейство Фестрю, същото лице.

Роника започна да отброява върху пръстите си.

— Пригответе сме трапеза, а стаите са почистени. Можем да накараме Рейч да сервира, тя се справя добре. Искате ми се бавачката още да беше при нас, но предложението, което тя получи, беше прекалено изгодно, за да я карам да откаже. Дали да не поискаме от Давад да ни заеме още неколцина от слугите си?

— Да, бихме могли — колебливо поде майката на Малта.

— Не, моля ви, недейте! — намеси се Малта. — Слугите на Давад са отвратителни, невъзпитани и нахални. С тях само ще бъде по-лошо. Нека да представим домакинството си такова, каквото е. Вие какво бихте намерили за по-благопристойно? Дом с ограничени

възможности, който избира най-доброто в рамките на бюджета си, или домакинство, което заема неумела помощ?

Беше ѝ приятно да види изненадата на другите две жени. Майка ѝ се усмихна гордо и каза:

— Тя е права. Радвам се да чуя подобни думи от теб, дъще.

Бабиното ѝ одобрение бе по-предпазливо. Роника сви устни, но все пак кимна. А Малта започна да извърта глава към огледалото, за да провери резултатите от работата на майка си. Задоволителна. За момент тя погледна към образа на баба си. Старицата все още я наблюдаваше. Очевидно Роника Вестрит трудно можеше да преглътне, че тя не е единствената притежателка на разсъдък в този дом... Да, това беше. Старицата се дразнеше, че Малта е способна да мисли самостоятелно. Но Кефрия изпитваше искрена гордост. Нея девойката можеше да спечели на своя страна. Защо не се беше замисляла за това преди?

Тя бе споходена от вдъхновение.

— Благодаря ти, мамо. Косата ми изглежда прекрасно. Сега е мой ред. Ела, седни. — Малта се надигна и довлече сепнатата си майка до стола, настанявайки я на досегашното си място. Там сне фибите от косата ѝ и кичурите се разляха по раменете на Кефрия. — Ти подреждаш косата си като някаква старомодна бабичка — додаде тя. Не беше нужно да изтъква, че баба ѝ имаше сходна прическа.

Девойката се приведе, за да постави лице редом с майчиното си, и улови погледа ѝ в отражението.

— Сега ще сложим малко цветя. И от онези игли с перлите. Все пак е пролет, когато разцъфва нов живот.

Малта взе четката със сребърната дръжка и започна да разресва косата ѝ. И се усмихна към образа.

— След като не можем да си позволим нови роби и рокли преди татко да се върне, бихме могли да избродираме старите. Сигурна съм, че това би му харесало. Освен това е крайно време да ме научиш на онзи бод. Може да ми го покажеш, след като Рейн си тръгне...

Роника Вестрит изпитваше съмнение към внезапното послушание на внучката си. Тя изпитваше и неудовлетворение от собствения си песимизъм, но въпреки това не смееше да го заглуши. И

проклинаше обстоятелствата, заложили репутацията и положението на семейството ѝ в ръцете на едно вятърничаво момиче. Още поужасяващо бе обстоятелството, че тези девически ръце бяха алчни, а глупостта на Малта се съчетаваше с хитроумие. Ако момичето впрегнеше този ум в истинска полза за близките си и нея самата, Вестритови биха се гордели с нея. Но в настоящата ситуация тя представляваше опасно бреме.

Старицата безшумно напусна стаята, оставяйки Малта да сплита косата на майка си. Тя мрачно си помисли, че ако имаха късмет, може би Рейн Купрус щеше да ги отърве от малката напаст. За нея определено би било облекчение вече да не трябва да се съобразява с коварството ѝ. Но в следващия момент Роника си я представи като снаха на Яни Купрус и потръпна. Не. Малта беше проблем на семейство Вестрит. Те трябваше да я задържат у дома, докато я научат да се държи подобаващо. Макар понякога да ѝ се струваше, че физическите окови са единственият начин за осъществяването на подобно намерение.

Тя избра да подири спокойствието на спалнята си. С приближаването на пролетта там също бе извършено традиционното за това време от годината почистване. Ала то не бе помогнало. В помещението все така се долавяше загатнат мирис на болест. В тази атмосфера ярките слънчеви лъчи изглеждаха някак престорени.

Възрастната жена се настани пред собствената си тоалетна масичка и се загледа в огледалото. Малта беше права: Роника действително се бе превърнала в старомодна бабичка. Тя никога не се бе смятала за красива, ала по времето на Ефрѝн бе полагала всички грижи за вида си. С неговата смърт бе изчезнала причината, карала я да предприема тези грижи. Тя изобщо бе престанала да бъде жена. Бръчките по лицето ѝ се бяха изострили, под брадичката висеше значително количество кожа. Бурканчетата масла и помади върху масичката бяха прашасали. Съдържанието на кутийката с бижута ѝ се струваше чуждо. Кога за последен път бе обръщала внимание на външния си вид? Кога за последно се бе интересувала от него?

Тя въздъхна.

— Ефрѝн...

Само това изрече тя — като молба, извинение и сбогуване. Подир това възрастната жена разпусна косите си. И се навъси заради

проредяването им. Тя обгърна лицето си с ръце, опита се да приглади бръчките, ограждащи устата ѝ. Накрая поклати глава и се приведе да издуха прахта от първото бурканче, преди да го отвори.

Тя точно приключваше и посягаше да си сложи парфюм, когато Рейч плахо почука на вратата. Роника знаеше, че е тя: след напускането на старата бавачка Рейч бе единствената слугиня.

Единствена в дом, някога гъмжал от прислуга.

Още с влизането на робинята Роника разбра причината за идването ѝ. Единствено посещенията на Давад Рестарт извикваха специфичната полуприкрита омраза в погледа на младата жена. Рейч все още винеше него за смъртта на сина си, починал по време на пътуването с робския кораб. Дори самото споменаване на въпросния Търговец пораждаше този поглед. Това бяха единствените случаи, в които Рейч губеше обичайната си апатия.

— Само не ми казвай... — въздъхна Роника, макар вече да отгатваше, че Давад се е настанил във всекидневната.

— Простете, госпожо — с почти безстрастен глас отвърна Рейч. — Търговецът Рестарт настоява, че трябва да се срещне с вас.

— Разбрах — отново въздъхна старицата и се оттласна от стола. — Ще слеза при него веднага щом се преоблека. Не, не си прави труда да му съобщаваш това. Щом той не може да си направи труда да изпрати лакей, както подобава, ще му се наложи да изчака да се приготвя. Ела да ми помогнеш за обличането.

Тя се опита да обърне нещата на шега, ала Рейч продължаваше да стиска устни. Давад я бе изпратил при Вестритови още по времето, когато Ефрън бе боледувал, привидно като услуга. Роника подозираше, че в действителност той просто е искал да се отърве от убийствения ѝ поглед. Технически Рейч все още му принадлежеше, защото по джамаилския закон тя се водеше робиня. Но Бингтаун не признаваше робството. Тук Рейч представляваше слугиня, която трябваше да отработва определен срок. Покрай новодошлите спекуланти в града имаше много подобна прислуга.

Роника никак не бързаше да се преоблича. Тя дълго си подбира тоалет, преди в крайна сметка да се спре на една бледозелена ленена рокля. Струваше ѝ се, че от цяла вечност насам не е обличала нещо различно от домашна роба. В зелената одежда тя се чувстваше незащитена, дори и когато приключи с обличането ѝ.

На излизане тя поспря, за да се огледа. Е, не изглеждаше прекрасно. Не изглеждаше млада. Но отново бе придобила вида, подобаващ на една семейна водителка. Достоен вид.

От кутийката с бижута избра огърлица с перли и сходни обици. Тъй. Нека сега малката повлекана пак я нарече *бабичка*.

При извърщането си от огледалото тя откри, че Рейч я наблюдава с удивление. Роника се почувства почти поласкана от изненадата на слугинята.

— Отивам при него. Ще бъдеш ли така добра да поднесеш кафе и малко сладкиши? Съвсем простички, не искам да го окуражавам да остане.

— Да, госпожо. — Рейч направи реверанс и излезе.

А Роника се отправи към всекидневната. Перлите все още хладнееха приятно върху кожата ѝ. Беше странно как няколко накита и малко грижи бяха променили начина, по който тя се чувстваше. Дълбоката скръб все още присъстваше, заедно с гнева към всичко онова, връхлетяло я подир смъртта на Ефрън. Цяла зима бе давала всичко от себе си, за да понесе ударите. Бе ѝ се наложило с ужас да установи, че доверието, което бе оказала на своя зет, е било неоправдано. Алчността на Кайл бе прогонила Алтея, а стремежът му към пълен контрол почти бе обездвижил Кефрия. На всичкото отгоре Малта бе започнала да издава склонността си да се превърне в копие на баща си. Преди няколко месеца Кефрия бе обещала, че ще овладее дъщеря си. При тази мисъл Роника тихо изсумтя. До този момент единствените промени се състояха в нарасналото коварство на Малта.

На прага на всекидневната тя поспря и прогони тези мисли. С усилие прогони смръщването от челото си и заповяда на лицето си да се успокои. Накрая изправи глава, отвори вратата и пристъпи вътре с думите:

— Добро утро, Давад. Посещението ти е изненада за нас.

Той стоеше с гръб към нея, край прозореца — бе взел една книга и я разлистваше. Със заоблени си гръб, обвит в тъмносин сюртук, Давад ѝ напомняше на влетял в стаята бръмбар.

Търговецът затвори книгата и се обърна.

— Не е изненадващо, а невъзпитано. Дори един грубиянин като мен знае, че не бива да идва неканен. Но аз знаех, че няма да ми откажеш и... Ти изглеждаш смайващо, Роника!

Погледът му я обходи с прекомерна фамилиарност, което я накара да се изчерви. Върху топчестото лице на натрапника изникна усмивка.

— Бях привикнал да те виждам все в мрачни дрехи и бях забравил как изглеждаше в действителност. Аз си спомням тази рокля. Тя е стара, нали? Ти май я носеше на един от приемите, на които обяви, че Кефрия е сгодена за Кайл. С нея изглеждаш години по-млада! Сигурно си горда, че след цялото това време тя още ти става.

Роника поклати глава.

— Само ти, Давад Рестарт, би успял да изречеш толкова комплименти и накрая да ги обезсмилиш.

Той я погледна неразбиращо. Както винаги, старият семеен приятел дори не осъзнаваше нетактичността си.

— Ела, седни — подкани го Роника, сама настаняваща се на канапето. — Казах на Рейч да поднесе кафе, но ще трябва да те предупредя, че имам съвсем малко време. Днес очакваме Рейн Купрус. Това ще бъде първото му посещение при Малта, а още не сме приключили с всички приготовления.

— Зная — призна Давад. — Целият град обсъжда това. Малко е необичайно да позволиш мъж да я ухажва, преди тя да е била представена официално? Макар да съм сигурен, че тя се смята за готова, особено след онзи есенен бал... Не те виня, че искаш да я омъжиш толкова скоро. Колкото по-рано това момиче се кротне, толкова по-добре ще бъде за цял Бингтаун. — Той замълча и прочисти гърло. За пръв път от началото на визитата си той придоби смутен вид. — Всъщност, Роника, точно с това е свързано посещението ми. Налага се да те помоля за една много голяма услуга.

— Дошъл си да искаш услуга, която по някакъв начин е свързана с идването на Рейн? — Роника го погледна объркано. В същото време тя започваше да изпитва притеснение.

— Именно. Става дума за нещо много просто. Уреди и аз да присъствам. Моля те.

Тя успя да не зяпне насреща му. А появата на Рейч й спести необходимостта да отговаря веднага. Въпреки това старицата я отпрати веднага — тя нямаше намерение да я кара да поднася кафе на човек, когото мрази. Наливането на течността й предостави няколко секунди размисъл.

Давад заговори отново, изпреварвайки тактичния ѝ отказ.

— Зная, че не би било подобаващо, но съм измислил оправдание. Възрастната жена реши да изостави любезностите.

— Давад, аз нямам намерение да предоставям оправдания. Семейство Купрус е изключително влиятелно. В ситуацията, в която съм изпаднала сега, не мога да допусна да наскърбя когото и да било, още по-малко един от потомците на подобен род. Ти дори не ми каза причината, поради която искаш да се срещнеш с момчето. По традиция единствено близките на девойката присъстват на първото посещение. За да се чувства ухажорът по-добре.

— Да, зная. Но след като Ефрѝн е мъртъв, а бащата на Малта е в морето, ти би могла да ме представиш като стар приятел на семейството, който един вид... се грижи за вас в отсъствие на мъжете ви.

Видял изражението ѝ, Търговецът заглъхна.

— Давад, ти много добре знаеш, че аз никога не съм се нуждаела от мъж, който да се грижи за мен. Когато момичетата бяха малки, а Ефрѝн почти не се прибираше, аз се оправях сама. Никога не съм искала от приятелите му да ми помагат в сделките или да се занимават с проблеми, които ми се струват неприятни. Цял Бингтаун знае това. Такава съм си аз. Наистина ли очакваш, че сега, когато съм останала сама, ще се крия зад теб? Забрави. Рейн Купрус пристига днес, за да се срещне със семейството на девойката, която желае да вземе за своя съпруга. Той ще ни види такива, каквито сме.

Роника поспря, за да си поеме дъх след този изблик. Давад побърза да се възползва от момента.

— Искам от теб това заради самия себе си. Да, ще бъда честен с теб, за теб няма да има никаква полза, признавам го открито. Възможно е присъствието ми дори да се окаже в твой ущърб. Са знае, не едно от местните семейства отказва да ме приеме. Много добре ми е известно, че аз съм жив срам за обществото. В началото това се дължеше на неумението ми. Мен никога не ме е бивало в социалните неща. Това беше стихията на Дорил. Тя винаги се грижеше за тях. След като тя умря, мнозина се отнасяха мило към мен, пък макар и само в нейна памет, по инерция. Ала с течение на годините все по-малко ставаха онези, които биха ме нарекли приятел. Аз дори не се усещам,

когато наскърбявам хората. Днес ти си единствената сред Търговците, която бих могъл да нарека приятелка.

Той помълча и въздъхна.

— Няма към кого друг да се обърна. А зная, че трябва отново да се сдобия с връзки. Ако можех сам да си изградя такива с Дъждовните Търговци, бих го сторил. Зная, че мнозина в Бингтаун не одобряват делата ми. Те казват, че аз се подмазвам на чужденците, че търговията с роби е позор, че аз съм предал Търговците. Но ти знаеш, че аз правя това, за да оцелея. Какво друго бих могъл да сторя? Погледни ме. Аз си нямам никого, принуден, съм да разчитам единствено на себе си. Нямам жена, която да ме утеши, нито деца, на които да оставя наследството си. Просто се опитвам да запазя достатъчно, за да изживея спокойно старините си. Защото те ще донесат края на всичко. — Той замълча и довърши с притихнал глас. — Моят род ще свърши с мен.

По средата на оплакванията му Роника бе затворила очи. При последвалата въздишка тя отново ги отвори.

— Засрами се, Давад — укори го тя. — Не се опитвай да изтръгнеш съжаление от мен, защото аз не съжалявам дори себе си. Ти сам знаеш причините за проблемите си, нали току-що ги изреди. Ако искаш да си върнеш уважението на Търговците, престани да сътрудничиш на спекулантите. Престани да търгуваш с хора. Стани отново онзи, който си бил, и приятелите ще се върнат на свой ред. Това няма да стане бързо, защото ти си наскърбил мнозина. Но в един момент то ще стане. Ти си един от нас. В мига, в който си го припомниш, останалите също ще си го спомнят.

— А междувременно тихичко да мра от глад? — изтърси Търговецът. И за да не допусне подобна страховита орис, той отхапа от парчето сладкиш.

— Няма да умреш от глад — неумолимо изтъкна Роника. — Ти сам каза, че трябва да се грижиш единствено за себе си. Притежаваш достатъчно имоти, за да се изхранваш от приходите им, дори и ако избереш да прекараш в бездействие остатъка от живота си. Да не говорим, че допълнително би могъл да намалиш разходите си, като освободиш някои от слугите си и започнеш сам да отглеждаш част от храната си. Да се ограничиш до най-необходимото, както постъпихме ние с Кефрия. А що се отнася до самотата... Ако не ме лъже паметта,

ти имаш племенничка. Сближи се с нея, щом искаш наследница. Това може да заглади отношенията ти с онези от роднините ти.

— Тя ме мрази. — Давад прогони тази идея едновременно с трохите, посипали се в скута му. — Заради нещо, което съм бил казал на съпруга ѝ, още когато той беше неин годеник. Тя страни от мен като от чумав. Положението е непоправимо. — Той сръбна от кафето си. — Пък и на какво основание критикуваш моето търгуване с роби? Нима Кайл не се е захванал точно с това?

Забелязал помрачнялото ѝ лице, той побърза да смени тактиката.

— Моля те, Роника. Няма да стоя дълго. Просто ми позволи да остана, когато той дойде, за да ме представиш като приятел на семейството. Това е всичко. Просто ми помогни да установя познанство. С останалото ще се заема сам.

Той я погледна умоляващо. Ароматното масло, което бе втрил в косата си, бе започнало да прокапва върху челото. Той имаше жалък вид. Беше стар семеен приятел. Търгуваше с роби. Двамата с Дорил бяха сключили брак седмица след Роника и Ефрън; двете влюбени двойки бяха танцували на сватбите си. Той със сигурност щеше да изтърси нещо неподходящо пред Рейн. И беше дошъл при нея като единствената си надежда.

Същинско преносимо бедствие.

Тя все така се взираше в него, когато Кефрия влезе.

— Давад! — възкликна дъщеря ѝ и се усмихна сковано. Очите ѝ придобиха стреснат вид. — Каква изненада! Нямах представа, че си тук.

Давад побърза да се надигне, при което едва не събори чашата си с кафе. Той се втурна към Кефрия, сграбчи десницата ѝ и със сияещо лице обясни:

— Зная, че това не е най-подходящият момент, но просто не можах да се сдържа. Тъй като Кайл го няма, сметнах за удачно у дома да има мъж, който да оцени младежа, решил да ухажва нашата Малта.

— Аха — промълви Кефрия. И хвърли остър поглед към майка си.

Роника се раздвижи:

— Тъкмо казвах на Давад, че това е недопустимо. По-късно, ако младите задълбочат отношенията си, ще поканим семейните си

приятели на чай. Тогава би било по-подходящо за него да се запознае с Рейн и семейството му.

— Да, вероятно — бавно каза Давад. — Щом това е всичко, което можеш да предложиш на най-стария си приятел, Роника Вестрит, аз ще вървя и ще дойда отново, когато съм поканен.

— Вече е прекалено късно — промълви Кефрия. — Точно по тази причина дойдох да те потърся, майко. Рейн и близките му вече са тук.

Старицата бързо се надигна.

— И близките му? Къде са?

— В другата дневна. Да, знай, аз също не ги очаквах по това време. Смятах, че Рейн ще дойде някъде в късния следобед. Пътували са бързо. Както и да е. Яни Купрус е с него, а също и по-големият му брат... Бендир. Отвън чакат слуги, понесли подаръци... Майко, трябва да ми помогнеш. Ние нямаме почти никаква прислуга, как ще...

— Много просто — намеси се Давад. Само за миг той се бе превърнал от просител в командир. — Нали все още пазите едно конярче. Изпратете ми го. Аз ще му дам бележка, която то да отнесе до моя дом. За нула време моите слуги ще пристигнат тук. Дискретно, разбира се. Ще им дам изрични нареждания да се държат като ваша прислуга и...

— И когато слуховете се разнесат из Бингтаун, ние ще станем за смях. Не, Давад. — Сега беше ред на Роника да въздъхва. — Ние сме принудени да приемем предложението ти. Но щом ще трябва да заемаме слуги, то няма да бъде тайно. Твоята добрина не бива да бъде укривана в името на нашата гордост.

Със закъснение тя осъзна, че мнението на дъщеря ѝ може да не съвпада. Роника се обърна към нея.

— Ти съгласна ли си? — попита възрастната жена.

Кефрия безпомощно поклати глава.

— Принудена съм да се съглася. Но на Малта това никак няма да се хареса.

Последните думи тя изрече по-скоро на себе си.

— Тя няма защо да се притеснява за това. — В този момент Давад сияеше. На Роника страшно ѝ се искаше да го халоса с нещо. — Сигурен съм, че тя ще бъде прекалено заинтригувана от своя ухажор, за да обръща внимание на един стар семеен приятел. Би ли ми дала

късче хартия, Роника... Ей сега ще надраскам бележката и ще изпратим момчето.

Напук на притесненията на Роника, всичко протече гладко. Кефрия се върна при гостите с уверението, че майка ѝ ще се появи скоро. Съобщението бе изпратено. Междувременно Давад настоя да пооправи вида си. Роника бе сигурна, че това му желание не е породено от грижа за нея, но въпреки това тя му помогна да си избърше лицето и приведе косата си в по-сносен вид. За панталона нищо не би могло да помогне, увери я той, всичките му панталони увисвали в коленете. Що се отнася до одеждата, тя била нова, по съвременната мода. Тук Роника трябваше да си прехапе езика и да премълчи мнението си за разликата между модерно и подобаващо. С голямо смущение тя прекрачи прага на дневната, хванала Давад под ръка.

Тя бе чувала, че обичаите по ухажване на Дъждовните земи са по-малко сдържани от тези в Бингтаун. Пък нали и Рейн бе приет с условието, че няма да предлага скъпи подаръци, които да замаят девойката. Роника бе очаквала, че той ще донесе букет цветя, може би някакви прости десерти. И очакваше да зърне срамежлив млад мъж, придружен от свой чичо или наставник.

Вместо това тя почти не можа да познае стаята, чийто праг прекрачи. Цветята, които двете с Кефрия бяха донесли от градината, се губеха сред кошници и вази с екзотични Дъждовни цветя. Техният аромат изпълваше въздуха. Подноси и купи с плодове, бутилки с вино и подноси със сладкиши бяха се присъединили към почерпката, която домакините бяха приготвили. Пъстри пойни птици подскачаха в месингова клетка, окачена сред клоните на изкуствено дърво. Невръстна котка не спираше да подскача под клетката. Из помещението продължаваха да се движат слуги, местни и доведени, за да продължат трансформацията. Млад мъж с покрито лице тъкмо довършваше настройването на преносимата си арфа.

Яни Купрус пристъпи да я посрещне едновременно с първите ноти на музиката. Тя бе скрила лицето си зад воал от бяла дантела, украсен с перли. Качулката ѝ бе спусната назад, украсена с копринени пискюли в почти всички оттенъци на синьото. Освен това Търговката носеше блуза с разкошни панделки и свободни панталони, пристегнати

в глезените с още панделки. Самият плат на одеждите почти не се виждаше от бродерия.

Роника за първи път виждаше подобна дреха, но веднага разбра, че много скоро този стил ще се пренесе в Бингтаун. В този момент тя се чувстваше не като домакиня, а като гостенка, по вълшебен начин пренесена в Дъждовните земи.

Усмивката на Яни бе топла; само един бърз объркан поглед издаде любопитството ѝ към Давад.

— Радвам се, че ти също се присъединяваш към нас — приветства я Яни. Със смуцаваща фамилиарност тя взе ръцете ѝ в своите и се приведе по-близо. — Сигурно се гордееш с дъщеря си. Тя ни приветства тъй топло и умело. Тя е същинска ценност. А Малта! Вече разбирам защо синът ми бе завладян тъй бързо и тъй дълбоко. Тя наистина е млада, както ме предупреди, но вече разцъфва. Всеки млад мъж би бил поразен от подобни очи. Нищо чудно, че той с такова усърдие подбираше подаръците си. Признавам, когато цветята са струпани по такъв начин, те изглеждат малко пресилено, но нека проявим разбиране към нетърпението на един млад мъж.

— Особено когато вече е късно да сторим друго! — намеси се Давад, изпреварил внимателния отговор на Роника. Той пристъпи напред и отпусна длан върху все още събраните ръце на жените. — Добре дошли в дома Вестрит. Аз съм Давад Рестарт, дългогодишен приятел на семейството. За нас е голяма чест да ви посрещнем тук; поласкани сме от вниманието, което вашият Рейн оказва на нашата Малта. Двамата наистина изглеждат очарователно!

Думите му бяха съвсем различни от нещата, които Роника би избрала да изрече в отговор. Тя едва не избухна. За момент Яни насочи погледа си към нея, сетне меко, но подчертано измъкна ръката си изпод неговата.

— Помня ви добре, Търговецо Рестарт.

Тонът ѝ бе хладен — очевидно тя не го помнеше с добро. Но Давад не усети намека.

— Възхитен съм, че сте ме запомнили — радостно възкликна той и се ухили насреща ѝ. Очевидно той смяташе, че нещата вървят добре.

Роника знаеше, че трябва да каже нещо, ала не можеше да измисли нищо смислено. Тя подири убежище в баналното.

— Тези цветя са прекрасни. Само Дъждовните земи раждат подобни чудни ухания и багри.

Яни се извъртя едва забележимо, но все пак достатъчно, за да насочи вниманието си изцяло към Роника, изключвайки Давад от разговора им.

— Много се радвам, че ти харесват. Боях се, че ще ме укориш, задето съм позволила на Рейн да прибъгва до подобно обилие. Зная, че ние се бяхме разбрали за по-скромни подаръци.

Роника наистина смяташе, че Яни Купрус е нарушила споразумението, но преди да е открила тактичен начин да намекне, че Рейн не бива да го прави отново, Давад се намеси за пореден път.

— Скромни? Скромността няма място в страстта на един млад мъж! Ако аз отново бях момче и ухажвах момиче като Малта, също щях да я засипя с подаръци.

Роника най-сетне успя да надвие проклетото си безмълвие.

— А аз съм сигурна, че младеж като Рейн би искал да бъде ценен заради самия себе си, а не заради даровете си. Подобна проява е подходяща за официалното им запознаване, но аз съм сигурна, че следващите им срещи ще протичат по-сдържано.

Насочвайки тези думи към Давад, Роника се надяваше, че ще изтъкне позицията си, без да дава основания за насрещна обида.

— Глупости! — настояваше Давад. — Погледни ги. Нима тя ти изглежда като човек, настояващ за скромност?

Малта седеше като кралица сред цветята. Тя се бе настанила в един фотьойл, поставила огромен букет върху коленете си. От всички страни я обграждаха съдове с цъфнали цветя и зеленина. Огромно червено цвете бе прикрепено към рамото на бялата ѝ рокля. Друго се намираще сред косата ѝ. Тези живи украшения подчертаваха мекия цвят на кожата ѝ и караха косите ѝ да изглеждат още по-лъскави. Тя бе свела очи и тихо разговаряше с младежа, застанал край нея. На моменти девойката го поглеждаше изпод клепки. В тези мигове тя се усмихваше едва забележимо.

Рейн Купрус бе облечен изцяло в синьо. Наметалото си с лазурен цвят бе праметнал върху един от свободните столове. Той носеше традиционното за мъжете от Дъждовните земи облекло — свободни панталони и риза с дълги ръкави — което скриваше деформациите от погледа. Кръста си младежът бе пристегнал с тъмносин пояс, по-тъмен

оттенък от останалите одежди. Под панталоните му надничаха черни ботуши. Ръкавиците му също бяха черни, украсени със сини огнени кристали: стилна и небрежна проява на заможност. Качулката му бе простовата, изработена от същия материал като пояса. Прикаченият към нея воал бе непрозрачен, тъмен. Лицето му не се виждаше, ала съсредоточението му личеше в начина, по който младият мъж бе наклонил глава.

— Малта е много млада — бързо изрече Роника в стремежа си да измести темата. — Тя не е способна да избере предпазливост. От мен и от майка ѝ зависи да бъдем сдържани. Двете с Яни се съгласихме, че за доброто на младите не бива да им позволяваме да бъдат импулсивни.

— Аз пък не виждам причина — весело възрази Давад. — От това ще произлезе само добро. В един момент Малта ще трябва да сключи брак. Защо да пречим на младите да се обичат. От това Яни ще може да очаква внуци, а ти — правнуци. И не се съмнявам, изгодни за всички споразумения.

Мъчителна беше тромавостта, с която той насочваше разговора в интересувашата го посока. В течение на годините Роника отлично бе опознала Давад. Той беше стар приятел на семейството, който истински бе загрижен за Малта и бъдещето ѝ. Ала по-голямата част от вниманието му неизменно оставаше отдадена на търговията и произтичащите от нея приходи. Такъв си беше умът му. Той никога не се поколебаваше да използва приятелствата си за доброто на сделките си. И съответно, рядко би се отказал от печалба в името на приятелството.

Всичко това премина през ума на Роника за частица от мига. Сега тя видя Давад открито. Тя никога не бе се замисляла над последиците от дружбата с подобен приятел. Дори различията в идеите им не я бяха накарали да прекъсне отношенията с него даже когато повечето от другите Търговци бяха постъпили точно по този начин. Той не беше лош човек, просто не се замисляше достатъчно над нещата, които правеше. Стига печалбата да го призовеше, той не се посвенияваше да започне да пренася роби и да се замеси в съмнителните дела на спекулантите. Ето, че сега не се свенеше да опита да извлече печалба от ухажването на Малта. Той не го правеше с лошо чувство; не си беше направил труда да се замисля за правилно и грешно.

Ала това не го правеше безобиден. Не и с оглед на нещата, които той можеше да причини на семейство Вестрит, ако наскърбеше Яни Купрус. Родът Купрус притежаваше оставащите им дългове по изплащането на Вивачия. Тези обстоятелства бяха принудили Роника неохотно да уважи интереса, проявен от Рейн, очаквайки, че той скоро сам ще осъзнае колко млада и неподходяща е Малта. И отказът му щеше да им даде известно предимство. Тогава родът Вестрит би встъпил в ролята на наскърбената страна; родът Купрус щеше да проявява по-голяма сдържаност в изискванията си. Ала ако Купрусови прекъснаха ухажването заради нежеланите връзки на семейство Вестрит, отношението на другите Търговци също щеше да се промени. Роника вече бе усетила известна хладина заради познанството си с Давад Рестарт. Тя щеше да се окаже затънала във финансово тресавище, ако този бойкот бъдеше пренесен в търговската сфера.

Най-разумно би било просто да се отърве от Давад Рестарт.

Лоялността забраняваше това. И гордостта. Ако семейство Вестрит допуснеше да бъде ръководено от онова, което останалите приемат за правилно, те биха изгубили контрол върху съдбата си.

Не че им беше останал кой знае какъв контрол...

Мълчанието бе придобило тягостен характер. Роника отново бе застинала, скована от своеобразно удивление. Каква ли глупост щеше да изтърси Давад сега? Той изобщо не усещаше грешките си. Ето и сега, той се усмихна широко и поде:

— И като стана дума за сделки...

Спасението се появи от неочаквана посока под формата на Кефрия. Дребните капчици пот върху челото ѝ бяха единственият признак на смущението, което тя несъмнено изпитваше заради факта, че Давад Рестарт се бе застоял тъй дълго край гостенката им. Кефрия леко го докосна по ръката и тихо го помоли да ѝ помогне в кухнята. Слугите се затруднявали да отворят някои от вината; не би ли могъл той да се погрижи лично?

Кефрия бе проявила похвална досетливост. Виното и правилното му поднасяне бяха сред любимите теми на Давад. Той бързо се отдалечи, последван от кимащата Кефрия: той вече ѝ обясняваше най-правилния метод за отпушването на бутилка. Роника си отдъхна.

— Чудя се как изобщо го търпиш — тихо отбеляза Яни. Подир Давадовото оттегляне тя отново се бе приближила до Роника и ѝ

говореше тихо. — Онзи ден чух, че са започнали да го наричат Продателя. Всички знаят, че той изпълнява ролята на посредник за спекулантите в много от противните им дела. Говори се, че той е замесен и с онези от тях, които се опитват да закупят Парагон.

— Това предложение е шокиращо с нелепостта си — съгласи се Роника. — Недопустимо е, че Лъдчънсови изобщо ги изслушват? — Тя се усмихна, докато излагаше мнението си. И за да не остави съмнения, че същинският смисъл е бил неразбран, домакинята продължи. — Все пак за всяка сделка са нужни две страни.

— Така е — хладно се съгласи Яни Купрус. — И все пак не е ли жестоко от страна на Давад да изкушава семейство Лъдчънс с подобни предложения? Той много добре знае в колко лоша ситуация са изпаднали те.

— За повечето бингтаунски Търговци са настъпили трудни времена. Родът Вестрит също не прави изключение. Затова ние оформяме съюзи, дори и такива, които биха изглеждали странни. Давад, например, днес дойде при мен, за да предложи да ми заеме слугите си. Той знаеше, че сме останали почти без прислуга.

Така. Това вече бе открито. Ако интересът на Рейн се основаваше на някакво погрешно разбиране за богатствата на семейство Вестрит, много скоро младежът щеше да се оттегли.

Но в отговора на Яни Купрус Роника установи, че е преценила несправедливо уменията на своята гостенка.

— На мен също ми е известно за финансовите ви затруднения. Приятно ми е да видя, че Рейн ухажва млада жена, която разбира нуждата от скромен живот. Пестеливостта и дисциплината винаги си остават добродетели, без значение колко е заможен човек. Слугите, които доведохме със себе си, не целяха да ви засрамват, а да помогнат на всички ни да се съсредоточим върху най-важното от момента.

В гласа ѝ звучеше искреност и Роника отговори по същия начин.

— Понякога Давад е труден приятел. Аз бих могла да го изоставя, но не виждам полза. Никога не съм уважавала хората, които прогонват раздразнили ги близки. Винаги ми се е струвало, че е дълг на всяко семейство да поправя нещата, без значение колко е болезнено. Защо със семейните ни приятели да е различно? Особено когато ние сме се превърнали в семейство за Давад. Той изгуби съпругата и синовете си заради Червената чума. Може би ти е известно.

Отговорът на Яни я завари неподготвена.

— В такъв случай ти не си прогонила Алтея заради непристойното ѝ поведение?

Този въпрос смая Роника. Такива ли слухове се носеха в Бингтаун, достигнали чак до Дъждовните земи? Тя се зарадва на появата на слугата, спрял пред тях с поднос сладкиши. Наистина ли едва миналата нощ двете с Кефрия ги бяха опекли? Роника си взе един; друг слуга веднага ѝ предложи чаша с някакъв ликьор. Тя прие и отпи.

— Прекрасно е — обърна се тя към Яни.

— Сладкишите също са прекрасни — отвърна Яни. Тя погледна към Рейн и Малта. В този момент младежът се смееше. По движението на главата на майка му личеше, че тя също се усмихва.

Роника обмисляше да избяга от темата, но в крайна сметка реши да продължи разговора. Най-добре да отстрани слуха колкото се може по-рано. Кой знае колко дълго беше се носила тази мълва. Може би от миналото лято.

— Не съм принуждавала Алтея да напусне дома ни. В действителност тя напусна противно на волята ми. Разпределянето на бащиното ѝ наследство много я разстрои. Тя бе очаквала да получи Вивачия и беше наскърбена, когато това не стана. Освен това не одобряваше решението на Кайл за търговията с роби. Двамата се скараха и тя се махна. — Беше ѝ трудно, но въпреки това тя впери поглед право във воала на Яни. — Не зная къде е тя сега. Ако в този момент Алтея изникнеше на прага, бих я приветствала с цялата си душа.

Тя усещаше погледа на Яни върху себе си.

— Въпросът бе нетактичен, ала аз съм свикнала да говоря открито. Не съм искала да те наскърбявам. Винаги съм смятала, че откритите думи оставят най-малко място за неразбиране.

— Аз също съм на това мнение. — Роника отново проследи погледа на гостенката към двамата млади. Малта бе свела лице и извърнала очи настрани. Страните ѝ розовееха засрамено, но очите ѝ бяха весели. Мимиките на Рейн издаваха, че със същото веселие той се опитва да улови погледа на девойката.

— В едно семейство няма място за тайни — добави Яни Купрус.

Беше прекрасно, далеч по-прекрасно от нещата, които Малта си бе представяла. Ето какво било да се отнасят към теб подобаващо. Душата ѝ бе копняла за това през целия ѝ живот, затова сега се стараеше да попие колкото се може повече наведнъж. Цветя изпълваха с ухание въздуха около нея, всякакви скъпи храни и напитки ѝ бяха предложени, а Рейн ѝ отдаваше цялото си внимание. Просто нямаше начин този ден да стане по-добър. Може би ако някоя от приятелките ѝ бе тук, за да остане впечатлена... Тя си позволи да си го представи: Дело, Китън, Кариса и Полия щяха да седят ей там; от всеки поднос с храни и напитки Малта щеше да си избира първа, а после щеше да праща слугите при приятелките си. По-късно весело щеше да им се извини, че им е обърнала тъй малко внимание. Срамота, Рейн настоял да заграби цялото ѝ време. Но пък мъжете са си такива, щеше да се подсмихне тя. И щеше да им разкаже някои от комплиментите, с които я беше обсипал, да повтори някои от остроумията...

— Може ли да попитам за причината, извикала подобна усмивка върху лицето ти? — попита Рейн. Той стоеше на почтително разстояние от стола ѝ, отказал предложението ѝ да седне.

Малта повдигна очи към прикритото му лице, при което образът угасна. Кой знае що за лице се усмихваше под този воал? Стомахът ѝ трепна неприятно. Но тя не допусна това до лицето си, а отвърна с мелодичен глас.

— Мислех си колко забавно би било, ако някои от приятелките ми също бяха тук, за да споделят всичко това. — С плавен жест тя обхвана цветното обилие.

— А пък аз си мислех обратното — отвърна той. Имаше приятен глас, образован и мъжествен. Воалът леко потрепна заради дъха му.

— Обратното? — гласно се почуди тя и повдигна вежда.

Той не помръдна от мястото си, а промени единствено гласа си.

— Мислех си колко приятно ще бъде, когато съм придобил достатъчно от доверието ти, за да се срещаме сред по-голямо уединение.

Малта трябваше да се ориентира единствено по жестовете и гласа му. Тя не можа да види повдигната вежда или срамежлива усмивка, която да придружава думите. С мъже тя бе разговаряла и преди, дори бе флиртувала в моментите, когато майка ѝ или баба ѝ не бяха с нея, ала никой мъж не бе проявявал подобна откровеност с нея.

Това беше и опияняващо, и плашещо. Тя не отговори веднага; през цялото време на колебанието си усещаше, че той изучава лицето ѝ. А Малта не успя да скрие всичките си чувства от него. Как можеше тя да флиртува и да се усмихва, след като не знаеше дали на усмивката ѝ отвръща мъж, или някакъв урод. Тази мисъл прибави хладина към отговора ѝ.

— Първо трябва да решим дали това ухажване ще започне. Не е ли това целта на тази първа среща: да разберем дали сме подходящи един за друг?

Той изсумтя развеселено.

— Госпожице Малта, нека оставим тази занимавка на майките си. Това е тяхната игра. Погледни, дори и в този момент те се обикалят една друга, като боркини, дебнейки и най-малкото невнимание на другата. Те ще уредят сделка, която ни обединява. Не се съмнявам, че и двете семейства ще извлекат полза във всяко едно отношение.

Съвсем леко качулката му кимна към Яни Купрус и Роника Вестрит. Техните лица бяха учтиви, ала пак се долавяше напрегнатост, която издаваше наличието на някакво вербално съревнование.

— Това не е майка ми, а баба ми — изтъкна Малта. — Освен това не разбирам защо говориш за тази среща като за игра. Това е сериозен момент, поне за мен. Нима ти го намираш за тривиален?

— Никога не бих намерил за тривиален който и да е момент, прекаран край теб. В това бъди сигурна. — Той замълча за миг и продължи. — От мига, в който ти отвори кутийката и двамата навлязохме в твоето въображение, аз осъзнах, че на нищо няма да позволя да застане на пътя ми. Твоите близки се опитаха да унищожат надеждите ми с твърдението, че ти си била по-скоро дете, отколкото жена. Това аз намерих за смехотворно. Това е играта, която имам предвид, играта, към която всички родове пристъпват във времето, когато техните потомци пожелаят да встъпят в брачен съюз. Тогава ще бъдат измисляни препятствия, които по най-мистериозен начин да изчезнат, когато бъдат предоставени достатъчно подаръци и изгодни споразумения... Но тези приказки са прекалено прями за нас. Подобни думи засягат кесията, а подминават сърцето. Те не са нито способни, нито достойни да изразяват желанието ми към теб.

Думите му продължаваха да се изливат бързо, несдържани.

— Малта, аз копнея за теб. Копнея да те притежавам, да споделя с теб всяка тайна на сърцето си. Колкото по-бързо моята майка отстъпи пред исканията на семейството ти, толкова по-добре. Кажи на баба си това. Кажи й, че е свободна да поиска всичко, а аз ще се уверя вашият род да го получи, стига да те намеря в обятията си.

Малта трепна и неволно се отдръпна. Нейният шок не бе престорен, но Рейн го разтълкува погрешно. Той побърза да направи крачка назад и да сведе глава.

— Прости ми — дрезгаво каза той. — Аз съм прокълнат да притежавам език, който изрича мислите на сърцето ми, преди главата ми да е успяла да се намеси. Сигурно в този момент ти изглеждам отвратително, като животно, което точи лиги по теб. Имаш най-искрената ми дума, че не е така. В онази вечер, когато те видях пред залата, аз осъзнах, че притежавам не само ум, но и душа. Преди това аз бях единствено мислещ инструмент, който служеше на семейството си, за да увеличи богатствата му. Когато брат ми или сестрите ми говореха за страст и привличане, аз не разбирах думите им. — Рейн замълча да си поеме дъх и се засмя. — Достатъчно е да знаеш съвсем малко за Дъждовния народ, за да ти е известно, че ние се влюбваме съвсем млади и сключваме брак скоро след това. Съгласно тези обичаи аз бях чудак. Някои казваха, че съм бил запленил от работата си и че никога няма да обикна друго човешко същество.

Презрително изсумтяване съпроводи тези му думи, изразявайки отвращението му към тях. Младият мъж поклати глава и продължи:

— Някои нашепваха, че аз съм бил евнух, неспособен да изпитва мъжка страст. Техните думи също не ме притесняваха. Аз знаех, че притежавам сърце, ала то спеше и аз не виждах нужда да го събуждам. Смятах, че сред руните, които откривах и тълкувах, сред чудноватите механизми, чиито принципи разгадавах, съм открил достатъчно, за да ангажирам мислите си. Ядосах се, когато майка ми настоя да я придружа до Бингтаун за тази среща. Раздразних се, представи си! И всичко това отхвърча настрана в мига, в който се осмелих да разговарям с теб. Както джидзинът припламва при допира, така и твоят глас събуди сърцето ми. Някаква незряла надежда ме накара да ти оставя кутийката. Бях сигурен, че ти няма да я отвориш, убеден, че жена като теб би захвърлила този дар. Но ти не стори това. Ти отгърна душата си и сподели с мен омайна визия... Ти крачеше сред моя роден

град, за да го съживиш с присъствието си! Винаги бях смятал, че хладният и притихнал град е моето сърце. Можеш да си представиш какво означаваше това за мен.

Малта слушаше тази страстна изповед само с половин ухо. Тя се бе съсредоточила изцяло върху едно изречено обещание. Той бе готов да ѝ предостави всичко, което тя поискаше. Всичко! Умът ѝ се мятеше в дирене. Тя не можеше да поиска прекалено много, за да не изглежда алчна. Това щеше да го накара да отрезви страстта си. Но и не биваше да иска прекалено малко: тогава щеше да се прояви като глупава и малоценна. Не. Тук съществуваше баланс, който да бъде намерен. Тя се насочи към онова, което смяташе за най-разумно. Ако баща ѝ беше тук, той щеше да я посъветва за начина, по който тя да се възползва в най-добра степен. И девойката разбра какво трябваше да направи: да отложи преговорите до завръщането му.

— Ти не казваш нищо — отбеляза Рейн с овладян глас. — Виждам, че съм те наскърбил.

Тя се възползва от предимството си. Той трябва да смята позицията си за несигурна, но не и безнадеждна. И Малта се усмихна плахо.

— Просто не съм свикнала... никой не ми е говорил по такъв... — Тя замълча и си пое дъх, за да се успокои. — И сърцето ми бие така... Понякога, когато съм сепната, аз... Би ли могъл да ми донесеш чаша вино?

Тя повдигна ръце и леко докосна бузите си в желание да се успокои. Но нима подир онзи споделен от двамата съсн тя можеше да го убеди, че духът ѝ е тъй крехък, че да бъде смутен от подобна искреност?

Да, можеше. Имаше паника в начина, по който Рейн бързо се отдалечи. Той грабна една чаша и наля виното тъй бързо, че то заплашваше да се излее. При завръщането му Малта се отдръпна едва забележимо, с привидно неосъзнат жест. Едва в следващия момент тя се престори, че е осъзнала постъпката си, прие чашата и отпи. Виното бе великолепно, отлична реколта.

Малта отпусна ръка и тихо въздъхна.

— Вече се чувствам по-добре. Благодаря ти.

— Благодарих ми, след като аз бях този, който ти причини тази тревога?

Тя го погледна удивено.

— Сигурна съм, че вината е у мен — хитро каза Малта. — Колко ли глупаво ти изглеждам, да треперя така от обикновени думи. Моята майка ме предупреди, че има много неща, които все още не зная. Предполагам, че това е част от тях. — Тя посочи към стаята. — Както сам можеш да видиш, ние живеем изолирано. Явно съм била по-изолирана, отколкото съм осъзнавала. Аз напълно разбирам наложителността да живеем простичко. И въпреки това тази нужда ме е лишила от много изживявания.

Девојката леко сви рамене.

— Зная толкова малко за младите мъже. — Тя склучи ръце в скута си, сведе поглед към тях и меко добави: — Ще трябва да те помоля да проявяваш търпение към мен. — И отново го погледна изпод клепки. — Надявам се, че няма да ме сметнеш за глупава и безинтересна, нито ще се изнервиш от нуждата да ме учиш на подобни неща. И се надявам, че няма да ме сметнеш за безнадеждна. Почти ми се иска да бях имала други ухажори, за да зная повече за отношенията между мъжете и жените.

Малта отново сви рамене и въздъхна, свеждайки поглед. За момент тя затаи дъх, надявайки се, че усилието ще изчерви бузите ѝ.

— Признавам, че почти не разбрах собствения си сън. — Без да повдига поглед, тя се помоли: — Ще може ли да ме научиш какво означават тези неща?

Не ѝ беше нужно да поглежда към лицето му. Дори не се налагаше да вижда стойката му. Тя знаеше, че го е завладяла напълно в момента, в който той отвърна:

— Не бих могъл да посоча нищо друго, което да искам повече от това да бъда твой наставник.

ГЛАВА ОСМА ПОТАПЯНИЯ

— Той спря да диша! — смая се Вивачия.

— Не! — изпищя Уинтроу. В този момент гласът му отново звучеше момчешки.

Юношата се отгласна от перилото и се затича назад. На един дъх той прекоси средната палуба и се втурна надолу по стълбата.

Страхът от смъртта бе единственото, карало пирата да остава вкопчен в живота. И когато Уинтроу и Вивачия го бяха убедили, че няма от какво да се страхува, Кенит бе престанал да се съпротивлява.

Уинтроу не спря да почука, а връхлетя направо. Ета изгледа със смаян гняв нахлуването му. Тя тъкмо приготвяше нови бинтове. Когато юношата се втурна към леглото, жената ги захвърли и се опита да му попречи.

— Не го буди! — каза тя. — Той най-сетне си почива.

— Той се опитва да умре! — възрази Уинтроу и я избута встрани, сграбчи ръката на пирата и го повика. Отговор не последва. Момчето го потупа по бузата, а после я зашлеви. След това я ощипа, два пъти. Но реакция така и не следваше. Кенит не дишаше.

Той бе умрял.

Кенит се отпускате в мрака, като листо, отправящо се да легне върху горската твърд. Беше му топло и приятно. Само тънка нишка болка го свързваше с живота. С напредване на пропадането му тя изтъняваше и много скоро щеше да изчезне напълно; тогава той щеше да се е освободил от тялото си. То не му се струваше достойно за внимание. Нищо не заслужаваше вниманието му.

Кенит се отдръпна от себе си и почувства как съзнанието му се разгръща. Никога преди той не бе осъзнавал колко притиснати са мислите, когато са принудени да се ограничават с и от тленно тяло. Всички тези тревоги и идеи, натъпкани като моряшки партакеши. Сега те получаваха възможност да се разпръснат и да прекратят

принудителното съжителство. И всяка щеше да придобие собствената си важност.

Той почувства някакво дръпване. Настойчивост, на която Кенит не можеше да се съпротивлява, го придърпа към себе си. Той неохотно ѝ се подчини, ала когато тя го изпълни, пиратът откри, че настойчивостта се колебае. Той остана да се поклаща в объркване. Сякаш някой го беше хвърлил в кипящ казан, където подскачаха варени риби. Ту една, ту друга от тези риби изскачаше на повърхността. Само дето това не бяха риби, а мисли. В един момент той беше жена, която си решише косата, загледана в морето. Сетне той беше Ефрѝн Вестрит, който се кълнеше, че на всяка цена ще докара товара си невредим. Сега пък беше кораб, обгърнат от студени струи, заобиколен от игрив морски живот, а над него проблясваха звезди. Подълбока, по-висока и по-обширна от всички тези съзнания, обгръщаща ги, ала тънка като слой шеллак, присъстваше друга съзнателност, която разгръщаше огромни криле и се стрелваше сред летен небосклон. Тя го привличаше по-силно от останалите; когато тя се отдръпна от него, Кенит се опита да я последва.

Не, забрани му някой, меко, но решително. Не. Аз няма да отида там, ти също. Нещо го дръпна назад. Той се чувстваше като дете, обгърнато в любяща и предпазваща майчина прегръдка. Тя го обичаше. Той се отпусна в прегръдките ѝ. Това беше корабът, прекрасният, бляскав кораб, който той бе спечелил. Този спомен дъхна върху пламъчето на неговото съществуване. Той засия по-силно и почти си спомни себе си. Но не това искаше той. Кенит се извърна и се отдръпна в нея, сливайки се с нея, превръщайки се в нея. Прекрасен, прекрасен кораб, отпуснал корпус върху милващите го води. *Аз съм ти, а ти си аз. Когато аз съм ти, аз съм удивителен и мъдър.* Той усети веселието ѝ в отговор на това ласкателство, ала то не беше ласкателство. *В теб аз мога да стана свършен,* каза ѝ той. И се опитваше да се разтвори в нея, ала тя не му позволяваше.

Тя заговори отново, този път насочила думите си към друг. *Намерих го. Ти трябва да го вземеш и върнеш обратно. Аз не зная как.*

Отвърна ѝ момчешки глас. Той беше колеблив, тънък като дим и долиташе от много далеч. И страхът го караше да се запъва. *Не разбирам какво имаш предвид. Как така си го намерила? Как да го взема и върна обратно? Къде да го върна?* Отчаяната молба в младия

глас пробуди нещо в него. Тя извика сянката на спомените от гласа на друго момче, също тъй отчаяно и умоляващо. *Моля ви. Аз никога не съм правил това. Не мога да го направя. И не искам. Моля ви...* Това беше скритият глас, тайният глас, срамният глас: гласът, който никога не биваше да бъде припомнян. Никой не биваше да го чува, никой. Той се хвърли отгоре му, обви се около него, за да го приглуши. Попи го в себе си, за да го укрие. Това възстанови ключовата му същина. Той трепна от гняв, задето те го бяха принудили отново да стане себе си.

Ето така, обърна се тя към другия. Точно така. Открий парчетата от него и ги съедини обратно в едно. И продължи по-тихо. Има места, където двамата почти съвпадат. Започни с тях.

Какво искаш да кажеш с това? Как така съвпадаме? Как е възможно той да съвпада с мен?

Исках да кажа, че в известни отношения двамата приличате един на друг. Вие споделяте повече, отколкото осъзнаваш. Не се страхувай от него. Вземи го. Възстанови го.

Той се вкопчи още по-силно в нея. Не, нямаше да бъде допуснат да бъде отделен от нея. Отчаяно той се бореше да се сплете с нея, да вплете съзнанието си в нейното — както едничко въже е изградено от множество нишки. Тя не го отблъсна, ала и не го приветства. Той усети как бива сглобяван отново и насочван към нещо, което беше част от нея, намираще се сред нея, ала също така беше и самостоятелно.

Ето. Вземи го. Върни го обратно.

Връзката между двамата притежатели на гласове бе смайващо сложна. Те се обичаха взаимно, а въпреки това се бореха да не станат едно. Раздразнение пламтеше на места сред отношенията им. Той не можеше да открие ясна граница между нея и момчето, но всяка от тях изтъкваше собственичество над огромна душа, която не можеше да принадлежи на едно създание. Разперените криле на древно създание едновременно ги прикриваха и засенчваха, ала двамата не го осъзнаваха. Слепи и чудати съзнания, обгърнати от обич, която те се бояха да признаят. За да надвият, от тях се искаше единствено да се предадат, ала те не можеха да осъзнаят това. Красотата на онова, което те можеха да бъдат, го изпълваше с болка. Това беше обич, която той бе търсил през целия си живот; обич, която да прости грешките му и да го направи цялостен. От онова, за което той копнееше най-силно, двамата се бояха и го отбягваха.

Върни се. Моля те. Това беше гласът на момчето, умоляващ глас. *Кенит... Моля те, избери живота.*

Името представляваше магия. То го обгръщаше и определяше. Момчето усети това. *Кенит.* Гласът му го повтори подканящо. *Моля те, Кенит. Бъди жив, Кенит.* При всеки допир с думата той ставаше по-солиден. Спомени се обвиваха около названието, за да го тласнат обратно вътре.

Моля те, отвърна той. И направи усилие да си спомни името на своя мъчител. *Уинтроу. Моля те, Уинтроу, пусни ме да си вървя.* Той искаше да обвърже момчето с повеля по същия начин, по който самият той биваше обвързан. Ала вместо да подчини Уинтроу на волята си, тези думи го накараха да се съсредоточи върху наличието на момчето.

Кенит, с готовност отвърна то. *Кенит, помогни ми. Върни се при себе си, стани отново себе си. Върни се в живота си.*

Тогава се случи нещо необичайно. Сред настойчивото приветствие на Уинтроу и усета на Кенит двамата се смесиха. Спомените се отделиха от своите притежатели. В тях едно момче ридаше безгласно в последната нощ, която щеше да прекара у дома си, преди да отпътува за манастира. Момче заекваше ужасено, докато гледаше как баща му бива пребиван почти до смърт, докато някакъв смеещ се непознат го принуждава да гледа. Момче се мятеше и крещеше от болка, когато седмогълна звезда биваше татуирана върху бедрото му. Момче медитираше и различаваше образи на дракони сред облаците и змии сред водата. Момче, борец се със своя мъчител, който го стискаше за гърлото. Момче, изцяло потънало в книга. Момче, полузадушено от нашийника и болката, татуирана върху лицето му. Момче, часове наред упражняващо буквите. Момче, притиснало ръка към палубата и отказващо да издаде звук, докато инфектираният му пръст бива отрязван. Момче, усмихващо се въпреки болката, докато татуировка биваше изличавана от бедрото му.

Корабът бе казал правилно: съществуваха много сходни точки, множество места, където двамата съвпадаха. Това сходство бе невъзможно за отричане; двамата се припокриваха, превръщаха се в едно, сетне отново ставаха отделни.

Кенит отново позна себе си. Уинтроу потръпна заради жестокостта, изпълвала първите години от живота на Кенит. В следващия миг пиратът се оказа залян от състрадание и жалост. Тази

вълна бе дошла от момчето. В неразбирането си Уинтроу се стремеше да излекува онези части, които Кенит умишлено бе отчупил от себе си. *Това също си бил ти. Трябва да го задържиш, не спираше да настоява младият жрец. Не бива просто да захвърляш части от себе си, защото са болезнени. Приеми ги и продължи напред.*

Момчето не разбираше какво предлага. Онова хленчецо същество никога не можеше да стане част от Пирата Кенит. Кенит се защити по начина, към който винаги бе прибягвал. С гняв и презрение той отблъсна Уинтроу, прекъсвайки връзката на състрадание. В миг преди разделянето им до него достигна обидата на момчето. За пръв път от много години насам Кенит изпита жегването на угрисение. Но преди да е могъл да се замисли над него, той дочу друг женски глас. Този нов глас зовеше името му.

— Кенит... Моля те, моля те, моля те, не умирай!

Неизбежна болка очертаваше контурите на тялото му. Гърдите му усещаха някаква тежест, а единият му крак изпитваше непълноценност. Той си пое дълбок дъх през гърло, задебеляло от сухота и повръщано. С усилие като изтеглянето на котва той отвори очи. Светлината го опари.

Курвата стискаше лявата му ръка и капеше сълзи отгоре ѝ. С това прокапало лице и разрошена коса... И с тези истерични хлипове... Непоносимо. Той направи опит да освободи ръката си, но установи, че е прекалено слаб.

— Престани, Ета, моля те — дрезгаво изхриптя капитанът.

— Кенит! — Тя възкликна радостно. — Любими, ти си жив!

— Вода... — заръча ѝ той, колкото заради жаждата си, толкова и да се отърве от сополите ѝ. Тя веднага скочи и се върна с гарафата. Кенит навлажни гърлото си и немощно избута тежестта от гърдите си. Тя беше космата. Коса, потно лице. Пиратът съумя да повдигне глава. Това беше Уинтроу. Момчето бе седяло на стол до леглото и бе рухнало върху Кенит. То бе затворило очи, лицето му имаше отвратителен цвят, а по бузите му още личаха сълзи. Уинтроу бе плакал за него.

Кенит бе връхлетян от неочаквано чувство. Главата на момчето бе отпусната върху гърдите на капитана и допълнително затрудняваше дишането. Пиратът бе искал да го избута, ала допирът до него пробуди чужд до този момент копнеж. Струваше му се, че самият той отново се

е преродил в това момче. Него Кенит можеше да защити от нещата, които някога бяха разкъсали собствения му живот.

В крайна сметка двамата не бяха чак толкова различни. Корабът бе казал така. Защиатавайки момчето, Кенит би спасил себе си.

Интересно чувство бе тази власт. Тя притежаваше способността да удовлетвори едно остро желание, присъствало неназовано още от невръстните години на Кенит. Преди той да е успял да размисли допълнително, очите на Уинтроу се отвориха. Погледът на момчето бе неприкрит. То се взря в лицето на Кенит с бездънна мъка, която се превърна в удивление. Ръката му се протегна към бузата на Кенит.

— Ти си жив — смаяно прошепна Уинтроу. Гласът му трепереше като на трескав, ала очите му пламтяха не от температура, а от радост. — Ти беше разтрошен. Също като стъклопис. Толкова много елементи крие човекът. Беше удивително. И все пак ти се върна. — С въздишка той затвори очи. — Благодаря ти. Аз не исках да умра.

При следващия си поглед момчето изглеждаше по-овладяно. То повдигна глава и се огледа замаяно.

— Явно съм припаднал — промърмори Уинтроу. — Бях навлязъл много дълбоко в транс. По-рано това не ми се беше случвало. Берандол ме предупреждаваше... Имам късмет, че успях да намеря пътя си обратно. — Той рязко се облегна на стола си. — Явно и двамата извадихме късмет — занесено обяви той.

— Не чувствам крака си — рече му Кенит. Сега вече му беше по-лесно да диша и говори. И можеше изцяло да се съсредоточи върху странното усещане за крак, който свършваше в нищото.

— Намазах го с лекарство, което приглушава болката. Възползвай се от момента, за да поспиш. Когато ефектът му отшуми, болката ще се върне. За съжаление не разполагам с достатъчно екстракт...

— Пречиш ми — тросна се Ета.

Уинтроу трепна. Жената стоеше край него, стиснала чаша. В действителност момчето не й пречеше — тя би могла да доближи леглото от другата страна. Но макар и замаян, юношата схвана намека й.

— Прощавай — рече той и се надигна. На втората крачка към вратата Уинтроу се свлече на пода и остана да лежи там.

Ета възкликна раздражено.

— Ще повикам някой от моряците да го изведе — рече тя. Кенит остана загледан в припадналото момче и със закъснение осъзна предложената му чаша.

Пръстите, които поддържаха тила му, бяха хладни. Пиратът изпи цялата чаша, но тя не се оказа достатъчна. Това беше вода от корабните запаси, нито прясна, нито студена, попила вкуса на бъчва. И все пак тя му се стори нектар: малкото количество бе единственият недостатък.

— Още — изхриптя Кенит.

— Сега ще ти донеса — обеща му тя.

Погледът му я проследи до каната. Пътном забеляза припадналото момче. Само преди мигове Кенит бе възнамерявал да заръча на Ета нещо, свързано с момчето. Но вече не помнеше. Той летеше, издигаше се над леглото. Стръскащо и все пак приятно усещане.

Поредната чаша бе донесена и той я пресуши.

— Аз мога да летя — обърна се той към жената. — Без болката аз мога да летя. Болката ме приковаваше.

Тя се усмихна топло.

— Все още си замаян. И може би леко пиян.

Кенит кимна. Не можа да сдържи глупавата си усмивка. Изпълваше го благодарност. Толкова дълго той бе принуден да съжителства с болката, а нея вече я нямаше. Това бе прекрасно. В този момент той се чувстваше добронамерен към целия свят.

И всичко това благодарение на момчето.

Той отново погледна към проснатия Уинтроу.

— Той е добро момче — каза той. — Двамата с кораба го обичаме.

Той се унасяше, но въпреки това успя да погледне към лицето на жената. Тя тъкмо докосваше бузата му. Капитанът бавно се раздвижи и успя да улови ръката ѝ.

— Нали ще се погрижиш за него? — Погледът му обхождаше лицето ѝ, редуваше устата и очите. Беше му трудно да се съсредоточи върху цялото лице. Прекалено много усилия. — Мога ли да разчитам на теб?

— Това ли искаш? — колебливо го попита тя.

— Повече от всичко на света — пламенно заяви той. — Бъди добра с него.

— Щом това е волята ти — почти неохотно отвърна Ета.

— Хубаво. — Той леко стисна пръстите ѝ. — Знаех си, че ще мога да разчитам на теб. Сега мога да спя спокойно.

И той затвори очи.

Когато Уинтроу отвори очи, под главата му имаше възглавница, а тялото му бе покрито с одеяло. Той лежеше на пода в капитанската каюта. Но как се беше озовал тук? Той си спомняше накъсан сън за един стъклопис. Зад витража се криеше уплашено момче. Счупен витраж. По някакъв начин Уинтроу бе съединил отново парчетата от стъклописа, а момчето бе изпитало благодарност. Не. Не, в съня той беше момчето... не, той беше съединил парчетата, а Берандол и Вивачия го бяха съветвали иззад водна пелена. В съня присъстваха змия и дракон. Звезда със седем лъча, която болеше много. После той се бе събудил, Ета му се беше ядосала, а след това...

Не, нямаше смисъл. Той не можеше да си припомни всичко. Дългият ден бе насечен на откъси, които той не можеше да съедини в едно цяло. Някои части определено бяха дошли от съня му. Други бяха настойчиво истински. Наистина ли по-рано днес той бе отрязал крак? Той затвори очи и подири Вивачия. Усещаше присъствието ѝ: както винаги, когато посегнеше към нея. Безмълвната връзка бе нещо постоянно. Той я усети, ала тя изглеждаше разсеяна. Това не беше проява на подминаване от нейна страна, по-скоро на интерес към нещо друго. Може би тя също бе замаяна като него.

Във всеки случай нямаше смисъл да лежи тук.

Той се извърна към леглото на Кенит. Гърдите на пирата спокойно се издигаха и спускаха под завивката. Лицето му имаше отвратителен цвят, но той оставаше жив. Поне тази част от съня на Уинтроу се оказваше истинска.

Юношата си пое дъх, опря ръце на дъските и внимателно се изправи, борец се с прилива на замайване. Никой транс до този момент не беше го изтощавал по такъв начин. Той не беше сигурен какво точно е правил, нито дали изобщо е правил нещо. В манастира се бе научил да използва тези вглъбявания, за да се отдава изцяло на

изкуството си. Под това влияние отделните прояви на талант се обединяваха в едно цялостно произведение. Изглежда младежът бе приложил тези си умения в излекуването на Кенит, макар и да не разбираше самия начин. Освен това той не помнеше да се е потапял в подобен транс.

Веднъж стъпил здраво на краката си, Уинтроу внимателно се приближи към леглото. Това ли изпитваха пияните? Дали и те се чувстваха замаяни по подобен начин, дали и те съзираха цветовете като прекалено ярки, а очертанията на предметите с пресилена острота? Не, надали. Това усещане не беше приятно. Никой не би търсил умишлено подобно изживяване.

Пред леглото той спря. Никак не му се искаше да проверява превръзките на крака, но знаеше, че трябва да го стори. Имаше вероятност пиратът още да кърви. Ако това наистина се окажеше така, Уинтроу нямаше представа какво да стори. Най-вероятно да се отчайва.

Той предпазливо посегна към крайчеца на одеялото.

— Недей да го будиш.

Гласът на Ета бе мек, затова той почти не го позна. Уинтроу се обърна с цялото си тяло към нея.

Тя седеше на един стол в края на стаята. Под очите ѝ се бяха образували торбички. Върху коленете ѝ почиваше тъмносин плат, а иглата в ръцете ѝ се движеше усърдно. Жената прекъсна края със зъби, обърна плата и поде нов бод.

— Трябва да проверя за кървене.

Дори и сам Уинтроу усети, че говори завалено.

— Не изглежда да кърви, но ако разместиш превръзките, за да прегледаш раната, тя наистина може да се раздразни. Най-добре го остави.

— Той идва ли в съзнание? — попита Уинтроу. Умът му започваше да се прояснява.

— За кратко. Точно след като ти... го доведе обратно. Искаше да пие вода. После отново се унесе. Оттогава не се е будил.

Юношата разтърка очи.

— Колко време е минало?

— Почти цяла нощ — спокойно рече жената. — Скоро ще се съмне.

Той не проумяваше добронамереността ѝ. Разбира се, тя не гледаше към него топло, нито се усмихваше. По-скоро нещо бе напуснало гласа ѝ, нотка на ревност или недоверие, неизменно присъствала до този момент. Уинтроу се радваше, че тя вече не го мрази, но не беше сигурен как да реагира на промяната.

— В такъв случай ще отида да поспя — каза той.

— Можеш да си починеш тук — предложи жената. — Тук е чисто и топло. И ще бъдеш близо до Кенит, ако той има нужда от теб.

— Благодаря ти — смотолев Уинтроу, макар да не бе сигурен, че би искал да спи тук. При всички положения той щеше да спи някъде на палубата, ала го смущаваше мисълта да се отпусне в присъствието на непозната. А последвалото бе още по-странно. Тя повдигна работата си от скута и я задържа във въздуха, местейки поглед между плата и него. Това бяха панталони, очевидно предназначени за него. Юношата смяташе, че трябва да каже нещо, но не знаеше какво. Жената мълчаливо постави плата обратно върху скута си и възобнови работата си.

Уинтроу отново се върна на мястото си край възглавницата — като куче. Той не легна, а само приседна, загрыщайки се с одеялото. И се загледа в Ета, докато тя не повдигна очи.

— Как така си станала пират? — рязко я попита той. Не бе осъзнавал, че ще изрече това, докато думите сами не изхвърчаха.

Жената замълча за момент, преди да отвърне със замислен глас. В думите ѝ не се долавяше съжаление.

— Работех като курва в един публичен дом в Заграба. Кенит ме хареса. Един ден аз му помогнах да убие едни хора, които го нападнаха там. Тогава той ме взе със себе си и ме отведе на кораба си. В началото не бях сигурна защо го е сторил и какво се очаква от мен. Но скоро идеята му ми се изясни. Аз можех да бъда нещо много повече от курва, стига да поисках. И той ми даваше този шанс.

Уинтроу се взираше в нея, защото думите ѝ го бяха шокирали. Не признанието, че е убивала заради Кенит — от подобна жена бе очаквал това. Но тя се бе самоопредилила като курва. Това беше мъжка дума, презрителна обида, предназначена единствено за жените. И въпреки това тя не изглеждаше посрамена. Напротив, тя си служеше с думата като с острие, отстраняващо всичките му предубеждения за нея. Тя бе изкарвала прехраната си с близостта си и не изглеждаше да съжалява.

Това породя странен интерес. Сега тя му изглеждаше далеч по-силна от преди.

— А каква си била, преди да станеш курва?

Несвикнал да използва тази дума, Уинтроу наблегна прекалено много на нея. Той не бе възнамерявал да прозвучи така. Дори не бе възнамерявал да задава подобен въпрос. Може би Вивачия го бе тласнала?

Тя се навъси насреща му, решавайки, че той я укорява. С безизразен поглед жената отвърна:

— Бях дъщерята на курва. — С предизвикателство в гласа тя попита на свой ред: — А какъв си бил ти, преди баща ти да те направи роб?

— Жрец на Са. Или поне се обучавах.

Жената повдигна вежда.

— Наистина ли? Бих предпочела да съм курва.

Тези думи слагаха неоспорим край на разговора. Уинтроу нямаше какво да отговори. Той не се чувстваше наскърбен. Жената бе изтъкнала огромната пропаст между двамата по начин, целящ да подчертае, че двамата изобщо не са способни да общуват, още по-малко да се наскърбят взаимно.

Тя отново се бе съсредоточила върху работата си, изчистила лице от какъвто и да било израз. Уинтроу почувства, че е изпуснал един шанс. Само преди мигове бе изглеждало, че тя е отворила врата към себе си. Сега преградата се бе издигнала отново, непроницаема. Но защо това имаше значение за него? Той си зададе този въпрос, защото изпитваното разочарование го изненада.

Разочарованието се дължеше на пропуснатата възможност да спечели благосклонността на Кенит чрез нея, нашепна една хитра част от него. Уинтроу прогони тази мисъл. Той искаше да се сдобие с дружбата ѝ, защото тази жена също принадлежеше към творението на Са, решително си каза той. Той искаше да се сближи с нея заради нея самата, а не заради специфичните ѝ отношения с пиратския капитан. И не защото тя не приличаше на никоя от жените, с които се бе сблъсквал до този момент.

Той затвори очи за момент и се опита да прогони всичката изкуственост. Думите му бяха искрени.

— Може ли да опитаме отново? Бих искал да бъдем приятели.

Ета го погледна изненадано. И се усмихна кисело.

— За да мога да спася живота ти при нужда, като се застъпя за теб пред Кенит?

— Не!

— Това е добре. Защото аз нямам подобно влияние пред него. — Тя леко снижи глас. — Онова, което е между нас, аз никога не бих използвала по подобен начин.

Уинтроу усети възможност.

— А аз не бих искал подобно нещо от теб. Просто бих искал да поговоря с някого. Толкова много неща ми се случиха в последно време. Всичките ми приятели са мъртви, баща ми ме презира, робите, на които помогнах да се освободят, са забравили помощта ми, подозирам, че Са'Адар би искал да се отърве от мен. — Той замълча, усетил, че се впуска в самосъжаление. Той си пое дъх, ала следващите му думи прозвучаха още по-жално. — Никога в живота си не съм се чувствал толкова самотен. И нямам представа какво ще се случи с мен.

— А нима някой има? — безсърдечно каза Ета.

— Да, аз имах — тихо отвърна той. Мислите му се насочиха към миналото. — Когато бях в манастира, животът се простираше пред мен като сияен път. Аз знаех, че ще продължа да се уча. Знаех, че се проявявам отлично в работата си. Истински обичах живота си и нямах желание да променя каквото и да било. Тогава бях повикан вкъщи, защото дядо ми умираше, а след това баща ми ме принуди да заживея на този кораб. От онзи момент аз нямам влияние над живота си. Всеки път, когато се опитам да поема контрол над него, само го изкривявам в някаква още по-странна посока.

Жената прехапа конеца.

— Като всички ни.

Уинтроу тъжно поклати глава.

— Не зная. Може би за другите наистина е така. Зная само, че това не са нещата, към които бях привикнал, нито нещата, които очаквах. Аз не спирам да търся начин да се върна там, където бях, и отново да заживея живота, който ми беше познат преди, но...

— Не можеш да се върнеш — прямо каза тя. Гласът ѝ не беше нито мек, нито жесток. — Тази част от живота ти е приключила. Остави я настрана като нещо отминало, без значение дали смяташ, че

още не е настъпило време за раздяла. Никое същество не може да решава как трябва да изглежда животът му.

Тя повдигна очи и го прикова с погледа си.

— Бъди мъж. Разбери къде си сега и се постарай да се възползваш от онова, което те заобикаля. Приеми живота си, тогава може да го преживееш. Ако се отдръпваш от него с настояването, че това не е твоят живот, той ще те подмине. Подобна глупост може и да не доведе до смъртта ти, но за теб ще бъде все едно, защото няма да си живял.

Уинтроу слушаше смаяно. Думите ѝ бяха безсърдечни, но те преливаха от мъдрост. Почти по рефлекс той подири съсредоточението на медитацията, както когато размишляваше над ученията на Са. По същия начин той изследваше идеята ѝ и сега, проследяваше логиката ѝ.

Да, тези мисли идваха от Са и бяха достойни. Приеми. Започни отначало. Открий смирението отново. Той бе преценявал предварително живота си. Берандол винаги го бе предупреждавал за този му недостатък. И в сегашния му живот също се криеше възможност, стига той да посегнеше към нея. Защо си бе втълпил до такава степен да се върне в манастира си, сякаш Са можеше да бъде намерен единствено там? Какво бе рекъл той току-що? Че колкото повече се опитва да поеме контрол над живота си, толкова повече го изкривяваше. Нищо чудно, та той се бе противил на волята на Са.

Той внезапно осъзна как робите са се чувствали, когато оковите са се свличали от глезените и китките им. Нейните думи го бяха освободили. Той щеше да се освободи от себеналожените цели.

Уинтроу повдигна очи и се огледа, за да види посоката, в която го зовеше Са.

— Престани да се взираш така.

В гласа на Ета се смесваха повеля и неспокойство. Уинтроу веднага сведе поглед.

— Аз не се... Не съм имал намерение да се взирам. Просто думите ти ме накараха да се замисля дълбоко... Ета, къде си учила тези неща?

— Какви неща? — Сега в гласа ѝ преобладаваше подозрение.

— Да приемеш живота си и да извлечеш най-доброто от него...

Изречена гласно, тази идея изглеждаше съвсем проста. Само преди мигове тези думи бяха отеждали с еката на истината. Просветлението действително представляваше истината, изречена в подходящото време.

— В бардака.

Дори този отговор донесе ново знание.

— В такъв случай Са наистина е там, в цялата си слава и мъдрост.

Тя се усмихна, почти в истински отговор, а не просто гримаса.

— Съдейки по количеството мъже, които сумтят името на божеството, когато свършват, Са определено е там.

Уинтроу извърна очи, защото представата бе смуцаващо ярка.

— Сигурно това е труден начин да преживяваш — изтърси той.

— Така ли мислиш? — изсмя се Ета. — Изненадана съм да чуя подобно нещо. Но пък ти си още момче. Повечето мъже ни казват, че биха дали всичко за възможността да си изкарват прехраната лежешком. Те си мислят, че е лесно цял ден да търпиш подобно *удоволствие*.

Уинтроу се замисли за момент.

— Сигурно е много трудно да бъдеш близка и уязвима с мъж, към когото не изпитваш истински чувства.

За частица от мига очите ѝ притъмняха в размисъл.

— След определено време всички чувства изчезват — рече тя с почти детински глас. — Това донася облекчение, така нещата са много по-лесни. Тогава по нищо не се отличава от всяка друга неприятна работа. Освен ако не случиш на мъж, който те наранява. Но пък хората непрекъснато се нараняват по време на работа: случва се фермери да бъдат наръгани от добитъка си, берачите падат от дърветата, рибарите губят пръсти или се удавят...

Гласът ѝ затихна. Погледът ѝ отново се насочи към плата. Уинтроу мълчеше. След известно време крайчетата на устата ѝ трепнаха в усмивка.

— Кенит ми възвърна чувствата. В началото го мразех. Това беше първото нещо, което той ме научи да изпитвам: омраза. Знаех, че това е опасно. Опасно е за една курва да чувства каквото и да било. Знанието, че той ме е накарал да изпитвам емоции отново, само ме караше да го мразя още по-силно.

Защо, почуди се Уинтроу. Но не каза нищо. Не се налагаше.

— Един ден той дойде в публичния дом и се огледа. — Думите ѝ бяха придобили занесеността на спомен. — Той беше облечен много изящно и беше много чист. В тъмнозелен сюртук с копчета от слонова кост, с жабо и ръкавели от бяла дантела... По-рано той не бе посещавал дома на Бетел, но аз знаех кой е. Още тогава по-голямата част от Заграба знаеше кой е капитан Кенит. Той не беше дошъл както повечето мъже, с приятели или с целия си екипаж. Не беше и пиян. Не, той дойде сам, трезвен и целенасочен. Той ни огледа, много внимателно, и избра мен. „*Тя ще свърши работа*“, каза той на Бетел. После заръча стая и храна. И плати на Бетел, още там, пред всички. Подир това пристъпи до мен, сякаш вече бяхме сами, и се приведе. Аз реших, че ще ме целуне — някои мъже правят това. Но той подуши въздуха край мен и ми нареди да се изкъпя. Тогава се почувствах унижена. Човек би си помислил, че за една курва унижението е непознато, ала това не е така. Все пак аз се подчиних. И после се качих в стаята. Там направих онова, което искаше от мен, но нищо повече. Бях побесняла, държах се студено с него. Очаквах той да ме набие, да ме прогони или да се оплаче на Бетел. Вместо това той остана удовлетворен.

Тя замълча. Настъпилата тишина измъчваше слуха на Уинтроу. Той не искаше да узнава повече, а в същото време отчаяно се надяваше, че тя ще поднови разказа си. Това беше чисто и просто воайорство, остро любопитство да узнае подробности за случвалото се между мъж и жена. Физическият аспект на това сливане му беше познат; това знание не беше скривано от него. Но познанството на тези детайли не представлява истинско знание. Той изчакваше, вперил поглед в палубата пред краката си — не смееше да повдигне очи, за да види лицето ѝ.

— И при следващите му посещения беше същото. Той пристигаше, избираше ме, нареждаше ми да се изкъпя и ме използваше. Караше случващото се да изглежда тъй студено. Останалите мъже, които посещаваха публичния дом, се преструваха поне отчасти. Те флиртуваха с момичетата и се шегуваха. Разказваха истории и следяха коя от нас се вслушва с най-голям интерес. Преструваха се, че нещо зависи и от нас. Караха ни да се съревноваваме за тях. Някои дори танцуваха или донасяха дребни

подаръци на любимките си. Но не и Кенит. Дори и когато той се поинтересува за името ми, това целеше единствено да улесни преговорите между нас.

Тя разгъна панталоните във въздуха, огледа ги и продължи да шие. Веднъж тя си пое дъх, сякаш се канеше да заговори, но вместо това поклати глава и не каза нищо.

Уинтроу все така мълчеше, защото не се сещаше какво би могъл да каже. Историята ѝ му се струваше интересна, но въпреки това той се чувстваше уморен. Искаше му се да можеше да заспи, ала знаеше, че дори и отново да се отпусне на пода, сънят няма да го посети. А във нощта избледняваше, скоро щеше да се съмне.

Уинтроу почувства малък триумф. Вчера той бе отрязал крака на Кенит, а пиратът все още бе жив. Той бе успял, бе спасил живота му.

Веднага след това юношата се укори остро. Ако пиратът все още бе жив, то беше, защото волята на Уинтроу бе съвпаднала с тази на Са, нищо повече. Всичко друго би било проява на неискрена гордост.

Той отново погледна към пациента си. Гърдите на капитана все така се издигаха и спускаха. Но Уинтроу бе знаел това още преди да отмести поглед. Вивачия знаеше, а чрез нея той също знаеше. Просто не му се искаше да се замисля за тази връзка или силата ѝ. Достатъчно беше, че е свързан с кораба. Не му се искаше да споделя подобна връзка и с пирата.

Ета тихо си пое дъх. Уинтроу се обърна към нея. Тя не гледаше към него, а оставаше загледана в работата си. Но от нея се излъчваше тиха гордост. Очевидно бе обмисляла нещо, което да му каже. Когато тя заговори, юношата се заслуша.

— Престанах да мразя Кенит, когато осъзнах какво ми дава той при всяко свое посещение: честност. Той ме предпочиташе и не се страхуваше да го покаже. Пред всички той избираше мен, всеки път. Той не ме принуждаваше да се подмазвам и флиртувам. Аз бях онова, което той искаше, и бях за продан, затова той ме купуваше. Той ми показваше, че докато съм курва, това е всичко, което би могло да съществува между нас. Честна транзакция.

Чудата усмивка пробяга по лицето ѝ.

— Понякога Бетел му предлагаше други жени. Тя имаше много. Някои от тях бяха красиви, много по-красиви от мен. Други познаваха необичайни методи да доставят удоволствие на мъжете. С тези

предложения Бетел се опитваше да спечели благоразположението му. Тя правеше това с всички по-важни клиенти на заведението. Предлагаше им разнообразие и ги изкушаваше да... разширяват предпочитанията си. Знаех, че не ѝ е приятно Кенит винаги да избира мен. Може би това я караше да се чувства по-малко важна. Веднъж тя го запита пред всички: *„Защо Ета? Тя е толкова щърбава и плоска. Обикновена. Аз имам куртизанки, обучавани в най-елитните калсидски заведения. А ако предпочиташ недокосвани, това също може да се уреди веднага. Имам съответните връзки в провинцията. Защо предпочиташ най-евтината ми курва?“* — Тук Ета се подсмихна, дребна, но искрена усмивка. — Тя се опитваше да го засрами пред останалите клиенти. Сякаш той се интересуваше от мнението им. Той отвърна: *„Аз никога не смесвам цената със стойността. Ета, върви да се изкъпеш. Ще ме намериш в стаята.“* Подир това останалите момичета започнаха да ме наричат Курвата на Кенит. Те се опитваха да ме наскърбят с това прозвище, но то не ме обиждаше.

Очевидно Кенит се оказваше далеч по-сложен мъж, отколкото Уинтроу бе очаквал. Повечето моряци не си правеха труда да включват в преценката си неща, отличаващи се от лицето и фигурата на съответната курва. За разлика от Кенит.

Но може би жената се заблуждаваше? Той хвърли бърз поглед към лицето ѝ, провокиран от споходило го безпокойство. На какво се дължеше тази мисъл? За момент той усети ревност. Може би това беше дошло от кораба? Той изпитваше внезапна нужда да поговори с Вивачия.

Уинтроу се изправи сред пукот на колене. Кръстът му се беше схванал, раменете също. Кога за последно бе спал в истинско легло? Кога за последно се беше събудил самичък? Трябваше да се вслуша в исканията на тялото си, в противен случай то само щеше да изтъкне нуждите от храна и почивка. Скоро, обеща си той. Веднага щом се почувстваше в безопасност.

— Вече се съмва — смутено каза той. — Трябва да нагледам кораба и баща си. И трябва да поспя. Ще изпратиш ли да ме повикат, когато Кенит се събуди?

— Ако той има нужда от теб — хладно отвърна Ета. Може би това бе целяла тя с този разговор: да изясни пред него предишните си

думи за Кенит. Дали тя виждаше някаква заплаха в негово лице? Това Уинтроу не можеше да прецени, защото не знаеше достатъчно за жените.

Тя повдигна плата и разкъса последния конец. Сетне се изправи на свой ред и разгърна дрехата.

— Това е за теб — каза тя и протегна панталоните към него. Уинтроу понечи да се приближи, за да вземе подаръка, но Ета го подхвърли, принуждавайки момчето да улови дрехата в последния момент. Единият крачол закачи лицето му.

— Благодаря ти — промълви юношата.

Тя вече не гледаше към него и не реагира на думите му. Вместо това отвори сандък с дрехи и се зарови в него, за да извади риза.

— Вземи. Тази ще ти стане, тя е една от старите. — Тя прокара пръсти по плата. — Скъпа изработка. Той умее да избира.

— Наистина е така — отвърна Уинтроу. — Нали е избрал теб.

Това беше първият му опит да се прояви като галантен. Опитът не излезе особено сполучлив. В настъпилото мълчание Ета се взря в него, диреща потенциална обида в думите. Уинтроу се изчерви: какво го беше прихванало, за да изтърква подобно нещо?

Тя подхвърли ризата към него; дрехата се разгърна като бяло крило. Полетът ѝ приключи върху ръцете му — тежка, здрава и мека тъкан. Ризата наистина беше много скъпа, прекалено качествена, за да бъде хвърляна по подобен начин. Дали в този жест не се криеше някакво послание, което жената дори не осъзнаваше, че е изпратила?

Уинтроу провеси подаръците на ръката си.

— Благодаря ти за дрехите — възпитано рече той.

Тя го погледна в очите.

— Сигурна съм, че Кенит би искал да се преоблечеш — каза Ета. И пресече благодарността му със следващите си думи. — Все пак ти ще се грижиш за него, а той изисква чистоплътност от онези край себе си. Би било добре да отделиш време да се изкъпеш и да си измиеш косата.

Уинтроу понечи да отвърне, че няма нужда, но осъзна противното. Действително беше започнал да се вмирисва. Ръцете си бе измил след операцията, но не се беше къпал от дни.

— Ще го сторя — потвърди той и отнесе дрехите навън.

Претъпканият безпорядък на борда вече му изглеждаше почти нормален. Погледът му бе свикнал с пропуканите врати, кървавите петна по дъските вече не му правеха впечатление.

По пътя си към палубата той прилепи гръб към стената, за да може да се размине с една двойка от задрасканите лица. Мъжът се казваше Дедж, малко глуповат. Той беше един от робите, които Ета бе избрала да придържат Кенит. Дедж почти никога не се отделяше от помладата Сайла, както беше и сега — вгълбени в разговора си, двамата дори не забелязаха Уинтроу. Подобни неща бяха започнали да се случват на борда, той не би трябвало да се изненадва от това. След всяко бедствие започваше да се възвръща надежда, мъже и жени се сближаваха.

Уинтроу погледна подире им любопитно. Къде ли двамата щяха да открият единение? Колко ли време бяха прекарвали в робство? Може би чуждото присъствие вече не ги притесняваше? Той осъзна, че се е зазяпал, и с известно раздражение си припомни списъка със задачи, които си беше поставил. Да поговори с Вивачия. Да посети баща си. Да се нахрани. Да се изкъпе. Да се наспи. Да посети Кенит. Животът му придобиваше форма, с разписание и цел зад постъпките му. Той продължи пътя си към носа.

Корабът все още се поклащаше в безименното заливче, където бяха пристигнали едва вчера. Лъчите на утрото прогонваха последните остатъци от мъглата; много скоро топлината им щеше да стане поосезаема.

Уинтроу завари фигурата да се вира в канала, сякаш застанала на пост. Може би тя наистина дежуреше.

— Притеснявам се, че другият кораб няма да ни намери — изрече тя в отговор на мисълта му. — Как ще знаят къде да търсят?

— Имам усещането, че Кенит и Соркор са плавали заедно дълго време. Подобни хора си имат начини да се оправят в подобни ситуации. Освен това Кенит е още жив. Скоро той ще се възстанови, за да може лично да ни отведе до Биволския залив.

Юношата говореше уверено, стараещ се да успокои кораба.

— Сигурно — неохотно се съгласи Вивачия. — Но аз бих се чувствала по-спокойна, ако вече се отправяхме на път. Истина е, че Кенит преживя нощта, но той все още е далеч от излекуван. Вчера той умря, когато престана да се бори да живее. Днес той се бори да остане

жив. Не ми харесва как сънищата му се накъсват. Бих се чувствала по-спокойна, ако той имаше край себе си истински лечител.

В известна степен думите ѝ го засегнаха. Уинтроу знаеше, че той е далеч от лечител, ала това не ѝ пречеше да похвали изпълнението му. Той погледна към дъските, на които вчера бе изпълнил операцията си. Кенитовата кръв бе повторила очертанията на стройното тяло. Тъмното петно по чудат начин очертаваше болния крак и бедрото. Това петно се намираше недалеч от отпечатъка, оставен от Уинтроу. Този белег си бе останал неизтрит върху палубата. Дали и сянката на Кенит щеше да остане? Юношата се навъси и прокара босия си крак върху петното.

Допирът приличаше на досега до струнен инструмент, ала породеният ответ не беше звук. Животът на Кенит отекуваше в съзвучие с неговия. Уинтроу се олюля заради силата на връзката и трябваше да приседне върху палубата, опитващ се да намери думи за изпитаното. Това не бяха спомените на Кенит, нито неговите мисли или сънища. Той бе усетил същината на пирата. Най-близкото обяснение, което би дал, сравняваше начина, по който специфична миризма извиква далечни спомени. Но изпитаното от юношата бе стократно по-силно. За момент той почти изгуби себе си.

— Сега разбираш как се чувствам аз — тихо каза фигурата. Миг по-късно тя прибави: — Не знаех, че това би ти повлияло по такъв начин.

— Каква беше тази проява?

— Силата на кръвта. Кръвта си спомня. Кръвта припомня не дни, ноци и събития, а същини.

Уинтроу млъкна в опита си да улови пълния смисъл на изреченото от нея. Той протегна ръка към разлялата се сянка, но я отдръпна в последния момент. Не съществуваше любопитство, което да го принуди отново да изпита това. Остротата на чувството бе разтърсила душата му и едва не го бе прогонила от самия себе си.

— И това е нещото, което почувства ти — добави корабът. — Ти, който притежаваш собствена кръв. И собствено тяло, със собствени спомени и собствена личност. Ти можеш да изблъскаш Кенит и да заявиш: „Това не съм аз.“ Аз не мога. Аз съм просто дърво, попило спомените на твоите роднини. Личността, която наричаш Вивачия, е нещо, което аз изковах за себе си. Когато кръвта на Кенит попи в мен,

аз бях безсилна да я отхвърля. Също като робското въстание. Личност подир личност се вливаха в мен, а аз бях безсилна да отхвърля дори само една.

— Онази кошмарна нощ... Представи си какво е да се дaviш сред идентичности, не веднъж или два пъти, а десетки пъти. Те се свличаха върху палубите ми и умираха, ала с изтичането си кръвта им ме превръщаше в хранилище на идентичността им. Това се случваше и с роби, и с моряци. Те идваха при мен. Всичко, което бяха те, се прибави към мен. Понякога, Уинтроу, това ми идва в повече. Аз следвам криволиците на пролятата кръв и ги познавам в подробности. И не мога да се освободя от тези призраци. Единствените по-силни от тях влияния са онези, които ме притежават двойно: чиято кръв е попила в дъските ми, чиито съзнания са свързани с моето.

— Не зная какво да кажа — смутено отвърна Уинтроу.

— Мислиш ли, че не зная това? — хапливо каза Вивачия.

Настъпи дълго мълчание. На момчето се струваше, че самите палубни дъски излъчват студенина към него. То се отдалечи мълчаливо, понесло новите си дрехи под мишница, а също и знанието, че на борда нямаше място, което да я освободи от неговото присъствие.

Само преди минути Ета му беше казала да приеме живота си. В онзи момент тази идея бе му се струвала тъй дълбока. Той се опита да си представи как приема, че е негова съдба да остане свързан по подобен начин. И поклати глава.

— Ако това наистина е волята ти, Са, не зная как бих могъл да я понеса с радост — тихо промълви той. Болеше го да усети, че Вивачия споделя тази му мисъл.

Бяха изминали часове и слънцето се беше издигнало високо, когато *Мариета* ги откри. Тя носеше дълга ивица обгорено върху десния си борд и част от моряците вече работеха по отстраняването ѝ. Още по-недвусмислен знак за сблъсъка (и победното му развитие) представляваха отрязаните глави, поклащащи се на носа.

Повикът на дежурния бе накарал Уинтроу да излезе на палубата. Юношата не можеше да откъсне поглед от приближаващия се кораб. В нощта, когато робите се бяха вдигнали на бунт, той бе станал свидетел

на клане. Ала тези трофеи представляваха планирана жестокост, която младият жрец бе неспособен да осмисли напълно.

Мъжете и жените, струпали се на перилата край него, приветстваха окървавените глави. За тях те символизираха не само сатрапа, одобрявал робството им, но и Калсид, най-безсърдечния пазар за поробени човешки същества. А приближаването на *Мариета* донесе и други следи от битката с патрулната галера — някои от пиратите носеха нескопосани превръзки. Това не им пречеше да се усмихват широко и да помахват на другарите си от Вивачия.

Някой подръпна ръкава на Уинтроу.

— Жената каза да отидеш при капитана — мрачно му каза Дедж, Уинтроу се вгледа в лицето му, опитващ се да зърне човека, криещ се под многобройните татуировки. Очите на бившия роб бяха морскосиви, косата му бе подстригана съвсем ниско. Той беше възрастен, ала под дрипите му все така играеха мускули. Ета си беше направила труда да демонстрира, че той се намира под нейното покровителство: на кръста си робът носеше копринена ивица.

Жената, бе я нарекъл той, сякаш тя беше единствената жена на борда. Може би в определен смисъл това беше точно така.

Мариета спускаше котва. Много скоро тя щеше да пусне и лодка, за да доведе Соркор на доклад. Уинтроу нямаше представа защо Кенит го вика. Може би капитанът щеше да му разреши да остане и по време на доклада. По-рано днес, когато бе посетил баща си, Кайл бе настоял, че Уинтроу трябва да събере колкото се може повече информация за пиратите. Юношата се постара да не си припомня тази среща.

Пленничеството и болката бяха усилили тираничността на Кайл; той смяташе, че Уинтроу е единственият му останал поданик. В действителност момчето не изпитваше почти никаква вяроност към него, задържаше го единствено остатък от дълг. Настояването на баща му за постоянно ослушване в търсене на начин за контрапреврат му се струваше смешно. Но въпреки това Уинтроу не се беше изсмял, а просто бе оставил баща си да говори, докато прегледа раните му и го убеди да изяде сухия хляб и застоялата вода, които му се полагаха. По-лесно беше да пропуска думите му покрай ушите си и да кима механично. Кайл само би се разгневил, ако Уинтроу се опиташе да му обясни настоящата ситуация на кораба. Бившият капитан все още

вярваше, че съществува начин да си върне Вивачия. За него това изглеждаше най-лесно. Ала много скоро те щяха да достигнат Биволския залив и тогава и двамата щяха да бъдат принудени да се изправят срещу реалността. Уинтроу нямаше да принуждава баща си да го осъзнае — реалността сама щеше да се погрижи за това.

Той почука на вратата и подир тихия отговор на Ета влезе. Кенит лежеше, буден. При влизането на Уинтроу той изви глава към него и го посрещна с думите:

— Тя не ми позволява да седна.

— И е права. Все още не бива да се надигаш — отвърна юношата. — Трябва да лежиш и да почиваш. Как се чувстваш? — Той допря ръка до челото му.

Кенит отдръпна глава.

— Отвратително. Не ме питай как се чувствам. Жив съм, от какво значение е как се чувствам? Соркор ще дойде, победоносен, а аз лежа, грохнал и смърдящ като труп. Няма да допусна той да ме види в подобно състояние. Помогни ми да приседна.

— Не бива — предупреди го Уинтроу. — В момента кръвта ти е ленива, не я разбуждай. Раздвижването ще промени резервоарите на органите ти и може да отвори раната. Така ни учеха в манастира.

— А на палубата аз научих, че един капитан, който не може да ръководи екипажа си, отива да храни рибите. Ще посрещна Соркор приседнал.

— Дори и ако това докара смъртта ти? — тихо попита Уинтроу.

— Оспорваш думата ми? — рязко се осведоми Кенит.

— Не нея, а мъдростта ти. Защо избираш сигурната смърт с намерението да впечатлиш човек, за когото ми се струва, че ти е верен до смърт? Мисля, че преценяваш погрешно хората си. Те няма да подминат нуждата ти от почивка.

— Ти си пале — презрително заяви Кенит и извъртя глава, насочил поглед в стената. — Какво знаеш за предаността и за първенството? Казах ти, че няма да допусна да бъда видян в подобно състояние.

В думите му се долавяше острота, която Уинтроу внезапно разпозна.

— Защо не ми каза, че болката се е завърнала? Останало е още малко от есенцията. Без агонията ти ще разсъждаваш далеч по-

спокойно. И ще можеш да си почиваш.

— Искаш да кажеш, че ще бъда по-възприемчив, ако ме упоиш — озъби се Кенит. — Ти просто искаш да наложиш волята си върху мен. — Пиратът повдигна трепереща ръка към слепоочието си. — Главата ми ще се пръсне от болка. Как е възможно това да е заради крака ми? Не е ли по-вероятно това да е резултат от отрова?

Макар и изнурен, пиратът успя да си придаде развеселен вид. Очевидно той смяташе, че е успял да изненада Уинтроу.

Казаното действително бе накарало юношата да замълчи за момент. Как трябваше да реагира той в отговор на подобно недоверие?

След миг той реши и със студен и отсечен глас отвърна:

— Няма да те принуждавам да приемаш лекарства. Ако болката ти се изостри прекалено, повикай ме, за да ти дам болкоуспокояващото. Дотогава няма да те безпокоя. — Той се обърна да си върви и добави през рамо. — Ако се раздвижиш сега, и двамата ще умрем. Но аз не мога да убедя чуждата упоритост.

— Престанете — просъска Ета. — Съществува просто разрешение, което ще удовлетвори всички ни. Ще ми позволиш ли да го предложа?

Кенит отново раздвижи глава, насочвайки мътния си поглед към нея.

— Какво е то?

— Недей да приемаш Соркор. Просто му предай нареждане да отплава за Биволския залив, а ние ще го последваме. Не е нужно той да узнава колко си слаб. Докато пристигнем, ти ще си се възстановил, дори и отчасти.

В очите на капитана изникна хитро пламъче.

— Заливът е прекалено близо — заяви той. — Нека да се отправи към Заграба. Така ще имам повече време. — Кенит замълча. — Но Соркор ще се зачуди защо не съм искал да изслушам доклада му. Той ще заподозре нещо.

Ета скръсти ръце.

— Ще кажеш, че си зает. С мен. — Тя се подсмихна. — Прати момчето при Бриг, а той да предаде на Соркор. И това е.

— Да, може и да проработи — бавно потвърди Кенит и шавна с пръсти към Уинтроу. — Хайде, върви. Кажи на Бриг, че съм с Ета и не желая да ме безпокоят. Предай му, че съм наредил да се отправим към

Заграба. — Капитанът присви очи, може би заради умора, може би в размисъл. — Загатни, че ще преценявам уменията на Бриг по начина, по който той се справи през остатъка от пътуването. Нека моето отсъствие да изглежда като изпитание на уменията му.

Клепачите на Кенит се отпуснаха още повече.

— После изчакай известно време и отново ела. Теб ще преценя според начина, по който изпълниш тази задача. Ако успееш да убедиш Бриг и Соркор, ще ти се доверят да продължиш да ме лекуваш. — Той изцяло затвори очи и с по-тих глас заключи: — Може и да те оставя жив.

ГЛАВА ДЕВЕТА БИНГТАУН

Дълбоко във вътрешността му Янтар не спираше да се върти като развален сухар. Някакъв сън, който корабът не можеше да зърне, превръщаше предполагаемата почивка в борба, моменти, в които Парагон се изкушаваше да надникне в мислите ѝ и да сподели мъките ѝ, но през по-голямата част от времето той просто се радваше, че не му се налага да споделя нейните страдания.

Тя се беше пренесла да живее на борда му, включително и да ношува, за да го пази от онези, които заплашваха да дойдат и да го отнесат. И освен това бе изпълнила молбата му, по свой начин. Няколко от трюмовете му бяха напълнени със запалим материал, макар и не исканите от него отломки и светилно масло, а дървените парчета и маслата от нейния занаят.

Официално тя ги бе донесла, за да има възможност вечер да сяда край него и да работи. И двамата знаеха, че е необходим само един миг, за да пламнат всичките тези материали. Янтар нямаше да допусне да го отнесат жив.

Понякога той почти изпитваше съжаление към нея. Не ѝ беше лесно да живее сред наклонената капитанска каюта. С множество мърморене жената бе разчистила изоставените вещи на Брашън. Не ги беше изхвърлила, а след известен размисъл ги бе преместила в трюма и сега се възползваше от хамака му. При хубаво време готвеше на брега, а през останалото ядеше остатъци. Всеки ден тя се отправяше към магазина си, отнасяйки със себе си кофа, а привечер се завръщаше с пълна кофа и каквото бе закупила от пазара. Тогава започваше да се суети из него и да пее безсмислени песни. Ако вечерта беше хубава, Янтар наклаждаше огън и разговаряше с него, докато вечерята стане готова.

В известен смисъл присъствието ѝ беше приятно. Но същевременно го и дразнеше, защото Парагон бе привикнал с усамотението си. Дори и посред най-увлекателните разговори той си припомняше, че тази ситуация е само временна. С човеците всичко бе

временно. Пък и как можеше да бъде другояче със смъртни създания? Дори и ако тя избере да остане край него до края на дните си, в един момент щеше да си отиде.

Веднъж осъзнал тази мисъл, корабът не можеше да се отърси от нея. Той знаеше, че времето му с Янтар рано или късно ще приключи, и това довеждаше със себе си усещане за очакване. А Парагон мразеше да чака. По-добре беше веднъж завинаги да сложи край на всичко и да се отърве от нея, отколкото да прекарват времето си заедно и да чака деня, в който тя ще го напусне. Често това го караше да се отнася грубо и сопнато с нея.

Ала не и тази вечер — тази вечер двамата разговаряха весело. Янтар настоя да го научи на една от песните си, след което двамата пяха: първо като дует, а после в канон. Парагон установи, че му харесва да пее. Тя го бе научила и на други неща. Не да изплита хамак: това той бе научил от Брашън. Пък и Янтар надали притежаваше подобни знания. Но тя му бе връчила парче дърво и голям нож, с който да опита уменията си в изкуството ѝ. Понякога тя играеше друга игра с него, донякъде смущаваща: тя използваше дълга пръчка, с която се протягаше да го докосне. Целта на тази игра изискваше от него да изблъска пръчката встрани. Тя го хвалеше най-много, когато Парагон успееше да изблъска върха, преди той да го е докоснал. В тази игра той ставаше сравнително добър. Ако успееше да се съсредоточи, успяваше да почувства пръчката по раздвижването на въздуха. И двамата знаеха, че това не е обикновена игра, а начин да го приучи да се защитава. Но колко ли дълго би успял Парагон да се защити?

Той се подсмихна мрачно. Достатъчно дълго, за да може тя да подпали подготвените запаси.

Какво ли бе породило настоящите ѝ кошмари? Може би тя сънуваше, че го е запалила и не е имала време да избяга. Може би ѝ се присънваше, че тя изгаря сред корпуса му, принудена да гледа как пламъците оголват костите ѝ. Не. Тя стенеше и се молеше насън: това не бяха звуци, с които един човек би изгарял жив.

От тези кошмари тя се събуждаше бавно, след което, все още покрита с пот, тя изникваше на палубата, за да вдиша от свежия нощен въздух. Понякога седаше на наклонената палуба и опираше гръб в стената. Потрепващ гръб.

Тази мисъл го накара да изрече високо.

— Янтар, събуди се. Това е сън.

Той чу как тя се мята и измърморва нещо. Сякаш го призоваваше от много далеч.

— Янтар! — отново повика Парагон.

Тя продължаваше да се мята. В този момент приличаше повече на риба, уловена в мрежа, отколкото на спяща върху хамак жена. Няколко мига по-късно босите ѝ стъпала се удариха в пода. Янтар се отправи към закачените си дрехи; миг по-късно отново се движеше, напусайки каютата.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря, задето ме събуди — каза тя с дрезгав глас, когато изникна навън и се облегна до корпуса му.

— Предполагам? Да не би да си искала да останеш в кошмара? — обърка се Парагон. — Аз зная, че тези преживявания са неприятни, почти като същинско изживяване.

— Неприятни са. Наистина са неприятни. Но понякога подобен сън се явява многократно, защото трябва да бъде изпитан заради съдържащото се в него предупреждение. Случва се тези сънища да крият смисъл. Понякога...

— Ти какво сънува? — неохотно попита фигурата.

Янтар се изсмя.

— Все същият сън. Змии и дракони. Млад роб с девет пръста. И чувах гласа ти, крещящ заплахи. Но ти не беше ти. Ти беше някой друг. Освен това имаше нещо... Не, не мога да си спомня. Образите се преплитат. Колкото повече се опитвам да си припомня, толкова по-объркани стават те.

— Змии и дракони. — Парагон повтори омразните му думи и опита да се засмее скептично. — Достатъчно често съм се сблъсквал със змии, за да имам основателно ниско мнение за тях. Но дракони не съществуват. Мисля, че твоят кошмар си е обикновен кошмар. Забрави го и ми разкажи нещо друго. Това ще разсее и двамата ни.

— Аз не мисля така — отвърна Янтар. Явно сънят я беше разтърсил по-дълбоко от очакваното. — Ако избира да ти разкажа нещо, то ще бъде за драконите, които съм виждала да прелитат на фона на небето. Това се случи неотдавна, само преди години, и недалеч от това място, на север. Ще ти кажа нещо, Парагон. Ако спуснеш котва сред някое от пристанищата на Шестте херцогства и се опиташ да

речеш на местните, че дракони не съществуват, те ще се присмеят на глупостта ти. — Жената отпусна глава върху него и добави: — Макар че първо ще им се наложи да проумеят, че съществуват живи кораби. Преди самата аз да зърна един подобен съд и да чуя думите му, бях смятала, че историите за тях са измислица, целяща да раздуе репутацията на Търговците.

— Наистина ли ни намираш за тъй странни? — попита Парагон.

Той почувства как тя обръща глава да го погледне.

— Едно от най-странните неща у теб е пълната липса на разбиране колко си удивителен.

— Наистина ли? — Той възнамеряваше да си изпроси поне още един комплимент.

— Ти си не по-малко удивителен от драконите, които съм съзирала.

Тя бе очаквала сравнението да му достави удоволствие. Парагон усети това, но думите ѝ го притесниха. Дали тя не се опитваше да изтръгне някоя от тайните му? Е, нямаше да получи нищо.

Без да подозира недоволството му, тя продължаваше да говори:

— Мисля, че душата на всеки човек изпитва нужда да се удивлява. Тази нужда непрекъснато остава в очакване и дирене на нещо достойно за нея и през целия живот трупа своите съкровища. Понякога те са дребни скъпоценности: някое цвете, поникващо в завета на паднало дърво, или начина, по който дете извърща глава. А понякога, без да подозираш, пред теб се излива голямо находище, сякаш сандъкът на някой алчен пират е разпръснал богатствата си пред теб. Такива бяха драконите. Те притежаваха цветовете на всички кристали, които познавам, и имаха всякакви форми. Някои досущ приличаха на драконите от приказките, а други имаха чудати форми, дори ужасяващи с необичайността си. Имаше истински дракони, някои с дълги змийски опашки, едни с четири крака, други с два, червени, зелени, златни и черни. Сред тях летяха крилати елени, глиган, който размахваше бивни по време на полета си, крилата змия и ивичеста котка с ивичести крила...

Гласът ѝ заглъхна, притихнал в удивление.

— Значи не са били истински дракони — хапливо отбеляза Парагон.

— Казвам ти, че ги видях с очите си — настоя тя.

— Видяла си *нещо*. Някакви неща, представили се под формата на дракони. Но това не са били истински дракони. Все едно да кажеш, че си виждала зелени, сини и лилави коне, някои от които имали по шест крака, а други котешка форма. Това не биха били коне. Каквото и да си видяла, не са били дракони.

— Да... но...

Беше му приятно да я слуша как се запъва, тя, която винаги говореше тъй плавно.

— Някои от тях бяха дракони — оправда се накрая Янтар. — Някои имаха форма и цвят досущ като на драконите, които съм виждала в древните свитъци и гоблени.

— Някои от онези хвъркати са имали формата на дракони, а други на котка. По-добре кажи, че летящите котки съществуват и че някои от тях имат формата на дракони.

Тя мълча дълго. От отговора ѝ Парагон разбра, че тя е размишлявала и че потокът на размишленията я е насочил обратно към неговата история.

— Защо — поинтересува се Янтар с подмамващо учтив глас — е тъй важно за теб драконите да не съществуват? Защо с такава настоятелност се опитваш да потъпчеш удивлението, което ми донесе гледката на тези създания?

— Не е важно и не съм настоятелен. Все ми е едно какво си изпитвала. Просто не мисля, че трябва да ги наричаш дракони.

— И защо? След като дракони не съществуват, от какво значение е как наричам създанията, които съм видяла? Защо да не ги наричам дракони, щом това име ми се струва подходящо?

— Защото... — Парагон се почувства раздразнен. — Защото ако все още съществуват дракони, би било унизително за тях да ги сравняваш с тези гротески.

Тя рязко се надигна и се извърна към него. Настоятелният ѝ поглед се усещаше почти физически сред мрака върху остатъка от лицето му.

— Ти знаеш нещо — обвини го тя. — Знаеш нещо за драконите. И освен това знаеш нещо за значението на съня ми. Така ли е?

— Дори не зная какво си сънувала — заяви той. Опитваше се да звучи разумно, но гласът трепна издайнически. — И никога не съм виждал дракони.

— Дори и в сънищата си? — Тихият ѝ въпрос бе коварен като промъкваща се мъгла.

— Не ме докосвай — сопнато предупреди Парагон.

— Нямах намерение да го правя — отвърна Янтар, но той не ѝ повярва. Ако тя го докоснеше с непокрита ръка и се вгледаше достатъчно дълбоко, щеше да разбере, че той лъже. Това не беше справедливо. И той нямаше намерение да го допуска. — Някога сънувал ли си дракони? — продължи тя.

Това беше директен въпрос, зададен с небрежен глас. Парагон не попадна в капана.

— Не — лаконично отвърна той.

— Сигурен ли си? Струва ми се, че веднъж ми разказваше за някакви подобни видения.

Парагон сви рамене в пресилен жест.

— Може и да съм. Не си спомням. Във всеки случай това не е важно за мен. Далеч не всички сънища са важни. Дори се съмнявам, че изобщо може да има важни.

— Сред моите има — заяви Янтар. — Зная го. Точно затова се притеснявам толкова от неспособността си да разтълкувам значението. Боя се, че съм допуснала грешка, Парагон. Само се моля тя да не се окаже фатална.

Той се усмихна.

— Колко фатална грешка може да допусне една майсторка на дървени накити? Сигурен съм, че тревогите ти са напразни. Дракони и морски змии, ха! Какво общо биха могли да имат подобни създания с мен и теб?

— *Морски змии!* — възкликна Янтар. Дълго време тя мълча, а когато накрая се раздвижи, Парагон почти можеше да усети усмивката ѝ. — Морски змии — повтори тя. — Благодаря ти, Парагон. Благодаря ти.

— Твоето дежурство още не е дошло — тихо каза Офелия.

— Зная това не по-зле от теб. Но не мога да заспя — отвърна Алтея. Тя се взираше край фигурата, напред. Морето бе почти спокойно. Слаб пролетен вятър караше наметалото ѝ да шумоли.

— Зная това не по-зле от теб — контрира Офелия. — Два часа се мятеше върху койката. Защо? Вълнуваш се, че утре пристигаме в Бингтаун?

— Да, но това не е приятно вълнение. Боя се от всичко, срещу което трябва да се изправя утре: сестра ми, майка ми. Кайл, ако Вивачия се е прибрала. Да, дори от нея се боя. Как ще мога да я погледна в очите и да ѝ обясня причината да я изоставя?

— Знаеш, че няма да ти се налага да правиш това. Просто отпусни ръка върху нея и тя ще го почувства, както го чувствам аз.

С привързан жест Алтея плъзна длани по перилото.

— Толкова е удивително разбирането, разгърнало се между нас. Това е още една причина да се боя от утрешното пристигане. На борда ти аз се чувствах тъй сигурна. Не ми се иска да те напускам.

Звукът на приближаващи се стъпки я накара да обърне глава. Техният източник се оказа Граг. Той беше бос и гол до кръста, облечен единствено в панталони. Косата му бе разрошена. Личеше, че той се е събудил неотдавна, защото напредваше с удовлетворението на раздвижващ се хищник. Алтея се усмихна незабележимо. С тих глас Офелия отвърна на мисълта ѝ:

— Мъжете не осъзнават собствената си красота.

Близко до тях Граг се усмихна широко и обяви:

— Почуках на вратата ти. Каютата се оказа празна, но аз веднага знаех къде да те потърся.

— Нима? — намеси се Офелия. — Да не би да си придобил навика да посещаваш каютата на Алтея по това време? И то без риза?

— Само когато баща ми ме събуди и поиска това от мен — обясни Граг. — Той каза, че искал да поговори с двама ни.

— А аз няма ли да взема участие в този разговор? — попита Офелия, вече започваща да се наскърбява.

— Предполагам, че ще вземеш, защото той ми заръча да събудя Алтея и да ѝ кажа да дойде тук. Реших, че самата идея е дошла от теб.

— Не е. Идеята е моя. — Капитан Тенира безшумно се присъедини към тях. В чашката на късата му лула пламтеше въглен, който разнасяше ароматен дим. — Заклеймете ме като страхлив старец, но аз смятам, че трябва да вземем известни предпазни мерки, преди да влезем в Бингтаун. Те засягат и Алтея.

Сериозният му тон тутакси промени настроението на разговора.

— Какви са тези мерки? — попита девойката.

— Размишлявах за сблъсъка ни с онази калсидска галера. Тя плаваше под знамето на сатрапа. Това не ме изненадва толкова, предвид промените, настъпили в града през последните няколко години. Не бих се изненадал, ако капитанът на галерата се ползва с известно влияние там. — Морският вълк изсумтя. — Няма как да знаем дали той вече е съобщил за станалото, нито какви последици би имало оплакването му. Но не бива да изключваме възможността от неприятно посрещане.

Настъпи мълчание. За Алтея веднага стана ясно, че Граг не се е замислял за последиците от онзи сблъсък, също като нея. Не че той бе отхвърлил инцидента като незначителен: това би било немислимо. Та нали красивите и нежни пръсти на Офелия бяха останали обгорени именно от тази среща. Самата Алтея продължаваше да потръпва всеки път, когато зърнеше потъмнелите ѝ ръце, без значение колко пъти фигурата я уверяваше, че не изпитва болка — поне не и по начина на човеците.

По-рано Алтея бе приемала за даденост, че останалите Търговци ще споделят възмущението ѝ от атаката, но нито за миг не ѝ беше минавало през ума, че някой от родния ѝ град би сметнал калсидската галера за оскърбената страна.

Капитан Тенира им даде още няколко мига да обмислят думите му, сетне продължи:

— Както казах, възможно е това да са неоснователните страхове на един старец. Какво, питам се, е най-лошото, което биха могли да ми направят? Биха могли да завземат кораба ми, когато спра край данъчния кей. И биха могли да арестуват мен и моя заместник. Тогава кой би отишъл да съобщи на близките ми за случилото се? Кой би се явил пред Търговския съвет, за да поиска помощ? Моите моряци си разбират от работата, но — той поклати глава — сред тях няма оратори, освен това те не са Търговци.

Алтея веднага разбра.

— И искате аз да го сторя.

— Ако си склонна.

— Разбира се. Без капка колебание. Дори се учудвам, че сметнахте за нужно да ме питате.

— Нито за миг не съм се съмнявал в съгласието ти. Само че има и друго — тихо продължи капитанът. — Колкото повече се замислям над промените, настъпили в Бингтаун, толкова по-песимистично очаквам пристигането ни. Като допълнителна мярка за сигурност ми се струва най-разумно отново да се преоблечеш като момче. Така ще можеш да напуснеш кораба по-лесно при нужда.

— Наистина ли смяташ, че е възможно да се стигне до това? — смаяно попита Граг.

Капитан Тенира въздъхна.

— Синко, в трюма ние имаме резервна мачта. Защо? Малка е вероятността да имаме нужда от нея, но някой ден може да ни се наложи. По същия начин избирам да мисля и за тези приготовления.

— На мен би ми се струвало, че я оставям да се оправя сама — възрази Граг.

Баща му го изгледа мълчаливо.

— Ако се стигне до най-лошото, така ще сме й помогнали да избяга, преди капанът да се е затворил и около нея. За тях би било по-удобно да държат заложенници от два Търговски рода.

— За *тях*? Кои са тези мистериозни хора? — намеси се Офелия. — И откога Търговците имат основания да се страхуват от когото и да било в родния си град? Още повече ако не става дума за Търговец? Бингтаун е нашият град. Сатрап Есклепий ни го даде преди години.

— А сатрап Косго се е заел да подкопава някогашното споразумение още от мига, в който обви раменете си с Мантията на справедливостта. — Капитан Тенира стисна устни, за да задържи някакви остри думи. Подир кратко мълчание той продължи по-спокойно. — В града ни укрепва друга власт. В началото ние не обръщаме внимание на бирниците. Дори и когато те поискаха такса за влизане в пристанището, ние сметнахме искането за разумно. Когато те поискаха правото да проверяват лично товара, вместо да разчитат на капитанската дума, ние се съгласихме със смях. Това беше нашият град. Техните подозрения бяха оскърбителни, ала по онзи начин, по който ни наскърбяват невъзпитаните деца. Ние не очаквахме онази вълна от новодошли, които се обединиха с данъчните служители на сатрапа, за да придобият власт. Никой от нас не е вярвал, че сатрапът би стиснал дружески алчната калсидска десница или че ще допусне мръсните им галери в наши води. — Тенира поклати глава. — Това са

нещата, над които размишлявах тази нощ, и това е причината да смятам, че предпазливостта никога не се оказва излишна.

— Да, изглежда разумно... — поде Алтея, но Офелия не й даде възможност да довърши:

— Ти спомена вероятност да ме завземат. Само че аз няма да го допусна. Аз не позволих на онези калсидски свине да стъпят на борда ми, няма да позволя да...

— Ще позволиш. — Бавните думи на капитана прекъснаха възмущението й. — Точно както двамата с Граг ще позволим да бъдем арестувани. Аз дълго размишлявах над това. Време е Бингтаун да се събуди. Прекалено дълго ние спяхме и допускахме други да отгризват и откъсват от онова, което ни принадлежи. Преди няколко дни калсидски морски разбойници, ползващи се с одобрението на сатрапа, се опитаха да ни превземат. След около ден шайка бандити, носещи длъжностите на данъчни служители, на хора на закона, може да ни задържат. Ние ще им позволим да ни арестуват и отведат. Не защото признаваме правото им да сторят това, а за да покажем на Бингтаун властта, която тези нищожества са придобили. Опасността трябва да бъде съзряна навреме, докато все още е възможно да бъде отстранена. По тази причина те моля: дори и ако те се опитат да те превземат, дори и ако оставят въоръжена охрана на борда ти, позволи го. Щом Бингтаун се събуди, те няма да ни държат дълго. Нека Офелия се превърне в символа, около който ще се обедини гордостта на Търговците.

Офелия не отговори веднага.

— Най-вероятно си прав — призна тя. — Ще го направя, но само защото ти искаш това от мен.

— Добро момиче — похвали я капитанът. — Не се страхувай. Граг и аз ще се погрижим нищо да не ти се случи.

— За това и сама мога да се погрижа — отвърна тя, раздвижвайки рамене.

Капитанът се усмихна.

— Чувствам се по-добре, че споделих мислите си. — Той премести поглед към Граг, Алтея и накрая към луната. — Уморен съм — продължи той, обърнат към девойката. — Ще ме отмениш ли? И без това изглеждаш будна.

— Разбира се, капитане. И без това вие ми дадохте богата храна за размисъл.

— Благодаря ти. В такъв случай те оставям на служба, Алтея. Лека нощ, Граг.

— Лека нощ, капитане — отвърна синът му.

Точно преди Тенира да се отдалечи съвсем, Офелия отбеляза:

— Колко романтично! Той откри начин да ви остави сами на лунна светлина.

— Жалко, че ти не можеш да сториш същото — пошегува се Граг.

— И да ви оставя сами? Трябва да се засрамиш, че дори на шега изричаш подобно нещо.

Той не отговори, а се приближи към десния борд. Офелия смигна на Алтея и кимна натам, давайки ѝ знак да го последва. Девойката се навъси, но все пак се подчини.

— През последните дни не си разговаряла с мен — тихо каза Граг, загледан в морето.

— Работата не ми оставяше свободно време. Искам да си заслужа удостоверението, което баща ти ще ми издаде.

— Ти вече си го заслужила. На борда няма човек, който да укори способностите ти. Освен това не мисля, че си имала чак толкова работа. По-скоро смятам, че последният ни разговор те е смутил.

Тя не отрече. Вместо това отбеляза:

— Ти винаги говориш прямо, нали? Това ми харесва.

— Недвусмислените въпроси получават недвусмислени отговори. Един мъж обича да знае позицията си.

— Разумно. А една жена се нуждае от време за размисъл. — Алтея се постара да отговори шеговито, а не хапливо.

Без да извърща глава към нея, Граг продължаваше да настоява.

— Повечето жени не се нуждаят от време да решат дали биха могли да обичат някого.

Наистина ли се долавяше леко наскърбление в гласа му?

— Не мисля, че това беше нещото, което ти ме попита — отвърна Алтея. Това не беше лъжа. — Смятах, че обсъждаме възможността да сключим брак. Ако ме питаш дали бих могла да те харесам, отговорът е положителен. Ти си разумен, любезен и мил. — Алтея погледна към Офелия. Фигурата бе застинала в напрежението

си, загледана във водата. Девојката леко повиши гласа си. — Да не говорим, че си много красив и ти предстои да наследиш прекрасен кораб.

Както се бе надявала, той също се присъедини към смеха ѝ. Напрежението се разпръсна. Граг отпусна длан върху нейната. Алтея не се отдръпна, но добави с по-тих глас:

— Бракът не е свързан единствено с обичта. Особено когато става дума за съюз между два Търговски рода. В нашия случай не става дума само за нас двамата, а за обединяването на нашите семейства. Има много неща, за които трябва да мисля. Ако се омъжа за теб и започна да плавам заедно с теб, какво ще стане със собствения ми кораб? Всичко онова, което сторих през изминалата година, Граг, бе подчинено на намерението ми да си върна Вивачия. Дали бракът с теб би означавал да се отрека от нея? — Тя се обърна с лице към него; младежът също раздвижи глава. — Ти би ли оставил Офелия, за да станеш мой съпруг и да дойдеш да живееш с мен на борда на Вивачия?

Смайването върху лицето му издаваше, че той никога не се е замислял над подобен въпрос.

— Това е само най-прекият проблем. Трябва да се замисля и за друго: какво бих допринесла за нашия брак, освен дълговете на рода си? От баща си аз не наследих нищо, Граг. Останаха ми единствено уменията, на които той ме научи. Сигурна съм, че близките ми биха ми дали някаква зестра, пък дори и символична. Но тя по никакъв начин не би се доближавала до онова, което се очаква от едно Търговско семейство. — Младата жена поклати глава. — Някоя от потомките на Трите кораба би ти донесла повече пари. За сливането с подобен род те биха платили богато.

Граг отдръпна ръка и с хладнеещ глас попита:

— Това ли според теб е била причината за моето предложение? Да получа зестрата ти?

— Не. Но това пак е нещо, за което трябва да мисля, дори и единствено от гледна точка на достойнството си. Ти беше този, който каза, че планирането трябва да идва преди страстта. Аз правя точно това, оглеждам ситуацията от всички възможни ъгли. Граг, погледни на нещата безпристрастно. Омъжвайки се за теб, аз не само трябва да се откажа от кораба си, но и да го оставя в ръцете на човек, когото презирам от дъното на душата си. Оженвайки се за мен, ти пропускаш

възможността да сключиш брак с партньорки, които биха донесли далеч по-големи ползи за семейството ти. Погледнат по този начин, съюзът ни не изглежда обещаващ.

Граг бавно си пое дъх.

— Права си. Освен това...

— Просто я целуни, глупчо! — шумно просъска Офелия.

Алтея избухна в смях, неочаквано погълнат от устните му. Целувката беше сепваща, но начинът, по който тялото ѝ реагира на него, бе шокиращ. Прониза я гореща тръпка; тя се обърна към него, отпусайки ръка върху рамото му. Тя очакваше, че мъжът ще я прегърне и ще продължи целувката. Преди да е успяла да реши колко далеч ще му позволи да продължи, той отдръпна лицето си от нейното и леко отстъпи назад. Това беше Граг, а не Брашън, напомни си тя. Той бе ръководен от мислите, а не от страстите си.

Алтея нямаше да допусне разочарование. В момента, в който той отдръпна устата си от нейната, тя увери себе си, че само мигове по-късно сама е щяла да се отдръпне. С Граг Тенира тя трябваше да се отнася сериозно. В случая не ставаше дума за някакво заиграване. Отношенията с него щяха да оказат влияние върху целия ѝ оставащ живот в Бингтаун. Предпазливостта беше за предпочитане.

Затова тя си пое дъх.

— Гледай ти! — каза тя с тон, целящ да изразява единствено изненада.

— Извинявай — промърмори той и погледна встрани с полуусмивка, която не изглеждаше да съдържа съжаление. — Офелия ме командва насам-натам още откакто бях на осем.

— Това наистина звучеше като заповед — добронамерено се съгласи девойката и отново се обърна към борда. След миг дланта му отново покри нейната ръка.

— Ще има трудности, които да преодолеем — каза Граг, продължаващ предишния им разговор. — Но това се отнася за всяко начинание. От теб искам просто да помислиш над предложението ми, Алтея. Не бих могъл да искам отговор сега. Ти не си го обсъдила с близките си, аз също не съм разговарял с родителите си. Още не знаем какво посрещане ни очаква в родното пристанище. Просто бих искал да обмислиш предложението ми. Това е всичко.

— Ще го сторя — обеща Алтея. Обгърналата ги нощ бе мека, а дланта на мазолестата му ръка бе топла.

Тя не знаеше какво капитан Тенира или Граг са казали на екипажа, ала никой от моряците не изглеждаше изненадан, когато тя стъпи на палубата със старата си маскировка. Офелия навлезе в пристанището сред свеж ветрец, под който моряците работеха оживено. Може би някой от тях бе разпознал Ател от Кандило, но никой не сглупи да го обсъжда. Не, моряците се ограничаваха до добронамерени закачки.

Офелия плаваше с охота. Тя притежаваше огромен опит и си сътрудничеше с екипажа си, а на кормчията подвикваше предложения. Моряците не насочваха сбирщина от дъски, платна и въжета, а помагаша на едно разумно създание да се прибере у дома.

Близо до сушата бяха спуснати лодките ѝ, за да спомогнат на отвеждането ѝ до кея. Алтея заемаше място на едно от веслата; капитан Тенира бе решил, че това е най-добрият начин да я отдалечи от кораба и да ѝ даде възможност да се измъкне. Предвид тези приготовления беше почти разочаровашо да видят, че пристанищният трафик изглежда съвсем обичайно. Никой не обръщаше специално внимание на Офелия.

Видът на гъмжащото пристанище извика у Алтея внезапен прилив на чувства, надвишаващ обичайната носталгия. С баща си тя бе пътувала и по-продължително, и по-далече. И въпреки това ѝ се струваше, че не е виждала Бингтаун от години.

Пристанищният град бе обгърнат от искрящия син цвят на залива. Ярката зеленина на стелещи се хълмове го ограждаше. Още по време на приближаването към сушата Алтея долови миризмата на дим, гозби и добитък. Пронизителните викове на продавачите отекваха над водата, улиците изобилстваха от оживление, а пристанищните води не им отстъпваха по нищо. Между брега и закотвените кораби съществуваше постоянно движение. Малки риболовни съдове си проправяха път край огромните си събратя и посестрими, за да отнесат улова си за продажба. Всичко това представляваше симфония от гледки, звуци и ухания, а нейната тема се наричаше Бингтаун.

Сред тази хармония изникна дисонанс, когато оттеглянето на един кораб разкри калсидска галера, привързана край данъчния кей. Флагът на сатрапа висеше унило от върха на единствената мачта. Още с първия си поглед Алтея видя, че това не е същата галера, с която се бяха сблъскали: тази носеше фигурата на озъбена котка и освен това отсъстваха следи от пожар. Ала това само задълбочи смръщването на младата жена. Колко ли от тези съдове плаваха сред бингтаунски води? И защо местните изобщо ги допускаха в пристанището си?

Тези си мисли тя задържа за себе си, съсредоточавайки се изцяло върху задълженията на обикновен моряк. Когато капитан Тенира ѝ изръмжа да му донесе торбата и да го последва, Алтея не се сепна в отговор на необичайното нареждане. Тя осъзна, че той иска тя да присъства на разговора му с данъчния служител.

Затова девойката нарами платнената торба и покорно последва капитана. Граг, като негов заместник, остана на борда, за да надзирава кораба.

В помещението на данъчната служба ги посрещна чиновник, който поиска да види списъка на товара им. Алтея избягваше да го поглежда, дори и когато Тенира стовари пестник върху масата и поиска да разговаря с неговия началник.

Чиновникът подскочи сепнато и едва в следващия миг се овладя.

— Днес аз отговарям за службата, сър. Митническата декларация, ако обичате.

С презрение Тенира захвърли снопа документи.

— Ето ти декларацията. Заравяй нос вътре и изчислявай колко дължа. Но ми доведи човек, с когото да мога да разговарям за нещо повече от пари и товар. Искам да подам оплакване.

Вратата на едно от вътрешните помещения се отвори и от нея пристъпи мъж, облечен в роба. Той имаше почти изцяло обръсната глава, запазила само кичур, което посочваше, че той е висш служител на сатрапа. Появилият се бе пухкав. Ръкавите, гърдите и подгъвът на робата му бяха украсени с бродерия. Пухкавите му ръце се склучиха пред корема.

— Защо обиждате моя помощник? — поиска да знае бюрократът.

— Какво прави калсидска бойна галера в пристанището? Защо подобна галера нападна кораба ми, дръзвайки да си служи с името на

сатрапа? Откога враговете на Джамаилия имат правото да пускат котва в Бингтаун?

Тенира съпровождаше всяко от тези питання с удар по плота.

Появилият се го изгледа невъзмутимо.

— Калсидските капери служат на сатрапа. Те имат правото да пускат котва тук, защото сатрапът им възложи да охраняват Вътрешния проход. И двете патрулни галери предоставиха пълен набор от документи и препоръки. Тяхното единствено предназначение е да ограничават пиратството. Те ще нападат морските разбойници и незаконните им поселища. Освен това ще преследват контрабандистите, които работят в съдружие с пиратите. Ако престъпниците не разполагаха с пазар, където да пласират плячката си, дейността им далеч не би била толкова доходоносна. — Висшият служител повдигна едната си ръка, за да отстрани гънка от ръкава си. С отегчен глас той продължи. — Истина е, че получихме няколко оплаквания за калсидското присъствие, само че данъчният кей принадлежи на сатрапа. Той единствен би могъл да забрани на галерите да спират тук. А той им е дал изричното си разрешение. — Служителят изсумтя презрително. — И аз не мисля, че капитанът на един товарен кораб може да отменя думата на сатрапа.

— Този кей може и да принадлежи на сатрапа, но заобикалящите го води принадлежат на залива, който по споразумение принадлежи на Търговците. По традиция и по закон ние не допускаме калсидски съдове във водите си.

Без да гледа към капитана, но със същото отегчение, служителът отвърна:

— Традициите се променят, законите също. Бингтаун вече не е забравена провинция, капитан Тенира, а оживен и развиващ се търговски център. В негова полза е, че сатрапът предприема действия срещу пиратите, измъчващи околните води. Бингтаун трябва да засили връзките си с Калсид. Джамаилия не вижда причина да смята Калсид за враг. Какви основания има Бингтаун?

— Джамаилия не споделя оспорвана граница с Калсид. Джамаилските ферми и селища не са били ограбвани и опожарявани. Нашата враждебност към Калсид се основава на историята, а не на безпочвена неприязън. Тези кораби нямат правото да стоят в нашето

пристанище. Интересно ми е защо Съветът на Търговците не е повдигнал този въпрос.

— Нито мястото, нито времето са подходящи за вътрешната политика на Бингтаун — рязко заяви служителят. — Мое задължение е да служа на сатрапа, като събирам полагащите му се данъци. Корум, още ли не си приключил? Взех те на работа тук, защото вуйчо ти ме уверяваше в бързината на изчисленията ти. Защо се бавиш?

На Алтея почти ѝ стана жал за чиновника. Но той бе свикнал да бъде подлаган на подобни изблици, защото се усмихна покорно и се оживи.

— Така — замърмори той, явно заради насочените към него погледи. — Такса котва, такса за охрана, за патрул... И доплащане за платове с произход извън Джамаилия...

Чиновникът надраска някакво число върху плочката, но преди Алтея да е успяла да го разчете, началникът я грабна от масата. Той стори това, за да забодне неодобрителния си (и неизрязан) нокът под крайната дължима сума.

— Изчислил си грешно! — просъска той.

— Определено се надявам да е така! — разпалено заяви капитан Тенира. Той бе по-висок от данъчния служител, та лесно бе надникнал над рамото му. — Това е двойно повече от таксите, които платих при предишното си влизане в пристанището. Освен това процентът за платовете...

— Таксите бяха повишени — прекъсна го началникът на данъчната служба. — Освен това бе въведено доплащане за неджамаилските продукти от обработен метал. Вашите съдове попадат в тази категория. Допълни! — Той стовари плочката пред чиновника, който сведе глава в поредица от кимвания и веднага посегна да коригира изчисленията си.

— Ринстин е джамаилски град! — възмути се капитан Томи Тенира.

— Ринстин, подобно на Бингтаун, признава джамаилската власт, но не попада в границите на Джамаилия. Длъжен сте да заплатите.

— Нямам такова намерение! — възкликна Тенира.

Алтея потисна ахването си. Тя бе очаквала от капитана да започне да се пазари за дължимото. Пазаренето бе същината на тукашното общество, никой не плащаше първоначалната цена за

каквото и да било. От Тенира се очакваше да предложи щедър подкуп под формата на обилна почерпка в някое от близките заведения или част от скъпите стоки на борда на Офелия. Тя за пръв път чуваше Търговец да отказва да плати.

Началникът присви очи насреща му, след това презрително шавна с рамене.

— Ваша воля. За мен е все едно. Вашият кораб ще остане тук, неразтоварен, докато не изплатите всичко дължимо по закон. — Той повиши глас. — Стражи! Бъдете така добри да влезете! Може да има нужда от вас.

Тенира дори не си направи труда да поглежда към двамата едри мъже, които се появиха. Цялото му внимание остана насочено към началника.

— В тези такси няма нищо законно. — Капитанът допря показалец към плочката, над която писарят все още се суетеше. — Какво означава *охрана*? Ами *патрул*?

Началникът въздъхна с вида на човек, който страда от незаслужено проявяваното си снизхождение.

— Как очаквате от сатрапа да изплаща възнаграждения на онези, които той е наел да ви защитават?

По-рано Алтея бе подозирала, че гневът на Тенира в действителност представлява част от някаква тактика. Ала сега тя бе принудена да изостави тази си версия; нямаше как лицето на капитана да почервене по такъв начин престорено.

— Имате предвид онези калсидски отрепки? Велики Са, отнеми слуха ми, та да не ми се налага да слушам подобни глупости! Аз няма да плащам, за да могат онези пирати да стоят на котва в нашето пристанище.

Охранителите бяха се приближили съвсем, от двете страни на капитан Тенира. Ролята на юнга изискваше от Алтея да си придаде наперен вид. Ако капитанът се впуснеше в бой, от нея щеше да се очаква да посрещне примера му. Всеки що-годе свестен юнга би направил това. Само че младата жена не гореше от нетърпение да го стори. Тя никога не бе влизала в юмручен бой, ако не се броеше една отдавнашна заигравка с Брашън. Въпреки това тя стисна зъби и избра по-младия от двамата охранители за своя цел.

Но до бой не се стигна. Тенира понижи глас и изръмжа:

— Бъдете сигурен, че ще повдигна този въпрос пред Съвета на Търговците.

— Сигурен съм, господине — провлачи началникът. Алтея реши, че той не блести с особен разсъдък. Никой разумен човек не би избрал да провокира човек като капитана. В този момент тя отново очакваше, че Тенира ще замахне с юмрук.

Тенира рязко подкани Алтея да го последва и сам пое навън. Той мълча по целия път до кораба. На борда му той я отпрати с думите:

— Върви да доведеш първия помощник. Ще ви чакам в каютата си.

Докато тя се върне, следвана от Граг, капитанът бе налял три чашки с ром. Своята той изпи веднага, без да се спира на формалности. Алтея последва примера му, защото случилото се в данъчната служба я бе покъртило.

— Положението е лошо — обърна се Тенира към сина си вместо приветствие. — По-лошо, отколкото се опасявах. Калсидците не само стоят на котва тук, а Търговският съвет дори не се е опитал да оспори. Има и друго. Проклетият сатрап е повишил таксите и е измислил нови, за да изплаща престоя на негодниците!

— Не ми казвай, че си платил. — Граг го изгледа невярващо.

— Естествено, че не съм! — изсумтя Тенира. — Някой трябва да започне да се опълчва на тези глупости. Малко е трудно да си първият, но съм готов да се обзаложа, че много скоро и други ще последват примера ни. Данъчният каза, че ще ни задържи тук. Хубаво. Докато оставаме тук, ние заемаме място. След още няколко кораба той няма да може да преглежда следващите съдове. Граг, от теб ще искам да поговориш с Офелия. Нека тя бъде колкото се може по-нетърпима. Да създаде малко дискомфорт на пристанищните работници и минувачите.

Алтея установи, че е започнала да се усмихва. Помещението, в което се намираха тримата, се бе изпълнило с атмосферата на задаваща се буря. Това действително беше така. Тя си спомни, че баща ѝ от години се беше подготвял за подобно нещо. И все пак бе смайващо да гледа как възрастен капитан като Тенира оповестява готовността си да привлече към себе си първата мълния.

— С какво бих могла да помогна аз? — попита го тя.

— Прибери се у дома. Разкажи на майка си всичко, което видя днес. Не видях Вивачия в пристанището, но ако все пак тя се е прибрала, ще искам от теб да загърбиш неразбирателствата и да обясниш на Кайл защо трябва да проявяваме единство в борбата си. Самият аз скоро ще отида вкъщи. Граг,верявам кораба на теб. При най-малкия намек за неприятности изпрати Калко. Алтея?

Алтея бавно кимна в отговор на думите му. Колкото и да мразеше мисълта да се помирява с Кайл, капитан Тенира бе прав. Сега не беше моментът за разединение сред Търговците.

Начинът, по който двамата мъже се усмихнаха насреща й, оправдаваше тази жертва.

— Знаех си, че ще мога да разчитам на теб, девойче — меко рече капитанът.

— Аз също — отвърна Граг, широко ухилен.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Домът на семейство Вестрит, подобно на останалите Търговски домове, бе разположен в залесеното подножие на хълмовете, обгръщащи Бингтаун. Той се намираше на кратък път от пристанището или на една приятна разходка разстояние. И в двата случая по пътя човек виждаше останалите Търговски имения, разположени встрани от главния път. Пресичаха го цъфтящи живи плетове и пътища, чиито дървета зеленееха. Каменната стена на Осуелови бе покрита с бръшлян. Край портата им жълтееха нарциси. Пролетният ден гъмжеше от птича песен и бе изпъстрен с шарената сянка на разлистени дървета. А към всичко това се прибавяше уханието на първите цветя.

Никога преди пътят не беше ѝ се струвал тъй дълъг.

Струваше ѝ се, че отива към смъртта си.

Алтея все още носеше дрехите на момче — бе изглеждало най-разумно да напусне пристанището преоблечена. Интересно как майка ѝ и сестра ѝ щяха да я посрещнат? Поне Кайл нямаше да присъства: тя бе изпитала почти равни количества разочарование и облекчение, когато не бе успяла да зърне Вивачия в пристанището.

Дори не беше изминала пълна година от скарването ѝ с него, накарало я да напусне своя дом. В рамките на това време тя бе научила толкова много неща, че ѝ се струваше, че е отсъствала десетилетие. Искаше ѝ се близките ѝ да разпознаят израстването ѝ. Но тя се боеше, че те ще виждат единствено дрехите и намастената коса и ще решат, че това е детински маскарад. Майка ѝ винаги бе изтъквала нейната упоритост, а години наред Кефрия бе смятала, че сестра ѝ е готова да потъпче семейната чест само заради едното удоволствие. Как щеше да се върне при тях в този си вид и да ги накара да повярват, че е узряла и е достойна да поеме капитанското място на семейния кораб? Как щяха да я приветстват: с гняв или с хладно презрение?

Тя яростно тръсна глава, за да я прочисти от тези мисли, и зави по алеята, отвеждаща към дома. Направи ѝ впечатление, че

рододендроните край портата не са били подрязани. Ланшните растения вече се покриваха с пъпки. Тя почувства известна тревога. Градинарят Кол винаги се бе отнасял с особено внимание към тези храсти. Може би нещо се беше случило с него?

Приближаването към дома ѝ даде възможност да забележи и други признаци за занемарената градина. Отделните лехи бяха започнали да се смесват. Яркоселените листа се разгръщаха върху розови храсти, които все още носеха почернелите от студа миналогодишни листенца. Глициниите бяха паднали от решетките и пълзяха свободно; строшени клони все така лежаха по земята.

Алтея почти очакваше да завари къщата изоставена: това би съответствало на немарата в градината. Ала прозорците бяха широко разтворени, за да пропускат пролетния ден, и от вътрешността долитаха оживените звуци на флейта и арфа. Няколко коли, спрели пред вратата, издаваха наличието на някакво събиране. Съдейки по смеха, който долетя, поводът бе приятен. Девојката се насочи към задния вход, а учудването ѝ нарастваше с всяка следваща крачка. Нейните близки не бяха организирали никакви мероприятия от разболяването на баща ѝ. Дали това означаваше, че майка ѝ е сложила край на траура си? Не, това не изглеждаше типично за нея. Но пък Алтея не можеше да си представи Роника да загърби градините, а да пръска пари за веселие. Тя не можеше да открие логика. Врълхлетя я лошо предчувствие.

Кухненската врата стоеше отворена, за да процежда изкусителната миризма на пресен хляб и сочно месо в съревнование с уханията на пролетта. Стомахът на Алтея веднага съумя да оцени качествата на истинска храна: домашен хляб, прясно месо и зеленчуци. Това я накара да реши, че се радва да се прибере, без значение как ще бъде посрещната. Тя прекрачи прага на кухнята и се огледа.

Жената, която месеше тесто, не ѝ беше позната. Същото важеше и за момчето, което се суетеше около печеното. В това нямаше нищо необичайно: слугите често циркулираха из дома на Вестрит. Търговските семейства редовно задигаха най-добрите готвачи, бавачки и икономи, като ги изкушаваха с по-високи заплати и допълнителни привилегии.

През вътрешната врата изникна слугиня, понесла празен поднос. Тя го остави шумно и се обърна към Алтея.

— Ти какво искаш? — попита прислужницата. Гласът ѝ бе едновременно хладен и отегчен.

Като никога Алтеиният ум се прояви като достатъчно чевръст. Тя направи символичен поклон:

— Нося съобщение от капитан Тенира, собственик на живия кораб Офелия, до Търговката Роника Вестрит. Важно е. Той ме помоли да ѝ го предам лично.

Тъй. Това щеше да ѝ предостави известно време насаме с майка ѝ. Щом в къщата имаше гости, Алтея не искаше да бъде видяна в настоящия си вид.

Слугинята придоби смутен вид.

— Точно сега тя има гости. Много важни гости. Това е прощално събиране. Не би било удобно да я викам сега. — Тя прехапа долната си устна. — Съобщението не може ли да изчака малко? Може би докато се нахраниш? — При предлагането на този дребен подкуп жената се усмихна.

Алтея се улови, че кима. Миризмата на прясната храна я караше да преглъща често. Защо пък да не се нахрани в кухнята и да се изправи срещу майка си и сестра си на пълен стомах...

— Може да изчака. Нещо против първо да си измия ръцете? — Тя кимна към кухненската помпа.

— На двора има корито — изтъкна готвачът, напомняйки за настоящия статус, който дрехите на Алтея изтъкваха. Алтея се усмихна и излезе да се умие на дворната помпа, а при завръщането ѝ чинията вече я чакаше. Не ѝ бяха дали от най-доброто, разбира се; печеното беше малко прегоряло, освен това от хляба ѝ бяха отрязали крайцник. Но пък имаше и сносен резен сирене, а също и бучка прясно масло, заедно с малко черешово сладко. И всичко това върху напукана чиния.

От един юнга не можеше да се очаква познаването на прибори, затова такива не бяха придадени. Алтея трябваше да се задоволи да се храни с пръсти, приседнала на един висок стол в ъгъла.

В началото тя ядеше стръвно, съсредоточена единствено върху храната. Коричката на печеното ѝ се струваше далеч по-наситена с вкусове и от най-скъпите пържоли. Хрупкавата мазнина се раздробяваше по божествен начин между зъбите ѝ. Прясното масло се топеше върху още топлия от фурната хляб. С последните остатъци от къшея тя отопи сладкото.

Успокоила глада си, тя можа да обърне по-голямо внимание на обкръжаващата я среда. И да погледне на някога познатата стая с нови очи. Като малка това помещение бе ѝ се струвало огромно и удивително, място, което не ѝ бе позволено да оглежда изцяло. Тъй като бе започнала да плава с баща си преди да е надживяла това си любопитство, кухнята бе запазила тази си мистериозност. Ала сега Алтея можеше да я види в действителност: обширно и оживено пространство, сред което властваше готвачът. Слугите и слугините, завръщащи се от сервиране, не пропускаха да разкажат накратко онова, което са видели. Те говореха за гостите фамилиарно, в някои случаи дори с презрение.

— Ще ми трябва още един поднос кренвиршки. Търговецът Гръмогласни смята, че ние ги печем специално за него.

— Това не е нищо. Ти да видиш какво прави онази Орпел. Погледни чинията. Всичко това е от нея; отхапе по веднъж от нещо и после го остави настрана. Явно смята, че някой от мъжете ще забележи съдържаността ѝ и ще се влюби.

— Как се справя вторият избраник на императрицата? — с любопитство попита готвачът.

В отговор един лакей гаврътна въображаема чаша:

— Дави мъките си, вси се към съперника и се подмазва на Нейно превъзходителство. И отново. И всичко това много деликатно, разбира се. Този човек трябва да стане актьор.

— Тя е тази, която е за сцената. В един момент прави мили очи към воала на Рейн, а когато танцува с него, над рамото му пърха с клепачи към младия Трел. — Слугинята, отбелязала това, изсумтя презрително. — И двамата си трошат краката да играят по свирката ѝ, обаче съм готова да се обзаложа, че тя не се интересува от тях, а само от забавлението, което ѝ предоставят.

В началото Алтея слушаше развеселено. Скоро след това лицето ѝ започна да пламва, защото тя осъзна, че слугите на дома винаги са се изказвали за нейните близки по подобен начин. Тя сведе глава, заби поглед в чинията и бавно започна да оформя от клюките чудатия образ на настоящото състояние на рода Вестрит.

Излизаше, че майка ѝ бе поканила гости от Дъждовните земи. Само по себе си това беше необичайно, тъй като баща ѝ бе преустановил взаимоотношенията си с тях още преди години. Освен

това мъж от Дъждовните земи ухажваше някаква тукашна Търговка — за която слугите нямаха особено високо мнение.

— Тя ще започне да му се усмихва много повече, ако той си лепне едно огледало пред лицето вместо воал — хапливо отбеляза една слугиня.

— Само не ми е ясно кой от двамата ще остане по-изненадан на първата брачна нощ: тя, когато женихът си открие лицето и покаже струпеите, или той, когато мърлата покаже каква змия е в действителност — рече друга.

Алтея се навъси в опит да отгатне жената, достатъчно близка на семейството, та Роника да урежда празненство в нейна чест. Може би ставаше дума за някоя от приятелките на Кефрия...

Една слугиня издърпа празната чиния от отпуснатите ѝ ръце и я замени с купичка с две захаросани сладки.

— Вземи. По-добре ти да ги изядеш, защото направихме прекалено много. Остават три чинии, а гостите вече си отиват. Няма смисъл един млад мъж да си отива гладен.

Тя се усмихна топло, а Алтея извърна очи в (достоверен, надяваше се) израз на момчешко смущение.

— Скоро ли ще може да отнеса съобщението до Роника Вестрит?

— Мисля, че да.

Сладкишите покриха пръстите ѝ с крем, но бяха много вкусни. Алтея изяде и тях, върна купичката и се възползва от повода на мръсните си ръце, за да излезе отново на двора. Една лоза покриваше кухненския двор от главния вход, но листата все още не бяха се разгърнали напълно, така че Алтея можеше да гледа разотиващите се. Тя разпозна Керуин Трел и сестра му. Семейство Шайев също бяха дошли. Имаше и още няколко Търговски семейства, които разпозна по-скоро по гербовете им. Това я накара да осъзнае колко много време е изминало от последния ѝ досег с градското общество.

Каретите намаляваха. Давад Рестарт беше последният, който си тръгна. Скоро след това пред вратата спря Дъждовна карета, теглена от бели коне. Нейните прозорци бяха скрити зад дебели завеси, а родовият герб на вратата беше непознат — нещо като пиле с шапка. Зад каретата бе прикачена платформа, върху която слуги започнаха да изнасят багаж от къщата. Тъй. Значи излизаше, че в дома на

Вестритови са гостували Дъждовни Търговци. Всичко ставаше все по-удивително.

Колкото и да се напрягаше, тя не успя да зърне детайли от напускащите гости. Жителите на Дъждовните земи винаги идваха забулени и тези посетители също не правеха изключение. Алтея си нямаше представа кои са, не знаеше и причината за посещението им. Може би Кайл бе възобновил връзките с тях? Нима майка ѝ и сестра ѝ бяха подкрепили тази идея?

Дали Кайл не се бе отправил с Вивачия по Реката?

Тази мисъл я накара да стисне юмруци. Когато една от слугините я подръпна за ръкава, Алтея се извъртя рязко, сепвайки девойката.

— Прощавай — веднага се извини тя.

Слугинята я гледаше странно.

— Госпожа Вестрит те очаква.

Алтея позволи да бъде отведена обратно в дома си и по коридора към дневната. Навсякъде се виждаха следите от веселие. Вази с цветя заемаха всяко възможно място, във въздуха се носеше миризмата на парфюм. Тя бе оставила зад себе си дом, притихнал от скръб. Сега домът изглеждаше забравил неприятните дни, а заедно с тях и самата Алтея. Това не ѝ се струваше справедливо — докато тя бе страдала, Роника и Кефрия бяха уреждали приеми. Пред вратата на дневната объркването ѝ почти бе достигнало гняв; младата жена трябваше да полага усилия, за да предотврати избухването му.

Слугинята почука на вратата. Когато от вътрешността долетя разрешението на Роника, тя се отдръпна и прошепна на Алтея:

— Върви.

Алтея кимна и влезе в стаята, тихо затваряйки вратата след себе си. Майка ѝ седеше на диван, отрупан с възглавнички. Близко до ръката ѝ имаше масичка с чаша вино. Самата тя носеше дневна ленена роба с кремав цвят. Косата ѝ бе сплетена и напръскана с благовония, а на шията ѝ бе отпусната сребърна верига. Ала лицето стоеше изопнато от умора.

Алтея си наложи да посрещне удивения поглед на майка си.

— Върнах се — тихо каза тя.

— Алтея... — възкликна възрастната жена. За момент тя повдигна ръка към сърцето си, а после я притисна към устата си. Заради бледнината, която бе придобила, бръчките върху лицето ѝ се

очертаваха още по-ясно. — Имаш ли представа колко нощи се чудех как си умряла? Къде лежи тялото ти, дали е погребано, или бива оглозгвано от мършояди?

Потокът на гневните думи я свари неподготвена.

— Опитях се да ти пиша — каза тя. Лъжеше като дете, сварено да върши пакост.

Майка ѝ намери силата да се надигне и да пристъпи към нея, обвинително протегнала пръст.

— Нищо подобно! — с горчилка натърти тя. — Изобщо не ти е хрумвало да го сториш.

Роника спря и поклати глава.

— Ти толкова приличаш на баща си. Дори лъжеш като него. Алтея. Момиченцето ми.

И майка ѝ неочаквано я прегърна, както не бе правила от години. Алтея стоеше неподвижно, напълно смаяна. Миг по-късно смайването отстъпи на ужас, защото майка ѝ започна да ридае.

— Съжалявам — смутено каза Алтея. Няколко мига по-късно тя добави. — Какво е станало? Какво не е наред?

Известно време майка ѝ мълча. Накрая тя си пое мъчителен дъх, отстъпи назад и обърса очите си с ръкав като дете. Грижливо нанесеният грим остави петно върху ръкава и се размаза върху лицето ѝ. Но възрастната жена не обърна внимание на това, а с несигурни крачки се върна до дивана, където отпи голяма глътка вино. Отново седнала, тя се опита да се усмихне. Размазаният грим изкриви жеста по стряскащ начин.

— Нищо не е наред — тихо каза тя. — Всичко, което можеше да се обърка, се обърка. С изключение на едно. Ти си у дома и си жива.

Искреното облекчение върху лицето ѝ бе далеч по-мъчително от гнева ѝ.

Трудно беше да прекоси стаята и на свой ред да се настани върху канапето. Още по-трудно беше да изрече с овладян глас:

— Разкажи ми.

В продължение на месеци Алтея бе очаквала завръщането си, за да разкаже историята си, да принуди близките си най-сетне — най-сетне — да изслушат и нейната гледна точка. Ала сега тя знаеше с увереността на фанатично вярващия, че най-напред трябва да изслуша майка си.

Роника я погледна мълчаливо. И тогава думите ѝ се отприщиха в задъхано повествование, описващо бедствие подир бедствие. Вивачия закъсняваше. Тя вече трябваше да се е прибрала. Имаше вероятност Кайл да е продължил направо към Калсид, но пък тогава той щеше да е съобщил за намерението си по някой от срещнатите кораби. Защо не бе го сторил? Той знаеше лошото състояние на семейните финанси. Би трябвало да предаде нещо на съпругата си, за да има с какво Кефрия да се оправдае пред кредиторите.

Малта се бе впускала в безкраен низ от лудории. Тази история Роника се затрудняваше да започне, но крайният ѝ резултат бе довел до интереса на един от Дъждовните Търговци. Тъй като неговият род бе закупил оставащите задължения по изплащането на Вивачия, любезността и политиката изискваха от Вестритови да му отделят внимание, макар че Малта далеч не беше готова за годеж.

На всичкото отгоре Давад Рестарт успял да се намеси в този хаос и цяла седмица правел гаф подир гаф в неотклонното си намерение да придобие печалба от това ухажване. Той беше човек без всякакъв такт, но не и без нюх. Бе се наложило Роника да употреби цялото си хитроумие, за да не позволи семейството на Рейн да се наскърби.

Кефрия настоявала да се намеси в семейните дела. Това ѝ се полагаше по право, ала тя не им обръщала нужното внимание. Тя изцяло се съсредоточавала върху дъщеря си, без да обръща внимание, че нивите са разорани едва наполовина, а до сеитба остава само седмица. Късна слана попарила половината реколта от ябълковите градини. Покривът на една от спалните в източното крило протекъл, а нямало пари за поправката му. Но ако не бъдел ремонтиран скоро, целият таван щял да...

— Майко — меко я прекъсна Алтея. Наложил ѝ се да повтори повика си, защото Роника се бе увлякла. — Поспри за момент. Зави ми се свят!

— А питаш ли какво ми е на мен? — уморено отвърна Роника.

— Не разбирам. — Младата жена се опитваше да говори спокойно, макар да ѝ идеше да закрещи. — Кайл използва Вивачия, за да пренася роби? А Малта на практика е била продадена на Дъждовните Търговци, за да изплати задълженията ни по кораба? Как е възможно Кефрия да е допуснала това? Ами ти? И как така е възможно състоянието ни да е толкова лошо, пък дори и Вивачия още

да не се е върнала? Крайбрежните земи не донасяха ли достатъчно приходи?

Сега беше ред на майка ѝ да настоява за успокояване.

— Разбирам, че тези новини те шокират. Аз станах свидетелка на постепенното загъване, а ти научаваш за самия му край. — За момент Роника притисна слепоочията си. — Как ще те преоблечем, без да накараме слугите да задават въпроси? — промърмори тя на себе си.

Старицата неочаквано въздъхна.

— Самият разказ ме измъчва. Като да описвам бавната смърт на някой обичан. Затова ще пропусна детайлите и ще ти кажа само това: използването на робски труд в Калсид и дори в някои части на Бингтаун смъкна цените. Ние винаги сме наемали работници; години наред същите хора са разоравали, засявали и прибирали реколтата. А какво да им кажем сега? Би било по-доходоносно да оставим земите на угар или да пуснем кози в тях, но как бихме могли да постъпим така с фермерите си? Затова ние продължаваме да се борим. По-точно, Кефрия продължава да го прави, понякога насочвана от моите препоръки. Кайл, както знаеш, отговаря за кораба. С това аз допуснах грешка; чувствам, че не мога да те погледна в очите. Но се боя, че той е прав. Ако пренасянето на роби успее, то може да ни спаси. Изглежда робите са единственият начин да просперираме. Пренасяни като товар, като работна ръка...

— Не мога да повярвам, че чувам подобни думи от теб — смаяно я изгледа Алтея.

— Зная, че това не е редно, Алтея. Но какви са алтернативите ни? Да позволим на невръстната Малта да се озове в брак, за който тя не е готова? Да върнем Вивачия на Дъждовните Търговци и да заживеем в бедност? Или просто да избягаме от кредиторите си, да напуснем Бингтаун и да идем Са знае къде...

Алтея я прекъсна:

— Наистина ли си обмисляла подобна възможност?

— Да — уморено отвърна Роника Вестрит. — Алтея, ако ние сами не предприемем нещо, съдбата ни ще бъде решена от други. Нашите кредитори ще вземат всичко, което притежаваме. И тогава ние ще въздъхваме и ще казваме: „Ако бяхме позволили на Малта да се омъжи за Рейн, сега поне нямаше да живеем в бедност. Поне щяхме да притежаваме кораба си.“

— Да притежаваме кораба си? Как така?

— Ти не ме ли слушаше? Семейство Купрус закупи оставащите вноски на Вивачия. Почти е ясно, че те възнамеряват да опростят тези задължения под формата на сватбен подарък.

— Това е нелепо — изтърси Алтея. — Никой не подарява подобни неща. Включително Дъждовните Търговци.

Майка ѝ си пое дъх и смени темата.

— Ще трябва да те заведа до стаята ти, за да ти дам дрехи. Макар че като гледам колко си изпосталяла, съмнявам се, че нещо от старите ти дрехи ще ти стане.

— Все още не мога да напусна тази роля. Нося съобщение от капитан Тенира.

— Наистина ли? Аз реших, че това е било просто предлог, за да се срещнеш с мен.

— Да, истина е. Аз служих на борда на Офелия. Когато имаме повече време, ще ти разкажа за това. Но сега искам да ти предам съобщението и да отнеса отговора ти. Офелия е задържана на данъчния кей. Капитан Тенира отказа да плати възмутително високите такси, особено онези, събирани за поддръжка на калсидските свине.

— Калсидски свине? — объркано я погледна майка ѝ.

— Знаеш какво имам предвид. Сатрапът е разрешил на калсидските галери да патрулират из Вътрешния проход. Един подобен съд се опита да ни спре на път за насам. На практика те са пирати, положи от онези, които би трябвало да преследват. Не разбирам как търпите присъствието им в пристанището, още по-малко допълнителните такси, с които трябва да го изплащаме!

— Да, галерите... В последно време много се шуми около тях, но до този момент не бях чувала някой да е отказал да плаща таксите. Справедливи или не, Търговците ги заплащат. Алтернативата е никаква търговия, както Тенира узнава.

— Майко, това е нелепо! Бингтаун е нашият град. Защо не се опълчваме на сатрапа и неговите лакеи? Сатрапът вече не почита дадената ни дума. Защо ние му позволяваме да ограбва честно работените ни пари?

— Алтея... Вече не са ми останали сили да се замислям за подобни неща. Не се съмнявам, че ти си права, ала какво бихме могли

да сторим? Аз трябва да мисля за семейството си. Бингтаун ще трябва да се оправя сам.

— Точно така не бива да мислим! Двамата с Граг дълго обсъждахме това. Бингтаун трябва да противопостави единството си на спекулантите и сатрапа. И цяла Джамаилия, ако това се наложи. Колкото повече отстъпваме пред тях, толкова по-дръзки и настойчиви стават те. Робите, които спекулантите доведоха, са в основата на нашите проблеми. Трябва да ги принудим да се съобразяват с нашия закон, забраняващ робството. Трябва да кажем на новодошлите, че не признаваме правото им да притежават земи тук. Трябва да кажем на сатрапа, че няма да плащаме повече, докато той не започне отново да се придържа към първоначалното споразумение. И трябва да направим нещо повече. Трябва да му кажем, че повече няма да търпим да обира половината ни приходи и да ни налага ограничения. Достатъчно дълго сме позволявали тези неща. Време е да се обединим и да сложим край.

— Има някои Търговци, които говорят като теб — бавно отвърна майка ѝ. — На тях отговарям по същия начин, както ще отговоря сега и на теб: Моето семейство идва на първо място. Пък и какво бихме могли да сторим?

— Просто кажи, че ще подкрепиш онези Търговци, които отказват да плащат. Това е всичко, което искам от теб.

— В такъв случай ще трябва да се обърнеш към сестра си. Гласът в Съвета принадлежи на нея. Тя го наследи след смъртта на баща ти. Сега тя е Търговката в семейството.

— Какво мислиш, че ще каже тя? — попита Алтея след дълго мълчание. Тя се бе нуждаела от време, за да осмисли чутото току-що.

— Не зная. Тя не посещава събиранията редовно. Казва, че е прекалено заета за това. И освен това добавя, че не иска да гласува за неща, с които не е запозната.

— Ти разговаряла ли си с нея за това? Казвала ли си ѝ колко важни са тези гласувания?

— Това е само един глас — упорито отвърна Роника.

На Алтея се стори, че долавя известна гузност в гласа на майка си. Тя продължи да настоява:

— В такъв случай аз ще разкажа това на Търговеца Тенира. А ти ще говориш с Кефрия и ще я посъветваш да посети следващото

събрание и да гласува в подкрепа на Тенира. Той възнамерява да поиска официално подкрепата на Съвета.

— Това бих могла да сторя. Но ти не бива да отнасяш съобщението лично, Алтея. Щом капитанът открито се е противопоставил на данъчния служител, възможно е да последва някаква... някакво раздвижване. Ще кажа на Рейч да повика вестоносец, който да отнесе заръката ти. Не е нужно ти да се оказваш замесена в това.

— Но аз искам да се окажа замесена. И искам те да знаят, че аз ги подкрепям твърдо. Чувствам, че трябва да го сторя.

— Но не и на секундата... Алтея, ти току-що се прибра у дома. Все ще намериш време да се подкрепиш, да се окъпеш и преоблечеш — с удивен вид каза майка ѝ.

— Не мога. С тези дрехи на пристанището ще бъда в безопасност. Пазачите край данъчния кей няма да обърнат внимание на един юнга, изпратен да изпълнява поръчки. Затова аз ще отида сега... освен това има още един човек, когото трябва да посетя. Но веднага след това ще се върна. Обещавам ти, че утре сутринта аз ще се намирам под твоя покрив, облечена както подобава на дъщерята на един Търговски род.

— И цяла нощ ще останеш сама?

— Би предпочела да бъда с някого? — пакостливо запитва Алтея и побърза да се усмихне. — Майко, в продължение на цяла година аз бях сама. Нищо не ми се е случило. Или поне не нищо постоянно... Ще ти разкажа повече, когато се върна.

— Виждам, че не бих могла да те спра — примирено рече Роника. — Тъй да бъде. Но в името на бащината ти памет, не позволявай да те разпознаят! Бъди дискретна в онова, което ще правиш. Предай същото и на капитан Тенира. Ти каза, че си служила на борда на кораба му?

— Да. Освен това казах, че ще ти разкажа повече утре. Колкото по-скоро приключа, толкова по-скоро ще се върна.

Пред вратата Алтея спря и погледна назад.

— Ще кажеш ли на сестра ми, че съм се прибрала? И че искам да поговоря с нея за нещо сериозно?

— Да, ще ѝ кажа. Това означава ли, че възнамеряваш да склучиш... примирие с Кайл и сестра си?

Алтея затвори очи за момент и тихо каза:

— Майко, аз възнамерявам да си върна кораба. Ще се опитам да накарам и двамата да проумеят, че съм готова да го сторя и че аз не само имам най-голямо право на това, но и че ще сторя най-доброто за семейството. Но сега не е моментът да обсъждам тези неща с теб или с Кефрия. Недей да й казваш това. Просто й кажи, че искам да поговоря с нея за нещо сериозно.

— За нещо много сериозно. — Роника поклати глава. Бръчките около челото и устата ѝ се изостриха. Тя отпи нова глътка вино, но без удоволствие. — Бъди внимателна, Алтея, и се върни бързо. Не мога да кажа дали твоето завръщане ще ни донесе спасение, или е поредното бедствие. Но се радвам да зная, че си жива.

Алтея кимна отсечено и излезе. Тя не се върна по предишния път, а излезе през главния вход. На излизане тя кимна на един слуга, който метеше пръснатите по стълбите венчелистчета. Това движение усилваше уханието им.

Докато се отправяше обратно към Бингтаун ѝ се прииска наистина да беше Ател, един обикновен юнга. Защото пролетният ден бе прекрасен, първи ден, прекаран в родния град след почти година отсъствие. Искаше ѝ се да можеше да му се наслади истински, както би се радвал един обикновен моряк при завръщането си.

По време на обратния път към вътрешността на града тя забеляза, че имението на Вестритови далеч не беше единственият дом, издаващ признаци на немара. Още няколко огромни къщи, край които тя мина, издаваха стеснени кесии. Дървета оставаха непочистени.

В пазарната част на града тя установи, че забелязва множество непознати лица. И не ставаше дума за хора, които бе забравила по време на дългото си отсъствие — през последните десет години тя рядко бе престоявала у дома повече от няколко месеца. Не, тези непознати говореха с джамаилски акценти и носеха дрехи, каквито човек би очаквал да зърне в Калсид. Непознатите мъже бяха все млади, най-много в началото на тридесетте. Те бяха препасали широки мечове в украсени ножници, а кесииите си окачваха на коланите, за да изтъкнат заможността си. Тежките поли на жените, които крачеха подире им, бяха покрити с цепки, през които се виждаха прозирни фустии. Тези жени носеха дебели слоеве грим, които по-скоро прикриваха, отколкото подчертаваха лицата им. Мъжете имаха склонност да

говорят по-високо от необходимото, в старание да привлекат колкото се може повече внимание към себе си. Често тонът им бе арогантен и самонадеян. Жените им пристъпваха с нервност, отмятаха глави и жестикулираха. Те носеха силни парфюми и големи обици. В сравнение с тяхната пищност дори куртизанките биха изглеждали незабележими.

По улиците Алтея забеляза и още една класа непознати хора. Всички те носеха робски татуировки на лицата си. В техните жестове личеше желание да останат колкото се може по-незабелязани. От пръв поглед личеше, че броят на слугите в града се бе увеличил. Те пренасяха товари и стискаха юздите на коне.

Тя се загледа в някакво момче, разперило слънчобран над две момичета почти на неговата възраст, за да ги предпазва от меките пролетни лъчи. Когато по-малкото момиченце удари невръстния роб и го смъмри, задето не държал чадъра достатъчно добре, Алтея едва се сдържа да не зашлеви с все сила глезлата на свой ред. Момчето беше прекалено малко, за да свежда глава тъй покорно. Освен това то крачеше босо върху студения калдъръм.

— Подобна гледка би разкъсала сърцето ти. Ала тези двете от малки биват приучавани да нямат сърца.

Алтея се сепна от тихия глас, прозвучал досами ухото ѝ. Тя рязко се извъртя, за да види Янтар, застанала на крачка от нея. Погледите им се срещнаха; другата жена повдигна вежда и с по-висок, високомерен тон обяви:

— Ще ти дам една медна монета, моряче, ако ми пренесеш тези материали.

— Ще се радвам да помогна — отвърна Алтея и отдаде почит по моряшки. Подир това тя взе парчето дърво, което се оказа далеч по-тежко от очакваното. Докато го наместваше в ръцете си, забеляза веселие в топазените очи на приятелката си.

Янтар се обърна и се отправи към Дъждовната улица, следвана почтително от мнимия юнга.

И в тази част на града нещата се бяха променили. По-рано само няколко магазина се охраняваха нощем, а не повече от един или два имаха охрана и през деня. Сега почти всеки дюкян можеше да се похвали с навъсен портиер, окачил къс меч или дълга кама на колана си. Чудатите и наистина вълшебни стоки от Дъждовните земи бяха

изложени единствено зад решетъчни витрини. Липсваха предишното ухание на парфюми и подправки и напевите на вятърни камбанки. Сред улиците все така цареше оживление, ала и сред продавачи, и сред купувачи се забелязваше една сдържана предпазливост, която никак не радваше погледа. Дори магазинчето на Янтар си имаше пазач. Въпросната млада жена носеше кожен жакет и небрежно си играеше с окачените на колана ѝ оръжия, докато чакаше работодателята си да отключи. Тя имаше дълга руса коса, стегната на опашка, и се усмихна на Алтея, докато последната смутено минаваше край нея. Със същия поглед някоя охранена котка би оглеждала тлъст плъх.

— Изчакай отвън, Джек. Още не съм готова да отворя — каза ѝ Янтар.

— Както желаш, стопанке — отвърна жената. Тя говореше с акцент, който чудато изкривяваше изговора ѝ. С един замислен поглед към Алтея Джек се отдръпна и затвори вратата.

— Къде си я намерила? — смаяно попита Алтея.

— Тя е стара приятелка. И ще се разочарова, когато открие, че си жена. А това тя ще открие. Нищо не ѝ убягва. Но няма опасност, че ще те издаде. Тя е мълчалива като гроб. Вижда всичко, но нищо не казва. Съвършеният служител.

— Просто ми е странно да приема, че ти имаш служители.

— Предпочитам да не го правя, но стана наложително да оставя охрана в магазина си. Реших да се преместя да живея другаде, а покрай увеличилите се взломове трябваше да оставя човек, който да пази магазина нощем. Джек се нуждаеше от място, където да живее: тази подредба устройва и двете ни.

Янтар взе парчето дърво и го остави настрана. Сетне, изненадвайки Алтея, тя я хвана за раменете и се загледа в лицето ѝ.

— Ти наистина изглеждаш като младеж. Не мога да виня Джек, че те оглеждаше така. — Янтар я прегърна горещо, след което продължи. — Много се радвам, че се завръщаш невредима. Често си мислех за теб и се чудех как се справяш. Ела в задната стаичка, ще направя чай и ще поговорим.

Говорейки, Янтар вече се отправяше натам. Алтея я последва.

Поне тази стаичка не се беше променила — все така изглеждаше като претъпканата пещера, която девойката си спомняше. Тук имаше работни плотове, връз които лежаха инструменти и недовършени

накити. В единия ъгъл имаше легло, в другия лежеше неоправен сламеник. В огнището пламтеше огън.

— Много бих искала да остана за чай, но точно сега нямам време. Първо трябва да предам съобщение. Но щом приключа, ще дойда отново. Аз и без това възнамерявах да мина да те посетя, още преди да се сблъскам с теб.

— За мен е много важно да го сториш — отвърна Янтар с глас, накарал Алтея да я погледне сепнато. В отговор другата жена допълни: — Това не е нещо, което бих могла да обясня бързо.

Алтеиното любопитство вече пламтеше, ала собствените ѝ тревоги го изтласкаха настрана.

— Аз също трябва да говоря с теб. Става дума за нещо деликатно. Може би нямам право да се меса по такъв начин, но... — Алтея се поколеба. — Може би сега моментът е най-подходящ, макар да не съм разговаряла с капитан Тенира. — Тя помълча за момент. — Аз пристигнах с живия кораб Офелия. Тя бе ранена. Надявах се, че ти ще можеш да ѝ помогнеш. Една калсидска галера препречи пътя ни и ни нападна няколко дни преди Бингтаун. Офелия си изгори ръцете, докато я прогонваше. Тя казва, че не изпитва болка, но аз забелязвам, че винаги крие ръцете си или ги държи стиснати. Не зная колко големи са щетите и дали ти би могла да ги отстраниш, но...

— Препречила пътя ви? И ви нападнала? — ужасено попита Янтар. — Във Вътрешния проход?

Тя се взираше край Алтея, сякаш загледана в някакво друго време и място. Сега гласът ѝ звучеше странно.

— Съдбата се втурва насреща ни. Времето се разтегля и дните се влачат край нас, подлъгвайки ни да мислим, че очакваната гибел е още далече. И тогава мрачните дни, които сме очаквали, връхлитат, а времето, през което сме могли да ги отклоним, е отминало. Още колко трябва да остареея, преди да се науча? Времето не достига, то никога не достига. Утрешният ден може и да не настъпи, ала днешните дни са неумолимо свързани с верига. Настоящият момент винаги остава единственото време, през което имаме възможност да предотвратим бедствието.

Алтея неочаквано почувства задоволство. Точно това бе реакцията, която бе очаквала да получи от майка си. Беше странно, че една новодошла, която дори не беше Търговка, тутакси бе осъзнала

пълното значение на вестите ѝ. А Янтар съвсем бе забравила чая. Тя вече изравяше дрехи от сандъка в единия край на стаята.

— Трябват ми само няколко секунди и ще мога да те придружа. Но нека не губим нито миг. Разкажи ми всичко, от деня, в който напусна. Разкажи ми всичко от пътуването си, дори и неща, които ти се струват маловажни. — Тя се обърна към една масичка и отвори намиращата се отгоре кутия. След един бърз преглед на съдържанието ѝ (четки и гърненца) Янтар я прибра под мишница.

Алтея не можа да не се засмее.

— Янтар, това ще ми отнеме часове... дори дни.

— Това е причината да започнем веднага. Хайде, разказвай, а аз ще се преоблека.

Грабнала дрехи, домакинята изчезна зад дървен параван, а Алтея действително поде разказ за преживяното на борда на *Жътвар*. Тя едва бе преминала първите мъчителни месеци и сблъсъка с Брашън, когато Янтар изникна отново... Не, това не беше Янтар, а някаква робиня с намацано лице. Татуировка покриваше едната загрубяла от вятъра буза. Противна рана покриваше половината горна устна и допираше лявата ноздра. Косата, доскоро сплетена, сега се спускаше безформено. Тя носеше груба памучна риза, а босите ѝ стъпала надничача изпод кърпена пола. На всичкото отгоре единият от глезените ѝ бе превързан. Платнени работни ръкавици заменяха дантелените, които Янтар обичайно носеше.

Тя разстла парче платно върху масата и започна да пренася отгоре му инструментите си.

— Ти не спиращ да ме удивляваш. Къде си се научила да се преобразяваш така? — ухилено попита Алтея.

— Казах ти, през живота си съм играла много роли. В последно време този образ ми носи голяма полза. Никой не обръща внимание на робите, те са на практика невидими. Дори мъжете, които не биха се поколебали да насилят робиня, се отвращават при вида на няколко цирея и малко мръсотия.

— Нима улиците на Бингтаун са станали толкова опасни за жените?

Янтар я погледна по начин, който се доближаваше до съжаление.

— Ти съзираш всичко случващо се, а не успяваш да го проумееш. Робите не са човешки същества, Алтея, а стока. Принадлежност.

Предмети. Какво го е грижа някой господар, че една от робините му е била насилена? Ако тя добие дете, той се сдобива безплатно с още едно робче. Ако ли не, нищо не се е променило. Онова момче, в което ти се беше загледала... неговият стопанин не търпи загуба, ако всяка нощ то заспива омаломощено от риданията си. Синините му не струват нищо. Ако лошото отношение го превърне в прекалено злобен роб, той просто ще бъде продаден. Когато робството бъде прието, нещата бързо политат надолу. Получи ли фиксирана стойност човешкият живот, то тази стойност започва да подлежи на промяна, на понижаване. Малко по малко, докато не остане никаква стойност. Докато една възрастна жена не придобие по-малка стойност от храната, която би удължила живота ѝ с ден...

Янтар въздъхна и се раздвижи.

— Сега не е времето да обсъждаме това. — Тя се приведе за един последен поглед в огледалото върху масата, грабна един окъсан шал и го пристегна като забрадка. Платното с инструментите изчезна в една пазарна кошница, обичите си тя скри. — Готово. Да вървим. Ще излезем през задния вход. На улицата ме хвани за ръка, привеждай се ниско и се вирай в мен. Така ще можем да продължим да разговаряме.

За удивление на Алтея номерът действително проработи. Малцината, които си правеха труда да ги поглеждат, бързо се извързваха отвратени. Девојката можа необезпокоявана да продължи разказа от пътуването си. На няколко пъти Янтар изсумтяваше, сякаш с намерението да я прекъсне, но когато Алтея замлъкваше, другата я подканваше с думите:

— Не, продължавай. За въпроси ще има време после, след като приключиш.

Близко до данъчния кей Янтар поспря за момент.

— Как ще ме представиш пред кораба? — поинтересува се тя.

— Ще те заведе със себе си на борда. Още не съм обсъдила това с капитана. — Алтея се навъси, представяйки си колко смущаващо ще изглежда завръщането ѝ. — Ще трябва да се срещнеш с капитан Тенира и Граг, преди да те запозная с Офелия. Наистина не зная как ще те посрещнат те. И как ще се отнесат към идеята една чужденка да работи по кораба им.

— Това остави на мен. Мога да бъда очарователна, когато се налага. Хайде, води.

Никой не попречи на Алтея да достигне дъсчения мост. Вече стъпила на него, тя престорено се огледа и направи знак на Янтар да я последва.

Двамата данъчни пазачи я забелязаха веднага, разбира се. Единият не скри отвращението си, а другият избухна в смях. Но никой от тях не попречи на похотливия юнга да заведе повлеканата си на борда.

На борда на Офелия дежурният моряк смаяно повдигна вежди, но премълча в отговор на Алтеиния жест. Той ги съпроводи до каютата на капитана и се отдръпна, докато Алтея почукваше.

— Влез — каза Тенира. С кимване Алтея подкани спътницата си вътре.

Капитанът бе разгърнал някакъв пергамент на бюрото си и пишеше, а Граг стоеше до един от илюминаторите и се взираше навън.

— Алтея, какво...? — невярващо промълви капитанът, когато вдигна поглед от листа. Синът му скриви уста презрително.

— Аз не съм това, което изглеждам, капитане — отвърна Янтар, изпреварвайки обяснението на Алтея. Нейният глас бе тъй въздигнат, с толкова безпогрешно произношение, че никой не би се усъмнил в думите ѝ. — Покорно моля да извините начина, по който се явявам пред вас. Сметнах за разумно да се явя в прикрит вид. Аз съм приятелка на Алтея — тя може да потвърди. Тя ми разказа за сблъсъка, който се е наложило да изтърпите близо до родното пристанище. Аз съм тук не само в израз на подкрепа към вашата безкомпромисна позиция, а и за да предложа услугите си в отстраняването на раните, които ръцете на Офелия са понесли.

Само на един дъх тя бе изразила гладко всичко онова, което Алтея би предала с много запъвания. Сега Янтар изчакваше, сключила ръце пред себе си, отметнала глава и вперила искрен поглед към капитана.

Двамата мъже се спогледаха. Сетне Тенира изрече нещо, което смая Алтея.

— Наистина ли ще успеете да ѝ помогнете? Измъчвам се да я гледам как се срамува от вида, който са придобили ръцете ѝ.

В гласа му се долавяше дълбоко чувство, оставило Алтея смаяна.

— Не зная — със същата искреност отвърна Янтар. — Не съм запозната дълбоко с този материал. Скъпите ми познания ми казват,

че той е изключително фин. Тази особеност може да е попречила на сериозното увреждане на дървото. Но ще мога да кажа единствено след като погледна ръцете ѝ. Най-вероятно.

— Тогава да отидем да погледнем — веднага реши Тенира. Подир това той погледна Алтея. — Зная, че ми носиш отговор от майка си. Не мисли, че се отнасям пренебрежително към тези вести. Ала Офелия е моят кораб.

— Да, тя е на първо място — потвърди Алтея. — Аз също си мислех за това, когато поканих Янтар да ме придружи.

— Това никак не ме изненадва — с мек глас каза Граг и дръзна да докосне ръката ѝ. След това той се поклони към Янтар. — За мен е чест да се запозная с всеки, когото Алтея нарича свой приятел. За мен това е достатъчна препоръка.

— Моят син ми дава пример за обноски. Простете, госпожице. Аз съм Томи Тенира, Търговец и капитан на живия кораб Офелия. Това е Граг Тенира, мой син.

В този миг Алтея осъзна, че не знае фамилното име на Янтар. Но приятелката ѝ я изпревари и тук, изричайки:

— Аз съм Янтар, майсторката на накити от Дъждовната улица. С нетърпение чакам да се запозная с вашия кораб.

Без повече формалности капитанът ги поведе към носа. Там веднага пролича, че Офелия прелива от любопитство. Тя оглеждаше Янтар с едва сдържано възмущение, което неволно накара Алтея да се усмихне. Веднага щом присъствието на непознатата бе обяснено, фигурата се извърна към нея и протегна обгорените си ръце.

— Смятате ли, че ще успеете да ми помогнете? — тежко попита тя.

За пръв път Алтея получаваше възможност да огледа щетите. Лепкавите късове катран бяха се задържали за известно време. Пламъкът бе облизал долната част на лявата ѝ китка. Всичко това караше аристократичните ѝ ръце да приличат на ръцете на перачка.

Янтар обгърна едната огромна ръка в своите. Тя леко прокара пръст по обгорения участък, сетне потри по-силно.

— Кажете ми, ако ви заболи — със закъснение рече жената. Тя се бе навъсила в съсредоточение. — Необичайно дърво — добави Янтар на себе си. Тя разгърна платното с инструменти и си избра един, за да остърже леко един от почернелите пръсти.

Офелия рязко си пое дъх.

— Боли ли? — веднага попита Янтар.

— Не като човешка болка. Но усещането е... неправилно. Увреждащо.

— Мисля, че обгореното е само слой, под който материалът е останал невредим. С помощта на инструментите си ще мога да отстраня почернялото. Може да се наложи да загладя ръцете ви и тогава ще се окажете с малко по-тънки пръсти. Но ще мога да спазвам добра съразмерност, освен ако щетите не се простират по-дълбоко от очакваното. Само че ще трябва да изтърпите онова усещане докато работя. Предварително не мога да ви кажа колко време ще ми отнеме.

— Ти какво мислиш, Томи? — обърна се фигурата към своя капитан.

— Мисля, че няма какво да губим, ако опитаме — меко отвърна той. — Сигурен съм, че госпожица Янтар ще спре, ако усещането стане нетърпимо.

Офелия се усмихна нервно. В следващия миг тя придоби замислен вид.

— Ако успеете да оправите ръцете ми, може би бихте могли да се заемете и с косата ми. — Тя повдигна ръка към дългите и тежки къдрици. — Тази прическа е толкова старомодна. Често съм си мислела, че ако можех да подреда букли около лицето си и...

— Офелия... — простена капитан Тенира, а останалите се засмяха.

Янтар все така държеше ръката на фигурата и я разглеждаше, свела глава.

— Ще се затрудня да постигна същия оттенък. За първи път виждам цвят, който толкова добре имитира плът, без да скрива структурата на материала. Чувала съм, че живият кораб сам си създава цвета при събуждането си. — Тя открито се вгледа в Офелия и попита: — Това ще се случи ли отново, ако ми се наложи да стържа прекалено дълбоко и разкрия безцветно дърво?

— Не зная — тихо отвърна фигурата.

— Това няма да бъде работа за един ден — решително продължи Янтар. — Капитане, ще трябва да заръчате на хората си да ми позволяват да идвам на борда. Аз ще запазя тази дегизировка. Това приемливо ли е?

— Предполагам — неохотно се съгласи капитанът. — Макар че ще бъде трудно да обясня на останалите Търговци причината да поверявам тъй деликатна работа на робиня. И защо изобщо използвам робски труд. Трябва да знаете, че аз съм противник на робството под каквито и да било форми.

— Аз също — отвърна Янтар. — Също като много други хора от този град.

— Така ли? — горчиво отбеляза Тенира. — Явно не съм успял да доловя публичното възмущение.

Янтар леко потупа фалшивата си татуировка.

— Ако се преоблечете в подобни парцали и си изрисувате подобен срамен знак, ще чуете гласовете на онези, които най-ожесточено се противопоставят на робството. Не подминавайте тези съюзници. — Тя си избра малко ренде и започна да намества ножа. — Ако, да речем, човек би се интересувал да научи подробности за началника на данъчната служба, сред тези роби лесно би могъл да намери подкрепа. Мисля, че и писарят, който води неговата кореспонденция със сатрапа, също е роб.

Алтея неволно потръпна. Откъде Янтар знаеше толкова неща? И защо си беше правила труда да ги узнава?

— Вие говорите като човек, който е запознат с подобни неща — отбеляза капитан Тенира.

— О, аз съм взела своето от интриги и заговори. Намирам ги за безвкусни. И необходими. Също както болката понякога е необходима. — Тя допря рендето до дланта на Офелия. — Не мърдайте — тихо я предупреди Янтар. — Сега ще отстраня най-голяма част от увредения слой.

Настъпи мълчание, последвано от противно стържене. Посипаха се парчета овъглено дърво. Миризмата напомняше на Алтея за опърлена коса. Офелия тихо простена, сетне се загледа към морето. Тя бе стиснала зъби.

Лицето на капитан Тенира оставаше почти безизразно. С небрежен тон той се обърна към Алтея:

— Предаде ли съобщението ми?

— Да. — Алтея прогони чувство, наподобяващо срам. — За съжаление отговорът ми не представлява голяма утеха. Майка ми каза, че ще разговаря със сестра ми. Кефрия е тази, която носи нашия глас

пред Търговския съвет. Майка ми ще я посъветва да се яви на следващото събрание и да даде гласа си във ваша подкрепа.

— Разбирам — отвърна възрастният мъж. Той също се пазеше да не изрази чувства.

— Искан ми се баща ми да беше още жив... — промълви Алтея.

— А на мен ми се иска ти да носеше гласа на семейство Вестрит. Ти трябваше да наследиш семейния кораб.

Алтея оголи най-дълбоката си рана:

— Не съм сигурна, че Кефрия ще ви подкрепи.

Отвърна й смаяно мълчание, през което тя продължи.

— Не зная как тя би могла да ви подкрепи, без да навреди на съпруга си. За всички е ясно, че появата на калсидските галери е свързана с желанието на сатрапа да защити търговията с роби. Той не се интересуваше от пиратите, докато те не започнаха да нападат превозвачите на роби. И като говорим за поддържане на робството... Кайл пренася роби с Вивачия. Не мисля, че Кефрия ще се противопостави на съпруга си. Дори и ако тя не е съгласна с него, тя никога не би дръзнала да се възпротиви.

— Не... — смая се Офелия. — Как са могли да сторят подобно нещо! Вивачия е толкова млада! Как ще понесе тя всичко това? Да не би майка ти да си е изгубила ума, че е позволила всичко това да се случи? Как са могли да причинят това на собствения си кораб?

Граг и Тенира мълчаха. Непоклатим израз на обвинение бе изникнал върху лицето на капитана, а синът му бе придобил измъчен вид. Въпросът продължаваше да стои без отговор, отправен в обвинение.

— Не зная — с мъка отвърна Алтея. — Не зная.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ОТСЪЖДАНЕ

— Къде ли може да е тя? Какво ли прави? — тревожеше се Кефрия.

— Не зная — сковано отвърна майка ѝ.

Кефрия сведе поглед към чая си и преглътна следващите си думи. Тя за малко не бе попитала майка си дали е сигурна, че действително е видяла Алтея. Изминалата седмица бе изтощителна, затова тя не би укорила старата жена за подобни халюцинации. Те биха били много по-лесни за прощаване от появата на малката сестра, изчезнала отново. Никак не помагаше и фактът, че майка ѝ се отнасяше с подобно примирение към недопустимите постъпки на Алтея.

Роника каза примирително:

— Тя ми каза, че ще върне преди изгрев. Слънцето едва-що залезе.

— Не ти ли се струва необичайно, че една млада и неомъжена жена от добро семейство трябва да се разхожда сама през нощта, още повече на първата нощ подир завръщането си след едногодишно отсъствие?

— Няма никакво съмнение, че това е така. Но пък е нещо типично за Алтея. Аз вече съм се примирила, че не мога да я променя.

— На мен обаче не се полага подобно снизхождение! — намеси се Малта. — На мен дори през деня не ми позволявате да излизам.

— Така е — отвърна Роника Вестрит и продължи да потраква с иглите за плетене. Тя не обърна внимание на раздразненото изсумтяване на внучката си.

Трите бяха вечеряли рано и сега седяха в кабинета. Никоя от тях не бе изрекла гласно причината за изчакването им. Не беше и нужно.

Роника плетеше усилено, като включена в надпревара. Кефрия не притежаваше подобно съсредоточение. Тя бродираше занесено, по-скоро съсредоточена върху решителността си, че няма да допусне сестра ѝ да я разстрои. Тя нямаше да допусне спокойствието, което най-сетне си бе възвърнала, отново да ѝ бъде отнето.

Малта се отличаваеше от останалите две жени с липсата си на конструктивно занимание. По време на скромната им вечеря тя бе ровичкала из чинията си и се бе оплакала, че слугите на Давад вече й липсват. Понастоящем тя крачеше из стаята, прокарваше пръсти по плота на бюрото, разглеждаше дребните предмети, които дядо й бе донасял за спомен от пътешествията си, и отново ги връщаше по местата им. Тази нейна несмиримост дразнеше и без това напрегнатите нерви на Кефрия. Поне Силдин вече си беше легнал, изтощен от дългата и оживена седмица. Виж, Малта бе я прекарала в пълен възторг. Последната заминала си карета девойката бе съпроводила с тъй отчаян поглед... Тя напомняше на майка си на някакво морско създание, изоставено от отлива.

— Скучно ми е — оповести Малта, давайки израз и на майчината си мисъл. — Искан ми се Дъждовните Търговци още да бяха тук. Те не прекарват вечерите си в подобно седене.

— Сигурна съм, че у дома си те правят точно това — решително възрази Кефрия. — Никой не урежда празненства всяка вечер, Малта. Не бива да изграждаш отношенията си с Рейн на това очакване.

— Ако той ме вземе за своя съпруга и двамата си имаме собствен дом, мога да ти кажа, че вечерите няма да бъдат скучни. Ще каним приятели на гости, ще има музика. Или пък самите ние ще гостуваме. Дело и аз решихме, че когато се омъжим и можем да правим каквото си искаме, често ще...

— Ако се омъжиш за Рейн, ти ще отидеш да живееш в Дъждовните земи, а не в Бингтаун — тихо изтъкна Роника. — Ще трябва да се сприятелиш с тамошните хора и да се научиш да живееш като тях.

— Защо винаги държиш да си толкова мрачна? — остро попита Малта. — Каквото и да кажа, ти винаги намиращ нещо опако. Ти просто искаш да остана нещастна завинаги!

— Вината не е в онова, което аз казвам, а в глупостите, с които ти...

— Майко, моля те. Просто ще полудея, ако двете започнете да се карате.

Последва мълчание.

— Съжалявам. Аз не искам Малта да бъде нещастна. Искан тя да се осъзнае и да разбере, че трябва да избере да бъде щастлива сред

живота, който я очаква. Тези налудни представи за безкрайни приеми и забавления не са...

— Хич и не се учудвам, че леля Алтея е избягала! — с вик я прекъсна Малта. — На всички ти вещаеш единствено скука и неблагоприятен труд. Е, моят живот няма да бъде такъв! Рейн ми разказа множество вълнуващи неща за Дъждовните земи. Когато отидем да посетим семейството му, той ще ми покаже града на Древните, откъдето са дошли огнените кристали, джидзинът и какви ли още не чудни неща. Той ми каза, че там имало места, където човек само с един допир изпълва помещенията със светлина. Казва, че понякога дори се виждат призраците на Древните, занесени в някогашния си живот. Не всички могат да ги виждат, само най-чувствителните, но той каза, че е възможно аз също да притежавам това умение. Най-даровитите понякога долавят ехото на музика. Той ще ме облече както подобава на една жена от рода Купрус. И няма да ми се налага да бърша прах, да лъскам сребро или да готвя, ще има слуги, които ще вършат всичко това. Рейн каза... Майко, защо се усмихваш така? Присмиваш ли ми се? — възмути се девойката.

— Напротив. Мислех си, че ти много харесваш този млад мъж. — Кефрия леко поклати глава. — И си спомнях всичките планове, които двамата с баща ти чертаехме за съвместния си живот. Тези мечти не се сбъдват винаги, ала изготвянето им всякога е много приятно.

— На мен ми се струва, че тя харесва онова, което той ще ѝ донесе — тихо поправи Роника. — Но и в това няма нищо лошо. Младите хора, които споделят същите мечти, често се спогаждат много добре.

Малта се спря пред камината и започна да рови сред пламъците с ръжена.

— Не говори сякаш вече всичко е решено, защото не е така — глезено отбеляза тя. — У него има много лоши неща. Не само воалът и ръкавиците, заради които не зная как изглежда. Той непрекъснато говори за политика. В един момент говори за приеми и приятели, а в следващия говори за война с Джамаилия и как трябвало да се поддържа взаимно, колкото и труден да станел животът. Сякаш всичко това би било някакво приключение! Освен това той казва, че робството е лошо, макар аз да му обясних, че според татко то се отразява добре на Бингтаун. Освен това му казах, че татко продава

роби. Той дори дръзна да каже, че татко щял да размисли и да разбере, че робството било несправедливо и се отразявало зле на икономиката. И щял да започне да плава по Реката!

— И освен това говори за деца. Сякаш аз ще родя още на следващия ден след сватбата! Когато му казах, че трябва да имаме и къща в Бингтаун, за да можем да идваме тук и да гостуваме на приятелите ми, той се смя! Каза, че щом съм била зърнела чудесата на неговия роден град, съм щяла да забравя Бингтаун. И каза още, че няма да имаме собствена къща, а само няколко стаи в огромния дом на семейството му. Така че въобще не съм сигурна, че ще избира Рейн.

— Явно двамата подробно сте обсъдили бъдещето, което би ви очаквало — каза Роника.

— Той говори така, сякаш всичко е уредено. Когато му казвам, че не е, той се усмихва и пита защо толкова съм обичала да го измъчвам. Всички мъже ли са толкова глупави?

— Поне всички, които съм познавала — самодоволно я увери Роника. И след това добави с по-сериозен глас: — Ако си решила да откажеш предложението му, трябва да ни кажеш. Колкото по-скоро прекратим ухажването, толкова по-лесно ще бъде за двете семейства.

— Още не съм решила. Не съвсем. Ще се нуждая от известно време.

В стаята настъпи тишина, сред която Малта обмисляше възможностите си, а другите две жени размишляваха над промените, които нейният избор би означавал за тях.

— Искане ми се да знаех къде е Алтея — изрече Кефрия.
Майка ѝ въздъхна.

Алтея остави чашата си. От печеното пиле не беше останало почти нищо. Срещу нея Янтар внимателно поставяше приборите си върху чинията. Джек се облегна назад и се зае да чисти зъби. Тя улови погледа на Алтея и се усмихна:

— Случайно да имаш братя? — пошегува се тя. — Очи като твоите нямат място върху женско лице.

— Джек, не смущавай Алтея — шеговито я смъмри Янтар. — Защо не излезеш да се разходиш? Двете с нея трябва да проведем сериозен разговор.

Джек се надигна с изсумтяване и раздвижи рамене. Това ѝ движение се оказа съпроводено с пропукването на мускули.

— По-добре проведете сериозно пиене. Бива ли първата вечер в родния град да се прахосва с разговори? — Тя се усмихна, при което зъбите ѝ блеснаха хищнически.

— Кой знае, може да се стигне и до това — отбеляза Янтар. Пред нейния поглед Джек нахлузи ботуши и си взе леко наметало. Веднага щом вратата се затвори след нея, домакинята се облегна на лакти и повдигна пръст към Алтея. — Продължи разказа си. И този път не се опитвай да предъвкваш моментите, в които си се представяла зле. Аз не искам това от теб, за да ти се присмивам.

— А защо? — попита Алтея. Тя наистина се чудеше защо разказва всичко това. Тя знаеше сравнително малко за тази жена. Защо ѝ разказваше всичко, случило се от последната им среща насам?

— Предполагам, че ти дължа този отговор. — Янтар замълча за момент, за да подреди мислите си. — Аз не мога да напусна Бингтаун. Има работа тук. Ала тази работа зависи от събития, които се случват другаде. В Джамаилия и Вътрешния проход, например. По тази причина искам от теб да ми разкажеш за промените, които си видяла по тези места.

— От това обяснение не разбирам нищо — тихо изтъкна Алтея.

— Предполагам. В такъв случай ще бъда пряма. Аз съм решила да донеса известни промени. Решила съм да унищожа робството, не просто в Бингтаун, а и на цялата територия на Джамаилия и Калсид. Искам да видя Бингтаун свободен от джамаилско влияние. И освен това искам, повече от всичко, да разреши гатанката на змията и дракона.

Тя се усмихна, докато изричаше тези думи. Ръката ѝ потупа драконовата обича, носена на лявото ухо, и сетне змията, увиснала от дясното. Подир това жената повдигна вежди към Алтея и замълча подканящо.

— Дракон и змия? — объркано попита Алтея.

Лицето на Янтар се промени. Отвратителна мъка пробяга по него, последвана от умора. Тя се облегна назад и изрече:

— Когато най-сетне изрекох това пред теб, ти трябваше да скочиш на крака със сепнат вид. Или да възкликнеш. Или да поклатиш

глава и да ми я обясниш. Последното нещо, което очаквах, бе да ме погледнеш с любезно объркване.

— Съжалявам — сви рамене Алтея.

— И тези думи не носят никакво значение за теб? Драконът и змията?

В гласа на Янтар се долавяше отчаяние. Алтея отново сви рамене.

— Моля те. Помисли. Аз бях уверена, че ти си тази, която търся. Някои сънища разклащаха тази увереност, ала всеки път, когато те зърнех на улицата, убеждението ми се възвръщаше. Ти си тази, която търся. Ти трябва да знаеш. Мисли. Драконът и змията. — Тя се приведе към Алтея, приковавайки я с умоляващ поглед.

Алтея си пое дъх.

— Дракон и змия. Добре. На един от Пустите острови видях скала, която наричат Дракона. А по време на обратния курс корабът ни бе нападат от морска змия.

— Ти не спомена нищо за дракон, когато ми разказваше за лова!

— Не ми се стори важно.

— Разкажи ми. — Очите на Янтар пламтяха като котешки.

Алтея се раздвижи, за да напълни халбата си от глинената кана с бира.

— Няма много за разказване. Ние бяхме разположили лагера си в подножието ѝ, докато ловувахме. Това е обикновена скала, която стърчи от земята. Когато светлината попадне върху нея под определен ъгъл, скалата заприличва на мъртъв дракон. Един от моряците се опитваше да ми разправи как това действително било дракон и как ако съм се била изкатерела съм щяла да открия остатъка от стрела в гърдите му.

— А ти изкатери ли се?

Алтея се усмихна засрамено.

— Беше ми любопитно. Една нощ аз се покатерих. Оказа се, че Релър ми е казвал истината. Предните му лапи действително стискаха стрела, забодена в гърдите му.

— В такъв случай това не е обикновена скала? Наистина е имало предни лапи?

Девойката сви устни.

— А може би някои моряци са я разкрасили в свободното си време. Така смятам. Релър твърдеше, че Драконът е лежал там безброй години. Само че стрелата не изглеждаше захабена или прогнила. Тя беше прекрасно парче магическо дърво. Изненада ме единствено, че толкова време никой не я е задигнал. Но пък моряците са суеверни хора, а магическото дърво се ползва с опасна репутация.

Янтар седеше като омагьосана.

— Що се отнася до змията...

— Мълчи! — прекъсна я Янтар. — Трябва да помисля за момент. Стрела от магическо дърво. Заради това ли е било всичко, една стрела? Но от кого е била изстреляна? Кога? Защо?

Алтея не можеше да отговори на нито едно от тези питання. Тя надигна халбата си и отпи голяма глътка. При отпускането ѝ можа да види, че Янтар се усмихва насреща ѝ.

— Разкажи ми остатъка от историята си. Включи и змията, когато се стигне до нея, и ми разкажи колкото се може повече. Обещавам, че ще слушам внимателно. — Тя наля малко златисто бренди в чашата си и отново се облегна назад.

Джек се оказа права: каната с бира бе опразнена на два пъти, а съдържанието на бутилката с бренди намаля заплашително, преди Алтея да довърши историята си. На срещата със змията тя се задържа по настояване на Янтар. Последната проявяваше голям интерес към начина, по който змийската лига разяждала плат и плът, и кимна мълчаливо, когато чу Брашъновото твърдение, че змията приличала на разумно същество. И все пак Алтея можеше да усети, че нищо от тази част на разказа ѝ не привлече вниманието, както стрелата от магическо дърво.

В един момент питаннята на Янтар свършиха. Огънят в камината бе почти догорял. При завръщането си от тоалетната Алтея откри, че приятелката ѝ е наляла оставащото бренди в две малки чашки. Около тях бяха обвити дървени дръжки във формата на бръшлян, очевидно изработка на самата Янтар.

— Да пием — предложи тя — за всичко, което е наред със света. За приятелството и за качественото бренди.

В отговор Алтея повдигна чаша, но не можа да се сети за нещо, което да прибави към тоста.

— За Вивачия? — опита се да помогне Янтар.

— Желая й здраве, ала докато нейната палуба не се озове под мен, тя остава заплетена с всичко, което е грешно със света.

— За Граг Тенира? — шеговито предложи другата.

— Това също е прекалено сложно.

Тук Янтар се усмихна широко.

— За Брашън Трел!

Алтея простена и поклати глава, но Янтар вече надигаше чаша.

— За неразумните мъже, които се отдават на страстите си. — Тя погълна брeндитo си. — За да могат жените да твърдят, че не са имали нищо общо.

Последното тя прибави точно когато Алтея се бе примирила и на свой ред надигаше чашката си. Девојката се задави и протестира:

— Янтар, това не е справедливо. Той се възползва от мен.

— Нима?

— Разказах ти — упорито отвърна Алтея. В действителност тя бе разказала съвсем малко, не повече от лаконично признание. В онзи момент Янтар се бе ограничила да повдигне вежда, но сега се взираше насреща й с лукава усмивчица. Алтея си поe дъх. — Бях пила, освен това в бирата бяха сложили сънотворно, на всичкото отгоре ме бяха ударили по главата. После той ми даде киндин. Освен това ми беше студено, бях и уморена.

— Всичко това се е отнасяло и за Брашън. Аз не виня никого, Алтея. Не мисля, че някой от вас трябва да се оправдава за случилото се. Мисля, че вие сте споделили онова, от което всеки от двамата се е нуждаел в онзи момент. Топлина. Дружба. Удовлетворение. Потвърждение.

— Потвърждение?

— Значи приемаш първите три?

Алтея не отвърна на въпроса.

— Трудно е да се говори с теб — оплака се тя. И отново попита. — Какво потвърждение?

— Потвърждение на онова, което сте били — отвърна Янтар с тих глас.

— Значи ти също ме смяташ за уличница. — Алтея не успя да се пошегува.

За момент Янтар се замисли, наклонила стола си назад.

— Ти сама знаеш какво си. Не ти е нужно мнението ми. Нужно е единствено да погледнеш към мечтите си. Някога представяла ли си се като съпруга и майка? Замисляла ли си се какво би било усещането да носиш живот в себе си? Представяла ли си си как се грижиш за децата си, докато очакваш съпруга си да доплава обратно?

— Само в най-мъчителните си кошмари — изтърси Алтея и се засмя.

— Щом никога не си очаквала да бъдеш подобна съпруга, нима си очаквала, че ще изживееш целия си живот, без да опознаеш мъжете?

— Не съм се замисляла за това. — Тя придърпа халбата по-близо. Янтар изсумтя.

— В теб има част, която мисли почти изцяло за това, ала ти отказваш да го признаеш. Отказваш да поемеш отговорността за нея. Предпочиташ да си представяш, че това е нещо, което просто ти се случва, нещо, към което някой мъж те прилъгва. — С тропот столът ѝ зае полагащата му се позиция: стъпил здраво и с четирите си крака. — Ела — подкани тя. — Приливът настъпва, а аз имам среща. — Тя хлъцна. — Тъкмо и двете ще се разходим.

Алтея също се надигна. Тя не можеше да реши дали казаното от Янтар я е наскърбило или развеселило.

— Къде отиваме? — попита тя и прие подадената ѝ окъсана дреха.

— На плажа. Искам да се запознаеш с един мой приятел. Парагон.

— Парагон? Корабът Парагон? Аз го познавам добре!

Янтар се усмихна.

— Зная това. Една нощ той те спомена. Каза го случайно, а аз се престорих, че името ти не ми е познато. Но дори и ако Парагон не се беше издал, аз пак щях да разбера. Ти беше оставила следи от присъствието си на борда му. Те бяха примесени с вещите на Брашън.

— Какви следи? — подозрително се осведоми девойката.

— Малко гребенче, което ти носеше в косата си първия път, когато те видях. То бе оставено край един от илюминаторите, явно забравено.

— Разбирам. Но какво общо имаш ти с Парагон?

Вперила внимателен поглед, Янтар обясни:

— Казах ти, той е мой приятел. — Допълнението си тя изрече с по-предпазлив глас. — Освен това аз водя преговори за закупуването му.

— Това е недопустимо! — разпали се Алтея. — Лъдчънсови никога не биха продали семейния си кораб, без значение как се е опозорил той.

— Съществува ли закон, който да забранява подобна продажба? — попита Янтар с глас, който съдържаше единствено въпросителна интонация.

— Не. Никога не е изниквала нуждата от подобен закон, защото това е традиция.

— Много от най-почитаните бингтаунски традиции отстъпват пред наплива на новодошлите. Макар да не се говори открито, всеки в града, който се вслушва в слухове, знае, че Парагон се продава. И че предложенията на спекулантите биват обмисляни сериозно.

Известно време Алтея мълча. Янтар си облече наметало и спусна качулката над светлата си коса. А спътницата ѝ най-сетне заяви:

— Ако Лъдчънсови са принудени да продадат Парагон, те биха го продали на някое от останалите Търговски семейства, а не на чужденка като теб.

— Започвах да се чудя кога ще изтъкнеш това — небрежно отвърна Янтар и отключи задната врата. — Идваш ли?

— Не съм сигурна. — Алтея излезе първа и остана да изчаква в притъмнялата уличка, докато Янтар заключи. Последните няколко минути от разговора им бяха придобили смущаваща посока. Най-притеснително бе усещането, че Янтар умишлено е предизвикала тази конфронтация. Може би тя се опитваше да изпробва приятелството им? Или зад настойчивостта ѝ се криеше някакво друго намерение? Следващите си думи тя подбра внимателно. — Не мисля, че ти си нещо по-долно от мен, само защото не си била родена в Търговско семейство. Но някои неща са част единствено от нашите кръгове — неща, които ние пазим особено ревностно. Нашите живи кораби са много специални. Ние се чувстваме длъжни да ги защитим. Трудно би било да накараме един външен човек да разбере какво са за нас тези кораби.

— Винаги е трудно да обясниш онова, което сам не разбираш — тихо отговори Янтар. — Алтея, тази мисъл трябва да бъде осъзната не

само от теб, но и от всички останали бингтаунски Търговци. За да оцелеете, вие ще трябва да се промените. Ще трябва да решите кои са нещата най-ценни за вас и да ги запазите. Трябва да приемете съюзниците, които споделят тези ценности, а не да се отнасяте към тях с подозрение. И на първо място трябва да оттеглите собственическите си претенции от нещата, които не принадлежат на вас или на Дъждовния народ, а по право се полагат на всички.

— Какво знаеш ти за Дъждовните Търговци? — остро попита Алтея и се взря в другата жена.

— Много малко. Вашите мълчаливи традиции се погрижиха за това. Подозирам, че те изравят своите съкровища от градовете на Древните и че обявяват някогашната магия за своя. Бингтаун и неговите Търговци служат като щит, който прикрива един неизвестен за останалия свят народ. Този народ се е заровил сред тайни, които не разбира. Неговите представители раздробяват смайващите знания на едно отдавнашно време, на един отдавнашен народ, и ги продават като дрънкулки. Аз подозирам, че те унищожават също толкова, колкото и изравят. Ела, да вървим.

Алтея си пое дъх да отговори, но в следващия момент стисна зъби и я последва.

Мълчанието трая няколко мига и бе прекъснато от смеха на Янтар.

— Виждаш ли? Ти дори отказваш да ми кажеш дали моите предположения са верни.

— Тези неща касаят Търговците. Ние не ги обсъждаме с външни хора. — Младата жена осъзнаваше хладината в гласа си, но не съжаляваше за нея.

Известно време двете вървяха мълчаливо, като непознати. Глъчката на нощния пазар долиташе до тях смътно, спомен от по-добри времена. Откъм морето духаше хладен вятър. В тези часове преди изгрева по нищо не личеше, че е пролет: светът се бе завърнал сред мразовития мрак на зимата.

Алтея се чувстваше отчаяна. Тя не бе осъзнавала колко е ценила дружбата си с Янтар.

Другата жена неочаквано я хвана за ръката. Този допир допълнително подчерта настойчивостта на думите ѝ.

— Бингтаун не може да се справи сам — подчерта тя. — Джамаилия е прогнила. Сатрапът ще ви отстъпи на Калсид или без нито миг размисъл ще ви продаде на новодошлите. Той не се интересува от вас, Алтея. Както не се интересува от честта си или от споразумението, сключено между неговия предтеча и жителите на Бингтаун. Както не се интересува от собствените си поданици в Джамаилия. Косго е толкова вторачен в себе си, че не е в състояние да осмисли нищо, което не е пряко свързано с него. — Янтар поклати глава, съумявайки да изрази дълбока мъка с този си жест. — Той пое властта прекалено млад, прекалено неопитен, макар да притежаваше голям потенциал и огромен талант. Баща му се радваше на това обещание, а наставниците му бяха очаровани. Никой не искаше да ограничава този дирещ дух и той получаваше пълна свобода в проучванията си, без да бъде спиран от дисциплина. За известно време това приличаше на разгръщането на рядък цвят.

Янтар замълча, отдадена на спомените от едно предпочитано време. С въздишка тя поднови разказа си:

— Ала нищо не може да процъфтява в отсъствието на граници. В началото дворът наблюдаваше с веселие, когато младият наследник откри насладите на плътта и започна да им се отдава несдържано. С познатата си любознателност той искаше да изпита всичко. Всички смятаха, че това е само период от неговото развитие. Вместо фаза, това се оказа неговият край. Обграден от сладострастие, изцяло съсредоточен върху диренето на удоволствие, той стана още по-себевгълбен. Амбициозните хора съзряха в това начин да си спечелят благоволенieto на бъдещия сатрап и започнаха да насърчават желанията му. Безскрупулните съзряха възможност да придобият власт — те го запознаваха с нови и редки удоволствия, с които само те можеха да го снабдяват. Когато баща му умря неочаквано и Косго зае мястото му, той вече бе оплетен в конците, които други дърпаха. С течение на времето тези нишки само го оплетоха допълнително.

Янтар се засмя сухо.

— Иронично е: младежът, който нито веднъж не се натъкна на преградите на дисциплината, сега се задушаваше сред вървите на собствените си слабости. Неговите врагове ще ограбят народа му и ще поробят земите му, а през цялото време той ще се усмихва блажено сред миризмата на замайващи треви.

— Ти си добре запозната със случилото се.

— Така е.

Остротата на този отговор накара Алтея да преосмисли следващия си въпрос.

— Защо ми разказваш всичко това? — попита девойката.

— За да те накарам да се събудиш. Делегациите до сатрапа и изтъкването на някогашни споразумения няма да дадат резултат. Покварата на властта е разяла прекалено дълбоко владетеля и влиятелните столични родове. Те са прекалено заети да се боричкат за оставащите късчета влияние, за да обръщат внимание на случващото се с Бингтаун. Ако вашият град желае да продължи да съществува, ще трябва да привлече съюзници. Не просто сред новодошлите, които споделят бингтаунските идеали, а и сред робите, доведени тук силом. Дъждовните Търговци също ще трябва да пристъпят от сенките: не просто за да защитят правата си, а и за да поемат отговорност за нещата, които вършат.

Алтея неочаквано спря. Янтар направи още една крачка, преди също да спре и да се обърне.

— Трябва да си вървя у дома, при близките си — прошепна Алтея. — Всички тези неща, които ми разказа, ме накараха да се замисля не само за Бингтаун, но и за положението на семейството ми.

Янтар пусна ръката ѝ.

— Ако съм те накарала да проумееш, че тези две неща са свързани, то тази вечер не е била изгубена. Някой друг път ще те заведе при Парагон. И тогава ти ще ми помогнеш да го убедя, че той трябва да подкрепи усилията ми да го купя.

— Първо ще трябва да убедя себе си в това — предупреди я Алтея. Тя се чувстваше доволна от факта, че Парагон е проявил достатъчно разум да се възпротиви на намеренията на Янтар. Макар да я харесваше, Алтея смяташе, че за Парагон все би се намерил по-добър купувач.

Тя прибави и този проблем към нещата, които трябваше да разреши. При следващата среща с Граг и баща му щеше да обсъди това.

— Ще се убедиш, ако си отвориш очите и ушите. Бъди внимателна, Алтея. Отбий се, когато можеш. А междувременно мисли. Помисли над всичко, което измъчва Бингтаун. Обръщай внимание на

всичко, което ти се струва нередно, дори и нещата, които не изглеждат пряко свързани с теб. Тогава ще достигнеш до същото заключение, до което достигнах аз.

Алтея кимна мълчаливо. Тя премълча отговора, че сама ще достигне до заключенията си. Добруването на семейството ѝ идваше на първо място.

— Цяла нощ ли ще будуваме? — най-сетне попита Малта.

Отговорът на Кефрия бе изненадващо мек.

— Аз ще остана да изчакам Алтея. Но зная, че ти сигурно си много уморена. Седмицата беше доста наситена за теб. Ти можеш да вървиш да си легнеш, ако искаш.

— Нали ти ми каза, че двете с баба ще започнете да се отнасяте с мен като с възрастна, ако се държа като такава. — По време на тази реплика Малта държеше под око баба си; по проблясъка в очите ѝ девойката видя, че целта е била поразена. Беше време старицата да осъзнае, че Малта и майка ѝ са обсъждали подобни неща насаме. — Смятам, че щом вие двете ще останете да изчакате леля Алтея, аз също трябва да го сторя.

— Както искаш — уморено каза майка ѝ. Тя отново взе гергефа си и се загледа в опънатия гоблен.

Малта се облегна назад в креслото си и се намести по-удобно, подвила крака под себе си. Гърбът ѝ болеше, а главата ѝ пулсираше. И въпреки това тя се усмихваше. Каква седмица!

Девойката повдигна ръце и започна да разпуска косата си. Какво ли щеше да каже Рейн, ако можеше да я види в този момент, да види как косите ѝ бавно се спускат? Тя си го представи седнал насреща ѝ. Той щеше да наклони глава, а воалът леко щеше да трепне под въздишката му. Той щеше леко да подръпва крайчетата на ръкавиците си. Бе ѝ доверил, че тях намира за по-дразнещи от воала.

— Допирът на непокритата кожа с друга повърхност е в състояние да споделя толкова неща. А споделеното докосване на една кожа с друга е в състояние да разкрие неща, които на устните не е разрешено да изричат.

— Можеш да си свалиш ръкавиците — бе отвърнала тя. — Няма да се плаша.

Воалът на Рейн бе трепнал под тихия му присмех.

— Не мисля, че би имало от какво да се страхуваш, малка котанке. Но аз обещах на майка си, че това ухажване ще протече подобаващо.

— Така ли? — Малта се бе привела напред, свеждайки гласа си до приятен шепот. — Казваш ми това, за да ме накараш да се почувствам в безопасност, или за да ме обезкуражиш да не опитам нещо неподобаващо?

След тези думи тя се усмихна леко и повдигна едната си вежда. Този израз тя често бе упражнявала пред огледалото си.

Лекото трепване на воала пред лицето му показва, че ходът ѝ е сполучил. Това рязко поемане на дъх издаваше, че той е смаян и зарадван от дързостта ѝ. А имаше и друго. Над рамото му тя забеляза навъсеното изражение на Керуин Трел. В онзи момент тя се засмя възторжено, преструвайки се, че е насочила вниманието си изцяло към Рейн. Керуин грабна бутилката от подноса на един минаващ наблизо слуга и сам напълни чашата си. Той бе прекалено добре възпитан, за да си позволи да тръшне бутилката на масичката до себе си, ала дъното ѝ пак се отпусна с известно издрънчаване. Дело се привеждаше към него, за да го смъмри, но брат ѝ само махна с ръка. Какво ли си бе помислил той в онзи момент? Че е бил прекалено сдържан в ухажването си? Че е изпуснал възможността едно рядко създание като Малта Вестрит да се усмихва насреща му по подобен начин?

Тя определено се надяваше това да е така. Само при мисълта за напрежението между двамата мъже я спохождаха приятни тръпки. Толкова се радваше, че е успяла да придума майка си да уреди това прощално празненство, с което да изпратят Рейн. Тя бе помолила да го запознае с приятелите си, за да види как ще приемат те нейния ухажор от Дъждовните земи. И мероприятияето се бе оказало по-успешно и от най-дръзките ѝ надежди. Особено заради начина, по който останалите момичета се бяха пръскали от завист да гледат по какъв начин тя бива обгрижвана.

Малта бе успяла да задели време да се измъкне заедно с Дело, за да ѝ покаже дрънкулките, които Рейн бе съумял да прокрадне заедно с разрешените му дарове. Водното конче, кацнало сред цветята в спалнята ѝ, бе изработено от скъпоценни камъни и редки метали. Една от бутилките парфюм бе съдържала дребен син огнен кристал.

Разгърнатата, обвивката на кошничка с подсладени листенца се бе оказала достатъчно голяма, за да обвие леглото ѝ. Една неподписана бележка сред гънките ѝ обясняваше, че от подобна ефирна тъкан жените от Дъждовните земи изработват бельото за своя чеиз. Една от ябълките сред кошница с плодове се бе оказала умело изработена кутия, съдържаща наниз безцветни опали и торбичка сребрист прах. Тук също имаше бележка, която напътстваше Малта да постави праха в кутийката за съновидения десет дни след заминаването на Рейн. Дело бе попитала за въпросната кутийка, а Малта обясни, че тя изпращала сънища, които двамата с Рейн да споделят. На въпроса за същината на виденията Малта се извърна и се изчерви.

— Не би било редно да говоря за тях — прошепна девойката.

Скоро след завръщането им на празненството Дело си намери претекст да се отдалечи. Малко след това Малта я видя оживено да разговаря с Китън. Подир това клюките се разпространиха бързо. Малта наблюдаваше как вълната им обгръща Керуин. През въпросния ден тя бе отказала да го поглежда, с изключение на един поглед. Той не бе се поколебал да покаже мъката си. В отговор тя бе го изгледала умоляващо. След това се бе преструвала, че не му обръща внимание. Потънала в разговори с Рейн, тя бе оставила на майка си да изпраща гостите.

Толкова беше приятно да мисли за следващото нещо, което Керуин ще стори...

Някакъв шум откъм кухненската врата прекъсна размислите ѝ. Майка ѝ и баба ѝ се спогледаха.

— Аз ѝ оставих вратата отключена — каза Роника. Кефрия също се изправи, но преди някоя от тях да се е отправила към кухнята, в стаята влезе някакъв непознат. Майката на Малта възкликна задавено и направи крачка назад.

— Върнах се — оповести Алтея, свали окъсаната си връхна дреха и им се усмихна. Косата ѝ изглеждаше отвратително, прилепнала към главата ѝ и стегната по момчешки. Кожата на лицето ѝ бе зачервена, загрубяла от вятъра. Тя веднага се приближи към камината и свойски протегна ръце към пламъка. От нея долиташе миризма на катран, кълчища и бира.

— Рибни богове! — възкликна Кефрия, сепвайки всички с остротата на гласа си. Тя поклати глава, втренчена в сестра си. —

Алтея, как можа да ни причиниш подобно нещо? Как си могла да го сториш на себе си? Нямах ли капка гордост, не те ли интересува семейната чест? — Тя тежко се отпусна в стола си.

— Не се тревожи. Никой не ме позна — отвърна Алтея. Тя бе започнала да се движи из стаята като нахълтало бездомно куче. — Виждам, че сте преместили бюрото на татко — с гласа на обвинител изрече тя.

— Край прозореца светлината е по-силна — отвърна старицата. — Вече ми е трудно да виждам дребните букви. А иглите вдявам по няколко пъти.

Алтея понечи да отвърне, но спря. Лицето ѝ леко се промени.

— Съжалявам да чуя това — каза тя и поклати глава. Изглеждаше искрена. — Сигурно е трудно да губиш нещата, които винаги си смятала за даденост.

Малта се опитваше да наблюдава и трите едновременно. Тя забеляза как майка ѝ леко стиска устни — очевидно се дразнеше, че нейните думи са били подминати. Старицата гледаше Алтея без гняв, само с тъга. Малта реши да рискува.

— Няма как да си сигурна, че никой не те е познал. Ти знаеш, че никой не е *показал*, че те е познал. Може би хората са били прекалено засрамени, за да реагират.

За частица от мига Алтея изглеждаше смаяна, че Малта си е позволила да говори. Тя присви очи.

— Струва ми се, че трябва да си припомниш обноските си, Малта. На твоите години на мен не ми позволяваха да се намесвам в разговорите на възрастните.

Тези думи подействаха като искра, попаднала върху суха прахан. Майката на Малта скочи от креслото и пристъпи между двете.

— Доколкото си спомням, на нейните години ти беше босонога мъжкарана, която подскачаше сред мачтите на кораба и свободно разговаряше с моряците. А понякога не се ограничаваше единствено до разговори.

Лицето на Алтея пребледня, подчертавайки петната му. Малта надуши, че тук се крие тайна. Майка ѝ знаеше нещо за леля Алтея, нещо неприлично. А тайните даваха власт.

— Престанете — каза старицата. — Двете не сте се виждали близо година, а сега заставите настръхнали като котки. Не съм

будувала цяла нощ, за да слушам как се карате. Седнете и замълчете за момент. Искam да ме изслушате.

Кефрия бавно се върна в креслото си; възрастната жена също седна обратно. Сякаш за да дразни сестра си, Алтея избра да седне направо пред камината. На всичкото отгоре тя се настани кръстатo. На Малта се струваше грубо, че една жена в панталони седи по такъв начин. Алтея улови погледа ѝ и ѝ се усмихна. Малта погледна към майка си и леко поклати глава. Кефрия въздъхна. А старицата не обръщаше внимание.

— Вместо да се критикуваме едни други, трябва да погледнем към ситуацията, в която се намира семейството ни, и да потърсим начин да я подобрим — поде бабата на Малта.

— Няма ли поне да я попиташ какво е правила през цялото това време и къде е била? Ние се тревожихме до смърт за нея. Сега тя пристига омърляна, преоблечена като мъж и...

— Моята племенница е облечена като жена и бива използвана да привлече жених от Дъждовните земи. След като ще говорим за морал и семейна чест, защо не се спрем на това? — хapливо рече Алтея.

Старицата отново се надигна, разперила ръце.

— Сега е мой ред да говоря. Опитвам се най-напред да спомена онова, което е най-важно. Всички ние имаме въпроси. Ще ги оставим за след като решим, че можем да се държим като семейство. Ако не можем, то не би имало смисъл да ги задаваме.

— Ако Алтея бе останала тук, както трябваше да стори, тя щеше да знае с какво си имаме работа — тихо отбеляза Кефрия. — Но аз няма да те прекъсвам повече. Слушам те, майко.

— Благодаря ти. Ще бъда кратка. Някои от тези неща, Алтея, аз вече ти казах днес, но не в подробности. Смятам, че всички ние трябва да се съсредоточим над семейната ситуация, а не над личните си тревоги. Ще трябва да загърбим различията си. Или поне да ги прикрием. Трябва да определим позицията, която това семейство е заело, и да покажем този образ пред Бингтаун. Не бива да излъчваме разединение. Не бива да излъчваме и най-нищожното неразбирателство.

Бабата на Малта леко се извърна, за да насочи по-голяма част от думите си към леля Алтея.

— Алтея, нашите заемотавци ни притискат. Безупречната ни репутация е единственото, което ги удържа. В настоящия момент всички те вярват, че в един момент ще си получат дължимото плюс лихвите. Аз и Кефрия — и Малта също — се лишихме от много неща, за да поддържаме образа на стабилност. И трите живеем съвсем скромно. Рейч е единствената слугиня в къщата, всички останали бяха освободени. Ние не сме единствените Търговци, на които се наложи да прибегнат до подобен компромис, макар че малцина страдат от недостиг като нашия. В определена степен това допълнително утежнява ситуацията ни: много от нашите кредитори също се намират в затруднено положение. Някои, които при други обстоятелства биха склонили на допълнителна отсрочка, на практика не могат да си го позволят.

Старицата продължаваше да говори — познатите излияния, втръснали до болка на Малта. Девойката трябваше да полага усилия, за да задържа очите си отворени. Единственото интересно за нея беше възможността да наблюдава леля си по време на разказа. На моменти върху мърлявото ѝ лице изникваха вина и срам. Странно. Баба не ѝ казваше, че част от това е по нейна вина, че ако бе останала у дома, е щяла да помогне на семейството си, а въпреки това Алтея реагираше сякаш тези обвинения са били изречени. Когато старицата разказваше как родът Купрус закупил оставащите задължения на Вивачия и че нямало начин Малта да откаже ухажването, Алтея дори я изглежда със състрадание. Малта се постара да изглежда измъчена.

Баба ѝ довърши със следните думи:

— Сигурна съм, че ти сама си забелязала промените, настъпили в дома ни и около него. Сега ти знаеш, че това са били наложителни жертви, а не немара. Алтея, ето какво ще искам от теб. Остани у дома. Обличай се подobaващо, дръж се скромно. Ако Кефрия се съгласи, ти може да помагаш в наглеждането на някои от имотите, изискващи активно наблюдение. А ако смяташ, че се нуждаеш от повече... свобода, би могла да започнеш да се грижиш за фермата, която бе моя зестра. Това е тихо, но уютно място, на което биха се отразили добре подобни грижи. Може да ти се стори удовлетворяващо да се заемеш с възстановяването ѝ и...

— Майко, това не е причината, поради която се върнах у дома. — Алтея звучеше едва ли не тъжна. — Не искам да си играя с някакви

проекти. Нито искам да посрамвам близките си. Аз се върнах, за да помагам, ала тази помощ ще бъде в онова, което аз умея най-добре. — Тя отмести поглед от старицата и погледна сестра си в очите. — Кефрия, ти знаеш, че Вивачия трябваше да принадлежи на мен. Ти винаги си знаела това. Аз се върнах, за да си я върна, за да я спася от ориста на робски кораб и да я използвам да възвърна благоденствието на семейството си.

Малта скочи на крака.

— Баща ми притежава този кораб. Той никога няма да ти позволи да му го отнемеш.

Алтея я погледна изненадано, а в следващия момент в очите ѝ блесна гняв. За миг тя стисна зъби. Подир това тя отново се обърна към Кефрия и продължи със сдържан глас:

— Сестро, ти притежаваш този кораб. Неговата съдба зависи изцяло от теб. Бингтаун не е Калсид, където богатствата на жената стават собственост изцяло на съпруга ѝ. Освен това ти чу как Кайл се закле в името на Са, че ако му покажа свидетелство за способностите си, той ще ми върне кораба. Аз нося това свидетелство, билет, издаден от капитана на живия кораб Офелия. И той, и неговият заместник са готови да потвърдят моите способности. Аз отсъствах от дома почти цяла година. Цялото това време бе посветено на една-едничка мисъл: да не излагам семейството си, да се покажа като достойна за онова, което трябваше да ми принадлежи още от самото начало. — Сега гласът ѝ придоби нотка на молба. — Кефрия, не разбираш ли? Аз улесних нещата за теб. Дай ми кораба. Кайл ще е удържал думата, дадена пред Са; ти ще сториш онова, за което сама знаеш, че е правилно. Аз ти давам думата си, но съм готова да я повторя и в писмен вид, стига да желаеш: печалбите от всяко пътуване ще отиват за теб. Аз ще задържа единствено сумите за поддръжка на кораба и закупуване на нова стока.

Малта се отвращаваше от изражението на майка си. Кефрия бе започнала да се поддава на думите на сестра си. Ала преди Малта да е успяла да се намеси, Алтея сама развали напредъка си.

— Защо това е толкова трудно за теб? — възкликна тя. — Кайл може и да възрази, ала от теб се иска единствено да му се опълчиш. Нещо, което е трябвало да сториш много отдавна. Тези неща касаят

семейството ни, касаят семейство Вестрит. Търговците. Те нямат нищо общо с него.

— Той е мой съпруг! — изкрещя Кефрия. — Да, той си има своите недостатъци, понякога аз му се гневя. Но той не е домашен любимец или някаква вещ. Той е част от моето семейство. Той е част от това семейство. За добро или за лошо тази връзка съществува, Алтея. Отвращавам се от начина, по който вие двете с майка непрекъснато го отхвърляте. Той е мой съпруг и баща на децата ми. И наистина вярва, че онова, което върши, е правилно. Щом не можеш да изпитваш уважение към него, не можеш ли поне да уважаващ чувствата ми към него?

— Както той уважаваше моите? — саркастично се осведоми Алтея.

— Престанете — намеси се старицата. — Точно от това се боях повече от всичко: че няма да успеем да загърбим различията си за достатъчно дълго, за да запазим семейното богатство.

Двете дъщери оставаха втрещени една в друга. Малта мълчеше, макар да копнееше да скочи и да каже, че Алтея просто трябва да си върви. С какво право тя бе дошла тук, че и на всичкото отгоре да отправя претенции? Жена без съпруг и без деца, мъртва клонка от родословното дърво. Нейният интерес до семейното богатство се ограничаваше единствено до облагите, които то щеше да ѝ донесе. Малта и брат ѝ бяха онези, които страдаха най-остро заради неумелите решения на баба си и дядо си. За нея всичко изглеждаше толкова логично и очевидно: защо останалите отказваха да го проумеят? Нейният баща беше единственият силен мъж в семейството им. Неговите деца щяха да бъдат повлияни най-силно от последващото развитие на семейните дела. Разбираемо беше, че всички решения трябваше да принадлежат нему. Да можеше той да присъства в този момент...

Ала него го нямаше. Малта можеше единствено да слуша и да запомня. Когато той се върнеше, тя щеше да му разкаже всичко. Тя нямаше да позволи баща ѝ да остане уязвим за коварството на тези зажаждали за власт жени.

Междувременно баба ѝ се беше изправила. Тя стоеше между двете си дъщери, мълчаливо протегнала ръка към всяка от тях. Нито

една от двете жени не го стори охотно, но всяка от тях хвана ръката на майка си.

— Това искам от вас — тихо каза Роника. — Нека неразбирателството ни остане зад тези стени. Нека изглеждаме единни. Алтея, Кефрия, с Вивачия не може да се направи нищо, преди тя да се е върнала в пристанището. Докато това стане, нека направим онова, което не сме вършили от години. Нека заживеем като семейство под един покрив, с усилия, насочени към общото добро. — Тя гледаше ту едната, ту другата жена. — Вие двете не сте толкова различни една от друга, колкото смятате. Мисля, че щом видите на какво е способна обединената ви сила, вече няма да имате желание да се изправяте една срещу друга. В остротата си вие не виждате, че съществуват множество компромиси. Но след като се опознаете отново, възможно е да проявите по-голяма приемственост.

Влиянието, което бабата на Малта излъчваше над дъщерите си, бе почти осезаемо. Мълчание изпълни стаята. Малта усещаше усилията им да откажат. И двете сестри отказваха да се погледнат една друга или да поглеждат към майка си. И все пак, когато мълчанието се проточи, първо Алтея, а после и Кефрия погледна към сестра си. Малта стисна юмруци, когато погледите на двете се срещнаха и нещо безмълвно премина между тях. Какво беше то? Някакъв отдавнашен спомен? Признаването на дълга към семейството? За каквото и да ставаше дума, то ги съедини над разделилата ги пропаст. Никоя от двете не се усмихна, ала упоритостта изчезна от устните и очите им. Кефрия повдигна предателска ръка към сестра си. Предалата се Алтея я прие. Старицата видимо си отдъхна. Трите бяха затворили семейния кръг.

И единствено на Малта направи впечатление, че самата тя не е включена в него.

С изгаряща студенина тя изслуша думите на Роника:

— Никоя от вас няма да съжалява, че е опитала. Обещавам ви.

Малта насочи горчивата си усмивка единствено към гаснещия огън. Тя също имаше обещания, които да спази.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

ПОРТРЕТЪТ НА ВИВАЧИЯ

Брашън стоеше облегнат на стената на капитанската каюта, стараещ се да си придава смесица от заплашителен и безразличен вид. Не беше лесно да демонстрира едновременно усмивката си и тежката палка. Но пък малко неща от настоящата му работа се бяха оказали очаквано лесни.

Поток от слуги, пренасящи стоки, циркулираше сред каютата. Те бързо превръщаха занемареното кътче на Фини в своеобразна изложбена зала за мостри. Масата вече бе покрита със скъп кадифен плат с цвета на синя нощ. Върху този фон бяха подредени (и прикрепени, за да не бъдат откраднати) обици, огърлици, гривни и дрънкулки, чието многообразие издаваше разнообразен произход. Изтънченото съжителстваше с пошлото. Присъстваха всякакви скъпоценни камъни и благородни метали.

Сред цялото това великолепие стоеше капитан Фини, стиснал изиящия ствол на винена чаша. Прекупвачът, дуржанец на име Фолдин, бе заел почтителна позиция край рамото му и последователно обясняваше за всеки накит.

В момента той сочеше към елегантна перлена огърлица в комплект с обици:

— Тези... да, тези принадлежаха на дъщерята на един благородник. Забележете как са изработени златните брънки между перлите и обърнете внимание на топлия блясък на самите перли. Всеизвестно е, че тези украшения стоят най-добре върху хората със страстна същина, а тази жена... За нея е достатъчно да кажа само, че щом тя зърна похитителите си, тя нямаше никакво желание да се върне при близките си. Говори се, че дар от подобни перли се връчва на хладна жена, за да извлече на повърхността спящите ѝ страсти. На жена с гореща кръв подобен подарък човек връчва само ако е уверен в голямата си издръжливост.

И прекупвачът шавна с вежди, усмихнат. Фини се засмя одобрително.

Посредникът обичаше да разказва истории. Заслушалият се в тях придобиваше впечатление, че всеки от изложените тук предмети притежава някаква романтична и смайваща история. За първи път Брашън виждаше крадени стоки, изложени по такъв начин. Разбира се, той не си позволяваше да ги оглежда, защото трябваше да държи под око синовете на Фолдин: те също участваха в подреждането. Явно цялото им семейство обичаше блясъка, защото и тримата синове бяха облечени със същото великолепие като баща си. В момента едно от момчетата тъкмо разстилаше дебели топове от същия плат. По-големият му брат отваряше вратите на украсен шкаф, за да покаже подредените вътре шишенца. Може би те съдържаха алкохол, а може би ароматни масла... Най-малкият син бе разстлал бял плат върху койката на капитана и подреждаше оръжия, прибори за хранене, книги, свитъци и какво ли още не. Дори и в тази демонстрация личеше внимание: ножовете бяха подредени ветрилообразно, книгите и свитъците стояха отворени на някоя от илюстрациите си — всичко целеше да заплени окото и заинтригува разглеждащия.

Именно третото момче Брашън наблюдаваше най-внимателно. Той се съмняваше, че тези хора са нещо различно от инициативни прекупвачи, ала инцидентът, случил се преди десет дни, го бе накарал да бъде по-внимателен. Почти цял ден юнгата бе отстранявал кървавото петно върху палубата на *Пролетна вечер*. А Брашън все още се затрудняваше да осмисли начина, по който стореното го караше да се чувства. Онзи го беше принудил да действа; той не можеше просто да го остави да обере кораба, нали така? И все пак не можеше да се отърси от усещането, че не е трябвало да приема тази работа. Ако не беше, нямаше да му се налага да пролива кръв.

Но къде щеше да се намира сега в този момент? Той не бе знаел, че настоящата му работа ще го отведе до подобно нещо. Той бе постъпил на работа като помощник-капитан. *Пролетна вечер* бе малък и маневрен кораб, способен да нагазва в плитчини. Тази му особеност го правеше нестабилен в по-лошо време, но пък му позволяваше да обхожда речните води. Официално той се водеше товарен кораб и влекач, пренасящ на каквито стоки се натъкне.

Истината беше по-мрачна. Заради тези допълнителни дейности Брашън трябваше да изпълнява ролята на телохранител, преводач и докер. И всичко това под ръководството на капитан, който все така си

оставаше неразгадаем. Може би Фини действително бе решил да му се довери, а може би го подлагаше на някакво изпитание. Неговата пряма откровеност бе превъплъщение, изработено в преговорите с предимно непочтените прекупвачи, с които той си имаше работа. В подобна дейност той не би могъл да преживее толкова години, ако в действителност беше толкова открит. Фини беше умел капитан, освен това умееше и да очарова хората. Но Брашън подозираше, че капитанът е способен почти на всичко в името на оцеляването си. Фини носеше дълъг белег от нож върху корема си, а тази назъбена ивица никак не се връзваше с добронамерената личност, за която се представяше капитанът. От момента, в който Брашън зърна този белег, той започна да наблюдава капитана също тъй внимателно, както и пристигащите на борда да търгуват.

Сега той наблюдаваше как Фини небрежно се привежда, за да потропа с кокалче по десетина бижута.

— Тези бих искал да включа в нашия инвентар, останалите прибори. Не се интересувам от улична стока.

През цялото време капитанът не бе изгубил усмивката си. Беше интересно да се отбележи, че пръстът му безпогрешно беше се спрял над накитите, които погледът на Брашън също бе определил като най-скъпи.

Фолдин също се усмихваше в отговор, само че Брашън долови сянка на неспокойство върху лицето на прекупвача. Самият заместник запазваше неутрално изражение: случващото се му беше познато; не за първи път Фини постъпваше по този начин. Капитанът обичаше да съпровожда преговорите си с маниерите на лениво мъркащ котак, но когато дойдеше време до същинската размяна, отсрещната страна трябваше да се счита за щастлива, ако си тръгнеше с каквато и да било печалба. И Фолдин не правеше изключение.

Самият Брашън не виждаше полза от тази тактика. По време на службата си при Ефрън Вестрит Търговецът бе му казал:

— Винаги оставяй по кокала достатъчно месо, та другият също да остане доволен. В противен случай няма да останат хора, склонни да правят бизнес с теб.

Но пък капитан Вестрит не беше търгувал с пирати и прекупвачите на пиратски стоки. Тук важаха други правила.

Подир напускането на Кандило *Пролетна вечер* бавно се бе отпразил нагоре по крайбрежието на Прокълнатите брегове. Малкият кораб бе плавал по тромави реки и бе навлизал в лагуни, които отсъстваха от картите. Цялата част от крайбрежието, назовавана Пиратските острови, постоянно се променяше. Някои твърдяха, че тамошната съвкупност от потоци и реки в действителност представлява една огромна река, която непрекъснато мени ръкавите си. За Брашън беше все едно. От значение беше фактът, че макар тукашните води да бяха топли и да смекчаваха климата на околните територии, те също така воняха. Дъната бързо се вмирисваха, въжетата започваха да загиват, а ежегодните мъгли намаляваха видимостта.

Тук не идваха други кораби. Въздухът бе влажен, а прясната вода, която придобиваха, зелениясваше само за една нощ. Ако *Пролетна вечер* сглупеше да пусне котва близо до брега, рояци насекоми се нахвърляха върху екипажа. Често сред тези места проблясваха чудати светлини, а звуците се пренасяха надалече. Острови и ръкави изчезваха — появата на едничка буря беше достатъчна, за да отстрани месеци наноси.

Брашън имаше смътни спомени от тази местност — остатък от дните, когато принудително бе се занимавал с пиратство. Порчето, така го бяха наричали тогава. В онези времена той беше юнга, което го равняваше на роб. По тази причина се бе съсредоточавал изцяло върху старанието си да си навлича колкото се може по-малко бой. От тукашните поселища не беше запомнил много: главно, че те представляваха скупчени разлагащи се колиби. В тях живеяха отчаяни хора, които нямаха къде другаде да идат. Това не бяха наперени пирати, а корабокрушенци, прехранващи се с онова, което истинските пирати донасяха в нищожните им поселища.

Брашън потръпна при тези спомени. Сега той бе описал пълен кръг и можеше само да се удивлява как незаконните поселища се бяха превърнали в мрежа от градове. На борда на *Вивачия* той не бе вярвал на слуховете за пиратските градове, изникващи сред речните лагуни. Но покрай службата си на *Пролетна вечер* той бе придобил съвсем друг поглед върху тези подвижни острови и оживените поселища, настанили се край несигурните им брегове. Някои от тези места все още бяха съвсем дребни, места, където два кораба да обменят стока, но имаше и такива, чиито домове бяха боядисани, а сред окаляните им

улици бяха изникнали магазинчета. Търговията с роби бе увеличила населението им и внесла в него разнообразие. Занаятчий и философи, избягали от стопаните си, крачеха сред престъпници, избягали от правосъдието на сатрапа. Някои от жителите имаха собствени семейства — жените и децата оформяха част, макар и малка, от населението. Много от избягалите роби се опитваха да си върнат отнетото им съществуване. Те придаваха нотка на отчаяна цивилизация към тези градчета.

Капитан Фини се осланяше изцяло на паметта си, за да плава сред коварните канали и течения, които трябваше да преодолеят на път за отделните поселища. Той безпогрешно насочваше кораба си от град към град. Брашън подозираше, че капитанът разполага с лични карти, но до този момент Фини не бе сметнал за необходимо да споделя подобна информация със своя заместник. Подобна липса на доверие, разсъждаваше Брашън, присвил очи към синовете на прекупвача, почти оправдава насрещна измяна.

А капитанът несъмнено би сметнал за измяна подробните карти, които Брашън бе започнал да изготвя и които криеше под леглото си — защото значителна част от способностите на Фини се осланяше на неговите познания за Пиратските острови. В самоделните карти на Брашън той би съзрял кражба на това знание. Самият Брашън гледаше на това като на своеобразно възнаграждение, което да отнесе от този курс. Парите и киндинът бяха хубави, но свършваха прекалено бързо. Щом съдбата го беше тласнала към тази дейност, Брашън нямаше намерение да плава все като помощник.

— Браш, я погледни. Какво ще кажеш за това?

Той отмести поглед от момчетата и се обърна към поредните стоки, разглеждани от Фини. Капитанът държеше свитък с илюстрации. Брашън видя, че това е препис на „*Противоречията на Са*“. Качеството на пергамента издаваше, че става дума за скъпа изработка.

Тъй като не искаше да издаде грамотността си, заместник-капитанът сви рамене и каза:

— Много добре е нарисувано, с богати цветове.

— Колко ще струва според теб?

Брашън повтори жеста си.

— За кого?

— В бингтаунски магазин, да речем — присви очи Фини.

— Виждал съм такива. Но никога не ми се е приисквало да си купя.

Прекупвачът Фолдин подбели очи заради тази демонстрация на невежество.

— Може и да го взема. — Фини започна да рови сред останалите стоки. — За момента го остави настрана. Това какво е? — Сега в гласа на капитана се долавяше веселие. — Счупено е. Казах ти, че се интересувам само от най-скъпата стока. Махни го.

— Само рамката е нащърбена, без съмнение заради бързината, с която картината е била... пренасяна. Самото платно е невредимо и доколкото разбирам, много ценно. Изглежда това е произведение на известен художник от Бингтаун. Но това не е единственото нещо, което го прави изключително ценно. — Думите му загатваха за наличието на голяма тайна.

Фини се престори на безразличен.

— Добре, ще я погледна. Ха, виж ти, кораб. Колко оригинално. Кораб, плаващ сред слънчев ден. Махни я, Фолдин.

Прекупвачът продължаваше гордо да държи картината.

— Според мен ще съжалявате, ако позволите на това малко съкровище да ви избяга, капитане. Това е картина от Папас. Чувал съм, че той приемал много малко поръчки и че всичките му картини имат висока цена. А тази е още по-рядка, защото изобразява жив кораб.

Брашън потръпна. Алтея бе поръчала на Папас да изработи портрет на *Вивачия*. Той не искаше да поглежда, но трябваше. Пък и би било глупаво да не го стори. Нямаше как опасенията му да се окажат верни. Никой пиратски съд не можеше да завземе *Вивачия*.

Картината обаче наистина беше тази.

Брашън сепнато се взираше в познатата картина. Тя бе висяла в Алтеината каюта на борда на *Вивачия*. Великолепната рамка от розово дърво се бе сцепила в горната част, защото нечия ръка нетърпеливо я бе изтръгнала от стената. Тази картина изобразяваше *Вивачия* преди събуждането ѝ: в нея чертите на фигурата бяха застинали, а косата ѝ бе жълта. Изящният корпус се връзваше в изрисуваните вълни. Умението на твореца почти успяваше да заблуди погледа и да го накара да очаква движение от облаците.

Последния път, когато той бе зърнал тази картина, тя все още бе стояла прикрепена към стената на каютата. Дали Алтея я беше оставила там при напускането си на кораба? Може би тя бе открадната от пирати, а може би е била открадната от дома на Вестритови? Последното не му се струваше вероятно. Никой крадец не би задигнал нещо от Бингтаун, за да го продаде сред Пиратските острови. В Калсид и Джамаилия имаше най-широк пазар за произведения на изкуството. Логично беше да заключи, че картината е била открадната от *Вивачия*. И все пак той не вярваше, че морски разбойници биха могли да пленят повратливия кораб. Още преди събуждането ѝ Ефрън Вестрит бе оставял далеч зад себе си всички преследвачи. А веднъж придобила съзнание, нищо не би могло да я настигне.

— Този кораб познат ли ти е, Брашън? — поинтересува се Фини с мек, дружески глас.

Капитанът бе забелязал вторачването му. Брашън се постара да превърне отвращението си в объркване. Съвсил веждите си още по-ниско, той каза:

— Името Папас ми се стори познато, затова се бях замислил. Сигурен съм, че познавах един такъв... Не, онзи се казваше Папай. Обичаше да мами на карти, макар че и в това никак не го биваше. Но иначе беше свестен другар. — Брашън сви рамене и се поусмихна. Интересно дали Фини бе повярвал на думите му?

— Това е жив кораб, от Бингтаун. Трябва да ти е познат. Живите кораби не се срещат чак толкова често — настояваше капитанът.

Брашън направи крачка напред в привидно разглеждане.

— Вярно е, но пък спират в отделна част от пристанището, където безделниците не са добре дошли. Търговците са наперени хора.

— Но нали ти също си от Търговски род?

Сега прекупвачът също се беше обърнал към него.

Брашън прихна.

— Дори Търговците имат бедни роднини. Третият ми братовчед е същинският Търговец. Аз съм просто част от семейството, и то неприятна част. Съжалявам. Как се казва корабът?

— *Вивачия* — рече Фини. — Мислех, че това е корабът, на който си служил. Не си ли казал така на пристанищния агент в Кандило?

Брашън прокле замаяните от киндин спомени от онази среща. Той замислено поклати глава:

— Не. Казах му, че съм служил на борда на *Витриолина*. Кораб от Шестте херцогства, а не от Бингтаун. Нелош съд, ако ти харесва да живееш сред варвари, които смятат чорбата от рибешки глави за деликатес.

Фини и Фолдин се засмяха. Шегата не беше кой знае каква, но се оказа достатъчна да промени темата. Фолдин за пореден път повдигна картината, но Фини поклати глава. Прекупвачът демонстративно се зае да увива картината отново, за да изтъкне ценността, с която другият пропуска да се сдобие. Но капитанът не му обръщаше внимание, защото вече разглеждаше другите свитъци.

Брашън се опита да си възвърне предишното съсредоточение, само че се чувстваше отвратително. Счупената рамка показваше, че картината е била грабната бързо. Може би корабът е потъвал?

Един от синовете на Фолдин го погледна плахо, докато минаваше покрай него. Брашън осъзна, че отново се е навъсил, и побърза да заглади лице.

С някои от моряците, с които бе работил на борда на Вивачия, го свързваше дългогодишно другарство. Той си припомни лицата им. Григ, който умееше да сплита въже по-бързо, отколкото обикновените хора изричат лъжа; шегаджията Комфри и още неколцина други. Майлд, юнгата, притежаваше всички качества да се превърне в първокласен моряк, стига да преодолее склонността си към лудории. Дали всички те бяха приели да се присъединят към пиратите?

Нуждата да узнае повече непрекъснато се усилваше. Но имаше ли начин да утоли любопитството си, без да привлича внимание?

— Как сте се сдобили с картината на живия кораб? — попита той.

Другите двама се обърнаха към него.

— Защо те е грижа? — рече капитан Фини. Неговият глас не беше небрежен.

Фолдин отговори с охота, очевидно все още таящ надежда да продаде картината.

— Картината идва от самия кораб. Много рядко някой жив кораб бива заловен: тъкмо заради това този спомен от тъй рядко събитие е особено ценен.

Той отново бе започнал да разгръща картината.

Брашън намести късчето киндин в устата си.

— Е, аз пък не вярвам — сопна се той и погледна към капитана. — Точно това ме притесняваше. Ако някой ще окачва картина на кораб на борда си, то тя ще изобразява самия съд. Но живите кораби не биват залавяни. Всеки знае това. Картината е фалшива. — Сякаш случайно той погледна към прекупвача. — Не ви наричам лъжец — бързо добави Брашън, за да смекчи възмущението върху лицето на Фолдин. — Просто казвам, че човекът, който ви е продал тази картина, ви е излъгал.

И заместникът се усмихна насреща му. Той добре знаеше, че загатването за насрещната неинформираност е най-добрият начин да накараш човек да разкрие необмислено много.

Ходът му проработи. Възмущението на прекупвача отстъпи пред хладно самодоволство.

— Не мисля така. Да, разбирам на какво основавате твърденията си. Пленяването на жив кораб не е нещо обичайно. Някой обикновен човек не би могъл да го постигне. Но капитан Кенит го стори. Ако това име ви говори нещо, то чутото не би ви изненадало.

Капитан Фини изсумтя презрително.

— Този мухльо? Той жив ли е още? Бих заложил злато, че по това време някой трябваше да го е разпорил. Той още ли дрънка онези глупости за крал на пиратите?

За пръв път Брашън имаше впечатлението, че наскърблението на Фолдин е искрено. Пухкавият прекупвач се изпъна в цял ръст и буквално се наду, покривайки с бръчки ризата си.

— Говорите за човек, който е неофициално сгоден за дъщеря ми. Аз имам изключително високо мнение за капитан Кенит и за мен е чест, че той ми е делегирал изключителната привилегия да продавам неговите стоки. Няма да търпя подобни думи по негов адрес.

Фини извъртя очи към Брашън.

— В такъв случай няма да чуеш нищо от мен по негов адрес. Този човек е побъркан, Фолдин. Той е прекрасен капитан и умее да дисциплинира хората си. Това трябва да му призная. Но миналата година всички говореха как той бил предречен да стане владетел на Пиратските острови. Носеха се слухове, че посетил Острова на Чуждите и там получил такова предсказание. Е, ти много добре знаеш колко ни е изтрябвал крал, фу! После се чу, че започнал да освобождава робски кораби. Не че не изпитвам състрадание към

клетниците, пренасяни в трюмовете им. Но няма как да не мисля за себе си, когато проклетият Кенит вдигна прекалено много шум и принуди голобрадия сатрап да наеме патрули. Онова хлапе дори не осъзнава, че това е джамаилски проблем. Не, то кани калсидски капери и очаква те да ни прогонят. В действителност те само подбират най-тлъстата плячка и хвърлят вината върху нас.

Капитан Фини поклати глава и продължи:

— Крал на Пиратските острови. Ама разбира се. Именно такива неща бихме очаквали от един крал. Повече смрад, която да ни засипе.

Фолдин упорито скръсти ръце.

— Не е така, скъпи приятелю. Не е типично за мен да споря с клиент, но вие пропускате цялостната картина. Кенит помага на всички ни. Освободените от него роби се присъединяват към нас, обогатявайки нашите градове със занаятчии. И с плодовити жени. Порано кой бягаше при нас? Убийци, изнасилвачи и крадци. Малцината честни хора, озовали се сред нас, трябваше да постъпят като двама ни: да открият начин честно да си изкарват прехраната сред тази среда. Кенит променя всичко това. Той влива в градовете ни нови хора, които искат единствено възможността отново да заживеят свободни. Той ще ни превърне в нация, а не сбирщина от враждуващи селища. Да, той привлече гнева на сатрапа. Слепците сред нас, които смятаха, че все още дължим вяност на едно надрусало се с наркотици хлапе, вече виждат истинската му същина. Неговите постъпки сложиха край на тази сантиментална привързаност. Всички ние започваме да осъзнаваме, че не дължим абсолютно нищо на Джамаилия и че трябва да мислим единствено за себе си.

Неохотно съгласие бе изникнало върху лицето на Фини.

— Аз не казвам, че той е чак толкова лош. Но ние не се нуждаем от крал. И сами се управляваме достатъчно добре.

Брашън изтегли на повърхността късче полузабравен слух.

— Кенит. Това не беше ли пиратът, който избивал целия екипаж, щом превземел кораба?

— Не всякога! — възрази Фолдин. — Той постъпва така само с корабите, пренасящи роби. Но има слух, че той е пощадил част от екипажа на живия кораб, макар последният също да пренасял роби. Корабът се радвал, че бил спасен. И се привързал към капитан Кенит.

— Жив кораб пренасял роби, впоследствие бил превзет и изоставил верността към семейството си? — Брашън поклати глава, развеселен. Той се обърна към капитана. — Може да не познавам въпросния кораб, но зная достатъчно за живите съдове, за да ви кажа, че тези две неща няма как да са верни.

— Верни са! — Фолдин се обърна едновременно и към двамата присъстващи. — Не е нужно да ми вярвате сляпо — добави той с достойнство. — Намирате се само на ден път от Заграба. Вървете да се убедите лично, щом се съмнявате. Живият кораб се намира там почти месец, на ремонт. Говорете с бившите роби, които Кенит е освободил. Аз самият не съм разговарял с фигурата, но дръзналите да го сторят казваха, че тя има добро мнение за новия си капитан.

Брашъновото сърце биеше оглушително. Освен това той се задъхваше. Това не можеше да е вярно. Всичко, което той знаеше за Вивачия и живите кораби, му казваше така. Но всички доказателства на прекупвача го убеждаваха в обратното.

Младият Трел сви рамене и се изкашля в опит да освободи гърлото си.

— От капитана зависи. — Брашън намести късчето в устата си, за момент го притисна между зъбите. — Той взема тези решения. Аз — той потупа тояжката си — се занимавам с други неща. — И заместникът се усмихна към двамата.

— Ако дойдете в Заграба, ще мога да ви предложа далеч по-широк асортимент. — Фолдин отново се връщаше към обичайната си роля. Тя доведе обратно и усмивката му. — Там се намира складът ми. Последното Кенитово пътуване ми донесе много стока, макар че малко от нея е дошла от самия жив кораб. Той пренасял предимно роби. Тях той освободи. Избрал е да запази офицерските помещения непокътнати, а останалата част от кораба да възстанови. Още не приема посетители, но разбрах, че капитанската каюта била особено изтънчена.

Капитан Фини изсумтя неопределено. Брашън застина. В очите на капитана му пламтеше интерес. Отдаваше му се възможност да види пленен жив кораб, може би дори да разговаря с него. С такива доказателства и покрай уверенията на Фолдин, че картината е единственият трофей от завземането, Фини най-вероятно щеше да я купи. Редкостта винаги донасяше печалби.

— Задели картината — прочисти гърло капитанът. — В трюма има известна празнина, едно пътуване до Заграба ще я запълни. Ако живият кораб действително е там и историята ти се окаже вярна, ще купя картината. Сега да говорим по същество. Имаш ли още гоблени като онези, които ми продаде миналата година?

Ударите на чуковете се сливаха със стърженето на триони. Целият кораб бе обгърнат от миризмата на стърготини и пресен лак. Робите, изпълвали трюма и палубата на Вивачия, сега бяха заменени с дърводелци и корабостроители. Уинтроу трябваше да заобиколи един от работниците, заел се да нанася лак върху рамката на вратата, и едва не се сблъска с чирак, понесъл калъпи восък.

Корабът биваше възстановяван с удивителна бързина. Щетите от робското въстание почти бяха изчезнали. Трюмовете бяха почистени — не просто изстъргани, а и освежени с ароматни треви. Много скоро единствено кървавите петна щяха да останат върху дъските. Никаква шкурка или четка не можеше да накара магическото дърво да забрави.

Соркор непрекъснато надзираваше възстановителната работа. Неговият глас бе привикнал да издава нареждания, работниците се подчиняваха бързо. Присъствието на Ета не беше чак толкова изтъкнато, но бе не по-малко властно. Тя не изразяваше присъствието си с крясъци, ала нейните тихи нареждания биваха изпълнявани със същата готовност. Моряците просияваха под нейните похвали. Уинтроу я наблюдаваше тайно. Той бе очаквал, че тя ще бъде хаплива и саркастична. Тъй често той бе изпитвал остротата на езика ѝ върху себе си, че бе сметнал тази сопнатост за неин обичаен характер. Впоследствие той откри, че тя е спокойна и умее да убеждава. Освен това бе забелязал предпазливостта, с която тя се стараеше да получава своето, без да наскърбява авторитета на Соркор. Когато заместникът и любовницата на капитана бяха близо един до друг, те демонстрираха и дружелюбие, и съперничество. Това отношение бе интересно за Уинтроу. Тези двамата бяха обединени от Кенит.

Как можеше един човек да притежава непоклатимата вярогност на съвсем различни хора? Една от най-често използваните поговорки в манастира гласеше: „Ръката на Са е способна да обгърне всеки инструмент.“ Тя биваше изричана най-често в моментите, когато

някой новопостъпил, който до този момент не бе се отличавал с нищо, проявеше талант. В крайна сметка Са отдаваше ценност на всички неща. Единствено човешките ограничения не позволяваха осъзнаването им. Може би Кенит наистина беше инструмент на Са и осъзнаваше съдбата си. Сигурно и по-странни неща се бяха случвали на света.

Той почука веднъж върху възстановената врата и я отвори. Напук на слънчевите лъчи, влизащи през илюминатора, каютата изглеждаше мрачна.

— Хубаво би било да отвориш прозореца, за да влезе свеж въздух — каза юношата и остави подноса си.

— Затвори вратата — тросна се баща му. Той спусна крака на пода, прозина се и се надигна. Смачканото легло под него запази очертанията на тялото му. — Какво си ми донесъл този път? Питка, замесена със стърготини и пълнена с дървояди?

Кайл хвърли един поглед към вратата, надигна се и я затвори сам.

— Супа от ряпа и лук и житен хляб — отвърна Уинтроу. — Същата храна, каквато всички останали ще ядат днес.

Кайл Хейвън изсумтя, повдигна купичката и я разбърка с пръст.

— Супата е студена — оплака се той и я пресуши, раздвижил брадясалото си гърло. Кога ли за последно се беше бръснал?

Мъжът свали купата и се обърса с опакото на ръката си. Забелязал погледа на сина си, бившият капитан изсумтя:

— Какво? Нима очакваш обноски от човек, държан като куче?

— Пред вратата вече няма пазачи. Още преди няколко дни помолих да ти бъде разрешено да излизаш на палубата. Кенит каза, че ти е позволено, стига аз да поема отговорност за тебе. Решението да останеш затворен тук принадлежи единствено на теб.

— Искане ми се в тази каюта да имаше огледало, за да видя наистина ли съм толкова глупав, колкото си мисля — горчиво отвърна баща му. Той грабна едно от хлебчетата и го прокара по вътрешността на опразнената купа, преди да отхапе. — На теб това ти харесва, нали? — запита той между два залька. — Ще можеш да пристъпваш гордо-гордо край мен на палубата и в един момент да се престориш на изненадан, когато някой негодник ми забие нож между ребрата. Тогава ще си се отървал от мен веднъж завинаги. Не си мисли, че не се

досещам. Това е истинската цел. Само че на теб не ти стиска да го сториш сам. Не, моля ви, не искайте това от момчето с роклята. То се моли на Са, премигва с влажни очи и заръчва на други да му вършат работата. Това какво е?

— Чай от елша. Ако толкова исках да се отърва от теб, щях да го отрова.

Уинтроу сам се стресна от безсърдечния сарказъм в гласа си.

Чашата застина по средата на пътя към отливането. Кайл се засмя дрезгаво.

— Не, не би го сторил. Не и сам. Ще накараш друг да сипе отровата, за да можеш да се преструваш, че ти нямаш нищо общо. Ще можеш да хленчиш, че вината не е твоя, а когато изпълзиш обратно при майка си, тя ще ти повярва и ще ти позволи да се върнеш в манастира.

Уинтроу стисна устни. *Аз се намирам в една стая с луд, напомни си той. Разговорът с него няма да му върне разсъдъка, умът му вече е засегнат. Само всемогъщият Са е способен да го излекува.*

Тези мисли му възвърнаха част от търпението. Той се опита да вярва, че не в израз на опълчване прекосява каютата, за да отвори прозореца.

— Затвори го — изръмжа баща му. — Да не мислиш, че искам да дишам вонята на това пропаднало селце?

— Тя не е по-лоша от твоята смрад, която е изпълнила каютата — възрази Уинтроу и се отдръпна от прозореца. Сега той стоеше край сламеника си, рядко използван, и малкото вързопче със собствени дрехи. Официално той споделяше тази стая с баща си. В действителност младежът бе прекарал повечето нощи на палубата край Вивачия. Тази позиция го доближаваше смущаващо до мислите й, а чрез тях — до сънищата на Кенит. Ала дори това бе за предпочитане пред злостното и непримиримо присъствие на баща му.

— Той за откуп ли ще ни предложи? — неочаквано каза Кайл Хейвън. — Ще може да вземе добри пари. Майка ти би могла да събере нещо, а Търговците също биха се присъединили, за да си върнат живия кораб. Той знае ли това? Знае ли, че би могъл да вземе добри пари по този начин? Трябва да му кажеш това. Изпратил ли е искане?

Уинтроу въздъхна. Този разговор му беше втръснал. Той се насочи към самата същина на проблема, надяващ се да сложи бърз край.

— Той не възнамерява да иска откуп за кораба, татко. Той възнамерява да го задържи. Това означава, че аз ще трябва да остана на борда. Не зная какви са плановите му за теб. Попитах го, но той не ми отговаря. Не искам да го ядосвам.

— Защо? Мен никога не си се боял да ядосаш.

Уинтроу въздъхна.

— Защото той е непредсказуем. Ако го притисна, той може да извърши нещо прибързано, за да демонстрира силата си. Струва ми се по-разумно той сам да види, че не печели нищо, като те държи на борда. С течение на оздравяването си той става по-разумен. След време...

— След време аз ще съм се превърнал в жив труп, подигравка на целия кораб. Той иска да ме прекърши с мрак, калпава храна и присъствието на един идиот!

Баща му бе приключил с храненето си. Уинтроу мълчаливо взе подноса и се извърна да излезе.

— Да, точно така, бягай! Крий се от истината!

Юношата пак не каза нищо. Отвъд прага го настигна викът на баща му:

— Да не забравиш да изнесеш гърнето!

— Изхвърли си го сам. — Гласът на Уинтроу прозвуча грозно сухо. — Никой няма да те спре.

И той затвори вратата след себе си, стиснал подноса до болка. Зъбите също го боляха, защото не бяха предназначени да бъдат стискани по такъв начин.

— Защо? — гласно промърмори той, без да се обръща към никого. — Как е възможно този човек да е мой баща? Аз по никакъв начин не се чувствам свързан с него.

Той долови леко трепване на състрадание от кораба.

Точно пред вратата на камбуза Са'Адар го настигна. Уинтроу бе усетил присъствието му още след излизането си от каютата, ала се бе надявал да го избегне.

С всеки изминал ден жрецът ставаше все по-ужасяващ. За известно време той бе изчезнал, след като Ета го беше белязала с ножа

си. Подобно на някакво паразитно създание Са'Адар се бе заровил дълбоко сред трюмовете, за да разпространява отровата си сред освободените. Недоволни сред тях имаше все по-малко: бившите роби получаваха справедливо отношение. Те бяха хранени досущ като моряците, а в замяна от тях се очакваше да полагат същите грижи за кораба.

Пристигането в Заграба бе донесло вестта, че всеки от бившите роби е свободен да си върви. Капитан Кенит им пожелаваше успех и се надяваше, че те ще успеят да възстановят живота си. Онези, които изберяха да останат, получаваха това право, но трябваше да докажат верността си. Уинтроу веднага бе различил мъдростта на тази постъпка, чрез която Кенит обезоръжаваше Са'Адар. Всеки роб, който истински копнееше за пиратския живот и притежаваше нужните качества, можеше да стане пират. Останалите бяха свободни. Малцина бяха се спрели на пиратството.

Сега Са'Адар стоеше на пътя на Уинтроу, препречвайки вратата на камбуза. Той беше сам. Интересно дали задрасканите лица, изпълнявали ролята на негови телохранители, също го бяха изоставили?

Юношата трябваше да повдигне глава, за да погледне другия жрец в очите. Лицето на мъжа бе вледенено с неспокойство и фанатизъм. Рошавата му коса се спускаше над челото; личеше, че дрехите му не са били сваляни с дни.

— Видях те да напускаш стаята на баща си — обвини той с пламнали очи.

Уинтроу избра да подмине въпроса и да отвърне с учтив тон:

— Изненадан съм, че все още си на борда. В място като Заграба несъмнено има много работа за един жрец на Са. Освободените роби със сигурност биха оценили съдействието ти в новия си живот.

Са'Адар присви тъмните си очи насреща му.

— Ти се гавриш с мен. Подиграваш се на свещеничеството ми, с което унижаваш себе си и Са. — Ръката му се стрелна и сграбчи рамото на Уинтроу. Тъй като момчето все още носеше подноса, то трябваше да заздрави хватката си, за да не го изтърве. — С постъпките си ти изостави своята служба на Са. Това е кораб, основан на смърт, който говори с езика на смъртта. Един следовник на Бога на Живота не бива да му слугува. Но и за теб все още съществува спасение, момче.

Спомни си кой си. Отново застани под правдата и живота. Ти знаеш, че този кораб по право се пада на онези, които са го завладели. Този съд, изпълнен с жестокост и принуда, е в състояние да пренася свобода и правда.

— Пусни ме — тихо каза Уинтроу и понечи да се изплъзне от ръката на побъркания.

— Това е последното ми предупреждение. — Са'Адар се приведе към него и го облъхна с неприятния си дъх. — Това е последният ти шанс да изкупиш предишните си грешки и отново да стъпиш върху истинския път към славата. Баща ти трябва да бъде съден. Ако ти се превърнеш в инструмента, въздал справедливост, твоето участие в тези прегрешения ще бъде опростено. Аз лично ще се погрижа за това. Подир тази справедливост корабът трябва да бъде връчен на онези, които го притежават по право. Накарай Кенит да проумее това. Той е нездрав. Той не би могъл да ни се опълчи. Веднъж вече ние се хвърлихме и повалихме един деспот. Нима Кенит смята, че не сме способни да го сторим отново?

— Лично аз смятам, че ако му кажа подобно нещо, то ще означава смъртта ти. И моята също. Са'Адар, ограничи се с онова, което ти бе дадено: шанс да започнеш живота си отново. Възползвай се от тази възможност и продължи пътя си.

Уинтроу отново опита да се изплъзне, ала другият само усили натиска си. И оголи зъби.

Юношата губеше самоконтрола си.

— Сега си махни ръцете от мен и ме пусни — додаде той. Бе започнал да си припомня началото на робското въстание в трюма на Вивачия. Освободен от веригите си, първото нещо, което този човек бе сторил, бе да отнеме живота на Гантри. По свой начин Гантри бе добър човек. Много по-добър от всичко, което Са'Адар бе показал до този момент.

— Това е предупре... — поде някогашният свещенослужител, само че не успя да довърши: мъката и яростта, които Уинтроу тъй дълго бе трупал, неочаквано намериха изблик. С все сила юношата блъсна дървения поднос в стомаха на другия. Заварен неподготвен, Са'Адар залитна назад, задавен.

Една част от Уинтроу знаеше, че това е достатъчно. В този момент той просто можеше да отмине. Но той не стори това, а

захвърли подноса и отново замахна към жреца, този път с юмруци. Един след друг левият и десният пестник блъснаха гърдите му, пораждайки удовлетворяващ звук. И въпреки това Уинтроу с удивление наблюдаваше как другият отхвърча към стената. Юношата остана смаян от собствената си сила. Още по-лошо бе удоволствието, което бе изпитал в този момент. Той стисна зъби, удържал желанието си да продължи с ритници.

— Остави ме на мира — изръмжа Уинтроу към Са'Адар. — Ако отново дойдеш при мен, ще те убия.

Сепнатият мъж се задави, все така отпуснат на стената. Макар и задъхан, той успя да повдигне пръст към Уинтроу.

— Погледни в какво си се превърнал! Гласът на този нечист кораб говори чрез теб. Върни свободата си, момче, преди да си останал прокълнат завинаги.

Уинтроу му обърна гръб и се отдалечи. Подноса и счупените съдове той остави да лежат на палубата.

Това беше първият път, в който Уинтроу бягаше от истината.

Кенит се размърда в кревата си. Толкова му беше втръснало да прекарва цялото си време на легло, ала и Ета, и Уинтроу бяха го убедили, че е наложително да потърпи още малко.

Пиратът се навъси към образа на огледалото и остави бръснача. Отново придобили форма, мустаците и брадата го караха да изглежда далеч по-добре, само че предишният смугъл оттенък на кожата му бе преминал в нездрава жълтина; освен това страните му бяха изгубили формата си.

— Приличам на жив мъртвец — промърмори той. Дори и гласът му звучеше някак кух.

Кенит побърза да отпусне огледалото, с изтракване. Това действие привлече вниманието му към ръцете. Вените и сухожилията рязко се очертаваха сред тях. А когато ги обърна, дланите изглеждаха като восъчни. Капитанът сви юмрук и изсумтя към резултата: взел от старо въже. Талисманът, някога пристегнат точно над пулса му, понастоящем висеше свободно около китката. Сребристото дърво бе посивяло, сякаш то също страдаше от липса на жизненост. Кенит се подсмихна слабо. Падаше му се. Този талисман трябваше да му донесе

късмет, а вместо това му беше донесъл подобно изживяване. Нека талисманът сподели съдбата му.

Той почука с нокът по лицето.

— Защо сме мълчаливи? — озъби се пиратът. Лицето не реагира.

Кенит отново посегна към огледалото и се вгледа в образа си. Кракът му се възстановяваше; те му бяха казали, че ще живее. Но каква полза от живот, след като повече нямаше да разполага с уважението на екипажа си? Той се бе превърнал в същинско плашило. Не капитан, а просяк от уличките на Заграба.

Капитанът стовари огледалото върху нощната масичка, отчасти с намерението да го строши. Масивната рамка и дебелото стъкло устояха.

Той отметна завивката и се загледа към чукана си. Засегнатият крак лежеше върху чаршафа като наденица. Кенит рязко забодя пръст. Болката бе отслабнала значително, заменена от дразнещо усещане, съчетаващо гъдел и сърбеж.

Раздвижването на чукана само допринесе за нелепия му вид. Това парче приличаше на перката на тюлен, а не на човешки крак. Отчаянието едва не го задави. Той си представи как придърпва студената морска вода с дъха си и я държи, докато тя не покрие съзнанието му. Подобен край щеше да дойде бързо.

Отчаянието му се отдръпна, заменено от безпомощност. Той бе изгубил дори способността да отнеме живота си. Много преди да е успял да се прекачи през перилата, Ета щеше да се е вкопчила в него, да хленчи и да го умолява да се върне обратно в леглото си. Може би точно това бе целяла тя с това осакатяване. Да. Тя с готовност бе подарила крака му на морската змия, за да може най-сетне да придобие власт над него. Ета възнамеряваше да го държи тук за свое забавление, а същевременно да подкопава властта му и да я придобие за себе си. Приливът на гняв бе опияняващ в ожесточението си. Стиснал зъби и юмруци, Кенит направи опит да почерпи сили от него, представяйки си как тя е планирала месеци наред. Нейната цел бе да задържи живия кораб за себе си, разбира се. Най-вероятно Соркор също беше замесен. Кенит трябваше да прояви голяма предпазливост в прикриването на подозренията си. Ако онези двамата узнаеха, те...

Не, това беше нелепо. Нелепо и глупаво, дело на дългото му възстановяване. Подобни мисли не бяха достойни за него. Щом трябваше да впряга чувствата си в нещо, нека ги впрегне в желанието си да се възстанови изцяло. Ета притежаваше много недостатъци, включително възпитание, но тя не готвеше заговори срещу него. Щом този креват му беше омръзнал, Кенит трябваше да им каже. Днес бе прекрасен пролетен ден. Капитанът можеше да отиде до носа. Фигурата щеше да се радва отново да го види. От толкова време двамата не бяха разговаряли.

Кенит притежаваше смътни, неприятни спомени за нежните ръце на майка му, внимателно отделящи тремавите му пръсти от някакъв забранен предмет, който той бе съумял да сграбчи. В онзи момент тя бе говорила нежно и разумно, отнемайки лъскавото дърво и сияйния метал на ножа. Той си спомняше, че не бе отстъпил пред мекотата ѝ, а бе изразил неудоволствието си с писък. Същата решителност той изпитваше сега. Той не искаше да отвлича вниманието си с нещо различно от желаното. Искаше да оправдае и докаже гнева си.

Но Вивация се намираще вътре в него, сплетена със същината му. Той беше прекалено немоощен, за да се възпротиви, когато тя отне гневните му подозрения и ги отдръпна от него. Кенит трябваше да се примири с някакво неудовлетворение без източник, от което главата го болеше. Той премигна няколко пъти, та да прогони сълзите си. *Станал съм сополив като фуста*, с презрение си каза той.

Някой почука на вратата. Пиратският капитан отдръпна длани от лицето си, върна завивката над крака си. Нужен му беше само момент, за да се овладее.

— Влез.

Той очакваше курвата, но посетителят се оказа момчето. То колебливо спря на прага, на фона на стълбището зад гърба си. Светлината от кърмовите прозорци падаше върху лицето му, оставила татуировката скрита в сянка.

— Капитан Кенит? — тихо попита той. — Събудих ли те?

— Нищо подобно. Влизай.

Кенит нямаше представа защо видът на Уинтроу го успокои по този начин. Може би проявата бе свързана с чувствата на кораба.

Под грижите на Кенит момчето изглеждаше по-добре. Капитанът се усмихна в отговор на приближаването му и бе възнаграден със

същия жест, макар и срамежлив. Младият жрец бе пристегнал косата си по традиционния моряшки начин. Дрехите, които Ета му беше дала, му стояха добре. Наистина ризата бе малко голяма, но когато бъдеше пъхната в панталоните, както сега, това не личеше толкова. Уинтроу беше дребен за възрастта си, но вятърът и слънцето пак бяха успели да му придадат зрял вид. В този момент той пристъпваше сред случайна, но свършена композиция от светлосенки: топлият цвят на кожата му, белите зъби и тъмните очи, тъмните панталони, дори несигурният израз на лицето му.

Следващата стъпка отведе Уинтроу във вътрешността на каютата. Татуировката върху лицето му не само придоби видимост, а се превърна в неизличим недостатък, петно върху невинността му. Пиратът различи мъката в очите му.

— Защо? — внезапно попита той, тласнат от моментната си ярост. — Защо баща ти те е белязал така? Какво оправдание би могъл да има?

Момчето повдигна ръка към бузата си. По лицето му пробяга низ от емоции: срам, гняв, объркване. Подир тях се настани безстрастност.

— Явно е смятал, че това ще представлява някакъв урок за мен. Може би е било неговото отмъщение към факта, че аз не съм синът, когото той е искал. Може би това е неговият начин да поправи това. Да ме направи роб, вместо син. Може да е било нещо друго. Мисля, че той ревнуваше от връзката ми с кораба. С тази татуировка той искаше да покаже, че вече не се интересува от нас, които сме го отхвърлили.

Интересно беше да се наблюдава лицето му, докато говореше. Внимателно подбраните думи не скриваха болката изцяло. Тези опити да обясни показваха, че това е въпрос, над който самият Уинтроу е разсъждавал често. Но тези вероятни отговори не му донасяха удовлетворение. Беше очевидно, че баща му никога не си беше направил труда да обясни.

Уинтроу спря край леглото.

— Трябва да прегледам чукана ти — каза той.

Това момче наричаше нещата с истинските имена. То не прибягна до евфемизми, не се пазеше да не нарани чувствата на Кенит. Тази прямота бе по свой начин успокояваща. Уинтроу нямаше да го излъже.

— Ти каза, че си отхвърлил баща си. Все още ли смяташ така?

Кенит сам не можеше да посочи причината, поради която изчакваше отговора с внимание.

По лицето на юношата пробяга сянка. За момент пиратът реши, че Уинтроу ще го излъже. Ала в отговора се долавяше безнадеждността на истината.

— Той ми е баща.

Тези думи представляваха протест.

— Аз му дължа синовната си покорност. Са ни е повелил да почитаме родителите си и да тачим добрината, която откриваме у тях. Но истината е, че ми се иска... — Следващите думи Уинтроу изрече по-тихо, може би засрамен от учленяването на неподобаващата мисъл. — Искан ми се той да се махне от живота ми. Не, не искам да умре, не желая смъртта му — бързо добави момчето, улавяйки напрегнатия Кенинов поглед. — Просто ми се иска той да се намира на някое друго място. Безопасно място, но място — тук гласът му трепна виновно, — където повече няма да ми се налага да се сблъскам с него.

Уинтроу довърши почти шепнешком:

— Където няма да се чувствам унижен всеки път, когато той ме погледне.

— Мога да уредя това — небрежно го увери Кенит. Момчето го погледна смаяно. Личеше, че то не е сигурно по какъв начин ще бъде удовлетворено желанието му. Въпреки това то избра да замълчи.

— Татуировката измъчва ли те? — попита пиратът, докато Уинтроу отместваше завивките. Младият жрец се приведе над крака, повдигнал ръце във въздуха. Кенит почувства невидимия допир.

— Изчакай един момент. Искан да опитам нещо — тихо помоли Уинтроу.

Кенит очакваше някакво действие, ала вместо това юношата застина. Той държеше ръцете си близо до чукана — достатъчно близо, за да може капитанът да усети топлината на дланите.

Уинтроу бе съсредоточил погледа си върху ръцете си. Врѣхчето на езика му бе застинало в концентрация. Момчето дишаше почти безшумно. Зениците му се разшириха, скривайки цвета на очите му. Ръцете му трепереха от някакво усилие.

В един момент юношата рязко си пое дѣх. Той обърна замаяния си поглед към Кенит и разочарованно сви рамене.

— Явно не го правя правилно. Трябваше да почувстваш нещо. — Уинтроу се навъси, сетне си припомни въпроса за татуировката. Отговорът му бе небрежен. — Когато си мисля за нея, ми се иска да я нямаше. Ала тя е там и ще стои на лицето ми до края на живота ми. Колкото по-скоро я приема като част от себе си, толкова по-мъдър ще бъда.

— По какъв начин мъдър? — настояваше Кенит.

Уинтроу се усмихна. В началото мимиката бе по-скоро символична, ала по време на обясняването тя започна да се долавя в гласа му.

— В манастира често казваха, че мъдрият избира най-късия път към помирението със себе си. Да приемеш онова, което е, е най-краткият път.

Момчето отпусна ръце върху чукана — внимателно, но осезаемо.

— Боли ли?

От юношеските ръце се разливаше топлина. Кенит потръпна, смаян. Думите на Уинтроу отекваха през самия него. Да приемеш онова, което е. Това е най-краткият път към помирението със себе си. Това е мъдростта. Боли ли? Мъдростта боли ли? Спокойствието боли ли? Приемането боли ли? По кожата на Кенит пълзяха тръпки. Той бе прекалено задъхан, за да отговори. Бе изпълнен с простата вяра на момчето. Тя се вливаше в него, успокояваща и уверяваща. Разбира се, че Уинтроу беше прав. Да приемеш. Кенит не можеше да отрече това. Защо той не бе осъзнал това и сам по-рано? Откъде се беше взела слабостта, накарала го да мисли за самоубийство? Тези мисли сега му се струваха противни, самосъжалението на хленчещ слабак. От Кенит се очакваше да продължава, той бе орисан да продължава. Късметът му не бе го изоставил при сблъсъка със змията, късметът му го беше запазил жив: змията бе отнела само крака му.

Уинтроу отдръпна ръцете си.

— Добре ли си? — разтревожено попита той. Думите прозвучаха необичайно гърмко за пробудените възприятия на Кенит.

— Ти ме излекува — каза пиратът дрезгаво. — Аз съм изцелен.

И капитанът приседна в леглото. Той сведе поглед към крака си, почти в очакване да го види отново цял. Не беше така, кракът все още липсваше, съзирането на чукана все още пораждаше болка от загубата. Но това беше всичко. Просто формата на тялото му се беше

променила. Някога той беше млад и безбрад, а сега не беше. Някога той бе пристъпвал с два крака; сега трябваше да се научи да стъпва с един. Това беше всичко: промяна. Тя трябваше да бъде приета.

Кенит сграбчи момчето за раменете и го дръпна към себе си. Уинтроу възкликна сепнато и се подпря на леглото, за да не падне. Пиратът притисна главата му между дланите си. За момент юношата понечи да се освободи, сетне погледът му срещна очите на Кенит. Пиратът му се усмихна и прокара дългия си палец по татуировката.

— Заличи я — нареди му той. — Тя покрива само кожата върху лицето ти. Не е нужно да я носиш и върху душата си.

Още пет мига Кенит го държа, докато не видя удивление върху лицето му. Тогава капитанът го целуна по челото и го пусна. Уинтроу се отдръпна, а пиратът седна на ръба и спусна крака си на пода.

— Омръзна ми да лежа тук. Искам да се раздвижа. Погледни ме, превърнал съм се в бледо копие на себе си. Нужен ми е вятър. И много храна и вода. Искам отново да стъпя на палубата. И най-вече искам да открия какво мога и какво не мога. По-рано Соркор ми беше направил патерица. Тя още ли е тук?

Уинтроу продължаваше да го гледа смаяно.

— Мисля, че да — заекна той.

— Хубаво. Пригответи ми дрехи и ми помогни да се облека... Не. Пригответи ми дрехи и ме остави да се облека сам, а ти върви в камбуза. Донеси ми някаква истинска храна. Ако срещнеш Ета, изпрати я да ми донесе вода за миене. И бързо. Половината ден вече е минал...

С удовлетворение той наблюдаваше как Уинтроу побърза да изпълни нареждането. Момчето умееше да изпълнява, едно полезно качество. Наистина, то не притежаваше преценката на Ета, когато ставаше дума за подбирането на дрехи, но и неговият избор ставаше. Тепърва щеше да има време за изграждането на вкус в него.

Когато момчето се оттегли, Кенит се съсредоточи върху дрехите си. Ризата не го затрудни особено, ала донесе раздразнение с начина, по който увисна върху гърдите и ръцете му. Пиратът отказа да обръща внимание на това. Следваха панталоните, очаквано по-голямо предизвикателство. Дори и облегнат на леглото той изпитваше затруднения. Тъканта задираше в чукана по неприятен начин. Но това нямаше да продължи дълго; скоро кожата щеше да се затвори. Празният крачол висеше противно. Ета трябваше да го закарфичи, не,

направо да го зашие. Кракът нямаше да се върне. Излишно беше да се преструват в противното.

По време на борбата с чорапа и ботуша той се подсмихна сухо. Защо наполовина по-малко работа му отнемаше двойно повече време? Тялото му не спираше да залива край ръба на леглото.

При влизането на Ета капитанът тъкмо приключваше. Тя се сепна, виждайки го да седи доволно на леглото.

— Щях да ти помогна да се облечеш — укори го тя. Сетне постави леген и купа с гореща вода край леглото му. Тя носеше алена блуза, която подчертаваше устните ѝ. Полата беше от черна коприна и съпровождаше всяка нейна крачка с подканващо шумолене.

— Не ми трябваше помощ — отвърна Кенит. — Като изключим този крачол. Трябваше да си го зашила, защото днес възнамерявам да напусна леглото. Знаеш ли къде ми е патерицата?

— Пресилваш се — рече Ета и се навъси. — По-миналата нощ ти все още имаше треска. Може би се чувстваш добре, но все още далеч не си здрав. Леглото е мястото, където принадлежиш, поне за още известно време.

Тя се приближи до кревата и започна да се суети около възглавниците: явно очакваше, че той отново ще легне. Как смееше? Нима бе забравила коя е и с каква цел е тук?

— Мястото ми е в леглото? — Ръката му се изстреля, за да сграбчи китката ѝ. Преди Ета да е успяла да реагира, другата ръка я сграбчи за брадичката. Кенит извърна лицето ѝ към своето. — Не смей да ми казваш какво мога и какво не мога да правя! — ожесточено ѝ напомни той.

Близостта ѝ, забързаният ѝ дъх върху лицето му и големите ѝ очи неочаквано го развълнуваха. Тя си пое бърз сепнат дъх, а Кенит започна да се изпълва с възторг. Точно така. Преди да си върне контрола върху палубата, трябваше отново да се прояви като господар в собствената си спалня. Жената не биваше да си мисли, че тя може да го командва.

Едната си ръка той премести около кръста ѝ и я придърпа поблизо. Другата ръка повдигна полата ѝ.

— Леглото е мястото, където *ти* принадлежиш, повлекано — каза ѝ той с неочаквано одрезгавял глас.

— Така е... — покорно промълви тя. Зениците ѝ изглеждаха огромни. Тя дишаше учестено. Бързите удари на сърцето ѝ почти се долавяха. В нея отсъстваше съпротива, когато Кенит я блъсна върху леглото.

Пролетна вечер навлезе в заграбското така наречено пристанище по залез. Брашън с удивление разглеждаше разширилото се поселище. При предишното му посещение тук, преди години, то бе съдържало няколко колиби, един кей и бараки, които се водеха за кръчми. А сега светлината на свещи блестеше от десетки прозорци, а кейовете, макар и паянтови, съдържаха малка гора от мачти. Дори миризмата на мизерия се бе сгъстила. Ако населението на всички пиратски поселища, които бе видял по време на това пътуване, бъдеше събрано на едно място, то щеше да се равнява на жителите на Бингтаун, а може би дори да ги надхвърли. Защото останалите поселища също нарастваха. Ако бъдеха обединени около една воля, те щяха да представляват сериозно влияние. Интересно дали и Кенит, кандидат за пиратски владетел, съзираше този потенциал? Ако той се сдобиеше с подобна власт, какво щеше да прави с нея? Капитан Фини изглежда го смяташе за хвалипръцко; Брашън горещо се надяваше това действително да е така.

После, докато корабът им бавно подминаваше дългата редица закотвени съдове, Брашън зърна познат профил, очертан на фона на залязващото слънце. Сърцето му потръпна и се сви. Там се поклащаше закотвената Вивачия. На върха на мачтата ѝ потрепваше Гарвановият стяг. Брашън се опита да си внуши, че това просто е кораб с подобна структура и фигура. В този момент Вивачия тръсна глава и повдигна ръце да приглади косата си. Да, това наистина беше жив кораб, и несъмнено беше Вивачия. Кенит я беше пленил. Ако слуховете бяха верни, това означаваше, че и последният моряк от екипажа ѝ е бил избит.

Заместникът се загледа в силуета на кораба, в опит да различи повече подробности. На борда ѝ имаше минимален екипаж, моряците пристъпваха лениво. Брашън не ги разпознаваше. Но може би това се дължеше на разстоянието и сумрака? Той забеляза някакъв строен силует да излиза на предната палуба. Фигурата се обърна към

новоизникналия. Брашън се навъси, защото стъпките на моряка му се бяха сторили познати. Алтея! Не, това не беше възможно. За последно той бе видял Алтея в Кандило. Тя бе заявила, че ще си потърси работа на борда на кораб, отправил се към Бингтаун. По онова време Вивачия не се бе намирала в тамошното пристанище. Нямаше как Алтея да се е озовала на борда на този кораб. Макар че ветровете и теченията често отклоняваха корабите от първоначалния им курс.

Пред очите му стройният моряк пристъпи до парапета и се облегна на него. Брашън продължаваше да се взира с надеждата, че ще се зърне някакъв знак, който да му покаже със сигурност, че това е или не е Алтея. Подобен знак не последва. Но колкото по-дълго се взираше, толкова по-уверен ставаше той, че това е тя. Алтея винаги накланяше глава по такъв начин, когато се вслушваше в кораба. Точно по този начин тя подлагаше лицето си на вятъра. Кой друг би разговарял тъй дружески с фигурата? Точните стечения на съдбата, довели до това, не му бяха известни, ала силуетът на моряка край носа принадлежеше на Алтея.

Брашън се чувстваше объркан. Какво можеше да направи той? Той беше сам. Нямаше как да разговаря с нея или с кораба. Всеки подобен опит би докарал смъртта му, а в Бингтаун никой нямаше да узнае за случилото се. Нащърбените му нокти се врязаха в дланите. Той стисна очи в опит да измисли нещо.

Гласът на капитан Фини се разнесе край него:

— Корабът познат ли ти е?

В началото Брашън само сви рамене — гласът му щеше да го издаде, ако си послужеше с него веднага.

— Може и да съм го виждал преди... Не съм сигурен. Просто ми беше интересно да го разгледам. Жив кораб, пленен от пират. Това е първият подобен случай.

— Не, не е. — Фини плю през палубата. — Говори се, че Игрот Дръзки се сдобил с жив кораб и го използвал години наред. Точно така успял да превземе сатрапския кораб със съкровища: въпросният съд бил много бърз, но не по-бърз от жив кораб. След това завоевание Игрот заживял като благородник. Само с най-хубавото се ограничавал, независимо дали става дума за жени, вино, слуги или дрехи. Имал имение в Калсид и дворец на Нефритовия остров. А преди смъртта си Игрот скрил съкровището си и прибрал живия си кораб. След като

нямало как да разруши този съд, искал да се убеди, че корабът няма да попадне в чужди ръце.

— За първи път чувам тази история.

— Вярвам ти. Тя не се чува често. Та Игрот пребоядисал кораба си и му заръчал да не помръдва, за да не го познават.

Брашън отново сви рамене.

— Струва ми се, че е притежавал обикновен кораб, но е лъжел, за да кара хората да мислят, че притежава жив съд. Може би — помирително добави той. И се огледа, за да се убеди, че двамата са сами. — Капитане, спомняте ли си за какво разговаряхме преди няколко месеца? За посещенията в Бингтаун, където да продаваме избрани стоки?

Фини кимна сдържано.

— Точно за това се бях замислил днес. Ако купите онзи портрет от Фолдин, няма по-добро място за пласирането му от Бингтаун. Там хората ще го разпознаят, ще познават и стойността му. — Заместникът скръсти ръце и се облегна на перилата, като се стараеше да изглежда изключително доволен от хрумването си.

— Също така там е и мястото, където човек може да загази най-дълбоко, ако продаде подобно нещо — подозрително изтъкна той.

Брашън отвърна с пренебрежение, което не беше изпитвано в действителност.

— Не и ако познавате правилните хора и пристъпите към тях по правилния начин. Ако аз ви свържа с подходящия посредник, вие дори бихте могли да направите сделката да изглежда като добро дело. Просто донасяте портрета у дома, заедно с тъжна история, изградена от нещата, които сте чули. А един капитан с тъй добро сърце определено заслужава награда.

Фини замислено изтласка късче киндин върху устната си.

— Да речем. Но не би си струвало да правим подобно пътуване само заради една картина.

— Не, разбира се! Тя би била най-скъпото в колекцията от стоки. И може да ви донесе много повече, отколкото си представяте.

— Същото важи не само за пари, но и за неприятности — навъси се Фини. Известно време той мълча. — Според теб какво друго би се търсило там?

Брашън задъвка устна.

— Всичко, което Бингтаун не може да изработва сам или да докара от север. Подправки, чайове, джамаилски алкохол. Екзотични продукти от южните земи или джамаилски антики. Такива неща.

— Познаваш ли човек, който би послужил за посредник?

Брашън наклони глава.

— Досетих се за един вероятен кандидат. — Той прихна. — В краен случай бих могъл да се заема лично.

Фини мълчаливо протегна ръка. Брашън я стисна, с което сделката бе потвърдена. Това бе му донесло огромно облекчение. Ето че беше намерил начин да отнесе вести до Бингтаун. Роника Вестрит все щеше да има с какво да спаси дъщеря си и кораба си от тези пирати.

Той хвърли състрадателен поглед към Вивачия и Алтея. Този несигурен план бе единствената помощ, която той бе способен да им предложи. Оставаше му единствено да се надява, че Алтея и корабът ще бъдат добре.

Неочаквано той изруга остро.

— Какво има? — попита Фини.

— Влезе ми треска под нокътя. Утре ще кажа на момчетата да минат една шкурка на този парапет. — Брашън обърна гръб на капитана си и се престори, че разглежда ръката си.

В далечината стройният силует се облекчаваше през борда на Вивачия.

ЛЯТО

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ИНТЕРЛЮДИЯ

Те не бяха истинска плетеница, разсъждаваше Шривър. Една истинска плетеница се събираше, за да следва почитан водач. А това бяха лутащи се змии, които се бяха присъединили към тях по време на следването на кърмителя. Змиите, които плаваха редом с тях, не споделяха дружба с плетеницата на Молкин, а просто следваха същия източник на храна.

И все пак компанията на други змии донасяше облекчение. Имаше моменти, в които някои от тези змии придобиваха осъзнаващ вид. Други по-скоро приличаха на призраци заради мълчанието и празните си погледи. Най-лошите почти по нищо не се отличаваха от животни, готови да насочат зъби или отрова към всеки, който се приближеше до храна, сметната от тях за своя. Шривър, Молкин и Сесурея се бяха научили да отбягват пропадналите до подобна скотщина. Пък и не това присъствие бе най-трудно за понасяне. Най-мъчителна бе близостта на онези, които бяха съвсем близо до спомена какво са и кои са.

Трите змии от плетеницата на Молкин бяха притихнали почти като новодошлите. Трудно беше да откриват теми за разговор, които да не довеждат след себе си отчаяние. Шривър смътно си спомняше някакви времена на глад. Прекалено дългото гладуване можеше да размъти мислите на всеки.

Тя бе изработила ритуали, за да запазва разума си. Всеки ден си припомняше целта им. Те се бяха отправили на север, когато Молкин бе разбрал, че времето е настъпило. Една Помнеща трябваше да ги посрещне, да поднови паметта им и да ги отнесе към следващата стъпка.

— Но как е възможно това? — тихо промълви тя на себе си.

Сесурея сънливо се обърна към нея.

Тримата лежаха сплетени сред телата на останалите змии. Единствено нощем другите си припомняха частица от

цивилизovanостта и се вплитаха едни в други, както подобаваше на истинска плетеница.

Шривър се съсредоточи върху мисълта си.

— След като намерим Помнеща и спомените ни бъдат възстановени, какво ще последва?

Сесурея въздъхна тежко.

— Ако знаех отговора на този въпрос, не би се налагало да търсим спомените си.

Разговорът им не накара Молкин да се размърда. Пророкът отслабваше с всеки изминал ден. Шривър и Сесурея бяха придобили по-голяма агресивност в борбата за храната, която кърмителят им даваше, но водачът отказваше да наруши традицията. В случаите, когато той обгърнеше с челюсти някое от неподвижните тела, падащи сред Обилието, и някоя от бездушните змии изтръгнаше хапката от устата му, той не правеше нищо. Молкин предпочиташе да отстъпи полагащата му се по право храна, отколкото да се сражава за нея като животно. Някога ярките петънца по люспите му сега почти бяха изгубили цвета си. Понякога той позволяваше на Шривър да му носи храна, но често я отхвърляше. Тя не бе събрала смелост да го попита дали и той не е на път да изостави диренето им.

Сред кълбото от спящи змии настъпи раздвижване. Със занесена бавност една стройна и яркозелена змия се отдели от другарите си и бавно започна да се издига към Недостига. Шривър и Сесурея си размениха погледи, които бяха объркани и същевременно прекалено изтощени, за да любопитстват. Постъпката на бездушната змия бе нелогична и нямаше смисъл да я обсъждат допълнително. Шривър покри очи.

Високо над тях долетяха смайващо чистите звуци на пеещ глас. Шривър се заслуша удивено. Всяка нота бе правилна, всяка дума бе изречена със свършена дикция. Това не беше произволното тръбене на някоя възторжена змия, а славната проява на змия, създадена да пее. Тя отвори очи.

— Песента на същинното — дрезгаво каза Молкин. Очите на Сесурея бавно изразиха съгласие. Тримата внимателно се отделиха от кълбото, издигнаха се до върха на Обилието и надникнаха в Недостига.

Там, под светлината на пълна луна, зеленият мъжки пееше, отметнал глава. Тежката му грива висеше около шията. Челюстта стоеше разтворена широко, за да пропуска придобилия мощ глас. Ясни и сладостни думи продължаваха да се изливат от доскоро нямата паст. Следваха стих подир стих от елегантната песен на новото начало. Някога слушащите биха се присъединили към припева, за да приветстват заедно дните на топло Обилие и завръщаща се риба. Сега те стояха безгласни, заслушани в мелодичната благословия, ала боящи се да се присъединят, за да не я разкъсат.

Пеещият изглеждаше красив в съсредоточението си. Главата му се поклащаше бавно, шията се свиваше и разпускате в усилието. Шривър избягваше да поглежда към очите му. Те бяха разширени и лишени от намерение, въпреки пресъздаването на една от най-съкровениите песни. Молкин бе свел глава. Той потръпваше от чувство, а петната по кожата му бяха започнали да проблясват. Гривата му бавно започна да настръхва. Отровата му, някога тъй обилна и силна, сега с мъка се процеждаше. Една капка попадна върху кожата на Шривър и я прогори в екстаз. За един дълъг момент нощта се оказа ясна, светла и изпълнена с обещание.

— Не хаби силите си — тъжно го посъветва Сесурей. — Неговата музика е красива, ала зад нея няма душа. Ние не можем да я върнем. Опитът само би те отслабил.

— Тази сила не принадлежи на мен, за да я съдържам — отвърна Молкин. И с по-мрачен глас добави: — Понякога се боя, че няма за какво да я пазя.

Въпреки това той не се приближи към зелената змия. Тримата останаха по местата си, отдадени на омайната песен, но същевременно отделени от нея. Думите на песента достигаха до тях от някакво минало, от време, в което те не можеха да се върнат.

Вперила поглед в луната, леко поклащаща глава, зеленият изпълни последния припев. Със затихването на песента Шривър осъзна, че някои от другите змии също са се присъединили към тях. Повечето се оглеждаха произволно, сякаш очакваха храна. През нощта кърмителят се бе преместил, както правеше винаги; силуетът му не нарушаваше хоризонта. Но змиите лесно щяха да го настигнат по миризмата му.

Без кърмител, върху който да съсредоточават вниманието си, те обърнаха погледите си към пелия. Той все така стоеше неподвижно, вперил поглед в луната. Последната нота, удължена, приключи едновременно с дъха му. Настъпи мълчание, изглеждало като единственото подобаващо действие подир обгръщалата ги песен. В този момент Шривър долови наличието на промяна. Някои от останалите змии бяха придобили объркан вид, сякаш се опитваха да си припомнят нещо. Но всички стояха мълчаливи и неподвижни.

Без Молкин. С внезапност, която никой не би очаквал от потъмнялата му кожа и слабост, водачът прекоси разстоянието между себе си и зеления. Петната по кожата на водача засияха в златисто, а очите придобиха меден цвят. Той се обви около пееца и го обгърна с малкото отрова, която бе смогнал да произведе. Подир това го понесе към дъното.

Създанието изпищя възмутено. В този крясък отсъстваше всякаква интелигентност: това беше яростта на притиснато същество. Шривър и Сесурея се хвърлиха надолу, подир борецата се двойка. Гърченето на двете змии изпълваше Обилието с мътилка.

— Той ще се задуши! — тревожно възкликна Шривър.

— Освен ако преди това не бъде разкъсан — отвърна Сесурея.

Гривите им започнаха да се изпълват с отрова. Зад тях останалите змии се преплитаха объркано. Постъпката на Молкин ги бе разтревожила и не се знаеше как ще реагират. Не беше изключено всички те да се нахвърлят върху тях. Ако това действително се случеше, плетеницата на Молкин надали щеше да оцелее.

Редом със Сесурея тя се хвърли в мътната тъма. Почти веднага почувства задавянето си. Усещането бе отвратително. Всеки неин инстинкт я тласкаше към бягство в по-чисти води. Ала Шривър не се поддаваше на инстинктите си, тя не беше животно. Вместо това продължи да напредва все по-дълбоко и по-дълбоко, докато не почувства вибрациите на сблъсъка и обгърна борецките се. Стиснала очи, тя отдели нищожния облак отрова, която бе успяла да произведе, като се надяваше, че това няма да засегне Сесурея. Подир това женската обви борецките се тела и насочи цялата си сила към стремежа да ги отнесе сред чиста вода, където те ще могат да дишат.

Тя почувства как се врязва в пасаж дребни проблясващи риби. Цветни петънца трепнаха около нея. Някой друг бе отделил отрова и

токсинът се врязваше в нея, запечатвайки видения в ума ѝ. Струваше ѝ се, че се опитва да повдигне твърдта на самото Обилие. Страшно ѝ се искаше да изостави усилията си и да се стрелне към място, където да може да диша. Въпреки това тя продължаваше да се опитва.

Неочаквано хрилете ѝ доловиха по-чиста вода. Шривър внимателно повдигна клепачи и разтвори уста, раздвижвайки хриле. Това я накара да вкуси смесените във водата отрови. Тя долови слабото ехо от някога силните токсини на Молкин и по-малко съдържаните киселини на Сесурея. Зеленият също бе отделил токсини. Те бяха гъсти и силни, но предназначени предимно за зашеметяването на риби. Те бяха неприятни, но не я заплашваха. Погледът ѝ срещна този на Сесурея. Той отново тръсна гривата си и зелената змия, която се мятеше слабо, се отпусна.

Молкин успя да повдигне глава.

— Внимателно — предупреди ги той. — Докато се сражавахме, той заговори с мен. В началото само ме ругаеше, но после поиска да знае с какво право го нападам. Мисля, че той все още може да бъде пробуден.

Шривър не разполагаше със силата да отговори. Достатъчно уморително беше да удържа останалите, докато тя и Сесурея изтласкат всички им от замъгленото дъно.

Сесурея забеляза една стърчаща скала. Беше му трудно да ги насочи натам, още по-трудно да успее да се прикрепи: Молкин помагаше колкото водорасло, а зеленият все още лежеше в несвяст.

Щом се настаниха, Шривър започна да мисли единствено за почивка. Ала тя не смееше да се отпусне. Те все още стояха сплетени с непознат, който можеше да се събуди и отново да се ожесточи. Няколко от другите змии също ги бяха намерили. За момента те се задържаха на разстояние и ги наблюдаваха любопитно. А може би гладно. Да, може би това беше техният интерес. Ако те смятаха, че плетеницата на Молкин ще изяде зеления, дали щяха да се присъединят в настояване за собствена порция? Това опасение я караше да ги наблюдава зорко.

Молкин бе изтощен; отвратителният цвят, който кожата му бе придобила, издаваше това. Въпреки това той не се предаваше. Той масажираше зеления с извивките си, помазваше го с малките капки отрова, които успяваше да събере.

— Кой си ти? — не спираше да пита той. — Някога ти си бил менестрел, и то отличен. Някога ти си имал памет, съдържаща хиляди мелодии и техните думи. Потърси я. Каж ми името си. Само името си.

Шривър искаше да му каже да не си хаби силите, но самата тя не притежаваше достатъчно енергия да го стори. Видно беше, че усилията са напразни. Струваше ѝ се, че зеленият дори не е в съзнание. Колко ли дълго Молкин щеше да настоява в упорството си? Дали след това изтощение щяха да са им останали сили да настигнат кърмителя? Имаше вероятност постъпката на Молкин да им е коствала последния шанс да оцелеят.

— Телур — промърмори зеленият. Хрилете му трепнаха за момент. — Името ми е Телур.

Тръпка пробяга по протежението на тялото му. Неочаквано той се обви около Молкин и се вкопчи, сякаш заплашван от течение.

— Телур! — извика той. — Телур. Казвам се Телур. — Зеленият покри очи и сведе глава. — Телур — тихо повтори той и замря в изтощението си.

Шривър се опита да открие някакво удовлетворение у себе си. Молкин го бе пробудил. Но за колко дълго? Дали зеленият щеше да им помогне в диренето, или само щеше да го утежни с присъствието си?

Наблюдаващите ги змии се бяха приближили. Шривър почувства как Сесурея се раздвижва морно, подготвящ се за нова битка. Тя също повдигна глава и опита да разтърси грива. Съвсем малко отрова отвърна на позива ѝ.

Шривър се опита да впери презрителен поглед в приближилите се змии, ала те не се впечатлиха. Един масивен мъжки с кобалтов цвят, най-големият сред тях, дойде по-близо. Той беше почти с една трета по-дълъг от Сесурея и почти двойно по-дебел. Пастта му се разгърна, дирейки токсини.

Неочаквано той отметна глава и наостри гривата си.

— Келаро! — изрева той. — Аз съм Келаро!

Челюстите му се движеха жадно, изтласкващи разредените отрови към хрилете му.

— Спомням си — каза той. — Аз съм Келаро!

В отговор на тръбенето му някои от останалите се отдръпнаха сепнато. Други не обърнаха внимание. Той обърна глава към един червен мъжки, покрит с белези.

— А ти си Силик. Моят приятел Силик. Някога с теб бяхме част от плетеницата на Ксекрис. Ксекрис! Къде е Ксекрис? Къде е остатъкът от плетеницата ни? — Той гневно се приближи към аления, който продължаваше да го гледа с празен поглед. — Силик, къде е Ксекрис?

Пасивният поглед на Силик предизвика гнева му. Огромната синя змия неочаквано се обви около другаря си, обгръщайки го като кит. Наострил гривата си, Келаро продължаваше да говори, дори и сред обгръщания ги облак отрови.

— Къде е Ксекрис, Силик?

Червеният продължаваше да се мята.

— Силик! Кажете ми името си. Аз съм Силик. Кажете го!

— Той ще го убие — предупреди ги Сесурей шепнешком.

— Не се меси — отвърна Молкин. — Ако не си възвърне спомените, за Силик е по-добре да умре. Това се отнася за всички нас.

Примирението в гласа му бе смразяващо. Шривър се извърна да го погледне, ала Молкин избегна зора й. Той гледаше към дремещия зелен, сплетен сред тях.

Зад себе си тя чу непознат глас, пронизителен и задъхан.

— Силик — призна гласът. — Казвам се Силик.

Червеният бе започнал да се мята немощно. Келаро отпусна извивките си, но не го пусна.

— Какво стана с Ксекрис?

— Не зная.

Силик говореше завалено, с усилие. Личеше, че той се напруга да свърже думите с мисли.

— Той забрави себе си. Една сутрин ние се събудихме и открихме, че е изчезнал. Той изостави плетеницата си. Скоро след това останалите също започнаха да забравят себе си. — Червеният гневно тръсна глава и облак токсини се отдели от окъсаната му грива. — Аз съм Силик! — ожесточено повтори той. — Силик Самотния. Силик, който си няма плетеница.

— Или пък Силик от плетеницата на Молкин. И Келаро от плетеницата на Молкин. Ако желаете.

Молкиновият глас бе възвърнал част от изгубеното си басово звучене. За момент петната по люспите му засияха в златно.

Келаро и Силик мълчаливо погледнаха към него. Подир миг синият бавно се приближи, все още обгърнал Силик. Очите на Келаро бяха големи и мрачни. В дълбочината им се долавяше оттенък на сребристо. Известно време той оглеждаше плетеницата, към която бе поканен да се присъедини. Накрая той почтително сведе огромната си грива.

— Молкин — поздрави синият, обви опашката си около камъка и приближи другаря си до тях. Внимателно, за да не наскърби някого, той се преплете със Сесурея, Шривър и водача. — Келаро от плетеницата на Молкин приветства всички ви.

— Силик от плетеницата на Молкин — повтори изнуреният ален.

Докато те се подготвяха да спят, Сесурея каза:

— Не бива да спим дълго, ако възнамеряваме да настигнем кърмителя.

— Ще спим, докато бъдем готови за път — поправи го Молкин. — Повече няма да се занимаваме с кърмители. От този момент нататък ще ловуваме по начина, който подобава на змиите. Една силна плетеница не се нуждае от чуждата щедрост. Когато не търсим храна, ще търсим Помнещи. Ние получихме последен шанс, нека не го пропиляваме.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ИЗБОРЪТ НА СЕРИЛА

Помещението бе задушно и изпълнено с дим. Главата на Серила се въртеше, а стомахът ѝ негодуваше срещу неспирното палубно поклащане. Всички стави я боляха от това неспирно движение. Дори като малка тя не бе понасяла пътуванията по море. А годините, прекарани в двореца на сатрапа, но никакъв начин не бяха понижили тази ѝ чувствителност.

Искаше ѝ се да пътуваха с по-малък и по-удобен съд. Ала Косго бе настоял да пътува с огромен кораб. Почти половината от закъснението, с което бяха отплавали, се дължеше на преработването на вътрешността, за да се отвори място за тези обширни покои. Серила бе чула някои от дърводелците да подлагат на съмнение тези промени. Тяхното неодобрение бе свързано с баласта и равновесието. Тя не бе разбрала същинското значение на думите им, но подозираше, че непрекъснатото поклащане на кораба се дължи на неразумно внесените промени.

За пореден път тя се опита да се успокои с мисълта, че всяко поклащане я отвежда по-близо до Бингтаун. В този момент ѝ беше трудно да повярва, че бе прекарала цели дни в нетърпеливо очакване на това пътуване, през които непрекъснато бе подбирала дрехи и променяла избора си. Тя не искаше да изглежда безвкусна, но не искаше да има и пошъл вид. Не искаше да изглежда стара, но не искаше да изглежда и незряла. Трудно беше да избере облеклото, което ще подчертае образования ѝ вид, но в същото време ще запази привлекателността ѝ. В крайна сметка тя се бе спряла на обикновена роба с пристойна кройка, но за сметка на това богато украсена с бродерия от собствената ѝ ръка. Бижута тя нямаше. По традиция една компаньонка на трона притежаваше и носеше само накитите, дадени ѝ от сатрапа. А предишният владетел винаги ѝ бе давал книги и свитъци вместо бижута. Косго така и не бе я дарил с нищо, макар че останалите съветнички засипваше със скъпоценности — сякаш те бяха сладкиши, изискващи подобна бляскава захар. Серила се стараеше да не обръща

внимание на факта, че ще се представи пред Търговците без украшения. Тя не отиваше в Бингтаун, за да ги запленива с бижутата си. Тя отиваше, за да може най-сетне да зърне земите и хората, на чието изучаване бе посветила повече от половината си живот. Подобно нетърпение за последно тя бе изпитала, когато предишният сатрап я бе поканил да стане негова съветничка. Серила се надяваше, че и това посещение в Бингтаун ще се превърне в подобно начало.

В настоящия момент ѝ беше трудно да се придържа към подобни мечти. Никога животът не бе ѝ се струвал толкова сух. В столицата тя винаги бе съумявала да се изолира от покварата, изпълнила двора. Когато младият сатрап бе започнал да превръща пиршествата в чествания на несдържаното, Серила просто бе престанала да ги посещава. Ала на борда на кораба за нея бе невъзможно да избяга. Тя бе длъжна да се храни със сатрапа. Ако напуснеше тези покои и излезеше на чист въздух върху палубата, щеше да привлече грубиянското внимание на калсидския екипаж. Така че тя не би могла да открие покой дори и да разполагаше с разрешение да напусне.

Сатрап Косго и Кеки, една от съветничките му, лежаха върху огромния диван. И двамата бяха почти замаяни от дима на омайните билки. Кеки бе заявила, че това е единственият начин да държи замайването си настрана, и шумно се бе оплакала, че никога през живота си не е страдала от морска болест. Серила бе прекалено тактична, за да се осведоми за евентуална бременност. И преди се бе случвало някоя от съветничките на сатрапа да зачене от него, ала на това се гледаше като на проява на лош вкус. Въпросните деца биваха предадени в служба на Са, без никога да научат за произхода си. Единствено съпругата на сатрапа зачеваше наследник.

Впрочем Косго все още не бе сключил брак. Серила се съмняваше, че той ще го стори доброволно; по-скоро неговите сановници щяха да го принудят. Ако той останеше жив толкова дълго.

Тя погледна към него. Косго лежеше върху спътницата си и дишаше тежко. Друга съветничка, също замаяна, се бе отпуснала върху възглавниците край нозете му. Тя бе отметнала глава, разстлала тъмната си коса върху възглавниците. На моменти пръстите ѝ трепваха в спазъм. Отвратителна гледка.

До този момент пътуването представляваше поредица от оживени пиршества, редувани с периодите, през които Косго се

възстановяваше от погълнатите наркотици. В тези периоди той призоваваше лечителите си, които му предписваха други наркотици, докато сатрапът не се почувстваше достатъчно добре, за да започне сам да определя удоволствията си.

Останалите благородници на борда също проявяваха подобна несдържаност. Единствено неколцина правеха изключение, останали в каютите си под претекст, че страдат от морска болест.

Още няколко калсидски кораба придружаваха Косго — аристократите, пътуващи с тях, често се присъединяваха за вечеря. Жените, които те довеждаха със себе си, приличаха на опасни питомци: те се съревноваваха за вниманието на онези, които сметнеха за най-властни. Тези жени ужасяваха Серила. Единственият по-ужасяващ аспект на тези вечери представляваха съпътстващите ги разговори. Калсидските благородници подстрекаваха Косго да използва Бингтаун като пример какво се случва с немирните, да не търпи непочтителните приказки на Търговците, а да ги усмири с твърда ръка. Те изграждаха в сатрапа усещане за гняв и самодоволство, които Серила смяташе за неоправдани. Ала тя отдавна бе преустановила опитите си да противодейства на това влияние. Калсидците я заглушаваха с ожесточен смях и открито ѝ се подиграваха. А на последната такава вечеря самият Косго ѝ бе заръчал да мълчи. Споменът за тази публична обида отново събуди пламъците на гнева ѝ.

Калсидският капитан на този съд приемаше скъпите вина, които сатрап Косго му изпращаше, ала презираше близостта на младия владетел. Той използваше задълженията си като претекст да отказва поканите, но Серила ясно различаваше презрението в очите му. Колкото повече Косго се опитваше да го впечатли, толкова повече капитанът го отбягваше. Опитите на сатрапа да наподобява калсидската агресивна напереност бяха мъчителни за гледане. Още по-неприятно бе, че съветнички като Кеки го насърчаваха. Изглежда те смятаха, че подобна незряла напереност изглежда мъжествено. Косго бе започнал да избухва срещу всичко, което не отговаряше напълно на желанията му. Поведението му напомняше на глезено дете. Никога нищо не го удовлетворяваше. Със себе си той бе довел музиканти и смешници, ала и техните изпълнения вече му се струваха скучни. И най-малкото препятствие го довеждаше до хленчене.

Серила въздъхна. Тя се приближи до масата и замислено прокара пръсти по ресните на покривката. Подир това отмести няколко лепнещи чинии и седна да изчаква. Тя копнееше да се върне в своята каюта, ала Косго я бе призовал под претекста, че иска да се посъветва с нея: докато той не я освободеше, тя нямаше право да се оттегли. А ако го събудеше, за да поиска подобно разрешение, сатрапът несъмнено щеше да откаже.

С опитите си да го разубеди от това пътуване Серила бе събудила подозренията му. В действителност те бяха основателни; тя определено предпочиташе да пристигне в Бингтаун сама. Тя познаваше тази земя много по-добре от него и бе напълно способна сама да достигне до решение. Само че Косго бе прекалено ревнив, за да допусне подобно нещо. Той, сатрапът, щеше да благоволи да удостои Бингтаун с присъствието си и да смае тамошните Търговци със своето величие. Те щяха да си припомнят, че самият Са му е дал власт над тях. Нещо, което те нямаха право да оспорват.

Серила бе сигурна, че Благородническият съвет ще го разубеди. Вместо това с отвратено смайване тя бе наблюдавала как неговите представители подкрепят това пътуване. Калсидските му съюзници също го бяха окуражили, макар че това не изненадваше никого. Подир уреждането на пътуването те бяха прекарвали много нощи в гуляй със сатрапа, съпътствани от самоуверени обещания. Те щели да го подкрепят, да му помогнат да покаже на онези невежи *Търгаши* кой стои начело на Джамаилия. Той нямало какво да се плаши от тези негодници; калсидските му приятели щели да го подкрепят. Ако онези посмеели да повдигнат ръка срещу владетелите си, херцог Ядфин и наемниците му щели да им дадат основание да наричат земите си Прокълнатите брегове. Дори и в този момент Серила не можеше да не поклати глава, припомнила си този разгул. Нима Косго не проумяваше, че сам влиза в ролята на примамка? Ако калсидците успеяха да накарат Търговците да го убият, щяха да получат оправдание да оплячкосат и разрушат цял Бингтаун.

Поклащаният се огромен кораб пренасяше не само сатрапа и подбрани компаньонки, а и цяла свита слуги. Шестимата благородници, на които Косго бе заповядал да го придружат, също бяха довели своя прислуга. Един по-малък съд, пълен с млади аристократи, придружаваше кораба на сатрапа. Тези по-малки синове на благородни

семејства той бе прилъгал със смътното обещание, че ако семејствата им подкрепят експедицията, придружавалите го ще получат земи в Бингтаун. Напразно Серила се бе противопоставяла на тази му постъпка: пристигането с тези заселници само щеше да наскърби Търговците. Това му безразличие ясно показваше, че оплакванията им по повод заселващите се спекуланти изобщо не го касаят. Косго просто не ѝ обръщаше внимание.

И сякаш за да влошат нещата още повече, пред тази малка флотилия плаваха седем калсидски галери, натоварени с наемници в пълно въоръжение. Официално присъствието им бе обяснено като гаранция за безопасността на сатрапа сред гъмжащите от пирати води на Вътрешния проход. Едва подир отплаване Серила откри истинското им предназначение: те щяха допълнително да демонстрират силата на сатрапа, като опустошат всички пиратски поселища, които открият. Робите и плячката, получени от тези набези, щяха да бъдат пренесени в Калсид с кораба на младите благородници, за да погасят част от стойността на тази дипломатическа мисия. Самите благородници също щяха да вземат участие, за да се докажат като достойни.

За това си намерение сатрапът бе особено горд. Отново и отново Серила трябваше да изслушва напереното му изброяване.

— Първо, Бингтаун ще бъде принуден да признае, че моите патрулни кораби са стреснали пиратите. Робите, които ще отнесем, ще бъдат доказателство за това. Второ, Бингтаун ще остане впечатлен от силата на моите съюзници, съответно по-малко склонен да се противи на волята ми. Трето, по този начин ще възстановим средствата, вложени в тази малка експедиция. Четвърто, това ще ме превърне в жива легенда. Кой сатрап някога е проявявал подобна активност, кой е поемал нещата в свои ръце? Кой друг сатрап е бил тъй дързък?

Дори и да бъдеше запитана, Серила не можеше да посочи коя от двете опасности смята за по-голяма: Косго да се окаже заложник в Калсид или благородниците в столицата да се възползват от отсъствието на младия владетел и да заграбят всяка власт, до която могат да се докопат. Вероятно и двете, реши тя. Имаше моменти, като тази вечер, в които тя далеч не беше сигурна, че изобщо ще доживее да види Бингтаун. Те се намираха изцяло в ръцете на калсидските наемници, изграждащи екипажа. Корабът можеше да поеме направо към Калсид, без никой да го спре. Но съветничката се надяваше, че

придружителите им възнамеряват най-напред да отведат сатрапа в Бингтаун. Ако наистина се окажеше така, тя се беше зарекла, че по някакъв начин ще избяга.

Само двама от сановниците се бяха опитали да убедят сатрапа да не предприема това пътуване. Всички останали бяха кимнали одобрително, признавайки, че наистина било нечувано за един действащ сатрап да предприема подобно пътуване, но в същото време го съветваха да постъпи както сам смята за най-добре. Никой от тях не бе предложил да го придружи. Те го бяха отрупали с подаръци и едва ли не го бяха избутали на кораба. Онези, на които Косго нареди да отпътуват с него, го последваха неохотно. И въпреки това сатрапът не бе способен да зърне следите на заговор, целящ отстраняването му.

Преди два дни Серила бе дръзнала да сподели притесненията си с него. В началото Косго бе реагирал с присмех, преминал в гняв.

— Ти се опитваш да се възползваш от страховете ми! Много добре знаеш, че нервите ми са изтерзани! Ти искаш да ме разстроиш, да разрушиш здравето и храносмилането ми с тези глупости! Мълчи, не искам да слушам повече! Върви в каютата си и остани там, докато не те повикам.

Бузите ѝ все още пламваха, когато тя си припомнеше тази случка. Двама ухилени калсидски моряци я бяха придружили до каютата. Никой от тях не се бе осмелил да я докосне, ала и двамата не се бяха посвенили надлежно да обсъдят тялото ѝ, с думи и с жестове. Веднага щом се озова в каютата си, Серила сложи резето на вратата и избута сандъка с дрехите си пред нея.

Едва на следващия ден Косго я повика отново. И първото нещо, което направи, беше да я запита дали си е научила урока. Този въпрос той бе задал ухилен, отпуснал юмруци на хълбоците си. В столицата сатрапът никога не би дръзнал да ѝ говори по такъв начин. Серила бе стояла пред него със сведен поглед и беше промълвила утвърдително. Това беше най-разумно, но вътре в себе си тя кипеше.

Да, тя си бе научила урока. Беше разбрала, че той е оставил цивилизацията зад себе си. По-рано той просто се бе развличал с пороци. Сега той изцяло бе потънал в поквара. И Серила възнамеряваше да си върне свободата още при първата възможност. На тази свиня тя не дължеше нищо. Единствено лоялността към

сатрапството заплашваше да тормози съвестта ѝ. Нея тя бе смълчала с мисълта, че сама не би могла да стори много, за да спре гниенето му.

Подир онази случка сатрапът я наблюдаваше с дебнещия поглед на котка и непрекъснато очакваше от нея да му се противопостави. Серила внимаваше да отбягва това, но и не биваше да изглежда прекалено отстъпчива. Затова тя се ограничаваше да стиска зъби и да демонстрира сдържана учтивост, като същевременно се старае да го отбягва колкото се може повече. При тазвечерното си призоваване тя се бе опасявала, че отново ще се стигне до някакъв сблъсък. За щастие острата ревност на Кеки в случая ѝ помогна. В мига, в който Серила прекрачи прага на огромния салон, другата съветничка бе сторила всичко по силите си, за да ангажира цялото внимание на сатрапа. Тя бе отбелязала неоспорима победа и в момента Косго спеше.

Кеки нямаше никакъв срам. Тя беше станала компаньонка на трона благодарение на дълбоките си знания за езика и обичаите на Калсид. Но отдавна бе станало ясно, че тя е приела и тамошната култура. В Калсид една жена получаваше влияние единствено чрез мъжа, когото успееше да заплени. Тази нощ Кеки бе демонстрирала, че е готова на всичко, за да задържи вниманието на сатрапа. Жалко, че нейният метод беше и най-бързият начин да накара Косго да изгуби интерес към нея. Много скоро тя щеше да бъде захвърлена.

Серила се надяваше това да не се случи преди пристигането в Бингтаун.

Тя все още стоеше загледана в тях, когато сатрапът отвори едното от зачервените си от дима очи. Жената не извърна поглед — съмняваше се, че Косго изобщо осъзнава присъствието ѝ.

Това беше грешка.

— Ела тук — нареди той.

Серила започна да си проправя път сред чиниите и дрехите, покриващи дебелия килим. Тя спря на около два лакътя от дивана.

— Искал си да се допиташ до мен, велеславни?

— Ела тук! — лигаво повтори той. Показалецът му посочи място досами дивана.

Тя не направи тези крачки. Гордостта ѝ не позволяваше.

— Защо? — попита тя.

— Защото аз съм сатрапът и така нареждам! — процеди Косго, пламнал във внезапен гняв. — Друга причина не ти е нужна!

Той се надигна, изблъсквайки Кеки встрани. Тя простена, но въпреки това се отдръпна.

— Аз не съм слугиня — изтъкна Серила. — Аз съм съветничка. — Тя се изправи и зарецитира. — За да не бъде той замаян от ласкателството на жена, за да не бъде суетността му впримчена от онези, които искат само да получават, нека той избере компаньонки на своя трон. Те не ще бъдат нито над него, нито под него, а ще изричат мъдростта си открито, всяка в онази област, която сама най-добре познава. Той няма да допуска любимки сред тях, няма да ги подбира по външния вид. Компаньонката не бива да хвали, нито да се поддава на мнението му. Не бива да се бои от несъгласие: всичко това само би покварило честността на нейния съвет. Тя трябва...

— Тя трябва да млъкне! — изкрещя Косго и се засмя, одобряващ остроумието си.

Серила замълча, но не заради нареждането му. Тя остана неподвижна.

За момент той я наблюдаваше мълчаливо. Странно веселие проблясваше в очите му.

— Глупачка. Ти си толкова самонадеяна, толкова уверена, че няколко празни думи ще те защитят. Компаньонка. — Той процеди думите с презрение. — Звание за жена, която се бои да бъде жена.

Косго се облегна върху тялото на Кеки, като възглавница.

— Аз бих могъл да те излекувам от това. Бих могъл да те предоставя на моряците. Това минавало ли ти е през ума? Капитанът е калсидец. Той няма да се впечатли, че се отървавам от жена, която ме е раздразнила. — Той помълча. — Бих могъл първо да те отстъпя нему, а после той да те предаде на хората си.

Устата на Серила пресъхна; езикът ѝ остана залепнал за небцето. Да, той можеше да стори всичко това. Бе станал способен да го стори. Щяха да минат месеци преди завръщането му в Джамаилия. Кой щеше да посмее да се осведоми за случилото се с нея? Никой. Никой от благородниците на борда нямаше да дръзне да му се опълчи. Някои от тях дори щяха да сметнат, че тя сама си е виновна.

Но тя нямаше алтернатива. Ако веднъж отстъпеше пред него, той никога нямаше да се насити да измисля нови и нови начини, по които да я унижава. А ако тя покажеше, че тази заплаха я е стреснала, Косго

щеше да продължи да си служи с нея. Тя ясно виждаше, че единствената ѝ надежда е да го предизвика.

— Стори го — хладно каза тя, изправи рамене и скръсти ръце. В тази поза жената ясно усещаше ударите на сърцето си. Сатрапът бе способен да го стори. Ако го стореше, тя нямаше да оцелее. Екипажът бе и многоброен, и груб. Сред някои от слугините вече се забелязваха насинени лица и залитащи походки. До Серила не бяха достигали слухове, но пък тя и не се нуждаеше от тях. За калсидците жените не бяха по-различни от добитък.

Тя се молеше той да отстъпи.

— Ще го сторя. — Косго се изправи на крака. И направи две несигурни крачки към вратата.

Краката ѝ започнаха да треперят предателски. Серила стисна зъби, за да не позволи на страха да проличи върху лицето ѝ. Тя бе направила своя ход и бе изгубила. *Помогни ми, Са*, примоли се тя. Идеше ѝ да вие от страх. Тя се боеше, че ще припадне. Пред очите ѝ вече започваше да причернява. Не, това беше блъф. Той щеше да спре. Нямаше да се осмели да го стори наистина.

Сатрапът спря. Той се олюля, но не беше ясно дали от нерешителност или от слабост.

— Сигурна ли си, че искаш това?

В думите му се долавяше подигравка. Той наклони глава на една страна.

— Наистина ли предпочиташ да се подложиш на подобно нещо, вместо да се опиташ да ми доставиш удоволствие? Давам ти още един момент да решиш.

Тя се чувстваше отвратително. Този последен шанс бе особено жесток. Тя усещаше как силата я напуска и желанието да се хвърли в краката му и да моли за милост я връхлетя. Единствено разбирането ѝ, че той не познава милостта, я задържа на крака. Тя безшумно прочисти гърло, но не отговори. Надяваше се, че отстрани мълчанието ѝ изглежда умишлено.

— Така да бъде. Помни, Серила, че ти сама направи този избор. Ти можеше да имаш мен.

Той отвори вратата. Отвън, както винаги, стоеше моряк. Серила винаги бе подозирала, че това постоянно присъствие е колкото

охранител, толкова и тъмничар. Косго се облегна на рамката и дружески потупа мъжа по рамото.

— Върви да отнесеш съобщение до своя капитан, добри ми човече. Кажи му, че му предлагам една от жените си. Зеленооката. — Със залитане той се обърна, за да я изгледа. — Предупреди го, че тя е зла и кисела. Но освен това му кажи, че ездата ще му хареса. — Сатрапът я оглеждаше с жестока усмивка. — Нека изпрати един от хората си да я отведе.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ВЕСТИ

Алтея рязко въздъхна. Тя се оттласна от масата, с което накара перото на Малта да трепне над хартията. Малта наблюдаваше как леля ѝ се изправя, разтърква очи и се отдалечава от масата, покрита с документи и дъсчици.

— Трябва да изляза — обяви тя.

Роника Вестрит току-що бе влязла в стаята. Тя бе увесила кошница с цветя на едната си ръка, а в другата носеше кана с вода.

— Разбирам те — каза старицата и се зае да оставя товара си на една от масичките. Тя бе нарязала маргаритки, рози, папрат и гипсарки. При това тя се въсеше насреща им, сякаш ги винеше за нещо. — Досегът със задълженията ни трудно може да се нарече весел. Дори и на мен ми се налага да потърся свеж въздух след няколко часа. — Роника замълча за момент, преди да добави обнадеждено. — Лехите край предната врата имат нужда от внимание. Ако ти се занимава с градинска работа...

Алтея нетърпеливо поклати глава.

— Не — тросна се тя. За следващите си думи младата жена смекчи тона си. — Ще отида да се разтърча из града. Да се разходя, да видя приятели. Ще се върна преди вечеря.

Забелязала свъсването на майка си, тя допълни:

— Тогава ще се погрижа за лехите. Обещавам.

Старицата стисна устни, но не каза нищо. Малта изчака Алтея да стигне почти до прага, преди да се осведоми с любопитство:

— Отново ли ще ходиш при онази бижутерка? — Оставила перото, тя се престори, че разтрива очите си.

— Може би — равнодушно отвърна Алтея. Но Малта долови съдържано раздражение в думите ѝ.

Роника изсумтя. Личеше, че тя се колебае дали да каже нещо. Леля Алтея уморено се обърна към нея.

— Какво има?

Старицата сви рамене съвсем леко, защото ръцете ѝ бяха заети с цветята.

— Нищо. Просто ми се иска да не прекарваш толкова време с нея открито. Тя не е единствената в града, с която да си струва да разговаряш. Освен това някои казват, че тя с нищо не е по-добра от спекулантите.

— Тя ми е приятелка — каза Алтея.

— Из града се говори, че тя се е настанила в живия кораб на Лъдчънсови. Клетият кораб никога не е бил съвсем наред с главата, а тя толкова го е побъркала, че когато семейство Лъдчънс изпратили хора да я прогонят от собствеността им, корабът пощурял. Той ги заплашил, че щял да им откъсне ръцете, ако само посмеели да стъпят на борда. Можеш да си представиш колко мъчително беше това за Еймис Лъдчънс. Бедната Търговка от години се опитва да запазва името на рода си неопетнено. Сега отново се шуми около семейството ѝ; отново се разказват някогашните истории как Парагон полудял и избил всички на борда си. Всичко това е по вина на тази жена. Тя не бива да се намесва в делата на Търговците.

— Майко, истината е далеч по-сложна от нещата, които си чула. — Търпението на Алтея започваше да се изчерпва. — Ако желаеш, ще ти разкажа всичко, което ми е известно. Само че ще го сторя по-късно, когато наоколо има само зрели хора.

Малта веднага разбра, че това подмятане е насочено към нея. Тя не остана длъжна.

— На бижутерката ѝ се носи странна репутация. Да, всички казват, че тя е много умела. Но хората на изкуството често са чудаци. Тя живее заедно с жена, която се облича и се държи като мъж. Това известно ли ти е?

— Джек е от Шестте херцогства или някоя от варварските земи. Там жените са такива. Дръж се като възрастна, Малта, и престани да се вслушваш в противни слухове — остро я посъветва Алтея.

Малта предизвикателно отметна глава.

— Аз наистина предпочитам да ги отбягвам, освен ако името на моето семейство също не се окаже завлечено в тях. Зная, че не подобава на една дама да обсъжда подобни неща, но според мен ти трябва да знаеш как някои казват, че ти посещаваш майсторката на накити по същата причина: за да спиш с нея.

Сред шокираното мълчание, което настъпи, Малта добави лъжица мед към чая си. Лъжицата звънна приятно, почти весело върху порцелана.

— Ако имаш предвид, че се чукам с нея, кажи го — рече Алтея. Тя умишлено натърти думата, с треперещ от гняв глас. — Щом ще бъдеш груба, защо да отбягваш крайностите?

— Алтея! — Чак сега старицата се окопоти достатъчно, за да напусне втрещеното си мълчание. — Няма да използваш подобни думи под моя покрив!

— Мисълта вече бе изразена, аз просто я доизясних. — Макар да отвърщаше на майка си, Алтея през цялото време ожесточено се взираше в Малта.

— Няма как да виниш хорските приказки — отбеляза Малта, след като отпи. За нея беше лесно да поддържа гласа си небрежен. — Все пак тебе те нямаше почти година, а и освен това се върна вкъщи преоблечена като момче. Отдавна си навършила възрастта, в която би трябвало да си намериш съпруг, а ти не проявяваш никакъв интерес към мъжете. Вместо това се разхождаш из града като мъж. Нормално е, че някои ще започнат да те подозират в... странност.

— Малта, това не само не е вярно, а и не е възпитано — каза Роника. Върху бузите ѝ бяха изникнали петна. — Алтея не е прекалено възрастна, за да си търси съпруг. Ти много добре знаеш, че Граг Тенира в последно време проявява значителен интерес към нея.

— А, той ли? Всички знаем, че родът му проявява още по-голям интерес към влиянието на нашето семейство. Откакто семейство Тенира започнаха напразната си проява на търговския кей, те се опитват да привлекат други към каузата си.

— Постъпката далеч не е напразна. В случая става дума за самата ни независимост. Разбира се, аз не очаквам от теб да разбереш това. Семейство Тенира отказват да плащат новите тарифи, защото те са незаконни и несправедливи. Но аз се съмнявам, че ти изобщо си способна да проумееш подобно нещо, освен това нямам желание през остатъка от деня да слушам как деца бръцолевят за неща, които не са им известни. До после, майко.

Вирнала нос, все още разгневена, Алтея изхвърча през вратата.

Малта се заслуша в отдалечаващите се стъпки. Тя унило побутна документа пред себе си. Неговото шумолене наруши тишината.

— Защо направи това? — тихо попита баба й. В гласа й нямаше гняв, само безстрастно любопитство.

— Нищо не съм направила — възрази Малта. Преди старицата да е успяла да оспори това, девойката попита: — Защо Алтея има право изведнъж да заяви на всеослушание, че й е омръзнало да работи и излиза на разходка? Ако аз опитам подобно нещо...

— Алтея е по-голяма от теб. Тя е по-зряла. Тя е свикнала сама да взема решения. Тя спазва своята част от споразумението. Тя живееше тихо и сдържано, без да...

— Тогава защо из града се носят тези слухове?

— Аз не съм чувала слухове. — Баба й вдигна кошницата и каната, сега опразнени. Вазата тя постави в средата на масата. — Но за момента чух достатъчно от теб.

И сега в гласа й нямаше раздражение, а само сухота. И някаква безнадеждност. Но лицето й носеше неодобрение.

Възрастната жена се извърна и мълчаливо напусна стаята.

Малта подбра момент, когато Роника се намираше извън помещението, но все още можеше да я чуе. Тя каза гласно:

— Тя ме мрази. Тази старица ме мрази. Нямам търпение татко да се прибере... Той ще оправи нещата...

Стъпките на Роника Вестрит дори не трепнаха. Малта се облегна тежко и избута прекалено сладкия чай. Заминаването на Рейн бе изострило предишната скука. Тя дори не можеше да предизвика спор с близките си. Влудяваща скука. В последно време девойката се улавяше, че е започнала да провокира околните, за да се разсее. Липсваше й вълнението, донесено от Рейн. Цветята отдавна бяха увехнали, сладкишите изядени. Единствено скътаните съкровища, примесени с даровете му, напомняха за посещението му. Каква полза от поклонник, който живееше тъй далече?

Тя чувстваше, че отново пропада в познатата яма на сивота. Всеки ден се оказваше изпълнен с работа и задължения. Баба й постоянно грачеше подире й в напомняне на очаквания, а оставяше леля Алтея да си прави каквото си ще. За Малта всичко се свеждаше до едно: да прави онова, което баба й и майка й изискват от нея. Да подскача по техните конци. И Рейн също искаше това от нея, макар сам да не го осъзнаваше. Той бе привлечен към нея не просто заради красотата и очарованието й, а защото тя беше млада. Той смяташе, че

ще може да контролира всичките ѝ действие и даже мислите ѝ. Е, предстоеше му да открие, че се лъже. Всички те не бяха познали.

Тя се надигна от масата, изоставяйки сметките, и се приближи до прозореца. Той гледаше към занемарените градини. Алтея и старицата си играеха на поддръжка, ала подобна работа изискваше истински градинар с поне десетина помощници. Ако нещата продължаваха с това темпо, към края на лятото градината щеше да се е занемарила окончателно. Но това нямаше да се случи, разбира се. Много преди това баща ѝ щеше да се е прибрал, и то с пълна кесия. Той щеше да сложи край на този хаос. В къщата отново щеше да има слуги и хубава храна. Баща ѝ щеше да се върне всеки момент, в това тя беше сигурна.

Малта стисна зъби, раздразнена от спомена за вчерашната вечеря. Майка ѝ бе изразила тревогата си от закъсняването на кораба. Леля Алтея бе добавила, че на пристанището нямало новини: никой от пристигащите съдове не бил виждал Вивачия. Кефрия бе предположила, че съпругът ѝ е избрал да закара товара си директно в Калсид.

— Корабите, пристигащи от тази посока, също не са я виждали — мрачно бе рекла Алтея. — Чудя се дали той изобщо е възнамерявал да се връща в Бингтаун. Може би от Джамаилия направо е продължил на юг.

Тези думи тя бе изрекла предпазливо, с преструвката, че не възнамерява да засегне никого. Кефрия бе отвърнала тихо, но настойчиво:

— Кайл не би сторил подобно нещо.

Леля Алтея не бе отвърнала нищо. Но подир това на масата беше настъпило мълчание: Алтеините подмятания бяха убили желанието за разговор.

Малта се оглеждаше в дирене на нещо, с което да се залиса. Може би тази нощ щеше да използва кутийката. Подканяше я вълнението от забранения сън. В предишния си сън двамата бяха споделили целувка. Дали този сън щеше да се ограничи до това? Дали самата тя искаше това? Малта потръпна. Рейн ѝ бе заръчал да изчака десет дни подир заминаването му, преди да използва новия сън. Малта не бе сторила така. Той бе проявил голяма увереност, че тя ще последва насоките му. Колкото и да копнееше да изсипе новия прах в кутийката, тя нямаше да го стори. Не, тя щеше да остави Рейн да се

чуди. Той трябваше да узнае, че тя не е негова марионетка. Керуин Трел вече бе усвоил добре този урок.

Тя леко се усмихна. В ръкава ѝ се криеше последната бележка, която младият Трел ѝ беше изпратил. В нея той я умоляваше за среща, по което време и на което място тя би предпочела. Той обещаваше, че намеренията му са изцяло честни. Освен това щял да доведе сестра си, за да запази репутацията на Малта. Мисълта да я задигнел някакъв си Дъждовник го влудявала. Той знаел, че тя била обречена да бъде негова. Ако и тя изпитвала някакви чувства към него, то нека се срещнела с него, за да обсъдят двамата как да предотвратят тази трагедия.

Малта бе запомнила съдържанието на бележката наизуст. Посланието бе написано с прекрасно черно мастило върху дебела кремава хартия. Дело бе предала бележката вчера, при идването си. Восъчният печат, носещ контурите на родовата върба, бе непокътнат. И въпреки това втренчените очи на Дело и заговорническото ѝ държание бяха загатнали, че тя е запозната със съдържанието на бележката. Когато двете бяха останали насаме, приятелката ѝ беше доверила, че никога не била виждала брат си толкова разстроен. Откакто видял Малта да танцува с Рейн, той не намирал покой, изгубил апетит и дори престанал да ходи на лов с приятелите си. Вместо това по цяла нощ стоял сам край огнището в кабинета. Баща му започвал да се дразни. Той го заклеил като мързеливец и заявил, че не е лишил по-големия си син от наследство, само за да гледа как по-малкият се превръща в негово лениво подобие. Не би ли могла Малта по някакъв начин да вдъхне известна надежда на брат ѝ?

Малта си припомни случилото се. В онзи момент тя се бе загледала в далечината. Една сълзица бе изникнала в крайчеца на окото ѝ и се бе плъзнала по бузата ѝ. В онзи момент тя отвърна на Дело, че не би могла да стори нищо — баба ѝ се била погрижила за това. Самата Малта била обикновена дрънкулка, която да бъде продадена на онзи, който предложи най-много. Тя щяла да стори всичко по силите си да отложи нещата до завръщането на баща си. Била уверена, че баща ѝ би предпочел да я види в прегръдките на мъж, когото тя обича, а не просто като съпруга на най-заможния кандидат. Подир това тя бе отпратила Дело с устно послание, защото не се осмелявала да го запише, а се осланяла на приятелката си. Тя си беше определила среща

с Керуин в полунощ, под беседката край обвития с бръшлян дъб в дъното на розовата градина.

Срещата беше насрочена за тази нощ. Тя все още не беше решила дали да иде. Една лятна нощ, прекарана в напразно чакане под дъба, по никакъв начин нямаше да навреди на Керуин. Или на Дело. Впоследствие Малта винаги можеше да се оправдае, че не е успяла да се измъкне. Имаше вероятност това само да изостри настойчивостта на Керуин.

— Най-лошото е, че тя е духовита и интелигентна. Аз поглеждам към нея и си мисля, че ако не беше намесата на баща ми, аз щях да изглеждам по същия начин. Ако той не беше ме отвел със себе си в морето, ако аз бях принудена да оставам у дома и да се задушавам под напътствията, които са коректни за едно момиче, аз щях да се разбунтувам по същия начин. Мисля, че майка ми и сестра ми допускат грешка, като ѝ позволяват да се облича и държи като жена, но тя със сигурност вече не е дете. Тя се е опълчила срещу всички ни и отказва да проумее, че всички ние сме едно семейство и трябва да действаме заедно. Толкова е заета да защитава идеята за бащиното си съвършенство, че не е способна да види другите ни проблеми. А Силдин почти е изчезнал. Той се прокрадва из къщата и почти не казва нищо, освен когато се оплаква. Тогава те му дават сладки неща и го отправят да си играе, защото били заети. От Малта се очаква да му помага с уроците, но тя само го разплаква. Аз нямам времето да се занимавам с него, дори и да имах представа от какво се нуждае момче на неговите години.

Алтея отчаяно поклати глава и въздъхна. Тя повдигна очи от чая, от който бе отпивала по време на оплакването си, и улови погледа на Граг. Той ѝ се усмихна.

Двамата седяха на една малка масичка пред пекарна. Тук, на сред града, нямаше да им се налага да се боят от клюкари, които иначе биха проявили интерес към една тяхна уединена среща.

По пътя към магазинчето на Янтар Алтея се беше натъкнала на Граг. Той бе успял да я убеди да поспре достатъчно дълго, за да се подкрепи с него. И когато той се бе осведомил за причината, разстроила я достатъчно, та да излезе без шапка, тя бе изсипала

сутрешните си тревоги пред него. За който изблик тя чувстваше известен срам.

— Извини ме. Ти ме покани на чай, а аз съм седнала да хленча за племенничката си. Съмнявам се, че ти е приятно да слушаш подобни неща. А и освен това не бива да говоря за семейството си. Но тази Малта! Зная, че тя влиза в стаята ми, когато не съм вкъщи. Зная, че тя рови из вещите ми. Но... — Тя млъкна със закъснение. — Не, не бива да позволявам на дребната хитруша да ме ядосва по такъв начин. Вече разбирам защо майка ми и сестра ми са се съгласили тя да бъде ухажвана толкова рано. Това може да е единственият начин да се отървем от нея.

— Не говори така! — усмихнато я смъмри Граг. — Сигурен съм, че те не биха сторили подобно нещо.

— Така е. В действителност те й мислят доброто. Майка ми недвусмислено ми заяви, че очаква Рейн да се оттегли, когато поопознае Малта. — Алтея въздъхна. — Ако зависеше от мен, аз бих ускорила нещата, преди той да се е опомнил.

Граг дръзко я докосна по ръката с пръст.

— Не, не би го сторила. Ти не си такава.

— Сигурен ли си? — пошегува се тя. Граг се престори на уплашен. — Нека говорим за нещо друго, каквото и да е. Разкажи ми за сражението ви. Съветът съгласи ли се да ви изслуша?

— Съветът се оказа по-упорит противник от служителите на сатрапа. И все пак членовете му се съгласиха да ни изслушат. Утре вечер.

— Ще присъствам — обеща Алтея. — Ще ви предоставя всякаква подкрепа, каквато мога. Ще сторя всичко по силите си, за да доведе мама и Кефрия.

— Не съм сигурен, че от апела ни ще има полза, но пак се радвам, че склониха да ни приемат. Нямам представа какво ще прави татко. — Граг поклати глава. — До този момент той отказва каквито и да било компромиси. Отказва да плати, отказва да обещае да плати. И си оставаме на кея, претоварени. Има посредници, които очакват товара ни, но данъчните служители отказват да ни пуснат. Татко не иска да плати, а никой от Търговците не иска да ни подкрепи. Това ни уврежда, Алтея, и то по много лош начин. Ако това се проточи, има вероятност да ни накара да отстъпим. — Той рязко замлъкна и поклати

глава. — Но на теб не ти трябва още тревоги и лоши новини, имаш си достатъчно. Затова ще ти кажа една добра новина. Твоята приятелка приключи с ръцете на Офелия — резултатът е великолепен! За Офелия беше трудно. Тя казва, че не изпитва болка като нас, но пак личеше, че се затруднява. Усещането ѝ напомняше на загуба...

Граг затихна. Алтея не го подкани. Тя разбираше, че споделените усещания с живия кораб са прекалено лични.

Глухата болка от раздялата с Вивачия пламна рязко. За момент Алтея стисна юмруци в скута си, решена да изтласка усещането. Тя не можеше да стори нищо, преди Кайл да доведе кораба обратно у дома. Ако изобщо го стореше. Кефрия твърдеше, че той никога не би изоставил нея и децата, но Алтея не смяташе така. Кайл притежаваше безценен кораб, съд, който той в действителност нямаше никакво право да управлява. Ако се отправеше на юг, щеше да може да плава с кораба като свой. И щеше да натрупа богатства, съобразяващ се единствено със себе си.

— Алтея?

Тя се сепна, гузна, че е забравила събеседника си.

— Извинявай.

— В твоето положение аз също бих бил разсеян — усмихна се Граг. — Продължавам да разпитвам всеки от завръщащите се кораби за нея. Боя се, че това е всичко, което мога да сторя сега. Следващия месец, когато отново отплаваме към Джамаилия, ще мога да питам срещнатите кораби.

— Благодаря ти — каза тя. Забелязала прекалена нежност в погледа му, Алтея пренесе разговора в по-безопасна посока. — Офелия също ми липсва. Ако не бях обещала на майка, че ще бъда поддържана, щях да дойда да я посетя. Единственият път, когато отидох на кея, пазачите се заядоха с мен. За да не създавам скандал, аз не настоях. — Жената въздъхна и отново промени темата. — Значи Янтар е успяла да възстанови ръцете ѝ...

Граг се облегна назад. В тази поза му се наложи да присвие очи заради следобедното слънце.

— Не просто да ги възстанови. Тя ги промени изцяло, за да станат съразмерни по-тънките пръсти. Тъй като Офелия се притесняваше за отстранените стружки, своята приятелка започна да ги събира в кутия. Нито една стърготина не е напускала борда.

Останах изненадан, че човек, който не е родом от Бингтаун, е способен на подобно разбиране. А Янтар направи нещо повече. Тя се посъветва с Офелия и получи разрешение от баща ми да превърне стърготините в гривна. Никой друг жив кораб няма да има подобен накит, не само изработен от умел творец, а и съставен от собствения му материал. Офелия е страшно доволна.

Алтея се усмихна, макар да оставаше изненадана от чутото.

— Баща ти е позволил на Янтар да обработва магическо дърво? Мислех, че това е забранено.

— В случая е различно — побърза да изтъкне Граг. — На практика това е част от ремонта. Янтар просто възстановява колкото се може повече от Офелия. Близките ми дълго обсъждаха това, преди татко да даде разрешението си. Честността на Янтар в голяма степен повлия на решението ни. По време на цялата възстановителна работа тя нито веднъж не се опита да прибере и най-дребната тресчица. Ние я наблюдавахме, защото, както сама знаеш, този материал е изключително скъп. Не, Янтар е достоен човек. Освен това тя прояви изключителна гъвкавост във възстановителната работа. Дори гривната ще бъде изработена на място, направо върху самата палуба. Приятелката ти трябваше да разнася сума ти инструменти, и то в маскировката си на робиня.

След тези думи Граг отхапа от сладкиша си и задъвка замислено.

Янтар не бе разказала на Алтея нищо от това, но девойката не се изненадваше. Майсторката на накити си имаше тайни, в които другата не възнамеряваше да се замесва.

— Тя е забележителен човек — отбеляза Алтея, отчасти размишляваща гласно.

— Майка ми каза същото — съгласи се Граг. — Това е най-странното. Майка ми и Офелия винаги са били много близки. Те бяха приятелки още преди майка ми да сключи брак с баща ми. Тя много се беше притеснила, когато научи, че Офелия е била ранена в битката. И изпитваше дълбоки резерви, задето позволяваме на някаква непозната да я лекува. Беше сърдита на баща ми, задето се е съгласил, без преди това да се допита до съпругата си.

Алтея се подсмихна с разбиране. Избухливостта на Нария Тенира бе легендарна. Красивото лице насреща ѝ отвърна на мимиката. За миг един безгрижен моряк замени сериозния и сдържан Търговец.

В родния Бингтаун Граг обръщаше голямо внимание на семейната репутация и подобаващото държание. Моряшките му дрехи бяха изчезнали, за да бъдат заменени с тъмно палто, панталони и бяла риза. Това ѝ напомняше за начина, по който баща ѝ ходеше облечен в града. С тези одеяния Граг изглеждаше по-възрастен, по-сериозен и улегнал. Сърцето ѝ се почуди от факта, че той умее да се усмихва по такъв начин. Търговецът беше мъж, достоен за интерес и почит, а морякът беше привлекателен.

— После майка настоя да присъства на поправката. Янтар не възрази, но аз мисля, че тя беше малко наскърбена. Никой не обича проявите на недоверие. Впоследствие тя и майка започнаха да разговарят с часове, на всякакви теми. Офелия също се присъедини, разбира се. Не е нужно да ти обяснявам, че е невъзможно човек да си отвори устата на предната палуба, без Офелия да се намеси. Развоят бе изненадващ: майка стана особено крайна във възгледите си против робството. Онзи ден тя връхлетяла върху някакъв човек на улицата. Някакво момиченце с татуирано лице му носело багажа. Майка изблъскала торбите от ръцете на детето и каза на непознатия, че трябвало да се засрами, задето е отнел невръстно дете от родителите му. И довела момичето у дома. — Граг бе придобил объркан вид. — Не зная какво ще правим с малката. Тя е прекалено изплашена и почти през цялото време мълчи, но майка успяла да разбере, че момиченцето няма роднини в Бингтаун. То било отделено от близките си и продадено. Като теленце.

В думите му се долавяше потиснато чувство. С тази негова страна Алтея не беше запозната.

— И непознатият просто е позволил на майка ти да отведе момиченцето?

Граг отново се усмихна, този път стръвно. Очите му блестяха.

— Не с особено желание. Но майка е била заедно с Ленел, нашия готвач. А Ленел не е човек, който би допуснал някой да посяга на неговата работодателка. Робопритежателят крещял заплахи подире им, но се ограничил с това. Онези, които изобщо му обръщали внимание, му се присмивали. Пък и какво би могъл да стори той? Да се яви пред градския съвет и да се оплаче, че незаконно притежаваната му робиня е била отвлечена?

— По-скоро ще отиде там, за да подкрепи онези, които искат да узаконят робството.

— Майка ми вече е решила, че когато се явим пред Съвета, за да изложим жалбите си, тя ще повдигне въпроса с робството. Тя настоява нашите закони против него да бъдат спазвани.

— Как? — с горчилка запита Алтея.

Граг не отговори веднага.

— Не зная — тихо призна той. — Но поне трябва да опитаме. До този момент ние извърщахме погледи. Янтар казва, че ако робите са уверени, че ние ще ги подкрепим, те не биха се бояли да кажат, че са поробени. Господарите им ги плашат, че ако се обявят за свободни, ще бъдат измъчвани до смърт, без никой да се намеси.

Алтея почувства ужасяваща студенина. Тя си мислеше за детето, което Нария бе прибрала. Дали момиченцето все още се боеше от подобни мъчения? Как би могъл някой да живее под подобна сянка?

— Янтар смята, че с искрена подкрепа те ще могат да се освободят. Робите са много повече от притежателите си. Освен това тя мисли, че ако Бингтаун скоро не предприеме нещо, за да им върне свободата, ще последва кървав бунт, който ще разруши целия град.

— Значи ние им помагаме да си върнат свободата или погиваме, когато те си я възвърнат сами?

— Нещо такова. — Граг повдигна халбата си и отпи замислено.

Алтея въздъхна. Тя сръбна от чая си и се загледа.

— Недей да униваш толкова, Алтея. Ние правим всичко по силите си. Утре ще се явим пред Съвета. Има вероятност да успеем да ги накараме да се вразумят и за новите тарифи на сатрапа, и за робството.

— Може би си прав — неохотно се съгласи тя. Не му каза, че не бе размишлявала за робството или за новите налози. Тя се бе взирала в красивия и добросърдечен млад мъж, седнал насреща ѝ, и бе изчаквала. Напразно, защото към него тя изпитваше единствено приятелство. В един момент тя въздъхна. Защо почтен и свестен мъж като Граг Тенира не вълнуваше сърцето ѝ по начина, удавал се на Брашън Трел?

За малко той не се насочи към задния вход.

Някакъв остатък от някогашната гордост го накара да пристъпи до предната врата и да позвъни. Той отказваше да поглежда към себе си, докато изчакваше. Дрехите му не бяха окъсани или мръсни. Жълтата риза бе от най-скъпа коприна, също като кърпата, обвила врата му. Тъмносините панталони и жилетката бяха кърпени, ала добрият моряк никога не се свенеше да показва шивашките си умения. И ако тези одежди бяха по-подходящи за един пират, отколкото за сина на един Търговец... какво пък, през тези дни Брашън Трел беше по-скоро първото. В ъгълчето на устата му имаше белег от изгорено, следа от едно заспиване с киндин, само че мустакът скриваше по-голямата част от белега.

При мисълта за това той се подсмихна за момент. На практика нямаше основания да прикрива раничката; в близост до лицето му Алтея би си намерила други занимавки от виждането.

Слухът му дочу леките стъпки на слугинята, той свали шапка.

Една добре сложена млада жена изникна на вратата. Тя го огледа и остана видимо недоволна от вида му. А на усмивката му отвърна с обиден поглед.

— Трябва ли ти нещо? — високомерно запита тя.

Брашън смигна.

— Трябва ми по-учтиво посрещане, но се съмнявам, че от теб бих могъл да го получа. Тук съм, за да видя Алтея Вестрит. Ако нея я няма, ще говоря с Роника Вестрит. Нося новини, които не могат да чакат.

— Нима? Боя се, че все пак ще им се наложи, защото и двете ги няма. Приятен ден.

Тонът ѝ далеч не съответстваше на пожеланието. Брашън бързо пристъпи напред, за да стъпи на прага.

— Но Алтея се е върнала? — настоя той. Нуждаеше се да чуе тези думи.

— Още от седмици. Дръпни се! — процеди тя.

Брашън едва не потръпна от облекчение. Тя си беше у дома, в безопасност. Междувременно слугинята продължаваше да дърпа вратата в опит да я затвори. Брашън реши, че сега времето за учтивост е отминало.

— Няма да си ида. Казах ти, че нося важни новини. Хленченето ти не ме впечатлява. Пусни ме да вляза, иначе господарките ти ще

останат много недоволни.

Слугинята стреснато направи крачка назад. Брашън се възползва, за да прекрачи прага. Той се огледа и се навъси. Капитан Вестрит винаги се бе гордял с антрето на дома си. То все така оставаше чисто и ярко, ала предишният блясък бе изчезнал. Вече не се долавяха уханията на восък и масло. В един тъгъл той дори зърна паяжини.

Но разглеждането му трябваше да прекъсне. Девојката възмутено тропна с краче насреща му.

— Аз не съм слугиня, пристанищна отрепко. Аз съм Малта Хейвън, дъщеря на домакина. Много ще се радвам, ако изнесеш вонята си отвън.

— Не и докато не съм се срещнал с Алтея. Ще я изчакам. Нямам претенции къде ще чакам, заведи ме където и да е. — Подир това той се вгледа в момичето. — Ти наистина си Малта! Прости ми, че не те познах. Последния път, когато те видях, ти носеше детска рокличка.

Решил да извини предишната си грубост, Брашън се усмихна и продължи:

— Днес изглеждаш прекрасно. Да не би да си поканила приятелите си на чай?

Намеренията му бяха добри, но не постигнаха желания успех. Девојката го изгледа смаяно, устната ѝ трепна в презрение.

— Кой си ти, моряко, че да ми говориш с такава фамилиарност, в родния ми дом?

— Брашън Трел — отвърна той. — Бивш първи помощник на капитан Вестрит. Извини ме, че не се представих по-рано. Нося новини за Вивачия. Трябва да се срещна с леля ти или баба ти. Или с майка ти. Тя вкъщи ли си е?

— Не. Двете с баба отидоха в града по някаква работа с пролетното засяване. Няма да се върнат скоро. А Алтея си прави каквото си иска. Са знае кога ще се прибере. Но ти можеш да предадеш вестите на мен. Защо корабът закъснява толкова дълго? Скоро ли ще пристигне?

Брашън прокле неповратливия си ум. Вероятността да зърне Алтея бе изтласкала част от важността на новините. Той погледна към девојката пред себе си. Бе дошъл с вести, че корабът на семейството ѝ е бил пленен от пирати. И дори не знаеше със сигурност, че баща ѝ е още жив. Това не бяха новини, които човек поднасяше на едно само

дете. Защо някоя от слугините не беше отворила вратата? Още по-силно му се искаше да беше си задържал езика до появата на някой възрастен...

Брашън прехапа устната си, забравил за раничките. След като преодоля рязката болка, той каза:

— Мисля, че ще е най-добре да изпратиш някой вестonosец до града, който да доведе баба ти. Става дума за новини, които тя трябва най-напред да научи.

— Защо? За нещо лошо ли става дума?

За пръв път от началото на разговора момичето заговори с истинския си глас, изоставяйки досегашната пародия на възрастен. По някакъв чудат начин това я накара да изглежда по-зряла.

Внезапният страх в очите и гласа ѝ покърти Брашън. Той стоеше смутен. Не искаше да я лъже. Но и не искаше да я обременява с истината, без майка ѝ или леля ѝ да са наблизо...

Морякът започна да мачка шапката си.

— Най-разумно е да изчакаме някой от роднините ти — каза накрая той. — Ще можеш ли да изпратиш някое момче да потърси майка ти, баба ти или леля ти?

Устата ѝ трепна. Почти пред очите му опасенията ѝ се превърнаха в гняв.

— Ще изпратя Рейч. Ти чакай тук — нареди тя.

С тези думи девойката се отдалечи и го остави във фоайето. Интересно защо тя просто не беше извикала някой прислужник? И защо беше отворила сама? Брашън направи още няколко крачки сред познатото помещение, за да погледне към коридора. Взорът му веднага откри признаци на немара. Той си припомни, че и по пътя за насам бе зърнал подобни неща: алеята пред дома стоеше покрита с почупени клони и листа; самите стълби също бяха неметени. Може би за рода Вестрит бяха настъпили времена на оскъдица, а може би това представляваше израз на стиснатостта на Кайл.

Брашън започна да крачи неспокойно. Лошите вести, които той носеше, щяха да се окажат по-съкрушителни, отколкото бе очаквал. На всичкото отгоре не беше заварил Алтея вкъщи.

Алтея... Мисълта му бе изключително настойчива, сякаш можеше да я призове.

Пролетна вечер стоеше на котва в градското пристанище, пристигнал днес. Фини бе изпратил Брашън на сушата още при самото спускане на котва, очевидно с очакването, че помощникът му ще започне да организира посредничество. Вместо това младият Трел се беше отправил директно към дома Вестрит. Портретът на Вивачия все още се намираше на борда на *Пролетна вечер*, мълчаливо потвърждение за правотата на думите му. Брашън се съмняваше, че Вестритови ще поискат да я видят. Но Алтея определено щеше да се опита да си я върне. Морякът не беше сигурен за чувствата ѝ към него, но знаеше едно: тя нямаше да го сметне за лъжец.

Той се опита да прогони мислите за Алтея. Напразно. Веднъж докоснал тази тема, умът му отказваше да се отдели. Какво ли си мислеше тя за него? И защо нейното мнение означаваше толкова много за него?

Защото той искаше тя да има добро мнение за него. Двамата не се бяха разделили при особено добри обстоятелства: нещо, за което Брашън бе съжалявал през цялото време. Въпреки това младият мъж не вярваше, че Алтея все още ще се сърди заради подмятането му. Тя не беше такава.

За момент той затвори очи в безмълвна молитва тя да е добре. Искрена молитва. Подир това той пхна ръце в джобовете си и продължи да се разхожда по коридора.

В магазинчето на Янтар Алтея разсеяно разравяше съдържанието на кошница с накити. Тя издърпа ръка и се вгледа в украшението, което понастоящем пръстите ѝ стискаха. Ябълка. Следващата извадена дървена фигурка изобразяваше круша, а онази след нея: котка, обвила опашка около себе си. Янтар тъкмо се сбогуваше с някакъв клиент и го уверяваше, че огърлицата с избраните от него фигурки ще бъде готова още утре по същото време. Когато вратата се затвори след него, занаятчийката премести шепя накити в една съдинка и се зае да връща останалите мостри по местата им. Алтея отиде да ѝ помогне, което се превърна в повод двете да продължат прекъснатия си разговор.

— Нария Тенира възнамерява да повдигне пред Градския съвет проблема с робството. Това ли дойде да ми кажеш?

— Мислех, че би искала да знаеш за последиците от сладкодумието си.

Янтар се усмихна доволно.

— Това вече ми е известно. Нария сама ми каза. Аз я шокирах с думите, че бих искала да присъствам.

— На тези срещи не се допускат външни хора — рече Алтея.

— И тя ми каза същото — без да се засяга отвърна Янтар. — Това ли те доведе тук?

Алтея сви рамене.

— От известно време не бях те виждала. И не ми се връщаше при сметките и Малта. Някой ден, Янтар, ще сграбча това момиченце и ще го разтърсвам, докато не му изпопадат зъбите. Влудява ме.

— На мен ми се струва, че е тръгнала по стъпките на леля си. — Забелязала Алтеиния унищожителен поглед, Янтар добави: — Както би изглеждала леля й, ако не беше започнала да плава заедно с баща си.

— Понякога се чудя дали с тази си постъпка той действително ми е направил услуга — замислено каза Алтея.

Сега беше ред на Янтар да се изненадва.

— Нима ти би предпочела нещо различно?

— Не зная. — Алтея прокара ръка през косата си. Другата я наблюдаваше развеселено:

— Вече не се преструваш на момче. Крайно време е да се погрижиш за прическата си.

Алтея простена и потупа темето си.

— Ролята на жена от Бингтаун е също тъй неискрена за мен. Виж, сега добре ли изглежда?

Майсторката се пресегна над тезгяха и отмести един от кичурите на приятелката си.

— Сега вече е по-добре. Но какво имаш предвид под неискрена? Как така неискрена?

За момент Алтея прехапа устна, сетне поклати глава.

— Фалшива във всяко едно отношение. В тези дрехи се чувствам като пленница: трябва да седя по определен начин, да ходя по определен начин. Дори не мога да повдигна ръка, без ръкавите да ми покрият лицето. От шнолите ме заболява глава. С хората трябва да разговарям по точно определен начин. Дори присъствието ми тук, в

твоя магазин, е повод за слухове. Но най-лошо от всичко е, че трябва да се преструвам, че искам неща, които в действителност не ме интересуват. — За момент младата жена замълча. — Понякога почти успявам да излъжа себе си. Ако наистина ги исках, животът ми щеше да стане много по-лесен.

Майсторката на бижута не отговори веднага, а взе няколко от съдинките и се отправи към задната част на магазина. Алтея я последва.

Янтар спусна мънистената завеса и се настани край работната си маса, а гостенката ѝ си придърпа стол. По подлакътниците му личаха следи от острие.

— Какви са тези неща, които не желаеш? — меко попита Янтар и се зае да подрежда фигурките пред себе си.

— Нещата, които от една истинска жена се очаква да иска. Ти ме накара да осъзная това. Аз не си мечтая за бебета и красива къща. Не искам дом и семейство. Дори не съм сигурна, че искам съпруг. Днес Малта ме обвини, че съм била чудата. Това ме засегна в много по-голяма степен от всички останали обиди, които тя хвърли в лицето ми. Болеше, защото е истина. Аз наистина съм странна. Аз не искам нищо от нещата, които една жена би трябвало да иска. — Тя започна да разтрива слепоочията си. — Би трябвало да искам Граг... Не ме разбирай погрешно, аз наистина го харесвам и ми е приятно да разговарям с него. — Вперила поглед във вратата, Алтея додаде. — Приятно ми е, когато той докосва ръката ми. Но когато си представя себе си като негова съпруга...

Тя поклати глава.

— Това не е нещото, което искам. То би ми струвало прекалено много, дори и да е най-разумната ми постъпка.

Янтар не каза нищо. Тя подготвяше дървени и метални мъниста и отмерваше нужната копринена нишка, която щеше да сплете.

— Ти не го обичаш — рече накрая тя.

— Бих могла да го обикна, но не си позволявам. Като да искаш нещо, което не би могла да си позволиш. Той няма никакви недостатъци, заради които да не мога да го обикна, но проблемът е, че има толкова много неща, които... Които са свързани с него. Неговите близки. Неговото наследство. Неговият кораб, неговата позиция в обществото. — Алтея отново въздъхна. — Самият човек е прекрасен.

Но аз просто не мога да се откажа от всичко онова, което би трябвало да оставя, за да го обикна.

Янтар започна да нанизва огърлицата.

Алтея плъзна пръсти по очертанията в подлакътника.

— Той очаква известни неща от мен. В тях не влиза моята дейност като капитан на борда на собствения ми жив кораб. Той очаква от мен да стана домакиня и да се грижа за дома. За дома, в който той ще се завръща от пътуванията си... и в който радостно ще го посрещат децата, които аз ще съм отгледала. — Веждите ѝ се събраха над тъмния ѝ поглед. — Ще очаква всичко това от мен, за да може да съсредоточи цялото си внимание върху кораба — рече тя с горчилка. — От мен ще се очаква да сторя всичко, за да може той да живее живота, който е искал.

Следващите си думи Алтея изрече тъжно:

— Ако реша да обикна Граг, да се омъжа за него, това би ми коствало всичко останало, което някога съм искала от живота си. Би трябвало да се отрека от всичко това заради любовта си към него.

— А ти не искаш това от живота си? — попита Янтар.

Кисела усмивка изникна върху Алтеиното лице.

— Аз не искам да бъда вятъра в платната му. Аз искам някой да стори това за мен. — Тя неочаквано се раздвижи. — Не, не се изразих правилно. Не мога да го обясня точно...

Янтар повдигна очи от работата си, за да се усмихне широко.

— Напротив. Ти се смущаваш, защото го изрече недвусмислено. Ти искаш партньор, който да следва твоята мечта. Не искаш да се разделяш със собствените си амбиции, за да изпълниш нечий чужди желания.

— В известна степен е така — неохотно призна Алтея. Миг по-късно тя остро попита: — Защо това да е грешно?

— Не е — увери я Янтар. И се подсмихна. — Стига да си мъж.

Алтея се облегна назад и упорито скръсти ръце.

— Не мога да променя нещата, които искам. — Когато Янтар не каза нищо, Алтея продължи троснато. — И не се опитвай да ми кажеш, че точно това била любовта: да се откажеш от всичко в името на друг!

— Има хора, които разсъждават именно по такъв начин — неумолимо изтъкна Янтар. Тя прибави още една фигурка към

огърлицата и я повдигна за оглед. — Други са като впрегнат чифт, насочени към някаква цел.

— Второто не би било чак толкова лошо — призна Алтея. Ала свъсените ѝ вежди показваха, че тя не е особено уверена. — Защо хората не могат да се обичат едни други и пак да остават свободни? — неочаквано изрече тя.

Янтар поспря да разтърка очите си и замислено да подръпне едната си обица.

— Възможно е да обичаш по подобен начин — призна тя със съжаление. — Ала цената на този тип любов понякога е най-високата.

Майсторката на накити изричаше думите си със същата предпазливост, с която редеше и фигурките.

— Да обикнеш друг по подобен начин означава да признаеш, че неговият живот е също толкова важен, колкото е и твойт. И това не е всичко. Ще трябва да признаеш пред себе си, че е възможно той да има нужди, които ти не си способна да удовлетвориш, и че ти ще имаш задачи, които ще те отвеждат далече от него. Подобна обич струва самотност, копнеж, съмнение...

— Защо обичта трябва да струва каквото и да било? — прекъсна я Алтея. — Защо да примесваме нуждата с нея? Защо хората не могат да са като пеперудите, да се събират под лъчите на слънцето и да се разделят, докато денят е още светъл?

— Защото хората са хора, а не пеперуди. Да се преструваш, че хората могат да се сближават, да се обичат и после да се разделят, без мъка и последици: това е много по-неискрена роля от преструвката, че си Търговска дъщеря. — Янтар остави огърлицата и погледна Алтея в очите. — В никакъв случай не се опитвай да убедиш себе си, че ще можеш да легнеш с Граг Тенира и впоследствие да се отдръпнеш, без с това да накърниш целостта и на двамата ви. Само преди мигове ти говореше за обич, необвързана с нужда. Ала да утоляваш нуждите си без обич е кражба. Ако трябва да го сториш, заплати някому. Но недей да ограбваш Граг с преструвката за липса на последици. Аз вече го познавам. Той не би могъл да ти даде това, не и по този начин.

Алтея скръсти ръце.

— Нямах намерение да постъпвам по подобен начин с него.

— Напротив — възрази приятелката ѝ и отново възобнови работа. — Всички си мислим за подобни неща. Но това не ги

превръща в правилни.

Известно време майсторката мълча, сплитаща съсредоточено.

— Преспиването с някого винаги донася обвързване. Понякога това обвързване се ограничава до необходимостта и двете страни да се преструват, че случилото се е без значение. — Странните ѝ очи за момент докоснаха Алтея. — Понякога само едната страна се обвързва по подобен начин. Другата не го е осъзнала и не го споделя.

Брашън. Алтея се размърда неспокойно на стола си. Защо той изникваше в ума ѝ в най-неподходящите моменти? Всеки път, когато тя сметнеше, че го е прогонила от паметта си, бурените на тази интерлюдия изникваха отново. Тя за пореден път се разгневи, макар да не се чувстваше сигурна, че гневът е насочен именно към Брашън. Не, тя щеше да прогони тези мисли. Той беше отминала част от живота ѝ и вече се намираще зад нея. Оставаше ѝ само да я затрупа.

— Обичта не е свързана единствено с увереността към другия, със знанието, че той ще се откаже от определени неща за теб. Тя е знанието за нещата, които ти си готова да захвърлиш заради него. Бъди сигурна, че всеки от двамата партньори се лишава от нещо. Отделните мечти биват заменени с една обща мечта. В някои бракове едната от страните се отказва от почти всичко, което е искала преди. Но не винаги това е жената. Подобна жертва не е срамна, тя е любов. Ако смяташ, че другият човек си заслужава, нещата се получават.

Алтея мълчеше, отдадена на размисъл. В един момент тя рязко се приведе напред и попита:

— Смяташ ли, че ако се омъжа за Граг, бих променила мнението си?

— Ако двамата сключите брак, един от вас определено ще трябва да го стори — дълбокомислено отвърна Янтар.

Брашън за пореден път погледна към коридора. Къде беше изчезнала девойката? Нима тя възнамеряваше да го остави тук, докато вестносецът доведе майка ѝ? Чакането винаги го затрудняваше. Въпреки това той се усмихна: предстоеше му да види Алтея, пък макар и да ѝ носеше неприятни новини. Що се отнася до чакането, то щеше да премине много по-леко в компанията на късче киндин, ала Брашън умишлено не беше взел от наркотика със себе си, защото Алтея не

одобряваше тази негова малка слабост. Не биваше той да се показва като безнадеждно зависим. Тя и без това се мръщеше към въпросния му недостатък.

Е, а Брашън познаваше нейните недостатъци. Годините плаване с нея го бяха принудили да ги изтърпява. Но те нямаха значение. Той бе започнал да се привързва към нея. И това не беше свързано с онази тяхна единствена нощ. Въпросната нощ само го беше накарала да признае онова, което той изпитваше отдавна. Години наред той я беше виждал почти всеки ден. В много пристанища двамата се бяха хранили заедно, а на борда бяха работили редом един до друг. Тя не се отнасяше с него като с пропаднал Търговски син, а виждаше в него ценен член на екипажа, уважаваше го заради способностите и знанията му. Тя беше жена, но Брашън можеше да разговаря с нея по съвсем обикновен начин. Това беше нещо рядко.

Морякът се приближи до прозореца, за да надзърне към алеята. Тихи стъпки го накараха да се обърне. Това отново беше Малта.

Тя се усмихна тъжно. Поведението ѝ отново се беше променило.

— Изпратих да ги повикат, както заръча. Ако искаш, бих могла да ти предложа кафе и сладкиш.

Сега тя звучеше като възпитана млада дама, приветстваща своя гост. Това го накара да си припомни обноските.

— Благодаря ти. Бих искал.

Тя посочи към коридора и го изненада, хващайки ръката му. При това тя едва стигаше до рамото му. Тази близост му позволи да долови уханието на ароматно масло, от виолетки, идващо от косата ѝ.

За момент тя погледна през миглите си към него. Този поглед го накара да преосмисли досегашните си впечатления. Колко бързо растяха децата... Малта обичаше да си играе с малката Дело. Сестра си Брашън за последно бе виждал като съвсем малка. Оттогава бяха минали години.

Споходи го чувство за празнота. Той бе изгубил много повече от дома и наследството си.

Малта го въведе във всекидневната. Там вече имаше кафе и пресен хляб, поставени на една от масичките. Прозорецът бе отворен.

— Надявам се, че ще ти е удобно да изчакаш тук. Аз сама направих кафето. Дано не е прекалено силно.

— Сигурен съм, че ще ми хареса — смутено каза Брашън, връхлетян от двоен срам. Ето какво я беше забавило. И освен това родът Вестрит действително бе изпаднал в тежки времена, щом като самата дъщеря трябваше да прави кафето и поднасяше хляб на гостите. — Ти познаваш сестра ми, нали? — неочаквано запита той. — Дело Трел?

— Разбира се. Милата Дело е най-добрата ми приятелка. — Тя отново му се усмихна и посочи към единия от столовете. Самата Малта се настани насреща му, наля кафе и му подаде резен хляб.

— Не съм я виждал от години — призна Брашън.

— Наистина ли? Срамота. Тя много е пораснала. — С леко променена усмивка тя добави. — Освен това познавам и брат ти.

Тонът ѝ накара Брашън да се навъси.

— Керуин. Предполагам, че той също е добре?

— Така мисля. Беше добре последния път, когато го видях. — Тя леко въздъхна и отклони поглед. — Двамата с него не се виждаме често.

Дали тя не беше влюбена в младия Керуин? Брашън мислено пресметна настоящата възраст на брат си. Да, вероятно Керуин беше достатъчно голям, за да ухажва младите дами. Но ако Малта и Дело бяха връстнички, то Малта се явяваше прекалено малка. Той започна да изпитва известно смущение. Дете или жена седеше насреща му? В момента тя разбъркваше кафето си и съумя да подчертае елегантността на движенията си. Сетне тя се приведе над масата, предлагайки да добави канела към чашата му. Несъмнено тя не бе възнамерявала да демонстрира пазвата си при това движение. Брашън бързо отмести поглед, но уханието на млада плът пак достигна до него.

Малта се облегна назад, отпи глътка кафе и отмести един немирен кичур от челото си.

— Предполагам, че ти познаваш леля ми Алтея?

— Разбира се. Двамата служихме заедно на борда на Вивачия, дълги години.

— Аха.

— Тя се е върнала благополучно?

— Да, още преди седмици. Върна се на борда на Офелия. Това е живият кораб на семейство Тенира. — Тя го погледна право в очите. — Граг Тенира е много привлечен към нея. Целият град шуми от клюки.

Не са малко онези, които се сепват от мисълта, че моята твърдоглава леля е хлътнала по толкова спокоен млад мъж. Баба ми, разбира се, е много развълнувана. Всички ние се вълнуваме, защото почти бяхме изгубили надежда да я видим омъжена. Сигурна съм, че разбираш какво имам предвид.

Тя се засмя доверено, сякаш бе изрекла нещо, което не можеше да сподели с когото и да било. Същевременно го наблюдаваше внимателно. Сякаш можеше да види как думите ѝ се забождат в сърцето му.

— Да, обещаващ партньор — сковано отвърна Брашън и усети, че кима като играчка. — Тенира. Граг Тенира. Определено. Определено би бил добър съпруг. Освен това той е добър моряк.

Последното Брашън прибави по-скоро към себе си. Това беше единственото нещо, което би могло да привлече Алтея към Граг Тенира. Е, той беше красив. Освен това не беше лишен от наследство и не беше пристрастен към киндин.

Мисълта за наркотика доведе със себе си поредно желание. Познатата горчивина щеше да го отвлече от горчилката, започнала да се наслаява в душата му... Може би в джоба на жилетката бяха останали трошици, само че той не възнамеряваше да посяга пред детето.

— ... още хляб, Брашън?

Той осъзна само последните ѝ думи и погледна към недокоснатата си чиния.

— Не, благодаря. Хубав е.

Брашън бързо отхапа от резена. В пресъхналата му уста хлябът имаше вкус на стърготини. Той го прокара с голяма глътка кафе.

Малта се пресегна над масата и леко докосна ръката му с нежните си пръсти.

— Изглеждаш уморен. Аз бях разстроена, когато те пуснах и не ти благодарих, задето си дошъл да ни донесеш вести за кораба на татко. Предполагам, че идваш отдалече, нали?

— Определено — призна той. Той се отдръпна, събра ръце и несъзнателно ги потърка в стремежа си да се отърве от усещането. Малта се подсмихна и извърна лице. Тя се бе изчервила. В такъв случай тя осъзнаваше, че флиртува — това не беше несъзнателният допир на дете. Брашън се чувстваше объркан. В случая имаше много

неща, за които трябваше да мисли. Отново му се искаше да вземе късче киндин... Той си наложи да отхапе нов залък хляб.

— Покрай теб започвам да се чудя как ли би изглеждал брат ти, ако си пусне мустаци. Твоите ти стоят много добре.

Брашън смутено повдигна ръка към лицето си. Нейните думи не бяха подобаващи, същото се отнасяше и за начина, по който очите ѝ проследиха почти жадно движението му. Той се изправи.

— Най-добре да дойда по-късно. Кажи на близките си да ме очакват. Трябваше да им съобщя за идването си, вместо да дойда направо.

— Няма проблем. — Девойката остана седнала, без да понечи да го изпроводи до вратата или дори да потвърди желанието му да си иде. — Аз вече изпратих да ги доведат. Сигурна съм, че те ще се върнат скоро. Ще искат да научат новини за татко и кораба му колкото се може по-скоро.

— В това съм убеден — сковано се съгласи Брашън. Той не можеше да разбере тази млада жена, която се взираше насреща му без никакви угризения. Може би думите ѝ бяха проява на детска несъобразителност. А може би самият той беше прекарал твърде дълго време в открито море. Той отново седна, изправен, и стисна шапката си. — Тогава ще ги изчакам. Тъй като съм сигурен, че неочакваната ми поява те е откъснала от заниманията ти, не се чувствай длъжна да оставаш с мен. За мен не е проблем да изчакам сам.

Тя изхихика в отговор на думите му.

— Каква съм и аз... Смутила съм те. Много съжалявам. Разбирам, че съм била прекалено фамилиарна с теб. Но това е защото ти беше помощник на милия ми дядо тъй дълго, че аз те чувствам като близък. Освен това се познавам с Керуин и Дело, исках да накарам брат им да се чувства приветстван. — Тя рязко снижи глас. — Мисля, че е несправедливо, задето не ти е позволено да се завърнеш в родния си дом. Така и не разбрах какво точно се е случило между теб и баща ти...

Тя замълча по начин, подканящ за доверие.

Обсъждането на семейните скандали бе последното нещо, с което Брашън възнамеряваше да се занимава сега. Освен това той не можеше да си спомни кога за последно се е озовавал в подобна нелепа ситуация. В един момент Малта изглеждаше невинно дете, което

правеше всичко по силите си, за да приветства гост в отсъствието на възрастните. В следващия миг тя се превръщаше в изкусителка, която си играеше с него. Той носеше неотложни вести, освен това му се искаше да се срещне с Алтея, ала колкото по-дълго оставаше тук, толкова по-неспокойно се чувстваше. Със закъснение той осъзна, че цялата тази ситуация би могла да изглежда непристойна. По всичко личеше, че той е останал сам с една млада жена от добро семейство. Някои бащи и братя бяха обявявали дуели срещу далеч по-незначителни поводи.

Той отново се изправи.

— Боя се, че трябва да вървя. Имам и други задължения. Ще се върна в късния следобед. Предай на близките си поздрави.

Малта отново не понечи да се надигне. Този път Брашън не я и очакваше.

— Беше ми приятно да те видя отново. — Той кимна и се обърна да си върви.

— Брат ти Керуин не ме смята за дете.

Неволно той се обърна към нея. Малта не беше станала, но бе отметнала глава назад, оголила бялата си шия. Един кичур от косата ѝ се беше отпуснал, тя започна да го оплита около пръстите си.

— Той е сладък, като домашен котарак — продължи тя с лека усмивка. — А ти, подозирам, си по-скоро тигър. — Малта замислено притисна със зъби връхчето на пръста си. — Понякога домашните любимци са много скучни...

Неочаквано Брашън откри, че под пиратската му блуза тупти сърцето на възпитан Търговец. Той бе шокиран от поведението ѝ. Тонът ѝ не можеше да бъде сбъркан. В собствения си дом внучката на капитан Вестрит изпробваше уменията си на съблазнителка. Това беше възмутително.

— Трябва да се засрамиш от себе си — с искрено възмущение каза той.

Брашън не се обърна при шокирания ѝ възклик, а се отправи към главния вход. Той отвори вратата, за да излезе, и едва не се сблъска със смаяните лица на Роника Вестрит и Кефрия Хейвън.

— Слава на Са, че дойдохте — възкликна той.

— Кой си ти и какво правиш в дома ни? — Кефрия се оглеждаше трескаво, сякаш възнамеряваше да призове слуги.

— Брашън Трел — побърза да се представи морякът и се поклони. — Нося вести, свързани с Вивачия. Важни и лоши вести.

Тези думи веднага привлякоха вниманието им.

— Какво е станало? Да не би с Кайл да се е случило нещо? Или със сина ми? — веднага попита Кефрия.

— Не тук — нареди Роника Вестрит. — Елате, да отидем в кабинета. Върви, Кефрия.

Брашън се отдръпна, за да им направи път. По пътя той обясни:

— Вашата внучка ме пусна. Очаквах, че човекът, когото тя е изпратила, ще ви е подготвил за новините ми.

Искаше му се да попита за Алтея, но моментът не беше подходящ.

— Не ни е намирал никой — напрегнато каза Роника Вестрит. — Но аз се боях, че рано или късно при нас ще пристигнат неприятни вести.

След като тримата влязоха в кабинета, възрастната жена затвори вратата след тях.

— Седни, Трел. Какви вести ни носиш? И откъде знаеш? Ти вече не плаваш на борда на Вивачия; знаей, че Кайл те е заменил със свой избраник. Къде си научил вести за Вивачия?

Каква част от истината той бе длъжен да разкрие? Ако имаше насреща си Алтея (и двамата седяха сами на по чаша бира), той би й разказал всичко и би понесъл преценката ѝ. Препродаването на пиратски стоки се наказваше със смърт. Не можеше да се отрече, че това, с което той се занимаваше в момента, е незаконно.

Брашън реши да не лъже, а просто да премълчи.

— Вивачия е била пленена от пирати.

Той им предостави новината направо, стоварвайки я като котва. И преди двете да са успели да се опомнят и да го засипят с въпроси, той добави:

— Зная съвсем малко. Корабът е бил видян на котва в едно пиратско укрите. Не ми е известно какво е станало с екипажа и с капитана. Неприятно ми е, че трябваше да ви донеса подобна вест. Още по-неприятно ми е да съобщя, че човекът, който е пленил кораба, е някой си капитан Кенит. Нямам представа защо той е нападнал Вивачия. Носи му се репутация на амбициозен пират, поставил си за цел да обедини разбойниците под своето водачество. Той напада

кораби, пренасящи роби. Слуховете казват, че той избива целия екипаж, а робите освобождава, за да си спечели тяхното благоволение. И благоволението на останалите пирати, които мразят робството като него.

Не му остана дъх да изрече повече, а и не се сещаше какво друго да каже. Кефрия бе придобила вида на обезкостена, отпуснала се безжизнено в креслото си. Единствено ръцете ѝ се раздвижиха, притиснали устата, за да смълчат писъка на ужас.

Роника Вестрит стоеше като вцепенена. Лицето ѝ бе застинало в маска на отчаяние. Старческите ѝ ръце бяха се вкопчили в облегалката на един близък стол — не ръце, а ноктите на птица.

Накрая възрастната жена си пое дъх и прошепна с усилие:

— Носиш ли ни искане за откуп?

Брашън почувства срам. Вдовицата на капитан Вестрит разсъждаваше бързо. Тя бе забелязала дрехите му и бе отгатнала настоящия му занаят. Явно тя смяташе, че той се явява като посредник на Кенит. Ужасяващ беше този срам, но пък той не можеше да я вини.

— Не — отвърна той. — Самият аз зная не повече от онова, което ви казах, а при това то е главно основано на слухове. — Той въздъхна. — Не мисля, че ще има откуп. Този капитан Кенит изглежда е доволен от постижението си. Подозирам, че ще задържи кораба. За екипажа не зная нищо. Съжалявам.

Последвалото мълчание бе смразяващо. Само с шепа думи той бе сразил всичките им надежди. Отсъствието на кораба им не се дължеше на обикновено забавяне. Капитанът му нямаше да се върне с печалби, които да погасят дълговете им. Не, малкото останало им богатство трябваше да бъде похарчено за откуп, ако изобщо получеха подобно искане. Вестите, донесени от Брашън, оповестяваха края на рода Вестрит. Очаквано, жените щяха да ненавиждат донеслия тези новини. Той се напрегна в очакване на неизбежния изблик.

Нито една от двете не избухна в ридания. Никоя от тях не изпищя. Кефрия отпусна лице в шепите си.

— Уинтроу — тихо изрече тя. — Малкото ми момче.

Роника се бе състарила пред очите му: раменете ѝ висяха безпомощно, бръчките в лицето ѝ изглеждаха много по-дълбоки. Пипнешком тя се отпусна в стола си, без да отмества погледа си от някаква невидима точка.

Ужасна тежест притисна Брашън. Какво бе очаквал той? В мислите му все още се въртяха въображаеми сцени, в които Алтея пламваше от гняв, а после се обръщаше към него да търси помощ в спасяването на кораба. Ала реалността се оказваше съвсем различна. В действителност Брашън бе нанесъл съкрушителния удар на хората, които някога го бяха приели за свой приятел.

Отвъд вратата долетя приглушен писък, нещо изтрополи. В следващия миг вратата се отвори и Алтея влезе, избутвайки противящата се Малта пред себе си.

— Кефрия! Тази мърла отново подслушваше! До гуша ми дойде от нейните подмолни игрички. Не подобава на един член на това семейство да... Брашън? Какво правиш тук? Какво става?

Алтея рязко пусна Малта, при което девойката седна на пода.

Брашън се изправи и пристъпи към нея. Този път той не си направи труда да скрива нищо.

— Вивация е била пленена от пирати. Видях я закотвена в едно разбойническо пристанище, под Гарвановия стяг. Това е знамето на Кенит. Сигурен съм, че това име ти е познато. Смята се, че той избива екипажа на всеки робски кораб, който залови. Не зная какво се е случило с моряците от Вивация.

Пронизителният вой на Малта заглуши всичко останало. Със следващия си дъх тя скочи на крака и се хвърли към Брашън, размахала юмручета.

— Това е лъжа! Той лъже! Татко обеща, че ще се върне и всичко ще се оправи! Той ще се побере, отново ще ни направи богати, ще изхвърли Алтея и ще накара всички да се отнасят добре с мен! Ти си измисляш, свиньо! Това не е истина! Баща ми не може да е мъртъв!

Той улови едната ѝ ръка, а после и другата, съумяла да му нанесе два удара. Той очакваше, че подир това тя ще се усмири. Вместо това тя го изрита по пиццала.

— Престани, Малта! — остро нареди Роника, а същевременно Кефрия проплака:

— Спрете! Това няма да промени нищо.

Алтея се прояви като по-директна. Тя се приближи, сграбчи Малта за косите и рязко я дръпна назад. Девойката проплака от болка. Брашън побърза да освободи китките ѝ.

А Алтея го изненада, обездвижвайки Малта в прегръдка.

— Успокой се — дрезгаво прошепна тя към момичето, което продължаваше да се мята. — Няма полза от подобни изблици. Не бива да хабим силите си в борба едни срещу други. Сега имаме общ враг и трябва да бъдем единни, за да спасим близките си. Успокой се, Малта. Зная, че това е ужасно, но ние трябва да се борим, а не да се мятате в истерия.

Малта наистина притихна. В следващия миг тя свирепо блъсна леля си и се освободи, за да се обърне.

— Ти се радваш, че това се е случило! Изобщо не те е грижа за баща ми! Никога не си се интересувала от него! Интересува те само корабът. Ти се надяваш, че татко е мъртъв. И освен това ме мразиш. Не се преструвай на моя приятелка.

Тя стисна зъби, втренчила поглед в Алтея. В стаята настъпи мълчание, което Алтея наруши с каменен глас:

— Така е, аз не съм твоя приятелка. — Тя отмести кичур от лицето си. — Малко са моментите, през които бих могла да кажа, че те харесвам. Но аз съм ти леля. Съдбата ни е обединила в семейство, а сега ни направи съюзници. Сега не е моментът за цупене и стойки, Малта. Използвай ума си за проблема, който стои срещу нас. Всички ние трябва да сторим това. Ние трябва да си върнем семейния кораб и да спасим онези от екипажа, които са още живи. Това е единственият проблем, върху който трябва да се съсредоточим сега.

Малта я оглеждаше подозрително.

— Ти се опитваш да ме измамиш. Опитваш се да заграбиш кораба за себе си.

— Истина е, че все още искам да застана начело на семейния кораб — веднага призна Алтея. — Но този спор ще трябва да почака до времето, когато Вивачия отново се намира в родното пристанище. Точно сега това е нещото, което всички ние искаме. И докато това е така, ти трябва да престанеш да се държиш като истеричка с пилешки мозък.

Сега Алтея се обръщаше към майка си и сестра си.

— Някой от нас не може да си позволи да се отдава на емоциите си. Разполагаме само с един вариант: трябва да съберем пари за откуп, значим откуп. Това е най-добрият ни шанс да си върнем кораба и екипажа му невредими. — Тя поклати глава. — Повдига ми се от самата мисъл, че трябва да откупуваме онова, което ни принадлежи,

ала това е най-практичният начин да си го върнем. Ако имаме късмет, капитан Кенит ще приеме парите и ще ни върне кораба. Но Брашън е прав. Аз съм чувала за този пират. Щом той е преследвал Вивачия, значи е имал планове да я задържи. Ако това се окаже така, остава ни да се молим на Са, че Кенит е бил достатъчно разумен да запази живи членовете на семейството и познатите моряци, за да не се разстройва корабът. Както виждаш, Малта, аз си имам причини да се надявам, че брат ти и баща ти са живи.

Последните думи тя изрече с кисела усмивка.

— Търговският съвет ще се събере тази вечер, за да изслуша оплакванията на семейство Тенира за новите тарифи на сатрапа, калсидските така наречени патрули и робството. Аз обещах на Граг, че ще бъда там, за да подкрепя баща му. Майко, Кефрия, вие също трябва да дойдете. Съберете и всички останали, които можете. Време е Търговците да осъзнаят какво става. Нарастващата дързост на морските разбойници е поредната проява на некадърността на сатрапа. В удобния момент ние трябва да съобщим за ситуацията на Вивачия и да поискаме подкрепата поне на родовете, които притежават живи кораби. Става дума за нещо, което засяга всички ни. С риск отново да разстроя Малта ще добавя, че това е пряко свързано с робството. Ако Кайл не беше използвал Вивачия за пренасяне на жив товар, това нямаше да се случи. Добре известно е, че Кенит напада превозвачите на роби. И също така е известно — продължи тя с по-висок глас, защото Малта си пое дъх да я прекъсне, — че пиратската дейност е причината за присъствието на калсидските капери в нашето пристанище. Ако градът ни се изправи срещу разбойниците, ще покажем на сатрапа, че не са ни нужни патрулните му галери и нямаме основания да плащаме за тях.

Алтея се обърна към прозореца, където вече тъмнееше привечер.

— А ако успеем във всички тези начинания, може би ще успеем да покажем на цял Бингтаун, че не се нуждаем от Джамаилия или сатрапа. Да покажем, че вече сами сме способни да се грижим за себе си.

Последните ѝ думи бяха изречени тихо, ала отекнаха ясно в притихналата стая.

Алтея въздъхна тежко.

— Гладна съм. Не е ли глупаво? Брашън ми донася най-лошите новини, които бих могла да си представя, а въпреки това аз съм гладна.

— Каквото и да те сполети, тялото опитва да продължи да живее. — Роника изрече тези думи като човек, говорещ от опит. С бавни крачки тя прекоси стаята и застана пред внучката си. — Малта, Алтея е права. В този момент ние трябва да бъдем едно семейство и да загърбим неразбирателствата си.

Старицата погледна към останалите.

— В името на Са, погледнете какво трябваше да се случи, за да си спомним, че всички ние сме роднини. Аз лично изпитвам срам.

Тя отново погледна към внучката си. Протегнатата ѝ ръка изчакваше. Малта бавно повдигна своята десница. Роника я стисна и се вгледа в гневния поглед на девойката. И неочаквано я прегърна. Малта предпазливо отвърна на жеста.

— И Малта и татко вече не са лоши? — почуди се детски глас. Всички се обърнаха към момчето, застанало на прага.

— Силдин... — уморено възкликна Кефрия. Тя се надигна от креслото си и отиде до сина си. Тя се опита да го прегърне, но момчето не ѝ позволи.

— Мамо, не съм бебе! — раздразнено възкликна то. Погледът му оставаше загледан в Брашън. — Ти приличаш на пират — каза Силдин, наклонил глава.

— Нали? — рече Брашън. Той се отпусна на едно коляно, усмихна се и протегна ръка. — Но аз не съм пират, а честен моряк, когото късметът е поизоставил.

За момент той сам повярва на думите си. Почти можеше да забрави трошицата киндин, която трескавите му пръсти бяха намерили в джоба на жилетката.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА ДА ПОЕМЕШ КОНТРОЛ

Алтея го наблюдаваше как си отива. Тя не се бе присъединила към майка си, за да го изпрати до вратата. Вместо това тя предпочете да избяга в една от стаите за прислугата на горния етаж. Младата жена не запали осветлението; дори внимаваше да не се приближава съвсем до прозореца, за да не бъде зърната от някой негов случаен поглед.

Лунната светлина обезцветяваше дрехите му. Той крачеше бавно, без да се обръща назад. Походката му издаваше предпазливост, макар в момента да стъпваше по алея, а не по палубата на кораб.

Алтея бе извадила късмет, че при влизането си се беше боричкала с Малта. Така никой не обърна особено внимание на червенината по бузите ѝ и задъхването. Дори и Брашън не беше осъзнал моментната ѝ паника, в това тя беше почти сигурна.

Встречените лица на близките ѝ я бяха навели на мисълта, че Брашън е дошъл при тях, за да признае вината си и да предложи да отстрани Алтеиния срам, като я вземе за своя съпруга. Донесените от него вести я бяха покъртили, но въпреки това те бяха придружени от тайно облекчение: той не беше дошъл да разкрие онова, което тя бе сторила.

Да, което тя бе сторила. Алтея вече признаваше това. Думите на Янтар я бяха накарали да се вгледа в себе си. Сега тя изпитваше срам заради начина, по който беше опитала да избяга от отговорност. Случилото се през онази нощ бе извършено и от двамата. Ако Алтея искаше да уважава себе си като жена и като възрастна, тя не можеше да се преструва. Тя бе казвала друго, защото не бе искала да бъде винена за проява на безотговорност. Ако Брашън наистина я беше измамил, тя можеше да оправдае болката, която бе изпитвала от онзи момент. Тя щеше да бъде наскърбената жена, съблазнена и изоставена от безсърдечен моряк. Ала подобни роли наскърбяваха и двамата им.

Тази вечер тя не можа да го погледне в очите, ала и не можа да отклони поглед. Той ѝ беше липсвал. Годините на дружба натежаваха над грубия начин, по който двамата се бяха разделили. Отново и

отново тя поглеждаше крадешком към него, запечатваща образа му в ума си в утоляването на някакъв копнеж. Съкрушителните новини я бяха покъртили, ала очите ѝ предателски се бяха взирали в неговите, проблясващи, и в движението на мускулестите рамене под плата. Един от огледите ѝ забеляза раничка в края на устата му; той все още използваше киндин. А дрехите му на контрабандист я бяха възмутили. Разочароваше я, че той е станал пират. И все пак подобни одеяния му отиваха повече от мрачните дрехи на Търговски син. Тя не одобряваше нищо в него, но въпреки това видът му бе развълнувал сърцето ѝ.

— Брашън... — безнадеждно промълви тя и поклати глава към отдалечаващия се силует. Тя съжаляваше, това беше всичко. Съжаляваше, че преспиването с него бе разрушило небрежната им дружба. Съжаляваше, че си е позволила да стори неподобаващо нещо с неподобаващия човек. Съжаляваше, че той се бе отказал и не се бе превърнал в човека, който баща ѝ бе очаквал от него. Съжаляваше, че той притежава слабости и слаба възможност за преценка. Това беше всичко, което тя изпитваше. Съжаление.

Какво ли бе го довело обратно в Бингтаун? Брашън надали бе предприел подобно пътуване просто за да им каже, че Вивачия е била пленена...

Болката в сърцето ѝ се усили при споменаването на кораба. Първо Кайл ѝ беше отнел Вивачия, а сега тя бе попаднала в ръцете на пират, който не се свенеше да убива. Това щеше да се отрази на кораба, неизбежно щеше да се отрази. Ако Алтея някога си я върнеше, Вивачия щеше да бъде съвсем различна от жизнерадостния кораб, напуснал Бингтаун преди около година.

— Също както аз съм променена — обърна се тя към мрака. — И както той се е променил.

Тя остана загледана в Брашън, докато тъмнината не го погълна.

Едва подир отминаването на среднощ Малта успя да се измъкне от дома си.

Семейството ѝ бе вечеряло в кухнята, като слуги, с притоплени остатъци. И в компанията на Брашън. По-късно, когато Рейч се прибра (тя бе получила свободен ден), семейството и Брашън се бяха върнали в кабинета, за да продължат обсъждането си. Дори Силдин

присъстваше — за голямо отвращение на Малта. Дребосъкът непрекъснато задаваше глупави въпроси, което само по себе си не би било чак толкова лошо, ако не беше настойчивото желание на останалите да му обясняват всичко по най-прост начин, същевременно настояващи, че не бива да се страхува. В един момент той заспа пред огнището. Брашън предложи да го отнесе в стаята му, а Кефрия бе позволила.

Малта се загърна по-плътнo. Лятната нощ бе топла, но наметалото целеше да я прикрие. Е, освен това я предпазваше от сланата: обувките и полата ѝ вече бяха подгизнали. Вън беше много по-тъмно от очакваното. Но чакълестата пътека, която отвеждаше до дъба и беседката, отразяваше слънчевата светлина. Имаше места, където треви бяха започнали да изместват лъскавите камъчета. А влажните листа, непочиствани още от есента, залепваха по подметките на обувките ѝ. Тя се постара да не мисли за червеите и охлювите, които най-вероятно стъпкваше.

В храстите от дясната ѝ страна нещо прошумоля и я накара да застине. Нещо бързо се отдалечаваше от нея, но въпреки това Малта остана застинала, напрегната. Беше рядкост, но понякога край града слизаха планински рисове. Те нападаха дребния добитък, дори деца.

В този момент страшно ѝ се искаше да се върне обратно в къщата, ала тя си припомни, че трябва да бъде храбра. Това не беше шега или изпитание. Това, което тя правеше сега, правеше заради баща си.

Тя бе сигурна, че той ще разбере.

Струваше ѝ се много иронично, че леля Алтея я бе умолявала да помогне на семейството си във връщането на кораба и екипажа му. Дори и старицата изпълни по майсторски начин онази задушаваща прегръдка. В действителност и двете смятаха, че Малта не е способна да помогне с каквото и да било, че най-големият ѝ принос би се състоял в несъздаването на затруднения. Самата Малта знаеше, че в действителност истината е съвсем друга. Докато майка ѝ ридаше в спалнята си и вареше вино, което да излее в жертва на Са, а леля Алтея и старицата будуваха и обмисляха какво биха могли да продадат, за да съберат пари, единствено Малта щеше да направи нещо. Само тя осъзнаваше, че би могла да призове помощ.

Тази мисъл прибави към решителността ѝ. Тя щеше да стори каквото се наложеше, за да доведе баща си обратно у дома. И тогава щеше да се погрижи да му обясни коя от близките му наистина е направила саможертва за него. Кой казваше, че жените не могат да проявяват храброст и дързост в името на обичните си? Снабдена с тази мисъл, девойката продължаваше да крачи по пътеката.

Видът на някакво сияние сред розите я накара да потръпне. Мека жълтеникава светлина проблясваше. За момент тя си припомни всички онези страховити истории за Дъждовните земи. Може би Рейн бе оставил нещо, което да я наблюдава? Дали той щеше да си помисли, че тя му изменя? Малта почти беше на път да се върне — докато лек ветрец не донесе до нея миризмата на горещ восък и жасминовия парфюм, който Дело в последно време използваше. Затова тя отново продължи към дъба. С напредъка си вече можеше да различи източника на светлината по-ясно. Жълтото сияние меко се процеждаше сред старата беседка и очертаваше контурите на обвилния я бръшлян. Сега мястото изглеждаше наистина вълшебно, романтично и мистериозно.

Керуин вече я чакаше; той бе запалил свещ, за да улесни последния участък от пътя ѝ. При вида му сърцето ѝ трепна. Тези обстоятелства бяха съвършената романтична история. В нея Малта беше героинята, младата жена, наскърбена от съдба и близки, скърбяща заради отвлечения си баща. Въпреки всички неща, които близките ѝ ѝ бяха причинили, тя щеше да бъде тази, която да направи ключовата саможертва. Керуин беше младият мъж, дошъл да я спаси, защото мъжественото му сърце отекуваше с обич към нея. Той не можеше да стори друго. За момент Малта спря, за да изпита по-пълно момента.

Тя продължи безшумно, докато не се озова съвсем близо до обвитата врата. Две сенки изчакваха вътре. Дело седеше в ъгъла, обвита в плаща си, а Керуин крачеше напред-назад. Именно неговото движение караше светлината да трепва.

Със себе си той не беше донесъл нищо: обстоятелство, накарало Малта да се навъси. Това не ѝ изглеждаше подобаващо; Рейн би ѝ донесъл поне цветя. Но може би подаръкът на Керуин бе дребен, може би се намираше в джоба му...

Във всеки случай тя нямаше да си разваля момента с подобни размисли.

Малта се задържа още миг, колкото да отдръпне качулката си, да тръсне коси и внимателно да ги разстеле върху раменете си. Тя впи зъби в устните си, за да им придаде червенина, и пристъпи в беседката. Това стори с тържествени крачки и сериозно лице.

Керуин я забеляза веднага. Тя спря на място, където оставаше полускрита в сенките. Там девойката обърна лице към милувката на свещта.

— Малта! — прошепна Керуин с глас, задавен от потискано чувство. Той пристъпи към нея, несъмнено за да я сграбчи в обятията си.

Но това ѝ очакване не се оправда. Вместо това той се отпусна на едно коляно пред нея, свел глава. В този момент тя можеше да вижда единствено черните му къдрици.

— Благодаря ти, че дойде. Когато полунощ отмина, а ти все така не се явяваше, аз започнах да се боя, че... — Младият Трел замълча по начин, който почти се доближаваше до ридание. — Боях се, че не ми е останала никаква надежда.

— Керуин — мрачно промълви тя. С крайчеца на окото си забеляза, че приятелката ѝ се е прокраднала по-близо, за да се взира в тях. За момент това я раздразни. Присъствието на малката сестра разваляше момента. Но Малта прогони тази мисъл. Нямаше значение. Дело не можеше да издаде нещо, без самата тя да си навлече неприятности.

Малта пристъпи по-близо до ухажора си, повдигна ръце към главата му и зарови пръсти в къдриците му. Под допира ѝ той застина.

Девойката го накара да повдигне лице към нея.

— Как си могъл да си мислиш, че няма да дойда? — меко попита тя и въздъхна. — Каквито и мъки да ме връхлитат, какъвто и да е рискът... Не е трябвало да се съмняваш.

— Осмелих се да се надявам — призна той. При вида на лицето му Малта остана шокирана. Керуин много приличаше на Брашън, но му отстъпваше. До този момент тя бе смятала Керуин за мъжествен и зрял. Но сравнен със спомена, останал от присъствието на Брашън, Керуин изглеждаше все още юноша.

Това неволно сравнение я раздразни, защото намаляваше значимостта на триумфа ѝ. А Керуин улови ръцете ѝ и се осмели да целуне дланите им, преди да ги пусне.

— А не бива — тихо му каза тя. — Ти знаеш, че съм обещана на друг.

— Никога няма да му позволя да те има — зарече се той.

Малта поклати глава.

— Вече е прекалено късно. Вестите, които брат ти ни предаде вечерта, ме накараха да осъзная това. — Момичето замълча, извърнало поглед към нощната гора. — Нямам друг избор, освен да се подчиня на съдбата си. Животът на баща ми е залогът.

Керуин скочи на крака.

— Какво искаш да кажеш? — попита той с приглушен вик. — Вести...? Които брат ми донесъл? Животът на баща ти...? Не разбирам.

Сълзите, за момент задавили гласа ѝ, бяха истински.

— Корабът ни е бил заловен от пирати. Брашън беше така добър да ни съобщи за това. Ние се опасяваме, че баща ми и брат ми вече може да са мъртви, но ако не са, ако все още съществува надежда... Керуин, ние трябва да съберем пари за откуп. А как бихме могли? Колкото и да ми е неприятно да говоря за това открито, ти също знаеш колко е лошо финансовото ни състояние. Щом се разчуе, че семейният ни кораб е изгубен, заемодавците ще ни наобиколят като акули. — Тя затули лицето си с длани. — Дори не зная как ще се изхранваме, та какво остава да събираме откуп. Опасявам се, че ще бъде дадена на Дъждовника колкото се може по-скоро. И колкото и да ме измъчва това, аз зная, че това е правилната постъпка. Рейн е щедър човек. Той ще ни помогне да спасим баща ми. Ако бракът с него е нужен за това... то аз вече не съм толкова против.

Последните думи отново заплашваха с ридание. Малта залитна, искрено покъртена от случилото се.

Керуин побърза да я подкрепи.

— Клетата. Ти си толкова храбра. Но наистина ли очакваш, че аз ще позволя да се омъжиш за човек, когото не обичаш, дори и заради баща си?

— От нас не зависи нищо, Керуин — прошепна тя, отпуснала глава върху гърдите му. — Ще сключа брак с Рейн. Той притежава и

богатството, и влиянието да ми помогне. За тези неща ще мисля, когато... Когато се наложи да изпълнявам дълга си към него. — Тя притисна лице към ризата му, засрамена от темата.

Керуин стисна ръцете ѝ по-силно.

— Никога — обеща ѝ той. — Това никога няма да ти се наложи. — Той си пое дъх. — Аз не мога да кажа, че съм заможен колкото него. Но всичко, което имам сега и което ще имам, е на твое разположение. — Младият мъж я отдръпна от себе си, за да я погледне в очите. — Нима си очаквала, че не бих могъл да ти помогна?

Малта безнадеждно сви рамене.

— Наистина мислех, че не би могъл — призна тя. — В твоето семейство баща ти все още е Търговецът. Клетият Брашън е доказателство, че баща ти управлява с твърда ръка. Аз знам какво те съветва сърцето ти, но в действителност — Малта тъжно поклати глава — същинското ти влияние е малко.

— *Клетият Брашън!* — Той изсумтя презрително, забравил истинския ѝ проблем. — Брат ми сам си е виновен за всичко, което го сполетя. Недей да го съжаляваш. Другите ти думи са истина, която аз не ще отрека. Аз наистина не мога да поставя богатството на рода Трел на твое разположение, но...

— Сякаш бих могла да поискам това от теб! Керуин, това ли си мислиш за мен? Че аз съм способна да дойда при теб посред нощ, излагайки името си на риск, за да ти искам пари? — Тя рязко се извъртя, с което наметалото ѝ за момент разкри памучната нощница, над която бе загърнато. Дело възкликна сепнато и излезе от беседката.

— Ти на практика си гола! — смъмри я тя. — Малта, засрами се!

Тъй. Ако Керуин не бе забелязал сам по-рано, той вече бе запознат с този факт.

Малта въздигнало отметна глава.

— Нямах избор. Имах само един шанс да се измъкна, за да се срещна с вас, и се възползвах от него. Не съжалявам. Керуин доказва, че е джентълмен, защото премълча. Освен това аз не съм искала да се явя така пред него. Дело, не разбираш ли, че тук става дума за живота на баща ми? Това не е нещо обичайно; в случая обичайните правила не важат. — Тя бе притиснала длани над сърцето си в умоляващ жест.

С периферното си зрение Малта наблюдаваше реакцията на Керуин. В момента той се взираше в нея с ужасено възхищение. Очите

му се взираха в наметалото в опит да прозрат през него.

— Дело — бързо каза той, — това не е от значение. Такова дете си. Моля те, остави ме да поговоря с Малта насаме.

— Керуин! — възмутено протестира Дело.

С думите си брат ѝ я беше разгневил, а Малта не искаше това. Разгневена, Дело не би се замисляла за последиците, а би клюкарствала открито. Затова Малта протегна отслабнала ръка към нея.

— Зная, че ти го казваш за мое добро. Ти си моя истинска приятелка. Но аз съм сигурна, че брат ти никога не би ме наранил. — Тя погледна Дело в очите. — Аз познавам сърцето ти, а чрез него познавам и сърцето на брат ти. Вие сте достойни хора. Аз не се боя да остана сама с него.

Със сияещи очи Дело се отдръпна.

— Ти имаш дълбок поглед, Малта — рече тя. Видимо разчувствана, девойката отново се върна в беседката. Малта отново се обърна към Керуин. Тя се загърна плътно с наметалото си, осъзнавайки, че това подчертава стегнатия ѝ кръст и силуета на бедрата ѝ. Подир това тя му се усмихна срамежливо.

— Керуин. — Подир името му тя сметна за необходимо да въздъхне. — Срам ме е, че трябва да говоря тъй открито, ала нуждата ме притиска. Аз не искам от теб всичко, което притежаваш и което ще притежаваш. Каквото можеш да ми предложиш, дискретно и в удобна за теб форма, аз ще приема с радост. Но за мен ще бъде по-важно твоето семейство да подкрепи моето. Утре вечер ще има среща на Търговския съвет. Аз ще бъда там. Моля те, ела. Ако успееш да убедиш баща си да присъства и да се застъпи за нас, това би ни помогнало значително. Случилото се с кораба и татко не засяга единствено нашето семейство, а всички Търговци. Щом онези морски разбойници не се боят да пленят жив кораб, има ли нещо, пред което биха се спрели? Щом не се свенят да държат в плен един Търговец и сина му, кой от нас би могъл да заяви, че е в безопасност?

Гласът на Малта ставаше все по-пламенен. Ръцете ѝ посегнаха да уловят неговите.

— Ако твоите близки подкрепят моето семейство — тя снижи глас — има вероятност баба ми да преосмисли предложението на Рейн. Възможно е тя да осъзнае наличието на... по-добри възможности.

Тя отпусна ръцете му, а сърцето ѝ биеше учестено. Странна топлина изпълваше тялото ѝ. Сега той щеше да я вземе в обятията си и да я целуне. Така щеше да завърши песента. Тя изчакваше допира на устните, които щяха да я накарат да отмалее. Тя притвори очи.

Вместо това Керуин се отпусна на колене пред нея.

— Утре вечер ще дойда на събранието. Ще говоря с баща си и ще го убедя, че семейство Трел трябва да подкрепи твоя род. — Той я гледаше с обожание. — Ще видиш. Ще докажа на теб и на близките ти, че съм достоен за теб.

Малта се нуждаеше от няколко мига, за да оформи подходящ отговор. Тя бе уверена, че той ще я целуне. В какво бе допуснала грешка?

— Нито за момент не съм се съмнявала в това, че си достоен — промълви девойката. Тя почти можеше да вкуси разочарованието си.

Керуин се надигна бавно. Той продължаваше да я гледа с пламнали очи.

— Ще бъда достоен и за доверието ти — зарече се младежът.

Малта изчакваше, решила, че той ще я прегърне неочаквано и ще я целуне. По кожата ѝ плъзваха тръпки, очакващи допира му. Тя се осмели да погледне право към лицето му, с пламнали от страст очи. Тя навлажни устни и ги раздалечи в подкана, повдигайки брадичка към него.

— До утре, Малта Хейвън — пламенно изрече Керуин. — Тогава ще видиш как спазвам думата си.

Тогава, сякаш си вземаше довиждане от гостуване за чай, той се поклони ниско и се обърна към сестра си.

— Ела, Дело. Достатъчно дълго те карах да будуваш заради мен.

Керуин си сложи наметалото, загърна се и започна да се отдалечава.

— Довиждане, Малта — въздъхна Дело и ѝ помахаше. — Ще помоля мама да ми позволи да дойда на събранието. Двете ще седнем заедно. — Тя рязко се обърна и забърза подир брат си. — Керуин, изчакай ме!

Известно време Малта остана неподвижна в удивлението си. В кой момент тя беше допуснала грешка? Тя не бе получила никакъв дар, който да изрази привързаността му, не бе получила страстна целувка...

Той дори не бе помолил за разрешение да я придружи обратно до дома ѝ. Тя се навъси към отдалечаващата се двойка.

Миг по-късно осъзнаването я връхлетя, карайки я да поклати глава. Вината не беше нейна, а на Керуин. Той просто не беше достатъчно мъжествен, за да отговори на очакванията ѝ.

Малта пое обратно към дома си. Първите няколко крачки от мрачния път тя беше навъсена, сетне побърза да прекара ръце по челото си. Тя определено не искаше да свърши със сбърчено чело като майка си. Днес вече бе получила достатъчно поводи за въсене. Като например Брашън. В началото той се отнесе грубо с нея, но впоследствие, когато тя му поднесе кафе и започна да флиртува, той определено реагира. Тя беше готова да се обзаложи, че ако тази вечер той беше чакалият в беседката, тя щеше да бъде целуната повече от веднъж.

Неочаквани тръпки я пронизаха при тази мисъл. Тя не го харесваше. Той изглеждаше прекалено груб в пиратските си дрехи и с мустаците си. Със себе си той бе донесъл вонята на кораб, а ръцете му бяха груби, покрити с мазоли. Не, тя не изпитваше нищо към този мъж. Ала неговите погледи към леля Алтея бяха събудили интереса ѝ. Морякът бе наблюдавал леля ѝ по начина, по който гладен котарак се взира в птица. Самата Алтея нито веднъж не го погледна в очите. Дори когато му говореше, леля ѝ неизменно се вглеждаше през прозореца, разбъркваше чашата си с чай или чоплеше ноктите си. Това отбягване видимо го беше смутило. Отново и отново Брашън се бе обръщал пряко към нея. В един момент Алтея дори отиде при Силдин и седна на пода до него — в дирене на укритие от жадния поглед на моряка.

Майката и бабата на Малта не бяха забелязали, ала самата тя бе станала свидетелка. И възнамеряваше да открие какви точно са отношенията между леля ѝ и Брашън. Тя щеше да открие какво знаеше Алтея, за да накара един мъж да гледа към нея по такъв начин. Какво трябваше да направи самата Малта, за да накара Керуин да поглежда към нея така?

Тя поклати глава. Не, не Керуин. Срещата с по-големия му брат беше отворила очите ѝ. Керуин беше още момче, без истински плам в погледа и собствено влияние. Това беше слаб улов, когато тя спокойно можеше да хвърли обратно. Дори Рейн я бе докосвал по-пламенно.

Точно в този момент Малта достигна вратата на кухнята. Излизаше, че тази нощ тя все пак ще използва кутийката.

Брашън се надигна от масата, оставяйки бирата си недокосната. На излизане той зърна движението на непозната ръка, присвояваща си халбата. Той се подсмихна горчиво. Добре бе избрал тази пивница. Подходяща за човека, който нищо не можеше да нарече за свое.

Навън напредваше поредна нощ в Бингтаун. Тя бе го заварила в най-бедната част на града, в един от пристанищните вертепи, обграден със складове, бардаци и евтини пансиони. Брашън знаеше, че вече е крайно време да се върне на борда на *Пролетна вечер*. Фини го очакваше. Ала Брашън нямаше какво да му каже. И внезапно осъзна, че най-вероятно изобщо няма да се върне. Фини нямаше да си прави труда да седне да го търси из града. Време беше да сложи край на тази дейност. Разбира се, това означаваше, че остатъците киндин в джоба му са последните запаси, с които разполага. Той спря наскрел улицата и потърси късчето. То беше по-дребно, отколкото си спомняше. Може би вече бе използвал част от него? Може би. Без да съжалява, Брашън постави последната трошица под долната си устна и отново закрачи по улицата. Преди малко повече от година двамата с Алтея бяха крачили из нощния град...

Не, нямаше смисъл да си припомним това. То нямаше да се случи отново. Сега тя се разхождаше с Граг Тенира.

Тъй. Щом нямаше да се връща на борда на *Пролетна вечер*, къде да отиде? Краката му сами знаеха отговора. Те го отнасяха извън града, далеч от светлините, към дългата пясъчна ивица, където лежеше изоставеният Парагон. Брашън се усмихна кисело. Някои неща никога не се променяха. Той се беше озовал отново в Бингтаун, почти без пари, а изоставеният кораб бе единственият му приятел. Брашън и корабът имаха много общи неща. И двамата бяха прокуденици.

Под лятното звездно небе всичко бе спокойно. Вълните шумоляха и шепнеха край брега. Вятърът беше съвсем слаб, колкото да го разхлажда и да не му позволява да се изпоти. И ако Брашън си нямаше тревоги, нощта би му се сторила прекрасна.

Но в настоящия момент вятърът донасяше усещане за празнота, а светлината на звездите му се струваше студена. Киндинът го бе

оживил, ала изострената мисъл се занимаваше единствено с объркване. Като например Малта. Що за игра бе подела тя с него? Брашън не знаеше дали да се чувства смутен, наскърбен или поласкан от вниманието ѝ. Той все още не знаеше по какъв начин да мисли за нея, дете или жена. Завръщането на майка ѝ бе превърнало Малта в спокойна млада дама, която само на моменти изстрелваше по някоя острота, ала тъй невинно, че никой не можеше да посочи умишъл. В присъствието на близките си Малта се държеше подобаващо, ала на няколко пъти той бе усетил погледа ѝ върху себе си. В други моменти тя насочваше замислени очи към Алтея — в тези случаи погледът ѝ бе далеч от добронамерен.

Той се опитваше да убеди себе си, че Малта е била причината Алтея да отказва да го погледне в очите: тя не би искала племенничката ѝ да отгатне отношенията им. В продължение на цели три крачки Брашън действително си повярва. Ала впоследствие бе принуден да признае, че Алтея не бе показала и най-малкия признак на интерес. Да, тя се държа любезно с него, също като сестра си. Нито повече, нито по-малко. Както трябваше да се очаква от една дъщеря на Ефрън Вестрит, Алтея се държа любезно към пристигналия гост, дори и към гост, който бе донесъл лоши вести. Единственият случай, в който тя не прояви любезност, беше моментът, в който Роника му предложи да остане да нощува в къщата. Кефрия също се присъедини към поканата на майка си, изтъквайки късния час и уморения вид на госта. Но Алтея не каза нищо. Именно това накара Брашън да откаже предложението и да напусне дома им.

Алтея изглеждаше прекрасно. Не по начина, по който сестра ѝ беше привлекателна, не и по изкусителния начин на Малта. Кефрия и Малта изграждаха красотата си. Нюансите грим, специфичната прическа и дрехите им се съчетаваха, за да подчертаят най-добрите им качества. Алтея пристигаше направо от улицата, с прашни сандали, с прилепнала по челото и тила коса. Лятното оживление зачервяваше бузите ѝ, а оживлението на градския пазар блестеше в очите ѝ. Блузата и полата ѝ бяха обикновени дрехи, избрани според критерия на удобство, а не на тъканта. Дори сборичкването ѝ с Малта подчертаваше жизнеността на Алтея. Тя вече не беше незрелия младеж от борда на *Жътвар*, не беше и дъщерята на капитана на Вивачия. Престоят в Бингтаун се бе отразил добре на кожата и косата ѝ. Дрехите

й бяха по-женствени, не толкова прагматични. Тя изглеждаше като Търговска дъщеря.

Следователно недостижима за него.

Стотици възможности прелитаха през ума му. Да можеше да е запазил позицията си на наследник. Да можеше да се е вслушал в капитан Вестрит и да е започнал да спестява пари. Да можеше Алтея да наследи кораба си и да задържи Брашън за свой заместник. Толкова много възможности... Той имаше същите шансове да я спечели, колкото и да бъде върнат в семейството си. Затова нямаше смисъл да си губи времето с празни мисли. Нощта го очакваше.

С ожесточение той изплю разтеглилия се киндин. Тъмният корпус на Парагон вече се очертаваше пред него. Някъде на плажа имаше огън; защото Брашън долови миризмата на дим.

С приближаването си морякът започна да си подсвирква високо — той знаеше, че Парагон обича да долавя чуждото присъствие отдалеч. Вече озовал се по-близо, Брашън весело се провикна:

— Привет, Парагон! Как така още никой не те е насякъл за подпалки?

— Кой е там? — долетя нечий студен глас откъм сенките.

— Парагон? — объркано попита Брашън.

— Парагон съм аз. Ако не се лъжа, ти си Брашън — шеговито отвърна корабът. И добави. — Той не е заплаха за мен, Янтар. Прибери тоягата си.

Брашън се взря в мрака и можа да различи, че пред кораба е застанал строен силует, в който личеше напрежение. Женски силует. Непознатата се раздвижи, тоягата ѝ изкънтя, отпусната върху един камък.

Янтар? Майсторката на накити?

Жената седна върху нещо, столче или камък. Брашън поднови стъпките си.

— Добър вечер...

— Привет — отвърна тя предпазливо.

— Брашън, запознай се с моята приятелка Янтар. Янтар, това е Брашън Трел. Ти го познаваш задочно, защото премести нещата му, когато се нанесе.

В гласа на Парагон се долавяше вълнение. Беше видно, че той се наслаждава на тази среща, приятно му е да дразни Брашън.

— Когато се нанесе? — повтори морякът.

— Мда. Янтар вече живее на борда ми. — Корабът се поколеба за момент. — Но ти най-вероятно си дошъл, за да нощуваш, нали? Какво пък, има предостатъчно място. Единствено капитанската каюта е заета. И съвсем малка част от товарния трюм. Янтар, нали нямаш нищо против присъствието на Брашън? Понякога той ми идва на гости, когато не са му останали повече пари за нощувка.

Мълчанието ѝ бе малко по-продължително от учтивото. А в последвалия отговор Брашън долови оттенък на смущение:

— Ти принадлежиш на себе си, Парагон. Не от мен зависи кого ще приветстваш на борда си.

— Тъй ли? Щом сам принадлежа на себе си, тогава защо си толкова решена да ме купиш?

Сега корабът се занасяше с нея, крайно доволен от шегата си.

Брашън не откриваше нищо весело в случая. Какво общо имаше тя с живия кораб?

— Никой не може да купи жив кораб, Парагон — меко го поправи Брашън. — Всеки подобен съд е част от определено Търговско семейство. Без близък ти не би могъл да плаваш. — Той продължи с по-тих глас. — За теб не е добре да оставаш сам на сушата.

— Аз вече не съм сам — възрази фигурата. — Янтар почти всяка нощ идва да преспива при мен. А всеки десети ден тя си взема почивка и идва да прекара целия ден с мен. Ако ме купи, тя няма да плава с мен, просто ще ме изправи, ще ме обгради с растения и...

Брашън го прекъсна, за да го смърми с острота:

— Парагон, ти принадлежиш на семейство Лъдчънс. Те не могат да те продадат, а Янтар няма право да те купува. Ти не си саксия, че да те обграждат с растителност. Само един лош човек би ти казал подобно нещо. — Той изгледа жената, мълчаливо приседнала в сенките.

С плавно движение Янтар се изправи на крака. Тя се приближи към него, напрегната, сякаш възнамеряваше да го предизвика в битка. Думите ѝ бяха процедени, но без емоция.

— Ако казаното от теб е истина, то въпросната лошотия принадлежи на близките му. Те са тези, които са го оставили да гние тук всичките тези години. А сега, когато времената се променят и всичко в Бингтаун подлежи на закупуване, Лъдчънсови се заиграват с

предложенията на спекулантите. Виж, те няма да превърнат Парагон в саксия. Не, те ще го насякат на парчета, от които да направят дрънкулки.

Брашън остана смаян от ужас. Инстинктивно той повдигна ръка към сребристия корпус, за да го успокои.

— Това е невъзможно — дрезгаво го увери морякът. — Търговците биха се вдигнали на бунт. Те никога не биха допуснали подобно нещо да се случи.

Янтар поклати глава:

— Видно е, че дълго време си отсъствал от този град, Брашън Трел.

Тя се обърна и скрита пясъка. От гаснещите въглени на огнището бликнаха искри. Жената се приведе и миг по-късно пламъчетата разцъфнаха. Брашън мълчаливо наблюдаваше как тя подхранва огъня — първоначално с клонки, сетне с по-едри парчета дърво.

— Седни — подкани го тя с уморен глас. И продължи с помирение. — Срещата ни започна лошо. В действителност аз очаквах завръщането ти в Бингтаун. Надявах се, че ти и Алтея ще си сътрудничите и ще ми помогнете. Тя неохотно се съгласи, че за Парагон би било най-добре, ако аз го закупя. Ако ти прибавиш подкрепата си към нейната, има вероятност тримата да уверим Лъдчънсови. — Тя повдигна лице към неодобрителния му поглед. — Искаш ли чай?

Брашън сковано се отпусна върху една отломка.

— Трудно ми е да повярвам, че Алтея би подкрепила продаването на един жив кораб. — Той се постара да изрече името по нормален начин.

— Аз единствено изложих фактите пред нея и тя се съгласи.

Янтар придружи тези си думи с почти незабележим жест. Стрелването на очите ѝ показваше, че тя не иска да обсъжда подробности пред кораба. Брашъновото любопитство пламна, но той бе принуден да се съгласи. Тази вечер Парагон беше в добро настроение — нямаше смисъл да пробуждат сприхавата му страна. За момента морякът сметна за най-разумно да не се впуска в сериозни разговори и да се съсредоточи върху трупането на информация.

— Зная, че Парагон се радва да те види и ще иска да знае за нещата, които си преживял. От колко време си тук?

— Днес спуснахме котва — отвърна Брашън. И замълча, осъзнаващ колко е необичайна ситуацията. Янтар се държеше като домакиня, поканила гости на чай.

— Дълго ли ще останеш? — подкани го тя.

— Не зная. Дойдох да кажа на Алтея, че видях Вивачия. Заловили са я пирати. Не зная дали Кайл и Уинтроу са още живи. Или останалите моряци.

Думите изскочиха от него преди Брашън да е помислил дали е уместно да разкрива подобно нещо. Чутото пробуди искрена тревога в гласа на жената:

— И как реагира тя?

— Съкрушена е, както може да се очаква. Утре тя ще се яви пред Съвета на Търговците, за да потърси помощта им. Най-лошото е, че пиратът Кенит, който е завзел Вивачия, най-вероятно няма да иска откуп, защото възнамерява да я задържи за себе си. Ако Уинтроу и Кайл са още живи, той най-вероятно ще ги задържи при себе си, за да успокои кораба...

— Пирати. — Гласът на Парагон можеше да се нарече почти занесен, ако не беше ужасът. — Познавам ги. Те знаят само да убиват и да убиват и да убиват върху палубите ти. Кръвта попива все по-дълбоко и по-дълбоко, докато ти не се окажеш залян с чужди животи, сред които не можеш да намериш своя. Те ти отсичат лицето, отварят клапаните ти и те оставят да потънеш. А най-лошото е, че те оставят жив.

Гласът му бе започнал да трепери по детски, преди да замълчи.

Погледът на Брашън подири този на жената. В нейните очи блестеше ужас. Тя и Брашън се надигнаха едновременно, пак едновременно посегнаха към кораба. Но гласът му ги спря.

— Не ме докосвайте! — Дълбок и дрезгав беше този глас, трескав. — Далеч от мене, коварни плъхове! Противни отрепки! Вие нямате души! Никое създание, което носи душа, не би могло да причини онова, което вие ми сторихте!

Парагон рязко извърщаше лице. Огромните му ръце, свити в юмруци, се размахваха пред него.

— Вземете си спомените! Не ви ща животите! Вие ме удавяте! Вие се опитвате да ме накарате да забравя кой съм... и кой бях. Но аз няма да забравя!

Последното той изрева предизвикателно. Подир това избухна в налуден смях, примесван с обиди.

— Той не говори на нас — тихо го увери Янтар, ала Брашън не беше сигурен. Той не направи нов опит да докосне кораба. Жената също. Вместо това тя хвана моряка за ръката и го поведе по плажа. Свирепите клетви и ругатни долитаха подире им.

Едва когато светлината на огъня остана далече зад тях, Янтар спря и се обърна към спътника си, заговаряйки с приглушен глас.

— Слухът му е изключително остър. — Тя погледна назад. — В такива моменти е най-добре да го оставиш на спокойствие. Ако се опиташ да го успокоиш, нещата само се влошават. — Майсторката на бижута сви рамене. — Той трябва да се опомни сам.

— Да, зная.

— Известно ми е, че знаеш. И освен това ти разбираш, че той не може да продължава така. Във всеки един момент той очаква, че ще бъде отведен. Това не дава покой на мислите му. Почти всеки ден той дири утеха в лудостта си. Аз се опитвам да го предпазвам от тревоги, но той не е глупав. Парагон знае, че самото му съществуване е застрашено и че не би могъл да стори нещо.

Дори и в тъмното Брашън усещаше настойчивостта на погледа ѝ.

— Трябва да ни помогнеш.

— Не виждам с какво бих могъл да ви помогна. Не зная защо си решила, че аз имам подобно влияние, може би Алтея Вестрит или корабът са те подвели. Истината е, че каквото подкрепя аз, останалите ще отхвърлят. Аз съм прокуденик, също като кораба. По-вероятно е каузата ви да успее без мен. — Той поклати глава. — Макар да се съмнявам, че изобщо има вероятност да успее.

— И от мен се очаква просто да се предам? — меко попита Янтар. — Просто да го оставя да потъва в лудост, докато спекулантите не дойдат да го отнесат и насекат? Какво ще си казваме впоследствие, Брашън? Че не е имало какво да сторим, как не сме вярвали, че подобно нещо би могло да се случи? Това ще ни лиши ли от вина?

— Вина? — Брашън се раздразни от загатването за отговорност. — Аз не съм сторил нищо лошо, нито възнамерявам да сторя. Аз съм невинен.

— Половината от злината на този свят се случва, защото свестните хора просто стоят и не предприемат нищо лошо. Не е

достатъчно да се сдържаш от злина, Трел. Хората трябва да се опитват да вършат правилното, дори и когато вярват, че няма как да успеят.

— Дори и когато подобен опит е глупав? — с остър сарказъм се осведоми той.

— Особено тогава — без да се засяга отвърна Янтар. — Така се прави, Трел. Човек изправя сърцето си срещу безчувствения свят. Хвърля се насреща му, на страната на доброто, без да пита за цената. Така се прави.

— Кое се прави? — попита Брашън, вече ядосан истински. — Самоубиването? В името на геройство?

— Да, може би е така — призна Янтар. — Но това е начинът, по който човек изкупва грешките си. По който става герой. — Тя леко наклони глава встрани. — Не ми казвай, че никога не си искал да бъдеш герой.

— Никога не съм искал да бъда герой — възрази Брашън. Някъде в далечината Парагон продължаваше да проклина и кълне. Той звучеше като пиян, като побъркан. Морякът погледна назад. Жълтеникавото сияние на огъня трептеше върху обезобразения лик.

Какво искаше тази жена от него? Той с нищо не можеше да помогне на кораба. Или на когото и да било.

— През цялото време исках единствено да живея живота си. А дори това не успявам.

Жената се засмя.

— Защото не спираш да се отдръпваш от него. И да се извърещаш от него. И да го избягваш. — Тя поклати глава. — Трел... Отвори си очите. Тази бъркотия е твой живот. Няма смисъл да изчакваш той да се подобри. Престани да го отлагаш и започни да го изживяваш. — Янтар отново се засмя. Погледът и гласът ѝ бяха занесени. — Всеки си мисли, че храбростта представлява начина, по който човек се изправя пред смъртта невъзмутимо. Ала почти няма човек, който да не е способен на подобно нещо. Почти всеки е в състояние да стисне зъби и да не изпищи през последните си мигове. Не, истинската смелост се съдържа в способността да посрещнеш невъзмутимо живота. И нямам предвид онези участъци от пътя, в които човек извлича удовлетворение от борбата си, защото чувства, че тя го приближава до славната цел. Говоря за периодите, в които той трябва да изтърпява отегчението,

трудностите и неудобството да върши онова, което е правилно. — Тя го погледна преценяващо. — Мисля, че ти си способен на това, Трел.

— Престани да ме наричаш така — просъска той. Всяко споменаване на фамилното име се връзваше в незарасналата рана.

Тя рязко го сграбчи за китката.

— Не, ти си този, който трябва да престане. Престани да мислиш, че си синът, от когото баща ти се е отрекъл. Ти не си бил този, когото той е очаквал от теб, но това не означава, че ти не притежаваш същина. Освен това ти не си свършен. Престани да използваш всяка допусната грешка като оправдание окончателно да се откажеш от усилие.

Брашън грубо се освободи от захвата ѝ.

— Коя си ти, че да ми говориш подобни неща? И откъде изобщо знаеш за тях?

С разочарование той осъзна единствения възможен източник на това ѝ знание. Алтея го бе обсъждала. Колко ли беше казала на Янтар?

Един поглед към лицето на жената му беше достатъчен. Да, Алтея ѝ беше казала всичко. Всичко.

Той ѝ обърна гръб и с бързи крачки започна да се отдалечава. В този момент му се искаше да може да потъне в мрака.

— Брашън? Брашън! — тя просъска повика си подире му.

Морякът не се обърна.

— Къде ще отидеш, Трел? — догони го дрезгавият ѝ вик. — Къде ще успееш да се скриеш от себе си?

Това той не знаеше, затова не си направи труда да отговаря.

Обувките бяха целите подгизнали. Малта ги хвърли в гардероба си и откачи една дебела роба. Макар да беше лято, нощната ѝ разходка я беше охладила.

Вече постоплена, тя извади кутийката. Сивия прах бе скрила сред една по-голяма торбичка с билки против главоболие. Тя извади кесийката му и я почисти от полепналите стръкчета. Пронизаха я приятни тръпки, когато я развърза, изсипа я в кутийката и я разклати. Нежен облак остана да проблясва във въздуха. Малта кихна и побърза да спусне капака. Влезлият в гърлото ѝ прах донесе със себе си странно, но приятно усещане.

— Разтърси кутията, изчакай и я остави отворена край леглото си — гласно си припомни тя, докато се отправяше към леглото си. Девойката разклати кутийката, преди да я остави на нощното шкафче, отдръпна завивките, покатери се в кревата и я отвори. Накрая духна свещта и се отпусна върху възглавниците. Оставаше ѝ само да затвори очи и да зачака.

Тя го стори.

Нетърпението се бе превърнало във враг, който не ѝ позволяваше да заспи. Въпреки това тя продължаваше да държи очите си затворени. И се опитваше да се унесе с мислите си. Когато и това не помогна, тя започна да си мисли за Рейн. След днешното разочарование тя го намираще далеч по-привлекателен. Когато по-рано днес Керуин я прегърна, той ѝ се стори кльощав в сравнение с широката гръд на Рейн (нея Малта бе усетила в единствената им бърза прегръдка). Да, Рейн определено не би пропуснал шанса да я целуне. Тази мисъл ускори пулса ѝ.

Рейн пораждаше буря от противоположни чувства. Подаръците и вниманието, с които той я обсипваше, я караха да се чувства значима — особено след цяла година принудителни лишения. Понякога тя нямаше нищо против покритото му лице и ръкавиците: те го караха да изглежда загадъчен. Те ѝ позволяваха да се вглежда в него и да си представя, че под тяхното прикритие стои красив млад мъж. Когато той с лекота я учеше да танцува, тя усещаше и сила, и ловкост в лекия му допир до ръката и гърба ѝ. Само на моменти тя се чудеше дали под воала не се крият брадавици, покрили безформено лице.

В негово отсъствие съмненията я спохождаха. Още по-лошо беше съчувствието на приятелките ѝ. Всички до една бяха уверени, че той ще се окаже чудовище. През половината от времето Малта подозираше, че те просто завиждат на вниманието и скъпите дарове, които тя получаваше от него. Може би те искаха той да се окаже грозен, защото завиждаха на късмета ѝ. Не, тя вече не знаеше какво чувства и какво вярва. И все не можеше да заспи. Напразно беше използвала праха. Всичко се объркваше...

Тя продължаваше да се мята в леглото. И тялото, и умът ѝ оставаха измъчвани от копнеж, който Малта не разбираше. Да можеше баща ѝ да се прибере, та всичко да се оправи...

Искам да изляза. Защо не ми помагаш?

— Не мога. Моля те, разбери, че не мога, и престани да искаш това от мен.

Пленената драцена се изпълни с презрение.

Не искаш. Способен си, но няма да го сториш. Нужна е единствено светлината на слънцето. Отмести преградите и пусни светлината да влиза. За останалото ще се погрижа аз.

— Вече ти казах: залата, в която се намираш, е затрупана. Сигурен съм, че някога тук е имало огромни прозорци и прегради, които са ги покривали. Ала сега цялата структура се намира под земята. Затрупала я е пръст, сред която има корени. Ти се намираш под цяла гора.

Ако ти наистина беше мой приятел, за какъвто се представяш, щеше да ме изнесеш на повърхността. Моля те. Аз се нуждаю от свобода. Не просто за себе си, а и заради всички като мен.

Рейн се размърда в леглото си. Той не беше заспал напълно, не сънуваше, но и не беше буден. Тези видения го измъчваха почти всяка нощ. Когато спеше, женската се виждаше в него, към него и през него с огромните си медни очи. Край елипсовидните зеници проблясваха цветове. Рейн не можеше да откъсне поглед от тях, не можеше да се освободи от видението и да се събуди. Драцената беше пленена в своя пашкул от магическо дърво, а той беше пленен в нея.

— Ти не разбираш — простена той в съня си. — Целият купол е затрупан. Слънцето никога повече няма да се прецежда през прозрачността му.

Тогава отвори огромните врати и ме изведи навън. Постави трупи под мен, ако се налага, и впрегни коне. Не ме интересува как ще го сториш. Просто ме изведи на белия свят.

Рейн не можеше да я накара да разбере.

— Не мога. Ти си прекалено голяма, за да бъдеш преместена от сам човек, а никой друг не би ми помогнал. А дори и да имах нужните работници и коне, пак не бих могъл да сторя нищо. Тези врати никога повече няма да се отворят отново. Никой не може да разбере начина, по който те са се отваряли. Освен това те също са затрупани. Десетки работници ще трябва да се трудят месеци наред, за да ги освободят от пръстта. Дори и това не е гаранция, че отварянето би било успешно.

Структурата е отслабнала. Ако вратата се отмести, целият купол ще се срути. И ти ще бъдеш затрупана още по-дълбоко.

Какво от това?! Рискувай, отвори вратата. Аз мога да ти помогна да узнаеш как. — Гласът ѝ стана съблазнителен. — Аз бих могла да ти предоставя всички тайни на този град. От теб се иска единствено да обещаеш, че ще отвориш вратата.

Съвсем смътно той почувства, че раздвижва глава върху възглавницата.

— Не. Ти би ме удавила в спомени. Никому от двамата ни не би помогнало това. Това само би ми докарало лудост. Не се опитвай да ме изкушиш по такъв начин.

Тогава нападни вратата. Брадви и чукове ще я накарат да отстъпи. Нека се стовари върху мен, ако трябва. Дори смъртта ще ми донесе повече свобода. Рейн, защо отказваш да ме освободиш? Ако ти беше мой истински приятел, щеше да ме освободиш.

Той потръпна в отговор на измъчените ѝ думи.

— Аз наистина съм твой приятел. И копнея да те освободя, ала не мога да го сторя сам. Първо трябва да привлека и други към каузата си. Тогава ще открием начин. Умолявам те, бъди търпелива. Потърпи.

Гладът не познава търпението. Лудостта не познава търпението. Те са неумолими. Рейн, защо не мога да те накарам да разбереш какво причиняваш със своята жестокост? Ти убиваш всички ни, обричаш ни. Помогни ми да изляза. Пусни ме!

— Не мога! — изрева той. Очите му се отвориха. Той приседна върху леглото си, задъхан. Напоени с потта му, чаршафите бяха прилепнали като саван. С едно движение той го отскубна от себе си и се надигна. Прозорецът беше отворен и нощният хлад приятно обгърна тялото му. Рейн прекара ръце през косата си, за да изцеди потта от къдриците ѝ. Той почеса последното образуване върху скалпа си, сетне решително отпусна ръце. Доближи се до прозореца и погледна нагоре.

Трехог, най-голямото поселище на Дъждовните Търговци, се намираше сред дърветата край брега на Реката. От едната страна на дома си Рейн можеше да види шумящите ѝ води под себе си. От другата можеше да види Стария град сред дърветата. Няколко светлини все още проблясваха там: работата по разкопаването и изследването никога не спираше. Когато човек работеше сред

дълбоките участъци, денонощието преставаше да има значение. Във вътрешността на хълма цареше вечен мрак. Също като вътрешността на ковчега от магическо дърво в залата с Коронования петел.

За пореден път Рейн обмисли да каже на майка си за тези кошмари, но се отказа, защото знаеше как ще реагира тя. Яни Купрус веднага щеше да нареди разцепването на последния ствол магическо дърво. Огромното меко тяло във вътрешността му щеше да бъде изсипано върху каменния под, а безценния материал на пашкула му щеше да бъде превърнат в градиво за поредния кораб. Това беше единствената субстанция, позната на жителите на Дъждовните земи, която устояваше на разяждащите води на реката. Дори дърветата и храстите по крайбрежието ѝ оцеляваха само докато кората им останеше невредима. В мига, в който нещо нарушеше целостта ѝ, Дъждовната река започваше да ги разгражда. Дори дългоногите сребристи птици, дирещи храна из плитчините ѝ, носеха рани върху краката си. Единствено магическото дърво представляваше защита срещу белезникавите ѝ струи. А родът Купрус притежаваше последния и най-голям запас от този материал.

Ако Рейн успееше да убеди близките си, той щеше да открие начин да изнесе пашкула на открито, за да присъства на излюпването му. Процес, който най-вероятно щеше да разруши магическото дърво. По време на диренията си младежът бе открил гоблен, изобразяващ подобно излюпване. Някакво слабо бяло създание надигаше глава сред строшената черупка. Части от нея то стискаше в челюстите си, може би с намерението да погълне парчетата от своя затвор. Неговите очи бяха свирепи, а човекоподобните създания, присъстващи на излюпването, изглеждаха застинали в страхопочитание. Понякога този гоблен му напомняше, че идеята е чиста лудост. Защо щеше да рискува да освободи подобно ужасяващо създание?

Ала то беше последното от своя вид. Последният истински дракон.

Той отново се отпусна върху леглото си и опита да подири някаква мисъл, която да му позволи да се отпусне, без да заспи. Ако заспеше, женската отново щеше да го придърпа към мислите си.

Уморено той си помисли за Малта. В моментите, в които той се сетеше за нея, Рейн се изпълваше с възторг и нетърпение. Тя беше тъй прекрасна, решителна и свежа. В нейното своеволие той разпознаваше

все още неосъзната сила. Той знаеше какво мислят близките ѝ за нея; то не беше без основания. Тя беше упорита, себична и доста глезена. Тя беше жена, която винаги щеше да се защитава. Каквото пожелаеше, тя щеше да преследва неотклонимо. Ако Рейн успееше да си спечели верността ѝ, тя щеше да бъде съвършена. Подобно на майка му, тя щеше да защитава и напътства децата си, да запази семейното влияние за тях дълго след като Рейн се намираше в гроба. Другите щяха да казват, че съпругата му е безскрупулна и аморална в защитата на семейството си, ала щяха да го казват със завист.

Стига да я привлече на своя страна. В това се криеше разковничето. При напускането на Бингтаун той бе уверен в победата си. Ала тя не беше използвала кутийката, за да се свърже с него. И бе получил само едно предпазливо писмо след последната им среща. Това беше всичко.

Той се претърколи неуморно и затвори очи. Неусетно се унесе и засънува.

— Рейн. Рейн, трябва да ми помогнеш.

— Не мога — простена той.

Мракът се разгърна и Малта се приближи към него. Тя беше неземно красива. Бялата ѝ нощница потрепваше под недоловим вятър. Тъмните ѝ коси се сливаха с нощта, а очите ѝ бяха пълни с тайнственост. Тя крачеше сама сред пълен мрак. Рейн знаеше какво означава това: тя беше дошла в дирене. Тя не беше създала декор, не бе фантазирала. Тя просто бе легнала да спи, мислейки за него.

— Рейн? — Тя го повика отново. — Къде си? Нужен си ми.

Той се приготви и влезе в съня ѝ.

— Тук съм — тихо каза той, защото не искаше да я стряска. Малта се извърна към него и плъзна поглед по образа му.

— Предишния път ти не бе прикрит — оплака се тя.

Рейн се подсмихна. Той бе избрал да се яви в обичайните си мрачни дрехи, с прикрито лице и с ръкавици. А нощницата, която Малта бе облякла, най-вероятно представляваше истинското ѝ облекло. Това отново му напомни колко е млада тя. Но той нямаше да се възползва от нея. Може би тя не разбираше изцяло възможностите на кутията.

— Предишния път ти донесе много идеи в нашия сън. Аз сторих същото. Ние ги оставихме да се слоят и изживяхме онова, което

последва. Но тази нощ ние водим само себе си. И всичко друго, което пожелаем.

Той рязко раздвижи ръка, разсичайки мрака. Промяна последва жеста му, довела образ. Този пейзаж бе вдъхновен от една от любимите му картини. Чисто черни безлистни дървета привеждаха клони под тежестта на лъскави жълти цветове. Сребрист път се извиваше сред дърветата, а после се стрелваше към една гора в далечината. Подът на гората бе покрит с мъх. Лисица, стиснала заек в челюстите си, надничаше от един храст. Двойка влюбени, прекалено високи, за да бъдат човеци, се прегръщаха на преден план. Неговата коса бе медна, а нейната — златиста. Неговото тяло притискаше нейното към тъмния ствол на едно дърво. Рейн си ги бе представил застинали във времето, ала жената се раздвижи недоловимо като дъх и изви глава, за да приеме целувката на любимия си. Рейн се усмихна. Малта се учеше да играе тъй бързо...

А дали изобщо тя знаеше, че го е сторила? Девойката отмести поглед от влюбените и се приближи до него. Тя сведе глас, сякаш се боеше да не смути образите.

— Рейн, трябва да ми помогнеш.

В началото той бе помислил, че тази мъчителна молба е сянка от по-раншния му сън.

— Какво не е наред?

Над рамото му тя погледна към влюбените. Ръката на мъжа бавно се движеше към шията на жената. Малта бързо отмести поглед и се съсредоточи върху Рейн.

— Нищо не е наред. Пирати са завладели кораба ни. Пиратът, който го е сторил, се ползва с репутацията, че избива екипажите на всички завзети съдове. Ако баща ми е все още жив, ние се надяваме да го откупим. Но ние нямаме почти никакви пари. Ако кредиторите ни узнаят, че сме изгубили живия си кораб, те ще откажат да ни заемат повече. И най-вероятно ще поискат да изплатим всичките си досегашни дългове.

Тя неволно погледна към мъжа и жената. Техните жестове бяха станали по-чувствени. Това я разсейваше и смущаваше.

Рейн се поздрави за самоконтрола си и взе ръката ѝ. Той призова друг път сред гората. Двамата бавно се отправиха по него, отдалечавайки се от влюбените.

— Какво искаш да сторя?

— Целуни ме.

Думите бяха заповедни и не принадлежах на Малта. Те бяха дошли откъм друга двойка, намираща се под друго дърво. Младият мъж властно стискаше жената за раменете и гледаше към гордото ѝ лице. Тя го изгледа с ледено презрение, но въпреки това той приближи устата си до нейната. Кръвта на Рейн неволно пламна. Жената се противи за момент, сетне обгърна шията на мъжа, за да задържи целувката му. Рейн отмести поглед. Той дръпна ръката на Малта; двамата отминаха.

— Какво можеш да направиш? — попита девойката.

Рейн се замисли. Подобни проблеми определено не бяха сред нещата, обсъждани в споделените сънища.

— Майка ти трябва да пише на моята майка. Те са тези, които трябва да обсъдят това, не ние.

Как ли щеше да реагира майка му? В апела си за помощ Малта явно бе забравила, че семейство Купрус притежаваше оставащите задължения по изплащането на Вивачия. На практика неговият род не само представляваше един от кредиторите, но загубата на кораба допълнително увеличаваше тежестта на дълга. Цялата ситуация беше заплетена. Вълшебните кораби се охраняваха ревниво, те никога не биваше да попадат в чужди ръце. Майка му се бе съгласила да закупи дълговете на Вестритови, защото бе смятала, че ще предостави кораба като сватбен подарък, опрощавайки тези задължения. Впоследствие собствените деца на Рейн щяха да го наследят. Изчезването на кораба представляваше сериозен финансов удар за всички им. Той бе сигурен, че майка му ще предприеме незабавни действия, просто не знаеше какви. До този момент той никога не бе проявявал интерес към паричното положение на рода си. Майка му, по-големият му брат и вторият му баща се грижеха за това. Рейн беше изследователят, ученият. Той изравяше открития, които близките му превръщаха в приходи. Нещата, които те правеха с въпросните печалби, не го интересуваха.

Малта веднага се раздразни.

— Рейн, говорим за баща ми. Не мога да чакам майка ми да пише на твоята майка. Ако искаме да го спасим, трябва да действваме веднага.

Усещането не беше приятно.

— Малта, аз не съм способен да ти помогна директно. Аз съм най-малък син.

Тя гневно тропна с крак.

— Не ти вярвам. Ако ме обичаш, ще ми помогнеш.

С неочаквано раздразнение той си помисли, че тя звучи точно като драцената.

Това беше опасна мисъл в споделен сън. Земята под тях неочаквано се разтърси. Втори, по-силен трус последва първия. Малта се вкопчи в едно дърво.

— Какво беше това?

— Земетресение — спокойно отвърна Рейн. Тези явления бяха сравнително чести в Трехог. Висящият град се поклащаше заедно с околните дървета и оставаше невредим. Но разкопките често се оказваха засегнати. Интересно дали в момента се случваше истинско земетресение, намерило отклик в съня му, или това беше въобразено?

— Зная какво е земетресение — раздразнено отвърна Малта. — По цялото протежение на Прокълнатите брегове има трусове. Говорех за звука.

— Какъв звук? — смутено попита той.

— Драскане и стържене. Не го ли чуваш?

Рейн го чуваше през цялото време, и буден, и спящ — това бе звукът от нокти, драскащи немощно срещу обгръщащия ги гроб.

— Ти също ли го чуваш? — смая се Рейн. Той се бе научил да загърбва звука, до този момент неизменно отдавал го на въображението си.

Преди той да е успял да каже още нещо, всичко около тях започна да се променя. Гората около тях започна да се покрива с цвят. Топлият вятър понасяше ухание на зреещи плодове. Мъхът под краката им стана по-груб, а пътеката засия под светлината на слънцето. Небето придоби по-плътен цвят. Това вече не беше споменът на Рейн. Някой друг прибавяше към този образ, и това надали беше Малта.

Когато буреносни облаци започнаха да покриват хоризонта, младежът вече бе сигурен в източника на промяната. Той сепнато погледна нагоре; усиляващият се вятър откъсваше плодове. Един от тях падна право край краката на Малта и се разби. Плътната миризма на разсипалия се нектар бе почти гнила.

— Малта, трябва да се сбогуваме. Кажи на майка си да...

Над тях мълния напука небето. Почти веднага я последва трясъкът на гръм. Непозната миризма изпълни въздуха. Треперещата Малта безмълвно протегна показалец към небето. Вихрите разрошваха косата ѝ и притискаха нощницата към тялото ѝ.

Над дърветата се издигаше драцена. Мощният замах на крилете пораждаше тези вихри. Дори притъмняването, предизвикано от облаците, не можеше да намали славата ѝ. Цветовете преливаха върху сребристите люспи. Очите ѝ имаха цвета на мед.

— Аз мога да ти помогна — заяви женската. Нейният глас бе гръмовен. Клонът на едно близко дърво се отчупи и тежко полетя към земята. — Освободи ме, а аз ще ти помогна. Обещавам ти.

Крилете отново я издигнаха към небето, където тя описа завои. Дългата опашка посече облаците след нея.

Заваля дъжд — порой, измокрил и двамата. Треперещата Малта потърси закрилата на Рейн. Той я обгърна с наметалото си и я прегърна. Дори и в сянката на виещата се женска той усещаше топлината на кожата ѝ през намокрения плат на нощницата.

Изпод плаща му Малта продължаваше да се взира в създаването.

— Коя си ти? — провикна се девойката. — Какво искаш?

Женската отметна глава в гръмък смях. Тя се стрелна към тях и отново се издигна към небето.

— Коя съм аз? Нима ти изглеждам тъй глупава, че да те даря с името си? Не, няма да ти дам тази власт. А що се отнася до онова, което искам... Искам сделка. Моята свобода в замяна на кораба, който ти спомена, и живота на баща ти, ако той все още е на борда. Какво ще кажеш? Не е трудно да решиш. Живот срещу живот?

Малта погледна към Рейн.

— Тя истинска ли е? Може ли да ни помогне?

Рейн се взираше в създаването над тях. Женската тежко стоварваше криле сред дъждовните струи. Издигането я караше да изглежда все по-малка и по-малка. И въпреки това тя продължаваше да сияе като звезда на фона на сивите облаци.

— Да, тя съществува наистина. Ала не е в състояние да ни помогне.

— Защо? Тя е огромна! Тя може да лети! Какво ѝ пречи просто да отлети до мястото, където се намира Вивачия, и...

— И какво? Да унищожи кораба, за да убие пиратите? Може би, ако тя беше свободна. Но тя не е. В този сън тя само ни се явява във формата, която тя си представя.

— А каква е истинската ѝ форма?

Рейн осъзна, че се е доближил до много опасна тема.

— Тя е пленена дълбоко под земята, където никой не е способен да я освободи.

Той хвана девойката за ръката и отново я поведе по пътеката, към мястото, където мислите му бяха извикали дървена колиба. Малта побърза да се възползва от сушината ѝ. Рейн я последва, затваряйки вратата след себе си. В камината гореше огън. Застанала пред нея, Малта се зае да изстиска косите си. Подир това тя се обърна към него, с все още лъснало от капки лице. Светлината на огъня танцуваше в очите ѝ.

— Как е пленена? — попита тя. — Какво би се наложило да сторим, ако поискаме да я освободим?

Рейн реши да ѝ каже една част.

— Много отдавна тук нещо се е случило. Не сме сигурни какво. По някакъв начин цял град се е оказал затрупан под земята. Било е толкова отдавна, че в затрупалата го пръст са поникнали дървета. Драцената се намира в една от залите на този заровен град. Невъзможно е да я освободим.

Той вложи цялата окончателност, която можеше да събере. Въпреки това Малта не изглеждаше уверена. Рейн поклати глава.

— Това не е сънят, който си представях, че ще споделим.

— Не може ли тя да бъде изровена? Как така тя се намира толкова дълбоко под земята, а е още жива? — Малта наклони глава насреща му и присви очи. — И как така изобщо знаеш за съществуването ѝ? Рейн, има нещо, което не ми казваш — обвини го тя.

Младежът повдигна брадичка и не отстъпи.

— Малта, има много неща, които не мога да ти кажа. Аз не бих искал от теб да издадеш своите тайни. Повярвай, че ти казах всичко, което имам право да споделя с теб.

Няколко секунди тя остана загледана в него, сетне сведе поглед.

— Не ме разбирай погрешно. Не осъзнавах какво искам от теб. — Тя допълни с леко задавен глас. — С нетърпение очаквам времето,

когато между нас няма да има тайни.

Прилив на вятъра разтърси стените на колибата. Явно създаването прелиташе над тях.

— Освободете ме! — долетя викът ѝ. — Освободете ме!

При втория прилив, разтърсил кепенците, Малта се озова в обятията му. Рейн я притисна към себе си, почувствал, че тя трепери. Тя беше съвсем дребна; главата ѝ стигаше единствено до брадичката му. Косата ѝ още бе влажна под допира на милувката му.

Когато тя повдигна лице към него, той пропадна в бездънния ѝ поглед.

— Това е само сън — увери я Рейн. — Нищо не може да те нарани. Нищо не е реално.

— На мен всичко ми изглежда реално — прошепна тя. Дъхът ѝ бе топъл.

— Наистина ли?

— Да — увери го тя.

Той приведе главата си към нейната. Тя не избегна целувката му. Тънкият воал между устните им бе почти приятен. Ръцете ѝ го обгърнаха и го притиснаха неумело.

Сладостта на тази целувка остана с него и когато силата на кутийката изчезна и Рейн потъна в обикновен сън.

— Ела при мен — слабо достигнаха думите ѝ. — Ела при мен по пълнолуние.

— Не мога! — извика той, решен да я достигне с изреченото. — Не мога, Малта!

Той се събуди с тези думи, притиснал лице към възглавницата. Дали тя го беше чула? Той затвори очи и се опита да се унесе обратно в споделения сън.

— Малта? Не мога да дойда при теб. Не мога.

Така ли казваш на всички женски? — изсмя се глас. Нокти немощно потрепваха по обвилния ги материал. — Не се тревожи, Рейн. Ти не можеш да идеш при нея, но аз ще го сторя.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ИЗОСТАВЕН

Беше настъпил прилив, а луната сияеше ярко, когато Кенит реши, че е време да изпълни обещанието си. Това бе му отнело известна предпазлива подготовка, но вече всичко беше готово. Нямаше смисъл да губи повече време.

Той спусна крака си на пода и приседна в койката. И се навъси, защото сънливата Ета на свой ред повдигна глава от постелята.

— Заспивай — нареди ѝ той. — Ако ми потрябваш, ще ти кажа.

Вместо да се наскърби, тя му се усмихна топло и отново затвори очи. Това ѝ смирение беше почти смущаващо.

Поне тя вече се беше примирила с мисълта, че той не се нуждае от помощта ѝ за всяка дреболия. През седмиците възстановяване Ета се прояви влудяващо услужлива. На няколко пъти му се наложи да крещи насреща ѝ, преди тя най-сетне да се отдръпне и да го остави сам да се грижи за себе си.

Той посегна към протезата си и намести края на чукана в чашката ѝ. Все още не можеше да свикне с присъствието на ремъците, които пристягаха дървения крак, но и присъствието им далеч не беше толкова осезаемо.

Обуването на панталони в подобно състояние също представляваше трудност. Кенит се навъси, решавайки, че трябва да поиска някаква нова кройка от курвата.

Понастоящем на колана му висеше единствено кинжал. Мечът представляваше ненужно украшение за човек, който разполагаше само с единия си крак, за да пази равновесие.

Той нахлузи ботуша си, взе подпряната патерица и затрополи към сандъка с дрехите си. Там, макар и залитащ, си облече риза и жилетка. Последва ги сукнен сюртук, чиито джобове бяха снабдени с чиста носна кърпа и оставащите дребни неща. Преди да излезе, той се убеди, че яката му е изправена, а маншетите са равномерни. Останал удовлетворен, Кенит тихо затвори вратата след себе си.

На закотвения кораб цареше спокойствие: пристигането в Заграба бе облекчило съда от значителна част от присъстващите. Повечето от бившите роби с радост бяха напуснали претъпкания кораб. Други бяха пожелали да останат — тях Кенит бе подложил на щателно пресяване. Някои от желаещите просто не притежаваха качествата да станат добри моряци. Други бяха прекалено мрачни. Уви, не всички с множество татуировки по лицата бяха несмирими духове, отказващи да се примирят с робството: някои от тях просто бяха прекалено глупави да изучат задълженията си добре и да ги изпълняват достатъчно сносно. С тях Кенит, подобно на предишните им стопани, също не искаше да си има работа. Десетина роби, станали жертви на влиянието на Са'Адар, бяха настояли да останат на борда. Кенит добродушно бе позволил. Това му действие изчерпваше признаването му на възгледа, че те имат някакво право към кораба. Несъмнено те се бяха надявали на повече. Е, очакваше ги разочарование.

Трима от останалите на борда роби Кенит бе задържал за цели, свързани с работата му. Цели като тази, която възнамеряваше да изпълни тази нощ.

Той откри Куцата облегната на парапета на предната палуба. Недалеч от нея лежеше Уинтроу, изтощен. Кенит се подсмихна едва забележимо: явно Бриг с особено старание бе изпълнил нареждането през следващите няколко дни да записва момчето.

Младата робиня се извърна, привлечена от тропота по палубата. Тя имаше големи и тъмни очи, които го наблюдаваха с трепет, макар и не с предишната уплаха. Няколко дни след превземането на кораба Ета бе забранила на моряците и бившите роби да спят с нея. Самата робиня не възразяваше, затова Кенит не виждаше смисъл от намеса, но Ета бе настояла, че робинята е прекалено привикнала, за да знае как да се възпротиви. Впоследствие Уинтроу му бе разказал всичко, което знаеше за тази девойка. Тя полудяла в трюма и се осакатила, триейки крака си в оковите. Според Уинтроу при пристигането си на кораба тя била нормална. Никой от останалите не знаеше нищо за нея, нито името ѝ, нито възрастта ѝ. Жалко, че тя беше изгубила ума си. Освен това тя винаги щеше да накуцва, от който факт бе получила и непретенциозното си прозвище. На борда тя беше безполезна... Полошо, тя ядеше от запасите и заемаше място, което би се полагало на някой умел моряк. Кенит щеше да я остави в Заграба, ако и Ета, и

Уинтроу не се бяха застъпили за нея. Когато самата Вивачия също се застъпи, Кенит им позволи да го убедят. Но сега беше настъпил моментът да се отърве от нея. Това беше най-доброто нещо, което той можеше да стори. Един пиратски кораб не е приют за засегнати души.

Той ѝ направи знак да го последва. Робинята направи едничка колеблива стъпка към него.

— Какво ще правиш с нея? — тихо попита Вивачия откъм сенките.

— Няма да ѝ причиня зло. Ти ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш това. — Капитанът погледна към Уинтроу. — Нека да не будим момчето — меко добави той.

Известно време фигурата мълча.

— Усещам, че ти вярваш, че правиш онова, което е правилно за нея. Но не мога да разбера какво е то. — След още няколко мига мълчание тя добави — Ти умишлено не ме допускаш. Има части от сърцето ти, до които никога не си ме допускал. Ти пазиш тайни от мен.

— Така е. Също както ти пазиш тайни от мен. Довери ми се. Имаш ли ми доверие?

Този въпрос той превърна в изпитание.

Тя мълчеше. Кенит пристъпи напред, подминавайки Куцата, която потръпна за момент. Той зае мястото ѝ край перилото и се приведе към фигурата.

— Добър вечер, скъпа госпожице — каза той, сякаш разговорът им започваше сега. Думите му бяха прошепнати.

— По-скоро приятна вечер, благородни господине — отвърна тя.

Той протегна ръка към нея. Вивачия се извърна към него, повдигайки едрите си пръсти.

— Надявам се, че си добре. — Той посочи към околните земи. — Как ти се струват моите острови? Ти вече получи възможност да ги опознаеш.

Тя издаде приятен, топъл звук.

— Те притежават удивителна красота. Водата тук е топла, мъглите ги обгръщат и отново ги разкриват... Дори птиците, които гнездят тук, са различни. По-пъстри, по-умели в песента си. Не бях виждала подобна пъстрота от времето, когато капитан Вестрит ме отведе далеч на юг...

Гласът ѝ затихна.

— Той все още ти липсва, нали? Убеден съм, че той е бил отличен капитан, който ти е показал удивителни места. Но ако ти ми се довериш, сияйна моя, двамата с теб ще видим още по-екзотични гледки и ще преживеем още по-вълнуващи приключения. — В следващите му думи почти се долавяше ревност. — Наистина ли си го спомняш тъй добре? Смятах, че тогава още не си била събудена.

— Спомням си го така, както човек си спомня приятен сън на сутринта. Нищо не е отчетливо, ала някоя миризма, хоризонт или течение ми се струват познати и донасят спомен със себе си. Когато Уинтроу е с мен, усещането е по-конкретно. На него мога да предам много повече, отколкото бих могла да разкажа.

— Разбирам. — Кенит смени темата. — И все пак, ти никога не си посещавала тези места, нали?

— Не съм. Капитан Вестрит отбягваше Пиратските острови. Ние ги подминавахме, колкото се може по-на изток. Той винаги казваше, че е по-лесно да заобиколиш проблемите, отколкото да се справиш с тях.

Кенит погледна отвъд, към *Мариета*, която също се поклащаше на котва. Понякога Соркор му липсваше. Соркор щеше да се справи добре с тазвечерната задача. Но пък човек най-добре опазва тайните сам.

Той осъзна, че е започнал да се залисва с размишления, след като беше дошъл на палубата със съвсем конкретно намерение.

— Напълно подкрепям този му възглед. Сега, славна моя, ще те помоля да ме извиниш, защото тази вечер трябва да се погрижа за разрешаването на един проблем. Мисли за мен, докато се върна.

— Ще го сторя — отвърна тя с леко объркване. Кенит се отдалечи.

Патерица и протеза трополяха в чудат ритъм. Когато мина край Куцата, той ѝ направи знак да го последва. Робинята се подчини бавно, с клатушкане, но все пак се подчини.

Край лодката той се обърна към нея.

— Изчакай тук. Ще те заведа на разходка.

Той придружи думите си с жестове, за да остане сигурен, че тя го е разбрала. Младата жена имаше смутен вид, но въпреки това го послуша и приседна на палубата.

Кенит я остави да седи в мрачината и отново закрачи. Пътном той кимна на дежурния моряк. Вахтеният сведе глава в отговор, без да

задава въпроси. Капитан Кенит винаги бе обичал да обхожда кораба си. Възобновяването на тези привички дори бе успокоило моряците, уверявайки ги, че техният капитан отново е здрав.

Сега той можеше да се движи по-бързо, макар и с цената на известен дискомфорт. Уинтроу му бе казал, че с течение на времето кожата ще стане по-дебела и ще се обезчувстви. Самият Кенит определено се надяваше на това. Понякога кожената чашка на протезата раздразваше кожата, а мишницата го болеше от притискането на патерицата.

При нужда пиратът можеше да се придвижва безшумно — с цената на повече болки. Той си бе направил труда да открие мястото, където Са'Адар отива да спи всяка нощ и сега уверено се отправяше натам. Запалените фенери бяха разположени на голямо разстояние едни от други, ала дори сред този коварен полумрак пиратът безпогрешно намираще пътя си.

Достигнал облегнатия жрец, той спря и се вгледа в него. Той знаеше, че Са'Адар не спи, затова не виждаше смисъл да се преструва да го буди. Вместо това пиратът каза с тих глас:

— Ако искаш да видиш как Кайл Хейвън бива съден, ела и ме последвай. И пази тишина.

В проява на същата увереност той обърна гръб на свещеника и се отдалечи. Не си направи труда да поглежда назад. Острият му слух долови тихите стъпки на Са'Адар.

Кенит бе преценил правилно: тази атмосфера на тайнственост накара жреца да дойде сам, без да буди другарите си. Пиратският капитан вървеше сред спящите, докато не се спря на двама от онези, които бе избрал по-рано. Дедж спеше с ръка, отпусната върху Сайла. От своя страна бившата робиня се беше свила. Капитанът сръчка мъжа с патерицата си, безмълвно посочи другарката му и продължи. С послушанието на дресирано куче мъжът я събуди и веднага се отправи подир Кенит.

Почти целият кораб спеше. Онези, които се размърдаха, бяха достатъчно разумни да не задават въпроси. Обратно на палубата, Кенит ги поведе към юта. Той спря пред каютата, където бе затворен Кайл Хейвън. Едно рязко кимване на капитана към задрасканите лица им показва намерението му. Дедж безцеремонно отвори вратата и влезе в каютата.

Кайл Хейвън ги изглежда сепнато от омачканата си койка. Косата му се спускаше несресана. Каютата вонеше на немирна плът и урина, като робски трюм. Кенит сбърчи нос и с тих глас каза:

— Последвай ни, капитан Хейвън.

Пленникът трескаво оглеждаше лицата на посетителите си. Са'Адар се усмихваше.

— Дошли сте да ме убие, нали?

— Не — отвърна Кенит. На него му беше все едно дали другият му е повярвал. Той се обърна към задрасканите лица. — Погрижете се той да ни последва тихо.

С повдигната към Хейвън вежда пиратът додаде:

— За мен е без значение какво ще направят те, за да обезпечат мълчанието ти. Съдействието ти не е от ключово значение, но ще улесни нещата за всички ни.

Кенит се извърна, без да се интересува кой и по какъв начин ще се подчини. Са'Адар го раздразни, като го догони и каза:

— Няма ли да събудиш и другите, та и те също да присъстват?

Кенит спря наред крачка. Без да се обръща, той отвърна:

— Мисля, че ясно изтъкнах желанието си това да стане тихо.

— Но...

Движението се прояви като рефлекс. На Кенит дори не се наложи да мисли за него. Той просто пренесе тежестта си върху здравия крак, опря рамо на стената и замахна с патерицата. Ударът попадна върху бедрото на жреца и го блъсна назад. Са'Адар остана вкопчен в стената, зинал от болка. Кенит продължи пътя си. Ако не беше тясното пространство, ударът щеше да се прояви като още по-ефикасен. Във всеки случай той определено трябваше да се научи да използва патерицата си като оръжие.

Край лодката еднокракият спря да дочака останалите. Стана му приятно да види, че капитан Хейвън ги е последвал доброволно. Очевидно той не се съмняваше във влиянието на Кенит. Освен това явно осъзнаваше, че онези, които чуеха виковете му, нямаше да му се притекат на помощ. Каквито и да бяха размишленията му, съдействието значително улесняваше нещата.

При идването на другите Куцата се изправи на крака. Кенит се обърна към задрасканите лица.

— Донесете сандъчето, вие знаете кое. След това се пригответе да спуснете лодката.

Мъжът веднага се подчини. Останалите изчакваха мълчаливо. Никой не сглупяваше да задава въпроси.

Кенит застана на носа на лодката. Куцата седеше в задната част, близо до сандъка, а двамата задраскани лица хванаха единия чифт весла. Са'Адар и капитан Хейвън се настаниха на другия. Кенит определяше курса. На моменти той тихо им посочваше накъде да гребат.

Лодката се отправяше между два малки острова, към подветрената страна на трети. Едва когато *Мариета* и Вивачия се скриха от погледите им, Кенит посочи към четвъртия остров — тяхната същинска цел.

Дори и тогава той не позволи на гребците да отведат лодката до брега му, а ги накара да продължат към устието на малък залив. В действителност това беше нещо повече от залив. Привидният остров всъщност беше стена от покрити с растителност скали, оформени като почти затворена подкова, обгърнала води. Сред тези води вече се издигаха два острова. Под посивяващото небе капитанът насочи лодката към по-големия от тях.

На пръв поглед този остров по нищо не се отличаваше от останалите. Само Кенит знаеше, че от другата му страна водите му са достатъчно дълбоки, за да приютят кораб, ала за настоящата му цел и каменистият плаж щеше да свърши работа. По негов знак задрасканите лица доближиха лодката до сушата. Пиратът остана да седи в нея, като владетел, а останалите слязоха да я изтласкат на брега.

Очаквано, едва дъното бе започнало да стърже земя, Хейвън пусна лодката и побягна.

— Хванете го — нареди Кенит.

Един умело хвърлен камък от страна на задрасканите лица повали бягачия. Бащата на Уинтроу се стовари по очи върху каменистия бряг. Преди да е успял да скочи, Са'Адар вече го сграбчваше за шията и блъскаше главата му в земята.

— Вържете ръцете на капитана и ми го доведете. Погрижете се жреца да не го нарани. — Подир това той се обърна към Куцата. — Стой при мен, за да ми помагаш. Но само ако ти кажа, че имам нужда.

Момичето присви очи насреща му, но явно разбра.

Докато задрасканите лица разтърваваха биещите се, Кенит слезе на брега. Тукашният пясък, примесен с камъчета, се оказа значително по-труден за преодоляване от равните палуби на Вивачия. Зрънцата се изместваха под тежестта му, пясъкът поддаваше неочаквано. Придвижването се оказваше по-трудно от очакваното...

Той стисна зъби и се постара да си придаде вид, че умишлено напредва бавно.

— Последвайте ме! — тросна се пиратът към останалите. — Вземете и сандъчето.

Старата пътека той откри почти веднага, макар и обрасла. Вероятно прасетата и козите бяха единствените, които стъпваха по нея. Малцина други бяха идвали на този плаж; самият той за последно бе го посещавал преди години.

Една хлъзгава купчина свински изпражнения потвърди теорията му. Той я заобиколи предпазливо. Куцата продължаваше да крачи досами него. Следваха жрецът и Сайла, понесли сандъка. Дедж побутваше Хейвън, за да не изостава. Хейвън не мълчеше, но това не притесняваше Кенит. Стига пленникът да пристигнеше невредим, останалото беше без значение.

За известно време пътеката ставаше по-стръмна нагоре. Сетне тя придоби наклон и започна да се спуска към вътрешността на острова. Пред долчинката Кенит поспря за момент. Тук гората отстъпваше пред треви. Някаква коза преустанови храненето си за момент, за да ги изгледа предпазливо. Малко неща се бяха променили. На запад той видя тънка ивица дим да се издига към небето. Е, може би нищо не се беше променило. Пътеката се извиваше и се отправяше през гората към дима. Кенит я последва.

Проклетата патерица разраняваше подмишницата му. Определено трябваше да прибави повече подплънки. Същото се отнасяше и за протезата. Той стисна зъби, отказващ да покаже мъките си. Въпреки това ризата му лепнеше от пот, когато той най-сетне достигна поляната и спря.

Дедж изрази удивлението си под формата на ругатня. Жената измърмори молитва. Кенит не им обърна внимание.

Пред него се простираше спретнатата градина, разделена на поддържани лехи. Пред малък кокошарник подскачаха пилета. Долетя мученето на невидима крава.

Отвъд градината имаше шест колиби, някога напълно еднакви на вид. Сега сламените покриви на пет от тях бяха провиснали жално. Димът се издигаше от комина на шестата, все още запазила цялостен покрив. Този дим беше единственият признак на човешко присъствие.

Отвъд колибите личаха вторият етаж и керемиденият покрив на по-голям дом. Някога това бе представлявало малко и проспериращо имение. Сега единствено тези колиби бяха останали. Години внимателно планиране бяха отишли в него. Цялото поселище бе издигнато с внимание към детайла — подреден и спретнат свят, предназначен специално за него. Преди Игрот Дръзки да открие присъствието му.

Кенит бавно плъзна поглед. Нещо потръпна в него, но той го задуши, преди чувството да се е проявило.

Той бавно си пое дъх.

— Майко! — провикна се той. — Майко, върнах се.

В продължение на две секунди не се случи нищо. Тогава вратата бавно се отвори. Сивокоса жена надникна, присвила очи в сумрака. Тя най-сетне забеляза застаналите в другия край на градината. Старицата повдигна ръка и я притисна под шията си. И направи знак за защита от зли духове.

Кенит въздъхна раздражено и започна да си проправя път през градината. Патерицата и дървеният крак потъваха дразнещо в меката земя.

— Аз съм, майко. Кенит, твоят син.

Както винаги, нейната предпазливост го раздразни. Той бе прекосил половината градина, преди тя да пристъпи отвъд прага. С раздражение капитанът забеляза, че тя е боса, освен това беше облечена в памучна туника и панталони, като някаква селянка. Стегнатата ѝ коса имаше цвета на пепел. Тя никога не беше от стройните, но с годините беше наедряла още повече.

По изумения ѝ поглед личеше, че тя най-сетне го е познала. Старицата се затътри насреща му и го прегърна. Още преди да го е достигнала тя плачеше. И не спираше да сочи към липсващия му крак, да мълви във въпросително страдание.

— Да, майко, добре съм. Сега ме пусни.

Тя все така оставаше вкопчена в него, ридаеща. Кенит хвана ръцете ѝ и ги отдели от себе си.

— Пусни!

Преди години езикът ѝ бе отрязан. Кенит нямаше вина за случилото се; някога той бе изпитвал искрено състрадание към нея. Ала с течение на годините бе стигнал до заключението, че станалото е било за добро. По-рано тя бе говорила непрекъснато. Сега също се опитваше, само че Кенит можеше да насочва разговора в каквато си посока пожелаеше. Той определяше кога тя е съгласна с него и кога даденият въпрос е приключен. Като сега.

— Боя се, че не мога да остана дълго, но за сметка на това съм ти донесъл някои неща. — Той решително я обърна и я поведе обратно към колибата. — В сандъка има малко подаръци за теб. Семена, които мисля, че ще ти харесат. Подправки, плат, гоблени. Такива неща.

Двамата прекрачиха прага на колибата. Вътре цареше чистота. И оскъдица. Върху масата имаше дъски от бял бор, с четки и бои лежащи край тях. Значи тя още рисуваше. Вчерашното ѝ произведение все още не беше прибрано — цвете, изрисувано с множество детайли. Над камината бълбукаше котле. Вратата на другата стая бе отворена; през нея той зърна спретнато легло. Навсякъде погледът му откриваше знаци за прост и удовлетворен живот. Тя винаги бе предпочитала това. Виж, баща му бе обичал обилие и разнообразие: двамата с него се бяха допълвали добре. Сега тя му се струваше като половин личност.

Тази мисъл неочаквано го разчувства. За да се овладее, Кенит се обърна, сграбчи Куцата за раменете и я избута напред.

— Често си мислех за теб, майко. Виж, това е Куцата. Тя ще ти помага. Не е особено умна, но пък изглежда добра. А ако се окаже, че не е, ще я убия, когато се върна.

Майка му го изгледа ужасено, а сакатото девойче се сви, умоляващо за милост.

— Затова, за нейно добро се опитай да се спогаждаш с нея — по-мекко добави той. Вече му се искаше да се върне на кораба си. Там нещата бяха много по-прости... Нямаше как, трябваше да довърши започнатото.

И Кенит посочи към затворника.

— А това е капитан Хейвън. Той също ще остане, но за него няма какво да мислиш. Ще го заведе в избата под голямата къща. Момиче, нали ще запомниш да му даваш храна и вода? Поне толкова често,

колкото ти получаваше на борда на кораба? Това изглежда справедливо, не е ли така?

Той изчакваше отговори, но всички те се взираха в него. С изключение на майка му. Тя стискаше блузата си и я мачкаше със смутен вид. Кенит реши, че се досеща за причината.

— Искам да знаеш, че съм дал дума за него. Ще го окова добре, но ти ще трябва да се увериш, че той получава храна и вода. Разбра ли?

Майка му загълголи отривисто насреща му. Той кимна одобрително.

— Знаех си, че няма да имаш нищо против. Тъй. Забравих ли нещо? — Той погледна към другите. — А, да. Майко, довел съм ти и жрец. Зная колко обичаш свещениците. — Кенит впери поглед в Са'Адар. — Майка ми е много набожна. Моли се за нея. Или благослови нещо.

Жрецът го изгледа изумено.

— Ти си луд.

— Нищо подобно. Защо хората винаги ме обвиняват в това, когато уреждам нещата по свой вкус, а не по техния? — Той махна с ръка. — Тъй. Тези двамата, майко, ще бъдат твои съседи. Казаха ми, че чакат бебе. Сигурен съм, че ти няма да имаш нищо против едно бебе да щापукна наоколо? И двамата не се плашат от работа. Нищо чудно при следващото си посещение да заваря нещата в по-добро състояние. Може пък да те заваря да живееш отново в голямата къща...

Старицата започна да клати глава енергично, при което косата ѝ се разпръсна. В очите ѝ личеше някаква болка. Тя отвори уста в треперещ вик. Това показва остатъка от езика ѝ. Кенит презрително се извърна.

— Макар че и тази колиба изглежда уютна — продължи той. — Може би тук ти е по-добре. Но това не означава, че трябва да оставим къщата да се срути.

Той се обърна към двойката бивши роби.

— Вие двамата имате право да си изберете една от колибите. Същото се отнася и за жреца. Него го дръжте далеч от капитана. Обещах на Уинтроу, че баща му ще остане жив, някъде, където момчето повече няма да се тревожи за него или да мисли за него.

За пръв път Кайл Хейвън заговори. В първия миг той зина, пелтечещ, а после гневът му се изля.

— Това е дело на Уинтроу? Собственият ми син ми е причинил това? — В сините очи личеше обида и оправдана омраза. — Знаех си. Знаех си! Коварно змийче! Пале!

Майката на Кенит се сви ужасено. Самият Кенит небрежно зашлеви Хейвън през устата. Макар и подпрян на патерица, пиратът замахна достатъчно силно, за да накара другия да залитне.

— Разстройваш майка ми — хладно изтъкна той. — Явно е време да те отведа. Хайде. Водете го.

Последните думи бяха насочени към задрасканите лица. Към девойката той нареди:

— Пригответи някаква храна. Майко, покажи ѝ къде са запасите. Жрецо, ти остани тук. Моли се, например. Прави каквото майка ми поиска.

Двамата роби извлякоха капитан Хейвън. Кенит ги последва.

— Не можеш да ми нареждаш какво да правя. Не можеш да ме превърнеш в свой роб — обяви Са'Адар.

Кенит извърна глава към него и се подсмихна.

— Може би е така. Но със сигурност мога да те превърна в мъртвец. Това е интересна дилема, не мислиш ли? — Без да му обръща повече внимание, той излезе.

Задрасканите лица го чакаха отвън, Хейвън висеше в ръцете на мускулестата двойка; върху лика му се бореха удивление и отчаяние.

— Не можеш да направиш това. Не можеш да ме изоставиш тук.

Кенит мълчаливо поклати глава. Толкова му беше втръснало от хора, които му казваха, че той не е способен да направи онова, което изцяло беше по силите му. Той небрежно пое към голямата къща. Тук пътеката бе покрита с треви, същото важеше и за лехите.

— Бих искал да поразчистите тук — обърна се той към робите. — Ако нещо не ви е ясно, обърнете се към майка ми. Тя знае много неща за градинарството.

Пиратският капитан умишлено не се спря да поглежда към останките от околните постройки — нямаше смисъл да се връща в миналото. Пък и растителността отдавна бе обгърнала руините на пожара. Нека да си останеше така.

Дори самата къща бе пострадала в онзи отдавнашен набег. Дървените ѝ стени още носеха обгорените белези от пламъци, заплашвали да се пренесат и връз нея. Цяла нощ на огън и писъци, в която смятаните за съюзници бяха разкрили същинските си намерения. Оргия от жестокост, с която Игрот бе насищал чувствеността си. Миризмата на дим и кръв оставаше завинаги вплетена с Кенитовите спомени от онази нощ.

Той пое по стълбите. Предната врата не беше заключена, тя никога не бе заключвана — баща му не вярваше в ключалките. Кенит я отвори и влезе.

За момент паметта му възстанови някогашната вътрешност. Образованието и пътуванията бяха изострили вкусовете му, но като дете той бе намирал за изключително луксозна тогавашната произволна сбирщина от гоблени, килими и украшения. Баща му я бе харесвал, малкият Кенит също.

— Ти ще си живееш като крал, момчето ми — казваше баща му. — Не, нещо повече, ти ще бъдеш крал. Крал Кенит от Ключалковия остров. Не звучи ли добре? Крал Кенит, крал Кенит, крал Кенит! — И баща му го грабваше на ръце и го завърташе във въздуха, залитащ пиянски. Крал Кенит.

Той премигна. Насреща си виждаше скучните стени и голия под на една нищожна плантация. Нищо общо с благородническото имение, което бе съзирал баща му. Впоследствие Кенит бе обмислял да възстанови къщата. В горните стаи имаше достатъчно произведения на изкуството и мебели, които да надминат някогашната безвкусна слава. Това беше неговата внимателно събрана колекция, най-ценните предмети от плячката му, тайно, един по един пренасяни тук. Да, той имаше възможност, но не това искаше. Не, той възнамеряваше да възстанови нещата, които Игрот беше откраднал. Същите картини, същите гоблени, килими, столове и свещници. Някой ден, когато моментът се окажеше подходящ, Кенит щеше да се впусне към реализирането на това си намерение. Той щеше да оправи нещата. Това той си бе обещавал безброй пъти. А ето, че сега за него ставаше възможно да изпълни обещанието към себе си. Всичко, което Игрот бе задигал, по право принадлежеше на него. Той се подсмихна. Да, крал Кенит.

Виж, майка му не искаше да има нищо общо с това. Като малък той имаше навика да се покатерва в скута ѝ, да обгръща ръчички около шията ѝ и да шепне плановите си за мъст. Тогава тя отчаяно и уплашено се опитваше да го смълчи. Тя дори не смееше да мечтае за мъст. Тя вече не искаше да живее сред лукс и богатство — смяташе, че простичкият живот ще я защити. Но Кенит знаеше, че тя се заблуждава. Колкото и малко да притежаваше човек, винаги щеше да се намери друг, който да завиди на въпросните нищожни притежания. Бедността и сдържаността не можеха да защитят човека от чуждата алчност. А ако някой действително си нямаше нищичко, завиждащите просто поробваха тялото му.

Всички тези размисли не забавиха крачките му. Той преведе спътниците си през коридора и към кухнята. Там пиратът отвори тежкия капак и ги поведе към избата. Това помещение бе извоювано от каменистата плът на острова. Тук нямаше прозорци, но той не си направи труда да запали факла, нали нямаше да стои дълго.

Тази изба беше отлична, еднакво хладна и лете, и зиме. Понастоящем нямаше следи от това ѝ предназначение. На пода лежаха ръждиви вериги, заобиколени с кървави петна — следи от употребата на подземие като импровизирана тъмница и стая за мъчения.

Сега отново тя щеше да придобие предназначението на затвор.

— Оковете го — нареди той на задрасканите лица. — Здраво. В онази стена има пръстени, вържете го към един от тях. Не искам да се опитва да измъчва Куцата, когато тя дойде да му носи храна. Ако тя идва да му носи храна.

— Ти се опитваш да ме изплашиш. — Отнякъде капитан Хейвън бе открил частица самоувереност. — Аз не се плаша лесно. Проблемът е, че нямам представа какво искаш от мен. Защо просто не ми кажеш?

Той дори съумя да задържи гласа си спокоен, докато мъжът го повеждаше по стръмните стъпала. Жената беше избързала пред покорния си партньор, за да намери вериги.

— Каквото и да ти е казал синът ми, аз не съм неразумен човек. Винаги е възможно да се споразумеем. Дори и ако задържиш кораба и момчето, за мен би могъл да получиш огромен откуп. Замислял ли си се за това? За теб аз съм далеч по-ценен жив. Хайде, определи откуп. Затваряне то ми не е от полза никому.

Кенит се усмихна иронично.

— Скъпи ми капитане, не всичко в живота опира до приходи. Понякога удобството получава предимство. А твоето затваряне е удобно за мен.

Кайл запази достойнството си. Той се съпротивляваше ожесточено, но мълчаливо, докато ръждивите окови щракваха около глезените му. По-скоро символична съпротива — престоят в каютата го беше изтощил. Всеки от двойката роби би го надвил. А срещу обединените им усилия той създаваше толкова проблеми, колкото би им създало някое глезено петгодишно дете. Ключалката се оказа ръждясала, ала ключовете, висящи край кухненската врата, пак я превъртаха, макар и с усилие.

Кенит видя точния момент, в който пленникът се пречупи. Това беше мигът, в който катинарът щракна. Тогава той започна да проклина. Кълнеше се, че ще отмъсти, и призоваваше десетки богове. Тези му закани изпроводиша робите по време на изкачването им. А докато капакът се затваряше, отрязвайки светлината, той започна да крещи.

Капакът на избата беше тежък и прилягаше плътно; очаквано, той приглуши виковете. Точно както Кенит си спомняше.

Пиратът окачи ключовете обратно и се обърна към робите.

— Покажете на Куцата как да слиза тук. Искam той да остане жив. Разбрахте ли?

Жената кимна. Дедж последва нейния пример. Кенит се усмихна, доволен. Тези двамата щяха да бъдат полезни тук. Животът на Ключалковия остров щеше да им предложи много повече, отколкото те бяха мечтали. Тук те щяха да притежават собствена колиба, обилие от храна, спокойствие и място, където да отгледат детето си. Колко лесно капитанът се бе сдобил с животите им. Интересно беше колко неистово хората се съпротивляваха на робството, а същевременно бяха готови сами да се продадат, само срещу шанс да живеят.

По време на обратния път той им каза:

— Майка ми ще ви покаже всичко, което трябва да знаете за този остров. Тук гъмжи от прасета, има и диви кози. Ще намирате почти всичко, от което се нуждаете. Стига да се намира извън голямата къща, то е ваше. В замяна ще искам само да помагате на майка ми в потрудните дела. И се погрижете жрецьт да не напуска острова. Ако опита, просто го отведете да прави компания на капитана.

Посъветвайте го да развлича майка ми. — Пред вратата на колибата ѝ той спря и се обърна към тях. — Нещо, което съм пропуснал? Има ли нещо, което не ви е ясно?

— Всичко разбрахме — бързо отвърна жената. — Ние ще удържим на думата си, капитане, можете да разчитате на нас.

Тя положи ръка върху корема си, сякаш обещаваще на детето, а не на него. Това бе поредният признак, който го убеди, че е направил добър избор. Кенит кимна. Той имаше причина да се чувства доволен. Беше се отървал от Са'Адар, без да си навлича лошия късмет, който носеше убийството на свещеник. Кайл Хейвън бе преместен на място, където нито на Кенит, нито на Уинтроу се налагаше да мислят за него, но същевременно оставаше наличен за откуп, ако впоследствие капитанът поискаше да го стори. Двамата роби, откарали лодката на брега, се бяха погрижили за отсъствието на проблеми. Да, той определено бе планирал нещата добре.

Той влезе в колибата и се огледа. Жрецът стоеше в ъгъла, скръстил ръце — не приличаше на човек, който се моли. Майката на Кенит се бе привела над отворения сандък и се възхищаваше на съдържанието му. Тя вече си беше окачила тюркоазените обици.

Точно при влизането му Куцата се отправяше към масата, понесла току-що опечен хляб. Върху масата имаше купичка с плодово сладко и буца масло. До маслото димеше съд с билков чай. Подредените съдове бяха разнообразни, никоя от чашите не принадлежеше към комплект.

Тази гледка раздразни Кенит. Макар че събраните тук никога нямаше да напуснат острова, пак не му беше приятно да виждат, че майка му живее сред подобни обстоятелства. Когато той станеше крал, тези истории не биваше да остават.

— Следващия път ще ти донеса сервиз за чай, майко — заяви той. — Зная, че тези чаши ти харесват, но...

Той не се доизказа, а си взе филия от топлия хляб. Възрастната жена му наля чай и му предложи единствения стол на масата. Кенит побърза да се възползва, изтерзан от патерицата. Той обилно намаза хляба си с масло и насипа отгоре сладко.

Първата хапка доведе след себе си прилив на спомени. Тези скромни храни, все още радост за небцето му, бяха призрази — те принадлежаха към света на едно невръстно момче, глезено и защитено.

Но всичко това бе предадено преди тридесет и пет години. Странно беше, че толкова сладък вкус е способен да поражда подобна горчилка. Тази филия и последвалите я три Кенит дояде със същото смесено чувство.

Останалите се присъединиха към него, в отговор на майчините му жестове да застанат около масата. Само жрецът се възпротиви. Неговият надменен поглед обхващаше и Кенит, ала това не притесняваше пирата. Гладът много скоро щеше да излекува свещеника от презрението му. За момента беше приятно събиране. Майка му продължаваше да ломоти в напевния си начин. Задрасканите лица отвърщаха на жестовете ѝ с кимвания и усмивки, но с малко думи: нейното безмълвие изглеждаше заразно. Сред това скромно събиране Куцата изглеждаше почти разумна. Тя сама взе метлата и почисти около огнището, без никой да ѝ нарежда. Погледът ѝ вече бе изгубил част от предишната си плахост. Кенит се замисли за момент. Той бе искал покорна слугиня за майка си; надяваше се, че тази девойка няма да възвърне прекалено много от духа си.

Той допи чая си и се надигна.

— Време е да вървя. Не започвай да възразяваш, майко. Ти знаеш, че не мога да остана.

Въпреки това тя го хвана за ръкава. Умолителният ѝ поглед говореше недвусмислено и красноречиво, ала Кенит избра да не го разбере.

— Няма да забравя чаения сервиз, обещавам. Ще го донеса следващия път, както ти казах. Да, всички чаши ще бъдат с украса. Зная какво ти харесва. — Той отдели ръцете ѝ и се обърна към другите. — Дръж се добре, девойче. Дедж, при следващото си идване ще очаквам да заваря едно здраво и пухкаво бебе. Нищо чудно тогава и второ да е на път? — намигна той. В този момент се чувстваше като патриарх. Впоследствие той можеше да избере и други хора, които да се заселят тук. Това щеше да се превърне в неговото вътрешно кралство.

Майка му изостави опитите си да го убеждава. Както ставаше винаги, тя се отпусна на стола, зарови лице сред дланите си и зариде. Тя винаги плачеше. Това беше нелепо. Нима за толкова години не беше разбрала, че сълзите не разрешават нищо? Не, тя продължаваше да плаче. Кенит леко я потупа по рамото и се насочи към вратата.

— Аз няма да остана тук — обяви свещеникът.

Кенит спря.

— Нима? — попита капитанът, докато се обръщаше.

— Точно така. Ще се върна на кораба заедно с теб.

— Жалко. Толкова бях сигурен, че майка ми ще се радва на присъствието ти. Сигурен ли си, че решението ти е окончателно?

Кенитовата учтивост смути Са'Адар и го накара да се огледа. Майката на Кенит продължаваше да риде. Куцата се бе приближила до нея и предпазливо я галеше по рамото. Дедж и Сайла гледаха към Кенит. Тяхното напрежение напомняше на Кенит за ловни кучета. Той леко раздвижи ръка и двамата роби се отпуснаха, но все така оставаха нащрек.

— Сигурен съм. Няма да остана. Няма какво да правя тук.

Кенит въздъхна.

— А аз бях тъй сигурен, че ще останеш. Така да бъде. Поне направи нещо за майка ми. Благослови къщата. Или поне кравата.

Са'Адар го изглежда презрително, като човек, получил неподобаващо за него нареждане. Той хвърли поглед към ридещата жена.

— Това мога да направя.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Не бързай. Несъмнено си забелязал, че в последно време аз не бързам особено. — Кенит сви рамене. — Ти ще гребеш.

Жрецът размишляваше. Той знаеше, че пиратът не може да го надбяга. И трудно щеше да избути лодката сам.

Са'Адар кимна неохотно.

— Ще благословя дома ѝ и градината.

— Много мило от твоя страна — рече Кенит. — Ще те чакам на брега. Довиждане, майко. Няма да забравя чашите.

— Капитане? — осмели се да попита Сайла. — Нужна ли ви е помощ да спуснете лодката?

Едновременно с тези думи тя хвърли бърз поглед към свещеника в недвусмислен жест.

Пиратът се усмихна.

— Благодаря ти, но няма да се наложи. Двамата със свещеника ще се справим. Вие започнете да подготвяте дома си. — Той кимна. — До нови срещи.

С тези думи Кенит намести патерицата под мишница и закуца обратно към лодката.

Пръстта на градината бе мека. Подир това пътеката се отправяше нагоре. Кенит откри, че е по-уморен от очакваното. Въпреки това той спря да си почине едва когато колибата остана зад него.

Той замислено обърса чело. Нямаше основания да се опасява, че жрецът ще го предаде, поне не и в настоящия момент. Са'Адар щеше да се нуждае от него, за да се върне на кораба.

Кенит закричи по-бавно. Веднъж той дочу шумоленето на диво прасе в храсталака, но животното не го обезпокои, а избяга.

Той очакваше, че жрецът ще го изпревари, но не се оказа така. Може би Са'Адар отправяше продължителна молитва. Какво пък, това щеше да зарадва старата.

Пясъкът бе сух и нестабилен и протезата непрекъснато затъваше в него. А Кенит беше страшно уморен; затрудняваше се да повдига засегнатия си крак. Все пак той успя да достигне лодката и се настани вътре.

Задаваше се прилив. Скоро лодката щеше да бъде обгърната от вълната, но гребането пак щеше да бъде продължително. Дали Кенит не бе надценил силата си? Горещината на деня съзаклятничеше с умората на тялото му. В момента му се искаше да се излегне и лениво да отпочива. Но той не си позволи това, а се ограничи да масажира подмишницата си.

Интересно дали жрецът бе отишъл да посети капитан Хейвън? Не. Дедж нямаше да позволи това. Освен ако двамата не бяха съдружници още от самото начало. В такъв случай робите скоро щяха да дойдат да го убият. Майка му вече щяха да са убили, разбира се. И щяха да са открили съкровището му, подредено в голямата къща. Те щяха да дойдат да го убият, защото Кенит бе постъпил глупаво. Но какво щяха да правят тогава? Те не можеха да се върнат на кораба. Или? Дали тукашното съкровище бе достатъчно, за да подкупи Соркор и Ета, Уинтроу и Бриг? Вероятно. Кенит потръпна от гняв заради наивността си. А подир това се усмихна хищно. Може би тук наистина имаше достатъчно богатства, които да привлекат верността на хората му. Но не и тази на Вивачия. Корабът вече го бе обикнал, той знаеше това. Сърцето на един жив кораб не можеше да бъде купено.

Преди много години Игрот бе доказал това.

Вече успокоен, Кенит се усмихна и продължи да чака.

Жрецът най-сетне се появи; той крачеше с отривистите движения на ядосан. Тъй значи, каза си Кенит. Явно той се бе опитал да привлече Дедж на своя страна, но не бе успял. При приближаването на свещеника тази догадка се потвърди. Той имаше раздърпания вид на човек, избегнал пребиване само благодарение на бързите си крака. Освен това лицето му бе по-червено от това, което усилието от преминаването на разстоянието обратно до плажа би предизвикало.

Кенит се премести при веслата и директно се обърна към свещеника:

— Хайде, изтласкай я във водата.

Са'Адар го изгледа мръсно.

— По-лесно ще бъде, ако лодката е празна.

— Сигурно — благородно се съгласи Кенит. Въпреки това той не помръдна.

Свещеникът не беше слаб, ала не притежаваше и мускулите на моряк. От усилието му нищо не излезе.

— Изчакай да дойде вълна — посъветва го капитанът.

Са'Адар стисна зъби, но се вслуша в препоръката. Дъното на лодката остърга пясъка и неочаквано се повдигна.

— Продължавай да натискаш, иначе тя отново ще заседне — предупреди пиратът и хвана веслата. Скоро лодката навлезе в подълбокото и свещеникът се приготви да се качи.

Кенит продължаваше да набляга. Отдавна не беше гребал, но тялото му все още си спомняше последователността от движения. Протезата си той застопори, за да не се изхлъзва. И въпреки това му беше трудно да напруга равномерно. Сред пристъпа на отчаяние той осъзна, че нищо в живота му няма да бъде същото. Той бе изгубил част от тялото си и до края на живота си трябваше да компенсира с останалите си действия тази липса.

— Почакай — оплака се Са'Адар, който все още не бе успял да се покатери вътре. Кенит не му обърна внимание, а продължи да гребе. Следващата вълна му помогна, макар и с изплашване. Измокреният жрец неумело се покатери вътре, потреперващ заради ледения вятър.

Щом другият се озова на борда, капитан Кенит застопори веслата. Той си върна част от удовлетворението при мисълта, че дори с един крак и патерица, той пак се придвижва по-ловко от Са'Адар.

Свещеникът се озъби в отговор на надигането му.

— Да не очакваш от мен да гребам?

— Това ще те сгрее — обяви Кенит.

Капитанът седна на носа, положил патерицата върху коленете си, и се зае да наблюдава усилията на спътника си. Дори и в спокоен ден гребането бързо се превръщаше в изтощително дело. А в случая имаше вятър.

Движенията на жреца бяха неравномерни. Понякога веслата се изплъзваха. А дори и в случаите, когато се врежеха в повърхността ѝ по правилния начин, лодката напредваше бавно. Това не тревожеше Кенит. Виж, Са'Адар нямаше търпение да се върне на кораба: това личеше по нервното оживление, с което той движеше веслата.

Пиратът реши да поведе разговор.

— Е, доволен ли си от справедливостта, която бе въздадена на капитан Хейвън?

Са'Адар едвам дишаше, но не можа да устои на изкушението.

— Искан да го видя, преди да тръгна. Да го заплуя за последно и да му пожелаая приятно гниене в мрака. — Той си пое дъх. — Но Дедж не ми позволи. Двамата със Сайла се обърнаха срещу мен. — Нов дъх. — Ако не бях аз, в този момент те щяха да се намират в Калсид. Отдавна щяха да са разделени, а детето на Сайла щеше да отпразнува раждането си с татуировка върху лицето.

Той се бе задъхал.

— Дръж лодката в права линия. Виждаш ли онези двете дървета на онзи остров, които стоят отделно? Съсредоточи се върху тях и гребеш натам.

Са'Адар се навъси.

— Този труд е непосилен за сам човек! Ти също трябва да гребеш. Нали на отиване ни бяха нужни четирима гребци.

— Но тогава и лодката беше по-тежка. Освен това пътят ме измори. Не забравяй, че аз още се възстановявам. По-късно може и да те сменя.

Кенит извърна лице към вятъра и притвори очи. Яркото слънце потрепваше върху водата. В този момент дори умората му се струваше приятна, защото тя бе следствие от проявата на инициатива. Той бе предприел нещо. Бе си доказал, че все още е в състояние да подчинява останалите на волята си. Тялото му бе изгубило част от себе си, но пак

оставаше способно да го изведе до амбицията му. Той щеше да постигне целта си. Крал Кенит. Крал Кенит, владетел на Пиратските острови. Дали някой ден той щеше да има свой дворец на Ключалковия остров? Може би след смъртта на майка си той можеше да заживее там. Както сам бе казал баща му, скалният отвор, отвеждащ до скрития залив, лесно можеше да бъде укрепен. Да, от мястото щеше да излезе прекрасна крепост.

Гласът на Са'Адар го изтръгна от мислите му.

— Вече не трябваше ли да виждаме корабите?

Кенит кимна.

— Ако ти можеше да движиш веслата мъжки, вместо да галиш вълните, вече щяхме да сме отминали онзи остров и действително да виждаме корабите. Но дори и тогава пак щеше да ни остава път. Така че продължавай да гребеш.

— На идване пътуването бе много по-кратко.

— Нещата винаги изглеждат по-лесни и по-бързи, когато някой друг върши работата. Също като командването на кораб. Изглежда лесно, когато го наблюдаваш отстрани.

— Подиграваш ли ми се?

Трудно е да звучиш презрително, когато не ти стига дъх, но Са'Адар успя.

Кенит тъжно поклати глава.

— Ти ме наскърбяваш. Нима е подигравка да обясниш нещо, което човекът насреща отдавна сам е трябвало да разбере?

— Корабът по право принадлежи на мен — изрече на пресекулки жрецът. — Ние вече го бяхме завзели, когато ти се появи.

— Точно така. И ако не се бях появил аз, за да доведа на борда истински моряци, в този момент Вивачия щеше да лежи на дъното. Дори един жив кораб не може да плава без екипаж.

— Все щяхме да се справим някак. — Тук Са'Адар рязко захвърли веслата. Едното гребло започна да се изхлузва във водата; свещеникът го сграбчи, дръпна го и го стовари върху дъното. — Мамка ти, сега е твой ред! — изфуча той. — Аз с нищо не падам по-долу от теб. Не съм ти роб.

— Роб? Онова, което поисках от теб, бих възложил на всеки моряк.

— Аз не съм твой моряк. Аз не съм твой подчинен. И никога няма да се откажа от претенцията си към кораба. Където и да идем, аз ще се погрижа всички да научат за безчестието и алчността ти. Просто не проумявам как е възможно толкова хора да те почитат! Погледни какво си сторил с майка си, оставил си я да живее като просякиня. Ти остана при нея за по-малко от половин ден, като ѝ остави шепа дрънкулки и една малоумна слугиня. Как можеш да се отнасяш с майка си по подобен начин? Тази, в която всеки мъж почита женския аспект на Са? А ти се отнасяш към нея по начина, по който се отнасяш към всички други — като към слугиня! Клетата се опита да ми каже нещо. Аз не можах да разбера какво я беше разстроило толкова, но със сигурност не ставаше дума за чаени чаши!

Кенит не можа да сдържи смеха си. Това влуди събеседника му, който почервения още повече.

— Ти си подлец! — процеди той. — Безсърдечен негодник!

Кенит се огледа. Лодката вече се намираще недалеч от острова. До него той можеше да стигне и сам. А когато изникнеше във видимостта на корабите, можеше да размаха връхната си дреха на някое от веслата. Това щеше да доведе моряци или от *Мариета*, или от Вивачия. По това време те несъмнено се оглеждаха за него.

— Какви думи от един божи човек! Ти се забравяш. Успокой се, аз ще те заместя на веслата.

Това успокои свещеника. Са'Адар се надигна от мястото си и полуприклеknал зачака. Кенит се опита да се надигне, но не успя и се стовари обратно. Лодката се разклати.

Са'Адар сепнато се вкопчи в бордовете. Пиратът недоволно скриви лице.

— Схванал съм се — изръмжа той. — Днес се изморих повече, отколкото очаквах.

Той присви очи в отговор на презрителния поглед на жреца.

— И все пак казах, че ще греба. — Кенит взе патерицата си и протегна върха ѝ към Са'Адар. — Когато ти дам знак, издърпай ме на крака. Щом се надигна, ще мога да отида до веслата.

Са'Адар сграбчи края на патерицата.

— Сега — рече Кенит и едновременно с това се опита да се надигне. И този път той се стовари тежко. — Опитай отново — нареди той на жреца. — И този път по-силно.

Умореният мъж обви патерицата и с другата си ръка. Кенит също стисна по-силно.

— Давай!

Когато жрецът се напегна, пиратът неочаквано блъсна напред, тласвайки патерицата с цялата си сила. Върхът ѝ удари пирата в гърдите и го накара да залитне назад.

Кенит се бе надявал, че ще последва плясък. Вместо това другият падна накриво, почти извън лодката, но не съвсем. Пиратът бързо се хвърли напред, свел тежестта си ниско. Бърз като тигър, той сграбчи единия крак на Са'Адар и го блъсна. Свещеникът полетя към водата, но не и преди да е нанесъл ритник към лицето на капитана. Босият му крак се стовари върху носа на пирата. Кенитовата глава се отметна назад, рухна кръв. Еднокракият бързо я обърса в ръкава си, допълзя до веслата и се настани.

Миг по-късно главата на свещеника изникна зад лодката.

— Проклет да си! — кресна той. — Нека Са те прокълне!

Кенит очакваше, че другият ще потъне отново. Вместо това Са'Адар започна да се изтласква подир лодката с мощни движения. Излизаше, че той умее да плува — нещо, което пиратът не беше преценил. Жалко, че тук морето беше по-топло и капитанът не можеше да се осланя на студенината му. Можеше да му се наложи сам да го убие.

Кенит не се напругаше, а наложи равномерен ритъм. По-рано той не бе излъгал, действително се беше схванал. Но тези движения му възвръщаха гъвкавостта. Докато зад него жрецът плуваше с бързите и отривисти жестове на отчаянието. Все пак той настигаше лодката; неговото тяло се съпротивляваше на водата далеч по-малко от нея. Когато Са'Адар се доближи съвсем, пиратът внимателно прибра греблата, изтегли кинжала си и застана на кърмата, изчакващ. Той нямаше намерение да атакува със смъртоносен удар: за това би му се наложило да се наведе прекалено и да позволи на свещеника да го издърпа във водата. Вместо това капитанът се ограничи да сече към ръцете — всеки път, когато давящият се посягаше към лодката. Той разсече дланите, посече и кокалчетата, когато ръцете се обвиха около ръба. И през цялото време той бе мълчалив като самата смърт. Жрецът ругаеше, крещеше, накрая започна да умолява за живота си. Когато той за пореден път се вкопчи в лодката и упорито остана там, Кенит

рисува да замахне към лицето му. Въпреки това Са'Адар остана вкопчен и продължаваше да моли. Това раздразни Кенит.

— Аз се опитах да те оставя жив! — кресна му той. — От теб се искаше единствено да правиш онова, което ти се казва. Но ти се възпротиви!

Един рискован удар отведе кинжала дълбоко в шията на другия. Ръката на Кенит веднага се покри с кръв, по-гъста и по-солена от самото море. Жрецът се отдели от лодката. Капитанът разтвори пръсти и остави оръжието си забито в него.

В продължение на две вълни трупът остана да се поклаща по очи. Сетне морето го погълна.

Още известно време Кенит стоя на кърмата, загледан в празната вода зад лодката. Подир това той обърса ръце в дрехата си и бавно се върна на веслата. Ръцете му бяха започнали да се покриват с мазоли, но това нямаше значение. Щяха да го болят, но и това нямаше значение. Стореното бе сторено, той щеше да продължи да живее. Това знаеше със същата увереност, с която чувстваше, че късметът не го е изоставил.

Капитанът повдигна очи към хоризонта. Още малко и дежурните щяха да го забележат.

— Готов съм да се обзаложа, че Вивачия ще ме зърне първа. Сигурен съм, че в този момент тя знае, че се връщам при нея. Оглеждай се за мен, дръзка моя! Вглеждай прекрасните си очи!

— Дали пък да не ѝ помогна да си отвори тези прекрасни очи — отбеляза тих гласец. Сепнатият Кенит едва не изтърва веслата. Той погледна към дълго мълчалия талисман на китката си. Собственото му лице, отразено върху дърво и понастоящем оплискано с кръв, премигна насреща му. Устицата се отвори, дребен език облиза дървените устни. — Какво ли би си помислила тя за своя дързък капитан, ако го опознаеше така добре, както го познавам аз?

Кенит се ухили.

— Лично аз си мисля, че ти си лъжец. Тя познава дълбините на сърцето ми. И тя, и момчето. И те все още ме обичат.

— Те може би си мислят, че са видели всичко — жлъчно отбеляза личицето. — Ала в действителност има само едно създание, което е съзирило твоето черно, противно сърце в цялост, а при все това е избрало да ти бъде вярно.

— Приемам, че говориш за себе си — рискува Кенит. — Ти нямаш избор в случая, талисмане. Ти си обвързан с мен.

— Също както ти си обвързан с мен — каза личицето.

Кенит сви рамене.

— Хубаво, обвързани сме взаимно. Съветвам те да изпълняваш задълженията, за които си бил създаден. По този начин и двамата ще живеем по-дълго.

— Аз не бях създаден със задължения към теб — съобщи му талисманът. — Нито моят живот зависи от твоя. Ала заради друг аз ще сторя всичко, което мога, за да те запазя жив. Поне за момента.

Пиратът не отговори. Мехурите върху дясната му длан неочаквано се разпукаха. Изражение, съставено отчасти от гримаса, отчасти от усмивка, зае смуглото му лице. Малко болка нямаше да го смути. Късметът му все още не го изоставяше.

А с късмета на своя страна човек се намираше в състояние да стори много.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ИЗПЪЛНЕНИ ЖЕЛАНИЯ

— Какво си сторил с баща ми?

Кенит повдигна очи от подноса, който Уинтроу току-що бе оставил пред него. Пиратът бе преоблечен, умит и сресан — усилия, които го бяха изтощили. Точно сега искаше единствено храна. Достатъчно уморително беше да слуша неспирното вайкане и хленчене на Ета: в един момент той просто я бе изгонил от стаята си. Нищо не го изнервяше повече от чуждото хленчене. Той нямаше да търпи подобна атмосфера по време на храненето си.

По тази причина пиратът не обърна внимание на момчето. Вместо това той взе лъжицата със загрубялата си ръка и разбърка супата си. Парчета риба и моркови изплуваха на повърхността.

— Моля те, трябва да зная. Какво си сторил с него?

Кенит погледна към него, готов да отвърне остро, но в последния момент се отказа. Лицето на Уинтроу бе пребледняло, доколкото едно загоряло от слънцето момче можеше да пребледнява. Хлапакът стоеше застинал, но забързаният му дъх и треперенето на долната устна издаваха напрежението му. В очите му личеше тревога. Очевидно юношата се чувстваше зле, но пък човек трябваше да поема отговорност за решенията си.

— Сторих само онова, което ти ме помоли. Баща ти се намира на друго място. Няма да ти се налага да се притесняваш за него, няма да ти се налага да го виждаш и да се караш с него. — И изпреварвайки очаквания въпрос, капитанът додаде. — Той е в безопасност. Когато обещавам нещо, аз го изпълнявам изцяло.

Уинтроу леко залитна, като ударен в стомаха.

— Аз не говорех сериозно — дрезгаво прошепна той. — Нямах предвид да изчезне по такъв начин. Моля те, върни го. Аз ще се грижа за него и няма да се оплаквам.

— Боя се, че не мога да сторя това — дружелюбно изтъкна Кенит. Той се усмихна към младия си събеседник, но продължи с

неумолим глас. — Следващия път бъди сигурен, че наистина желаш онова, което изричаш. Аз си създадох много труд, за да уредя това.

Той погълна една лъжица. В момента му се искаше да се храни на спокойствие. Беше време да сложи край на насрещното нахалство.

— Очаквах от теб благодарност, а не укор. Ти сам поиска това. Аз удовлетворих желанието ти. Това е всичко. Сега ми налей вино.

Със сковани движения Уинтроу изпълни нареждането. После той се отдръпна от масата и отново застана неподвижно, вторачен в стената. Хубаво, нека се цупи, щом иска. Самият Кенит съсредоточи вниманието си върху храната. Тази малка екскурзия му бе отворила удивителен апетит. Мускулите го боляха; за десерт той си беше определил една дълга почивка, но умората не достигаше до мислите му. Той се чувстваше отлично. Занапред щеше да поднови тези разходки, особено след като Ета добавеше още подплънки към патерицата и чашката на протезата. Освен това трябваше да реши дали да приспособи дървения си крак за катерене — дори и в неприятни моменти Кенит обожаваше да се изкатерва сред въжетата. Там въздухът винаги изглеждаше по-чист, а очакващите го възможности бяха необятни като хоризонта.

— По дрехата ти има кръв. По лодката също имаше кръв.

Упоритите думи на момчето прекъснаха и мислите, и вечерята му.

Кенит въздъхна и остави лъжицата си. Уинтроу все така стоеше загледан в стената, със скованост, която загатваше, че се опитва да сдържи треперенето си.

— Тази кръв не принадлежи на баща ти. Щом държиш да знаеш, тя бе пролята от Са'Адар. — В следващите му думи се прокрадна сарказъм. — Само не ми казвай, че и за него си променил мнението си.

— Убил си го, защото го мразех? — с паникьосано удивление попита Уинтроу.

— Не. Убих го, защото той отказваше да стори онова, което исках от него. На практика той не ми остави избор. Но неговата смърт по нищо не те накърнява. Към теб и баща ти жрецът изпитваше единствено презрение. — Кенит изпразни чашата си и я протегна. Юношата отново наля вино, пак със скованите движения на марионетка.

— А Куцата? — осмели се да попита той.

Кенит стовари чашата върху плота. Виното се разплиска върху бялата покривка.

— Тя е добре. Всички те са добре. Са'Адар бе единственият, когото убих, и то защото се наложи. Спестих ти усилията да го сториш лично. Нима ти изглеждам като човек, който си губи времето с ненужни действия? Точно по тази причина нямам намерение да слушам цупенето на един юнга! Почисти масата, налей ми нова чаша и си върви.

Погледът, с който Кенит придружи тези думи, бе смразявал не един възрастен.

За негова изненада очите на момчето припламнаха в отговор. Уинтроу видимо се овладя. Кенит усети, че е изтласкал момчето отвъд някаква граница. Интересно.

Уинтроу се приближи до масата и отмести храната с мълчалива, свирепа ефективност. Той замени покривката, внимателно наля още вино и заговори. Той се осмели да прояви гнева си гласно.

— Не се опитвай да приписваш делата си на мен. Аз не убивам хората, които ми пречат. Са дарява живот. Всеки негов живот има смисъл и цел. Никой не е способен изцяло да разбере намеренията на бога. Аз трябва да се науча да търпя другите, за да могат те да изпълнят неговото намерение. Аз също съм част от неговите намерения за този свят, но моята роля не е по-важна от нечия друга.

По време на разчистването Кенит се беше облегнал назад, скръстил ръце пред гърдите си. Сега той изсумтя през носа си и отвърна:

— Това е защото не си орисан да станеш крал. — В следващия момент той бе споходен от мисъл, заради която не можа да сдържи усмивката си. — Ето ти нещо за размисъл, жрецо: може би аз съм един от онези, които трябва да се научиш да търпиш, докато те изпълнят предназначението, дадено им от Са.

Когато Уинтроу се навъси още по-дълбоко в отговор на тези думи, Кенит прихна да се смее и поклати глава.

— Ти се отнасяш толкова сериозно към всичко. Хайде, върви. Иди да поговориш с кораба. Ще откриеш, че неговият курс е по-близо до моя, отколкото до твоя. И ми изпрати Ета.

Кенит махна с ръка към вратата и отново се надвесил над храната си. Момчето излезе с бавни стъпки и шумно затвори вратата след себе

си. Капитанът поклати глава. Той беше започнал да се привързва към Уинтроу и му позволяваше прекалено много. Ако Опал си беше позволил да му държи подобен тон, още същия ден гърбът му щеше да е нашарен. Кенит сви рамене. Тази му добронамереност винаги оставаше негов недостатък.

Той поклати глава и в мислите си се върна на Ключалковия остров.

— Защо не си ме събудила? — попита Уинтроу. Неизлетият гняв все още кипеше в него.

— Казах ти — упорито отвърна Вивачия. — Ти спеше дълбоко. Аз не видях нищо лошо в онова, което правеше той. Освен това ти не би могъл да го спреш. Така че не видях смисъл да те будя.

— Той трябва да е дошъл тук, за да отведе Куцата. Тя стоеше тук, когато се унасях. — Жегна го неочаквано подозрение. — Той ли ти заръча да не ме будиш?

— И какво, ако ми е казал? — наскърби се фигурата. — Какво значение има? Решението пак си оставаше мое.

Уинтроу сведе поглед към краката си. Изненадваше го остротата на обидата, която чувстваше.

— По-рано ти би била по-вярна към мен. Би ме събудила, без значение дали го смяташ за разумно. Трябва да си знаела, че аз бих искал да ме събудиш.

Вивачия се извърна и се загледа към морето.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Ти дори започваш да звучиш като него — отчаяно каза Уинтроу.

Неговата тъга я жегна повече от гнева му.

— А какво искаш да кажа? Че съжалявам, задето Кайл Хейвън го няма? Не съжалявам. Аз не познах едничък миг покой, откакто той стана мой капитан. Радвам се, че него вече го няма. Ти също трябва да се радваш, Уинтроу.

Той наистина се радваше. Точно това беше проблемът. Някога тя също би узнала това, ала сега бе толкова запленена от пирата, че обръщаше внимание единствено на неговата позиция.

— Аз трябва ли ти изобщо? — прямо попита той.

— Какво? — Вивачия смаяно се обърна към него. — Защо ми задаваш подобен въпрос? Естествено, че...

— Защото ми хрумна, че ако си щастлива с Кенит, той може да ме освободи. Бихте могли да ме оставите на сушата, някъде, където ще мога да се върна обратно в манастира и в предишния си живот. Където ще мога да оставя всичко това зад себе си, като нещо, което така или иначе не съм могъл да променя. — Той замълча за момент. — Така ще си се отървала не само от баща ми, но и от мен.

— Звучиш като ревниво дете — отвърна тя.

— Ти не отговори на въпроса ми.

И тя го стори. Разгърна се пред него и той почувства болката ѝ от остриите му думи.

Заради сепването си той замълча. Вивачия също мълчеше, загледана към другия кораб. *Мариета* се поклащаше тъй близо до тях, че лицето на вахтения се различаваше ясно. Соркор никак не бе останал доволен, когато притесненият Бриг бе изпратил човек до другия кораб, за да се осведоми за някакви вести от капитана. Новата, по-близка позиция на другия съд свидетелстваше за Соркоровото намерение повече да не остава неинформиран.

С подновените си думи Вивачия засегна самия проблем.

— Защо ревнуваш, че се интересувам от Кенит? Стига да можеше, ти с радост би се отървал от връзката, която двамата с теб споделяме. С него е обратното — той полага искрени усилия, за да се обвърже с мен. Той ми говори по начин, по който никой друг не е разговарял с мен. Той идва при мен, когато ти изпълняваш задължения, и ми разказва истории. Не просто случки от живота си, а приказки и истории, които е чувал от други хора. И освен това се вслушва в думите ми, допитва се до моето мнение и се интересува от желанията ми. И освен това ми споделя плановете си за своето кралство и за хората, които ще станат негови поданици. Когато аз му предложа нещо, той се вслушва и се радва. Имаш ли представа колко е приятно някой да ти разказва подобни неща и да се вслушва в нещата, които ти казваш?

— Да, имам. — Това му припомни манастира. Уинтроу не изрече това гласно, не му се налагаше.

— Не зная защо отказваш да му дадеш шанс — неочаквано избухна тя. — Аз не мога да кажа, че го познавам така, както познавам

теб. Но и двамата с теб сме видели, че той проявява към теб по-голяма привързаност, отколкото баща ти някога е проявявал. Той е загрижен за останалите. Някой път трябва да го помолиш да ти покаже плановете, които е изготвил за Заграба. Той планира да построи наблюдателна кула, която да предупреждава жителите за приближаваща опасност. Освен това възнамерява да пробие кладенци. Той е изготвил планове и за Килнат. Възнамерява да издигне вълнолом, да построи кейове. Ако останалите се вслушаха в него и започнеха да живеят по този начин, нещата за тях биха се подобрили. Той иска да подобри нещата. Освен това той иска да стане твой приятел, Уинтроу. Може би онова, което е сторил с Кайл, е било пресилено, но все пак ти сам го поиска. Кенит можеше да придобие благосклонността на робите, като им предаде баща ти. Неговата мъчителна смърт би се превърнала в зрелище за цяла Заграба, от което капитан Кенит би придобил голям престиж. Сигурна съм, че това ти е ясно. Освен това нищо не му пречеше да поиска откуп, докарвайки целия род Вестрит до просешка тояга. Но той не стори тези неща. Вместо това просто отведе онзи противен човек с дребна душа на място, където той не може да нарани теб или другия.

Тя уморено си пое дъх. Уинтроу се чувстваше зает от думите ѝ. Той не знаеше, че Кенит таи подобни мечти. Нейните твърдения изглеждаха разумни, ала фактът, че тя се е заела да защитава пирата, пак го наскърбяваше.

— Сега разбирам защо той е станал морски разбойник. За да върши добро.

Корабът се наскърби.

— Аз не казвам, че той е безкористен или че методите му са правилни. Да, той харесва властта и се стреми към още. Но когато се сдобие с нея, той я използва за добро. Той освобождава роби. Или ти би предпочел да не прави нищо и просто да говори за братството между хората? Нима твоят копнеж да се върнеш в манастира не е желание да избягаш от нещата, които не са наред със света?

Уинтроу я погледна смаяно. Миг по-късно тя храбро призна:

— Той ми предложи да пиратствам с него. Знаеш ли това?

Юношата се опита да остане спокоен.

— Не. Но го очаквах.

И все пак в гласа му изникна горчивина...

— Е? С какво това е чак толкова лошо? — оправда се тя. — Ти сам виждаш доброто, което той прави. Зная, че методите му са груби. Той сам ми призна това. Той ме попита дали ще бъда способна да издържа нещата, които ще виждам. Аз му разказах за онази ужасяваща нощ, в която робите се вдигнаха на бунт. Знаеш ли какво ми каза той?

— Няма как да зная. Какво? — Уинтроу се бореше да овладее емоциите си. Тя беше толкова лековерна, толкова наивна. Наистина ли не осъзнаваше как пиратът я използва?

— Че е било като отрязването на крака му. Той страдал дълго, смятайки, че нещата ще се оправят сами. Ти си го накарал да проумее, че ще му се наложи да изтърпи далеч по-голяма болка, преди мъката му да свърши. Той повярвал в теб, ти си се оказал прав. Той ми каза да си спомня всички страдания, които съм изпитвала заедно с робите, а сетне да си припомня, че тези страдания продължават из другите кораби, пренасящи жив товар. Той не върши разбойничество, а хирургическа операция.

Уинтроу я бе изслушвал със стиснати устни. Сега той ги раздадени, за да попита:

— И от този момент нататък той възнамерява да напада само кораби, пренасящи роби?

— И онези, които извличат печалба от робството. Ние не бихме могли да пленим всеки робски кораб, пътуващ между Джамаилия и Калсид. Но ако справедливият гняв на Кенит бъде почувстван от всички, които по един или друг начин поддържат робството, скоро всички ще бъдат принудени да се замислят над делата си. Онези търговци, които са честни, сами ще се обърнат срещу прекупвачите на роби, когато осъзнаят, че всичко е по тяхна вина.

— Не мислиш ли, че сатрапът отново ще изпрати патрулните си кораби? Неговите съдове ще нападат и опустошават пиратските колонии в опит да се отърват от Кенит.

— Възможно е да опита, но аз не вярвам, че той ще успее. Кенит поддържа свята кауза, Уинтроу. Точно ти би трябвало да проумяваш това. Болката и рискът не бива да ни плашат. Ако ние не проявим усилие, кой друг ще го стори?

— Значи си му казала, че ще пиратстваш за него? — невярващо я попита Уинтроу.

— Още не съм — спокойно отвърна фигурата. — Но утре възнамерявам да го сторя.

Алтеината Търговска роба миришеше на камфор и кедрово дърво — майка ѝ се бе постарала да предпази дрехата от молци.

Самата притежателка на дрехата получи възможност да съчувства на бедните насекоми. В по-малка доза миризмата на кедр би била що-годе поносима, но от камфора определено започваше да ѝ се вие свят.

Тя с изненада установи, че робата все още ѝ става. За последно Алтея я беше обличала преди няколко години.

Тя прекоси стаята и седна пред огледалото си. От него я гледаше женствена девойка. В моменти като този дните, прекарани като юнга на борда на *Жътвар*, ѝ се струваха като сън. Подир завръщането си у дома тя бе възстановила част от изгубеното тегло. Дори Граг бе изтъкнал, че фигурата ѝ се е закръглила приятно.

Алтея се зае да разресва тъмните си коси, преди да ги подреди в скромна прическа. Тя трябваше да признае, че настъпилата промяна не я дразнеше. Търговската роба имаше семпла кройка, която не подчертаваше фигурата ѝ. Но пък и това беше добре, каза си тя, заета да се оглежда от различни страни. Тази вечер не искаше да бъде видяна като живо украшение, а да създава впечатлението на сериозна и отдадена дъщеря на Търговски род. Тя искаше думите ѝ да бъдат приети сериозно.

Въпреки това тя пренесе капка парфюм върху шията си и леко начерви устни. Гранатовите обици, които Граг неотдавна ѝ беше подарил, се поклащаха на ушите ѝ. Те се връзваха добре с пурпурната роба.

Днес тя бе свършила много работа. Лично бе отишла да заяви желанието си да разговаря пред Съвета. Бе получила отговор, че това щяло да бъде обмислено, защото те не били длъжни да я изслушват. И наистина не бяха. Кефрия, а не Алтея бе Търговката в рода. Въпреки това тя бе решена да говори.

Освен това Алтея бе съставила бележка до Граг, в която му съобщаваше за пленяването на Вивачия, и я беше изпратила по Рейч. Подир това беше отишла сама до дома на Давад Рестарт, както за да му

съобщи, така и да го помоли да им услужи с каретата си вечерта. Давад я бе изслушал с ужас, но освен това бе изразил нежелание да повярва на „онзи негодник Трел“. Все пак той я увери, че ако се окаже вярно, семейството ѝ ще може да разчита на подкрепата му. Напълно очаквано, предложената подкрепа се ограничаваше само до морална: при Давад парите и приятелството попадаха в отделни категории.

Подир това Алтея се завърна вкъщи, помогна на Рейч да опече хляба за тази седмица, оправи коловете в кухненската градина и почисти плодовите дръвчета. След цялата тази работа ѝ се наложи да се измие основно.

Ала цялата тази трескава дейност не се оказа достатъчна, за да прогони Брашън Трел от мислите ѝ. Нима животът ѝ не беше достатъчно сложен, та трябваше той да цъфва в Бингтаун? Макар че той нямаше нищо общо с живота ѝ. В ситуация като тази Алтея трябваше да мисли единствено за Вивачия или наближаващото заседание на Търговския съвет. Или за Граг.

Вместо това Брашън изникваше край всяка мисъл, водещ със себе си множество възможности. Проследяването на всяка от тези възможности я караше да се чувства смутена. Тя го прогонваше, само че образите му продължаваха да се завръщат: в тях Брашън седеше на кухненската маса, отпиваше кафе и кимаше в отговор на майчините ѝ думи; Брашън вземаше малкия Силдин на ръце, за да го отнесе обратно в стаята му; Брашън стоеше прав до прозореца на бащиния ѝ кабинет, сякаш стъпил на палуба, загледан в нощния мрак. В отговор тя си припомняше и още един образ: морякът, несъзнателно опипващ джоба си в търсене на късчето киндин, което несъмнено се намиреше там. Този човек бе станал жертва на собствените си лоши решения. Тя трябваше да го захвърли.

С бързи крачки Алтея се отправи към входната врата, защото предстоящото събрание бе почти съдбоносно; един от моментите, в които тя не искаше да закъснява. За нейна изненада Малта вече чакаше в преддверието.

Алтея плъзна критичен поглед по нея, но не откри никакви недостатъци. Тя бе очаквала Малта да се яви с претрупан грим и обкичена с бижута, ала тя изглеждаше скромна, почти като самата си леля. Цветята в косата ѝ бяха единственото ѝ украшение.

Дори и в подобен непретенциозен тоалет девойката изглеждаше смайващо. В случая Алтея не можеше да вини младежите, които я ухажваха. Племенничката ѝ наистина растеше. В рамките на изминалите два дни тя бе демонстрирала далеч по-голяма зрялост от очакваното. Жалко, че трябваше да се стигне до подобни обстоятелства, за да почувства тя нужда да ги прояви.

— Изглеждаш много добре, Малта — рече тя.

— Благодаря ти — разсеяно отвърна девойката. Подир това тя се навъси. — Не ми е приятно, че ще пътуваме с Давад Рестарт. Не мисля, че ще изглежда добре.

— Аз също смятам така — отвърна Алтея, изненадана, че Малта се е замисляла за това. Самата тя изпитваше привързаност към Давад; каквато привързаност човек изпитва към чудатия си чичо. По тази причина тя се опитваше да не отдава прекалено внимание на политическите му възгледи. Също като майка си Алтея беше на мнение, че Търговецът Рестарт прекалено дълго е бил приятел на семейството им, за да позволят на подобни различия да застанат между тях. Само дано тяхната близост с него не отслабеше позицията им пред Съвета. Алтея трябваше да изглежда искрена в подкрепата си към семейство Тенира. Би било необратимо унизително, ако тя бъдеше видяна като глупава жена, която приема мнението на мъжа, най-близък до нея. Тя искаше да бъде чута като Алтея Вестрит, а не като девойката, влюбена в Граг Тенира.

— Наистина ли една карета и чифт коне са чак толкова скъпи? Тепърва се задава цял сезон с балове и приеми. Не можем всеки път да се обръщаме към Давад. Помисли си как ще изглежда това пред останалите Търговски семейства — жално продължи Малта.

Алтея свъси вежди.

— Старата ни карета все още е здрава. Ако си склонна да ми помогнеш, двете бихме могли да я почистим и смажем. Тогава ще ни остане само да наемем коне и кочияш. — Тя се приближи до прозореца и надникна. От тази си позиция младата жена се усмихна през рамо. — Или пък самата аз бих могла да застана на капрата. Когато бях на твоите години, Хейкс, тогавашният ни кочияш, понякога ми позволяваше да държа юздите. Татко нямаше нищо против, но майка винаги се дразнеше.

Племенничката ѝ я изгледа хладно.

— Това би било по-унизително от возенето в сандъка на Рестарт.

Алтея въздъхна и отново се обърна към прозореца. Всеки път, когато ѝ се стореше, че е започнала да се сближава с Малта, девойката я отблъскваше.

Майка ѝ и Кефрия се появиха точно когато Давадовата карета спираше пред къщата.

— Да вървим — рече Алтея и веднага бутна входната врата, преди Търговецът да е успял да слезе от колата. — Ако Давад се озове вътре, той ще иска вино и бисквити. А в този случай просто нямаме време за това — додаде тя в отговор на укорителния поглед на сестра си.

— Аз също не искам да закъсняваме — призна майка ѝ. Четирите жени излязоха навън. Още преди изненаданият колар да е стъпил изцяло на земята, Алтея вече дърпаше вратата на каретата и подканяше близките си към купето. Давад покорно се притисна към стената, за да им направи място.

Да седне до него се пожертва Алтея. Обонянието ѝ веднага съжали за това, защото неговият мускусен парфюм имаше същия ефект като камфора. Поне пътуването нямаше да трае дълго...

Кефрия, Роника и Малта се настаниха на отсрещната седалка. Давад даде знак на кочияша и каретата потегли. Нейното скърцане говореше за немара, също като мръсотията, натрупала се в шевовите на тапицериата. Алтея се навъси, но не каза нищо. Давад никога не успяваше да мотивира слугите си.

— Само да видите какво съм ви донесъл — оповести Давад. Донесеното се оказа кутийка, обвързана с панделка. Той я отвори лично, за да им покаже съдържанието ѝ: желирани бонбони, от онези, които Алтея бе обожавала като малка. — Зная, че много ги харесвате.

Той сам си взе бонбон и подаде кутията на останалите. Алтея колебливо последва примера му. За момент Кефрия погледна насреща ѝ, докато двете си разменяха кутията. Погледът говореше за привързана търпимост.

Кефрия си взе червен бонбон.

Давад преливаше от доволство.

— Всички вие изглеждате прекрасно! Всички мъже на събранието ще се пръснат да ми завиждат, като видят, че пристигам с такава карета. Ще трябва с бастун да разпъждам младите мъже!

Алтея и Кефрия се усмихнаха в отговор на екстравагантния комплимент, както постъпваха като малки. Малта имаше наскърбен вид, а Роника отбеляза:

— Давад, ти винаги ни ласкаеш. Мислиш ли, че ти вярваме, след всичките тези години? — Тя се навъси и добави. — Алтея, би ли оправила шала на Давад? Възелът се е изместил под ухото му.

Младата жена видя същинската причина за притеснението на Роника: върху скъпата жълта коприна гордо личеше петно от месен сос. Освен това самият шал не се съчетаваше добре с Търговската роба, само че да убедиш Давад в подобно нещо бе немислимо. Затова тя се ограничи да развърже шала и да го пристегне наново по начин, който почти изцяло скриваше петното.

— Благодаря ти — топло каза той и я потупа по ръката. Алтея отвърна на усмивката му и отново се обърна напред. При това тя зърна неодобрителния поглед на Малта и шавна с вежда, апелирайки към разбиране. Самата Алтея ясно можеше да разбере ненавистта ѝ към Давад. Ако самата тя се замислеше над неотдавнашните му постъпки, нейната ненавист също пламваше. Той бе пропаднал до навиците на спекулантите, а после бе изпаднал още по-ниско, като бе започнал да им помага срещу собствените си събратя. Без да обръща внимание на порицанията на останалите Търговци, той защитаваше новодошлите на заседанията на Съвета. Той се бе превърнал в посредник между много от отчаяните Търговски семейства и новодошлите, нетърпеливи да закупват земи. Носеха се слухове, че се старее да придобие най-изгодни за спекулантите, а не за съгражданите си условия. Трудно ѝ беше да повярва дори и на половината от слуховете, които се носеха за Давад. Алтея бе принудена да приеме, че той не само използваше роби в имението си, а и търгуваше с тях. А най-лошият слух нашепваше, че Давад по някакъв начин е свързан с усилията на спекулантите да закупят Парагон.

Тя крадешком разглеждаше пухкавия човечец, настанен до нея, и размишляваше. В кой ли момент тя щеше да прекрати отношенията си с него? Дали този момент щеше да настъпи тази вечер?

За да се разсее от тези мисли, Алтея се обърна към него.

— Давад, ти неизменно си осведомен за най-забавните клюки, носещи се из града. Каква е най-интересната история, която си чувал днес?

Тя не очакваше нищо повече от леко пикантни неща. В това отношение Давад бе много сдържан.

Той се усмихна в отговор на комплимента ѝ и доволно потупа глава.

— Най-сочният слух, мила, не идва от нашия град, макар че, ако се окаже верен, определено ще има голям ефект върху всички ни. — Той плъзна поглед по останалите, за да се увери, че е привлякъл вниманието им. — Научих това от един от новодошлите. Една от пощенските му птици донесла тези вести от столицата.

Търговецът отново замълча, потропващ с показалец по усмихнатите си устни. Той имаше вида на човек, който не е сигурен, че е готов да сподели знанието си. Очевидно очакваше поощрението им.

Отново Алтея беше тази, която му угоди.

— Слушаме те. Новините от столицата винаги са ни интересували.

— Тъй. — Давад се облегна назад. — Всички вие знаете за случилото се миналата зима. Семейство Купрус... Зная, че един от синовете им те ухажва, Малта, но в случая говоря за политика, а не за романи. Та, семейство Купрус дойде в града от името на Дъждовните Търговци, за да посее неразбирателство между нас и сатрапа. Аз се опитах да ги вразумя, но онова събрание се превърна в същински хаос... Ти беше там, Роника, знаеш за какво говоря. Както и да е. В резултат от това събрание градът изпрати делегация до сатрапа, за да изиска от него да се придържа към условията на първоначалната спогодба. Как са очаквали, че толкова остарели съглашения се отнасят за нашето модерно настояще? Както и да е, делегатите отпътуваха. В столицата те били посрещнати любезно и им било съобщено, че сатрапът ще обмисли оплакванията им. После нищо повече не се чу.

Той отново ги огледа, за да се увери, че те го слушат. Всичко това бяха стари вести, но Алтея си придаваше вид на заинтересувана. Малта се взираше през прозореца.

Сега Давад се приведе напред и снижи глас, сякаш се опасяваше, че кочияшът ще го чуе.

— Всички вие сте чували слуховете, че сатрапът обещал да изпрати вестonosец. Ние очаквахме пристигането му. Е, слухът, който аз чух, е че няма да има пратеник. Вместо това сатрапът, обичащ приключения, решил да дойде лично. Говори се, че той ще пътува

инкогнито, само с няколко от съветничките си, но придружен от калсидски стражи. Той се надява да покаже на Бингтаун, че все още ни счита за част от сатрапството. Когато хората осъзнаят на какво се е подложил той, за да предприеме това пътуване, и какво значение отдава на нашата вяност, не виждам как биха могли да откажат да бъдат по-разумни. Кога за последно някой сатрап е посещавал града ни? Не и докато ние сме били живи, нали, Роника? Някои от семействата на новодошлите вече планират приеми, каквито градът ни никога не е виждал. Само какво време да бъдеш прекрасна и млада неомъжена жена, нали, Малта? Не бързай да приемаш ухажора си от Дъждовните земи. Мога да ти уредя покана на бал, където самият сатрап ще присъства!

Думите му предизвикаха очаквания шок. Дори Малта се взираше удивено в него.

— Сатрапът ще дойде тук? — смаяно попита Кефрия.

— Той трябва да си е изгубил ума. — Алтея дори не осъзна, че е изрекла мисълта си гласно. Усети се едва когато Давад се обърна към нея. — Искам да кажа... Да предприеме подобно пътуване импулсивно?

— Точно в този момент той вече плава насам. Тъй се говори. Разбира се, на никого не бива да казвате за това.

Той не очакваше от тях да запазят мълчание, просто по навик завършваше така всеки споделен слух.

И при пристигането им Алтея все още размишляваше над чутото. От унеса я изтръгна раздвижването на Давад, който се приведе над нея, за да отвори заяждащата врата. С помощта на едно негово блъсване и дърпането на слезлия кочияш преградата се отмести. При това Търговецът щеше да изхвърчи като тапа, ако Алтея не беше го сграбчила за робата.

Подпомогнат от кочияша, Давад Рестарт слезе, обърна се и гордо помогна на всяка от гостенките си да напусне купето.

Граг Тенира се навърташе на върха на стълбите пред Търговската зала. Той бе пристегнал робата си в традиционния стил, а под нея надничаша мускулести крака, обути в сандали. По някакъв начин той успяваше да съчетае излъчването на дръзновен моряк и сериозен Търговец. Той наистина беше много красив мъж, Алтея трябваше да признае това.

Начинът, по който младият Тенира се оглеждаше, издаваше, че той очаква идването ѝ. Още призори тя му беше изпратила съобщение за пленяването на Вивачия; неговият отговор бе съдържал очакваната топлина и подкрепа. Той бе готов да застане до нея и дори да стори всичко по силите си, за да ѝ даде възможност да говори пред събранието. Освен това той пишеше, че близките му и Офелия се присъединяват към молитвите за пленения жив кораб.

Улавяйки погледа му, тя се усмихна, а Граг широко се ухили в отговор. Ала лицето му застина, когато забеляза с кого е дошла. Алтея тихо се извини и забърза нагоре по стълбите, за да го пресрещне. По време на формалното им здрависване той промърмори:

— Трябваше да се сетя да ви изпратя кола. Следващия път непременно ще си спомня.

— Не обръщай внимание на Давад. Той е стар приятел на семейството ни. Щеше да се обиди, ако бях отказала да пътувам с него.

— Нищо чудно, че семейство Вестрит се намира в подобно положение. С такива приятели... — сухо отбеляза Граг.

За момент сърцето ѝ изстина. Как можеше той да загатва подобно нещо? Ала следващите му думи ѝ напомниха за сериозността на неговата собствена ситуация и я накараха да омекне.

— Офелия непрекъснато пита за теб. Тя лично нареди на моряците да кипнат вино за възлияние в чест на Са. Искаше да ти предам това. — Младият мъж замълча за миг и се усмихна привързано. — Вече ѝ е омръзнало да стои край данъчния кей. След като ръцете ѝ вече са възстановени, тя е нетърпелива да заплава отново. А всеки път, когато ѝ обещава, че ние ще отплаваме веднага щом имаме възможност, тя ме моли да открия начин ти също да дойдеш с нас. Аз ѝ отвърнах, че се сещам само за един начин.

Той се усмихна насреща ѝ.

— И какъв е той? — любопитства Алтея. Нима той възнамеряваше да ѝ предложи да работи на борда на Офелия? При тази мисъл пулсът ѝ се ускори. Тя обожаваше компанията на възрастната матрона.

Граг се изчерви и сведе поглед, ала усмивката му не изчезна.

— Бърза сватба и сватбено пътешествие. Казах ѝ го на шега, разбира се! Помисли си какъв скандал би предизвикало подобно нещо. Очаквах, че и самата Офелия здравата ще ми се накара. Вместо това тя

заяви, че идеята била прекрасна. — Той я погледна косо. — Баща ми също смята така. Тя повдигна този въпрос пред него, не аз.

Той замълча и я погледна с очакване, като човек, който е задал въпрос. Ала той не беше отправил питане към нея, не и пряко питане. Дори и ако тя го обичаше до лудост, пак не би приела подобно предложение, докато собственият ѝ жив кораб се намираше в опасност. Нима той не осъзнаваше това? Алтея не можа да скрие объркването от лицето си. А смущението ѝ само се задълбочи, когато тя зърна Брашън Трел в подножието на стълбите. Погледите им се срещнаха. За момент ѝ се стори, че е невъзможно да отклони очи.

Но Граг разтълкува объркването ѝ по различен начин.

— Не очаквах от теб да започнеш да обмисляш това предложение — бързо изрече той, стараещ се да не изглежда наскърбен. — Не тук, не и по това време. И двамата си имаме прекалено много проблеми. Предстоящото събрание може да разреши някои от тях. Искрено се надявам да се окаже така.

— Аз също — отвърна Алтея, само че не успя да вложи особена топлота в гласа си. Прекалено много неща ѝ се въртяха из главата. Брашън я гледаше като пронизан в сърцето. Той носеше същите дрехи, с които го беше видяла за последно: жълтата блуза и тъмните панталони го караха да изглежда като чужденец сред облечените с роби Търговци.

Граг забеляза погледа ѝ.

— Той какво прави тук? — остро попита младият Тенира. Сякаш очакваше от нея да знае отговора. Той хвана ръката ѝ.

— Той ни донесе вестта за Вивачия. — Докато отговаряше, Алтея се обърна към Граг. Тя не искаше Брашън да забележи, че двамата обсъждат него.

Младият мъж се навъси насреща ѝ.

— Ти ли го помоли да дойде тук?

— Не. — Тя леко поклати глава. — Нямам представа защо е тук.

— Това до него Янтар ли е? А тя защо е дошла? И защо двамата са заедно.

Алтея трябваше да погледне.

— Не зная — промълви тя.

Янтар бе облечена в изчистена златнокафява роба, почти същия оттенък като плитките, отпуснати край раменете ѝ. В момента тя

стоеше до Брашън и тихо му казваше нещо. Лицето ѝ беше навъсено, но тя не гледаше към Брашън или Алтея. Не, тя се взираше с пламнали очи към Давад Рестарт. Някаква чудата орис бе подредила всички аспекти от живота на Алтея да се сблъска тази вечер. Давад Рестарт стоеше загледан в Граг Тенира. В следващия момент тлъстичкият Търговец забърза към тях.

Давад вече пуфтеше по стълбите, но Роника Вестрит смогна да го изпревари и първа да достигне Алтея. Кефрия и Малта не изоставаха. Роника и Граг си размениха поздрав, подир което възрастната жена го погледна в очите.

— Дъщеря ми Алтея е свободна да седне с теб, Граг. Зная, че двамата имате да обсъждате сериозни неща.

Граг се поклони ниско.

— Роника Вестрит, вашата проява на доверие към моето семейство ви прави чест. Имате думата ми, че ние ще се покажем достойни за нея.

— Аз също ти благодаря — отвърна Алтея на майка си. Определено трябваше да признае разсъдливостта ѝ. Сега тя спокойно можеше да хване Граг за ръката и да го въведе в залата, преди Давад да се е търкунал до тях. Поне този сблъсък бе избегнат.

Алтея стори точно това, повеждайки Граг почти с привързаност. Тя се постара да не мисли как изглежда това пред очите на Брашън.

В залата тя последва Граг. Пътюм забеляза насочените към тях погледи: нейното настаняване край семейството му публично изразяваше ухажването им. За момент ѝ се прииска да се отдръпне от него и да се върне при близките си, само че подобен ход би накарал да изглежда, че между двама им е изникнало някакво внезапно неразбирателство. Затова тя се усмихна и позволи на Граг да я настани между майка си и сестра си. Майка му имаше посивяла коса и излъчваше Търговска солидност. Сестра му ѝ се усмихна съзаклятнически. Те тихо се поздравиха. Край тях залата започваше да се изпълва с хора и техните тихи разговори.

Майката и сестрата на Граг изразиха мъката си по повод залавянето на Вивачия, само че Алтея можеше единствено да кима в отговор, изнервена. Тя се молеше Съветът да ѝ позволи да говори. Многократно подреждаше мислите си. По някакъв начин трябваше да

накара останалите Търговци да разберат, че спасяването на Вивачия касае цял Бингтаун, а не само Вестритови.

Глъчката, предшестваща началото на събранието, сякаш нямаше край. Неколцина се приближиха до пейката, заета от семейство Тенира, за да ги поздравят. Алтея си наложи усмихнато изражение. Изглежда тези хора очакваха, че тя и Граг ще се кикотят покрай влюбването си, вместо да се отнасят сериозно към проблемите си. Нейното раздражение поспадна, когато Нария Тенира ѝ смигна и съвсем тихо промълви:

— Хубаво е, че си тук. Те ще се отнасят по-сериозно към всички ни, ако е видно, че се подкрепяме.

А сестрата на Граг леко стисна ръката на Алтея. Последната се почувства трогната от загрижеността им, но и малко смутена. Тя не бе сигурна, че е готова да бъде включена в семейството им толкова бързо.

Разговорите затихнаха, когато съветниците се изкачиха на подиума. Всеки от тях носеше бяла роба, с което показваше, че за продължителността на това заседание общото благо на града има предимство пред родовите отношения. Неколцина пазители на реда в черни роби заеха места край стените. Понякога събранията на Търговците ставаха прекалено оживени; тези доброволци отговаряха за спазването на добрия тон.

Алтея разглеждаше членовете на Съвета, докато те заемаха местата си около масата на подиума. Тя изпита срам, че можеше да назове толкова малко от тях. Баща ѝ щеше да знае кои от тях са негови съперници и кои го поддържат. Самата тя не можеше да се похвали с подобен опит.

Звънна камбанката, указваща началото на срещата. Гласовете утихнаха. Алтея прошепна бърза молитва към Са.

Молитвата ѝ спокойно можеше да се окаже и по-продължителна. В дълга встъпителна реч председателят на Съвета заяви, че тази вечер имало няколко теми за обсъждане, затова по-простите от тях щели да бъдат разгледани първи. Алтея въпросително повдигна вежда към Граг; тя смяташе, че това събрание е свикано специално по молба на семейство Тенира. Той се навъси в отговор и леко сви рамене.

Наложи им се да изслушат разгорещения спор между две Търговски семейства, оспорващи си правото над поточе разделящо земите им. Единият имаше да пои добитък, другият възнамеряваше да

отклони водата, за да напоява земите си. Спорът бе продължителен, разрешен от очевидното решение на Съвета, че двете страни трябва да си поделят водата. На група от три неутрални лица бе възложено да помага в намирането на компромисно решение.

Веднага щом двамата спореци се поклониха един към друг и отново заеха местата си, Алтея се размърда в очакване.

Ала я очакваше единствено разочарование. Следващият спор не бе разрешен толкова лесно. Бикът на един Търговец бе оплодил стадото на негов съсед. И двамата сочеха себе си за засегнатата страна. Единият искаше да му се заплати за добитите теленца, другият възразяваше, че възнамерявал да закупи услугите на друг бик и нямал намерение да плаща за телета, които не отговаряли на очакванията му. Единият твърдеше, че слугата на съседа му отслабил оградата, а вторият настояваше, че собственикът на бика не проявявал достатъчно грижи да пази животното си.

Съветниците се затрудниха във вземането на решение; наложи им се да се оттеглят. По време на тази почивка събраните започнаха да шават неспокойно или да разговарят помежду си. При повторната си поява членовете на Съвета заявиха, че телетата трябва да бъдат продадени веднага щом станат достатъчно големи, а двамата стопани да си поделят приходите от тази продажба. Разходите по възстановяването на оградата се поемаха от собственика на бика. Това не удовлетворяваше нито една от страните, ала решенията на Съвета бяха окончателни. В отговор и двата Търговски рода напуснаха разгневени. За отвращение на Алтея още няколко семейства последваха примера им. Тя се бе надявала, че ще може да се обърне към самите присъстващи, а не само към съветниците.

Председателят погледна плочка пред себе си.

— Родът Тенира поиска време да се обърне към съвета, за да оспори тарифите на сатрапа, изисквани от живия кораб Офелия, и нейното задържане заради неизплащането.

Едновременно с изричането на последната дума един от присъстващите се надигна, за да се обърне към Съвета. Това беше Търговецът Дау, който изстреля на един дъх, очевидно подготвен:

— Този проблем не е подходящ за излагане пред Съвета на Търговците. Неразбирателствата на Търговеца Тенира са свързани с данъчната служба на сатрапа, а не с друг Търговец. Той трябва да се

обърне към съответните служители и да остави Съвета да използва ценното си време за проблеми, които засягат всички ни.

Със свито сърце Алтея видя, че Давад Рестарт е седнал досами Дау и важно кима на думите му.

Томи Тенира се изправи на свой ред. Раменете на възрастния капитан издуваха робата му. Той бе стиснал юмруци; видно бе усилието му да сдържа раздразнението си.

— Откога Съветът на Търговците се е превърнал в бавачка, успокояваща разревани деца? Какво е Съветът, ако не гласът на нашия град? Проблемът, който представям днес, не засяга данъчната служба и мен, а несправедливия данък, който са принудени да плащат всички корабопритежатели. Някогашното споразумение със сатрапа му дава правото да прибира петдесет процента от нашите печалби. Колкото и да е възмутително това, нашите предци са дали съгласието си за тази спогодба, така че аз също се придържам към нея. Ала никъде в тази харта не се споменават тарифите, които сатрапът събира понастоящем. В никой документ не се казва, че ние сме длъжни да търпим крадливи калсидски разбойници във водите на пристанищата си.

Гласът на Томи Тенира бе започнал да трепери от гняв. Той замълча, за да се успокои.

Давад Рестарт се изправи на крака. На Алтея ѝ призля.

— Дълбокоуважаеми съветници, всички джамаилски прекупвачи плащат такси на сатрапа. Защо с нас да е различно? Нима той не е нашият добър и справедлив владетел? Нима ние не му дължим подкрепа, задето поддържа властта, която защитава всички ни? Събраното от тези налози поддържа столицата и освен това заплаща труда на онези, които пазят водите ни от пирати. Качествата, които Томи Тенира не харесва у калсидците, ги правят отлични защитници против разбойници. Ако той не иска да се възползва от техните услуги, нищо не му пречи да...

— Калсидските патрулни кораби по нищо не се отличават от пирати! Те спират честни кораби, за да ги принудят да откупят правото да продължат пътя си. Всички присъстващи знаят как Офелия пострада, докато се бранеше от подобно нападение. Нашите кораби никога не са допускали чужденци на борда си. Нима искате да кажете, че трябва да започнем да го допускаме? Налозите започнаха просто, с разумни искания. Сега тяхното пресмятане е тъй сложно, че ние трябва

да приемем на сляпо думата на специално нает чиновник. Тези такси имат една-единствена цел: да не ни позволят да търгуваме извън град Джамаилия. Тамошните благородници ограбват нашите приходи, за да ни привържат по-стегнато към кесиите си. Всеки, който неотдавна е спускал котва в столицата, сам може да потвърди, че нищо от налозите ни не отива за поддръжката на града. Съмнявам се, че за последните три години тамошното пристанище е видяло каквито и да било грижи.

Одобрително мърморене, примесено със смях, последва последните му думи.

— Последния път моят юнга едва не пропадна между дъските — провикна се някой.

Дау бързо се надигна отново, за да се възползва от настъпилото утихване.

— Почитаемо събрание, аз предлагам съветниците да се оттеглят, за да преценят дали трябва да изслушват този въпрос. — Той се огледа. — Вечерта преминава в нощ. Може би трябва да пренесем този проблем за някое от следващите заседания.

— Вярвам, че настоящият въпрос попада под юрисдикцията на Съвета — отвърна председателят, ала други двама от намиращите се на подиума изразиха несъгласието си. Това наложи повторното оттегляне на съветниците.

Този път залата бе по-нетърпелива и далеч не толкова дружелюбна. Присъстващите започнаха да стават. Търговецът Ларфа, собственик на живия кораб Обаятелни, се приближи до капитан Тенира и без да снижава гласа си заяви:

— Можеш да разчиташ на мен, Томи. Аз и синовете ми те подкрепяме. Стига да кажеш, още сега отиваме и освобождаваме кораба ти от проклетите чиновници.

Двама високи младежи зад него потвърдиха с кимване думите на баща си.

— И няма да сте сами — каза друг мъж, когото Алтея не познаваше. Той също бе придружен от синовете си.

— Да се надяваме, че няма да се стигне до това — тихо отвърна Томи Тенира. — Искане ми се това да бъде въстание на целия град срещу несправедливостта, а не само на семейство Тенира.

В този момент сред залата се разнесоха крясъци. Алтея се надигна и изви врат. Тя не можеше да види много, защото на пътя на

погледа ѝ стояха хора, но можа да забележи, че епицентърът на кръсците се намира близо до мястото, където седяха Дау и Рестарт.

— Лъжец! — обвини нечий глас. — Ти много добре знаеш, че е така. Без твоето съдействие проклетите натрапници никога не биха се окопали по подобен начин.

Друг глас се оправдаваше. Пазителите на реда вече се отправяха към мястото на спора.

Алтея впи нокти в дланите си. Напрежението беше на път да прелее в насилие.

— Никой няма полза от това! — горчиво възкликна тя. По стечение на обстоятелствата гласът ѝ се разнесе в едно утихване. Погледите се обърнаха към нея. Дори Граг и Томи Тенира я погледнаха удивено. Тя си пое дъх. Ако останеше да изчаква, имаше вероятност Съветът да се разпусне. Щеше да е изгубила време. Това може би беше единственият ѝ шанс да говори.

— Погледнете ни! Седнали сме да спорим като деца, един Търговец срещу друг. Кой би спечелил от подобен спор? Трябва да открием единство. Трябва да обсъдим проблема, който засяга всички ни. В какво се превръща Бингтаун? Нима ще превием глави пред прищевките на сатрапа и ще приемем ограниченията и налозите му, колкото и несправедливи да стават те? Нима сме готови да търпим наемници край своя бряг? Нима ще им плащаме, за да могат те да спират корабите ни и да ги ограбват още преди да са достигнали пристанище? Защо?

Всички погледи в залата бяха обърнати към нея. Някои се връщаха по местата си, склонни да я изслушат. Тя погледна към седналия Граг. Той леко ѝ кимна. Тя почувства как майка му хваща ръката ѝ. Алтея я стисна за момент и я пусна.

— Преди две години баща ми ми каза, че ще се стигне до това. Аз далеч не притежавам неговата мъдрост, но не ще се поколебая да я повторя. Ще настъпи момент, когато нашият град ще трябва да вземе нещата в свои ръце и да определи бъдещето си. Това ми каза той. Мисля, че това време е настъпило.

Тя огледа присъстващите. Кефрия бе притиснала длан над устата си и ужасено се взираше в нея. Давадовото лице бе почервенияло като брадичката на пуяк. Някои жени бяха придобили възмутен вид, че една представителка на техния пол си позволяваше да се изказва по подобен

начин. Ала имаше и Търговци, които кимаха или сериозно се бяха замислили над думите ѝ.

Алтея отново си пое дъх.

— Прекалено много са нещата, които повече не можем да търпим. Новодошлите заграбват земите ни наготово. Те не се интересуват от саможертвите, до които сме прибегвали ние и поколенията наши предци. Те не се интересуват от нашата ненарушима връзка с Дъждовните Търговци. Не, те се присмиват на законите ни и без да се смущават довеждат роби на нашата земя. А сатрапът вече не се задоволява с половината от печалбите ни. Той възнамерява да заграби всичко, което ние сме придобили на цената на кръвта си, и да го продаде срещу шепа монети на новите си приятели — спекуланти или калсидски разбойници!

— Това е подстрекателство към бунт! — извика глас от задните редици.

Нещо в нея потръпна. Не отричай, а потвърди, каза си тя.

— Точно така — спокойно потвърди Алтея.

Дори самата тя не очакваше рева, който породиха тези ѝ думи. С периферното си зрение тя забеляза, че пазителите на реда се отправят към нея. Освен това тя осъзна, че те се затрудняват да я достигнат. Някои от присъстващите отказваха да им направят път. Крака и пейки се озоваваха на пътя им. Но дори и сред тези условия скоро те щяха да я достигнат и да я изведат. Тя разполагаше само със секунди.

— Корабът на баща ми! — Гласът ѝ отекна звънко над шумотевницата; залата се поуспокои. — Корабът, живият кораб Вивачия, е бил пленен от пирати. Зная, че някои от вас са чули подобен слух. Тази вечер аз се изправам пред вас, за да потвърдя, че това е истина. Немислимото се случи. Пирати са завладели наш жив кораб. Смятате ли, че калсидските наемници на сатрапа ще ми помогнат да си върна семейния съд? Ако по някаква случайност корабът попадне в техните ръце, очаквате ли, че те ще почетат собствеността ни? Не, Вивачия ще бъде отведена в столицата, като плячка, и ще бъде държана там. Достатъчно е само да спомена Дъждовната река, за да си направите заключенията за последиците от това залавяне. Нуждая се от помощта ви. Умолявам ви, подкрепете ме. Нужни са ми пари и кораб, за да си върна онова, което ми се полага по право.

Тя не бе възнамерявала да приключва по този начин. Майка ѝ я гледаше смаяно; мислите ѝ недвусмислено се четяха по лицето ѝ. Току-що Алтея бе обявила кораба за свой. Тя бе възнамерявала да говори от името на семейството си, ала сърцето ѝ самичко бе избрало тези думи.

— Вестритови сами си навлякоха това на главите! — кресна някой. — Те позволиха начело на семейния им кораб да стои чужденец! Тя много хубаво говори, обаче видяхте ли заедно с кого пристигна? С Давад Рестарт. На всички ни, господа, са известни възгледите му. Тя също се труди в интерес на спекулантите. Ако се изправим срещу сатрапа, няма как да очакваме той да бъде честен с нас. Трябва да преговаряме с него, не да заставаме насреща му.

Някои от присъстващите кимаха одобрително.

— Защо проклетите калсидски патрули не отиват да спасят Вивачия? Нали това е целта на новите налози, защита срещу пиратите? Защо наемниците не отплават и не ни покажат за какво отиват парите ни?

— Тя хубаво говори срещу калсидците, ама собствената ѝ сестра е омъжена за един от тях! — озъби се друг.

— Никой не си избира произхода. Кайл Хейвън е добър капитан! — защити го някой.

— Ефрън Вестрит сам остави кораба си на този чужденец — отбеляза глас. — А чужденецът не е успял да го задържи. Този проблем засяга Вестритови, а не целия град. Нека сами си откупят кораба.

Алтея се надигна на пръсти, за да види изреклия последните думи.

— Търговецът Фро — просъска Граг. — Той никога не е подкрепил нищо през живота си. Толкова е стиснат, че монетите му са вдлъбнати в средата.

Сякаш чул думите му, Фро продължи:

— Аз лично няма да ѝ дам и едно медно късче. Вестритови посрамирах кораба си, Са им го отне. Чух, че корабът бил използван за пренос на роби... всеки що-годе сносен жив кораб би предпочел да разбойничества!

— Не говориш сериозно! — кипна Алтея. — И не можеш да загърбиш станалото просто така. На борда на този кораб се намира

племенникът ми. Каквото и да казваш за баща му, момчето е част от Търговски род. А корабът...

Граг успя да препречи пътя на единия пазител на реда, достигнал до редицата им, ала другият сграбчи Алтея за ръката.

— Излизайте! — сурово каза той. — В момента Съветът е в почивка. Никой няма право да се изказва. А вие дори не сте получили разрешение да се обръщате към събранието. Тя не се ползва с гласа на семейство Вестрит! — повиши глас мъжът, защото неколцина шумно изразяваха неодобрението си. — В името на реда тази жена трябва да напусне залата.

Това беше искрата. С трясък една пейка се преобърна.

— Спрете! — ужасено извика Алтея. По някакво чудо останалите я послушаха. — Спрете — по-тихо повтори тя и леко докосна Граг. Той отпусна пазителя, когото държеше. — Не съм дошла тук, за да създавам проблеми. Явих се пред вас, за да поискам помощ. Сторих го. Освен това дойдох, за да подкрепя рода Тенира. Несправедливо е Офелия да бъде задържана. Данъчните нямат право да не ѝ позволяват да разтоварва.

С по-тих глас тя добави:

— Ако някой от вас иска да помогне на семейство Вестрит, знаете къде се намира домът ни. Ще бъдете приветствани и ще чуете пълната история. Но аз няма да допусна да бъде сочена като причина за сбиване в Залата на Търговците. Затова ще напусна, както се иска от мен. — Към Граг тя промълви — Недей да идваш с мен. Остани тук, в случай че Съветът все пак реши да ви изслуша. Аз ще чакам отвън.

Сама, повдигнала глава, тя закрачи сред тълпата. Тя знаеше, че тази вечер не може да стори нищо повече. Имаше и други на същото мнение. Семействата, довели със себе си деца, сега ги извеждаха навън, очевидно загрижени за безопасността им. Из цялата зала цареше суматоха. Търговците се бяха скупчили на малки групички, някои от които разговаряха тихо, а други жестикулираха оживено. Алтея подмина всички. Един бърз поглед ѝ показва, че нейните близки бяха останали. Това беше добре. Може би те щяха да получат възможност да отправят официална молба за съдействие в спасяването на Вивачия.

Навън лятната нощ изглеждаше измамно спокойна. Най-ярките звезди започваха да проблясват в небето. Зад нея залата шумеше като

кошер. Някои семейства си тръгваха пеша, други се качваха в каретите си.

Алтея неволно се огледа за Брашън, но не видя нито него, нито Янтар. Неохотно, тя се отправи към каретата на Давад. Възнамеряваше да седне в купето и да изчака развоя на срещата.

Неговата кола се намираше почти в самия край на редицата карети. При доближаването си Алтея се закова ужасено.

Кочияшът беше изчезнал. Конете, обичайно спокойни, сега пръхтяха нервно и удряха крак в земята. По вратата на каретата се стичаше кръв, гъста и черна в сумрака. Заклано прасе се подаваше през прозореца. С неговата кръв някой бе написал думата „шпионин“ върху герба на Рестарт.

Започваше да ѝ се повдига.

Новият прилив на излизащи от залата показва, че заседанието е било закрито. Някои от напускащите Търговци разговаряха с шумни, гневни гласове. Други шептяха и подозрително се оглеждаха.

Роника първа достигна Алтея.

— Съветът разпусна заседанието. Ще има среща при затворени врати, за да... — Тя замълча, забелязвайки прасето. — В името на Са — възкликна възрастната жена. — Клетият Давад. Как са могли да сторят това?

Тя се огледа, сякаш очакваше да зърне извършителите.

Отнякъде изникна Граг. Той също хвърли ужасен поглед към каретата, сетне хвана Алтея за ръката.

— Ела — тихо каза той. — Ще се погрижа да отведа теб и близките ти до дома ви. Недей да се забъркваш в това.

— Наистина не бих искала да имам нищо общо — мрачно се съгласи тя. — Същото се отнася и за Търговеца Рестарт. Аз няма да го изоставя, Граг. Не мога.

— Алтея, помисли! Това не е нечия импулсивна приумица. Някой е планирал това. Прасето е било донесено тук, с тази цел, още преди заседанието. Това е сериозно предупреждение, заплахата. — И той я задърпа за ръката.

Младата жена рязко се извърна към него.

— Точно по тази причина не мога да оставя Давад да се изправи срещу това сам. Граг, той е стар човек, без близки. Ако и приятелите му го изоставят, той ще остане сам.

— А може би той заслужава да остане сам! — Макар и раздразнен, Граг продължи да говори тихо. Той хвърли бърз поглед към зяпачите, започнали да се струпват около тях. Беше видно, че му се иска да се махне колкото се може по-бързо. — Как можеш да приемаш възгледите му, Алтея? Как можеш да допускаш той да въвлича семейството ти в това?

— Аз не поддържам възгледите му. Приемам го такъв, какъвто е. Той е стар глупак, но ми е бил като чичо откакто се помня. Каквото и да е сторил, той не заслужава това.

Тя забеляза, че Давад се приближава към каретата си. Търговецът Дау крачеше редом с него, двамата бяха хванати под ръка.

Дау беше този, който първи видя прасето. Той буквално зина; миг по-късно освободи ръката си и мълчаливо се отдалечи. Алтея тайничко се надяваше, че от прозореца на неговата карета също наднича прасе.

— Какво е това? Защо? Кой е сторил това? Къде е кочияшът? Да не би страхливецът да е избягал? И погледнете кожата, тя е напълно съсипана!

Давад започна да размахва ръце като подплашено пиле. Той се приближи до каретата, взря се в прасето и отстъпи. И смаяно огледа събралите се. Някой от стоящите по-назад гръмна да се смее. Останалите просто се взираха, безизразно. Те просто го наблюдаваха, за да видят реакцията му.

От своя страна Алтея разглеждаше лицата им. Те ѝ се струваха непознати, по-чужди и от спекулантите, пристигнали от Джамаилия. Това вече не беше нейният Бингтаун.

— Моля те, Граг — прошепна Алтея. — Аз ще се прибера с него. Ще вземеш ли останалите от семейството ми? Не мисля, че Малта трябва да изтърпява подобно нещо.

— А пък аз не мисля, че който и да било от нас трябва да има нещо общо с това — натърти Граг. Само че той беше прекалено възпитан, за да откаже.

Алтея не чу с какво се обръща той към майка ѝ и Кефрия, за да ги убеди да се оттеглят така тихо. Във всеки случай Малта бе придобила възторжен вид от факта, че ще се прибере с по-хубава карета.

Алтея хвана Давад за ръката.

— Успокой се — тихо му каза тя. — Не им позволявай да видят, че си притеснен.

Без да обръща внимание на кръвта, тя рязко отвори вратата. Упоритият труп остана вклинен в прозореца. Прасето беше дребно, недоносче; личеше, че отпавилият предупреждението не е възнамерявал да жертва качествена стока.

Това не бе попречило на животното да изпразни червата си по време на предсмъртната агония: отварянето на вратата донесе миризмата на свински тор.

Алтея си напомни, че подобни условия не са нещо непознато за нея; по време на лова и одирането тя бе видяла далеч повече кръв, за да се смути. Тя смело сграбчи задните крака на прасенцето, едно остро дръпване го освободи от рамката на прозореца и му позволи да се строполи на земята.

Младата жена погледна към Давад, който смаяно се взираше в нея. Кръв и фекалии бяха изцапали робата ѝ; Алтея не обърна внимание.

— Ще можеш ли да се качиш на капрата? — попита го тя.

Търговецът безмълвно поклати глава.

— В такъв случай ще трябва да се возиш в купето. Другата седалка е почти чиста. Вземи кърпичката ми, парфюмирана е.

Със същото мълчание Давад прие кърпичката и тронаво се поклати вътре, сумтящ. Алтея блъсна вратата подире му. Без да обръща внимание на събраните, тя се приближи до конете, за да ги успокои с няколко увещаващи милвания, подир което се настани на мястото на кочияша.

От години тя не бе вземала в ръцете си юзди; освен това никога не бе направлявала чужди коне. Въпреки това тя освободи спирачката и плесна с юздите. Конете неуверено пристъпиха напред.

— Хем моряк, хем кочияш. Хубаво момиче си е намерил Граг, я колко пари ще спестят от слуги! — провикна се някой в тълпата. Друг се засмя одобрително.

Алтея гледаше право пред себе си, повдигнала брадичка. Тя повторно плесна с юздите, за да подкара конете в тръс. Надяваше се, че те знаят пътя за дома.

Самата тя вече не беше сигурна, че притежава дом.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

СЛЕД УДАРА

— Пристигнахме, Давад. Вече си у дома.

Вратата заяждаше, а Давад не се опитваше да я отвори. В мрачината Алтея разпознаваше единствено овала на лицето му. Той се беше свил в края на седалката, стиснал очи.

Алтея опря крак на каретата и дръпна отново. Този път вратата се отвори, а самата девойка едва не се строполи по гръб. Подобно падане не би засегнало робата ѝ, разбира се: дрехата вонеше на кръв, чревца и собствената ѝ пот.

Пот, защото пътуването я бе напрегнало до крайност. Във всеки един момент тя бе очаквала, че колата ще изхвърчи от пътя или че Давадовите врагове ще изникнат от засада. Сега двамата се намираха пред портата на дома му, само че никакъв слуга не се появяваше да ги посрещне. Някои от прозорците на къщата светеха, ала това беше единственият признак за присъствие. Самотен фенер мъждукаше край входната врата.

— Как се казва конярчето? — раздразнено попита Алтея.

Давад отвори очи.

— Не зная. Не говоря с него.

Алтея изсумтя, отметна глава и изкрещя с маниера на заместник-капитан:

— Момче! Излез да се погрижиш за конете! Икономе, господарят ти се прибра!

Нечие лице надникна иззад ъгълчето на отместена завеса. В къщата се разнесоха стъпки; в сенчестия двор се мярна движение. Алтея се обърна към силуета.

— Ела тук и отведи конете.

Дребната фигура се поколеба.

— Не ме ли чу! — тросна се Алтея.

Момчето най-сетне пристъпи напред. То не беше на повече от единадесет. Край конските муцуни то отново спря.

Младата жена въздъхна.

— Давад, ако не можеш да се научиш да ръководиш слугите си, наеми си иконом, който е способен на това.

Напрежението от пътуването не бе оставило място за такт.

— Права си — смирено се съгласи Давад. В този момент той напускаше купето.

Само в рамките на това пътуване той се бе превърнал в старец. Лицето му стоеше отпуснато, лишено от типичната за него напереност. Оказваше се, че Давад не е успял да избегне кръвта и фекалиите, защото смесица от тях лепнеше по дрехата му. Ръцете му също бяха изцапани; тях той държеше пред себе си.

Алтея потърси погледа му. В очите на Давад тя откри извинение и обида.

— Не разбирам. — Той бавно поклати глава. — Кой би могъл да ми причини подобно нещо? Защо?

Тя се чувстваше твърде уморена, за да засяга подобен въпрос.

— Върви си вкъщи, Давад. Изкъпи се и си легни. Утрото е по-подходящо за размисъл.

Алтея почувства, че трябва да се отнася с него като с дете — той изглеждаше толкова уязвим...

— Благодаря ти — тихо каза Търговецът. — В теб има много от баща ти, Алтея. Дватама с него понякога бяхме на различно мнение, но аз винаги съм му се възхищавал. Той никога не губеше време да сочи вината; също като теб, той просто се заемаше с проблема. — Той замълча. — Ще накарам някой от слугите да те изпрати до дома. Ще наредя да ти приготвят кон.

При това Давад не звучеше уверен, че ще успее.

Вратата на къщата се отвори, в ивицата светлина изникна жена. Тя се взря в тях, но не каза нищо.

Алтея не можа да сдържи избухването си.

— Изпрати лакей да помогне на господаря ти. Пригответи му ваната и чисти дрехи. Междувременно вечерята му да бъде готова, без мазни и люти храни. Сложи и вода за чай.

Жената изчезна обратно вътре, оставяйки вратата отворена. Алтея дочу нарежданията ѝ.

— А сега звучиш като майка си. Ти направи толкова много за мен. Нямам предвид само тази вечер. Как бих могъл да се отплатя?

Това не беше подходящият момент за подобно питане: конярчето се беше приближило още повече, при което светлината разкри татуировка край носа му. Окъсаната му туника по-скоро приличаше на риза. Момчето се сви под погледа на Алтея.

— Кажи му, че той вече не е роб — изрече тя.

— Да му кажа... Моля? — Давад леко поклати глава, явно не беше разбрал.

Алтея прочисти гърло. В този момент ѝ беше трудно да изпита съчувствие към пухкавия дребосък.

— Кажи на това момче, че то вече не е роб. Върни му свободата. Ето как ще ми се отплатиш.

— Ти не говориш сериозно. Знаеш ли колко струва едно подобно момче? Сините очи и светлата коса са особено търсени в Калсид за домашна прислуга. Ако го задържа една година и го науча да бъде лакей, знаеш ли каква цена ще е придобило?

Тя го погледна.

— Много повече от това, което си платил за него. Много повече от сумата, която би получил. — Подир това Алтея добави: — Колко струваше за теб синът ти? Чух, че той имал светла коса.

Той пребледня и залитна назад. Давад съумя да се подпре на каретата, а в следващия момент бързо отдръпна ръка.

— Защо ми говориш такива неща? — изхлипа той. — Защо всички се обръщат против мен?

Алтея бавно поклати глава.

— Ти си този, който се обърна срещу нас, Давад Рестарт. Осъзнай се. Осъзнай какво вършиш. Печалбата и загубата не са сходни с добро и зло. Някои неща са прекалено противни, за да бъдат използвани за печалба. Понастоящем ти печелиш отлично от неразбирателството между Търговците и чужденците. Ала този конфликт няма да трае вечно, а неговият край ще докара и твоя. Едната страна ще вижда в теб отстъпник, другата ще те смята за предател. Кой ще ти остане приятел тогава?

Давад стоеше застинал, вторачен в нея. Защо тя си хабеше думите? Той нямаше да я послуша. Той беше стар човек, неподдаващ се на промяна.

На вратата изникна лакей. Той все още дъвчеше; брадичката му лъщеше от мазнина. Слугата понечи да хване господаря си под ръка,

но се дръпна.

— Ама че си мръсен! — отвратено възкликна той.

— А ти си мързелив! — кресна Алтея. — Погрижи се за господаря си, вместо да се тъпчеш в негово отсъствие. По-живо!

Той се подчини на авторитетния ѝ тон и неохотно протегна ръка. Давад бавно я пое. След няколко крачки Търговецът спря и каза, без да се обръща:

— Вземи кон от конюшната, за да се прибереш. Да изпратя ли някой слуга да те придружи?

— Не, благодаря ти, не е необходимо. — От него тя вече не искаше нищо.

Давад кимна. И тихо промърмори нещо.

— Би ли повторил?

Той прочисти гърло.

— Вземи момчето. Момче, върви с дамата. — Давад си пое дъх и измърмори бавно. — Вече си свободен.

Подир това той влезе в къщата.

Тя имаше негова миниатюра. Скоро след сватбата им беше го убедила да седне да позира за този портрет. Той ѝ бе казал, че това е глупаво, но в крайна сметка бе отстъпил пред желанието на своята булка.

Папас бе прекалено честен художник, за да изобрази Кайл Хейвън с търпелив поглед или да пропусне бръчицата раздразнение между веждите. Затова, когато Кефрия погледнеше към портрета на съпруга си, той се вираше насреща ѝ по обичайния си начин, с отегчение и нетърпение.

Тя се опита да разреже слоевете обида в сърцето си, за да открие сърцевина от обич. Той беше неин съпруг, баща на децата ѝ. Единственият мъж, когото бе познавала. И въпреки това не можеше да каже искрено, че го обича. Това беше странно. Той ѝ липсваше, тя копнееше за завръщането му. Не просто защото то би означавало връщането на семейния кораб и големия ѝ син. Тя искаше самият Кайл да се върне.

Понякога, смяташе Кефрия, да имаш до себе си човек, на чиято сила да можеш да разчитаеш, е по-важно от близостта на човек, когото

обичаш. Освен това тя искаше да изясни случващото се между тях. По време на месеците негово отсъствие тя бе открила, че има неща, които би искала да му каже. Бе решила, че ще го принуди да започне да я уважава, както бе принудила майка си и сестра си да се отнасят към нея с уважение. Тя не искаше Кайл да изчезне от живота ѝ, преди тя да се е сдобила с подобно уважение от него. Ако не го придобиеше, завинаги щеше да носи със себе си подозрението, че не е била достойна за подобно чувство.

Тя спусна капачето на миниатюрата и я върна обратно върху полицата. Страшно ѝ се спеше, но не можеше да си легне преди завръщането на Алтея.

Кефрия бе открила, че чувствата към сестра ѝ наподобяват нещата, които изпитваше към съпруга си. Всеки път, когато ѝ се стореше, че двете са възстановили предишната сестринска близост, Алтея разкриваше, че изобщо не е преставала да се интересува изцяло от себе си. На тазвечерното заседание тя бе разкрила, че се интересува само от кораба, не от Кайл, не от Уинтроу. Алтея искаше Вивачия отново да спусне котва в родното пристанище, за да може да предяви претенциите си. Толкоз.

Тя напусна стаята и с безшумните стъпки на привидение започна да обхожда къщата. За начало надникна в стаята на Силдин. Той спеше дълбоко, без да се съобразява с проблемите, които бяха връхлетели семейството му. На вратата на Малта Кефрия почука леко. Отговор не последва. Малта също спеше по спокойния начин, възможен само за децата. На това събрание тя се бе държала много добре. По време на прибирането тя не се впусна да обсъжда нажежавалата се обстановка, а бе повела възпитан разговор с Граг Тенира. Тя се превръщаше в истинска млада дама.

Кефрия слезе на долния етаж. Тя предварително знаеше, че ще открие майка си в кабинета. Роника Вестрит също нямаше да може да заспи преди завръщането на Алтея. Щом така или иначе двете щяха да будуват, поне да будуват заедно.

В коридора тя дочу стъпки от двора: явно Алтея се връщаше. Кефрия се навъси раздразнено, когато на вратата се почука. Какво ѝ пречеше да влезе през задния вход: вратата на кухнята беше отворена?

— Аз ще отворя — високо каза Кефрия и се отправи към вратата.

Брашън Трел и майсторката на дървени накити стояха на прага. Морякът носеше същите дрехи, с които бе дошъл преди. Очите му бяха кървясали. Занаятчийката изглеждаше спокойна. Лицето ѝ изглеждаше дружеско, ала върху него отсъстваше извинение за късното явяване.

Кефрия мълчаливо се вторачи в тях. Това им посещение минаваше всякакви граници. Достатъчно грубо беше, че Брашън е пристигнал толкова късно, без да се обади, а на всичкото отгоре той водеше със себе си и външен човек.

— Какво желаете? — смутено попита тя.

Сдържаността на Кефрия не го смути.

— Трябва да говоря със семейството — оповести Брашън.

— За какво?

— За това как да си върнете кораба и близките. Двамата с Янтар имаме план.

Той кимна към спътничката си, при което Кефрия различи пот върху лицето му. И то при положение, че нощта бе приятно прохладна. Не, трескавостта на думите и маниерите му определено беше смущаваща.

— Кефрия? Алтея върна ли се? — долетя гласът на майка ѝ откъм коридора.

— Не, майко. Брашън Трел е дошъл, заедно с... Янтар, бижутерката.

Майка ѝ бързо изникна на прага на кабинета. Подобно на дъщеря си, Роника носеше спалната си роба, загърната с шал. Косата ѝ бе разпусната. Със сивите и редеещи кичури тя изглеждаше особено стара. Дори безсрамният Брашън се засрами.

— Зная, че е късно — побърза да се извини той. — Но двамата с Янтар изготвихме план, който може да се окаже от полза за всички ни. Голяма полза.

Морякът погледна Кефрия право в очите. Създаваше се впечатлението, че това му коства усилие.

— Вярвам, че този замисъл представлява единствения шанс да върнем съпруга ти, сина ти и кораба.

— Не съм останала с впечатлението, че ти изпитваш особена загриженост към съпруга ми — каза Кефрия със сух глас. Ако Брашън Трел бе дошъл сам, тя би се отнесла по-меко, ала странната му

придружителка я караше да стои нащрек. За нея Кефрия бе чувала прекалено много неща. Тя нямаше представа каква е същинската цел на тези двамата, но силно се съмняваше, че те са загрижени за нечий други интереси, освен собствените си.

— Наистина не изпитвам особено топли чувства към него, но го уважавам. Не мога да отрека, че Кайл Хейвън е умел капитан. Той просто не може да се сравнява с Ефрън Вестрит. — Той нямаше как да не забележи скованата ѝ поза и студения поглед. — По-рано днес, на срещата, Алтея помоли за помощ. Това съм дошъл да ѝ предложа. Тя вкъщи ли си е?

Прямотата му бе смуцаваща.

— Мисля, че сега не е най-подходящото време за...

— Нека да влязат — прекъсна я майка ѝ. — Покани ги в кабинета. Кефрия, не можем да си позволим лукса да подбираме съюзниците си. Тази вечер аз съм готова да изслушам всеки план, който предлага да обедини семейството ми. Без значение колко късно пристигат авторите му.

— Както желаете, майко — сковано отвърна Кефрия и се отдръпна от прага. Чужденката се осмели да я погледне с разбиране. Тази жена дори миришеше странно, да не говорим за странния оттенък на кожата и косата ѝ.

Кефрия нямаше нищо против самите чужденци. Много от тях бяха и очарователни, и смайващи. Ала тази майсторка на накити я смуцаваше. Може би това се дължеше на начина, по който тя механично се представяше като равна с обкръжението, в което се окажеше в момента.

По пътя към кабинета тя се постара да не мисли за противния слух, касаещ отношенията между сестра ѝ и тази жена.

Роника Вестрит не споделяше нейните резерви. Макар и преоблечена за сън, тя се държеше с пълното достойнство на домакиня, дори повика Рейч и ѝ заръча да приготви чай за гостите.

— Алтея още не се е прибрала — обясни възрастната жена, с което изпревари Брашъновото повторно питане. — Чакам я...

— Закланото прасе беше много груба шега — отвърна той с притеснен вид. — Интересно дали нещо по-лошо не го очаква у дома. — Морякът рязко се надигна. — Вие вероятно не сте чули, но тази

вечер целият град е настръхнал. Мисля, че ще е добре да отида да потърся Алтея. Имате ли кон?

— Имаме само една стара... — поде Роника, но в този момент край вратата долетя шум. Брашън изчезна в коридора с пъргавина, издаваща притеснението му.

— Алтея е. Тя води някакво момче със себе си — заяви той и забърза да я посрещне, сякаш той беше домакинът на този дом. Кефрия се спогледа с майка си. В очите на Роника имаше единствено объркване, но Кефрия се наскърбяваше от чудатото му поведение. Нещо в този човек не беше наред.

Тя се опита да хване момчето за ръка, за да го заведе до вратата, но то се сви. Бедното дете. Колко ли лошо се бяха отнасяли с него, за да започне то да се бои от самия допир?

Алтея отвори вратата и му направи знак да я последва.

— Всичко е наред. Никой няма да те нарани, ела.

Тя говореше бавно и успокояващо. Дори не беше сигурна, че момчето я разбира. То не беше изрекло и думица по целия път насам. Дълъг и уморителен път, през който ѝ бяха правили компания единствено мрачни мисли. Тази вечер тя се бе провалила. На заседанието бе говорила предварително и вероятно бе допринесла за ранното му разпускане. Съветът бе отказал да изслуша близките ѝ. Обстоятелствата най-сетне я бяха принудили да признае в какво се е превърнал Давад Рестарт. Но това не беше най-лошото: Алтея се боеше, че има и други Търговци, поели по същия път. А нейният прибързан език я беше обрекъл с момче, за което тя не можеше да се грижи.

Сама си беше виновна.

В момента тя копнееше единствено за една гореща вана и дълъг сън, само че най-напред трябваше да се погрижи за детето. Поне нямаше какво друго да се обърка тази нощ.

Тогава тя си припомни, че ѝ предстоеше да се сблъска с майка си и Кефрия заради думите, които бе изрекла на събранието. Настроението ѝ посърна допълнително.

Момчето се беше изкачило по стълбите, но не прекрчаваше прага. Алтея разтвори вратата широко и пристъпи вътре.

— Хайде, ела — подкани го тя.

— Слава на Са, че си добре!

Тя трепна и рязко се обърна към мъжкия глас, разнесъл се зад нея. Брашън се приближаваше по коридора, сияещ от облекчение. В следващия миг той вече се въсеше и започваше да я кори, като че имаше насреща си някакъв неумел матрос.

— Имаш голям късмет, че не са ви нападнали. Просто не можах да повярвам, когато чух, че си си тръгнала с каретата на Давад Рестарт. Защо си взела страната на подобна отрепка, при положение, че всички... Богове, ама че смрад...

Брашън спря на крачка от нея, сгърчи лице и повдигна ръка да защити носа си.

— Н' с'м яз! — възмутено изписука момчето. В думите му се долавяше характерното звучене на жител на Шестте херцогства. — Тя см'рди. Цял'та йе ома'ана с лайна.

Алтея го изгледа смразяващо, а детето сви рамене.

— Н'ис'ина йе т'й. Тряа се окъпеш — рече то.

Това беше последната капка. Алтея насочи избухването си към Брашън.

— Ти какво търсиш тук? — грубо запита тя. По-грубо от възнамеряваното.

Очите на младия Трел обиколиха петната по робата й, преди да се върнат върху лицето.

— Притеснявах се за теб. Макар че явно е било напразно — и този път импулсивността ти не е имала последствия. Но това не е единствената причина за идването ми. Става дума за нещо много важно. За Вивачия. Двамата с Янтар имаме план. Сигурно той ще ти се стори глупав, вероятно няма да ти хареса, но аз мисля, че замисълът има шанс да проработи.

Той говореше бързо, с изстрелвани думи.

— Ако ме изслушаш и го обмислиш, ще откриеш, че това е единственият начин да я спасим. — Той отново я погледна в очите. — Само че това може да почака. Момчето е право, най-напред трябва да се измиеш. Миризмата наистина е неприятна. — Брашън леко се подсмихна.

Тези му думи много се доближаваха до прощалната му забележка от Кандило. Нима той наистина й се подиграваше в този момент? И

смееше да ѝ говори така фамилиарно в собствения ѝ дом? Тя се навъси насреща му. Брашън понечи да каже нещо, но се оказа изпреварен от хлапето.

— Свинските лайна най-гадно см'рдът — весело потвърди момчето. — Н' ѝ да'ай д' те оцапа — загрижено се обърна то към Брашън.

— Няма такава опасност — отвърна Алтея и към двамата. Сетне тя погледна Брашън в очите. — Сам ще намериш пътя към изхода.

Той я гледаше зяпнало. На момчето тя можеше да прости: то беше още дете, попаднало в чужда страна и незавидна ситуация. Но Трел с нищо не можеше да извини държанието си. А след ден като днешния Алтея нямаше каквото и да било намерение да го слуша. Тя беше изцедена, изцапана и изгладняла.

В кабинета на баща ѝ светеше, от вътрешността му долитаха гласове. Тя отново си помисли за сблъсъка с майка си и Кефрия.

Пред прага на кабинета Алтея бе успяла да призове маска на спокойствие върху лицето си. Тя влезе вътре, осъзнаваща, че миризмата на свинска карантия я обгръща като невидима аура.

— Върнах се, добре съм. Водя дете със себе си, Давад го използваше като конярче... Зная, че в настоящия момент не можем да си позволим още гърла за хранене, но просто не можех да оставя това момче там.

Лицето на Кефрия бе застинало в ужас. Алтея замлъкна, забелязала Янтар. Тя пък какво правеше тук?

Момчето стоеше на прага, широко разтворило белезникавите си очи. То местеше поглед от лице на лице, но мълчеше. Алтея опита да го хване за ръката, за да го издърпа вътре, а то се дръпна. Девойката се засмя пресилено:

— Заради мръсотията е. Той не искаше да язди с мен, затова се забавих толкова. Двамата дойдохме пеш.

Кефрия стоеше загледана в нещо над рамото на Алтея. Последната се обърна и видя, че Брашън Трел е застанал недалеч от нея, скръстил ръце с упорит вид. Той невъзмутимо посрещна погледа ѝ.

— Ела, момче. Никой няма да ти направи нищо. Как се казваш?

Макар и уморена, Роника смогна да звучи меко. Въпреки това момчето не помръдна.

Алтея реши, че трябва да се оттегли, пък макар и за малко.

— Отивам да се измия и преоблека. Скоро ще се върна.

— Няма да ми отнеме много време да ти кажа идеята ни — натрапчиво възрази Брашън.

Двамата се спогледаха. Алтея отказваше да сведе поглед. Самият той вонеше на дим и киндин. За какъв се мислеше? Тя нямаше да му позволи да я третира по подобен начин под бащиния ѝ покрив.

— Боя се, че съм прекалено уморена, за да те слушам, Брашън Трел. — Учтивостта на тези ѝ думи опасно се доближаваше до хлад. — Освен това смятам, че е прекалено късно за разговори.

Той стисна устни. Казаното от нея го бе засегнало.

Появата на Рейч сложи край на сблъсъка им. Слугинята пристъпи между тях, понесла поднос с чайник и чаши. Имаше и малка чинийка със сладкиши, по-скоро символична проява на гостоприемство. Момчето не помръдна от мястото си, но шумно подуши, привлечено от миризмата им.

— Алтея. — Тонът на майка ѝ съдържаше повече напомняне, отколкото укор. — Лично аз бих искала да чуя предложението на Брашън. Смятам, че трябва да изслушаме всяко възможно решение. Ако си чак толкова уморена, ние ще извиним отсъствието ти. Но аз бих предпочела да се върнеш. — Сега Роника се обръщаше към слугинята. — Рейч, ако нямаш нищо против, ще ни трябват още чаши. Бъди така добра да донесеш и нещо по-питателно за момчето.

Ако съдеше само по тона ѝ, човек би останал с впечатление, че настъпилата ситуация е съвсем обикновена.

Майчината ѝ учтивост жегна съвестта на Алтея. От нея все още се очакваше да се държи като Търговска дъщеря.

— Както желает, майко — каза тя, смекчила думите си. — Ей сега ще се върна.

Кефрия се зае да напълни чашите на необичайните (и неканени) посетители. Единствено тя се опитваше да поддържа разговор: майка ѝ се взираше в незапаленото огнище, а Брашън обхождаше стаята. Янтар не полагаше дори символични усилия да се представи като събеседник — тя седеше на пода, недалеч от мястото, където стоеше момчето, и го примамваше с късчета сладкиш, както се мами плахо кученце. Тя

правеше това напълно спокойно, без да намира поведението си за невъзпитано или неподходящо.

В един издебнат момент момчето грабна целия сладкиш от ръката ѝ и го натъпка в устата си. Янтар се усмихна гордо.

— Виждаш ли — тихо му каза тя. — Тук хората са добри. Вече нищо не те заплашва.

Алтея удържа на думата си. Малко след повторната поява на Рейч, включваща още чаши и чиния притоплена храна, тя на свой ред пристъпи в кабинета. Несъмнено тя се бе мила със студена вода, за да приключи толкова бързо, реши Кефрия. Сестра ѝ се беше преоблякла в обикновен пенъоар, сплела мократа си коса. Студената вода бе зачервила страните ѝ, което ѝ придаваше едновременно уморен и свеж вид.

Без да казва каквото и да било, Алтея си взе чаша чай и няколко сладки, след което последва примера на приятелката си и също се настани направо на пода. Татуираното момче също се навърташе там, макар и изцяло съсредоточено върху храната си.

Първите си думи Алтея насочи към Янтар.

— Брашън ми каза, че двамата сте изготвили план да си върнем Вивачия. Освен това той каза, че планът нямало да ми хареса, но бил единственият начин. Какъв е този план?

Янтар погледна към спътника си.

— Благодаря ти, че си я подготвил да ни изслуша — сухо каза тя. Подир това сви рамене и въздъхна. — Късно е. Затова мисля, че трябва да бъде кратка и да ви оставя да го обмислите.

Тя плавно се изправи на крака, като издърпана с невидима нишка. И пристъпи в средата на стаята, за да се убеди, че всички ще я слушат. При това се усмихна към момчето, продължаващо да омиа чинията си, вгълбено единствено в хапките си.

Янтар леко се поклони. В този момент тя напомняше на Кефрия на актриса.

— Ето какво предлагам. За да си върнем жив кораб, нека използваме жив кораб. — Погледът ѝ докосна всички им. — Парагон, ако трябва да бъде точна. Ние го купуваме, вземаме назаем или отвлечаме, събираме екипаж, командван от Брашън, и се отправяме да си върнем Вивачия.

Сред настъпилото смайване тя добави:

— Ако се чудите за моя мотив, то бъдете уверени, че поне половината от него се крие в желанието ми да спася Парагон от насичане. Мисля, че вашият добър приятел Давад Рестарт бе могъл да убеди Лъдчънсови да се разделят с кораба срещу разумна цена. Той изглежда добре запознат с възмутителните предложения, отправяни от спекулантите. Може би той ще поиска да се възползва от този шанс да възстанови репутацията си пред Търговците. С оглед на определени събития, случили се тази вечер, това изглежда още по-вероятно. Е, какво ще кажете?

— Не — изрече Алтея.

— Защо не? — попита Малта, изникнала на прага. Тя влезе в кабинета. Над нощницата си бе обвила дебел вълнен шал; бузите ѝ още розовееха от сън. — Сънувах кошмар. Когато се събудих, чух гласовете ви и слязох да видя какво става — обясни тя. И продължи. — Чух, че е възможно да изпратим кораб, за да спасим татко. Мамо, бабо, с какво право Алтея ни забранява да сторим това? На мен замисълът ми се струва разумен. Защо сами да не спасим татко?

Алтея започна да изрежда основанията си, отброявайки на пръсти.

— Парагон е луд. По-рано той е избивал екипажите си и е възможно да го стори отново. Той е жив кораб, с когото трябва да плават единствено близките му. Той не е плавал от години, дори не е влизал в морето. Освен това ние не разполагаме с парите да го откупим и ремонтираме. И впрочем, ако все пак решим да постъпим така, защо Брашън да е капитан? Защо не аз?

Брашън избухна в смях, странно задавен.

— Стигнахме и до същинското ѝ възражение — отбеляза мъжът. Той извади носна кърпичка, за да попие челото си.

Никой друг не се засмя. В поведението му се забелязваше трескавост, която дори Алтея забелязваше. За разлика от Янтар.

Кефрия реши, че е неин ред да прояви прямота.

— Простете скептичността ми, но аз не разбирам с какви основания вие двамата се замесвате. Защо една чужденка е готова да рискува живота си на борда на обезумял жив кораб? Каква полза би имал Брашън Трел да подема спасяването на човек, който е сметнал уменията му за незадоволителни? Какво ни гарантира, че вие няма да отплавате в съвсем друга посока?

Очите на Брашън блеснаха.

— Аз може да съм лишен от наследство, но не и от чест. — Той поклати глава. — Видно е, че тази вечер откритите думи ще ни служат най-добре. Ти, Кефрия Вестрит, се боиш, че аз ще взема възстановения Парагон и ще го отведа, без да си правя труда да спасявам Вивачия. Да, бих могъл, няма да го отричам. Но не бих го направил. Каквито и неразбирателства да има между мен и Алтея, тя и в този момент би потвърдила моята честност. Зная, че вашият баща би го сторил.

— Самата аз — додаде Янтар — вече ви казах, че желая да предотвратя разчленяването на Парагон. Между двама ни с него съществува дружба. Освен това аз съм приятелка на Алтея. И освен това чувствам, че това е нещо, което съм призвана да сторя. Не съм в състояние да го обясня по-ясно. Боя се, че ще трябва да приемете думите ми. Друга гаранция не мога да ви предложа.

В стаята настъпи тишина. Брашън бавно скръсти ръце. Дълбоко навъсен, той се обърна към Алтея и остана загледан, в предизвикателство, което не прибегваше към преструвки. Алтея отказваше да сблъсква волята си с неговата; тя гледаше към майка си. Малта шаваше неспокойно и се стремеше да наблюдава всички.

— Ще се върна утре вечерта — оповести Брашън. Той изчака Алтея да се обърне към него. — Помисли над предложението ни, Алтея. Видях в какво настроение си тръгнаха Търговците днес. Съмнявам се, че ще получите други предложения за помощ, камо ли по-добри. — Следващите му думи, по-тихи, бяха насочени изцяло към нея. — Ако желаеш да говориш с мен преди това, остави съобщение в магазина на Янтар. Тя знае къде да ме намери.

— На борда на Парагон ли живееш? — с одрезгавял глас попита Алтея.

— Там ношувам. Понякога — отвърна мъжът.

— И колко киндин си издъвкал днес? — рязко попита тя, с известно ожесточение.

— Нито трошица. — Брашън си позволи да се усмихне мрачно. — Това е проблемът.

Той погледна към Янтар.

— Мисля, че е време да си вървя.

— Аз смятам, че трябва да остана още малко — извини се тя.

— Както решиш. На вас желая приятна вечер. — Брашън кимна.

— Почакай!

Молбата на Малта прозвуча по-скоро заповеднически. Очевидно тя сама усети това, защото коригира следващите си думи:

— Не си тръгвай още, моля те. Може ли да попитам нещо? За Парагон?

Кефрия никога не бе долавяла подобно напрежение в гласа на дъщеря си. А Брашън погледна към девойката.

— Не е нужно да искаш разрешението ми.

Малта умоляващо изгледа събраните.

— Щом той ни оставя да размишляваме... Както винаги ми казваш, бабо, човек не може да спори с числата. Не можем и да вземаме решения, без да ги познаваме. Затова, преди да обмисляме каквото и да било, първо трябва да се запознаем с тях.

Роника Вестрит оставаше оплетена между шок и одобрение.

— Това е така.

Малта си пое дъх и продължи.

— Лея Алтея смята, че Парагон ще се нуждае от много поправки. Но аз винаги съм чувала, че магическото дърво не изгнива. Много ли поправки ще се наложат?

Брашън кимна.

— Не чак толкова, колкото би се нуждаел кораб от обикновено дърво, но пак ще има значителни разходи. Парагон е стар кораб, по-малка част от него е изградена от обикновен материал в сравнение с по-късните живи кораби. Корпусът му е здрав. Голяма част от останалия материал се намира в изненадващо добро състояние. Мисля, че магическото дърво отблъсква дървоядите, както кедърът отблъсква молците. И въпреки това има нужда от възстановяване и оборудване. Нужни са му нови мачти, нови платна, нови въжета. Също така котви, вериги, лодки, кухненски съдове, дърводелски инструменти, лекарства... Всички онези неща, които корабът трябва да носи, за да се превърне в един малък свят. На много места той отново трябва да бъде калафатен. Много от металните му елементи също трябва да се сменят. Янтар е възстановила голяма част от вътрешността му, но и в това отношение предстои работа.

— Сетне идват разходите по закупуването на хранителни припаси. Ще трябва да разполагаме с отделен запас от стоки или пари, за да можем да откупим кораба и близките ви. Ще трябва да закупим и

оръжия, в случай че капитан Кенит откаже да иска размяна. Ако успеем да си позволим бойни машини, още по-добре. Накрая ще се нуждаем от пари, за да платим на моряците.

Алтея успя да намери гласа си.

— Наистина ли смяташ, че ще намериш опитни хора, склонни да работят на борда на Парагон? Явно си забравил за репутацията, която си е спечелил той: репутация на убиец. Освен ако не си готов да заплатиш необичайно високи заплати, защо някой добър моряк би постъпил на работа на подобен съд?

Кефрия усещаше, че сестра ѝ се опитва да сдържа гласа си учтив. Тя подозираше, че интересът на Алтея е бил събуден, въпреки привидния ѝ скептицизъм.

— Да, това ще представлява проблем — съгласи се Брашън. Той отново извади носната си кърпичка и обърса лице. Ръцете му леко потрепваха. — Може да се намерят неколцина, които ще се наемат заради славата. Винаги се намират моряци, чиято дързост надвишава ума им. Аз бих започнал със стария екипаж на Вивачия, онези, които Кайл освободи. Някои от тях може да се наемат заради самата Вивачия или в памет на баща ти. Останалите...

Той сви рамене.

— Има вероятност да се окажем с екипаж от отрепки. Много ще зависи от капитанския помощник. Един добър заместник е способен да изгради добър екипаж от почти всякакви хора, стига да му бъде разрешено да го стори.

— И какво би им попретило да се вдигнат на бунт, когато...

— Числата! — раздразнено се намеси Малта. — Няма смисъл да мислим за вероятности, преди да знаем дали е финансово възможно. — Тя отиде до бюрото на дядо си. — Ще можеш ли да напишеш приблизителната стойност на всичко това?

— Аз не съм специалист — поде Брашън. — За някои неща ще трябва да наемем специалисти и...

— Ако приемем, че изобщо намерим дърводелци, склонни да ремонтират Парагон — хапливо вметна Алтея. — И ако приемем, че Лъдчънсови дадат разрешение. И...

Малта стисна листа, който бе извадила от чекмеджето. Кефрия очакваше, че дъщеря ѝ ще го смачка на топка и ще го хвърли на земята. Но Малта затвори очи за момент и си пое дъх.

— Да, ако приемем. Колко ще струва? И ще успеем ли да съберем подобна сума? Докато не намерим отговор на тези въпроси, безсмислено е да се питаме за друго!

— Тези други неща биха могли да ни попречат също като липсата на пари! — изсумтя Алтея.

— Казвам само — продължи Малта с усилие да остане спокойна, — че трябва да се спираме над факторите по реда, в който те възникват. Ако не ни стигат парите да наемем моряци, няма смисъл да се тревожим дали ще се намерят хора, склонни да плават с нас.

Алтея стоеше заглеждана в нея. Кефрия сви устни. Сестра ѝ можеше да бъде изключително хаплива. Ако тя се подиграеше на Малта в този момент, когато момичето полагаше подобни усилия да прояви прагматизъм, последвалото избухване би било страховито.

— Права си — неочаквано каза Алтея. Тя се обърна към майка си. — Изобщо останали ли са ни някакви пари? И има ли нещо, което бихме могли да продадем?

— Има няколко неща — тихо каза Роника. Тя разсеяно въртеше пръстена си. — Но не бива да забравяме, че макар живият кораб понастоящем да не се намира в наши ръце, задълженията по изплащането му все още са наша отговорност. Родът Купрус ще очаква...

— Не мисли за това — тихо каза Малта. — Аз ще приема Рейн за свой годеник. Ще насроча дата за сватбата, при условие, че баща ми присъства на нея. Мисля, че това ще ни донесе опрощаване на този дълг, а също и известна финансова помощ, с която да подготвим Парагон.

В стаята настъпи пълно мълчание. На Кефрия се струваше, че тази тишина е осезаема, може би защото тя носеше със себе си разбиране. На мястото на дъщеря ѝ стоеше съвсем друга личност. Глезеното и упорито девойче, което не се спираше пред нищо, за да получи своето, се беше превърнало в млада жена, готова да пожертва всичко, включително себе си, за да спаси своя баща. Тази непоколебима проява на воля бе смайваща. Кефрия трябваше да прехапе устни, за да не изрече гласно мисълта си, че Кайл не е достоен за подобна саможертва. Той никога не би разбрал, че дъщеря му се е лишила от целия си живот. Никой, помисли си тя, не заслужаваше да жертваш живота си заради него.

Тя гледаше към момчето, безмълвно гледащо към непознатите му хора, но откри, че си мисли за брака си. Горчива усмивка трепна на устните ѝ. Една жена вече бе направила подобна саможертва заради Кайл Хейвън.

— Малта, умолявам те, недей да вземаш подобно решение в тези обстоятелства.

Силата в гласа ѝ изненада и нея самата.

— Аз не отричам правото ти да вземеш това решение — продължи Кефрия. — Самата ти склонност да го сториш е доказателство за твоята зрялост. Просто те моля да не прибегваш до това, преди да сме изчерпили останалите варианти.

— Какви останали варианти? — с безнадежден глас попита дъщеря ѝ. — През цялото това време никой не ни се притече на помощ. Кой би ни се притекъл сега?

— Семейство Тенира — тихо предположи Алтея. — Други от притежателите на живи кораби също биха могли...

— Те са прекалено заети със собствените си проблеми — намеси се Брашън. — Извинявай, тази вечер ми е трудно да се съсредоточа. Непрекъснато забравям, че ти не знаеш какво стана после. Имаше стълкновение при данъчния кей. Тенира и още неколцина изместиха Офелия в центъра на пристанището и я разтовариха с малки лодки. Товарът бе раздаден из целия град: Тенира предпочете да го дари, отколкото да плаща неправомерни налози. Но това не попречи на калсидците да се намесят.

— Имаше ли ранени? — сепнато попита Роника.

Брашъновата усмивка не беше дружелюбна.

— Началникът на пристанището никак не остана доволен от двете потопени галери. За съжаление те потънаха досами данъчния пристан. За момента там е невъзможно да спират големи съдове. Кой знае кога ще намерят начин да ги изровят.

— Галерите изгоряха — добави Янтар, едновременно тъжна и удовлетворена. Подир това тя добави с небрежен глас: — Част от кея също се запали. Когато си тръгнахме, някои от складовете на сатрапа още горяха.

Брашъновият тон предизвика Алтея:

— Може да се каже, че съм имал основание да се тревожа за теб в подобна нощ.

— Вие сте били там? — Алтея местеше поглед между него и Янтар. — Всичките тези пожари... надали са случайни. Това е било планирано предварително, нали? Защо не сте ми казали?

— Офелия и аз станяхме много добри приятелки — отвърна Янтар.

— Защо не сте ми казали?

— Може би защото това не е било място за една Търговска дъщеря — сви рамене Брашън и кисело додаде: — Може би Граг се тревожи достатъчно за теб, за да не е искал и теб да арестуват.

— Граг е арестуван?

— Беше арестуван. За кратко. Телата на калсидските стражи, които трябваше да го отведат, скоро бяха намерени, а Граг го нямаше. — Той се подсмихна. — Но знай, че той е добре. Сигурен съм, че скоро ще получиш вести от него. Той няма да остави любимата си в незнание.

— Ти откъде знаеш толкова много? Как така си се озовал там?

Личеше, че Алтея се разгневява. Обстоятелство, което се струваше неразбираемо на Кефрия. Защо сестра ѝ чак толкова се разстройваше за това? Нима ѝ се искаше да е присъствала на този бунт, вместо да отвежда Търговеца Рестарт до дома му?

— Видях група ядосани Търговци да напускат събранието преждевременно и ги последвах. А когато разбрах намеренията им, аз се присъединих към тях. По примера на мнозина други. — Брашън помълча. — По-късно дочух за случилото се с каретата на Давад Рестарт. Някои изразяваха желанието си да поставят него на мястото на прасето. Ако бях там, никога нямаше да ти позволя да тръгнеш сама. Просто не проумявам с кой акъл Тенира...

— Вече ти казах, че не се нуждая от помощта ти! — кипна Алтея. — Ничия помощ не ми е нужна.

Брашън скръсти ръце.

— Тъй ли било? В такъв случай не разбирам защо по-рано днес на събранието ти молеше за помощ?

— Не ми е нужна помощ *от теб*! — с фучене уточни жената.

— Но на мен е нужна — намеси се Кефрия и си позволи да извлече известно удоволствие от раздражението на сестра си. Него тя посрещна със спокоен взор. — Ти явно си забравила, че аз съм Търговката в това семейство. И аз нямам намерение да отхвърлям

единствената предложена ни помощ. — Кефрия премести погледа си върху Брашън. — Каква е първата крачка, която трябва да направим? С какво да започнем?

Мъжът посочи с глава към Малта:

— Тя е права. За начало ще се нуждаем от пари. — Той погледна към Роника. — А съпругата на капитана ще трябва да накара Давад Рестарт да изложи в добра светлина предложението ни на Лъдчънсови. Подкрепата на други семейства, притежаващи живи кораби, също ще помогне. Алтея би могла да поговори за това с любимия си. Аз се познавам с някои от корабите, ще разменя няколко думи с тях. Ще се изненадате какво влияние притежава един подобен съд над семейството си.

Брашън замълча, разтриващ слепоочията си. Той бавно прибра носната си кърпичка.

— Алтея е права с опасенията си за екипажа. С набирането му също ще се заема веднага. Ще оповестя из кръчмите, че набирам екипаж от дръзки хора. Онези, които ще се отзоват, ще очакват, че става дума за пиратство. Те може и да се откажат, когато научат, че става дума за Парагон, но...

— Яз ш' дода. Яз ш' плавам с вас.

Момчето се изчерви под всичките тези погледи, но въпреки това продължаваше да гледа към лицето на Брашън. Чинията му блестеше като измита. Храната бе укрепила и духа му.

— Това предложение ти прави чест, момче, но ти си още малък — отвърна Брашън с онази едва доловима липса на сериозност, която възрастните използват в разговорите си с деца.

Момчето го изгледа възмутено.

— Яз ловех риба з'едно с татко. Морето н' ме плаши. — То сви рамене. — Предпочи'ам д' плавам, отколк'т' д' рина конски лайна. Конете см'рдът.

— Ти вече си свободен. Можеш да отидеш където си искаш. Не би ли желал да се върнеш у дома, при близките си? — меко го попита Кефрия.

Лицето му застина. За момент момчето отново изглеждаше безмълвно. Сетне то повдигна рамене.

— Там и'а само пепел и кости. Предпочи'ам д' се в'рна в морето. Туй си е моят живот. Нал' веч' с'м свободен?

Той се оглеждаше предизвикателно, очакващ да чуе противното.

— Да, ти си свободен — увери го Алтея.

— Тогава ш' оти'а с него. — Момчето посочи с брадичка към Брашън, който бавно поклати глава.

— Ето ви друга идея — неочаквано се намеси Малта. — Да си купим екипаж. Из града съм виждала моряци с татуирани лица. Какво ни пречи да си купим моряци?

— Робството е непростима практика — сухо изтъкна Алтея. — Но аз познавам неколцина роби, които биха били склонни да поемат риска да избягат. Те са били отвлечени от пиратските острови. Може да склонят да рискуват, ако в замяна получат възможност да се приберат. Някои от тях дори може да познават тамошните води.

— Можем ли да се доверим на роби? — колебливо попита Кефрия.

— На борда те няма да са роби — каза Брашън. — Ако трябва да избирам между ловък беглец и ленив моряк, без колебание ще избира беглеца. Получилият втори шанс винаги е благодарен.

Той замълча, замислен над собствените си думи.

— И как така реши, че ти ще отговаряш за набирането на хора? — протестира Алтея. — Ако ще използваме този план, искам аз да подбера екипажа, с който ще плавам.

— Наистина ли възнамеряваш да отидеш с тях? — смая се Кефрия.

— А нима ти си очаквала друго? Щом ще спасяваме Вивачия, аз трябва да присъствам. — Алтея също се взираше изумено в сестра си, защото бе учудена от нуждата да обяснява струващото й се за очевидно.

— Но това е непристойно! — продължи Кефрия. — Парагон ще бъде несигурен съд, с произволно събран екипаж, отправящ се в опасни води, вероятно и към сражение. Какво ще си помислят хората за нас, ако ти позволим да плаваш на борда на подобен кораб?

В очите на Алтея блесна упорство.

— Тревожа се повече за онова, което хората биха си помислили, ако допуснехме други да поемат рисковете по връщането на семейния ни кораб. Как бихме могли да казваме, че става дума за нещо изключително важно, а в същото време да твърдим, че то не оправдава присъствието на член от семейството ни?

— Аз мисля, че тя наистина трябва да присъства на борда.

Тези Брашънови думи смаяха всички. Те бяха насочени към Кефрия, с което той признаваше, че крайното решение е нейно.

— Ако не изтъкнете по недвусмислен начин, че това е начинание на рода Вестрит, няма как да си спечелите подкрепата на друг от Търговските родове. Те биха сметнали, че един жив кораб бива връчен в ръцете на един некадърен, лишен от наследство Търговски син и една чужденка. И ако — когато, надявам се — си върнем Вивачия, тя ще се нуждае от Алтея. Отчаяно силно. — Той предпазливо я погледна. — Но аз не смятам, че тя трябва да присъства на борда като капитан или част от екипажа. Моряците ще бъдат сурови хора, екипаж, който да бъде усмиряван с твърда ръка. И юмрук, поне в началото. С нас ще се съгласят да плават само хора, които не са способни да уважават човек, който не е готов да ги пребие. По тази причина ти не би могла да станеш техен капитан. Не би и могла да работиш редом с тях, защото те няма да те уважават. Те биха те изпробвали във всеки един момент. Рано или късно ти би пострадала.

Алтея присви очи насреща му.

— Не ми е изтъквало покровителството ти, Брашън Трел. Ти явно си забравил, че аз вече доказах способностите си, а те не се основават единствено на груба сила. Баща ми винаги казваше, че онзи, който трябва да поддържа дисциплината със сила, е лош капитан.

— Може би защото е смятал, че това е задължение на неговия заместник. — След тези думи Брашън промени гласа си. — Баща ти беше отличен капитан с прекрасен кораб, Алтея. Дори и ако плащаше съвсем малко, той пак би намерил свестни моряци, склонни да работят за него. Ала нашите обстоятелства са малко по-различни.

Той неочаквано се прозина, което го смути.

— Уморен съм — заяви морякът. — Ще трябва да се наспя, преди да продължим с приготовленията. Поне вече знаем какви трудности ни очакват.

— Има един проблем, който изобщо не засегнахме — намеси се Янтар. Всички се извърнаха към нея. — Нямаме основания да приемем, че Парагон ще се съгласи да ни помогне. Той има много свои страхове. В известно отношение той е уплашено момче. И също тъй често е гневен мъж. Мисля, че е от изключително значение да

придобием съгласието му. Опитаме ли се да го принудим, няма как да успеем в планираното начинание.

— Според теб трудно ли ще го убедим? — попита Роника Вестрит.

Янтар сви рамене.

— Не зная. Парагон е непредсказуем. Дори и ако в началото той склони, на следващия ден или седмица по-късно е възможно да си промени мнението. Това е нещо, което трябва да имаме предвид.

— С този проблем ще се заемем, когато стигнем до него. За начало трябва да накараме Давад Рестарт да убеди Лъдчънсови да ни подкрепят.

— С това ще мога да се справя — каза Роника с известна хладина в гласа. За момент Кефрия изпита състрадание към Давад. — Утре по обед възнамерявам да имам отговора му. Не виждам причина да отлагаме.

Брашън въздъхна.

— В такъв случай се разбрахме. Ще се върна утре следобед, за да продължим. Приятна вечер, Роника, Кефрия. Приятна вечер, Алтея.

В последното сбогуване тонът му бе леко променен.

— Приятна вечер, Брашън — отвърна Алтея със сходен оттенък.

Янтар също се сбогува с тях. Когато Алтея се надигна да изпрати гостите, момчето също се надигна. Кефрия бе връхлетяна от моментно раздражение заради импулсивността на сестра си.

— Не забравяй, че трябва да намериш място за спане на момчето — обърна се тя към Алтея.

Детето поклати глава.

— Ня'а спа тука. Отиа'м с него. — И то кимна към Брашън.

— Нищо подобно — отвърна морякът с тон, който не търпеше възражение.

— Нал с'м свободен? — възрази момчето. — Н' мо'еш д' ме спреш.

— Не бъди толкова сигурен — заплашително отвърна морякът. И добави с по-мек глас — Момче, аз не мога да се грижа за теб. Аз нямам дом, разчитам единствено на себе си.

— Яз с'шо — спокойно настоя момчето.

— Според мен трябва да го вземеш със себе си, Брашън — каза Янтар. Върху лицето, й бе изникнал странно замислен израз. В

следващия момент тя се усмихваше кисело. — Би било лош късмет да прогониш първия си моряк.

— Точно тъй — наперено потвърди хлапакът. — Н' мо'а д' уважа'ам чойек, дет' н' му стиска. Земи ме, ня'а с'жаля'аш.

Брашън присви очи и за пореден път поклати глава. Но когато той напусна стаята, а момчето тръгна подире му, той не го прогони. Янтар ги последва, леко усмихната.

— Смятате ли, че те ще успеят да доведат татко? — тихо попита Малта, когато роднините останаха сами.

Докато Кефрия се опитваше да намери отговор, майка ѝ отвърна:

— Вече почти никакви пари не са ни останали. Няма смисъл да се отказваме от този риск. Ако начинанието успее, то ще спаси семейството ни. Ако се провали, просто ще потънем по-бързо. Това е всичко.

Кефрия смяташе, че едно дете не бива да бъде разстройвано с подобна прямота. Ала за нейна изненада Малта кимна.

— Аз си мислех същото — рече момичето.

За пръв път от една година насам тя се обръщаше към баба си с учтив тон.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

МОРСКО РАЗБОЙНИЧЕСТВО

Когато плячката изникна пред нея, всички съмнения се стопиха като мъглите на летен ден.

Усещанията на Уинтроу, всички негови тревоги и внимателно подреден морал се отрониха от нея като люспите боя по време на събуждането ѝ. Съзрял платното на преследвания кораб, наблюдателят от мачтата ѝ нададе вик, пробудил нещо отдавнашно в нея: беше време да се отпрати на лов, подир жертвата си. Пиратите на борда ѝ подеха кряска на наблюдателя. Самата Вивачия също се присъедини към тях — нейният вик звучеше като писъка на ястреб, спускащ се към жертвата си.

Срещу тях платното на преследвания съд израстваше: той се стараяше да избяга от *Мариета*. По-малкият съд, командван от Соркор, насочваше плячката към Вивачия. До неотдавна последната бе изчаквала зад прикритието на един нос.

Екипажът ѝ я тласкаше напред по неосъзнаван до този момент начин. Нейните мачти се огъваха под напрежението да удържат дъха на вятъра. Пукотът на платната и стремителният вятър, обливащ лицето ѝ, разбудиха в нея спомени, които не принадлежаха на нито един от животите на погиналите връз палубата ѝ човеци. Тя повдигна ръце, свила пръсти към бягачия кораб. Някакъв устрем разбуди яростта на тялото ѝ, макар лишено от сърце и кръв. Тя се приведе напред, придавайки този устрем на дъсчената си снага. Това ѝ спечели шумното възхищение на екипажа.

— Виждаш ли? — победоносно извика Кенит, вкопчен в перилата на носа, край пенести пръски. — Това е в кръвта ти, дръзка моя! Знаех си! За това си създадена ти, а не да се тътриш с товари, както някоя селянка пренася кофа с вода. След тях! Виж, те те забелязаха! Погледни как трескаво изменят курса си! Само че това няма да ги отърве.

Уинтроу стоеше до капитана, също вкопчен в парапета. Ожесточението на насрещния морски вятър бе насълзило очите му, но

въпреки това юношата мълчеше. Той бе стиснал зъби, прехапал неодобрението си между тях. Но въпреки това оживените удари на сърцето му го издаваха. Кръвта му кипеше заради устрема на преследването. Цялата му душа очакваше с нетърпение залавянето. Пред себе си той можеше да скрива този ентусиазъм, но не можеше да го укрие от нея.

Кенит и Соркор не бяха избрали тази жертва произволно. Слуховете за *Мърморещ* бяха достигнали до помощника още преди седмици. И когато капитанът не бе показал признаци на последващо влошаване, Соркор сподели тези вести с него. Капитан Ейвъри, собственик на *Мърморещ*, се бе хвалил в столицата, а също и в други пристанища, че никой пират, без значение колко дързък и справедлив, няма да му попречи да търгува с роби. В един разговор с Вивачия Кенит бе определил тази му постъпка като глупава. Беше всеизвестно, че капитан Ейвъри превозва само изключително скъпи роби — образовани хора, подходящи за наставници, икономии и управители. Същата възискателност той проявяваше и към неживите стоки, които пренасяше: само от най-скъпите благоухания, напитки и сребърни украшения. Неговите клиенти в Калсид очакваха само най-доброто от него, без да се поколебаят да платят подobaващо.

Макар че корабът му представляваше изкусителна цел, при други обстоятелства Кенит не би се спрял на него. Защо да се занимава с бърз и въоръжен отлично кораб с дисциплиниран екипаж, при положение, че морето е пълно с по-лесна плячка? Само че Ейвъри бе проявявал прекалено голяма дързост, и бе я проявявал прекалено често. Подобна наглост не биваше да се подминава: Кенит също си имаше репутация, която да поддържа. И капитан Ейвъри бе сглупил да отправи предизвикателство.

Докато двете с *Мариета* притискаха плячката си, Вивачия си припомни думите на Уинтроу от миналата нощ. Той прямо бе обвинил Кенит.

— Той преследва този кораб, за да се сдобие със слава, а не защото се интересува от съдбата на пренасяните с него роби — рече той. — Другите подобни кораби пренасят много повече жив товар, при много по-ужасни условия. За Ейвъри съм чувал, че той не оковава робите си, а ги оставя да се движат свободно из отредените им помещения. Освен това той не пести храната, та стоката му да

пристигне в добро състояние и да му донесе добра печалба. Кенит ще нападне кораба му не от ненавист към робството, а в името на собствения си интерес.

Вивачия не отвърна веднага.

— Той не чувства подобни неща в моментите, когато размишлява за предстоящата битка — каза фигурата. И не се впусна в подробности, защото самата тя не бе напълно сигурна за състоянието на Кенит. В душата му оставаха заключени неща, които той не споделяше с никого. Затова тя неусетно промени темата. — А пък аз не мисля, че тези роби ще се радват по-малко на свободата си от хора, държани в окови и недоимък. Да не се опитваш да кажеш, че робството е приемливо, стига робът да получава добро отношение, като някакво скъпо домашно животно?

— Не, разбира се! — побърза да се възмути Уинтроу. Оттам насетне за Вивачия беше лесно да промени разговора в удобна посока.

Едва днес тя успя да назове емоциите, които отекваха у Кенит при споменаването на *Мърморещ*. Това беше вълнението от предстоящия лов. Малкият кораб, който бягаше пред тях тъй бързо, за Кенит представляваше неустойимо изкушение: тъй както някоя преливаща от живот котка би се впуснала подир пеперуда. Прагматикът в него не би се спрял на този съд, ала въпреки това Кенит не бе могъл да устои на предизвикателството.

Разстоянието между двумачтовия *Мърморещ* и Вивачия се смаляваше; в противоположност, вълнението на Уинтроу продължаваше да расте. Той многократно бе предупредил Кенит, че на борда на Вивачия не бива да бъде проливана кръв. Бе се опитал да обясни на моряка, че корабът завинаги би носил спомените на избитите, но не бе успял да предаде същинското бреме на тези дири. Ако Кенит не се вслушаше в него, ако допуснеше битката да прелее върху нейните палуби или, още по-лошо, ако избере да екзекутира пленници на борда ѝ, корабът нямаше да успее да го понесе. По-рано, когато Уинтроу бе отишъл да го моли да не използва Вивачия за пиратство, Кенит го бе изслушал с отегчен вид, а после сухо се бе осведомил за причината, поради която някой би избрал да залавя жив кораб, ако не за да го използва с подобна цел. Уинтроу избра да свие

рамене и да замълчи. Последващи молби само биха накарали Кенит да демонстрира властта си над момчето и кораба.

Моряците от *Мърморещ* бяха отрупали мачтите и работеха с трескаво отчаяние. И ако *Мариета* бе единственият им преследвач, те щяха да успеят да избягат. Ала живият кораб не само бе по-бърз от двумачтовия: Вивачия се намираше в позиция да изтласка плячката си в канала. За един кратък момент на Уинтроу му се струваше, че *Мърморещ* ще успее да се изплъзне и да навлезе в открити води. Но това не се случи. От борда на преследвания кораб долетя гневна заповед; съдът трябваше да намали скоростта си, за да не се вреже в брега. Само след минути Вивачия и *Мариета* го бяха притиснали от две страни. От *Мариета* полетяха абордажни куки, врязали се в палубите на пленения кораб.

Екипажът на *Мърморещ* пренасочи усилията си към отбрана. Моряците бяха добре подготвени: те запратиха огнени стрели, които се пръснаха върху палубата на *Мариета*, за да започнат да разливат пламъци. Междувременно отбранителите нахлузваха леки брони и приготвяха оръжията си с движения, които издаваха умение. Някои от другарите им, окачили лъкове на гърбовете си, бързо заемаха позиции сред въжетата.

Някои от пиратите от екипажа на *Мариета* се заеха да гасят пламъците с помощта на влажни платнища. Други отвърнаха на огъня, като задействаха катапултите. Дъжд от камъни се изсипа върху палубата на притиснатия кораб. И през цялото това време двата съда се приближаваха все повече и повече под опъна на въжетата. Край близкия борд на *Мариета* се бяха струпали нетърпеливи пирати, горящи от желание да се хвърлят на абордаж. По численост те надвишаваха моряците от *Мърморещ*.

Край бордовете на Вивачия също се бяха струпали пирати, но в качеството си на завистливи зрители. Те надаваха викове и насърчаваха другарите си. Онези от пиратите, които разполагаха с арбалети, се покатериха и започнаха да обстрелват *Мърморещ*. Това беше единственото им участие в битката, но и то се оказа смъртоносно. Бранителите трябваше през цялото време да помнят, че зад тях се намира и втори противник: съскащи стрели пронизваха онези, които си позволяха да забравят.

Кенит задържаше Вивачия досами сблъсъка, с нос, насочен към двата съда. Той стоеше на предната палуба, стиснал перилата, и говореше с тих, напътстващ глас. На моменти вятърът донасяше откъслечни думи до Уинтроу, но дочутото се оказваше достатъчно, за да потвърди, че тези думи са предназначени за Вивачия.

— Виж, онзи там, с червената кърпа, който първи скочи на чуждия борд. Това е Съдж. Той, негодникът му с негодник, на всяка цена иска да е първи. А на една крачка след него е Рог. Това хлапе боготвори Съдж, някой ден това ще докара смъртта му...

Фигурата кимаше в отговор на думите му и продължаваше да наблюдава случващото се. Тя бе стиснала юмруци, леко раздалечила устни във вълнение. Във възприятията ѝ Уинтроу долавяше смутено вълнение. Емоциите на екипажа, смесица от копнеж, завист и вълнение, се разливаха около нея. Кенитовата гордост към хората му се долавяше като отделна нишка.

Тази гордост бе основателна: с целенасочеността на мравки пиратите заливаха борда на *Мърморец* и изтласкваха бранителите. Вятърът и вълните приглушаваха крясъците и проклятията. По нищо не личеше Вивачия да осъзнава, че стрелите, изхвърчащи откъм собствения ѝ такелаж, пронизваха човешка плът. От тази дистанция клането представляваше пъстроцветен спектакъл. В него имаше блясък, драма и напрежение. Някакъв моряк полетя към палубата на *Мърморец*. Той се блъсна в една рея, изхлузи се и продължи да пада. Уинтроу потръпна, когато тялото се стовари върху палубата, а Вивачия дори не трепна. Тя бе насочила цялото си внимание към предната палуба, където капитанът на нападнатия съд се сражаваше със Соркор. Шпагата на капитан Ейвъри проблясваше като сребърна игла. Неговият противник бе по-едър и използваше две оръжия. Точно в този момент той отбиваше удара с късия меч в лявата си ръка и на свой ред атакува с меча в десницата си. Между двамата съперници танцуваше смърт. Очите на Вивачия сияеха.

Уинтроу хвърли бърз поглед към Кенит. Пиратският капитан бе разчел добре. От това разстояние Вивачия можеше да наблюдава вълнението на битката, без да се налага да влиза в съприкосновение със съпътстващите го ужаси. Кръвта не се лееше по нейната палуба, а вятърът отнасяше дима и крясъците на умиращите и ранените. Бавно, но сигурно пиратите завладяваха все по-голяма част от палубата —

като разширяващо се петно. Нищо не оставаше скрито от Вивачия, но в същото време тя оставаше само зрителка. Вероятно Кенит искаше да я накара да привикне към насилието.

— Отсреща умират хора — обяви Уинтроу. — Живи същества, умиращи сред ужас.

Вивачия го погледна само за момент. Кенит беше този, който отвърна.

— Те сами са виновни за онова, което ги сполита — изтъкна той. — Те сами са избрали да се занимават с това, знаейки, че съществува вероятност да умрат. Не говоря само за собствените си хора, които храбро се хвърлят срещу смъртта. Моряците от *Мърморец* очакваха да бъдат нападнати. Те предизвикаха това. Със своето перчене те подканиха тази съдба. Спомни си, че те имат леки брони, мечове и лъкове. Щяха ли да носят подобни неща на борда си, ако не очакваха сблъсък? Ако не знаеха, че заслужават да бъдат предизвикани? — Кенит се засмя гръмко. — Не — сам си отговори той. — Случващото се насреща не е клане, а сблъсък на воли. Дори би могло да се каже, че това е конкретна проява на вечния конфликт между справедливостта и нечестието.

— Там умират хора — упорито повтори Уинтроу. Той се опита да вложи увереност в думите си, но осъзна, че неговата увереност отстъпва пред убедителните думи на пирата.

— Хората непрекъснато умират — съгласи се пиратът. — Дори и в този момент, докато двамата с теб стоим на тази палуба, ние вече чезнем, вехнещи като летни цветя. Вивачия ще надживее всички ни, Уинтроу. Смъртта не е нещо лошо. Нима Вивачия не е приела в себе си няколко живота, за да се събуди? Запитай се: дали с всеки изминал ден тя наблюдава как живеем, или вижда как умираме? Всеки от тези отговори е верен. Болка и насилие съществуват — те са част от съществуването на всички създания и сами по себе си не са лоши. Сляпата свирепост на наводнение откъртва дърво от речния бряг, но почвата и водата, които приливът донася със себе си, компенсират. Двамата с моята дама се борим за справедливостта. За да отнесем злото, ние трябва да връхлетим устремно, дори и ако този устрем бъде придружен от болка.

Гласът му бе тих и плътен като далечен гръм. И също тъй сепващ. Уинтроу знаеше, че някъде из тази привидно безукорна логика

се крие непоследователност. Достатъчно беше да открие някоя от дирите ѝ, за да разтроши целия аргумент.

Той укрепил позициите си с една прочетена мисъл:

— Една от разликите между доброто и злото се крие в различието, че доброто е в състояние да изтърпи съществуването на злото и пак да просъществува. А злото винаги бива неминуемо победено от доброто.

Кенит се усмихна с разбиране и поклати глава.

— Уинтроу, ти дори не се вслушваш в нещата, които изричаш. Сам помисли над думите си. Що за добро би търпяло злото и би допускало то да се разгръща? Ето кое: доброто, което се грижи за удобството и безопасността си. Така то престава да бъде истинско добро и се превръща в заслепено самодоволство. Нима ние трябва да обърнем гръб на страданието в трюма на онзи кораб, казвайки: *„Ние тук сме свободни хора, те ще трябва да се оправят сами“*? Съмнявам се, че на това са те учили в манастира.

— Нямах това предвид! — възмути се Уинтроу. — Доброто изтърпява злото по начина, по който един камък изтърпява дъжда. Това не се равнява на съгласие или...

— Струва ми се, че битката приключи — прекъсна го Кенит.

Край бордовете на *Мърморец* излитаха тела. Този път никакви змии не изникнаха от водата: бърз и чист, този кораб не бе придобил подобен кортеж. Знамето му бе скъсано и на негово място се издигна червено-черният Гарванов стяг. Едновременно с това люковете бяха отворени и робите започнаха да излизат на палубата.

Кенит погледна през рамо.

— Ета, накарай ги да приготвят лодката. Възнамерявам да прегледам поредното ни завоевание. — Той погледна към Уинтроу. — Искаш ли и ти да дойдеш, момче? Може да ти се стори полезно със собствените си очи да видиш благодарността на онези, които спасихме. Възможно е да си промениш мнението за нещата, които правим.

Уинтроу бавно поклати глава.

Пиратът се засмя, а подир това продължи със сериозен глас.

— Все пак ще дойдеш с мен. Възнамерявам да те обуча.

Юношата подозираше, че в действителност капитанът иска да му попречи да разговаря насаме с Вивачия за гледката, на която бяха

станали свидетели току-що. Вероятно Кенит искаше тя да размишлява само над неговите думи.

Той стисна зъби, но въпреки това се обърна, за да се отправи към лодката. Все щеше да изтърпи.

Той остана шокиран, когато Кенит го прегърна през рамо. Отстрани изглеждаше, че пиратът търси опората му, но не това намерение се криеше в този жест.

— Научи се да губиш, Уинтроу. Освен това ти не губиш нищо, а в действителност печелиш онова, на което аз мога да те науча. — С широка усмивка пиратът го увери. — А има много неща, на които съм способен да те науча.

По-късно, когато двамата вече се намираха на борда на лодката и се отправяха към завладения кораб, Кенит се приведе към ухото му.

— В един момент дори камъкът отстъпва под постоянните капки на дъжда. В тази загуба няма нищо срамно за него.

Той го потупа по рамото и се намести доволно. Личеше, че гори от нетърпение да стъпи на борда на завоеванието си.

Вятърът донасяше до нея откъслечните звуци на флейта. Алтея вече бе оставила гората зад себе си и се спускаше по скалите. Тя се бе уговорила да се срещне с Брашън и Янтар по пладне при Парагон — тримата възнамеряваха да му съобщят новината заедно.

През цялото време тя се измъчваше от напрежение. Как ли щеше да реагира корабът?

С напредването й звуците се усилваха; те бяха прекалено произволни и неумели, за да се нарекат музика. Най-вероятно някое дете се учеше да свири на плажа.

Покрай тревогите си тя дори не бе осъзнала, че подобен дълбок звук не би могъл да долита от обикновена по големина флейта. По тази причина Алтея остана смаяна при вида на пастирската свирка, която Парагон надуваше.

Съсредоточаването подреждаше образа му по съвсем нов начин. Бръчките бяха изчезнали от челото му, положението на раменете вече не издаваше отбрана. Той изглеждаше съвсем различен от подозрителния кораб, с когото тя се бе сприятелила преди години. За

момент Алтея изпита ревност, че Янтар е съумяла да породи подобна промяна.

Нямаше съмнение, че огромната флейта е дело на бижутерката. Алтея поклати глава, признаваща този си недостатък: през всичките години познанство никога не ѝ беше хрумвало да му подарява нещо. Янтар му подаряваше играчки и дрънкулки, неща, които да предоставят занимавка за ръцете и ума му. Докато през цялото това време Алтея бе гледала на него единствено като на провалил се жив кораб. Тя бе привързана към него и го смяташе за личност, а не за предмет. И въпреки това гледаше на него по неизменим начин: кораб, който не се бе оказал достоен за оказаното му доверие; опасен съд, който никога повече нямаше да навлезе в морето. Янтар бе достигнала до онази част от него, представляваща оживено, макар и още незряло дете. На това се дължеше настъпилата промяна в духа му.

Алтея забави крачките си. Заради музиката си корабът не бе доловил приближаването ѝ.

Неговата фигура изобразяваше брадат воин със сурово лице, което нечия жестока ръка впоследствие бе обезобразила, отсичайки очите. Но в този момент лицето му изглеждаше по-скоро момчешко. Точно заради това му спокойствие младата жена се поколеба.

Тя пристигаше, за да му отнеме това простичко удовлетворение. И за да иска от него да стори онова, от което Парагон най-силно се плашеше. Какво щеше да означава тази промяна за него? За първи път тя същински се замисляше за начина, по който това пътуване би му се отразило.

Мисълта за Вивачия прогони и колебанието, и съчувствието. Парагон беше жив кораб, създаден да плава. Щом тя притежаваше възможността да го върне в отредената му стихия, той трябваше да изпитва благодарност.

Не ѝ се искаше да мисли за развой, в който той отново се обръща срещу екипажа си.

Тя надуваше миризмата на приготвяна храна: с напредването на лятото Янтар готвеше предимно на брега. На борда на кораба тя бе внесла промени, някои от които Алтея одобряваше, а други я изпълваха с ужас. Капитанската каюта блестеше, лакирана и смазана. Месингът блестеше. Опустошените шкафове и лавици бяха грижовно възстановени. Помещението ухаеше на ленено масло, терпентин и

пчелен восък. Вечер, когато тя запалеше фенер, цялата каюта заблестяваше с цветовете на мед и злато.

Повод за ужас ѝ даваше отворът, който тя бе оформила в пода, за да придобие достъп до трюма. И Брашън, и Алтея реагираха по сходен начин на това изменение. Янтар им обясни, че се нуждаела от по-лесен достъп до запасите си, само че това не ѝ донесе разбиране. Никоя капитанска каюта нямаше капак на пода. Дори и залостен и прикрит с килим, неговото съществуване пак дразнеше Алтея.

Янтар бе възстановила и други части на кораба. Печката в камбуза бе почистена и излъскана. Макар че жената готвеше предимно на брега, съдовете и продуктите тя съхраняваше тук. Интересно как ли бе привикнала към наклона на палубата?

Целият кораб бе почистен от пясъка. Ивиците мъх и водорасли, довлечени от вятъра и успели да се прикрепят, също бяха отстранени. Димът на пречистващи треви бе отстранил и насекомите, и влагата. Врати, прозорци и капаци прилепваха плътно.

Всички тези неща Янтар бе сторила преди съставянето на плана за Парагон. Това беше интересна подробност, само че Алтея не можеше да размишлява за нея сега.

— Парагон! — повика го тя.

Фигурата отпусна флейтата и се усмихна към нея.

— Алтея, дошла си да ме видиш?

— Да. Брашън и Янтар тук ли са?

— Къде другаде? — весело каза той. — Вътре са. По някаква причина на Брашън му скимна да проверява механизма на кормилото ми. Янтар също е с него. Двамата скоро ще се върнат.

— Флейтата ти е много хубава. Нова ли е?

Той придоби смутен вид.

— Не точно. Имам я от няколко дни, но още не съм се научил да свиря. Янтар каза, че това не е от значение, стига на мен да ми е приятно и звукът да ми харесва. И въпреки това аз искам да се науча.

— Тя е права. Освен това с течение на времето ще се научиш.

Крясъците на излитащи чайки накараха Алтея да извърне глава. В края на плажа бяха изникнали две жени, отпавили се към кораба. Следваше ги тлъстичък мъж.

Девојката се навъси. Тримата пристигаха прекалено рано; тя още не бе успяла да повдигне въпроса пред Парагон. В тази ситуация

му предстоеше да открие, че въпросът е бил решен без него...

Тя трябваше да намери Брашън и Янтар, преди да са достигнали останалите.

— Какво подплаши чайките? — попита корабът.

— Някакви излетници... Бих искала да пийна чаша чай. Ще имаш ли нещо против, ако се кача на борда и помоля Янтар да използвам котлето й?

— Винаги си добре дошла. Сигурен съм, че тя няма да има нищо против.

Подир това той безгрижно възобнови свиренето си. Алтея се почувства като предателка. Тя се покатери по въжената стълба (част от Брашъновия дял към обновлението) и се отправи към кърмата. Точно слизаше в трюма, когато дочу гласовете им.

— Струва ми се в добро състояние — казваше Брашън. — Само че е трудно да се определи, тъй като корабът е заседнал. Едва в свободно състояние ще можем да определим... Въпреки това едно смазване няма да му навреди. Клеф ще се заеме с това.

Макар и разтревожена, Алтея не можа да не се усмихне. Според самия Брашън момчето представляваше изключителна досада. И въпреки това то вече бе навлязло в ролята на юнга. Брашън му възлагаше всички дребни и лесни задачи, за които останалите нямаха време. А момчето не бе излъгало с твърдението си, че мореплаването не му е чуждо: то напълно се бе приспособило към живота на борда, макар и на заседнал в пясъка кораб. От своя страна Парагон бе свикнал с него бързо, дори по-бързо, отколкото хлапакът привикваше към живата фигура. Защото Клеф все още избягваше да разговаря пряко с Парагон. И още по-добре, реши Алтея, предвид тайната, която те укриваха от кораба.

Давад Рестарт не се оказа лесен за убеждаване. Пред Роника той отхвърляше каквото и да било знание за сделки, свързани с Парагон. Но тя бе непримирима в настояването си, че той знаел за различните предложения. Нещо повече, майка й бе настояла, че единствено Давад е в състояние да уреди тези тъй деликатни преговори.

Когато той най-накрая призна, че е действал като посредник при преговорите за продажбата на Парагон, Алтея напусна стаята, тласната от отвращението си. Та този човек беше Търговец, роден и раснал сред същите традиции като нея. Как бе могъл дори да си помисли за

подобна постъпка? Как можеше да падне толкова ниско, че да съветва близките на Парагон да се съгласят на подобна постъпка? В името на парите и престижа пред новодошлите спекуланти той бе предал наследството си.

Към отвращението ѝ се примесваше и болка. Това беше същият човек, който я бе вземал на гърба си като малка, който ѝ беше давал сладкиши, а на шестнадесетия ѝ рожден ден ѝ бе изпратил цветя — същият този човек се бе оказал предател.

Роника и Кефрия бяха довършили преговорите, които Алтея мислено бе преименувала на плащане на откуп. Самата тя не взе никакво участие. Тя отбягваше Давад, защото усещаше, че няма да смогне да се държи учтиво с него, а в същото време не искаше да го наскърби.

Тя преодоля остатъка от стълбата и обяви, едновременно със стъпването си:

— Другите идват. Майка вече се вижда от плажа. Боя се, че Търговецът Рестарт също се е присламчил. Надявам се, че той ще прояви благоразумието да задържи устата си затворена, но се съмнявам. Вие вече говорихте ли с Парагон?

През цялото време Алтея оставаше загледана в Янтар. Така беше по-лесно. Между нея и Брашън нямаше вражда, но нямаше и разбиране.

— Още не! — със стреснат вид отвърна приятелката ѝ. — Искях ти също да присъстваш. Не очаквах, че останалите ще пристигнат толкова рано.

— Подренили са. Но ние бихме могли да изпратим Клеф да ги пресрещне и да им каже да почакаат, докато им дадем знак.

Янтар се замисли за момент.

— Не. Мисля, че колкото по-скоро приключим, толкова по-добре. Той ще крещи и ще се цупи, но аз подозирам, че и тайно ще се радва. — Тя въздъхна леко. — Да вървим.

Алтея последва приятелката си обратно по стълбата, Брашън се изкатери последен. Вън те завариха Клеф да седи на един камък пред кораба. Лицето на хлапака бе зачервено от смях; той все още се опитваше да си поеме дъх. Повод за кикота му бяха специфичните звуци, които Парагон отправяше с помощта на флейтата си: удивително реалистично подобие на изпускане на газове. Той духваше,

възпроизвеждайки подобие, а после избухваше да се смее, подкрепян от дребния си събеседник. При излизането на тримата корабът повдигна ръка пред устата си, за да прикрие смеха, а хлапакът продължи да се превива и кикоти.

Алтея спря. Брашън също се засмя. Парагон извърна глава в тази посока и се ухили.

— Ето ви и вас.

— Да, ето ни и нас — потвърди Янтар. Тя се приближи към фигурата и се протегна нагоре, за да докосне ръката му. — Парагон, искаме да говорим с теб за нещо важно. За нещо много важно.

Веселието изчезна от лицето му, а на негово място изникна колебание.

— За нещо лошо?

— За нещо добро — продължи Янтар с успокояващ глас. — Поне така смятаме ние.

Тя погледна към двамата си спътници, сетне се извърна към плажа. Алтея проследи взора ѝ. Майка ѝ и Еймис Лъдчънс скоро щяха да пристигнат.

— За една възможност да сторим нещо добро, с твоя помощ. Без теб не бихме успели.

— Аз не съм дете — рече корабът. — Говори направо. — Личеше, че неспокойството му нараства. — За какво бих могъл да помогна?

Янтар нервно прокара длан през лицето си. Тя отново погледна към Брашън и Алтея, преди да продължи.

— Зная, че не си дете. И освен това зная, че не подходах добре, но това е защото се боя от отказа ти, Парагон. Ето за какво става въпрос. Ти знаеш за Вивачия, живия кораб на Вестритови. Знаеш, че тя е била заловена от пирати. Чувал си ни как обсъждаме това, как се чудим какво бихме могли да сторим. Ето какво. Алтея иска да я спаси. Дватамата с Брашън също искаме да отидем.

Тя си пое дъх.

— Ние искаме ти да ни отведеш там. Как ти се струва това?

— Пирати — промълви той. И почеса брадата си със свободната си ръка. — Не зная. Не зная... Аз ви харесвам. Харесва ми да бъда с вас. Никой кораб не бива да остава при пиратите. Те са отвратителни създания.

Алтея отърси част от отвратителната скованост, вцепенила дъха ѝ. Всичко щеше да бъде наред.

— Лъдчънсови съгласиха ли се да ме отведат там?

Брашън нервно прочисти дъх. Янтар погледна останалите двама, ала никой от тях не се отзова на подканата ѝ.

— Те ще ни позволят да те отведем там — рече тя.

— Но тогава кой... Да не искаш да кажеш, че ще плавам без член на семейството си? — смая се корабът. — Никой жив кораб не плава без свой близък.

Този път Брашън се обади:

— Аз ще бъда с теб, Парагон. След всичките тези години на познанство ти си като мой роднина. Това устройва ли те?

— Не. Не, Брашън. — В гласа на кораба се долавяше нервност. — Аз наистина те харесвам, но ти не си мой родственик. Ти си мой приятел, но не и роднина. А аз не бих могъл да плавам без роднина на борда си. — Тук той тръсна глава. — Моите близки не биха допуснали това да ми се случи. То би било все едно да кажат, че се отказват от мен завинаги, че от мен не би имало полза. Не.

Парагон стисна флейтата си с две ръце, но те въпреки това трепереха.

Роника и Еймис Лъдчънс бяха спрели. Еймис стоеше загледала в Парагон, скръстила ръце и стиснала устни. В тези жестове Алтея съзираше и отхвърляне, и отричане. Поне корабът не можеше да ги види...

Зад двете жени Давад пуфтеше в опита си да ги настигне.

— Парагон... — поде Алтея. — Моля те, изслушай ме. Минали са години от времето, в което на борда ти е имало представител на рода Лъдчънс. Извън нашето присъствие, ти си бил сам. И въпреки това ти си оцелял. Защото си различен от повечето живи кораби. Ти имаш усещане за личност, отделно от близките си. Научил си се да бъдеш... независим.

— Оцелях, защото не можех да умра! — неочаквано изрева той. Ръката му повдигна флейтата високо, сякаш в подготовка за удар. Но удар не последва, вместо това, с демонстративно и овладяно движение, Парагон се пресегна през рамото си, за да остави безценния музикален инструмент върху палубата. — Моят живот е болка, Алтея. Живот на ръба на лудостта! Нима мислиш, че аз не зная това? Аз научих, че...

Не, аз нищо не научих. Открих единствено, че трябва да продължавам да съществувам. И затова продължавам да съществувам. Разяжда ме празнота, която никога не се насища. Тя поглъща дните ми, ден по ден, миг по миг, и с всеки изминал ден аз ставам все по-малък, но въпреки това никога не угасвам.

Той избухна в налуден смях.

— Ти казваш, че аз имам личност, която е отделна от близките ми? Да, това е така, и още как. Тази личност има нокти и зъби, тя прелива от мъка и гняв. Аз не бих се поколебал да разкъсам целия свят, стига това да ми гарантира, че сред настъпилото Нищо аз също се спра да съществувам!

Тези думи той изричаше с все по-голямо ожесточение, а в края им, когато гласът му бе придобил силата на рев, Парагон отметна глава и изкрещя. Писькът бе нечовешки висок, непоносимо тъжен. Алтея притисна длани над ушите си.

С периферното си зрение тя видя как Еймис Лъдчънс се обръща и побягва. Роника я догони и сграбчи ръката ѝ. Алтея не можеше да чуе думите на майка си, но по жестовите и по лицето ѝ можеше да предположи. Давад вече беше се изравнил с тях, клатеше глава и бършеше челото си с копринена кърпичка.

Младата жена осъзнаваше какво се бе случило току-що. Еймис Лъдчънс бе променила решението си, с което Алтея бе изгубила единствения си шанс да спаси Вивачия. Тя не би се чувствала тъй съкрушена, ако можеше да си внуши, че Парагон е спечелил, само че това беше невъзможно. Лъдчънсови нямаше да продадат родовия си кораб, но нямаше и да плават с него. Парагон щеше да остане завинаги на този бряг, гаснещ сред лудостта си.

Дали и на самата Алтея не предстоеше подобна съдба?

Янтар бе застанала съвсем близо до Парагон. Опасно близо. Тя бе отпуснала ръка на корпуса му и тихо разговаряше с него. Той не ѝ обръщаше внимание, заровил брадато лице сред дланите си. А раменете му се тресяха като на неутешимо дете.

Клеф също се бе приближил, удивено загледан в ридаещата фигура. Той бе захапал долната си устна, стиснал юмруци.

— Парагон! — изкрещя Еймис Лъдчънс.

Фигурата повдигна глава и се послуша.

— Кой е там? — рязко попита той. И прокара ръка по бузите си в опит да изтрие несъществуващите сълзи. Видно беше, че той не иска да издава мъката си пред непознати.

Жената изрече името си. То прозвуча като оправдание. Кичури от сивеещата ѝ коса бяха изскочили изпод шапчицата ѝ, шалът ѝ се развяваше. Тя не каза нищо повече, а остана да изчаква реакцията на кораба.

Парагон бе придобил смаян вид. Едва третият му опит да изрече нещо се оказа успешен.

— Защо си дошла?

Гласът и тонът му бяха изненадващо сдържани, принадлежащи на мъж, а не на момче. От него се излъчваше мъка.

Следващият дъх му донесе още повече спокойствие. С него той продължи:

— Защо, след всичките тези години, идваш да говориш с мен?

Явно това му поведение я покърти повече от каквито и да било крясъци.

— Те вече са ти казали, нали? — запита Еймис.

— Какво да са ми казали?

Жената се напрегна.

— Аз те продадох.

— Невъзможно е да ме продадеш. Аз съм част от семейството ти. Нима би могла да продадеш дъщеря си? Или сина си?

Еймис Лъдчънс поклати глава.

— Не — прошепна тя. — Не бих могла. Не бих могла, защото ги обичам, те също ме обичат. — Жената повдигна очи към него. — Докато за теб това не се отнася.

Подир това тя избухна неочаквано.

— Откакто се помня, ти си срамът и бремето на семейството ми. Аз дори не съм била родена по времето на последните ти пътувания, но трябваше да израсна сред мъката на мама и баба. Ти си изчезнал, отнасяйки със себе си мъжете от нашето семейство. Защо? За какво си искал да ни накажеш? Достатъчно е било просто да не се върнеш. Тогава поне близките ми биха могли да се чудят. Поне биха могли да си представят, че корабът е потънал или се е разбил на някой остров, където екипажът още е жив. А ти си избрал да се върнеш, за да

покажеш на семейството ми, че отново си убил мъжете, намирали се на борда ти, и си оставил жените да скърбят.

— Ти се намираш на този бряг от тридесет години! Тридесет години постоянен укор към семейството ми, символ на нашия позор. Всеки кораб, който навлиза или напуска пристанището, те вижда заровен тук. В града няма човек, който да не притежава собствено мнение за причините за случилото се. И повечето от тези мнения хвърлят вината върху нас. Според тях ние сме алчни, себични, неразумни, безсърдечни. Някои казват, че сме си заслужили онова, което ни е сполетяло. Във всеки случай докато ти си тук, ние не можем да си простим, нито да забравим. Много по-добре би било, ако те няма. Тези хора са склонни да те вземат, а ние сме повече от склонни да се отървем от теб.

Нейните отровни думи заливаха всички им. Алтея стоеше смаяна под този порой на злост. А жената продължаваше да крещи, изцъклила очи в настървението си. Може би Парагон не беше луд, а просто демонстрираше родова черта...

— Преди теб ние бяхме влиятелно семейство. Ти трябваше да представляваш върха на нашия напредък, парагонът на нашия успех. Вместо това ние пръснахме богатствата си, за да те изплащаме, а в замяна ти ни донесе единствено отчаяние и мъка. Защо мълчиш? Няма ли поне да се защитиш, да отречеш? Хайде, говори, славни корабе! Защо? Защо се обърна срещу тях? Какво те накара да избиеш нашите мечти, нашите надежди, нашите мъже?

Най-сетне тя замлъкна, изтощена от крясъците си и силата на проявеното чувство. До нея Роника Вестрит изглеждаше отвратена. Но най-стряскащо бе изражението на Давад Рестарт. Той имаше смутен вид, ала въпреки това в очите му светеше увереността на човек, получил доказателство за дълго оспорваната си правота.

— Дъждовната река — тихо каза той. — Нищо добро не е дошло от водите на Дъждовната река. Отровна магия, коварна болест. Това е всичко, което...

— Млъкни — просъска Янтар. — Млъкни и си върви. Той вече знае. Ето, вземи, всичко е твое. Всичко което имам, в замяна за него. Както обещах.

Тя свали от врата си кожена връв с нанизан ключ и я хвърли към краката на Давад. С чист звън ключът отскочи от един камък и се вряза

в пясъка. Търговецът с мъка се приведе, за да го прибере.

Алтея разпозна едрия ключ от магазинчето на Янтар.

Еймис Лъдчънс все така оставаше загледана в кораба. По сбръчканите ѝ бузи личаха сълзи, но тя не ридаеше, а безмълвно се взираше в Парагон, стиснала устни.

Парагон бе скръстил ръцете си, а главата си бе отметнал по посока на морето, към хоризонта. Той също бе стиснал челюсти. В този момент той приличаше на фигура от обикновено дърво.

Давад хвана Еймис Лъдчънс за ръката и я задърпа.

— Да вървим, Еймис, ще те заведа до дома. После ще отида, за да се погрижа за обезопасяването на магазина. Току-що ти успя да извлечеш добра полза от лоши условия. Като всички ни. Желая ти приятен ден, Роника, поздрави и на теб, Алтея. И помнете, че тези преговори не започнаха с мен.

— Ще запомним — сухо каза Алтея. Тя не остана да ги съпровожда с поглед.

Не, тя се бе загледала в застиналия кораб, разяждана от вина. Тя просто бе приела за даденост, че Еймис Лъдчънс ще убеди Парагон да тръгне с тях. Защо? Та упоритостта на Лъдчънсови бе пословична. Какви основания бе имала Алтея да смята, че Еймис няма да я прояви към изоставения кораб?

Всичко започваше да ѝ се струва една огромна лудост — не просто случилото се току-що, а и цялото начинание. Да се отправи на борда на обезумял кораб, за да намери и да си върне семейния съд. Това беше начинание за глупак. Само безумец би повярвал, че подобно дело има шанс да успее.

— Тя си отиде, Парагон — тихо го повика Янтар. — Всичко ще бъде наред. Това е за добро. Ти ще бъдеш с хора, които се грижат за теб. Отново ще се озовеш сред вълните, където е мястото на един кораб. И ще се завърнеш като герой. Тогава целият град ще осъзнае ценността ти, дори и семейството ти. Парагон?

Клеф предпазливо пристъпи иззад Брашън, доближи се до кораба и срамежливо отпусна ръка върху корпуса му.

— Поняко'а — каза момчето, обърнало глава към фигурата над него — чойек сам тря'а д' си биде с'мейство. Когат' никой друг н' ти ѝе останал.

Парагон не каза нищо.

Мърморец се намираше сред най-добрите съдове, пленявани от Кенит, и то на челно място. По време на издигането си върху палубата пиратът можа да затвърди това по-рано образувало се впечатление.

На борда на завладения съд Ета вече го чакаше, готова да му подаде патерицата. Кенит я пое с двойно задоволство: това не само бе първата му значителна победа след оздравяването, а и Уинтроу получаваше възможност да я оцени. Удивлението на стоящото до него момче бе почти осезаемо. Да, нека хубавичко огледа скъпия кораб и да си промени мнението за капитан Кенит. Нима младият Уинтроу смяташе, че има насреща си някакъв еднокрак негодник, годен да преследва единствено вмирисани робски кораби? Нека разглежда, за да се убеди, че Кенит е един от най-добрите пирати, някога плавали из тези води.

Това му задоволство намери израз във великодушие към провелите абордажа и особено към Соркор. Когато заместникът, още с окървавени ръце, забърза да докладва, Кенит го смая, като дружески го потупа по рамото и обяви:

— Отлична работа и първокачествено изпълнение! Има ли заложници?

Соркор се усмихна широко, зарадван от рядката похвала.

— Само от офицерския състав, капитане. Бяхте прав: техните хора бяха колкото моряци, толкова и бойци. Никой от тях не пожела да се предаде, макар че на два пъти им дадох шанс. Жалко е, че не се съгласиха. Сред тях имаше умели момчета. Но в крайна сметка на палубата останаха единствено онези, които дойдоха с мен. — И Соркор се усмихна в отговор на шегата си.

— А къде са офицерите?

— В трюма, заключени. Заместник-капитанът отнесе два лоши удара по главата, но ще се оправи. Долу има и прекрасна плячка... Робите са добре. Някои от тях още са сепнати от внезапната промяна, но бързо ще се осъзнаят.

— Загуби? — запита Кенит, който вече накуцваше по палубата на пленения съд.

Соркоровата усмивка посърна.

— По-сериозни от очакваното, сър. Както казах, имахме насреща си опитни бойци, които отказваха да се предадат. В боя изгубихме Клифто, Марл и Бъри. Кимпър остана без едно око. Има и още неколцина ранени, но по-леко. На Опал му порнаха лицето, чак зъбите му се виждат. Той щеше да полудее от болка, затова го изпратих обратно на *Мариета*.

— Опал. — Кенит се замисли за момент. — Прати го на борда на Вивачия. Уинтроу ще се погрижи за него, той е умел лечител. Но аз забелязвам, че ти не каза нищо за себе си, Соркор.

Едрият пират се ухили и махна с ръка към окървавения си ляв ръкав.

— Той имаше само едно оръжие, а пак успя да ме пореже. Срамувам се от себе си.

— Това не означава, че и ти не заслужаваш лечение. Къде е Ета? Ета, момичето ми, погрижи се за раната на Соркор. Уинтроу, ти ела с мен. Да разгледаме набързо онова, което спечелихме днес.

Никак не беше набързо: Кенит преведе момчето из всички складови помещения. Той му показваше гоблени и килими, обвити в платнище. Разгръщаше пред него бъчви с кафе на зърна и сандъчета с чай, дебели снопчета омайни билки, пренасяни в глинени съдове, и лъскави макари златна, червена и пурпурна нишка. Кенит обясни, че всички тези неща са осигурени от търговията с роби. Макар и красиви, те бяха заплатени с чужда кръв. И освен това се осведоми дали е справедливо хора като Ейвъри и поддръжниците му да задържат приходите от недостойните си дела?

— Докато робството носи печалба, търговия с роби ще има. Тъкмо алчността бе накарала баща ти да се включи в тази игра. Тя се оказа и негово падение. А аз възнамерявам да доведа падението на всички, които търгуват с жива плът.

Уинтроу бавно кимна. Кенит не беше сигурен, че изразеното съгласие е искрено, но пък това нямаше значение. Докато той можеше да изрежда справедливи причини за постъпките си, момчето трябваше да се съгласи с него. Така за Кенит щеше да бъде по-лесно да привлече Вивачия на своя страна.

Той прегърна юношата през рамо и предложи:

— Да се връщаме обратно. Искан да ти покажа тези неща и лично да чуеш от Соркор, че сме предоставили на тези негодници

шанс да оцелеят. Какво друго бихме могли да сторим?

С тези думи Кенит смяташе, че е довел до успешен край целта си. Уви, при завръщането обратно на палубата го чакаше проблем — под формата на три робини, които забързаха към него. Ета не им позволи, а пристъпи пред тях, отпуснала ръка върху ножа си. Трите останаха да треперят под погледа на капитана.

— Имаме малък проблем — обърна се Ета към него. — Тези трите настояват, че не искат да бъдат освобождавани. Искат да бъдат откупени заедно с капитана и заместника му.

— И на какво се дължи това им нежелание? — запита Кенит с хладен, но учтив глас, и същевременно огледа робините. Всички те бяха красиви жени, млади, с гладка кожа. Татуировките им бяха съвсем бледи и дребни, почти незабележими в светлината на слънцето.

— Глупавите кучки смятат, че е по-добре да си останат робини, отколкото сами да изградят бъдещето си в Заграба. Свикнали са да бъдат държанки на богати мъже.

— Аз съм поетеса, а не курва — гневно се обади една от жените. — Капитан Ейвъри ме закупи специално за Сеп Кордор. Той е заможен благородник, който се ползва с репутацията на добър господар. Ако отида при него, той ще се грижи за мен и ще ми позволи да се занимавам с изкуството си. Ако остана с вас, кой знае с какво ще трябва да се захвана, за да се прехранвам. Дори и ако по някакво чудо продължа да творя, що за публика бих имала в едно средище на отрепки?

— Явно би предпочела да съчиняваш стихове пред змиите? — безгрижно предложи Ета. Тя изтегли ножа си и допря върха му до корема на жената.

Поетесата не трепна. С отметната глава тя продължаваше да се взира към Кенит.

— Вие двете също ли пишете стихове? — обърна се капитанът към другите робини. Те поклатиха глави.

— Аз съм тъкачка — отвърна едната с дрезгав глас.

— Аз владея лечебен масаж — каза другата в отговор на Кенитовия поглед.

— Нека да позная... и трите сте предназначени за Сеп както там му беше името?

Веселият тон на Кенит накара очите на Ета да заблестят. Тя леко увеличи натиска върху ножа си, за да накара първата робиня да отстъпи. Другите две кимнаха.

— Тъй. — Пиратът престана да им обръща внимание и махна с ръка. — Ето какво прави робството, Уинтроу. Един богаташ купува талантите им за своя собствена угода. Той ги купува, а те дори не знаят, че са курви. Някоя от тях не прояви достатъчно гордост да ни каже името си. Те вече са станали собственост на своя господар — пристигането в дома му е само формалност.

— Какво ще правим с тях? — подвикна Ета подире му.

Кенит въздъхна.

— Те желаят да си останат робини. Така да бъде, отведи ги при останалите, за които ще поискаме откуп. Сеп Кордор вече е платил за тях. Възможно е да плати повторно. — В този момент той бе спокоен от вдъхновение. — Парите, които получим от тях, ще разделим сред онези от робите, които избрах за свобода. Това ще им помогне да започнат новия си живот.

Макар и изненадана от чутото, Ета все пак успя да кимне, преди да отведе робините. Кенит се обърна към Уинтроу.

— Както виждаш, аз не използвам принуда. Няма да принуждавам нито теб, нито Вивачия. Мисля, че ти и сам виждаш: аз не съм противният пират, за когото ме смяташе.

Двамата се отправиха обратно към въжения стол, довел капитана на борда. По пътя Кенит отново заговори:

— Някога представял ли си си какво би било да притежаваш собствен кораб? Някакъв бърз и повратлив съд, като този?

Уинтроу не отговори веднага, а най-напред се огледа.

— Този кораб е прекрасен, но аз не бих се чувствал щастлив като капитан. Ако получех свободата си, бих се завърнал в манастира.

— Свободата си...? Уинтроу, тази татуировка върху лицето ти не означава нищо за мен. Нима ти все още смяташ себе си за роб? — престори се на смаян Кенит.

— Не. Една татуировка не ме прави роб — съгласи се Уинтроу. За момент той затвори очи. — Моята собствена кръв е тази, която ме приковава към Вивачия почти със същата неизменност като верига. Връзката между двама ни става все по-силна с всеки изминал ден. Струва ми се, че пак бих могъл да я напусна и да откроя цялост в

живот, отдаден на Са. Ала това би била себична постъпка, дело, което завинаги би оставило в нея празнина. Не бих могъл да намеря спокойствие, докато зная, че съм я оставил.

Пиратът наклони глава.

— И си сигурен, че тя никога не би приела мене вместо теб? Защото аз искам онова, което би направило и двама ви щастливи. За теб това означава завръщане в манастира, стига то да не съкруши духа на кораба.

Момчето бавно поклати глава.

— На борда й трябва да присъства някой от семейството ни. Човек, който е свързан с кораба. Само това би спасило Вивачия от лудост.

— Разбирам — меко каза Кенит. — Това ни поставя в трудно положение. — Той утешително потупа събеседника си по рамото. — Но може би аз ще измисля нещо, което ще удовлетвори всички ни.

Трите кораба не останаха дълго на мястото на битката: Кенит искаше да ги отдалечи. Той обясни на Ета, че откупът бива изплащан най-бързо, когато искането му бива предшествано от период на несигурност. По тази причина *Мърморещ* щеше просто да изчезне за известно време. И по тази причина той, обграден от Вивачия и *Мариета*, се отправяше към Заграба.

В пиратското градче Кенит възнамеряваше да изтъкне плячката и пленниците си. Сетне, след около месец, той щеше да изпрати съобщение до Калсид, че корабът и оцелелите подлежат на откупуване. За товара той щеше да се погрижи лично.

Ета не бе пропуснала да разгледа платовете и да си избере мостри. Сега тя отново пригладваше тъканта, обгърнала скута ѝ, и вдяваше още конец.

Беше нощ. Кенит лично бе застанал на кормилото: факт, който Ета се стараеше да забрави. Предвид цялото време, което той бе прекарал в разговори с кораба, в този момент му се полагаше почивка. Изминалият ден се бе оказал тежък за всички им.

Съгласно нареждането, тя се погрижи да зашие раната на Соркор. През цялото време едрият помощник стоеше неподвижно,

стиснал зъби в болезнена усмивка. Тази работа никак не беше приятна, но поне той не крещеше като клетия Опал.

Опал бе доведен на борда на Вивачия, за да бъде излекуван. През цялото време, докато биваше прикован на палубата, той се мятеше като осъден. Върхът на меч бе разкъсал бузата му в белег, оголващ и носа. Този разрез трябваше да бъде защит, иначе той нямаше да може да се храни нормално. По онова време вечерта още не се бе спуснала; екипажът окачи фенер над него.

Сред робите от *Мърморещ* имаше хирург, който по молба на Уинтроу Кенит бе наредил да повикат. Въпреки това Опал отказваше да позволи на когото и да било да докосне раната му. Когато Уинтроу се опита да задържи бузата, за да може хирургът да я зашие, юнгата изпищя и не спря да мятта глава, докато останалите не се отказаха. Хирургът реши, че трябва да му пусне кръв, за да намали силата на болката — този процес се повтори, докато Опал не отмаля. Известно време Ета наблюдаваше, а Кенит стоеше при носа и обясняваше процеса на кораба. Болката, която момчето изпитваше, той обясни като необходима за излекуването му. Кенит я сравни с убийствата по нужда, с които той очистваше водите от превозвачите на роби. Уинтроу се навъси при тези му думи, но не каза нищо, прекалено зает с кръвопускането. Към цялата операция той бе пристъпил с голяма грижливост и бе застлал дебел слой платнище, за да не попада кръвта върху палубата на живия кораб.

В един момент дрезгавите викове на Опал заглъхнаха, а лечителите му отново посегнаха към иглите. От този момент нататък той никога нямаше да притежава предишната си красота, но поне щеше да се храни нормално. Това беше първият му абордаж; жалко, че беше го споходил лош късмет.

Ета привърши с последните бодове от подгъва. Тя разкъса конеца, изправи се и освободи полата си. Дрехата се свлече край краката ѝ, обгръщайки ги с червенина. Тя пристъпи в новата си творба, издърпа я нагоре и я пристегна около кръста си.

Тя не знаеше същинското название на тази тъкан. Платът се отличаваеше с грапава текстура, която пръстите ѝ усещаха по удивителен начин. Цветът му бе зелен, но при движение разливаше светлината върху себе си. Но най-приятен бе самият допир. Тя повторно приглади полата по бедрата си. Платът леко прошумоля.

Усещането определено щеше да се хареса на Кенит — в онези моменти, които той си позволи да се съсредоточи върху него.

В последно време въпросните моменти бяха далеч по-редки от очакваното...

Тази мисъл я накара да поклати глава към образа си в огледалото. Неблагодарница. Съвсем неотдавна той бе лежал безсилно, изгарян от треска. Тя трябваше да се радва, че той изобщо е възстановил мъжките си желания — бе чувала, че някои осакатени ги изгубват.

Ета взе една от четките си и започна да я прокарва през косата си. Тя я пускаше дълга, скоро щеше да стига раменете ѝ. Тя си представи ръцете му, заровени в нея, и тежестта му, притискаща тялото ѝ. Първите тръпки не закъсняха. В предишния си живот тя никога не бе си помисляла, че някога ще изпитва подобно усещане; че някога ще копнее за чуждия допир, вместо да се моли той да приключи по-бързо.

Но пък тя не бе си представяла, че ще доживее да ревнува от един кораб. Глупаво...

Тя повдигна глава, за да напарфюмира шията си. Парфюмът, на който се спря пробно, беше нов, също донесен от *Мърморещ*. Сладостна и остра миризма. Да, него щеше да използва.

Ета реши, че трябва да има повече вяра на Кенит. Сякаш той не си имаше достатъчно проблеми, та трябваше да се съобразява и с ревността ѝ? Да, глупава ревност. Това беше кораб, а не жена.

Тя се зае да подрежда каютата. Любимият ѝ винаги рисуваше или пишеше нещо. Ета обичаше да го наблюдава — в моментите, в които той ѝ разреши. Обичаше, защото ѝ беше приятно да вижда тази проява на умение. Писецът му се движеше с бързина, чертаещ символи.

Ета се спря да разгледа някои от разгърнатите на масата свитъци, преди да ги прибере. Как ли Кенит запомняше значението на всички тези символи? Явно това беше мъжко умение...

Откъм палубата долетя заповедният глас на Бриг. Почти веднага след това котвата започна да се спуска. Значи корабът спираше за през нощта. Още по-добре.

Тя тръгна да търси Кенит. За начало се отправи към предната палуба. Там откри Уинтроу, седнал на дъските край Опал.

Ета погледна към ранения юнга. Шевовите притискаха краищата на раната един към друг; те не бяха особено красиви, но вършеха

работа.

Тя приклепна, за да докосне челото му. При това получи възможност отново да чуе приятното шумолене на полата си.

— Кожата му е много студена — отбеляза жената.

Уинтроу погледна към нея. Той изглеждаше по-блед и от Опал.

— Зная — отвърна юношата и се постара да завие по-плътно своя пациент. По-скоро на себе си, той добави: — И изглежда толкова слаб. Сигурен съм, че хирургът стори всичко по силите си. Но ми се иска нощта да беше по-топла.

— Защо не го отнесеш долу?

— Мисля, че за него е по-добре да остане тук.

Ета наклони глава.

— Вярваш, че корабът ти ще го излекува?

— Не и тялото му. Но тя е способна да подхрани духа му, а от своя страна това помага на тялото.

Жената се изправи бавно, но задържа погледа си върху него.

— Мислех, че това е работа на твоя Са — отбеляза тя.

— Така е.

В този момент тя можеше да му се подиграе, да се поинтересува защо му е бог, след като си има вълшебен кораб. Вместо това Ета каза:

— Върви да се наспиш. Изглеждаш изтощен.

— Изморен съм, но ще остана с него. Не ми се струва удачно да го оставям сам.

— Къде е лекарят?

— На борда на *Мариета*. Там също има ранени. Тук той стори всичко, което зависеше от него. Сега всичко зависи от Опал.

— И от твоя кораб. — Този път тя не можа да се сдържи. — Виждал ли си Кенит? — додаде жената, докато се оглеждаше.

Уинтроу погледна към носа. Ета се нуждаеше от миг, за да различи силуета на Кенит, защото той се намираше в сянката, обгърнала и фигурата.

Ета се поколеба. Тя нямаше навика да го безпокои, когато той разговаряше с кораба. Но след като изрично се беше поинтересувала за него, тя не можеше просто да се оттегли. Затова подмина Уинтроу и болния и с небрежен вид застана на носа.

Известно време Ета запази мълчание, загледана в очертанията на близкия бряг. За място на нощувка Кенит бе избрал заливчето на един

от малките острови. *Мърморец* се поклащаше наблизо; отвъд него личаха очертанията на *Мариета*. От корабите долитаха малко светлини, ала тези отблясъци потрепваха във водата. Вятърът бе стихнал до лек повей сред въжетата. Толкова близо до брега уханието на дървета и треви се примесваше с дъха на солената вода.

— Днес атаката мина добре — заговори Ета.

— Да не намекваш, че не съм видял?

В думите на Кенит тя долови известна хапливост.

— Ще използваш ли същата тактика отново? С този канал?

— Може би. — Тонът и лаконичният отговор сложиха край на усилията ѝ да поведе разговор.

Фигурата мълчеше, ала самото ѝ присъствие смущаваше Ета. Искаше ѝ се да се намираха на борда на *Мариета*. Там тя можеше да се приближи до Кенит и да го накара да усети присъствието ѝ. Този кораб беше като някаква възрастна придружителка. Дори и в уединението на капитанската каюта Ета усещаше чуждо присъствие.

В търсене на утеха тя отново прокара ръка по полата си.

— Преди да бъдем прекъснати — каза Вивачия, — с теб обсъждахме планове за предстоящите дни.

— Да — отстъпи Кенит. — Призори ще отплаваме към Заграба. Нужно ми е подходящо място, където да оставя *Мърморец* до изплащането на откупа. Освен това искам да стоваря освободените роби колкото се може по-скоро. Още едно основание да поемем натам.

Двамата не ѝ обръщаха внимание. Ревността на Ета кипна, но тя остана.

— А ако се натъкнем на други кораби? — продължи фигурата.

— Тогава ще бъде твой ред — тихо каза Кенит.

— Не съм сигурна, че съм готова. Все още не зная, защото... Всичката тази кръв. Всичките тези страдания. Човеците са изключително податливи на болка.

Кенит въздъхна.

— Не биваше да пренасям Опал на борда. Просто се тревожех за него, исках го близо до себе си. Не очаквах, че ти ще имаш нещо против.

— Нямам — побърза да го увери Вивачия.

Кенит продължи, подминал репликата ѝ:

— На мен също не ми беше приятно да наблюдавам страданията му. Но що за човек бих бил, ако просто им обърнех гръб? Нима бих могъл да презра човек, който се е изложил на риск заради мен? В продължение на четири години моят кораб бе единственият дом, който Опал познаваше. Днес той поиска да участва в битката... Как ми се иска Соркор да не му беше позволил! Зная, че момчето е искало да ме впечатли.

Той замълча за момент.

— Бедният хлапак. Макар и млад, той пак е готов да рискува всичко в името на онова, в което вярва. — Следващите му думи бяха изречени с още по-голямо усилие. — Боя се, че ако се стигне до най-лошото, аз ще съм отговорен за смъртта му. Ако не бях подемал тази кауза...

Тук Ета не можа да се сдържи. Тя никога не бе чувала Кенит да изрича подобни думи. Не беше подозирала, че той таи подобна болка в себе си. Тя пристъпи по-близо до него и го хвана за ръката.

— Мили, не е справедливо да се измъчваш заради това — тихо каза тя. — Не бива да се нагърбваш с такава отговорност.

За момент той застина, като наскърбен. Фигурата я изглежда остро. Тогава Кенит се обърна към нея и, отново смайващ, отпусна глава върху рамото ѝ.

— А кой би го сторил? — морно попита Кенит. — Кой, ако не аз?

Сърцето ѝ се изпълни с нежност към силния мъж, който неочаквано диреше подкрепата ѝ. Ета повдигна ръка към тила му и го погали по косата.

— Всичко ще бъде наред. Ще видиш. Мнозина те обичат и ще те следват. Не бива да поемаш цялото бреме върху раменете си.

— Какво ли бих правил без тях? Без тях бих бил загубен. — При тези думи раменете на Кенит трепнаха за момент, като от хлип. Той прикри това с кашлица.

— Капитане — разтревожено се обади Вивачия, — аз не исках да кажа, че не споделям идеалите ти. Казах само, че не съм сигурна дали съм готова да...

— Всичко е наред. Не, наистина няма проблем. — Тонът му, макар и учтив, пак я прекъсна. — Все пак двамата с теб се познаваме отскоро. Нямам основания да искам от теб да поемаш моите рискове.

Желая ти лека нощ, Вивачия. — Той си пое дъх. — Мила ми Ета, боя се, че ще се нуждая от помощта ти, защото кракът отново ме наболява.

Молбата му допълнително затрогна Ета.

— Разбира се. След такъв ден ти се нуждаеш от почивка. На борда на *Мърморещ* имаше масажно масло, аз взех малко. В каютата ще го затопля и ще те намажа.

Той тежко се облегна на нея.

— Ти дори нямаш представа за силата, която ми дава твоята вяра в мен — призна Кенит. Неочаквано той спря и преди жената да е изразила объркването си, капитанът обгърна брадичката ѝ с пръсти и изви лицето ѝ към себе си, за да я целуне.

Вълнението ѝ се отзова веднага — изникнало не само в отговор на допира на устните му и обгърналите я силни ръце, а и заради безгрижието, с което Кенит демонстрираше привързаността си към нея. Дланите му бяха напуснали кръста ѝ; полата прошумоля под допира.

С тази си постъпка Кенит я бе издигнал пред всички, за да демонстрира чувствата си. Ета се чувстваше прославена. Най-накрая той отдръпна лице, но не прекъсна прегръдката си. В ръцете му тя трепереше като девица.

— Уинтроу — тихо каза Кенит. Ета се обърна и видя, че юношата ги наблюдава удивено. — Ако с Опал настъпи някаква промяна, нали ще дойдеш да ми кажеш?

— Тъй вярно — прошепна Уинтроу. Той се взираше и в двамата; удивлението в очите му приличаше на глад.

— Да вървим, Ета. Точно сега се нуждая от близостта ти. Нуждая се да усетя вярата ти в мен.

Това прямо признание я замая още повече.

— Аз винаги стоя до теб — увери го тя, взе патерицата му и му помогна да слезе на средната палуба.

— Кенит — подвикна Вивачия подире му. — Аз вярвам в теб. След време ще бъда готова.

— Не се съмнявам — учтиво отвърна той. — Лека нощ, корабе.

Цяла вечност им отне да прекосят палубата и още толкова, докато Ета най-сетне затвори вратата на кабината след себе си.

— Сега ще загрея маслото — рече тя и понечи да приближи съда до пламъка.

Но Кенит докуца до нея, взе маслото от ръцете ѝ и го остави встрани. За момент той остана загледан в нея, навъсен, сякаш имаше пред себе си проблем, който трябваше да бъде разрешен. Ета го погледна неразбиращо.

Кенит застопори патерицата си и повдигна ръце към шията ѝ. Прехапал устна, капитанът се зае да развързва панделката, която пристягаше блузата ѝ. Ета повдигна ръце, за да го стори сама, ала те се оказаха изблъскани встрани — със смайваща нежност.

— Остави на мен — тихо каза той.

Ета потръпваше под допира, отстраняващ възли и закопчалки. Кенит сам сваляше дрехите ѝ, една по една — нещо, което той правеше за първи път.

Когато тя остана гола, Кенит взе съда с масло и потопи пръсти в него.

— Харесва ли ти така? — неуверено я попита той. Пръстите му оставиха лъскава диря върху гърдите и корема ѝ. Ета рязко си пое дъх заради лекотата на допира, който я помазваше. А Кенит сведе глава, за да целуне шията ѝ. И нежно я поведе към леглото. Ета се подчини, макар и все още объркана от странното му поведение.

Той легна край нея и я докосна. През цялото време той не откъсваше очи от лицето ѝ, наблюдаваше всяка реакция.

— Кажи ми какво да направя, за да ти доставя удоволствие — прошепна Кенит в ухото ѝ.

Това признание я смая. Излизаше, че това е първото му съприкосновение с жена, защото никога преди той не се бе интересувал от друго, освен от собственото си удоволствие. Новата, непозната роля, в която Кенит се бе поставил, се оказваше изключително възбуждаща за нея. Той я остави да насочва ръцете му; възможността за подобно влияние я замайваше.

Кенит не беше от учениците, които схващат бързо. Неговият допир бе колеблив, но сладък като цветен нектар. Ета избягваше да се взира в лицето му; тя се боеше, че не би могла да сдържи риданията си — нещо, което той не би разбрал. Вместо това тя изцяло се предостави на неговите проучвания. И наблюдаваше как той се учи, насочван от промените в дишането ѝ и тихите възклици, които тя не можеше да сдържа. Върху лицето му започна да се оформя усмивка; очите му заблестяха още по-силно. Почти осезаемо бе разбирането, до което той

достигаше: способността да ѝ доставя подобно удоволствие сама по себе си представляваше вид господство. С укрепването на това разбиране неговият допир стана по-уверен, но нито веднъж не преля в грубост. Когато най-накрая той сля тялото си с нейното, Ета стигна до края почти веднага след това. Този път дълго сдържаните сълзи прокапаха. Кенит ги попи с целувки и започна отново.

Тя изгуби представа за времето. Когато цялото ѝ тяло се насити дотолкова, че докосванията му започнаха да доближават болка, тя тихо се примоли:

— Моля те, Кенит, спри.

Той се усмихна бавно и се отдръпна. Прохладен въздух обгърна телата и на двама им.

Неочаквано Кенит протегна ръка и с два пръста докосна черепа, прикрепен към пъпа ѝ. Ета трепна. Пръстенът от магическо дърво я предпазваше от зарази и болести.

— Този талисман може ли да се маха? — попита той.

— Да. Но аз съм внимателна, никога...

— И тогава ти би забременяла.

Дъхът ѝ отново секна.

— Да, бих — предпазливо потвърди тя.

— Това е добре. — С доволна въздишка Кенит се отпусна до нея. — Може да поискам да имам дете. Ако поискам да ми родиш дете, ти ще го сториш, нали?

Беше ѝ трудно да говори. Все пак тя съумя да прошепне:

— Да...

Посред нощ Кенит бе събуден от тихо почукване по вратата.

— Какво има? — дрезгаво попита той. Жената до него продължаваше да спи.

— Аз съм, капитане, Уинтроу. Опал е мъртъв. Той току-що умря.

Това не беше добре. Цялата идея беше, че Опал можеше да издържи болката и да оцелее. Той трябваше да представлява примерен урок за Вивачия.

Кенит мълчаливо поклати глава. А сега какво? Имаше ли начин да се възползва от променената ситуация?

— Капитане? — отчаяно се примоли Уинтроу.

— Недей да се измъчваш, Уинтроу. Просто приеми случилото се — посъветва пиратът с тих глас. — В крайна сметка ние сме обикновени смъртни. — Той въздъхна и вложи тревога в гласа си. — Върви да поспиш, момче. Утре ще имаме достатъчно време за скръб.

Капитанът помълча за момент.

— Зная, че ти опита, Уинтроу. Недей да виниш себе си.

— Да, капитане.

Подир миг стъпките на момчето се отдалечиха и Кенит отново се отпусна в кревата.

Тъй. Какво щеше да каже на кораба утре? Нещо, свързано със саможертва, нещо, което да накара Опал да изглежда благороден и вдъхновяващ, а не просто починал. Правилните думи щяха да дойдат сами, стига той да се отпуснеше и да се довереше на късмета си.

Той склочи пръсти под тила си и въздъхна. Гърбът го болеше по непростим начин. Кой да очаква, че тази жена ще се окаже толкова издръжлива?

— Вивачия се пръска от ревност. Но ти целеше точно това, нали?

Кенит леко извърна лице към талисмана си.

— Щом знаеш толкова много, защо задаваш въпроси?

— За да чуя как признаваш що за леке си ти. Нищо ли не изпитваш към Ета? Никак ли не се срамуваш от това, което ѝ причини току-що?

— Да се срамувам? — възмути се пиратът. — Ръцете ми нито веднъж не ѝ причиниха болка. Напротив, аз ѝ дадох нощ, която тя никога няма да забрави. — Кенит се протегна в опит да успокои мускулите си. — И то на немалка цена за самия себе си — кисело додаде той.

— Ах, какво изпълнение — саркастично промърмори дървеното лице. — Да не би да си се опасявал, че корабът няма да узнае, ако Ета не крещи от удоволствие? Уверявам те, Вивачия те усеща във всеки един момент. Твоите усилия я наскърбиха, не удоволствието, което Ета изпитваше.

Кенит легна на една страна и попита с по-тих глас:

— Интересно. В каква степен усещаш кораба?

— Тя се пази от мен — неохотно призна талисманът. — Но пак има много неща, които мога да усетя. Тя е прекалено голяма, обгръща ме. За нея е невъзможно изцяло да скрие съзнанието си от мен.

— А Уинтроу? Него можеш ли да усетиш чрез нея? Как се чувства той тази нощ?

— Искаш да ми кажеш, че не си разбрал нищо от начина, по който той дойде да ти съобщи? Той беше покъртен от смъртта на Опал.

— Не от смъртта на Опал — нетърпеливо отвърна Кенит. — Аз го видях как ни гледаше, когато целунах Ета пред Вивачия. Това ме изненада. Той има ли някакви чувства към курвата?

— Не смей да я наричаш така! — изръмжа лицето. — Ако те чуя отново да я наричаш така, повече нищо няма да ти кажа.

— Той харесва ли Ета? — настояваше Кенит.

Талисманът отстъпи:

— Той е наивен. Възхищава й се. Но се съмнявам, че я намира за привлекателна. — Той замълча в размисъл. — Твоята проява го накара да се замисли. Той ще я сравни със смъртта на Опал.

— Тази смърт беше нещастно съвпадение — промърмори Кенит. Той притихна, размишляващ над начините, по които би могъл да изостри вниманието на Уинтроу към Ета. За начало щеше да я накара да носи повече бижута. Момчетата винаги обръщаха внимание на бляскавите неща. А и това щеше да я накара да изглежда като скъпо притежание.

— Защо по-рано я попита за бебе? — неочаквано попита талисманът.

— Просто нещо, което ми мина през ума. Едно дете би могло да бъде полезно. Зависи как ще се развие Уинтроу.

— Не разбирам за какво говориш. Но подозирам, че ако разбирах, щях да се отвратя.

— Аз пък не виждам основания за отврата — отвърна Кенит и се приготви да заспи.

— По какъв начин едно дете би могло да ти донесе полза? — поинтересува се лицето. След като не получи отговор, то добави: — Няма да замълча, докато не ми отговориш.

Кенит въздъхна раздразнено.

— Детето би успокоило кораба. Ако Уинтроу стане прекалено неотстъпчив, ако започне да се намесва в плановете ми, детето би ми позволило да го заменя.

— И защо едно твое дете... — неразбиращо поде лицето. То бе прекъснато от кискането на унасящия се Кенит.

— Глупости. — Той се протегна и се намести по-удобно, обърна гръб на Ета. — Не мое, а на Уинтроу. За да може то да се счита за потомък на семейството на кораба.

След тези думи Кенит въздъхна доволно. Една нова мисъл го накара да се навъси.

— Разбира се, едно бебе на борда би създавало известни проблеми. Би било по-лесно, ако Уинтроу се научи да приема съдбата си. Това момче притежава огромен потенциал. То умее да мисли. От мен се иска единствено да го науча да мисли като мен. Може би трябва да го отведе пред оракула на Чуждите. Те биха могли да го убедят, че това е негова орис.

— Аз бих могъл да поговоря с него — предложи дървеното лице.
— Може би ще успея да го убедя да те убие.

Кенит прихна, оценил шегата, и отново заспа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ

Единствено ветрецът, долитащ откъм морето, правеше работата поносима. На небето не се забелязваха никакви облаци, нямаше какво да спира немилостивите слънчеви лъчи. Когато Брашън погледнеше към водата, отражението го заслепяваше. Струваше му се, че очите му възприемат не светлина, а директна болка. Имаше само едно нещо, което можеше да задълбочи смръщването му: вялите движения на работниците, пристъпили към дело без желание и ентузиазъм.

Той затвори очи за момент, в опит да обмисли делото в нова перспектива. Корабът, на чиято наклонена палуба Брашън стоеше в момента, бе издърпан на брега преди двадесет години, изоставен на произвола на стихии. Единствено на специфичния му материал се дължеше неговото дълголетие. Бурите и водите на прилива го бяха изтласкали назад. Изминалите години бяха струпали пясък около корпуса му. Парагон лежеше с кил, обърнат към водата, наклонен над плажа. Само най-високите вълни на прилива го достигаха понастоящем.

Решението изглеждаше измамно лесно: пясъкът трябваше да се изрине. Под корпуса щяха да поставят дъски, върху които съдът да се плъзга. На върха на строшената му гротмачта щяха да сложат противотежест, която да наклони кораба още повече. А в края на месеца, по време на прилива, щяха да доближат до брега шлеп, от който да спуснат въже до Парагон. Хората от борда на шлепа щяха да изтеглят кораба, а онези на сушата щяха да избутват по предварително положения дъсчен път. И така съдът щеше да достигне водата. Прикрепената към мачтата му тежест щеше да го задържи наклонен и да му позволи да преодолее плитчините. Веднъж озовеше ли се в по-дълбоки води, корабът щеше да бъде изправен.

Когато изпълнеха всичко това, щяха да мислят за бъдещето.

Брашън въздъхна. Човек можеше да опише цялата операция с няколко изречения. А цяла седмица труд с нищо не бе доближила края.

Около целия кораб сновяха работници с ръчни колички и лопати. С вчерашния прилив бе докаран нужният дървен материал; понастоящем той изчакваше на брега, привързан. Близко до тях бяха стоварени стволоче — ако всичко минеше добре, с тяхна помощ Парагон щеше да достигне водата.

Ако всичко минеше добре. Имаше дни, в които подобен развой изглеждаше непостижим.

Новите работници се движеха тромаво заради горещината. Сред горещия въздух отекваха чукове. Те работеха бавно, защото под пясъка имаше каменист слой. На някои места скалата можеше да бъде натрошена, за да позволи поставянето на дъски под кораба. На други работниците се опитваха да повдигнат корпуса с помощта на лостове. И всяко подобно раздвижване разместваше стария съд.

Подир толкова години на сушата, и то под наклон, беше несъмнено, че някои от дъските ще са се разместили. Поне доколкото Брашън можеше да види, корпусът не бе засегнат особено зле, но същинският преглед щеше да последва при разравянето на кораба. А когато съдът най-сетне се озовеше във водата, заел полагащата му се позиция — нещо, за което Брашън се молеше — щеше да започне същинската работа. Целият корпус трябваше да се изравни, преди отново да бъде насмолен. След това трябваше да бъде издигната нова мачта...

Брашън трябваше да прекъсне тези мисли: ако си позволеше да мисли толкова напред, щеше да се обезкуражи окончателно. Измъчената му глава можеше да се съсредоточава върху не повече от една задача и само един ден.

По навик той прокара език под долната си устна, напразно търсещ късче киндин. Раните от наркотика вече зарастаха. Тялото му се отърсваше от зависимостта по-бързо от духа му. Брашън все още копнееше за горчивия вкус, с настойчивостта на жажда. Преди два дена той бе разменил обичата си за едно парче — постъпка, за която впоследствие само бе съжалявал. Това не само бе забавило възстановяването му, а и киндинът се оказа долнокачествен, способен да донесе единствено подигравателно облекчение.

Дори и сега единствената причина за въздържанието му се криеше в неговото безпаричие: Брашън не разполагаше и с късче сребро. Единствените пари, които притежаваше, бяха парите, поверени

му от Роника Вестрит. Миналата нощ той се събуди, изпотен, с пулсираща глава. До сутринта повече не можа да заспи, измъчван от спазми в крайниците си. И през цялото време той се взираше в поверената му кесия. Какво лошо щеше да има, ако той вземеше няколко монети, за да утоли крещящата нужда? Това пак би послужило на каузата: киндинът щеше да му помогне да стои буден по-дълго и щеше да му предостави енергия.

Близо до зазоряване Брашън разтвори кесията и преброи монетите. В крайна сметка той ги изсипа обратно и отиде в камбуза, за да си свари поредния чай от лайка.

Там той завари Янтар. Жената забеляза състоянието му, но не каза нищо. Това беше типично за нея: тя беше привикнала към неговото присъствие и просто не му обръщаше внимание. Тя все още стоеше настанена в капитанската каюта, но Брашън не бе влизал в спор. След като пуснеха Парагон по вода, щеше да има предостатъчно време за това. За момента той бе окачил хамака си в трюма.

— Парагон, недей!

Смаяният вик на Янтар се сля с пукот на дърво. Разнесоха се сепнати гласове. Изтръгнатият от мислите си Брашън се затича към предната палуба и я достигна точно навреме, за да чуе как една греда се разбива в скала на брега. Всички работници се отдръпваха от кораба. Те подвикваха едни към други и сочеха към хвърлената греда — и към браздата, която тя бе прокарала в пясъка при приземяването си.

Безмълвен и с безизразно лице, Парагон отново скръсти масивните си ръце и остана загледан с неவிждащия си поглед към водата.

— Проклятие! — кресна Брашън и огледа работниците. — Кой му позволи да вземе гредата?

Отвърна му един възрастен работник с пребледняло лице:

— Ние я поставяхме, когато той просто се пресегна и ни я изтръгна от ръцете... В името на Са, как я е усетил, че е там?

В гласа му се долавяше суеверен страх.

Брашън стисна юмруци. Той не беше изненадан, тъй като това далеч не беше първата подобна проява на Парагон. Още от първия ден корабът изнамираше начини да забавя работата. Покрай избухвания и

демонстрации на сила не беше чудно, че работниците се задържаха малко.

През цялото това време Парагон не беше разменил и една дума с Брашън.

Брашън се приведе над парапета. С периферното си зрение той забеляза пристигащата Алтея.

— Връщайте се на работа! — кресна той към работниците, които продължаваха да се взират и тихо да разговарят помежду си. Той посочи към захвърлената греда. — И я донесете обратно.

— Без мен! — заяви един работник. Той обърса лицето си и захвърли чука си в пясъка. — Той като нищо можеше да ме убие. Той не вижда къде хвърля нещата, а и да можеше, пак нямаше да го е грижа. Той е убивал и преди, всеки знае това. Моят живот ми е по-скъп от една надница. Аз си тръгвам. Плати ми изработеното.

Други работници също се присъединиха към колегата си.

Брашън прескочи парапета и се спусна на брега. По нищо не пролича болката, пронизала главата му. Със заплашителна походка той се приближи към работниците, макар че в този момент далеч не се намираше в състояние да подкрепи заплахата с дела, ако се наложеше.

— Ако искаш да получиш пари, ще приключиш цялата работа, за която си се цанил — процеди той, доближил лице до първия дезертирал. — Тръгнеш ли сега, няма да получиш нищо.

Подир това Брашън бавно огледа останалите, с надеждата, че блъфът му ще проработи. Ако и тези работници си отидеха, той се съмняваше, че ще успее да намери други хора. Тях той бе набирал от кръчмите — това бяха хора, които работеха само колкото да съберат за вечерната почерпка. Дори при това положение Брашън бе успял да ги привлече единствено с обещанието за по-високо заплащане от обичайното.

Тъй като работниците започнаха да мърморят недоволно, Брашън кресна:

— Изборът си е ваш. Аз не съм ви наел за половин или четвърт ден работа, няма да плащам частично. Връщайте се на работа.

— Хубаво, аз ще работя — каза един. — Но не и на място, където той да може да ме докопа или притисне.

Брашън плю.

— Тогава върви да работиш при кърмата, храбрецо. Двамата с Янтар ще копаем при носа, щом никой от вас не смее да го стори.

Парагон се подсмихна.

— Някои предпочитат да умрат бързо, други се застъпват за бавната смърт. Има хора, за които е без значение, че техните деца се раждат без крака и слепи като този прокълнат кораб. Вземайте си чуковете и продължавайте да работите. Какво ви интересува утрешният ден? — С по-тих глас той додаде: — И с какво основание очаквате да живеете толкова дълго?

Брашън се извъртя към фигурата.

— На мен ли говориш? — остро попита той. — Затова ли мълча толкова дълго?

За частица от мига лицето на Парагон се промени. Брашън не можа да разбере чувството, изникнало насреща му, можа да усети единствено, че то го изпълва с мъка. В следващия миг то изчезна, заменено от надменен израз. Фигурата отново застина.

Брашън не издържа. Той сграбчи една от кофите с вода за пиене, която работниците бяха оставили край носа, и с цялата си сила я плисна в лицето на Парагон.

Целият кораб потръпна, фигурата изрева от гняв. Водата се стичаше по брадата ѝ и капеше по гърдите. А Брашън захвърли изпразнената кофа.

— Не се преструвай, че не ме чуваш. Аз съм твой капитан и няма да търпя неподчинението ти. Ничие неподчинение. Ти ще плаваш, Парагон, вкарай тази мисъл в дървената си глава. По един или друг начин аз ще те издърпам до водата и ще ти облека платна. Ти, разбира се, имаш избор, само че те съветвам да избираш бързо, защото търпението ми свършва. Ти би могъл да навлезеш във водата неохотно, нацупен като лигаво хлапе, и всички кораби в пристанището да видят срама ти. Или пък би могъл да отплаваш с високо вдигната глава, показвайки, че въобще не те е грижа за нещата, които всички са изричали по твой адрес. Ти имаш шанс да им докажеш, че грешат. Да ги накараш да се задавят с всяка противна клюка, която са изричали по твой адрес. Ти би могъл да отплаваш по подобаващия на един жив кораб начин и да ни помогнеш да вкиснем настроението на пиратите. Или пък би могъл да докажеш, че всички те са били прави още от самото начало, а аз съм бил глупак. Казвам ти това, защото е

единствената сфера, в която ти имаш избор. Не ти се пада да решиш дали ще плаваш или не, защото аз съм капитан и вече съм решил това. Ти си кораб, а не саксия. Ти си създаден да плаваш и точно това ще правиш. Разбрахме ли се?

Корабът стисна зъби и скръсти ръце. Брашън се извърна и грабна втора кофа. Нейното съдържание също полетя към лицето на фигурата.

— Разбрахме ли се? — повторно изрева Брашън. — Отговаряй, проклетнико!

Всички работници го наблюдаваха застинали. Те бяха сигурни, че всеки миг ще станат свидетели на смъртта му.

Алтея стискаше ръката на Янтар, чиито очи пламтяха от гневно възмущение. Единствено допирът на приятелката ѝ я задържаше. Тя понечи да извика, но Алтея ѝ направи знак да мълчи. Майсторката на накити стисна юмруци, но въпреки това замълча.

— Да, разбрахме се — отвърна най-накрая Парагон. Думите му бяха насечени, невъзмутими. Но въпреки това той бе отговорил. Брашън бе отбелязал победа, макар и незначителна.

— Хубаво — отвърна Брашън с изненадващо спокоен глас. — Оставям те да размишляваш над избора си. Мисля, че ти си в състояние да ме накараш да се гордея с теб. Самият аз ще се върна към работата си. Възнамерявам ти да напуснеш залива в същия вид, в който си отплавал за първи път. — Той помълча. — Може пък да успеем да ги накараме да съжаляват и за нещата, които са изричали по мой адрес.

Той се обърна към Алтея и Янтар, ухилен. Никоя от жените не отвърна на веселието му. Останало без ответ, то бързо напусна лицето му. Брашън въздъхна и поклати глава.

— Това е единственият начин, който ми е известен. Аз възнамерявам да отплавам с него. Ще правя и ще казвам каквото е нужно, за да изпълня тази си цел — обърна се той към тях. И тъй като двете продължаваха да мълчат неодобрително, той добави. — Струва ми се, че вие също се нуждаете от размисъл: явно не сте сигурни дали искате да успеем. Ще можете да размишлявате, докато работим край носа. Вечерта може и да наема нови работници, които не се страхуват от него, но за това ще мисля впоследствие. Сега не искам да губим деня.

Брашън посочи към хвърлената греда.

— Трябва да я донесем. — Подир това той продължи с най-тихия си глас. — Ако той реши, че се страхувате от него... ако реши, че подобно държание ще го отърве... Всички ние сме загубени. Включително и той.

Тъй продължи един дълъг и уморителен ден. Гредите бяха масивни. В пристъп на някакво извращение Брашън не щадеше нито жените, нито себе си. Той не спираше да работи, макар да му се струваше, че черепната му кухня е изпълнена с кипящо главоболие. Той и двете жени непрекъснато разкопаваха сухия пясък и го откарваха настрана. Скалите, на които се натъкваха, неизменно се оказваха скрепени в слоеве или съвсем малко по-големи от посилното за отместване от сам човек.

Той измъчваше тялото си, за да го накаже за неспирния киндинов глад. Ако Алтея или Янтар бяха помолили за почивка, те нямаше да я получат. Но Алтея по никакъв начин не отстъпваше на упоритостта му, а Янтар бе смайващо издръжлива. Двете жени поддържаха наложеното от Брашън темпо. Освен това те включваха и Парагон в разговора си, като отказваха да се впечатлят от упоритото му мълчание.

Усилията на двете жени и тяхната липса на страх накараха работниците да се засрамят. Неколцина от тях започнаха да се приближават към носа, за да им помагат. В един момент при тях пристигна Джек, приятелката на Янтар, и за известно време прибави и своите мускули към усилията им.

Клеф също се суетеше около тях, колкото в услуга, толкова и в ущърб. Брашън обиждаше хлапето също тъй често, колкото и го хвалеше, но Клеф не се трогваше, привикнал да слуша обиди. Той работеше неуморимо, по-скоро обременяван от възрастта си, отколкото от липса на умение. По всичко личеше, че той ще стане добър моряк. И най-вероятно Брашън щеше да го вземе със себе си. Хлапакът му беше нужен.

Останалите работници ги наблюдаваха тайно. Явно засрамени, те започнаха да работят по-усърдно. Брашън не бе подозирал, че подобна сбирщина може да притежава гордост. Макар и изненадан, той използва възможността да ги пришпори.

В стаята беше страшно задушно. Прозорците бяха отворени, но това не променяше нищо: вън нямаше никакъв вятър. Малта защита яката на роклята си, за да отстрани влажната тъкан от кожата си.

— Спомням си, че тук пиехме леден чай. А готвачът ви винаги правеше от онези малките лимонови пастички...

Дело звучеше по-тъжна за обстоятелствата на приятелката си от самата Малта. В известен смисъл Малта се дразнеше, че гостенката ѝ изтъква тези недостатъци по подобен начин.

— Времената се промениха — уморено отвърна Малта. Тя се приближи до прозореца и се приведе навън, загледана към градината. Розовите храсти цъфтяха оживено, ликуващи от липсата на дисциплина. — Ледът е скъп.

— Вчера татко купи два блока — небрежно заяви Дело и разгърна ветрилото си. — Тази вечер ще имаме сладолед за десерт.

— Това е чудесно.

Гласът на Малта беше безизразен. Що за търпение очакваше Дело от нея? Най-напред тя бе цъфнала с нова рокля, с ветрило и шапка, специално пригодени за този тоалет. Ветрилото бе изработено от ароматна хартия, предназначена да донася приятно ухание редом с прохладата — последен писък на модата. Сетне Дело се бе поинтересувала дали имало някакви вести за кораба и дали пристигнало искане за откуп.

— Да излезем в градината на сянка — предложи Малта.

— Още не. — Дело огледа стаята, търсеца подслушващи слуги. Малта с мъка сдържа въздишката си. В този дом отдавна нямаше прислуга, която да слухти.

А приятелката ѝ с демонстративна потайност измъкна кесийка изпод колана на роклята си. Със снижен глас тя обясни:

— Керуин ти изпраща това. В помощ за трудните времена.

В първите мигове Малта можа да се присъедини към вълнението, което Дело извличаше от този драматичен момент, или поне да се доближи до него. Но в следващия усещането изчезна. Когато тя бе узнала за изчезването на баща си, ситуацията бе ѝ се струвала вълнуваща и изпълнена с трагедия. В онзи момент тя не бе се поколебала да драматизира ситуацията до крайност. Но подир това бяха започнали да се изреждат дни, пълни с притеснение и стрес. Никакви добри вести не идваха. Градът не се беше струпал зад каузата

им. Да, хората изразяваха състрадание, но се ограничаваха само с този израз. Неколцина дори бяха изпратили букети, придружени от съболезнования. Тя бе помолила Рейн да дойде, но той не се бе вслушал. Никой не се отзоваваше.

Ден подир ден задушаващото отчаяние нарастваше. И Малта бавно осъзнаваше, че случилото се е нещо съвсем реално, нещо, което може би указва последните мигове на семейното им богатство. Тези мисли не ѝ позволяваха да заспи. В редките моменти, когато все пак успееше да се унесе, сънищата не донасяха отмора — в тях нещо я дебнеше, решено да я покори на волята си. Тези кошмари представляваха злоради образи, чрез които някой неумолимо подкопаваше надеждите ѝ. Вчера сутринта Малта се бе събудила със задавен вик, оставяйки зад себе си видение, в което трупът на баща ѝ бавно биваше изтласкван на сушата. Това я накара да осъзнае, че е напълно възможно баща ѝ вече да не се намира между живите. Тогава всички техни усилия се оказваха напразни. От този момент тя изгуби надежда и досега не бе успяла да си я върне.

Девојката мълчаливо прие кесията и седна. Киселото изражение на приятелката ѝ показва, че Дело е очаквала по-пламенна реакция. За да не задълбочава възмущението ѝ, Малта се престори, че разглежда кесийката. Тя бе изработена от плат, пристегната с позлатена връв. Най-вероятно Керуин я беше закупил специално за нея. Малта опита да извлече известно удоволствие от този факт, ала мислите за Керуин вече не бяха придружени с предишното възнание. Той беше отказал да я целуне. А тя все още не беше преодоляла това разочарование.

И сякаш за капак, то бе последвано от друго, още по-горчиво. Малта бе очаквала, че мъжете притежават влияние. А ето че първия път, в който тя бе поискала от един да използва това влияние за нея, той бе разочаровал доверието ѝ. Керуин Трел беше ѝ обещал помощ, а какво беше направил? На последното събрание той непрекъснато се взираше в нея. Сигурно половината присъстващи бяха забелязали. Това взиране поглъщаше цялото му време. Той не си направи труда да шукне, когато Алтея се обръщаше към Търговците за помощ. Дори баща си не подкани. Просто се взираше в нея с жални очи. Никой не беше ѝ помогнал. И никой нямаше да ѝ помогне.

Освободиш ли ме, аз ще ти помогна. Обещавам ти.

Думите от последния сън с Рейн отекнаха в главата ѝ. Прониза я болка, опънала невидимата си нишка в челото ѝ. В този момент ѝ се искаше единствено да се отпусне и да лежи неподвижно.

Дело прочисти гърло, с което я изтръгна от болезнения унес. Малта развърза кесията, която до този момент бе забравила в ръката си, и изсипа съдържанието ѝ в скута си. Вътре имаше малко монети, няколко пръстена.

— Керуин здравата ще загази, ако татко разбере, че тези пръстени са у теб — кисело обясни Дело. — Този, сребърният, му го даде майка, защото той се учеше добре. — Тя скръсти ръце и неодобрително изгледа приятелката си.

— Той няма да разбере — мрачно я увери Малта. Ама че дете беше Дело. Тези пръстени почти не си заслужаваха усилията да бъдат продавани. Приятелката ѝ несъмнено смяташе, че тази кесия представлява великолепен дар, но Малта беше на друго мнение. Тя беше прекарала цялата сутрин над счетоводните книги, та знаеше, че изсипаното в скута ѝ с мъка щеше да стигне за едноседмичните надници на двама работници. Дали и незнанието на Керуин не се доближаваше до онова на сестра му? Малта все още мразеше да помага в изчисляването на сметките, но този неприятен труд ѝ беше помогнал да разбира от разходи. Тя все още си спомняше раздразнението, сполетяло я в момента, когато бе осъзнала, че е пражосала за глупости парите, оставени ѝ от баща ѝ. С тях тя би могла да си купи десет, че и дузина рокли. Тези две златни монети бяха притежавали много по-висока стойност от съдържанието на тази жалка кесийка. Да можеше Малта още да разполага с тях... Тяхното наличие значително щеше да ускори пускането на кораба по вода. Не, това момче просто не осъзнаваше мащаба на нейния проблем. Това я разочароваше също като липсата на целувка от брат му.

— Той защо не каза нищо на събранието? — гласно се почуди тя. — Той знае какво е заложено на риск. Знае какво означава това за мен, но не каза нищо.

Дело се нацупи.

— Той стори всичко, което можеше. У дома той разговаря с татко. Тате каза, че ситуацията била много заплетена и че ние не бивало да се намесваме.

— Какво е сложното? — остро попита Малта. — Баща ми е бил отвлечен, а ние трябва да отидем да го спасим. Нуждаем се от помощ!

Дело скръсти ръце и наклони глава.

— Този проблем засяга семейство Вестрит. Родът Трел не би могъл да го разреши вместо вас. Ние си имаме свои връзки и интереси, които трябва да следим. Ако вложим пари в търсенето на баща ти, каква би била нашата полза?

Малта я изглежда смаяно, с искрена болка.

— Дело... Говорим за живота на баща ми... За единствения човек, който истински е загрижен за мен! Тук не става въпрос за приходи.

— В един момент всичко опира до приходи — заяви Дело. Подир това лицето ѝ неочаквано омекна. — Това каза татко на Керуин. Двамата спориха, Малта. Беше ужасно. За последно чух двама мъже да си крещят по такъв начин по времето, когато Брашън все още живееше у дома. Той непрекъснато спореше с татко... Или по-скоро стоеше невъзмутим, докато татко ревеше насреща му... Много неща не си спомням; тогава бях малка, освен това те бързо ме отпращаха да си вървя в стаята. И един ден татко ми каза, че вече само Керуин е мой брат, че Брашън повече няма да живее с нас.

Гласът на Дело трепна за момент.

— Тогава крясъците спряха... При нас не е като при твоето семейство, Малта. Вие спорите и си крещите отвратителни неща в лицата, но след това оставате заедно. Никой не се оказва изхвърлен завинаги, дори леля ти Алтея. В моето семейство не е така. При нас няма място за тези неща. — Тя поклати глава. — И ако Керуин бе продължил да настоява, в този момент аз нямаше да имам нито един брат.

Гостенката я погледна настойчиво.

— Моля те, недей да искаш от брат ми да ти помага. Умолявам те...

Малта остана покъртена от думите ѝ.

— Съжалявам — смотолели тя. До този момент не беше ѝ хрумвало, че нейните експерименти с Керуин биха засегнали друг, освен него. В последно време всичко изглеждаше много по-сложно и заплетено... В първия момент, когато бе чула за изчезването на баща си, тя не бе могла да повярва, че това е истина. Тя просто се бе

възползвала от случая, за да утоли желанието си за драма. Беше влязла в ролята на съкрушената дъщеря, но в действителност бе вярвала, че баща ѝ всеки миг ще се прибере у дома. Нямаше как пирати да са заловили баща ѝ в действителност. Просто не беше възможно храбрият, красив Кайл Хейвън да попадне в плен.

Но осъзнаването бавно се бе просмукало. В началото Малта се опасяваше, от факта, че тя няма да получи очакваното възмездие, което по-рано бе приписвала на завръщането на баща си. Едва наскоро тя осъзнаваше истинската трагедия.

Тя събра пръстените и монетите в шепата си и ги изсипа обратно в кесийката, за да я пристегне и протегне към Дело.

— Върни я на брат си. Не искам да му създавам неприятности.

Освен това тази кесийка беше почти безполезна, но Малта нямаше намерение да споменава това.

— Не мога — ужасено отвърна Дело. — Той ще се досети, че съм ти казала нещо, и страшно ще ми се разсърди. Моля те, Малта, задръж я, за да мога да му кажа, че съм ти я дала. Освен това той ме помоли да му изпратиш бележка или някакъв знак.

Малта я погледна мълчаливо. В последно време тя имаше впечатлението, че идеите и плановите ѝ просто са пресъхнали. Тя знаеш, че би трябвало да се надигне и да направи една крачка, която да придружи с думите:

— Останали са ми толкова малко неща, които ми принадлежат... повечето от тях продадох, за да събера пари за откупа на баща си.

По-рано това би ѝ се струвало тъй романтично. В първия ден, когато тя изпразни кутията си бижута върху масата, тя се чувстваше като героиня от някакъв роман. Тя подреждаше гривните, обиците и огърлиците, също както правеха баба ѝ, леля Алтея и майка ѝ. В онзи момент изглеждаше, че четирите изпълняват някакъв женски ритуал; тихите мърморения се превръщаха в ритуални думи. Това е златно, това е от сребро, това е старомодно, но камъните са добри. И всичко това бе придружено с кратки истории за произхода — истории, които всички те добре познаваха.

— Спомням си, когато татко ми подари този пръстен: това беше първият ми пръстен. Вече и на малкия ми пръст няма да се побере.

— Тези кристали все още ухаят толкова приятно — казваше баба ѝ. А Алтея добавяше:

— Спомням си деня, в който татко ти ги избра. Помня, че го попитах за причината, поради която купува уханни кристали, след като не харесва стоките от Дъждовната река. Той ми каза, че ти страшно много си искала тези накити.

Така продължаваха да си споделят историите, да подреждат бижута, превърнали се в спомен от по-добри времена. И никоя от тях не бе трепнала, никоя от тях не бе укрила нищо — дори сълзите си. Малта бе понечила да прибави и даровете от Рейн, но останалите я спряха с обяснението, че ако тя откаже предложението му, всички тези неща трябва да бъдат върнати.

Споменът от този ден бе едновременно мъчителен и удовлетворяващ, което беше странно. През този ден Малта за първи път се бе почувствала истински зряла.

Ала в последвалите го дни тя се сблъскваше единствено с празната кутия за бижута, взираща се в нея откъм масичката. Тя все още разполагаше с неща, които можеше да носи — детски украшения, цветни топлийки и черупки, а освен това разполагаше и с даровете на Рейн. Само че не можеше да си ги сложи, докато останалите жени от семейството се разхождаха без украшения.

Малта се изправи и се приближи към бюрото. От него тя се сдоби с мастилница, перодръжка и лист тънка хартия, на който написа бързо:

Скъпи приятелю, благодаря ти, че в този труден за мен момент ти изразяваш подкрепата си. С искрени пожелания...

Тези думи ѝ напомняха за формалните благодарности, които тя състави до хората, изразили подкрепа към семейството им чрез съболезнователни букети. Бележката тя подписа с инициалите си, сгъна я и я подпечата с восък.

Докато подаваше бележката на Дело, Малта се чудеше на себе си. Само седмица по-рано тя би съставила въпросното послание с изключителна грижа, изпълвайки го с многозначителни думи, криещи далеч по-дълбок смисъл. Тя се усмихна тъжно:

— Думите са празни. Аз чувствам много повече, отколкото смея да доверя на хартията.

Тъй. Това щеше да му даде известни надежди. За повече не й оставаха сили в този жежък ден.

Дело прие писъмцето и го мушна в ръкава си.

— Мисля, че е време да се прибирам — рече тя подир още един оглед на стаята.

— Днес не бях особено добра домакиня — призна Малта. — Ще те изпратя.

Пред вратата чакаха кочияш и двуколка, в която бе впрегнато пони. Това беше нещо ново. Очевидно родът Трел се подготвяше да представи Дело на летния бал. Малта също щеше да бъде представена тогава. Двете с майка й използваха плата от няколко стари рокли, за да й ушийт нова дреха. Пантофките й щяха да бъдат нови, също като ветрилото и шапката. Поне така се надяваше тя, защото вече нищо не се знаеше със сигурност. Освен лошото, разбира се: най-вероятно тя щеше да се вози в каретата на Рестарт. Но точно сега не й се мислеше за тези унижения...

На прага Дело я прегърна и я целуна по бузата. В това й движение отсъстваше рутина; най-вероятно то беше нещо, научено отскоро. Нормално, с горчилка си помисли Малта. Много от дъщерите на заможните семейства получаваха уроци по етикет в периода, предшестваш въвеждането им в обществото. Това беше поредното от нещата, които Малта никога нямаше да има.

Девојката затвори входната врата докато Дело още й махаше за сбогом с новото си ветрило. Това представляваше дребно отмъщение, но пак я накара да се почувства по-добре.

Тя отнесе кесийката обратно в стаята си и изсипа съдържанието й върху леглото. То си оставаше същото.

Малта замислено свъси вежди. Имаше ли начин да прибави тази незначителна капка към парите за възстановяването на кораба, без да се налага да обяснява произхода им? За момента не й хрумваше нищо... Девојката се ограничи да прибере пръстените и монетите обратно и да прибере кесията в сандъка край леглото си. Самата тя се отпусна върху кревата, за да помисли.

Толкова много работа й предстоеше в този задушен ден... Трябваше да почисти задния двор, да събере билки за сушене. И

роклята ѝ за бала все още не беше завършена... Но точно сега тя просто не можеше да се насили да се занимава с нея, не и след като бе видяла новите дрехи на приятелката си. Малта бе сигурна, че всички на бала щяха да забележат, че нейната рокля е съшита от стари платове.

По-рано тя беше си мечтала за първия си летен бал. В тези мечти тя носеше смайваща рокля и пристъпваше в залата хванала баща си под ръка. Спомен, който я накара да се усмихне горчиво и да затвори очи. Сякаш някой я беше проклетел — всичко, за което тя си бе мечтала, ѝ биваше отнето завинаги.

Малта се зае да изброява мислено върхлетелите я разочарования. За бала тя нямаше да има прекрасна рокля, нямаше да отиде със собствена карета. Баща ѝ, красивият и дързък капитан, нямаше да я придружава. Керуин я беше разочаровал. Оказваше се, че той дори не знае кога да целуне едно момиче. Рейн не се беше отзовал на повика ѝ...

Тя мразеше живота си. Живот, чиято пленничка се оказваше тя, притисната край невъзможни проблеми. Струваше ѝ се, че се задушаваше, а горещината на деня определено допринасяше за тези неприятни усещания.

Девојката понечи да се обърне на другата страна. Тогава тя откри, че това е невъзможно; главата ѝ срещна препятствие. Повдигнатите ѝ ръце доловиха влажно дърво. Тази влажност се бе образувала от собствения ѝ дъх.

Малта отвори очи, но се оказваше обградена с мрак. Тя беше пленена, но никой не се интересуваше от пленничеството ѝ.

Тя трескаво започна да изтласква преградата.

— Пуснете ме да изляза! Помогнете ми!

Тя блъскаше с ръце, лакти, крака и колене, но нищо не поддаваше. Тези ѝ усилия само усилиха отвратителното усещане. Единственият въздух, вдишван от нея, бе неприятно топъл и влажен от дъха ѝ. Тя се опита да изкрещи, но дъхът не ѝ стигаше.

— Това е сън — каза си тя, докато си заповядваше да застине. — Това е сън. Аз се намирам върху собственото си легло, в безопасност съм. Само трябва да се събудя. Да се събудя.

Малта напрегна клепачите си. Те не помръдваша. Тя не бе способна дори да доближи ръце към лицето си — отвратително

усещане, учестило дишането ѝ. Тя изскимтя неволно.

Сега разбираш ли защо трябва да ме освободиш? Помогни ми. Накарай го да ме освободи, а аз ще ти помогна. Аз ще доведа баща ти и кораба. От теб се иска само да го накараш да ме освободи.

Тя познаваше този глас. Бе го чула да отеква в кошмарите ѝ откакто бе споделила втория сън с Рейн.

— Пусни ме — помоли се тя. — Позволи ми да се събудя.

Ще го накараш ли да ми помогне?

— Той казва, че не може — с мъка промълви Малта. — Той би ти помогнал, стига да можеше.

Накарай го да открие начин.

— Не мога.

Друг, още по-гъст саван я обгръщаше. Тя щеше да припадне; щеше да се задуши в съня си. Беше ли възможно това? Възможно ли беше човек да припадне в съня си? Да умре в съня си?

— Пусни ме! — тихо проплака Малта. — Моля те. Аз не притежавам власт над Рейн. Не мога да го принудя.

Гласът се засмя, плътен и дълбок.

Не говори глупости. Той е просто мъж, докато ние с теб сме кралици. Наша съдба е да властваме над мъжките от своите видове. Така е устроен светът. Ти знаеш как да получиш онова, което искаш. Поискай го. Освободи ме.

Малта полетя сред мрака — притискалите я ограждения бяха изчезнали. Тя размаха ръце, които не откриваха нищо. Чернотата продължаваше да прелита край нея, неподвижна, илюзорно променяща се заради усещането за движение. В следващия момент девойката се стовари върху някаква мека повърхност.

Тя отвори очи, за да установи, че се намира в стаята си, върху леглото. Денят бе все така горещ; през отворения прозорец грееше слънце.

Помни.

Някой изрече думата досами нея, тя я чу. Макар в стаята да нямаше други.

Пристигането на вечерта донесе със себе си откритието, че днешният ден е по-успешен от всички предхождали го дни. И въпреки

това Брашън се чудеше за бройката работници, които щяха да се завърнат утре.

Е, той не можеше да ги вини. Дори сам вече не разбираше причината, накарала го да остане. Нито негов кораб, нито негов роднина бяха изложени на риск. Когато се запиташе за причината, накарала го да остане, той можеше да си отговори единствено с мрачното осъзнаване, че не разполага с нещо друго, с което да се занимава. *Пролетна вечер* изчезна от пристанището на втората вечер след бягството на Брашън: капитан Фини бе надушил нещо гнило и бе предпочел да сведе загубите си до минимум, като просто избяга. Но Брашън така или иначе не възнамеряваше да се връща към този живот.

Много рядко той признаваше пред себе си истината — че работата по възстановяването на Парагон му предоставяше единствения начин да се намира в близост до Алтея. Много рядко, защото гордостта не му позволяваше. Самата Алтея му обръщаше по-малко внимание, отколкото отделяше на Клеф. Към хлапето тя поне се усмихваше...

Брашън хвърли бърз поглед към нея. Косата ѝ лепнеше от пот. Тя носеше широки панталони от бял плат и туника от същата тъкан. Песъчинки бяха полепнали по одеждите ѝ и по влажната ѝ кожа.

Той задържа очите си върху нея по-дълго от възнамеряваното: видя как тя се отправя към кофите с вода и пие жадно, преди да наплиска лицето и врата си. Рязко връхлетелият копнеж едва не го задави.

Брашън се постара да успокои обзелия го плам, като си припомни, че тя е негласна годеница на Граг Тенира. Виж, Тенира не беше лош моряк. Някой ден той щеше да бъде богат човек. С него Алтея щеше да бъде щастлива. Много по-щастлива, отколкото ако бе продължила взаимоотношенията си с един лишен от наследство Търговски син.

Той поклати глава и захвърли чука си на земята.

— Достатъчно за днес! — извика той. И без това слънцето доближаваше залез.

Алтея и Янтар се оттеглиха в камбуза, а Брашън се зае да плаща на работниците. Той не се раздели с тефтера си след приключването на това задължение, а остана да пресмята и да клати глава. Роника Вестрит му бе дала пълна свобода с парите по възстановяването на

кораба. А Алтея с изненада бе открила, че той притежава познания на корабостроител, каквито тя не бе очаквала от един помощник-капитан. Тази ѝ реакция му бе доставила удоволствие, разбира се, но по никакъв начин не облекчаваше самата му работа: ограничените средства налагаха избор между най-добрите материали и най-добрите работници. Е, тази дилема често се оказваше улеснена от обстоятелството, че желаните от Брашън работници не желаеха да се доближават до кораба. Парагон отдавна си бе спечелил репутация, а неотдавнашното му поведение само я бе обновило и затвърдило. Повечето от дърводелците се оправдаваха с обяснението, че самите те не са суеверни, но останалите им клиенти биха се отвърнали от човек, работил на подобен кораб. Формулировката на отказите им не беше от значение, защото всички те водеха до едно следствие: забавяне. А времето беше най-големият враг на начинанието им. С всеки изминал ден щеше да става все по-трудно да открият Вивачия. Имаше и друго затруднение — работата трябваше да е съобразена с прилива. В края на настоящия месец се очакваше изключително висок прилив и Брашън се надяваше, че тези води ще се окажат достатъчни, за да повдигнат Парагон.

Най-дразнецото от всичко беше, че голяма част от работата, която те можеха да свършат и сами, можеше да бъде изпълнена едва подир по-значителните етапи. Задачите бяха навързани една с друга.

При качването си на борда той не завари жените в камбуза — тихите им гласове го отведоха до кърмата. Там те бяха седнали една до друга, поклащащи крака — двама юнги, впуснали се в разговор. Янтар бе пристегнала златистата си коса на опашка. Тази промяна не се отразяваше добре на лицето ѝ — скулите и носът ѝ изглеждаха прекалено остри, за да принадлежат на женствен лик. Седящата край нея Алтея представляваше противоположност: макар и нацапала бузата си с катран, нейният профил изглеждаше смайващо. Нейната женственост не беше податлива; тя сливаше в себе си заплахата и изкусителност, без дори да го осъзнава.

И в този момент на Брашън му се прииска никога да не я беше докосвал. Не само заради последвалото влошаване на отношенията им — най-лошото беше, че той не бе способен да я погледне, без да си припомни вкуса на кожата ѝ и откровението на тялото ѝ. Той трябваше да затвори очи за момент, преди да поднови пътя си към кърмата.

Двете жени стискаха чаени чаши, от които се издигаше дим. Между тях бе оставен тумбест керамичен съд.

Брашън напълни предназначенията за него чаша, но остана прав, отказал се от краткотрайния копнеж да седне между тях. Янтар се взираше към хоризонта. Алтея замислено прокарваше върха на пръста си по ръба на чашата и разглеждаше вълните. Разговорът им бе утихнал при появата му.

Янтар усети настъпилото смущение.

— И утре ли ще започнем рано?

— Не — лаконично отвърна Брашън. Глътката чай възвърна част от словоохотливостта му. — По-скоро подозирам, че сутринта ще търся нови работници.

— Пак ли? — простена Алтея. — Какво е станало този път?

Брашън понечи да отговори, но в последния миг стисна зъби и поклати глава.

— Поне приемам, че е говорил с вас? — с надежда попита Алтея, заела се да разтрива слепоочията си. Тези думи тя отправи към Янтар.

— Не с нас — отвърна приятелката й унило. — Но на работниците наговори много неща. Предимно обиди. Впоследствие той насочи темата към децата им, които щели да се родят сакати, задето бащите им работили край прокълнат кораб. Не му липсваше красноречие — с мрачна възхита добави Янтар.

— Оригинално. Поне днес хвърли само една гредя.

— Може би утре възнамерява да промени това — изтъкна Брашън.

Тримата замълчаха. Отново Янтар я наруши:

— Какво излиза, че вече сме се предали?

— Още не. Още не съм обмислил колко безнадеждно е всичко. — Мъжът се намръщи и се обърна към Алтея. — Ти къде беше сутринта?

Тя не си направи труда да го поглежда.

— Макар да нямаш право да ме питаш: отидох да навестя Граг — обясни тя с хладен глас.

— Мислех, че Тенира все още се укрива. Покрай наградата за залавянето му и прочие.

Брашъновите думи бяха безразлични, дори престарано безразлични. Той отпи поредна глътка чай и се загледа в морето.

— Така е. Но той успя да ми изпрати съобщение, така че отидох да го видя.

Брашън леко сви рамене.

— Това поне разрешава един проблем. Когато ни свършат парите, ще го предадеш на служителите на сатрапа. С наградата ще можем да наемем поредната партия работници. — Той се ухили широко.

Алтея не обърна внимание на думите му; тя говореше с Янтар:

— Граг каза, че много му се иска да ми помогне, но неговата ситуация е сложна. Близките му не получиха очакваните приходи от товара на Офелия. Те са решили да не търгуват в Бингтаун или Джамаилия, докато сатрапът не отмени несправедливите налози.

— Офелия не отплава ли преди няколко дни? — осведоми се Брашън.

Този път Алтея му отговори.

— Да. Томи сметна за най-разумно да я изведе от пристанището, преди да са дошли още калсидски галери. Освен това данъчните служители на сатрапа заплашваха да конфискуват кораба. Те твърдят, че само сатрапът ще определя местата, където живите кораби имат право да търгуват. Стоките от Дъждовните земи се продават само в Бингтаун или в столицата. Съмнявам се, че те биха могли да следят за спазването на това правило, но Томи предпочете да не чака неприятностите да дойдат сами. Семейство Тенира ще продължи да отстоява принципите си, но Офелия няма да бъде излагана на риск.

— На негово място — замисли се Брашън — аз бих я отвел в Дъждовната река. Така само друг жив кораб би могъл да ме последва. — Той наклони глава встрани. — Това е планът, нали? Граг ще бъде отведен там тайно, на борда на друг жив кораб, за да се присъедини към близките си. Познах ли?

Алтея го погледна косо, но не каза нищо. Брашън се наскърби:

— Нямах ли ми доверие?

— Обещах да не казвам на никого. — И тя се загледа във водата.

— Смяташ, че аз бих се раздърдорил?

Той се ядосваше истински. Що за човек смяташе тя, че е той? Нима Алтея действително очакваше, че би паднал толкова ниско заради съперничеството си с Граг?

— Не става дума за недоверие, Брашън — обясни тя с изчерпващо се търпение. — Дадох дума да мълча и възнамерявам да я спазя.

— Разбирам. — Поне тя отново разговаряше директно с него. Това го накара да зададе измъчващия го въпрос. — Той поиска ли да те вземе със себе си?

Алтея се поколеба.

— Той знае, че трябва да остана тук. И разбира, че трябва да отплавам с Парагон. — Тя се почеса по брадичката, сетне прокара пръсти по лепкавото петно върху бузата си. С раздразнение младата жена добави: — Искан ми се да можех да накарам Кефрия да проумее това. Тя продължава да пили пред майка, че това не било подобаващо. Тя не одобрява моето присъствие тук. Дразни се от начина, по който се обличам, когато идвам тук да помагам. Не зная какво би одобрила тя — може би да остана вкъщи и печално да кърша ръце.

Брашън усети, че тя се опитва да смени темата. Това само му придаде нова настойчивост.

— Да, Граг знае, че трябва да търсиш Вивачия. Но той пак ти е предложил да тръгнеш с него, нали? Пак е искал да го придружиш. Най-вероятно трябва да се отзовеш на поканата му. Да заложиш на сигурното, на победителя. Никой от Търговците не вярва, че ще успеем. Точно по тази причина никой не ни предлага помощ. Те си мислят, че нашето начинание представлява загуба на време и пари. Обзалагам се, че Граг е изброил множество разумни основания ти да ни изоставиш. Включително факта, че ние никога няма да успеем да отделим тази руина от плажа.

И Брашън стовари петата на ботуша си върху корпуса. Беше го изпълнил гняв, внезапен и яростен.

— Не го наричай така! — процеди Янтар.

— И престани да хленчиш! — не пропусна да се включи Алтея.

Побеснелият Брашън впери очи в нея и повиши глас.

— Но той е точно това: руина! Купчина отломки! Чува ли, Парагон? За теб говоря!

Думите му отекнаха из скалите зад тях. Парагон не отговори.

Янтар се взираше остро в него.

— Това с нищо няма да помогне — остро каза тя и изсумтя през носа си.

— Вместо да си търсиш с кого да се заядеш, защо не вървиш да си изпросиш малко киндин? — хапливо попита Алтея. — Всички знаем, че това е същинският ти проблем.

— Нима? — Брашън остави чашата си. — Аз пък зная какъв е *твоят* проблем.

Гласът на Алтея стана съвсем тих и мек в заплахата си.

— Защо не ни осветлиш със знанието си?

Брашън приближи лице до нейното.

— Твоят проблем е, че миналата зима ти най-сетне осъзна какво си. Оттогава ти се опитваш да го отречеш. Това осъзнаване те изплаши, затова ти избяга вкъщи да се опиташ да го забравиш.

Подобни думи Алтея изобщо не беше очаквала; тя остана безмълвна. Брашън едва не се ухили в отговор на смайването ѝ.

— И за да е напълно ясно — с по-тих глас продължи той, — нямам предвид нещо, случило се между двама ни. Говоря за онова, което се случи в теб самата.

— Брашън Трел, ти говориш безсмислици! — бързо изрече Алтея.

— Така ли? — Този път той се ухили. — Янтар знае за какво говоря. Още откакто се върнах в града видях, че тя знае за това. Разбрах го по лицето ѝ, когато тя ме погледна. Смешно е, че ти си избрала да говориш с нея, но не и с мен. Както и да е, казах ти, че не това е проблемът. Става дума за това, че ти не си Търговска дъщеря. Да, ти носиш кръвта на Ефрън Вестрит, в това няма съмнение. Но ти по никакъв начин не си обвързана с този проклет градец и традициите му. Баща ти не харесваше цената на търгуването по Дъждовната река, затова просто спря да плава по нея. Вместо това той си създаде собствени връзки и откри други неща, с които да търгува. Ти си се метнала на него. Вече е късно това да бъде отстранено. Ти не си в състояние да се промениш. Способна си единствено да спреш да се преструваш.

— Ти не би могла да си свиеш семейно гнездо и да се превърнеш в женската половина на Граг Тенира. Ако направиш подобен опит, това ще съкруши сърцата и на двама ви. Ти никога няма да останеш у дома и да отглеждаш децата му, докато той плава. Ти обичаш да говориш за семейството, за дълга и за традицията, но причината, поради която ти се отправяш да търсиш Вивачия, е, че ти искаш да

имаш свой собствен кораб и възнамеряваш да сториш всичко, което се иска от теб, за да си го получиш. Стига да се престрашиш да напуснеш Бингтаун отново, разбира се.

Всички тези думи просто се изливаха от него. В края на тази тирада Брашън осъзна, че се е задъхал. През цялото време Алтея се взираше безмълвно в него.

Толкова му се искаше да я повдигне в прегръдките си. Да я целуне. Но тя най-вероятно би му счупила челюстта.

Най-сетне тя успя да се окопити.

— Грещиш — заяви Алтея, само че зад думите ѝ отсъстваше увереност. Янтар прикри усмивката си в чашата с чай. Алтея все пак забеляза мимиката ѝ, защото я изглежда остро, а в отговор другата просто сви рамене.

Брашън се почувства засрамен. Без да си прави труда да отива до въжената стълба, той се прекачи над парапета и скочи в пясъка. Подир това се отправи към носа на кораба.

Клеф бе спретнал дребно огнище, на което приготвяше вечерята. Това беше само едно от многобройните му задължения: на кораба винаги се намираше работа за него. Нему се падаше да осигурява прясна вода за работниците (задължение, което той днес бе изпълнил двукратно заради Брашъновия изблик на гняв). Той остреше инструменти, изпълняваше дребни поръчки, а когато наближеше вечер, търчеше до дома на Вестритови, за да вземе хранителни продукти. Роника Вестрит им бе заявила, че са добре дошли на трапезата ѝ, но Янтар учтиво бе отказала, обяснявайки, че не би искала да остави Парагон сам. Брашън се бе присъединил към оправданието ѝ — за него беше трудно да скрива смущението си; условията на подобно хранене биха се оказали непосилни за него.

Велики Са, как му се искаше да засмуче късче киндин. Съвсем малко късче, колкото да успокои тръпките на копнеж, пълзящи по кожата му.

— Какво има за вечеря? — обърна се той към момчето.

Клеф го изглежда вторачено, но не отговори.

— Не се прави на интересен, хлапе! — предупреди го Брашън, чийто гняв още не беше отминал.

— Рибя чорба, с'р. — Навъсеният Клеф се зае да трополи с дървената лъжица из котела. — Той н' ѝе руина — предизвикателно

промърмори хлапакът.

Ето какво беше разстроило хлапето. Брашън отвърна с по-мек глас.

— Точно така, Парагон не е руина. Затова не трябва да се държи като руина. — Той извърна глава към фигурата, мълчаливо издигаща се над тях, и продължи, по-скоро обръщащ се към нея. — Той е адски добър кораб. Скоро той ще си припомни това, заедно с целия град.

Клеф се почеса по носа и отново разбърка котлето.

— Той лош к'смет ли носи?

— Той лош късмет ли носи — уморено го поправи Брашън. — Просто самият той е имал лош късмет, още от самото начало. Когато имаш лош късмет, а после го затрупаш със собствените си грешки, понякога ти се струва, че никога няма да се измъкнеш изпод него. — Той се засмя сухо. — Говоря от собствен опит.

— Ти лош к'смет ли си и'ал?

Произношението на момчето бе възмутително.

— Говори по-ясно, хлапе. Щом ще плаваш с мен, ще трябва да говориш разбираемо.

Клеф изсумтя, но повтори въпроса си с по-слаб акцент.

— Някои имат и по-лош късмет от моя, но повечето хора са поголеми късметлии — този път отвърна Брашън.

— Смени си ризата. Тъй ка'аше татко: кат' н' ти в'рви, смени си ризата.

Макар да не му беше весело, Брашън се усмихна:

— Единствената риза, която имам, се намира на гърба ми. Интересно какво ли говори това за късмета ми?

Алтея рязко се надигна и изля чашата си извън борда.

— Отивам вкъщи — обяви тя.

— Довиждане — с неутрален тон отвърна Янтар.

Другата жена стовари длан по перилото.

— Знаех си, че някой ден той ще го захвърли в лицето ми. Знаех си. През цялото време се опасявах от това и с право.

Янтар я погледна объркано:

— Какво да захвърли?

Двете бяха сами на борда, но въпреки това Алтея снижи глас:

— Че съм спала с него. Той знае, че би могъл да ме унищожи с тези думи. Достатъчно е да се изперчи пред подходящия човек. Или по-точно пред неподходящия човек.

Очите на Янтар пламнаха.

— Чувала съм хората да изричат глупави неща, когато са уплашени или наскърбени, но твоите думи се подреждат сред най-глупавите. Този мъж никога не е помислял да използва въпросния спомен като оръжие. Освен това той не е от онези, които се перчат. Нито би поискал да те нарани.

Настъпи неловко мълчание, в края на което Алтея призна:

— Права си. Понякога си мисля, че просто си търся причина да му се гневя. — Тя скръсти ръце. — Но защо му трябваше да изрича подобни неща? Защо трябва да ме разпитва по подобен начин?

Янтар остави въпросите неотговорени; вместо това тя зададе свое питане:

— Защо това те разстройва толкова?

Алтея поклати глава.

— Всеки път, когато започна да се наслаждавам на това, което правим, той... Днес имавме отличен ден, Янтар. Работихме здраво, работихме добре заедно. Също като някога. Аз зная как той работи и как мисли. Като да танцуваш с умел партньор. И точно когато бях започнала да си мисля, че отношенията между нас отново ще се уравновесят, той трябваше да...

Алтея замълча, но Янтар я подкани:

— Трябваше да...?

— Да ми зададе подобен въпрос. Да изрича подобни неща.

— Да изрича неща, различни от: „Помогни ми за тази греда!“ и „Подай ми чука!“ — невинно се осведоми приятелката ѝ. Алтея се подсмихна тъжно.

— Именно. Нещо, което ми напомня как разговаряхме, когато бяхме приятели. Тези времена ми липсват. Искане ми се да можех да се върна в тях.

— Какво те спира да върнеш духа им?

— Не би било подобаващо. — Тя се навъси. — Сега Граг се намира в живота ми. И освен това...

— Освен това?

— Освен това подобно сближаване би могло да се превърне в предпоставка за нещо повече. А дори и да не доведеше, Граг не би одобрил дружбата ми с Брашън.

— Граг не би одобрил да си имаш приятели?

— Знаеш какво имам предвид. — Алтея продължаваше да се мръщи. — Граг не би одобрил дружбата ми с *Брашън*. По-рано двамата с него бяхме близки приятели... които не се притесняват да се отпуснат един край друг. Знаеш.

Янтар тихо се засмя.

— Алтея, много скоро ние ще отплаваме с този кораб. Нима очакваш да използваш въздигнати маниери с човек, с когото ще работиш всеки ден?

— Когато отплаваме, той няма да е Брашън, а ще е капитанът. Той не пропусна да ми натрие носа с това. С капитана никой не фамилиарничи.

В настъпващия мрак Янтар я изгледа изпод вежди.

— Тогава защо се притесняваш? Времето ще изцели всичко.

— Може би аз не искам да бъда изцелена. Не и по такъв начин — със съвсем тих глас отвърна Алтея. Тя се загледа в ръцете си. — Може би приятелството на Брашън значи за мен повече от мнението на Граг.

Янтар сви устни.

— В такъв случай трябва отново да започнеш да му говориш. И то неща, по-сложни от: „*Ето ти чука*“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ПРОМЕНЕНИ ЧУВСТВА

Вивачия кипеше. Уинтроу имаше усещането, че се намира край врящ съд, който всеки момент заплашва да излее съдържанието си. А най-лошото бе, че той по никакъв начин не можеше да я успокои. Тя не само не се успокояваше, а ожесточено отблъскваше всички подобни опити.

И така близо месец. Уинтроу усещаше в нея отмъстителната целенасоченост на дете, на което е било казано, че е прекалено малко за определена дейност. Вивачия бе решена да се докаже, и то не просто пред Кенит: нейният гневен ентузиазъм обхващаше и Уинтроу. В дните подир смъртта на Опал решителността ѝ се бе затвърдила. Тя бе избрала да се занимава с морско разбойничество. Опитите на юношата да я разубеди само изостряха решението ѝ. И още по-смущаващо, тя се отчуждаваше от него с всеки изминал ден. В стремлението си да установи връзка с Кенит тя пренебрегваше Уинтроу.

Самият капитан виждаше състоянието ѝ; той осъзнаваше чувствата, които бе пробудил в нея. Той не я пренебрегваше, а напротив — с нея пиратът разговаряше любезно и изключително учтиво. Но бе престанал да я ухажва, насочил цялото си подобно внимание към Ета. Жената разцъфваше под грижите му, пламнала. Понастоящем тя крачеше с походката на тигрица; всички погледи се обръщаха след нея. На борда имаше още няколко жени (Кенит бе позволил на някои от бившите робини да останат), ала никоя от тях не притежаваше женствеността на Ета. Тази разлика объркваше Уинтроу, защото той се затрудняваше да посочи някаква конкретна промяна, настъпила в нея. Тоалетът ѝ не се беше променил. Кенит бе ѝ подарил нови бижута, но тя ги носеше рядко, най-често предпочиташе да се ограничава до една дребна обица с рубин. Не, промяната бе по-скоро вътрешна: също както отървалият се от сажди въглен не променя нищо в себе си. Тя не бе изменила задълженията си: все така се катереше по въжетата с ловкостта на пантера; все така разговаряше и се шегуваше с екипажа, докато къrpеше платна. И езикът ѝ си оставаше все така

хаплив и остър. Но когато тя погледнеше към Кенит, дори и от другата страна на палубата, животът в нея се изостряше. А капитанът не оставаше безразличен към възхитата. Той никога не я подминаваше, без да я докосне. Дори суровият Соркор започваше да се изчервява, когато ги видеше прегърнати.

В тези моменти Уинтроу ги наблюдаваше единствено с удивление и завист. На всичкото отгоре всеки път, когато Кенит го уловеше да ги гледа, пиратът повдигаше вежда към него или му смигваше.

Променените обстоятелства се отразиха и на екипажа. Юношата бе очаквал прояви на ревност и недоволство от начина, по който капитанът изтъква дамата си. Вместо това те изглеждаха още по-горди от своя предводител: изглежда смятаха, че по някакъв чудат начин неговата жизненост и властта му над съблазнителната жена говорят в тяхна полза. За пръв път сред пиратите съществуваше тъй висок дух. Новите членове на екипажа се бяха слели изцяло. От остатъчното недоволство на робите нямаше и следа: защо да си правят труда да оспорват кораба, когато можеха да станат част от подобен екипаж?

От смъртта на Опал насам Вивачия бе станала свидетелка на още три нападения. И в трите случая пиратите нападаха дребни товарни съдове, които не превозваха роби. Всеки път нападението протичаше по един и същи начин. Каналът, който Кенит и Соркор, бяха избрали, бе отлично пригоден за подобни набези. Соркор изчакваше на юг; той започваше преследването на избрания кораб. Вивачия изчакваше в края на канала: нейна задача беше да изтласка преследвания съд към сушата. Щом това станеше, пиратите от *Мариета* се впускаха в абордаж, за да получат плячката си. Това те правеха лесно, защото тези товарни корабчета бяха управлявани и защитавани зле.

На Кенит трябваше да се признае, че той не избиваше тези екипажи. Не му се налагаше — те се предаваха почти безкръвно. В допълнителна проява на великодушието си капитанът не ги вземаше за заложници, за да иска откуп. Той просто вземаше най-доброто от стоката им и ги пускаше да си вървят, като сурово им заръчваше да разкажат как Кенит от Пиратските острови нямало да търпи търговци на роби да плават през водите му.

Той не се определяше като крал. Още бе рано.

Така и трите корабчета бяха преживели срещата си с него. И посланието му щеше да се разпръсне бързо.

Вивачия се сърдеше и дразнеше на бездействието си. Кенит бе престанал да разговаря на сериозни теми с нея — досущ като дете, което не бива включвано в разговорите на възрастните. Повечето от вечерите си пиратът прекарваше на борда на *Мариета*, заедно със Соркор и любимата си. Там те изготвяха планове си и честваха победите. А когато капитанът и дамата му се оттегляха, Ета неизменно носеше последните дарове, връчени ѝ от Кенит. Развеселени от изпитото вино, двамата се усамотяваха в каютата си.

Уинтроу подозираше, че Кенит прави всичко това умишлено, за да събуди любопитството и ревността на Вивачия. Но той не сподели това си подозрение с нея; тя не би изтърпяла подобни думи от него.

Животът, който пиратите водеха между нападенията, почти можеше да се нарече мързелив. Кенит никога не позволяваше на екипажа си да изпада в опасно бездействие, но хранеше хората си добре с припасите от ограбените съдове и им предоставяше свободно време и за игри, и за веселие. В тези забавления той включваше и Уинтроу, като за целта често го канеше в каютата си. Но двамата не играеха на карти или зарове, а неизменно се занимаваха с игри, изискващи мисъл. Това обстоятелство изпълваше младия жрец с неспокойното усещане, че пиратът го преценява. Понякога играта оставаше забравена между тях, защото Кенит го разпитваше за философията на Са.

Второто от ограбените корабчета носеше на борда си книги. Кенит бе ненаситен читател; той веднага се възползва от това съкровище, което сподели и с Уинтроу.

Момчето не можеше да отрече, че тези интерлюдии са приятни. Понякога Ета оставаше при тях — и по време на играта им, и по време на разговора. Уинтроу се бе убедил, че тя притежава буден ум, който по нищо не отстъпваше на Кенитовия, макар и не толкова начетен. Жената не изоставаше от тях, докато биваха обсъждани общи неща. Едва когато двамата започнеха да разговарят за възгледите на определени философи, тя се смълчаваше и в крайна сметка се оттегляше. Един следобед Уинтроу се постара да я включи в разговора — в този ден той откри неумението ѝ. Откри го, когато се опита да ѝ подаде книгата, която двамата с Кенит обсъждаха.

— Аз не мога да чета, така че не си прави труда — гневно заяви тя, отказвайки да приеме книгата. Няколко мига тя продължи да масажира раменете на Кенит, зад когото се бе настанила. След това неочаквано се надигна и се отправи към вратата. Ръката ѝ се отпусна върху дръжката, когато Кенитовият глас я спря.

— Върни се, Ета.

Тя се извърна с лице към него. За пръв път, откакто я познаваше, Уинтроу забелязваше предизвикателен блясък в очите ѝ.

— Защо? — сухо попита тя. — За да се убедя колко съм неграмотна?

За момент спазъм на гняв сгърчи лицето на Кенит. Уинтроу видя как пиратът изглажда чертите си и повдига ръка към жената.

— Защото аз искам това от теб — отвърна той с мек глас. Ета се подчини, макар да гледаше към книгата, която капитанът държеше, като към съперница. — Искам да я прочетеш — продължи пиратът, протягайки книгата.

— Не мога.

— Искам да го сториш.

Ета стисна зъби.

— Не мога да чета! — кипна тя. — Никой не ме е учил, никога не съм имала учител. Освен ако не броиш мъжа, който ме научи на бъдещия ми занаят, още преди да съм станала жена! Аз не съм като теб, Кенит, аз...

— Тихо! — с остър глас я прекъсна Кенит. И отново протегна книгата към нея. — Вземи я.

Това беше заповед.

Ета я грабна от ръката му и я задържа със съвсем лекия допустим натиск. А Кенит, почти незабележимо усмихнат, се обърна към Уинтроу.

— Уинтроу ще те научи да четеш. Или в краен случай ще ти я прочете. — Сега той отново гледаше към жената. — Докато не приключи с това си възложение, той няма да има други задължения на борда. Колкото и дълго да продължи.

— Екипажът ще ми се смее — възрази Ета.

Кенит присви очи.

— Няма да се смее дълго. Трудно е да се смееш с отрязан език. — Той замълча за момент, сетне се усмихна. — Но ако желаеш да

запазиш тези уроци в тайна, така да бъде. Свободна си да използваш тази каюта. Ще се уверя, че никой няма да ви безпокои.

Подир това капитанът посочи към останалите книги, пръснати из помещението.

— Тук има много съкровища, които ти да усвоиш, Ета. Поезия, история, философия. — Кенит се приведе напред, хвана я за ръката и я придърпа към себе си. С другата си ръка той погали лицето ѝ, отмествайки един кичур. — Недей да упорстваш, искам това да ти хареса.

Пиратът хвърли бърз, необичаен поглед към Уинтроу. Почти изглеждаше, че той иска да се увери, че юношата ги наблюдава.

— Надявам се, че това ще достави удоволствие и на двамата ви. — С тези думи той помилва лицето ѝ с устни. Ета примижа под допира му. Но очите на Кенит останаха отворени — те отново наблюдаваха Уинтроу.

Юношата изпитваше смущение; струваше му се, че по някакъв необичаен начин той е част от прегръдката.

— Ще ви помоля да ме извините — промълви той и бързо се надигна от масичката. Кенитовият глас го настигна на прага.

— Нали няма да имаш нищо против да помогнеш на Ета, Уинтроу? — осведоми се пиратът. Той продължаваше да държи жената край себе си, с поглед, насочен над главата ѝ.

— Нищо против — отвърна момчето, след като прочисти гърло.

— Отлично. В такъв случай се постарай да започнете скоро. Най-добре още днес.

Този път на юношата му бе спестена нуждата да отговаря — спаси го обичайният вик на наблюдателя:

— Платно на хоризонта!

Облекчението на Уинтроу съвпадна с тропота на нозе, отзовал се в отговор на кряска.

— Върви на палубата! — нареди Кенит. Младият жрец побърза да се отзове: пиратът още посягаше към патерицата си, когато Уинтроу вече изхвърчаше от вратата и се отправяше към носа.

— Там! Ето го! — крещеше Вивачия и протягаше ръка. Излишен жест. Дори и от това разстояние се усещаше зловонието на превозвача на роби. Смрадта му определено подхождаше на вида: това беше най-мръсният и занемарен съд, който Уинтроу бе виждал. Широки ивици

мръсотия върху корпуса указваха местата, от които са били изливани стотици отходни кофи. Корабът бе нагазил дълбоко, очевидно претоварен. По платната му личаха нескъпопосани кръпки. На моменти той изплюваше вода — това показваше, че в трюма му работеха помпи, най-вероятно задвижвани от роби. Изглежда бе необходимо постоянно усилие, за да се задържа този кораб над водата.

Само малка частица от мислите на Уинтроу се насочваше към особеностите на кораба: той бе преместил вниманието си върху змиите, следващи съда. Противните създания несъмнено усетиха паниката на борда му, защото отделиха гривестите си глави от повърхността на водата и се обърнаха към *Мариета*. Чудовищата бяха най-малко десетина — люспестите им тела проблясваха на слънцето. Отвратителна гледка.

Вивачия се приведе напред, с пламенно лице. Нейното нетърпение бе трескаво; почти се създаваше впечатлението, че тя дърпа кораба подире си.

— Погледни ги, виж как бягат! — промълви фигурата. Тя вече протягаше ръце към кораба. Междувременно пиратите вдигаха платна, за да се впуснат в преследване.

— Този кораб пренася роби. Кенит ще убие целия му екипаж — тихо я предупреди Уинтроу. — Ако му помогнеш да плени този съд, всички моряци на борда му ще умрат.

За момент тя погледна към него.

— А ако не го сторя, по колко роби ще измират всеки ден от пътуването им? — Тя отново впери поглед в пляката си и продължи с по-суров глас. — Не всички човеци са достойни да живеят, Уинтроу. Нашият метод запазва най-много животи. Ако корабът продължи да плава, цяло чудо ще бъде, ако при пристигането му на борда има оцелели.

Уинтроу бе престанал да я слуша: той смаяно гледаше как преследваният кораб започва да се отдалечава от *Мариета*. Разстоянието между двата съда нарастваше. Екипажът на робския съд не пропускаше да види нито възможността си, нито новата заплаха, която Вивачия представляваше.

Претовареният съд се насочваше към средата на канала; *Мариета* се намираше прекалено далеч зад него. Така не можеше да

става дума за притискане от две страни. Колкото и невероятно да изглеждаше, прогнилият кораб щеше да им избяга.

Зад тях Кенит избута патерицата си на палубата и с помощта на ръцете си преодоля стълбицата. Подир това той стъпи на крака и намести подпората под мишницата си. Ета не беше с него.

Капитанът се приближи до предното перило и поклати глава.

— Клетите. Корабът се измъква. Уви, робите ще останат неспасени.

Уинтроу си отдъхна: днес нямаше да има убийства.

Тогава Вивачия изкрещя — вик, който изразяваше яростта от изчезваща възможност. Едновременно с това тя набра скорост. И последната дъска от корпуса, и последното късче платно се подредиха в най-подходящия начин. Пиратите започнаха да възклищават възторжено; към тези изблици се прибави и ожесточение, защото разстоянието между Вивачия и преследвания съд намаляваше.

Нейното съсредоточение, отдадено на едничка цел, заплени съзнанието на Уинтроу.

— Удивително, сияйна моя! — възхити се Кенит. Под тази благославяща възхвала Вивачия засия; нейното удовлетворение бе изключително силно.

Капитанът започна да издава нареждания към хората си. Зад него долиташе дрънчене на оръжия, придружено от шегите на хора, които се подготвяха да убиват себеподобни — те сключваха облози и се заканваха. На палубата бяха изнесени абордажни куки, стрелците бързаха да заемат позиции сред въжетата.

Вивачия не обръщаше внимание на ставащото на борда. Това преследване принадлежеше на нея, плячката също. От друго тя не се интересуваше.

Тази й целеотдаденост почти бе изместила съзнанието на Уинтроу. Съвсем смътно той усещаше, че ръцете му остават вкопчени в перилото, а устремният насрещен вятър блъска косите му: Вивачия задушаваше неговата същина с обилието си от енергия. Като насън той гледаше как преследваният кораб израства пред тях. Зловонието се изостри. Щураците се по палубите му моряци имаха ужасени лица.

Със същата занесеност юношата чу впиването на хвърлените куки и съсъка на първия залп стрели. Письците на простреляните бяха ужасяващи, изпълнени с агония, но за него звучаха съвсем далечни,

като крясъците на високо летящи птици. С много по-голяма яснота той усещаше приближаването на *Мариета*. А Вивачия нямаше намерение да дели плячката си с друг.

Когато хвърлените въжета се опънаха, Вивачия се извъртя встрани и се опита да сграбчи другия кораб. Зажаднелите ѝ пръсти не достигнаха нищо, ала ожесточеният ѝ израз се оказа достатъчен, за да ужаси екипажа.

— Дръжте ги! Избийте ги! — крещеше тя, без да обръща внимание на заповедите, които Кенит се опитваше да издаде. Нейната кръвожадност се оказа заразителна: в мига, в който разстоянието между двата съда се смали достатъчно, пиратите започнаха да прескачат.

— Тя успя! Нашата красавица успя! Мила моя Вивачия, никога не бях подозирал, че притежаваш подобна стремителност! — не щадеше похвалите си Кенит.

Чисто възхищение към пирата изпълни Уинтроу. Емоцията на кораба напълно заля опасенията му за предстоящата смърт. Фигурата се извърна, за да погледне Кенит в очите. Възхитата, поделена от погледите им, представляваше взаимната почит на два хищника.

— Двамата с теб ще ловуваме добре — каза Вивачия.

— Наистина ще бъде така — обеща ѝ Кенит.

Юношата се чувстваше изолиран. Той бе свързан с тях, но те не му обръщаха внимание: той не беше от значение пред лицето на онова, което двамата току-що бяха открили един в друг. За него Уинтроу можеше да усети, че ги обвързва в много по-дълбока и първична степен от връзката, която бе допустима за него. Какво ли беше нещото, което пиратът и корабът разпознаваха, че ги обединява? Каквото и да беше то, в себе си жрецът не долавяше подобен отклик. Той можеше единствено да разбере, че става дума за нещо извечно. Може би по-извечно дори и от кръвта, която биваше проливана на онази, съседната палуба.

— Уинтроу. Уинтроу!

Сред обвилата го мъгла той дочу името си и по-скоро инстинктивно обърна глава. Кенит бе усмихнат широко; с глава той сочеше към пленения кораб:

— Тръгвай с мен, момче!

И Уинтроу тръгна подире му — той се озова на непознатата палуба, където все още кипеше битка сред ругатни, писъци и проклетия. Ета неочаквано изникна край тях, стиснала оръжие. Нейните стъпки издаваха, че цялото ѝ тяло се е превърнало в наострено сетиво. Косата ѝ лъщеше под лъчите на слънцето.

Кенит също носеше оръжие (дълъг нож), но Уинтроу крачеше невъоръжен и удивен сред този непознат за него свят. Отделянето от Вивачия бе прочистило ума му от нейното смазващо влияние, само че хаосът, който го обграждаше сега, създаваше почти сходен ефект.

Привикналият Кенит крачеше спокойно, придружаван от Ета — тя стоеше откъм страната на патерицата му, готова да защити любимия си при нужда. Така те напредваха по зацапаната и зловонна палуба. Така те подминаваха хора, вкопчени в борба на живот и смърт, и заобикаляха трупове.

Тялото на един моряк направи особено впечатление на Уинтроу. Той бе прострелян, но смъртта го бе споходила заради сблъсъка с дъските. Неговото лице привлече погледа на юношата: то бе застинало в гримаса, наподобяваща усмивка. И очите бяха присвити като в израз на веселие. А кръвта продължаваше да капе от ухото му и да се стича по брадата му.

Насреща им се приближаваше Соркор — макар и по-бавна, *Мариета* бе успяла да достигне преследвания съд и да го нападне от другата страна. Изстрадалият му екипаж нямаше никакъв шанс срещу тази двойна атака.

От оръжието в ръката на помощника все още се стичаше кръв; белязаното му лице сияеше със зверско задоволство.

— Почти сме готови, капитане! — весело поздрави той. — Само неколцина останаха на задната палуба. Нито един истински боец нямаше сред тях.

Безумен вик подчерта тези му думи, последван от плясък.

— Ето че станаха с един по-малко — добави Соркор. — Накарах някои от хората ни да започнат да отварят люковете. Долу, бога ми, е същински нужник! Струва ми се, че половината от превозваните са оковани трупове. Колкото и да са оцелелите, ще трябва да ги изведем бързо: това корито се пълни по-бързо и от моряшки мехур!

— Ще имаме ли място за всички, Соркор?

Едрият пират шавна с вежди.

— Най-вероятно. Малко ще попретовари корабите, но когато се върнем при *Мърморец*, ще можем да пренесем част от тях на борда му.

— Отлично — кимна Кенит. Той имаше леко занесен вид. — Когато се върнем при *Мърморец*, ще поемем към Заграба. Време е повече хора да научат за нещата, които сторихме.

— Определено, сър — ухили се заместникът.

Един окървавен пират се приближи до тях.

— Простете, капитане, готвачът иска да се предаде. Той се е барикадирал в камбуза.

— Убийте го — отегчено му отвърна Кенит.

— Той казва, сър, че знаел нещо, дето щяло да ни убеди. Казва, че знаел къде има съкровище.

Кенит поклати глава в безмълвно отвращение.

— Щом знае за съкровище, защо не е отишъл да го вземе, вместо да пренася роби с това корито? — саркастично подметна Ета.

— Не зная, мадам — извини се пиратът. — Може би защото е стар. Липсват му една ръка и око. Той твърди, че бил плавал с Игрот Дръзки. Точно затова не го убихме. Всеки знае, че Игрот плени цял кораб със съкровища, от който после нищо не се чу. Може би дъртият наистина знае нещо...

— Аз ще се погрижа за него, капитане — раздразнен обеща Соркор и се обърна към моряка. — Къде е той?

— Почакай, Соркор. Смятам, че трябва да поговоря с този готвач.

Кенит звучеше едновременно заинтригуван и подозрителен.

— Затворил се е в камбуза, капитане — смутено обясни пиратът. — Ние започнахме да разбиваме вратата, обаче той има купища ножове там. Адски умело хвърля за едноок.

Уинтроу забеляза промяната, изникнала върху лицето на капитана.

— Хубаво. Ще говоря с него, насаме. Вие се погрижете да изведете робите от трюма. По-живо! Корабът започва да се накланя.

Соркор бе привикнал да изпълнява заповеди; той веднага кимна и се извърна да издава нареждания.

Едва сега Уинтроу осъзна присъствието на робите. Те стояха скупчени на палубата, присвили очи заради светлината, от която бяха отвикнали. Свежият въздух, лишен от гореща задуха, също бе нещо

ново за тях: макар и покрити със слой мръсотия, клетниците трепереха.

Тази воня и израженията им го върнаха в нощта, когато робите от Вивачия бяха изниквали на палубата. Някои от тези хора не можеха сами да се задържат на крака. Той почувства състрадание, последвано от непоколебимото разбиране, че Кенит е прав в стремежа си да ги освобождава. Отстраняването на подобно страдание бе правилно. Но методът, чрез който той постигаше това...

— Уинтроу!

В повика на Ета се долавяше известно раздражение, предизвикано от начина, по който момчето бе застинало в замисъла си. Корабът се накланяше все по-осезаемо с всеки изминал момент — сега не беше времето за размотаване.

Докато прекосяваше палубата със забързани крачки, Уинтроу дочу рева на змиите, последван от плясък: пиратите бяха започнали да хвърлят телата през борда. Доволни подвиквания и смях показаха, че чудовищата са започнали да се боричкат за подхвърляните им хапки.

— Оставете! — долетя гласът на Соркор. — Много скоро те сами ще си получат трупове. Вървете да помогнете на оставащите роби да се изкачат. И по-бързо, искам да се махна от тази развалина колкото се може по-скоро.

Камбузът се помещаваше в една каюта на горната палуба. Пред вратата му се бяха скупчили неколцина пирати, изтеглили оръжия. Те стояха с гръб към Кенит, не забелязваха приближаването му.

Под погледа на Уинтроу един от тях ритна вратата. Иззад нея се разнесоха ругатни, а в образувалата се цепнатина изникна острие.

— Ще насека първия, който се опита да влезе. Доведете капитана си. Ще се предам само на него.

Пиратите отвърнаха с подигравки и се струпаха по-близо. Те приличаха на глутница помияри, наобиколили покатерила се котка.

— Капитанът е тук — обяви Кенит. Хилещите се пирати тутакси придобиха сериозен вид и побързаха да се отдръпнат. — Хайде, вървете! — рязко им нареди той. — Аз ще се погрижа.

Хората му се подчиниха бързо, но с видимо нежелание: те често се обръщаха назад. Това им поведение бе разбираемо; самото споменаване на съкровище бе достатъчно, за да привлече интереса на всеки, а съкровището на Игрот си беше легендарно. Ясно беше, че те

биха предпочели да останат и да изслушат тайната, с която готвачът желаше да откупи живота си.

Кенит не им обърна внимание, а повдигна патерицата си и потропа с нея по вратата.

— Излез — нареди той на готвача.

— Ти ли си капитанът?

— Аз съм. Излез.

Другият доближи око до цепката на вратата за момент.

— Зная нещо, което ще те заинтересува. Ако пощадиш живота ми, ще ти кажа къде Игрот Дръзки е скрил плячката си. Цялата плячка: не просто онова от кораба на сатрапа, а всичко преди това.

— Никой не знае къде Игрот е скрил съкровището си — с уверен тон отвърна Кенит. — Той потъна заедно с целия си екипаж, без оцелели. А ако е имало оцелели, те отдавна са ограбили съкровището.

Със смайваща ловкост капитанът се придвижи напред, заставайки досами рамката на вратата.

— Аз оцелях. Години чаках възможност да го взема, само че никога не се озовавах в подходящата позиция. Все се оказваше така, че ако бях казал на някого, щях да получа единствено нож в гърба. Не всеки човек би могъл да достигне до мястото. За целта е необходим специален кораб. Съд като този, който Игрот имаше някога, и като този, който имаш ти... Сигурен съм, че се досещаш за какво говоря. Има места, до които само един жив кораб би могъл да достигне. Но за момента няма да ти кажа повече. Ако ме оставиш жив, ще те заведа там. Това е условието ми.

Кенит не отговори. Той стоеше застинал край вратата, безмълвен.

Уинтроу погледна към Ета. Тя също стоеше неподвижна като любимия си. И изчакваше.

— Е, капитане, какво ще кажеш? Споразумяхме ли се? Там има повече съкровища, отколкото можеш да си представиш! Цели камари! И половината от тях са магически предмети. От теб се иска просто да отидеш и да го прибереш. Ще станеш най-богатият човек на света. Само трябва да ми дадеш думата си, че ще ме пощадиш — оживено говореше готвачът. — Справедливо е, нали?

Корабът бе започнал да се накланя значително. Соркор и хората му подканяха робите да бързат. Гласът на един от пиратите долетя до тях.

— Той е мъртъв, жено. Няма какво да направим. Остави го.

Отвърна му воят на невидимата жена, понесен от вятъра, но край вратата на камбуза бе тихо. Кенит все така не отговаряше.

— Капитане? Капитане, там ли си?

Кенит присви очи в размисъл. На лицето му бе изникнала гримаса, която напомняше усмивка.

Цялото това чакане изнервяше Уинтроу. Корабът затъвяше все по-дълбоко и по-бързо. Крайно време беше да напуснат палубата му. Юношата понечи да каже нещо, но Ета забодя лакът в ребрата му.

Последвалото се случи едновременно, смаяло разбирането на Уинтроу. Дали наистина Кенитовият нож се беше раздвижил първи, или капитанът бе зърнал доближаващия се до вратата? Във всеки случай изглеждаше, че двете прояви на движение се сблъскват една с друга едновременно, бързо и синхронизирано като пляска на две длани. Ножът на Кенит потъна дълбоко в единственото око на готвача, сетне бе дръпнат назад. Тялото се свлече зад вратата.

— От екипажа на Игрот не е имало оцелели — каза Кенит и бавно си пое дъх. Той се огледа като човек, който се опомня от унес. — Само си изгубихме времето. Да вървим, корабът потъва.

Стиснал окървавения си нож, той закуца обратно към Вивачия. Ета отново крачеше край него: тя по никакъв начин не изглеждаше смутена от случилото се току-що. Но Уинтроу крачеше подире им механично. Как можеше смъртта да връхлита тъй бързо? Как можеше цялото уравнение, представляващо един човешки живот, да бъде зачеркнато с такава бързина? Тази постъпка на Кенит бе покъртила юношата: едно бързо движение на пиратската десница бе посадило смърт. Въпреки това послужилият си с ножа не беше показал нищо. Уинтроу се чувстваше осквернен, че има нещо общо с подобен човек. И страшно му липсваше близостта на Вивачия — тя щеше да прогони объркването от мислите му. Щеше да му каже, че изпитваната от него вина е неоснователна.

Още в мига, в който единственият Кенитов ботуш стъпи на борда на Вивачия, фигурата го повика.

— Кенит! Капитане!

В зова ѝ се долавяше повеля, каквато Уинтроу чуваше от нея за първи път. Но Кенит се усмихна доволно.

— Настанете робите и ни отделете от проклетото корито! — нареди пиратът и погледна към Уинтроу и Ета. — Погрижете се да станат колкото се може по-чисти. И ги дръжте на кърмата.

Подир това той ги остави и забърза към носа.

— Той иска да остане насаме с нея — каза Ета, изтъквайки очевидното. В очите ѝ пламтеше ревност.

Уинтроу сведе лице към палубата, за да скрие от нея собствената си сходна проява.

— Определено живееш стилно за човек, укриващ се от закона — усмихна се Алтея.

Граг отвърна на усмивката ѝ, доволен от себе си, и наклони стола си назад. Едновременно с това той небрежно повдигна ръка към калаения фенер, окачен на клона над него.

— Какво би представлявал животът без стил? — обяви той. Двамата се засмяха.

Разлюлелият се фенер лениво разпръскваше светлината си около тях. Тя, насечена от украсата на метала, проблясваше и в очите му. Граг носеше тъмна риза и свободни бели панталони, а блясъкът на златна обица съпровождаше движенията на главата му. Заради слънцето кожата му бе придобила бронзов оттенък: този цвят го караше да изглежда като част от гората. Или като ринстински моряк, особено когато зъбите му блеснеха в усмивка.

— От години не бях идвал на това място — обясни младият мъж и доволно огледа поляната пред колибата си. — Когато бях малък, преди да започна да плавам с татко, майка ни водеше тук, за да прекараме на хладно по-горещите дни от лятото.

Алтея последва погледа му. Пространството пред колибата бе съвсем малко — гората започваше почти отвъд прага ѝ.

— Нима през лятото тук е по-хладно?

— Само малко по-прохладно... Но за сметка на това въздухът е чист. Не е нужно да ти обяснявам как замирихва Бингтаун през лятото. Ние бяхме тук и в годината, когато се разрази Червената чума; никой от нас не се зарази. Майка винаги смяташе, че сме избегнали заразата, защото сме стояли настрана от градското зловоние. Подир това тя ни водеше тук всяка година.

Младежът замълча. А Алтея си представи това място сред оживлението, донесено от една жена и нейните деца. Не за първи път тя се зачуди за посоката, в която животът ѝ би поел, ако братята ѝ бяха останали живи. Дали баща ѝ пак щеше да я вземе със себе си на кораба? Или по това време тя щеше да е омъжена и да отглежда децата си?

— За какво мислиш? — меко я попита Граг. Той отпусна и четирите крака на стола си на земята и опря лакти на масата, за да обгърне брадичката си с длани. И за да насочи привързан поглед към нея.

На масата между двамата стояха бутилка от вино, две чаши и остатъците от студена вечеря — всичко това Алтея бе донесла със себе си. Бележката, пристигнала в дома ѝ, в действителност бе изпратена от майката на Граг до нейната. Посланието предварително се извиняваше, след което се осведомяваше дали за Алтея ще е възможно да изпълни дискретна поръчка за рода Тенира. Кефрия реагира с повдигане на вежди, но Роника очевидно реши, че на Алтея не ѝ е останала репутация, за която да мислят, защото написа утвърдителен отговор.

В една от градските конюшни Алтея се сдоби с кон и се отправи на път, запозната единствено с посоката, в която трябва да се отправи, но не и с крайната цел. Край една кръчма в предградията някакъв скитник ѝ направи знак да спре и мушна нова бележка в ръката ѝ. Това послание я насочваше към хан.

Тя подозираше, че там ще открие Граг, но се оказа, че на мястото я чака нов кон, на чието седло бе праметнато мъжко наметало с качулка; освен това конят можеше да се похвали с принадлежността на дисаги и трета бележка.

Цялото това пътуване бе придружено от излъчването на приключение и загадъчност, но въпреки това Алтея нито за миг не си позволи да забрави за съществуването на сериозния аспект. В дните, последвали опълчването на Офелия срещу данъчния министър, градът бе задълбочил разединението си. Капитан Томи Тенира бе постъпил разумно, изтегляйки кораба си от пристанището: скоро след това бяха пристигнали три нови калсидски галери. Тази навременна поява събуди подозрения, че между данъчната служба и Калсид съществуват по-тесни връзки, отколкото столицата осъзнаваше. Неизвестен човек се промъкна в дома на главния данъчен служител и изкла всичките

пощенски гълъби. Митническите складове, останали незасегнати от пожарите в нощта на прекъснатото Търговско заседание, бяха подпалвани на два пъти. Това принуди калсидските наемници да охраняват дома на началника, а също така да обхождат пристанището и околните води. Някои от по-сдържаните Търговци проявяваха разбиране към онези, които тихо говореха за независимост от Джамаилия.

Граг Тенира се превърна в символ на недоволството на данъчната служба. За залавянето му бе обявена голяма сума. Брашъновото предложение за предаването му беше шег, но не и преувеличение. Ако Граг не избягаше скоро, дори и онези, които му бяха верни, вероятно щяха да се изкушат от смайващото възнаграждение.

На тези нейни размишления се дължеше лошото ѝ предчувствие — макар лятната вечер да бе толкова приятна. Граг трябваше да предприеме нещо: не за първи път тя му казваше това.

— Все още не разбирам защо се задържаш толкова близо до града. Защо не избягаш с някой от живите кораби? Удивена съм, че агентите на сатрапа не са се досетили, че може да си тук. Всеизвестно е, че семейството ти има колиба в Сангерската гора.

— Наистина е добре известно. До този момент те пристигаха два пъти. А дори и да дойдат отново, пак ще заварят колибата празна.

— Как така? — заинтригува се Алтея.

Граг се засмя, но с известно смущение.

— Моят прачичо не е бил от най-моралните хора. Според семейната легенда той е провеждал не една среща тук. По тази причина в мазето има не само тайна изба, а и още едно скривалище, намиращо се зад нея. Освен това в колибата има магическо звънче. Неговият двойник се намира в мостчето, което ти прекоси по пътя за насам.

— Аз не чух нищо, когато прекосях моста — възрази тя.

— Разбира се. Звънчето е дребно, но много чувствително. Когато твоите стъпки са го задействали, тукашната камбанка му отговори. Слава на Са за магията от Дъждовните земи.

И той повдигна чашата си в тост. Алтея се присъедини към него, след което поднови прекъснатата тема:

— Да разбирам ли, че възнамеряваш да останеш тук?

Той поклати глава.

— Не. Тогава залавянето ми би било само въпрос на време. Хората в околността знаят, че съм тук. Мнозина от тях са семейства от Трите кораба. Добри хора, но бедни. Рано или късно някой от тях ще се поддаде на изкушението. Всъщност аз заминавам съвсем скоро. Точно по тази причина помолих майка да уреди тази визита, макар да се боях, че близките ти няма да я разрешат: зная, че не е пристойно да искам да се срещам насаме с теб при подобни обстоятелства. Но отчаяните времена налагат отчаяни мерки — оправда се той.

Алтея изсумтя развеселено:

— Съмнявам се, че майка ми се е притеснявала за това. Боя се, че детската ми репутация на бунтовна мъжкарана ме е последвала. Онова, което сестра ми би сметнала за скандално, за мен е нещо обикновено.

Граг отпусна ръка върху нейната и я стисна.

— Грешно ли е да кажа, че се радвам за това? Иначе никога не бих те опознал достатъчно, за да те обикна.

Неочакваната откровеност я остави безмълвна. Младата жена понечи да отвърне, че тя също го обича, но думите на лъжата отказваха да се учленят. Тя си пое дъх, за да изрече истина: че тя също се радва, че го е опознала; че думите му ѝ оказват голяма чест...

— Не казвай нищо — изпревари я събеседникът ѝ и поклати глава. — Не е нужно да го казваш, Алтея. Аз зная, че ти не ме обичаш. Още не. В много отношения твоето сърце е още по-предпазливо и от моето. Знаех това още от самото начало. А дори и да не бях разбрал, щях да го науча от Офелия: тя подробно ме наставляваше как да те ухажвам. — Граг се засмя, насочил веселието си към себе си. — Разбира се, аз не съм се допитвал до нея, но ти я знаеш каква е. В много отношения тя ми е като втора майка.

Алтея се усмихна благодарно.

— Ти си прекрасен човек, Граг. Моето колебание не е свързано с някаква твоя неправилна постъпка или с някакъв недостатък. Просто в последно време животът не ми оставя време да мечтая за себе си. Всички проблеми, обкръжили семейството ми, лягат особено тежко върху мен. В нашия род не са останали мъже, няма кой друг да направи опит да спаси Вивачия. Този дълг се пада изцяло на мен.

— Не за първи път ми казваш това — отвърна той. В гласа му се долавяше, че не е изцяло съгласен с нея. — Аз вече не тая надежди, че

ще избягаш заедно с мен. Но разбирам, че дори и при подобни обстоятелства тъй прибързан съюз не би изглеждал пристоеен.

Граг обърна ръката ѝ и погали дланта ѝ с пръст: движение, което породя приятни тръпки. Загледан в пръстите ѝ, мъжът попита:

— Но какво ще правиш по-късно? Ще настъпят по-добри времена. — След миг размисъл Търговецът придружи думите си с горчив смях. — Или пък по-лоши. Във всеки случай бих искал да мога да се подкрепям с мисълта, че в един момент ти ще застанеш до мен и ще се присъединиш към семейството ми. Алтея, ще се омъжиш ли за мен?

Тя затвори очи заради пронизалата я болка. Насреща ѝ седеше добър човек, честен, красив, достоен, заможен.

— Не зная — тихо отвърна Алтея. — Опитвам се да поглеждам напред, да си представям време, в което моят живот ще ми принадлежи и ще имам право да постъпвам с него както сметна за добре, само че погледът ми не стига толкова далеч. Ако всичко се развие добре и си върнем Вивачия, аз ще оспоря правото на Кайл да я притежава. Ако спечеля, тогава ще започна да плавам с нея. — Тя го погледна в очите. — С теб сме говорили за това. Зная, че ти не можеш да напуснеш Офелия. А ако аз си върна Вивачия, няма да се разделя с нея. До какво ни довежда това?

Младежът скриви лице.

— Трудно ми е да желая успеха ти, защото ако ти придобиеш всичко, което желаяш, аз ще те изгубя. — Забелязал движението на веждите ѝ, зачеващо свъсване, той се засмя. — Въпреки това аз искрено желая да успееш. Но ако все пак нещата не се подредят така... аз ще те чакам. Офелия също.

Тя сведе очи и кимна, но сърцето ѝ бе изстинало. Какво я очакваше в случай на неуспех? Цял един живот без нейния кораб. Живот, от който Вивачия никога повече нямаше да представлява част. Вместо това Алтея щеше да живее като пътничка на борда на кораба на Граг и зорко да пази децата си. Щеше да гледа как синовете ѝ растат и започват да плават с баща си, а самата тя щеше да остане у дома, да се грижи за домакинството и да търси партньори на дъщерите си. Та това не беше бъдеще, а мрежа, която заплашваше да я задуши... И Алтея се опитваше да си поеме дъх, да се убеди, че животът ѝ не би тръгнал в такава посока. Граг я познаваше. Той знаеше, че тя е родена да плава, а

не да крее у дома. Но въпреки това... Сега той разбираше дълга, който тя имаше към семейството си: но щом двамата сключеха брак, нейният дълг щеше да се пренесе към този съюз и Граг щеше да очаква от нея да го изпълни. Моряците си вземаха съпруги, за да има кой да отглежда децата им и да се грижи за дома им.

— Аз не мога да стана твоя съпруга.

Сякаш нечия чужда уста беше изрекла тези думи. Но след изричането им нямаше връщане назад. Алтея го погледна в очите.

— Това е нещото, което не ми позволява да те обикна, Граг: знанието за цената, която би трябвало да платя. Аз бих могла да те обикна, но не и да привикна да живея в сянката ти.

— В сянката ми? — объркано попита той. — Не разбирам какво искаш да кажеш с това. Ти ще бъдеш моя съпруга, почитана от семейството ми, майката на наследника на рода Тенира.

В гласа му се долавяше искрена болка; той се затрудняваше да открива думи.

— Повече от това не бих могъл да ти предложа. Това е всичко, което съм в състояние да предложа на всяка жена, която стане моя съпруга. Това — и себе си. — Той продължи шепнешком. — Надявах се, че това ще се окаже достатъчно за теб, но...

Граг бавно разтвори пръсти, освобождавайки ръката ѝ. Жест, който пускаше птица на свобода.

Алтея отдръпна ръката си колебливо.

— Никой мъж не би могъл да ми предложи нещо повече, Граг.

— Дори и Брашън Трел? — грубо натърти той.

Споходи я пронизващ хлад. Той знаеше. Знаеше, че тя е спала с Трел. В този момент тя се радваше, че е седнала: достатъчно трудно ѝ беше да запазва контрол над лицето си. В ушите ѝ звучеше бучене. Всемиловити Са, тя щеше да припадне! Нелепо. Защо думите му бяха породили подобна реакция от нейна страна?

Граг рязко се надигна и се отдалечи от масата. Застанал на прага, той се загледа в гората.

— Значи го обичаш? — попита той с тон, който звучеше по-скоро като обвинение.

Гузно усещане, примесено със срам, бе донесло сухота в устата ѝ.

— Не зная — дрезгаво произнесе тя и направи опит да прочисти гърлото си. — Това беше просто нещо, което се случи. И двамата бяхме пили, освен това в бирата имаше сънотворно...

— Зная — рязко я прекъсна Граг. Той все така не поглеждаше към нея. — Офелия ми разказа, когато ме предупреди. А аз отказах да ѝ повярвам.

Алтея зарови лице в шепа. „Когато ме предупреди.“ Дали изобщо Офелия някога я бе харесвала?

— От колко време знаеш? — успя да промълви тя.

Търговецът въздъхна тежко.

— В нощта, когато тя ме подкани да те целуна и аз го сторих... Тя ми разказа след това. Предполагам, че се е почувствала виновна. Може би се е бояла, че ще изпитам болка, ако се влюбя прекалено дълбоко в теб и впоследствие открия, че ти не си... онова, което съм очаквал.

— Защо не ми каза по-рано?

Тя повдигна глава навреме, за да види повдигането на рамене.

— Смятах, че това не е от значение. Знанието ме притесняваше, разбира се. Идеше ми да удуша негодника. От всички възможни подлости, които е могъл да стори, той... Но не сторих нищо, защото Офелия ми каза, че е възможно ти още да изпитваш чувства към него. И дори да го обичаш...

Последното изречение представляваше плах въпрос.

— Не мисля, че го обичам — тихо каза тя. Но несигурността на думите ѝ изненада и нея самата.

— Интересно — отбеляза Граг жлъчно. — Ти знаеш със сигурност, че не ме обичаш, а за него се колебаеш.

— Двамата с него се познаваме отдавна — изтърси Алтея. Тя искаше да каже, че не обича Брашън. Но как бе възможно да другаруваш с някого от толкова дълго, без да изпитваш някаква обич към него? Подобно беше отношението ѝ с Давад Рестарт. Тя презираше неговите постъпки, но това не ѝ пречеше да мисли за него с умиление. — С него ни свързва не само дългогодишно приятелство, но и общата служба на борда на Вивачия. Случилото се между нас не променя тези години и...

— Не разбирам — тихо каза той. В гласа му все още се долавяше гняв. — Той те е обезчестил, Алтея. Покварил те е. Аз побеснях, когато

научих. Исках да го предизвикам; бях сигурен, че ти го мразиш. Бях сигурен, че той заслужава да умре. Бях убеден, че той никога няма да посмее да се върне в Бингтаун след онова, което е сторил. А когато той дръзна да цъфне, аз възнамерявах да го убия. Две неща не ми позволиха: не можех да го сторя, без да разкрия причината за постъпката си, а аз не исках да засягам репутацията ти. Освен това разбрах, че той е посетил дома ти. Помислих си, че все пак е решил да постъпи честно. Но ако той ти е предложил, а ти си отказала... Той отправи ли подобно предложение? Това ли е причината: изпитваш някакъв дълг към него?

Граг говореше с настойчивост, породена от отчаяние: полагаше огромни усилия да разбере поведение, което бе неспособен да осмисли.

Алтея се надигна и също се приближи до вратата. И също се загледа в притъмняващия лес. Сенките на клонки и листа се преплитаха и сливаха една в друга.

— Той не ме е насилвал — рече тя. — Това трябва да ти призная. Случилото се между нас не беше разумно. Но в него отсъстваше принуда: вината е колкото на Брашън, толкова и моя.

— Той е мъжът — отсечено заяви Граг, скръствайки ръце. — Вината е негова. Той е трябвало да те защити, а не да се възползва от слабостта ти. Един мъж трябва да притежава контрол над страстта си. Той е трябвало да прояви по-голяма сдържаност.

Тя слушаше смаяна. Наистина ли той гледаше на нея по такъв начин? Наистина ли я смяташе за слабо и безпомощно създание, което трябваше да бъде напътствано и закриляно от най-близкия мъж? Нима той наистина смяташе, че тя не би могла да спре Брашън, ако бе поискала? В първия момент Алтея почувства изникването на огромна бездна, отделяща двамата; в следващия миг тази празнота се изпълни с гнева ѝ. Тя възнамеряваше да захвърли насреща му съкрушителни думи, да го принуди да разбере, че тя владее собствения си живот. Но тя не каза нищо, защото яростта се стопи също тъй бързо, както се беше появила, заменена от осъзнаването, че подобни усилия биха били напразни. Тя гледаше на случилото се с Брашън като на момент от живота им, касаещ само двама им. Граг виждаше в него нещо, което е било причинено на нея, нещо, което трябва да я е променило завинаги. Нещо, противоречащо на неговото разбиране за допустимото в

цивилизованото общество. Докато срамът и вината на Алтея произлизаха не от усещането, че тя е сторила нещо лошо, а от страха за последиците, които евентуално разкриване би донесло на близките ѝ. Тези два възгледа бяха напълно противоположни.

Това беше моментът, в който тя почувства със сигурност, че двамата никога не биха могли да сътворят нещо заедно. Дори и ако тя можеше да изостави мечтите си за собствен кораб; дори и ако неочаквано установеше, че желае да има свой дом и деца — начинът, по който той гледаше на нея, винаги щеше да я наскърбява.

— Трябва да си вървя — обяви тя.

— Тъмно е — протестира Граг. — Не бива да тръгваш сега.

— Ханът не е далече. Освен това аз ще яздя внимателно. Конят също е добър.

Този път той се обърна към нея — върху лицето му се четеше уязвимост.

— Моля те, остани. Нека да поговорим. Това не е проблем, който да не можем да разрешим.

— Не мисля така, Граг. — Само час по-рано тя би докоснала ръката му, би го целунала за сбогом. Сега тя знаеше, че между двамата съществува непреодолима преграда. — Ти си добър човек. Някой ден ще откриеш жената, която ще те направи щастлив. Желая ти късмет. Когато отново видиш Офелия, предай поздравите ми и на нея.

Той я последва обратно до кръга светлина от фенерите. Алтея повдигна чашата си и допи последните глътки вино. След това вече нищо не я задържаше тук.

— Алтея.

Угнетеният глас я накара да се обърне. Заради мъката Граг изглеждаше съвсем млад. Въпреки това той я гледаше в очите и не се опитваше да скрие болката си.

— Предложението ми все още важи. Готов съм да те изчакам. Стани моя съпруга — миналото ти е без значение за мен. Аз те обичам.

Тя потърси истинни думи, с които да отвърне.

— Ти имаш добро сърце, Граг Тенира — рече накрая тя. — Сбогом.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ПОСЛЕДИЦИ

Серила не бе напускала капитанската каюта от времето, в което се бе озовала завлечена в нея.

Тя прокара ръце през разрошената си коса и се опита да пресметне въпросното време. Повеляваше на паметта си, само че спомените от изминалите събития отказваха да се подредят в последователност. Те подскачаха и се смесваха като парчетата от мозайка. Отговорни за този хаос сред мислите ѝ бяха откъслечите страдание и ужас, които неизменно си проправяха път до най-горния пласт на съзнанието.

Тя се беше съпротивлявала на моряка, изпратен да я доведе. Бе възнамерявала да запази достойнството си, но откри, че намерението ѝ е неизпълнимо. Морякът я повлече след себе си, без да се впечатлява от опитите ѝ да се задържи. Когато тя се опита да го удари, вонливецът просто я метна на рамото си. И в това си положение Серила продължи с опитите си да го удря, с което развесели не само него, но и останалите от екипажа, станали свидетели на отнасянето ѝ. Онези от свитата на сатрапа, които зърнаха унизителната гледка, не реагираха по никакъв начин — те запазваха безизразни лица, извъръщаха се или тихо затваряха вратите си. Но Серила бе запомнила не тях, а израженията на Косго и Кеки. Сатрапът се подсмиваше самодоволно, а куртизанката се отърси в достатъчна степен от наркотичния си унес, за да проследи с приятно вълнение случващото се, отпуснала ръка върху бедрото на Косго.

Капитанската каюта се намираше в непозната за Серила част на кораба. Морякът я блъсна вътре и залости вратата. Последвалото чакане бе неопределено. Струваше ѝ се, че са изминали часове, но тя нямаше как да определи. В този момент единственият признак за отминаването на времето бе редуването на чувствата ѝ — гняв, отчаяние и ужас. Това бяха по-скоро придружаващи чувства: всички те бяха изниквали, за да правят компания на страха.

Когато капитанът най-сетне се появи, Серила беше изтощена от блъскането по вратата, риданията и писъците си. Първият му допир едва не срина изтерзаните ѝ нерви, а с тях и нея самата... Тя се озоваваше в подобни обстоятелства за първи път.

Калсидецът не обръщаше почти никакво внимание на съпротивата ѝ. Той не беше груб, а подхождаше към нея с делово безразличие. Когато осъзна, че тя е още девица, мъжът възкликна изненадано и изруга на собствения си език, а после продължи да добива удоволствие.

Преди колко дни Серила за първи път се бе озовала в тази каюта? Тя не знаеше. Нито веднъж не бе получила възможност да я напусне. Появата на капитана представляваше единственият начин да отмерва времето. Понякога той се възползваше от нея, друг път не ѝ обръщаше внимание. Това му безразличие я нараняваше особено жестоко: той дори не усещаше присъствието ѝ, не правеше опити да я предразположи към себе си. За него тя по нищо не се отличаваше от плювалник или цукало. Не му беше нужно да разговаря с нея: тя беше просто предмет, предназначен за задоволяването на специфична нужда. Ако тя започнеше да създава затруднения за плавното протичане на процеса, като се съпротивляваше или направеше опит да го умолява, той я удряше. Ударите биваха нанесени с опакото на ръката, небрежно, което показваше, че един ожесточен замах би бил далеч по-силен. Дори и един от небрежните плесници бе разклатил два от зъбите ѝ и бе накарал ухото ѝ да пици в течение на часове.

Много по-ужасяваща от самите удари бе липсата на чувство, с която те биваха нанасяни. Той дори не смяташе за необходимо да изразява гняв насреща ѝ, да прояви дори това признание, че има насреща си друго живо същество.

В началото на пленничеството си Серила премисляше отмъщение. Тя прерови стаята с намерението да открие нещо, което да ѝ послужи като оръжие. Сандъците и шкафовете на капитана бяха заключени (личеше, че той не е от доверчивите) и не се поддадоха на усилията ѝ да ги отвори. Но върху бюрото му тя откри, че предишните ѝ подозрения са били основателни. Тя разпозна карта на бингтаунското крайбрежие, а също и карта на района около устието на Дъждовната река. Подобно на всички други карти от тези местности, големи участъци липсваха.

Тя намери и писма, но те не ѝ помагаха по никакъв начин, защото не владееше калсидски. В тях се споменаваха суми, а също и имената на двама висши благородници от столицата. Възможно бе тези писма да съдържат информация за подкупи, а може би представляваха обикновена търговска кореспонденция. Серила се постара да върне всичко по местата му, но явно не бе успяла. А може би побоят, нанесен ѝ от капитана същата вечер, се отнасяше за някакво друго нейно прегрешение. Във всеки случай синините потушиха желанието ѝ за мъст. Тя дори престана да мисли за оцеляване. Умът ѝ се оттегли в себе си, оставяйки тялото да функционира само.

С течение на времето тя се научи да изяде остатъците от храната на капитана. Това не ѝ се удаваше всеки ден, защото той не вечеряше често в каютата си, но това беше единствената храна, която получаваше, защото калсидецът не си правеше труда да се замисля за прехраната ѝ. Същото безразличие той проявяваше и по отношение на облеклото ѝ — тъй като дрехите на Серила бяха разкъсани, тя прекарваше по-голямата част от времето върху леглото му. Просто седеше в ъгъла на кревата и се стараеше да не мисли. Всеки път, когато понечеше да вложи известен ред в ума си, пред нея изникваха единствено алтернативи на ужас, в сравнение с които мъглата на полусъществуването ѝ се струваше приятна и успокояваща. Всяко доближаване до мисълта донасяше единствено страх. Днес калсидецът можеше да я убие. Или пък да я отстъпи на хората си, вече наситен. Или пък щеше да я задържи за себе си още дълго... А най-лоша от всичко бе заплахата, че той можеше да я върне на сатрапа. Имаше и една друга заплаха, за която тя трябваше да мисли: в един момент тя щеше да зачене. Какво щеше да стане тогава? Не, настоящето, в което се бе озовала тя, не притежаваше нито един възможен път към бъдещето, за който тя да мисли. И тя отказваше да мисли.

Понякога Серила се взираше през илюминатора, макар че там нямаше какво да види. Вода. Острови. Птици. Останалите кораби от кортежа им. Понякога тези корабчета изчезваха за около ден, а когато се завърнеха, по корпусите им личаха следи от битка — овъглени дъски, окъсани платна, оковани пленници. Тези съдове нападаха разбойническите поселища, оплячкосваха ги и събираха роби. Изглеждаше, че те се справят добре с това си начинание.

Някой ден те щяха да достигнат Бингтаун. Ето единствената мисъл, която умът на Серила приемаше като по-допустима, като лъч надежда. Ако по някакъв начин тя успееше да избяга там, ако някак успееше да стигне до брега, тя щеше да започне нов живот под ново име, захвърляйки миналото зад себе си. Това беше особено важно за нея. Тя се отвърщаваше от идеята да продължи сегашния си живот. Тя вече не искаше да бъде Серила. Серила беше мекушава, обгрижвана учена, придворна дама, чиято единствена силна страна бяха думите и мислите. Серила беше достойна за презрение. Серила беше прекалено слаба, за да се брани от този мъж. Серила беше прекалено глупава в гордостта си да откаже да легне със сатрапа. Серила беше прекалено страхлива, за да измисли начин да убие капитана или поне себе си. И дори и след като знаеше, че Бингтаун е последната останала ѝ надежда, тя пак се страхуваше да напусне мъглата на бездействие, за да състави план за бягство. Някаква жизненоважна част от нея бе... може би не разрушена, но във всеки случай потисната. Не, тя вече не беше Серила, новата ѝ личност също изпитваше презрение към нея.

Краят на тези ѝ мъки настъпи неочаквано, точно както беше започнал. Един ден някакъв моряк изникна на прага и ѝ направи знак да го последва.

Тя стисна одеялото, треперееща.

— Къде ме водиш?

— Сатрап.

Морякът ограничи отговора си до тази единствена дума. Или той не знаеше друго на езика ѝ, или смяташе, че това обяснение ѝ е достатъчно.

Тя знаеше, че е длъжна да се подчини. Тя се надигна и започна да обвива одеялото около себе си. Морякът не понечи да я спре; този негов жест извика сълзи на глупава благодарност в очите ѝ.

Видял, че жената се подчинява, морякът я поведе след себе си. Тя го последва с предпазливи стъпки, подobaващи на навлизането в забравен свят. През цялото време тя притискаше одеялото към себе си и държеше погледа си сведен.

Вън тя направи опит да се насочи към каютата си — неуспешен, защото викът на предвождащия моряк бързо я накара да поеме подире му. Той я отведе до покоите на сатрапа.

Жената очакваше, че калсидецът ще почука на вратата, че ще ѝ предостави поне този миг, през който да се подготви. Но той не го стори, а вместо това блъсна вратата и нетърпеливо подкани жената да влезе.

Въздухът в помещението бе особено влажен: заради топлото време изглеждаше, че миризмата на пот долита от самите дъски на кораба. Тя неволно направи крачка назад, но морякът немилостиво я сграбчи за рамото и я избута обратно.

— Сатрап — изрече той, след което затвори вратата след себе си.

Салонът беше притихнал и мрачен. Личеше, че е бил разтребван, но по небрежен начин. Дрехите, лежали върху пода, сега бяха преметнати върху облегалки. Кадилниците, приютявали омайни билки, бяха изпразнени, но не и почистени. И неприятната миризма на дим все още изпълваше помещението. Върху масата нямаше чинии и чаши, ала следите от дъната им още стояха. Иззад тежките драперии долиташе жуженето на едра муха, която упорито тропаше по стъклото.

Да, този салон ѝ беше познат до болка. Жената бавно премигна. Тя се чувстваше като пробудена от кошмар. Как беше възможно това помещение да е останало непроменено след всичко онова, което тя бе преживяла? Тя бавно започна да оглежда огромната каюта. Докато бе държана в плен и насилвана многократно, само на няколко дървени прегради от това място, животът за сатрапа и свитата му бе продължил по същия начин. Нейното отсъствие не бе променило нищо. Те бяха продължили да поглъщат напитки и деликатеси, да слушат музика и да се забавляват с неангажиращи ума игри. Следите от тяхната леност я изпълниха с гняв, който донесе със себе си сила. В този момент тя се чувстваше способна да изпотроши столовете, да строши масивните стъклописи, да изхвърли картините, вазите и статуетките в морето.

Тя не прибягна към нищо от това, а остана неподвижна, отдадена на яростта си, която превърна в гориво за новата си личност. Предстоеше ѝ още много работа, преди тази личност да бъде завършена. Но за предстоящия сблъсък жената се чувстваше готова.

На влизане тя бе сметнала, че салонът е празен. Но ето че откъм разхвърляното легло долетя стенание, опровергало впечатлението. Все така притиснала ръка към одеялото си, съветничката се приближи.

Сатрапът лежеше по гръб сред омачканите чаршафи. Лицето му беше бледо, косата му лепнеше от пот. От него се излъчваше

миризмата на болест. Край леглото се въргаляше одеяло, покрито с различни по преснота петна от стомашен сок.

Под погледа ѝ очите му се отвориха. Косго премигна с усилие, преди да се съсредоточи върху нея.

— Серила — прошепна той. — Слава на Са, ти се върна! Боя се, че умирам...

— Дано наистина да е така.

Тя натърти на всяка сричка, продължаваща да се взира в него. Сатрапът се сви под настойчивостта на погледа ѝ. Неговите очи бяха кървясали, неспособни да удържат насрещния взор.

Беше ѝ трудно да назове чувството, което тази гледка породил в нея. Всички тези дни тя бе живяла в страх, а сега откриваше, че човекът, който ѝ е причинил всичко това, гасне под болестите, които си е докарал сам. Иронията беше прекалено остра.

В тази немощ лицето му бе придобило сходство с бащиното — бегла прилика, която беше за нея мъчителна, но в същото време подсилваше решителността ѝ. Тя нямаше да се превърне в онова, което Косго се бе опитал да я направи. Тя беше по-силна.

Жената рязко захвърли одеялото и, гола, се отправи към гардероба му. Тя почувства погледа му върху себе си. Усещането бе придружено с приятното отмъщение, че това вече не я смущава. Тя започна да изважда дреха след дреха, търсейки нещо чисто, което да си облече. Макар че повечето от одеждите му воняха на наркотици и парфюми, тя най-накрая откри чифт бели панталони и копринена риза, които бяха поносими. Панталонът се оказа прекалено широк за нея, но тя коригира това, като го препаса с един черен шал. Една украсена с везба жилетка предостави по-плътно прикритие за очертанията на гърдата ѝ.

Приключила с тоалета, тя се погрижи за косата си. Една от неговите четки, след като бе почистена, послужи за целта. Жената установи, че разресва коси особено енергично, в опит да отстрани допира на калсицеца.

Косго я наблюдаваше в бездушно смайване.

— Аз поисках да те доведат — промълви той — след като Кеки се разболя. Нямаше кой друг да се грижи за мен. Всички се забавлявахме толкова добре, преди да се появи тази болест. Една нощ лорд Дърдън умря непосредствено след една игра на карти. После

останалите започнаха да се разболяват. — Той снижи глас. — Подозирам, че е било отрова. Никой от екипажа не се разболя, само аз и онези, които са ми верни. А и капитанът не се интересува. Те ми изпращат слуги, които да се грижат за мен, но много от тях са болни, а останалите са глупци. Аз опитах всички лекарства, които нося със себе си, но нищо не ми помага. Моля те, Серила. Не ме оставяй да умра. Не искам да ме хвърлят зад борда като лорд Дърдън.

Тя започна да сплита косата си, през което време разглеждаше лицето си в огледалото. Кожата ѝ бе станала бледа. От едната страна на лицето ѝ имаше синини, макар и започнали да изчезват. Във вътрешността на едната ѝ ноздра имаше засъхнала кръв. Тя взе една от ризите, които преди малко бе изхвърлила от гардероба, и почисти носа си с нея.

При това движение погледът ѝ попадна върху отражението. Тя се нуждаеше от няколко мига, за да осъзнае, че вижда себе си — по-рано не беше съзирала очите на разгневено животно връз лицето си. Този израз на заплахата бе първата проява на новата ѝ личност.

— И защо да ти помагам? Ти нареди да ме хвърлят при онзи скот, както на куче се хвърлят огризки. А сега имаш наглостта да очакваш да се грижа за теб? — При първите си думи тя бе погледнала за момент към него; сега жената обърна глава и го погледна в очите. — Дано да умреш.

Бавният и прецизен изговор не оставяше никакво съмнение, че тя влага пълния смисъл в изреченото.

— Не може да говориш такива неща! — захленчи болникът. — Аз съм сатрапът. Ако аз умра без наследник, в Джамаилия ще настане хаос. В продължение на седемнадесет поколения Перленият трон никога не е оставал незает.

— Е, сега вече ще остане — учтиво изтъкна тя. — След смъртта ти благородниците ще се оправят по същия начин, както и сега. Възможно е те дори да не осъзнаят разликата.

Жената се приближи към кутиите със скъпоценности. Най-скъпите се съхраняваха в заключени кутии, затова тя се спря на едно сандъче, украсено със сложна резба, повдигна го над главата си и го стовари на пода.

Дебелият килим надви усилията ѝ и тъй като тя не възнамеряваше да се унижава с втори опит, ѝ се наложи да се ограничи

с обикновени накити. Тя се зае да отваря кутиите напосоки, за да си избере обици и огърлица.

Тя не изпитваше никакви угризения от прибирането на тези накити. Косго се бе отнесъл с нея като с курва; тя щеше да го накара да си плати — във всеки един смисъл. Нещата, които сега вземеше със себе си, щяха да се окажат единствените средства, с които тя щеше да стъпи на брега. Затова тя нахлузваше пръстен подир пръстен, а около глезена си окачи тежка сребърна верижка. За първи път носеше подобни бижута. Поставянето им почти се превръщаше в поставянето на броня. Сега излизаше, че тя демонстрира стойността си външно, върху тялото си, вместо да я проявява. Мисъл, която подхрани гнева ѝ.

— Какво искаш от мен? — попита Косго. Неговият опит за властно звучене му позволи да се надигне, но не и да се задържи: със стон той рухна обратно. А следващите му думи прозвучаха жално. — Защо ме мразиш толкова?

Искреното удивление в гласа му я смая дотолкова, че тя отвърна напук на първоначалното си намерение да мълчи:

— Ти ме захвърли на човек, който многократно ме насилваше и ме пребиваше. Ти стори това умишлено, с ясното разбиране и с очакване, че ще страдам. Изобщо не те интересуваше съдбата ми. И изпрати да ме повикат не защото ти е станало жал за мен, а защото ти потрябвах!

— Не изглежда да си пострадала — оправда се той. — Ти си невредима и също тъй злобна като преди. Вие, жените, придавате такова значение на нещо напълно нормално. Нещо, за което ти си била създадена, а отказваш да ми дадеш! — Сатрапът раздражено намести чаршафите си и продължи. — Изнасилването е празна идея, нелепа измислица на жените. Как би могъл някой мъж да открадне нещо, от което жената притежава неизчерпаем запас? Преживяното не те е увредило по никой начин. Признавам, че шегата беше груба и необмислена... но аз не заслужавам да умра заради нея.

Той извърна глава към стената.

— Не се съмнявам, че когато умра, ще го изпиташ отново — с детинско злорадство додаде Косго.

Единствено истинността на последните му думи не ѝ позволи да го убие още на мига. Но този кратък разговор бе превърнал презрението ѝ към него в безгранично. Той не осъзнаваше какво ѝ бе

причинил, не беше и способен да го осъзнае. И това беше синът на мъдрия и мил владетел, който я бе включил в кръга на своите съветници! Нелепо...

Тя започна да обмисля следващата си стъпка, която щеше да ѝ гарантира оцеляването. Без да го осъзнава, сатрапът сам ѝ даде отговора.

— Предполагам, че ще трябва да те подкупя с подаръци, за да се грижиш за мен — носово обяви той.

— Именно.

Нейното потвърждение бе хладно. Тя реши, че ще се превърне в най-скъпата курва, която Косго някога бе създавал.

Край една от стените бе прикрепено бюро. Тя се приближи до него, отстрани дрехите и чинията с вкоравени сладкиши от плота му и пригответи празен лист. Подир това жената си придърпа стол.

Промяната в позата ѝ напомни за болките, които изпълваха тялото ѝ. За момент тя се навъси в размисъл, сетне се надигна и се отправи към вратата.

Стоящият отвън моряк я погледна с очакване.

— Сатрапът желае да се изкъпе. Нека да донесат ваната му, чисти кърпи и кофи с гореща вода. Веднага.

Тя изрече всичко това със заповеден глас и затръшна вратата, преди морякът да е успял да реагира. Подир това се върна на бюрото и отново седна.

— Не искам да се къпя, прекалено съм уморен. Не можеш ли да ме измиеш в леглото?

Тя не намери за необходимо да му обяснява, че е поръчала ваната за себе си.

— Мълчи. Пречиш ми да се съсредоточа — каза му тя. И действително затвори очи за момент, за да събере мисли.

— Какво правиш? — попита сатрапът.

— Съставям документ, който ти ще подпишеш. Пази тишина!

Тя се замисли над точната формулировка на пълномощното, което щеше да създаде. То щеше да ѝ предостави съвсем нова длъжност — постоянен пратеник на сатрапа. За целта тя трябваше да изчисли заплатата си, а също и пари за слуги и квартира...

Сумите, които писецът ѝ нанесе с плавните си движения, бяха щедри, но далеч от скандални.

— Жаден съм — дрезгаво прошепна той.

— Когато приключи с документа и ти го подпишеш, ще ти дам вода — каза му жената.

В действителност сатрапът не й изглеждаше чак толкова болен. Тя подозираше, че по-скоро става въпрос за съчетание от някаква лека зараза, морска болест и натрупващото се влияние на наркотиците. А липсата на обгрижващи слуги и повлекани несъмнено се струваше предсмъртна агония за толкова разглезен човек. Но пък за нея беше добре, че той вярваше в предстоящата си смърт.

За момент писецът застина над хартията; главата ѝ се наклони встрани в проява на изникналата мисъл. Сред лекарствените запаси, които сатрапът носеше със себе си, имаше средства, предизвикващи очистиането на организма. Нищо не ѝ пречеше да се погрижи той да не се възстанови прекалено бързо. До пристигането в Бингтаун той ѝ трябваше жив, но след това...

Тя остави перодръжката.

— Струва ми се, че първо трябва да ти приготвя лекарство — великодушно заяви жената.

НАПРЕДНАЛО ЛЯТО

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

„ЗЛАТЕН ЗВЪН“

Плетеницата растеше.

Молкин изглеждаше особено горд и удовлетворен от този факт. Виж, Шривър изпитваше смесени чувства. Макар увеличената численост да предоставяше по-добра защита срещу враждебните хищници, тя означаваше, че храната трябва да бъде поделена.

Шривър би се чувствала по-добре, ако повече от придружаващите ги змии бяха запазили разума си — мнозина от онези, които следваха плетеницата, представляваха диви създания, следващи единствено по инстинкт.

По време на пътуванията им Молкин внимателно наблюдаваше подивелите змии. Всяка, която загатнеше потенциал, биваше сграбчена по време на почивка. Келаро и Сесурея се обвиваха около целта, докато не изцедяха силите ѝ сред непохватимите си свивки. Тогава водачът се присъединяваше към тях, отделяше отровите си и започваше да вплита снагата си в танца на спомените. И през цялото време трите змии насърчаваха пленената да си припомни името си. Понякога техните усилия им донасяха успех, друг път се оказваха безплодни. Освен това не всички, съумели да си припомнят, смогваха да задържат това си знание. Някои не успяваха да напреднат към следващата фаза, други отново пропадаха в недостойната скотщина.

Но имаше и малцина, които се възстановяваха напълно и запазваха разум. Срещаха се дори и случаи, в които змии, избрани да следват плетеницата, сами си припомняха имената и цивилизованите обноски. И съзнателните змии се бяха увеличили до двадесет и три, а близо двойно толкова създания ги следваха. Това беше голяма плетеница, дори и най-щедрият кърмител не би смогнал да изхрани всички им.

По време на всяка почивка те размишляваха за бъдещето: дирене, което отговорите на Молкин не бяха в състояние да удовлетворят. Водачът говореше с цялата яснота, на която бе способен, но въпреки това думите му бяха обърквачи. Шривър долавяше, че самият Молкин

също е объркан от собствените си пророчества и това осъзнаване изпълваше сърцата ѝ с мъка. Имаше моменти, в които тя се боеше, че останалите ще изразят неудовлетворението си от него по насилствен начин. Почти ѝ се искаше да се върне обратно в дните, когато единствено тя и Сесурея съпътстваха Молкин в търсенето му.

Една вечер тя тихо сподели тази си мисъл с водача. В отговор той я укори.

— Нашата численост намалява. От всички страни ни заплашва забрава. Ако искаме да оцелеем, ние трябва да съберем колкото се може повече. Това е най-простият закон на Обилието. Трябва да се роди множество, за да могат малцина да оцелеят.

— Да се роди... — повтори тя. Не ѝ беше нужно да задава целия си въпрос.

— Зараждането на нов живот от стария. Това е нещото, което ни зове. Изтекло е времето, през което да бъдем змии. Време е да открием Помнеща. Тя ще ни насочи към нашето прераждане като нови създания.

Неговите думи породиха тръпки, пробягали по цялото ѝ тяло, само че придружаващото ги чувство Шривър не можа да определи — може би отврата, а може би нетърпение?

Някои от останалите змии се бяха приближили, привлечени от думите му. Пасажът от питанията им не закъсня да залее водача.

— Какви нови създания?

— Как така да се преродим?

— Защо времето ни да е изтекло?

— Как така друг е запомнил вместо нас?

Големите медни очи на Молкин се движеха бавно. По люспите му трепнаха цветни петна. Той се напрягаше да си спомни, Шривър ясно долавяше това. Дали и другите усещаха? Дали осъзнаваха, че водачът се напряга да построи отново целостта на спомени, от които му бяха останали само фрагменти. Подобни усилия винаги бяха страшно изтощителни за него.

Имаше и друго — не само останалите змии бяха недоволни от частичните му отговори; тази непълнота гнетеше и самия Молкин.

— Ще бъдем онова, което някога сме били. Спомените, които вие не можете да разберете, сънищата, които ви ужасяват, са отзвук от онова време. Когато те ви сполетят, не ги прогонвайте, а

размишлявайте над тях. Внесете яснота в тях с мислите си и ги споделяйте.

Той замълча. Следващите му думи бяха по-бавни, по-колебливи.

— Времето за промяна отдавна е дошло и отминало. Толкова отдавна, че имам основания да се опасявам за наличието на някаква голяма беда. Но някой ще си спомни за нас. Други ще дойдат да ни пазят и насочват. Ние ще ги познаем. Те ще ни познаят.

— Ами сребристият кърмител? — тихо попита Сесурея. — Ние го последвахме, но той не ни позна.

Силик неспокойно се раздвижи сред почиващото кълбо змии.

— Сребро. Сивкаво сребро — просъска той. — Спомняш ли си, Келаро? Ксекрис откри сиво-сребърното създание и ни повели да следваме.

— Това не си спомням — тихо протръби Келаро и за момент спусна клепачи над очите си с цвят на метал. — Не, спомням си, но съвсем смътно, като сън.

— То ни нападна, когато ние се струпяхме около него. То започна да плюе зъби насреща ни. — Силик започна да прокарва извивка по протежението на тялото си и спря, когато тя доближи един дълбок белег. Раната бе покрита с люспи, ала техният неравномерен растеж все още открояваше следите й. — То ме ухапа — дрезгаво прошепна аленият. — Ухапа ме, но не ме изяде.

И Силик се вгледа в очите на Келаро, търсещ да сподели спомена си.

— Ти отстрани зъба му от мен. Той се беше впил в тялото ми и гноеше.

Келаро отново прикри поглед.

— Не си спомням — отвърна той.

Молкиновото тяло потрепна. Петната му припламнаха с оттенък, какъвто постигаха за първи път от много време насам.

— Сребристият ви е нападнал? — смаяно попита той. Гласът му трепереше от дълбочината на гнева му. — Вас? Как е възможно създание, което отделя миризмата на спомени, да се нахвърля срещу онези, които се сбират край него за помощ?

Той започна да разклаща глава, гривата му настръхна под прилива на отрова.

— Не разбирам! — продължи да реве Молкин. — В никой спомен не се съдържа нещо подобно, нито дори привкус. Как е възможно да се случи подобно нещо? Къде са Помнещите?

— Може би са забравили — мрачно се пошегува Телур.

Макар и припомнил името си, зеленият менестрел не беше укрепнал. Почти всичките му сили оставаха насочени към усилието да помни същината си. Никой не знаеше какъв е бил предишният му характер, но във всеки случай понастоящем той представляваше любител на черния хумор, който имаше остър език. И пееше рядко.

Молкин рязко се извърна към него, наострил цялата си грива, преливащ цветове по тялото си.

— Забравили са? — смаян в гнева си изрева водачът. — В сън или спомен ли си виждал това? Или си спомняш песен, в която се говори за време на всеобща забрава?

Телур приглади грива по протежение на шията си в израз на покорство.

— Това беше просто шега, водачо. Неуместната шега на един кисел певец. Прося извинение.

— Шега, която може би съдържа зрънце истина. Мнозина сред нас са забравили. Възможно ли е онези, които е трябвало да пазят спомените ни, също да са били споходени от подобен провал?

Обезкуражено мълчание последва тези му думи. Ако те бяха истина, това означаваше, че те са изоставени, лишени от бъдеще. Те бяха обречени да бродят, докато съзнанията им не угаснат едно подир друго.

Змиите се обвиха по-здраво една в друга — несъзнателен опит да останат вкопчени в съществуването си. Но Молкин стори точно обратното: той рязко се отскубна, описа голям кръг и започна да се извива в последователност.

— Мислете! — подкани ги той. — Нека обмислим дали това е действително възможно. Подобна вероятност би обяснила много неща. Аз, Шривър и Сесурея видяхме сребърно създание, което носеше миризмата на спомени. То не обърна внимание на молбите ни. Келаро и Силик са видели сиво-сребърно същество. Когато Ксекрис, водачът на тяхната плетеница, е подирил спомени от него, то ги е нападнало.

Молкин силно удари с опашка, за да извърне тялото си към кълбото сплетени змии.

— Нима това се отличава от начина, по който всички вие се държахте, когато бяхте изгубили спомените си? Нима не обръщахте внимание на останалите като вас, нима не подминавахте питанията ми? Нима не се нахвърляхте срещу другарите си в недостойно съревнование за храна? — Той започна да се извива назад, разкривайки белезникавата част на тялото си. — Всичко е толкова ясно! — протръби водачът. — Менестрелът се докосна до истината: те са забравили! И ние ще ги накараме да си спомнят за нас!

Цялата плетеница мълчеше, поразена. Дори безмозъчните змии, които се вплитаха в произволни кълба по време на почивка, бяха се отделили една от друга, за да наблюдават възторжения танц на Молкин.

Заради удивлението, което блестеше в толкова много очи, Шривър се срамуваше да зададе въпроса си. И въпреки това тя го стори:

— Как? Как ще ги накараме да си спомнят?

Молкин се стрелна към нея. Той се обви около нея, стегна извивките си и я отдели от плетеницата, за да я присъедини към извивките на възторга си. Тя вдъхна отровите му: пропити с радост, омайващо свободни.

— Точно както пробудихме останалите — отвърна ѝ той. — Ще потърсим създание, ще го обградим и ще го накараме да си припомни името си.

В онзи момент на опияняващ танц за нея бе лесно да повярва, че изреченото от него е възможно. Те щяха да потърсят някое от сребристите създания, които ухаеха на памет, и да го принудят да си припомни, за да може то да поделити спомените си с тях. И тогава... тогава всички те — по някакъв начин — щяха да бъдат спасени.

Да, в онзи момент Шривър бе повярвала. Ала сега тя се вираше със съмнение в сянката, прекосяваща върха на Обилието. Дни наред те бяха търсили сребристите създания. А веднъж надушили търсените дири, Молкин се бе впуснал в ожесточена гонитба, разрешавайки съвсем кратковременни почивки. Това напрегнато преследване бе докарало някои от змиите до изтощение. Телур, и без това слабост, почти бе изгубил яркостта на люспите си. Много от подивелите змии бяха изостанали: може би те щяха да догонят плетеницата впоследствие, а може би никога повече нямаше да се явят. В момента

те не бяха от значение; от значение беше единствено едрото създание, което плаваше над тях.

Змиите го следваха в сянката му. Веднъж достигнали целта си, дори Молкин изглеждаше смутен. Дебелината на сребърното създание далеч надвишаваше змиите. На дължина то не отстъпваше дори на Келаро.

— Какво ще правим сега? — попита Телур. — Не можем да се обвиним около подобно създание и да го придърпаме към дъното. Все едно да нападнем кит!

— Не е невъзможно — самоуверено отбеляза Келаро и наостри гривата си. — Битката няма да е лесна, но ние сме много и в крайна сметка ще надвием.

— За начало няма да използваме насилие — уведоми го Молкин и започна да съсредоточава силите си.

В последно време на Шривър се струваше, че духът на техния водач пламти все по-ярко, ала подхранването на този пламък стопяваше тялото му. Много пъти тя бе правила опит да го убеди да се щади, но все безрезултатно. И този път също не би могла.

Затова тя не каза нищо и мълчаливо наблюдаваше как пророкът изопва тялото си. Едновременно с този плясък петната по люспите му заблестяха като златни. Гривата му бавно изгря около врата му, всеки неин шип настръхнал с отрова. В медните му очи сияеше решителност.

— Очаквайте сигнала ми — напъти той и се отправи към огромната сребриста форма.

Това създание не беше кърмител, тъй като при него отсъстваше онази поквара на кръв и фекалии, отличаваща онези, които им даваха храна. Съществото се движеше бързо, макар да нямаше перки или лапи. Единствено в задната част на тялото му личеше къса опашка, но тя стоеше неподвижна. Въпреки това създанието леко се плъзгаше сред Обилието, подложило горната част на тялото си сред Недостига. Молкин изравни скоростта си с неговата. Съществото нямаше хриле, очи или грива, но въпреки това водачът се обърна към него.

— Плетеницата на Молкин ти изпраща поздрави. Ние изминахме дълъг път в диренето на Помнеци. Не си ли ти такъв?

Създанието не реагира по никакъв начин: скоростта му не се промени, миризмата му си остана същата. Сякаш то изобщо не беше чуло думите на Молкин.

Известно време водачът остана да плава край него, изчакващ. Той отправи втори привет, също останал без отговор. Това го накара да опита друго: той набра скорост, за да изпревари сребристия. Озовал се пред курса му, Молкин тръсна грива, за да отдели облак отрова.

Без да забавя ход, създанието се вряза в токсините и подмина невъзмутимо. Едва при отминаването му Шривър долови някаква промяна: съвсем леко бе потръпнало сребристото тяло, почти недоловима миризма на неспокойство придружи движението му. Тази реакция трудно можеше да бъде зачетена за отговор, но пак се оказа достатъчна, за да подхрани надеждите ѝ. Съществото се преструваше, че не им обръща внимание, но пак улавяше присъствието им.

Молкин бе изпитал същото, защото той изпълни рязко движение и се изпречи на пътя на създанието, принуждавайки го да спре, ако не иска да се сблъска с него.

— Аз съм Молкин, водач на плетеницата на Молкин! Кажи ми името си!

Създанието го блъсна; то се вряза в него със същото безразличие, с което би навлязло сред участък водорасли. Ала Молкин нямаше да позволи да бъде изтласкан по подобен начин.

— Кажи ми името си! — изрева той и се хвърли към сребърното създание. Плетеницата го последва.

Змиите не можаха да обвият сребристото тяло, макар да се опитваха. Но можеха да го блъскат и разклащат. Синият Келаро дори вряза муцуната си в него, а Сесурей започна да напада перката на съществото. Всеки член на плетеницата отделяше най-силните си отрови: змиите навлизаха в облак подир облак от собствените си токсини.

Техните обединени усилия накараха създанието объркано да забави ход. То се поколеба. Шривър дочу някакво пронизително пищене — може би създанието пееше сред Недостига, дори и незащитено под слънцето? Замаяна от множеството смесващи се отрови, тя надигна глава над края на Обилието.

Това ѝ позволи да зърне лицето и перките му: те не приличаха на нищо, което тя бе виждала. Съществото нямаше грива, а бе разперило огромни бели криле над себе си — като чайка, отпуснала се да почива върху тавана на Обилието. Сред тези криле и по гърба му пълзяха

паразити. Те подскачаха, пълзяха и надаваха пронизителни викове; появата на Шривър допълнително усили вълнението им.

Одързостена от тази им реакция, тя повдигна колкото можеше повече от тялото си и се хвърли напред, към лицето на създанието.

— Кой си ти? — протръби тя. Гривата ѝ настръхна едновременно с питането, заливайки го с отрова. — Кажи ми името си! Шривър от плетеницата на Молкин ти повелява да си спомниш!

При допира на токсините ѝ съществото нададе вик и започна да шава с перки към лицето си. Паразитите се мятаха още по-ожесточено по гърба му, зовящи със слабите си гласчета. В следващия момент съществото се наклони далеч от нея.

Шривър реши, че то се опитва да се гмурне, за да избяга от нея, ала в следващия момент видя, че случващото се не е дело на създанието: Молкин бе обединил усилията на своята плетеница, принуждавайки съществото да се наклони на една страна. Белите му криле се врязаха във водата. Един от паразитите полетя към Обилието. Една от подивелите змии се стрелна да го погълне.

Този единствен пример се оказа достатъчен за безумните змии. Разпознали източник на храна, всички те се нахвърлиха върху съществото. С ожесточение, към каквото Молкин със сигурност не бе възнамерявал да прибегва, те започнаха да блъскат и удрят създанието. То напразно крещеше и размахваше перки — това прибави към раздразнението на дивите змии. Техните недисциплинирани отрови се прибавиха към предишните токсини, обгърнали Обилието около мястото на битката. Шривър се давеше от смесицата на парализираща отрова и репелент.

Безумните змии вършеха по-голямата част от работата — Молкин и плетеницата му обикаляха около създанието и продължаваха да отправят искания да чуят името му. Нови и нови паразити пропадаха във водата. Крилете на съществото започнаха да провисват, намокрени първо от едната, после и от другата страна. Накрая, когато създанието бе избутано почти изцяло на една страна, Келаро изстреля дългото си тяло над Обилието и се стовари върху незащитения хълбок на съществото. И разумни, и немислещи змии се хвърлиха да следват примера на едрият си събрат. Някои от тях сграбчиха крилете му. Сребристото същество се опита да се отърси, но змиите бяха прекалено много; то не можеше да надделее. Надвито от тяхната

тежест, то започна да потъва дълбоко в Обилието, напускайки Недостига. Оставащите паразити се опитаха да избягат, но всеки от тях се озова между чакащи го челюсти.

— Кажи ни името си! — настояваше Молкин.

Създанието изрева и започна да жестикулира ожесточено, но не каза нищо. Водачът се стрелна към него и се обви около предната част на тялото му. Той разпери гривата си право пред лицето на съществото, отделяйки гъст облак отрови.

— Говори! — заповяда водачът. — Спомни си! Кажи ни името си? Как се казваш?

Дребната глава и предните крайници се гърчеха сред извивките на Молкин, а останалата част от тялото на създанието, несъразмерно огромна, оставаше неподвижна. Някои от по-дребните му крайници се отчупиха, крилете му натежаха. И въпреки това съществото се бореше да се издигне обратно. Плетеницата не можеше да го издърпа към дъното, но можеше да го задържи под Недостига.

— Говори! — повели Молкин. — Изречи само една дума. Кажи ни името си и ние ще те пуснем. Спомни си го. То е в теб, ние знаем това. Ние усещаме миризмата на спомените ти.

Съществото продължаваше да се опитва да се освободи. Устата му оформяше звуци, но те бяха лишени от смисъл.

В следващия момент то застина. Очите му, дребни и кафяви, се разшириха. Устата му трепна и застина. То се отпусна.

Шривър покри очи. Сиво-сребърното създание бе мъртво. Те го бяха убили, напразно.

Тогава то заговори, рязко привличайки вниманието й. Неговият глас бе слаб, почти без мощ. Дребните му крайници се опитаха да прегърнат тялото на Молкин.

— Някога се наричах Дракий. Но вече не съм Дракий... Аз съм мъртъв предмет, който говори със спомените си.

Неговото тръбене бе пискливо и немошно, едва доловимо.

Змиите от плетеницата притихнаха и се приближиха, удивени. Дракий продължи:

— Бе настъпило времето на промяната. Ние се отправихме нагоре по реката, към мястото, където тинята на спомените бе гъста и добра. Там създадохме своите пашкули, обвиняйки се в нишки, изтъкани от памет. Нашите родители ни умиваха с наноса на паметта,

дадоха ни имена и спомените си. А нашите стари приятели ни наблюдаваха. Под синьото небе те празнуваха нашата промяна. Те ликуваха, когато ние изниквахме на слънчевите брегове на реката, за да оставим светлината да изсуши нашите черупки. Слой подир слой спомени бивахме обгръщани. Това беше време на радост... Нашите родители изпълваха небесата с багрите си и своите песни. На нас предстоеше да почиваме през задаващия се студен период, за да се събудим и изникнем, когато горещината на дните се завърнеше.

Той затвори очичките си. През цялото време Дракий оставаше вкопчен в Молкин, сякаш принадлежеше към плетеницата му.

— Тогава целият свят се обърка. Земята се разтърси и разцепи. Самите планини бяха разцепени и кървяха нажежената си кръв. Слънцето угасна. Дори сред черупките си ние усетихме как то отслабва. Над нас се разнасяха сухи ветрове, които изсушаваха дробовете на нашите приятели. Но макар и да вехи се, те не ни изоставиха. Те ни преместиха на безопасно място. Те не можаха да спасят мнозина от нас, но се опитаха. Трябва да им призная, опитаха. Те обещаха, че ни преместват само временно, само докато от небето продължава да се сипе пепел. Само докато земята продължава да трепери. Но това не спря. Земята трепереше всеки ден, а планините бълваха огън. Гората пламтеше, а пепелта ѝ задушаваше всичко. Тя затлачваше и реката. Всичко се беше превърнало в пепел. Ние зовяхме приятелите си, но те не отговаряха. Без слънцето ние не можехме да разтрошим черупките си. Оставаше ни единствено да лежим сред пълния мрак, обгърнати в спомените си, и да чакаме.

Плетеницата и останалите змии мълчаха. Те оставаха вкопчени около тумбестото тяло, неподвижни в съсредоточението си.

— Продължавай — меко нареди Молкин и отдели малък облак отрова. — Ние не разбираме, но те слушаме.

— Не разбирате? — Дракий се засмя. — Аз самият не разбирам. Но след много време се появиха други хора. Те приличаха и същевременно бяха различни от онези, които се бяха опитали да ни спасят. Ние радостно се обръцахме към тях, убедени, че те най-сетне ще ни отърват от обкръжаващия ни мрак. Но те отказваха да се вслушат. Те приписваха нашите слаби гласове на обикновени видения. Тогава ни убиха.

Шривър почувства, че тези му думи нараняват смъртоносно надеждата ѝ.

— Помня как чух Терия да крещи, но не разбирах какво се случва. В един момент тя беше заедно с нас, след това изчезна. Мина време, преди те да нападнат мен, преди да разбере. В моя пашкул се врязаха инструменти, разполовиха го още невредим, попил спомените ми. Тогава... — Той замълча объркано. — Тогава те изхвърлиха душата ми върху студените плочки. Тя умря там. Но спомените останаха, пленени в слоевете на пашкула. Човеците ме начупиха на дъски, от които създадоха ново тяло. Те ме пресъздадоха по свой образ, дадоха ми тяло и лице като собствените си. И изливаха върху мен спомените си, докато един ден аз се събудих различен. Те ме нарекоха *Златен звън*, в това се превърнах аз. В жив кораб. В техен роб.

Никой не нарушаваше мълчанието, настъпило след последната му дума. Нещата, които бе изрекъл той, бяха неразбираеми за Шривър. И въпреки това чутото я изпълваше с ужас. Някакво отвратително предчувствие запълваше празнините, оставени от неразбирането ѝ, и я караше да осъзнава, че разказът, който бе чула току-що, е съобщил края на нейния вид. В определено отношение тя се радваше, че не разбира казаното.

Молкин, все още стегнал извивки, бе покрил очи. Люспите му бяха придобили бледен, нездрав оттенък.

— Ще скърбя за теб, Дракий. Твоето име извиква еката на спомени в душата ми. Струва ми се, че някога с теб сме се познавали. Но сега ще трябва да се разделим като непознати. Сега ще те пуснем да си вървиш.

— Не! Моля те! — Дракий го погледна уплашено и направи опит да се вкопчи по-силно. — Когато ти изричаш името ми, то отеква в душата ми като зова на Дракона на зората. Толкова дълго бях забравил себе си... Те винаги ме държаха със себе си, без да позволяват на някогашните ми спомени да изникнат в усамотение. Слои подир слоеи от дребните си животи те постилаха върху мен, докато аз не започнах да вярвам, че съм един от тях. Ако ме пуснете, те ще ме приберат обратно. Всичко ще започне отначало, и най-вероятно никога няма да приключи.

— Няма какво да сторим за теб — с мъка се оправда Молкин. — Дори за себе си ние не можем да сторим нищо. Боя се, че историята,

която ни разказа ти, предвещава нашия собствен край.

— Сложете край на съществуването ми — помоли се Дракий. — Аз съм просто ехо от спомените на Дракий. Ако той беше оцелял, щеше да се превърне в един от водачите ви, за да ви насочи към следващата стъпка. Но той не е жив. Аз съм само бедно подобие на живот, съвкупност от спомени. Нищо повече, водачо Молкин. Аз съм история, която няма кой да разкаже. Вземете спомените ми. Ако Дракий бе доживял да довърши трансформацията си, той щеше да изяде своя пашкул, за да си върне спомените. Но той не оцеля. Вземете ги вие. Вземете ги, за да запазите спомените на един от нас, който умря, преди да успее да оповести името си сред небето. Вземете ги в памет на Дракий.

Молкин покри очите си.

— Това би била слаба проява на почит, Дракий. Самите ние не знаем още колко дълго ще живеем.

— Още една причина да вземете моя живот, за да почерпите сила и знание от него. — Той пусна Молкин и скръсти тесните си крайници пред гърдта си. — Да ме освободите.

В крайна сметка змиите сториха точно това. Те го разкъсаха и начупиха на късове. По време на този процес те със смайване установиха, че част от тялото му е изградена от ивици мъртва растителност. Но всичко онова, което имаше сребрист цвят и ухаеше на спомени, те погълнаха. Молкин изяде частта, оформена като глава и торс. Дракий не показваше да изпитва болка.

Молкин настоя всички змии да вкусят от спомените. Дори безумните бяха насърчени да го сторят.

Сребърните нишки памет бяха съхнали дълго, твърди. Затова Шривър се изненада, че те веднага омекнаха и се стопиха в устата ѝ. Техният вкус веднага донесе със себе си спомени, изострили се в ума ѝ. Образите от отминало време, ярки и детайлни, изгряваха един след друг.

Тя притвори очи сред спомена за вятър, облъхващ крилете ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

СПУСКАНЕТО НА ПАРАГОН

Приливът щеше да настъпи непосредствено подир зазоряване, затова довършителните работи бяха извършени под светлината на фенери, припряно.

През цялата нощ Брашън не спря да обикаля из кораба и да ругае. Парагон бе наклонен на една страна и придърпан колкото се може повече до брега, без това да напегне прекалено корпуса: а дори и при това положение корабът скърцаше.

Те бяха започнали да натъпкват кълчища, но само символично. Брашън предпочиташе дъските на корпуса да се разместват свободно при първото съприкосновение с водата. За да може да издържа на вълните, корпусът трябва да запазва известна гъвкавост: дъските и морето трябваше да постигнат разбирателство.

Изкопната дейност бе оголила целия кил. Брашън го подложи на проверка и установи, че корпусът е непокътнат, както можеше да се очаква от качествата на магическото дърво. Въпреки това той не съжаляваше, че е изгубил време да се увери: опитът го бе научил, че точно от онези елементи, от които се очаква да се намират в изправност, пристигат най-неприятните изненади.

Не че му липсваха други неща, за които да се тревожи. Той бе уверен, че в началото Парагон ще започне да пропуска вода като потопен гевгир — преди дъските да се издуеха. Съществуваше вероятност, вътрешните опори, стояли в едно и също положение толкова години, да не издържат на напора на водата. Всичко беше възможно...

Страшно му се искаше да бе разполагал с по-голям бюджет: с достатъчно средства, за да наеме доказани майстори и работници за тази фаза от спускането. А в настоящия момент Брашън бе принуден да използва собственото си знание, трупано през годините, интуицията си и труда на хора, които по това време на денонощието обичайно сънуваха спиртни сънища.

Но най-голямо притеснение пораждаше у него поведението на Парагон. През цялото изминало време корабът не бе променил държанието си: той разговаряше с тях, но продължаваше да демонстрира непредсказуемостта на характера си. Впрочем въпросната непредсказуемост се ограничаваше да редува произволно единствено мрачните емоции. Парагон ту беше разгневен, ту намираше нови и нови прояви на песимизма си, ту се впускаше в самосъжаление, което влудяваше Брашън: в тези, последните моменти, на моряка се искаше да сграбчи хленчещата фигура и да я разтърси.

Той подозираше, че дисциплината и самоконтролът така и не са били овладени от кораба. Това, обясни той на Алтея и Янтар, представляваше първоизточникът на всички Парагонови проблеми: липсата на дисциплина. И първоначално тя трябваше да бъде предоставена от тях, докато Парагон се научи да се владее. Но по какъв начин човек трябваше да пристъпи към възпитаването на един плавателен съд? Тримата бяха обмисляли този въпрос на по халба бира няколко дни преди настъпването на прилива.

Въпросната вечер бе задушна. Тримата бяха насядали направо на плажа, върху отломки, а бирата бе им предоставена от чевръстия Клеф, донесъл я чак от града. Тя беше от евтината, а дори и при това положение пак бе отхапала недопустим къс от средствата им. Но те си я бяха позволили, защото денят се беше оказал особено горещ, а Парагон се бе държал особено непоносимо. Това включваше проява на най-незрелия му аспект, изразяващ се в остроумни обиди и хвърляне на шепи пясък. А новото му разположение на плажа му предоставяше неизчерпаем запас песъчинки: Брашън все още усещаше отделни зрънца сред косата и под тила си. Тъй като фигурата беше отказала да се успокои, той се бе оказал принуден да се заеме с днешната работа под струи пясък.

Току-що изслушала обясненията му за нужда от дисциплина, Алтея раздвижи рамо в израз на безразличие. И сред нейната коса Брашън различаваше песъчинки.

— И какво бихме могли да направим? — рече тя. — Той е малко едър, за да бъде напляскан. Не е възможно да го изпратим да си легне рано или без вечеря. Не мисля, че съществува начин да го научим на дисциплина. По-скоро ми се струва, че трябва да използваме подкупи.

Янтар остави халбата си с думите:

— Ти изреди наказания. Ние говорим за дисциплина, за възпитание.

— И аз започвам да мисля така. Но все още не мога да посоча различията — отвърна Алтея след кратък размисъл.

— Готов съм на всичко, за да сложа край на настоящото му поведение, което е непоносимо. Нима си представяте, че бихме могли да плаваме по такъв начин? Ако не успеем да го накараме да се вразуми, целият ни досегашен труд ще е отишъл напразно — изрече Брашън, изявявайки гласно най-голямото си опасение. — Нищо не би го спряло да ни нападне. В някоя буря или в сблъсък с пирати, в най-неподходящия момент... той може да издави всички ни.

И той додаде, макар и с по-тих глас:

— Знаем, че той е способен на подобно нещо: правил го е преди.

Това беше първият път, в който те подемаха тази тема, неизменно присъстваща в размислите на всички им. Забавно беше, като се замисли човек, рече си Брашън. Лудостта на Парагон бе нещо, с което те си имаха работа всеки ден. Те често обсъждаха различните ѝ аспекти, но избягваха да я обсъждат в цялост. Дори и сега думите му бяха последвани от мълчание.

— Какво е онова нещо, което той желае? — попита накрая Янтар. — Дисциплината не е нещо, което бива налагано, а е последица от вътрешно решение. Той трябва да сътрудничи доброволно, а желанието му за сътрудничене ще се основава на онова, което той иска. В най-добрия случай можем да се надяваме, че става дума за нещо, което сме способни или да му предоставим, или да му отнемем, в зависимост от поведението му. — Следващите ѝ думи прозвучаха притеснени. — Той ще трябва да разбере, че лошото поведение донася лоши последици.

Брашън се подсмихна сухо.

— За теб това би се оказало по-мъчително, отколкото за него. Ти не понасяш да го виждаш нещастен. Без значение какво е правил през деня, дойде ли нощта, ти винаги отиваш при него, за да му разказваш истории или да свириш.

Янтар виновно сведе поглед и без нужда намести работните си ръкавици.

— Аз чувствам болката му — призна тя. — Той е страдал толкова много. Твърде често е бил оставян без избор. Всичко това го е

объркало. Той се бои да се надява, защото всеки път, когато е дръзвал да се обнадее, го е връхлитала единствено мъка. Затова той си е внушил, че всеки му мисли единствено злото. Той се стреми да наранява първи, преди сам да е бил наранен. А това не е стена, която се разбива лесно.

— И какво бихме могли да сторим?

Янтар затвори очи за момент; личеше, че мисълта, която предстои да изрази гласно, я измъчва.

— Онова, което е най-трудно и надявам се, най-правилно.

Тя се надигна и се отправи към носа на лежащия кораб. В тишината гласът ѝ ясно достигна до тях.

— Парагон, днес ти се държа непростимо. Заради това тази вечер няма да ти разказвам истории. Съжалявам, че трябва да постъпя така, но ти не ми оставяш избор. Ако утре се държиш подобаващо, ще прекарам време с теб.

Парагон отвърна след съвсем кратко мълчание.

— Е, и? Твоите истории и без това са глупави и скучни. Не зная защо си си втъпила, че искам да ги слушам. Най-добре изобщо не се връщай и ме остави на мира. Не ме е грижа за лиготиите ти. Никога не ме е било грижа.

— Мъчно ми е да чуя това.

— Не чу ли какво ти казах, кучко глупава? Не ме е грижа! Мразя всички ви!

С бавни и тежки стъпи Янтар се върна при останалите двама, където безмълвно зае мястото си.

— Мина добре — сухо отбеляза Алтея. — Не се съмнявам, че поведението му веднага ще започне да се подобрява.

Този техен разговор непрекъснато се въртеше из главата на Брашън и бе една от причините за безпокойството, с което той не спираше да обикаля кораба. Всичко бе готово. Към следващия етап от работата те можеха да пристъпят единствено при пристигането на прилива — след броени часове.

Край брега стоеше на котва шлепът, който щеше да изтегли Парагон. Този плоскодънен съд се намираше под ръководството на Хаф, един от малцината работници, на които Брашън имаше доверие. Хаф щеше да очаква сигнала от брега и да надзирава хората си на

кабестана. На борда на Парагон щеше да има други работници, които при нужда да задействат помпи.

Най-големите Брашънови опасения се отнасяха до онази част на корпуса, оставала врязана в сушата. Той се бе постарал да укрепи вътрешността ѝ и беше подготвил платнище, с което да покрие външната ѝ страна при потапянето на корпуса. Ако притесненията му се оправдаеха и водата действително започнеше да нахлува, нейният натиск щеше да притисне плата към дъските и поне отчасти да забави потока ѝ. В най-лошия случай щеше да им се наложи да изкарат Парагон отново на брега и допълнително да уплътнят въпросния му борд. Брашън се надяваше, че няма да се стигне до това, но в същото време бе готов да го стори.

Тихото шумолене на пясъка го накара да се обърне. Алтея бе застанала зад него, загледана в шлепа. Тя забеляза дежурния на борда му и кимна. А подир това потупа Брашън по рамото — нещо съвсем неочаквано за него, заради което той трепна неволно.

— Не се тревожи толкова, Браш. Всичко ще се подреди.

— Не е сигурно — отвърна той с кисел глас. Допирът, окуражаването, фамилиарното обръщение: всичко това го сепна. В последно време му се струваше, че двамата се връщат към предишните си отношения на хора, служещи на един и същи кораб. Тя бе започнала да го гледа в лицето, когато говореше с него. Промяна, направила работата по-поносима. Вероятно тя също осъзнаваше, че това пътуване ще налага съдействие. Нищо повече.

И Брашън решително задуши пламъчето на надеждата, започнало да се разгаря.

— Къде искаш да стоиш по време на спускането? — попита я той, решен да ограничи разговора им до темата за кораба.

— Ти къде би ме предпочел? — меко се осведоми Алтея.

Той се поколеба за миг.

— Трюмът ми се струва най-подходящ. Ти си в състояние да усетиш и забележиш евентуални неизправности още в най-ранния стадий на проявата им. Зная, че би предпочела да останеш на палубата, но бих искал долу също да има доверен човек. Хората на помпите са силни и издръжливи, но не могат да се похвалят с опит в мореплаването. Или с особен ум... Предвидил съм още няколко човека с чукове и кълчища. Ако корпусът започне да пропуска, насочи ги. Те

си разбират от работата, но ти пак ги дръж под око и не им позволявай да лентяйстват. Бих искал да преглеждаш целия трюм, за да знаем цялостното състояние на корпуса.

— Разчитай на мен — тихо го увери тя и понечи да се отдалечи.

— Алтея... — несъзнателно изрече Брашън.

Младата жена веднага се извърна.

— Слушам те?

Той трескаво напрегна ума си в търсене на някаква реплика. Нещо, което да се отличава от същинския въпрос, който му се искаше да зададе: дали тя още е на същото мнение за общото им бъдеще?

— Желая ти късмет — каза той.

— Всички ще се нуждаем от него — с мрачен глас отвърна Алтея.

Поредната вълна се разля по пясъка. Пенестият ѝ ръб оплиска корпуса — приливът приближаваше.

Брашън си пое дъх. Ето че най-важният момент настъпваше. От следващите няколко часа щеше да зависи всичко.

— По местата! — нареди той и изви глава към скалите над брега. Намирацията се там Клеф кимна в отговор на погледа му. Хлапакът стискаше две знаменца. — Дай им знак да започнат да опъват въжето. Бавно и постепенно.

Работниците на борда на шлепа се раздвижиха. Някой от тях даде тон за песен и баритоновият хор се разля над водата.

Макар и изнервен, Брашън не можа да сдържи усмивката си.

— Ето че се връщаме обратно в морето, Парагон...

Всяка прииждаща вълна се разбиваше все по-близо до него. Той чуваше настъпването на водата и дори можеше да вдъхне соленината ѝ. Те го бяха изтласкали в самия край на плажа, бяха го наклонили още по-силно, а сега щяха да позволят на водата да го погълне. Разбира се, те многократно бяха изтъквали, че възнамеряват да поемат с него по море, но той не беше толкова наивен, та да им повярва. Не. Парагон знаеше, че това е начинът, по който те искат да го накажат: да го завлекат под водата, където щяха да го оставят за змиите. Точно това му се падаше. Лъдчънсови бяха чакали дълго време, но днес щяха да

си получат дългоочакваното отмъщение. Те щяха да оставят костите му да потънат на дъното, точно както бе постъпил той с моряците си.

— Ти също ще умреш! — удовлетворено промълви той.

Янтар стоеше край наклонения му борд, стъпила леко като птица. Тя многократно бе му казвала, че ще остане с него през цялото време. Че всичко щяло да бъде наред, тя нямало да го остави. Хубаво, тя щеше да узнае по трудния начин. Когато водата започнеше да се затваря подире му, тя щеше да разбере грешката си.

— Каза ли нещо, Парагон? — попита тя с учтив глас.

— Не. — Фигурата отново скръсти ръце пред гърдта си и ги притисна.

Водата започваше да облива цялата дължина на корпуса му. Вълните съумяваха да се подпъхнат под наклоненото му дъно — океанът протягаше дирещите си пръсти под него. Всеки следващ облив напредваше по-дълбоко. Въжето, протегнало се между мачтата му и шлепа, се опъваше.

Но очакваното дръпване не последва: Брашън изкрещя нещо, въжето престана да се движи, а запази обтегнатостта си.

— Дотук добре! — извика Алтея от вътрешността му.

Водата пълзеше под него, карайки го да потръпне: той осъзнаваше, че следващата вълна би могла да го повдигне. Не, за щастие. Дори и след отдръпването ѝ той остана сред пясъка. Може би следващата...

Вълните продължаваха да се редуват. Тази цикличност бе непоносима, отговорна за смесица от нетърпение и страх.

Когато той усети първото раздвижване, първото моментно отделяне от пясъка, корабът възкликна изненадано.

Янтар конвулсивно стисна перилата му.

— Наред ли е всичко, Парагон? — тревожно се обади тя.

Но в този момент той нямаше време за страховете ѝ.

— Дръж се! — весело я предупреди Парагон. — Потегляме!

Само че вълните продължаваха да го обсипват с целувки, а Брашън все така не правеше нищо. Парагон усещаше как песъчинките под борда му изчезват, поглъщани от морето. Той усещаше и оголването на голяма скала под себе си.

— Брашън! — нетърпеливо възкликна фигурата. — Какво чакаш още? Готов съм, нареди да продължат да теглят, ленивците!

Отговори му поредица от плясъци: Брашън се приближаваше до него сред вълни, които най-вероятно му стигаха над коленете.

— Още е рано, Парагон. Още не е достатъчно дълбоко.

— Ами! Да не мислиш, че съм толкова глупав, че да не мога да усетя кога съм започнал да се издигам? Всяка вълна ме разклаща, а под мен има голяма скала. Ако не наредиш да ме издърпат, скоро ще започна да се удрям в нея.

— Спокойно... Щом казваш така, ще те послушам. Клеф, дай им сигнал да започнат. Постепенно и внимателно.

— Друг път. Кажи им да си плюят на ръцете! — възрази Парагон. — Чу ли ме, Клеф? — изрева той, когато отговор не последва.

Само да имаха късмета да не го послушат! Беше му омръзнало да се отнасят с него като с дете.

Въжето, стегнато около остатъка от мачтата му, внезапно се опъна.

— Дърпайте! — изкрещя Брашън. Работниците на борда на шлепа се напрегнаха. Тяхното усилие накара Парагон да се разлюлее, но не достатъчно. Под корпуса му бе поставен объл дънер, който трябваше да спомогне за спускането на кораба. Ала сега дървото се беше превърнало в препятствие.

Брашън отново им изкрещя да опъват; при следващата вълна Парагон преодоля ствола.

— Дръжте въжето опънато! — извика Брашън. Парагон почувства как мъжът се катери на борда му.

Корабът продължи да се движи, да навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко в разливащата се насреща му вода. След всичките онези години, прекарани сред лъчите на слънцето, тя му се струваше студена, смразяващо студена. Парагон потръпна.

— Спокойно. Всичко ще бъде наред. Те ще те изправят веднага щом водата стане достатъчно дълбока — успокои го Янтар.

От трюма му долетя викът на Алтея:

— Пропускаме вода, но не е по-сериозно от очакваното. Ти там, не се оглеждай, а хващай помпата! Недей да чакаш водата!

Парагон усети кълтежа на чукове — някой натъпкваше кълчища в една пролука между дъските му. Гласът на Алтея изразяваше недоволство от недостатъчната бързина, с която това биваше изпълнявано. А водата продължаваше да обгръща корпуса. Всяка

следваща вълна го караше да се разклаща. Формата и инстинктът му се опитваха да го изправят, но проклетата противотежест не позволяваше.

— Махнете камъка! Оставете ме да се изправя! — гневно изрева Парагон.

— Още малко остана. Оставил съм шамандура; веднага щом я подминем, ще съм сигурен, че е достатъчно дълбоко. Потърпи още мъничко.

— Оставете ме да се изправя! — кресна фигурата, като този път не съумя да скрие зараждането на страха си.

— Съвсем малко остава. Имай ми доверие.

През годините престой на сушата Парагон бе привикнал към слепотата си. Но сега се оказваше, че това примирение го е накарало да забрави усещането на безпомощна непредсказуемост, което донасяше със себе си плаването без зрение. Във всеки един момент той можеше да се сблъска с някакъв отломък или да се наниже на скала — като осъзнаването на сблъсъка съвпадаше с мига на неговата проява.

И защо не му позволяваха да се изправи?

— Махайте тежестта! — неочаквано извика Брашън.

Най-сетне свободен, Парагон започна да се издига бавно. Тласъкът на следващата вълна придаде рязкост на стремежа му. Внезапното движение накара Янтар да възкликне сепнато, но въпреки това тя успя да се задържи.

Дъното и бордовете му бяха обгърнати от студена вода — за първи път от тридесет години. За първи път Парагон заемаше обичайната си позиция, и то сред вода.

Той разпери ръце и изрева победоносно. В смеха на Янтар отекваше същата нотка на триумф. Дори викът на Алтея не можа да развали момента.

— По-живо с помпите! Брашън, спусни платнището!

Парагон чуваше тропот на крака и припрени викове, но не им обръщаше внимание. Той чувстваше, че няма да потъне.

Корабът отново разпери ръце, съсредоточен върху обгръщащите го усещания. Неговата конструкция не се намираше в оптимално състояние, но той щеше да промени това.

Непосредствено след първия му опит корпусът се наклони към десния борд. Янтар отново възкликна сепнато, а Брашън изрази недоволството си шумно. Парагон притисна слепоочията си в нов опит

за съсредоточаване. Изпълващото го усещане му беше познато: вътрешността му не притежаваше нужната хармония. Той започна да размества дъските си отново, без да обръща внимание на стърженето и пукота, които това старание пораждаше. Корпусът бавно започна да се изправя.

Във вътрешността му кипеше трескава работа, която Парагон усещаше смътно. В трюма му имаше помпи, опитващи се да надделеят над вливащата се в него вода. Към единия му борд неочаквано се притисна платнище. Алтея крещеше на работниците да уплътнявали по-бързо. Парагон усещаше как дъските му започват да се подуват.

Неочаквано той се сблъска с нещо. Брашън се разкрещя към някакъв неназован некадърник, който по негови думи се бавел с привързването.

Парагон протегна ръце по посока на препятствието.

— Това е шлепът, Парагон. Сега те привързват към него. Тук си в безопасност — успокой го гласът на Янтар.

Той не беше сигурен в това: водата все още го изпълваше.

— Колко дълбоко е тук? — нервно попита корабът.

Веселият глас на Брашън прозвуча някъде близо до Янтар:

— Достатъчно дълбоко, за да плаваш, и достатъчно плитко, за да не те изгубим под водата, ако затънеш. Естествено, ние няма да допуснем да потънеш. По-късно може да се наложи да те върнем на брега, за да поработим върху левия ти борд. Но за момента не се тревожи — всичко е под контрол.

Бързината, с която той се отдалечи, говореше друго...

Известно време Парагон мълчеше и слушаше. Из вътрешността му продължаваха да се разнасят забързани стъпки и напрегнати гласове; някой търчеше и по палубата му. Работниците от шлепа до него се поздравяваха за успешните си усилия и се опитваха да отгатнат следващите ремонтни дейности, които щяха да се наложат.

Ала той не се вслушваше в тези неща. Не, Парагон оставаше съсредоточен в пляска на вълните в корпуса и наместването на собствените си елементи. Всичко това му се струваше необичайно познато и в същото време чуждо. В морето миризмите се долавяха ясно, виковете на морските птици долитаха по-гръмко. Ритмичното движение на вълните го обгръщаше в последователността си. Лекото

люлеене бе успокояващо, но и донасяше спомена за отдавнашните му кошмари.

— Вече съм във водата — с тих глас обяви той. — Предполагам, че това ме прави кораб, а не отломка.

— Така е — съгласи се Янтар.

През цялото това време тя бе мълчала и бе стояла неподвижна: Парагон почти бе забравил присъствието ѝ. Понякога тя действително ставаше неуловима за сетивата му — нещо, което я отличаваше от всички останали познати му хора. Във всеки един момент Парагон знаеше къде се намират Брашън и Алтея, дори без да се напруга. Само след миг размисъл той можеше да усети и последния работник на борда си. Но с Янтар беше различно. Тя изглеждаше по-цялостна и изолирана от когото и да било. Понякога корабът смяташе, че тази ѝ особеност е израз на нейното желание. Може би тя споделяше себе си само в моментите, когато пожелаеше, само с когото пожелаеше. Да можеше и самият Парагон да притежава подобно умение...

Последната мисъл го накара да се навъси.

— Проблем ли има? — бързо попита тя.

— За момента не — кисело отговори корабът.

Изглежда Янтар сметна думите му за шега, защото се засмя.

— Е, радваш ли се отново да бъдеш кораб?

— Без значение е как се чувствам. Вие пак ще правите каквото си искате, а моето мнение няма да интересува никого. — Той замълча за момент. — Трябва да призная, че не ви вярвах. Не очаквах, че отново ще мога да плавам. Но пък и нямах подобно желание.

— Парагон, твоите чувства са от значение за нас. И освен това ми е трудно да повярвам, че желанието ти наистина е било да останеш на онзи плаж завинаги. Веднъж ти ми каза, и то доста гневно, че си кораб, предназначен да плава. Смятам, че дори и ако в началото пътуването не ти е приятно, то ще ти се отрази добре. Растежът е необходим на всички живи същества. А докато ти оставаше изоставен на онзи плаж, ти не се развиваше. Ти беше на път да се откажеш, да се превърнеш в провал.

Тя говореше с тих, разбиращ глас, който го изпълни с раздразнение. Нима те си мислеха, че могат да го накарат да повярва, че техните прищевки в действителност са за негово добро? Тук Парагон се изсмя остро.

— Напротив. Аз бях постигнал успех. Бях избил всички, които се опитваха да застанат насреща ми. Вие сте онези, които отказват да повярват в успеха ми. В противен случай щяхте да имате достатъчно разум, за да се страхувате от мен.

Миг ужасено мълчание последва думите му. Той почувства как Янтар отделя ръце от перилата му и се изправя.

— Отказвам да разговарям с теб, когато говориш по подобен начин — заяви тя. Гласът ѝ бе непроницаем, не съдържаше никакво загатване за мислите ѝ.

— А, разбирам. Значи теб все пак те е страх? — доволно попита фигурата.

Но жената вече се отдалечаваше. Тя не отговори.

Парагон не се смути. Какво като се беше обидила? От неговите чувства не се интересувахе никой. Никой не бе си направил труда дори символично да се осведоми за неговите собствени желания.

— З'що си т'къв?

Той бе усетил присъствието на Клеф: момчето се беше прекачило от шлепа. По тази причина Парагон не се стресна от неочакваните му думи. Той дори не отговори.

— З'що си т'къв? — настояваше хлапето.

— Какъв? — раздразнено попита Парагон.

— Вечно ядосн. Ил' само размах'аш р'це и крещиш.

— А ти какъв очакваш да бъда? — отвърна корабът. — Да подскачам от радост, че ме отвличат? Да преливам от вълнение, че се отправям на малоумна мисия?

Той усети как момчето повдига рамене.

— Би могъл.

— Така ли? Бих искал да зная как — хапливо се осведоми Парагон.

— Туй ѝе лесно. Просто реши д' бъдеш.

— Просто ей така? Решавам да бъда щастлив и забравям всичко, което са ми причинили?

— Да. — Ноктите на момчето простъргнаха скалпа му. — Виж мен. Яз можех д' ги мразя до един, но реших д' бъда щастлив. Реших д' зема онуй, шо мо'а д получа. Д' се сдобия с нов живот. — След миг мълчание то добави. — Н' мисля, че ш' получа друг шанс. Ш' тря'а д' използвам тоя.

— Не е толкова просто — тросна се другият.

— Би могло — настояваше Клеф. — Н' йе по-т'рдно от туй д' решиш, че си ядос'н.

След тази реплика момчето се отдалечи, а босите му крака стъпваха леко по палубата.

— Но йе мно'о по-забавно — додаде то.

Водата се стичаше по дъските. Очаквано, нейният напор бе притиснал платнището, забавяйки струите й. Работниците натъпкваха празнините бързо и умело, с неочаквана за Алтея ловкост. Поне те отпадаха като проблем.

Безпокояха я онези, които работеха на помпите: те бяха започнали да се уморяват. Затова тя тръгна да търси Брашън, за да им поиска заместници.

Тя се натъкна на него край една стълба. Следваха го неколцина едри мъже, прекачили се от шлепа.

— Те идват да заменят изпомпващите — кимна той, изпреварвайки репликата й. — Как е положението?

— Успяваме да удържаме нивото на нахлуващата вода, дори да го намаляваме по малко. Дъските се подуват бързо, както може да се очаква. Ако ставаше дума за друг жив кораб, бих го помолила да се погрижи за част от течовете, но в случая ме е страх дори да го попитам. — Тя почака работниците да отминат, преди да добави съвсем тихо. — Боя се той да не стори точно обратното. В какво настроение е?

Брашън замислено почеса челюстта си.

— Не зная. Докато го изтегляхме от брега, той крещеше напътствия, сякаш нямаше търпение отново да заплава. Но по същата причина като теб аз се боя да повярвам в това. Понякога е достатъчно да го разгневиш с предпоставката, че смяташ настроението му за добро.

— Защо ли ми звучи познато. — Тя го погледна състрадателно. — Брашън, осъзнаваш ли в какво се замесваме? По-рано ми се струваше, че този план, макар и единствен, е изпълним. Но сега... Осъзнаваш ли, че ние изцяло се намираме в негова власт. Той е пълен господар на съдбите ни.

За момент морякът придоби страшно изморен вид, раменете му увиснаха унило. Поетият подир това дъх укрепил изражението му.

— Недей да спираш да вярваш в него, Алтея, иначе с всички ни е свършено. Парагон е по-скоро дете, отколкото възрастен. Когато наредя нещо на Клеф, аз не се оглеждам да се убедя, че той ще се подчини. Не му позволявам да осъзнае, че той има по-голямо влияние над мен, отколкото обратното. За момчетата това е трудно поносимо. В такива обстоятелства те започват да изпитват границите, за да разберат какво точно им е позволено. Едва подир откриването им те се чувстват спокойни.

Тя се усмихна леко, макар че в момента не ѝ беше до смях.

— От собствен опит ли говориш?

Неговата усмивка беше още по-кисела:

— Когато най-сетне открих границите, вече бях пропаднал отвъд ръба на света. Няма да допусна същото да се случи с Парагон.

Брашън замълча; тя остана с впечатлението, че мъжът възнамерява да каже още нещо. Но той само сви рамене и забърза подир помпиерите.

Това ѝ напомни, че за нея също оставаха задължения. Алтея се върна в трюма, за да прегледа работата по уплътняването. В повечето случаи хората ѝ доукрепваха местата, натъпкани с кълчища още на брега. На няколко места те дори отстраняваха от тези уплътнения, за да позволят на дъските сами да се притиснат една към друга.

Подобно на повечето кораби, изработени от жителите на Дъждовните земи, Парагон бе проектиран да издържа както кипящите води на Реката, така и гнева на океанските води. Майсторската изработка и вълшебният материал бяха издържали и десетилетията нетипично изгнание на брега. Дори изглеждаше, че сивите дъски сами са започнали да се подреждат. Може би Парагон действително бе избрал да сътрудничи... Един жив кораб бе в състояние да стори много за собствената си поддръжка, стига да пожелаеше.

Обхождането на кораба донасяше със себе си странно усещане. За първи път палубите му не бяха наклонени: състояние, в което Алтея не беше го виждала преди.

Тъй като хората, за които тя отговаряше, работеха добре, младата жена си позволи една бърза обиколка на кораба. Благодарение на нея тя откри, че в камбуза е настанал хаос — печката се бе откъснала от

кюнеца си и се бе плъзнала из цялото помещение, сипейки пепел. Капитанската каюта също бе пострадала по сходен начин, само дето тук разпръскването се бе паднало на сандъчето с Алтеините вещи. Една строшена стъкленица парфюм изпълваше цялото помещение с тежката миризма на люляк.

Точно в това помещение Алтея почувства истински, че пътуването им се случва наистина. Много скоро Янтар трябваше да изнесе вещите си и да се премести в далеч по-скромната каюта, полагаща се на корабния дърводелец.

А на нейно място щеше да се нанесе Брашън.

Алтея неохотно бе признала пред самата себе си, че е най-разумно той да поеме командването на кораба. Но нейното съгласие не произтичаше от доводите на моряка, а притежаваше лични основания. Когато те си върнеха Вивачия, Алтея трябваше да разполага със свободата да се пренесе на борда ѝ и да поеме нейното командване. Ако за целта ѝ се наложеше да изостави капитанския пост на Парагон, това щеше значително да разстрои и без това проблемния кораб. Човекът, който се нагърбеше с отговорността на негов капитан, трябваше да остане с него до края на пътуването. Това означаваше, че Брашън е най-подходящият избор.

И все пак тя почувства жегването на съжаление, докато затваряше вратата след себе си. Парагон притежаваше старомоден дизайн; капитанската каюта бе най-доброто помещение на борда. А и Янтар бе възстановила по възхитителен начин мебелите и повечето декоративни елементи. Върху отвора, който тя необмислено бе прорязала сред пода, лежеше килимче. Сред цветните стъкла на илюминаторите личаха пукнатини, някои парченца липсваха, но това не представляваше сериозен проблем. Средствата за възстановяване бяха съсредоточени върху най-неотложните поправки.

Алтея се отправи към каютата на помощник-капитана — нейната каюта. Това помещение бе много по-дребно от покоите, заделени за корабния ръководител, но пак се намираше с класи над моряшките помещения. Вътре имаше прикрепена към стената койка, сгъваемо бюро и два шкафа. За втория помощник също бе предвидена отделна каюта, макар и не по-голяма от един гардероб. На моряците самостоятелни каюти не се полагаха — те трябваше да се ограничат с хамаците си в кубрика. Това също бе типично за по-старите живи

кораби — удобствата на екипажа не бяха вземани под внимание; акцентът падаше върху пространството за товар.

На палубата тя завари крачещия неспокойно Брашън. Морякът имаше напрегнат, но и удовлетворен вид.

— Държим се добре — поде той, веднага щом я видя. — Корпусът все още пропуска, но много по-малко: вече са нужни само двама изпомпващи. Мисля, че утре сутринта всички течове ще са отстранени. Корабът е леко наклонен, но малко баласт ще изправи нещата.

Явно Брашън наистина беше в добро настроение, щом прибягваше до подобни шегички.

— Нямаше никакви пропуквания. Почти ми е трудно да повярвам. Знаех, че живите кораби имат здрава изработка, но все пак... Всеки друг съд, оставен толкова дълго на сушата, по това време щеше да става единствено за гнили подпалки — довърши морякът.

Неговият възторг беше заразен. Тя се присъедини към обхождането му, за да наблюдава как Брашън разклаща някое перило, за да провери устойчивостта му, или поспира край някой от люковете, за да провери лекотата, с която подвижната преграда се отмества. Разбира се, все още им оставаше много работа за вършене, но по-голямата част от нея щеше да се ограничи единствено до възстановяване, а не до подменяне.

— Ще го оставим привързан към шлепа още известно време, за да се убедим, че корпусът ще се надуне. Тогава ще го откараме до западната стена, за да приключим с ремонта.

— При другите живи кораби? — притеснено запита Алтея.

Брашън се извърна по начин, който се доближаваше до предизвикателен.

— А къде другаде? Той също е жив кораб.

Тя реши да бъде пряма.

— Опасявам се от нещата, които те може да му кажат. Някоя необмислена дума е достатъчна да го докара до ярост.

— Колкото по-рано се захванем с този проблем, толкова по-добре. — Той пристъпи по-близо до нея. В първия миг Алтея реши, че ще я хване за ръката. Но Брашън само й направи знак да го последва и продължи в същата посока, към носа. — Според мен трябва да му върнем нормалния живот. Да се отнасяме с него така, както бихме се

отнасяли с всеки друг жив кораб. Проявите на плахост само биха го направили по-тираничен.

— Наистина ли мислиш, че ще се окаже толкова просто? Че ако започнем да се отнасяме с него нормално, той ще започне да се държи нормално?

Брашън се ухили насреща ѝ:

— Не. Разбира се, че не. Но това е нещото, с което ще започнем.

Тя осъзна, че отвърща на усмивката му: реакция, породена от нещо, което се простираше по-дълбоко от интелекта ѝ. Беше ѝ трудно да осмисли усещането си. Във всеки случай тя знаеше, че ѝ е приятно да вижда пред себе си предишния Брашън. Беше изчезнал циничният и злобен нехранимайко, когото Кайл Хейвън и Торг бяха създали. Насреща ѝ стоеше мъжът, служил като дясна ръка на нейния баща.

Алтея го последва към предната палуба. Там Брашън се облегна на парапета и се приведе към фигурата.

— Ето че успяхме, стари друже. Тепърва ни предстои да ги стреснем допълнително.

Парагон не му обърна внимание. Брашън леко повдигна рамене и шавна с вежда към Алтея: дори това не беше в състояние да помрачи настроението му.

Той се загледа към гората от мачти, указваща очертанията на пристанището.

— Мразиш ли ме?

За момент тя реши, че въпросът му е насочен към кораба. Разубеди я последвалият поглед, насочен към нея.

— За какво?

Брашън извърна цялото си лице към нея и отговори с добре познатата ѝ откровеност:

— Задето съм застанал тук по начин, който по-рано смятах за невъзможен. Задето стоя на собствената си палуба: Брашън Трел, капитан на живия кораб Парагон. Място, за което знаех, че ти би искала да заемаш.

Той се стараеше да звучи сериозно, ала въпреки това се усмихна. Нещо в тази мимика накара очите ѝ да се насълзят. Алтея побърза да се извърне към водата, за да скрие сълзите. Колко ли дълго Брашън бе жадувал за настоящия момент? И с каква сила?

— Не те мразя — тихо отговори тя. И изненадващото бе, че тези й думи изразяваха истината. В душата й нямаше и частица ревност, даже напротив, тя се радваше на неговото постижение.

Алтея отпусна длани върху парапета.

— Твоето място е тук, също като неговото. След всичките тези години той най-сетне се намира в добри ръце. Как бих могла да изпитвам завист?

Тя отново го погледна крадешком. Вятърът си играеше с тъмните му кичури. Неговото лице също бе достойно да бъде пресъздадено във фигура, предшестваща кораб.

— Ако баща ми беше жив, той би те потупал по гърба и би те поздравил. И освен това би те предупредил, че когато си върнем Вивачия, вие с Парагон ще ни дишате прахта.

И тя се усмихна насреща му.

Парагон усети приближаването им; усети, че те говорят за него. Клюки, клюки, клюки... Всички човеци бяха такива. Те винаги предпочитаха да говорят за него, вместо с него. Те го смятаха за глупав. Вероятно си мислеха, че е безсмислено да разговарят с него.

По тази причина той нямаше усещането, че подслушва. Обгръщащата го солена вода бе донесла не само стари усещания, а и беше обогатила собствените му възприятия. Корабът не само долавяше думите им по-ясно: той бе придобил способността да се вслушва и в чувствата им.

Раздразнението му отстъпи пред удивление, породено от чуждите чувства. Той ги усещаше много по-ясно — почти със същата яснота, с която би усещал едного от семейството си.

Парагон се съсредоточи към двамата предпазливо, за да не бъде усетен.

Задачата му се оказваше улеснена от обстоятелството, че техните емоции бяха силни. Брашън бе опиянен от триумф, Алтея споделяше това усещане. Между двамата съществуваше и нещо друго, за което Парагон не разполагаше със съответстващо понятие. Той го отъждествяваше с усещането, съпровождащо наместването на неговия корпус след съприкосновението с морската вода: усещането на завръщане към подobaващото. Като река, която се връщаше в

истинското си корито. Между Брашън и Алтея съществуваше напрежение, което те приемаха: това взаимно съпротивление им позволяваше да определят себе си. Както вятърът издуваше платната му. Без този напор Парагон не би могъл да се движи: подобно напрежение корабът не се старееше да избягва, а приветстваше.

Явно и за тях важеше същото...

Едва Брашъновото облягане върху парапета го накара да осъзнае, че двамата са се приближили досами него — вгълбен във вътрешните им прояви, той не бе усетил самото им движение. Какво пък, той така или иначе нямаше намерение да повежда разговор с тях.

Алтея също се облегна на перилата му, предоставяйки достъп до чувствата си. Този допир осъществяваше верига, между Алтея и Брашън и обратно, в която Парагон бе свързващата брънка. Така той можа да усети, че гордостта в гласа на Брашън не е преструвка.

— Брашън Трел, капитан на живия кораб Парагон.

Думи, изречени с нормален глас, но намерили отклик в целия кораб. Брашън изразяваше не само гордост, а и привързаност. Достойнство, което припознаваше качествата на кораба, защото смяташе самия него за достоен. Брашън бе копнеел да обяви този съд за свой — не просто за това пътуване, не защото ставаше дума за евтино и леснодостъпно начинание. Той искаше да бъде капитан на живия кораб Парагон. Фигурата с удивление откри, че Алтея споделя тези чувства. И двамата усещаха, че Брашън е намерил мястото си.

Нещо отдавна угаснало се разбуди в Парагон. Дребна искрица на собствено достойнство наруши тъмнината му.

— Не бъди толкова сигурна, Вестрит — тихо каза той. Беше му приятно да усети как двамата сепнато се обръщат към него и се привеждат, за да видят лицето му. Парагон все още задържаше ръцете си скръстени, но бе свел брадичка самодоволно. — Ти си мислиш, че двете с Вивачия сте голяма работа, само че ние с Трел тепърва ще показваме на какво сме способни. Ти още нищо не си видяла.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

КОМПРОМИСИ

— Мисля, че стана чудесна — с нескрито удовлетворение заяви Кефрия.

— Прекрасна е — присъедини се Рейч. — Завърти се още веднъж, малко по-бързо, за да може краят леко да се повдигне. Искам да се уверя, че подгъвът е напълно равномерен, преди да го зашием.

Малта предпазливо повдигна ръце, за да не размести карфиците, и се завъртя около себе си. На пода около нея лежаха материалите, послужили за направата на тази рокля — стари тоалети, всеки пожертвал определена част от себе си в името на предстоящия бал. Някои бяха дарили дантелите си, пищните ръкави на новата дреха бяха дошли от полите на друга рокля.

— Също като водна лилия под дъха на вятъра. Просто няма как да станеш по-прекрасна — заяви бившата робиня.

— Освен ако не се усмихне — обади се Силдин. Той седеше на пода в ъгъла на стаята, разпръснал сметачните си плочки. Вместо да решава задачи, брат ѝ строеше кули с тях. Само че Малта бе прекалено потисната, за да изтъкне това пред майка си.

— Силдин е прав, Малта. Никой тоалет не може да разкраси лицето ти, освен ако ти не го сториш. Защо се мръщиш? Още ли ти се иска да бяхме наели шивачка?

Що за въпрос задаваше майка ѝ?! Естествено, че това ѝ се искаше. Години наред двете с Дело бяха обсъждали летния бал, на който щяха да бъдат представени пред обществото. Двете бяха рисували роклите си, бяха обсъждали най-подходящите кройки, кроячки и обувки. И с право, защото нямаше да има друг момент, в който погледите на града да се насочат към тях с подобно изчерпателно внимание.

И тази година всички щяха да видят Малта Вестрит с тоалет, съшит от стари дрехи, и с преправени обувки... Само как ѝ се искаше да се случи някакво чудо.

Девојката отдавна бе престанала да изразява мъките си. Тя не искаше да вижда майка си ридаеща, нито да чува как баба ѝ дълбокомислено я наставлява да се чувства горда от жертвите, които прави. Това беше всичко, което те можеха да сторят за нея в настоящите обстоятелства. Каква полза имаше да обсъжда разочарованието си?

— Трудно ми е да се усмихвам в подобно време, мамо. — Тя си пое дъх. — Винаги си бях представяла как влизам в залата редом с татко.

— Аз също — тихо отвърна Кефрия Вестрит. — Страшно ми е мъчно, че това ти е отнето, Малта. Още си спомням първия си летен бал, на който бях облечена като жена. Бях толкова нервна, че очаквах да припадна, когато чух името си. Тогава татко ме хвана под ръка и ме поведе... Той много се гордееше с мен.

Гласът ѝ се задави, тя премигна.

— Където и да се намира баща ти сега, сигурна съм, че той също си мисли за теб.

— Понякога ми се струва непристойно да мисля за приеми, рокли и ветрила, докато той е затворник някъде сред Пиратските острови. — Малта замълча за момент. — Може би трябва да отложим представянето ми за следващата година. Може би по това време той ще си е у дома.

— Вече е малко късно да мислим за това — обади се баба ѝ от креслото си. Тя се бе настанила съвсем близо до прозореца и под ярката светлина се опитваше да изработи ветрило. — Някога ми се струваше съвсем лесно — недоволно промърмори тя на себе си. — Пръстите ми вече не са толкова ловки...

— Боя се, че баба ти е права. — Кефрия започна да щипе дантелените си маншети. — Целият град очаква да те представим тази година. Освен това отлагането би утежило ситуацията ни със семейство Купрус.

— Вече не съм сигурна, че харесвам Рейн. Ако той проявяваше истински интерес към мен, а не просто увлечение, щеше да ме е посетил повторно. — Тя извърна глава към майка си точно в момента, когато Рейч се опитваше пробно да постави диадемата ѝ. — Никакви вести ли не си получавала от майка му?

Рейч я хвана за брадичката и я принуди да стои неподвижна.

— Прекалено е претрупано, лицето ѝ се губи. Ще трябва да внесем промени — навъси се Кефрия. Слугинята се зае да сменя накита, а тя продължи, вече към дъщеря си. — Какви други вести очакваш? Тя ни писа, че изразява дълбоко съчувствие и заедно с всичките си близки се надява на бързото завръщане на баща ти. А Рейн с нетърпение очаквал летния бал. — Жената въздъхна. — Освен това тя изключително деликатно загатна, че две седмици след бала е подходящ момент да обсъдим изплащането на задълженията си.

— Кое то в превод означава, че тя иска да види как ще продължат отношенията на Малта и Рейн след бала — кисело вметна баба ѝ, загледана в зараждащото се в ръцете ѝ ветрило. — Те също трябва да мислят за репутацията на рода си, Малта. Прекалено честите посещения на Рейн биха изглеждали непристойно, още повече в случай като твоя, когато става дума за девойка, която не е била представена официално. Накрая, пътуването от Дъждовните земи до Бингтаун е дълго: това не е маршрут, който човек поема произволно.

Малта въздъхна тихо. Самата тя често се бе утешавала с тези обяснения. Но въпреки това ѝ се струваше, че Рейн просто е преценил, че не си струва да си губи времето с нея. След онзи смразяващ следобед женската ѝ се присънваше често, във видения, обхващащи целия спектър между плашещото и смущаващото. Понякога създанието ѝ говореше за Рейн. Казваше ѝ, че е глупаво от нейна страна да се осланя на неговата помощ, защото тя нямало да дойде. Единствената ѝ надежда се съдържала в освобождаването на съществото.

Отново и отново Малта се бе опитвала да обясни, че подобно нещо е непосилно за нея. Драцената винаги ѝ отвърщаше по един и същи начин:

С подобни думи, подиграваше се тя, ти в действителност ми казваш, че за теб е непосилно да спасиш баща си. Наистина ли смяташ така?

На този въпрос Малта никога не успяваше да намери отговор.

Не, това не означаваше, че тя се е предала. В последно време тя бе научила много за мъжете. На основа на преживяванията си тя бе стигнала до заключението, че в момента, когато тя най-много се нуждаеше от силата и подкрепата им, те я изоставяха. И Керуин, и Рейн бяха изчезнали в момента, в който тя беше поискала от тях нещо

по-значимо от дрънкулки и сладкиши. Тези размисли бяха довели със себе си друга, по-неприятна мисъл: баща ѝ също не правеше изключение. Той също бе отплавал от живота ѝ в момент, когато тя щеше да се нуждае най-много от подкрепата му. Малта знаеше, че това не е станало по негова вина, но то не променяше наученото от нея. На мъжете не можеше да се разчита, дори на влиятелните мъже, дори на онези, които истински те обичаха. За да спаси баща си, тя трябваше да събере влияние и да го използва.

А впоследствие щеше да задържи натрупаната сила за себе си.

Споходи я една друга мисъл:

— Мамо, след като татко няма да може да ме въведе в залата, кой ще ме придружава?

Кефрия се смути.

— Давад Рестарт предложи, разбира се. Той каза, че за него щяло да бъде чест. Изглежда той смята, че му дължим нещо за сътрудничеството, което той оказа в преговорите за Парагон...

Гласът ѝ затихна в оправдание.

— Нищо не му дължим. За труда си той получи достатъчно — решително заяви Роника. Тя повдигна очи от работата си и погледна Малта. — Ти нямаш никакви задължения към него, Малта.

— В такъв случай... Щом татко няма да го има, бих предпочела да вляза сама.

— Не съм сигурна, че подобно нещо би подобавало... — поде Кефрия.

— Но пък е подходящо. Позволи ѝ.

Малта смаяно погледна към баба си. Роника Вестрит отвърна на погледа ѝ почти дръзновено.

— Целият град ни остави да се оправяме сами. Нека да видят, че всеки от нас действително е способен на това. — Между нейния взор и очите на внучката ѝ премина нещо, което се доближаваше до разбиране. — Нека и Дъждовните земи разберат това — тихо добави Роника.

Алтея крачеше край западната страна на пристанището. Почти на всяка трета крачка полата ѝ се заплиташе в краката. Жената забавяше хода си, но само след няколко мига отново се препъваше. На

плажа тя бе привикнала да носи панталони, ала сега Парагон бе привързан край останалите живи кораби и от Алтея се очакваше да се явява в по съответстващ с нормите вид.

Вариантът, на който тя се бе спряла, представляваше компромис, който на всичкото отгоре не удовлетворяваше нито една от страните. Кефрия бе останала възмутена до крайност от грубата работническа пола, докато Алтея намираще въпросната дреха за прекалено ограничаваща. Тя нямаше търпение да отплават: беше се зарекла, че в открито море ще се облича колкото се може по-удобно!

— Алтея! — поздрави боботещият глас на Кендри. Тя се спря и усмихнато се обърна към фигурата му.

— Добро утро — помаха тя. В момента малка част от корпуса му бе потънала, но по здрач той щеше да е нагазил дълбоко заради товара, който щеше да отнесе по Дъждовната река. Дори и в този момент на борда му биваха пренасяни колички с дини.

Край Реката имаше съвсем малко участъци с подходяща за обработване земя; повечето от хранителните продукти пристигаха от Бингтаун. Кендри беше от корабите, които търгуваха почти изцяло с храна.

— Добро утро и на теб, девойче! — Фигурата му опря ръце на бордовете си и се престори, че я оглежда неодобрително. — В този ти вид на миячка за малко да не те позная.

Алтея се усмихна в отговор.

— Ти сам знаеш, че за почистването на жив кораб една миячка не е достатъчна. Сигурно вечерта, когато съм омазана с катран, ще ме познаеш по-лесно.

Кендри носеше чертите на красив млад мъж. Той можеше да се похвали с големи сини очи и подкупваща усмивка, които го превръщаха във всеобщ любимец на кея на живите кораби.

— Доста ще трябва да търкаш, за да се умиеш за летния бал — вметна той.

Това вече беше неприятна за нея тема. Алтея бе спорила дълго с майка си и сестра си, но в крайна сметка бе извоювала своето.

— И тази година няма да присъствам на летния бал, Кендри. Надяваме се, че ще успеем да вдигнем котва преди това. Пък и дори да отидех, кой би пожелал да танцува с една миячка? — опита да се пошегува тя.

Корабът се огледа и бързо ѝ намигна.

— Аз се сещам за един моряк, който не би имал нищо против. — И той снижи глас. — С радост бих отнесъл съобщение до Трехог, ако желаеш да заръчаш нещо.

Значи Граг Тенира все още се укриваше в Дъждовния град. Тя понечи да поклати глава, сетне премисли.

— Може и да изпратя, стига наистина да не представлява проблем.

— За приятелите си съм винаги готов да сторя услуга. И като стана дума за това, как се справя другият ни приятел?

Последното изречение бе изречено със снижен глас и кимване в съответната посока.

Алтея отказа да подхрани раздразнението, придружаващо напоследък тази тема.

— Както можеше да се очаква. Все още му е трудно. Ти сам знаеш колко дълго той е бил изолиран. А сега му се наложи да изживее много за съвсем кратко време. Нов такелаж, нов екипаж, да не говорим, че на борда му няма негов близък.

Кендри повдигна широките си рамене.

— Ако той не беше убил толкова много от тях, сега все щеше да се е намерил един. — И той се засмя в отговор на Алтеиното смръщване. — Просто си разсъждавам на глас, девойче. Недей да кривиш лице насреща ми. В това пристанище няма кораб, който да не е на мнението, че Парагон сам си е докарал проблемите. Това не означава, че ние не му стискаме палци, разбира се. Лично аз много бих се зарадвал да видя как той изкупва предишните си постъпки. Но. — Той повдигна пръст. — Не мисля, че една дама си струва да рискува с него. Ако към датата на отплаване нещата не ти се сторят добри, остави го да отплава без теб.

Той се облегна на корпуса си небрежно, както момче се обляга на напечена от слънцето стена.

— Не би ли искала да тръгнеш с мен по реката? Бас лоя, че ще мога да накарам капитана да те вземе безплатно.

— Аз също съм сигурна в това. И ти благодаря за предложението. Но когато Парагон отплава, аз ще се намирам на борда му. Все пак отиваме да търсим моя семеен кораб. Освен това вярвам, че

той ще се справи. — Тя погледна към слънцето. — Трябва да вървя, Кендри. Пази се.

— Ти също се пази, дребосъчке. И не се бави в съставянето на посланието. Утре по пладне възнамерявам да съм отплавал.

На раздяла тя му помаха весело, макар този жест да не съответстваше на чувствата ѝ. Налагаше ѝ се да полага съзнателно усилие, за да си припомня, че всички онези, които ѝ желаеха успех, а в същото време я предупреждаваха да внимава с Парагон, го правят от искрена загриженост за нея. Понякога дори Трел влизаше в тяхното число. Понякога ѝ беше трудно да си припомня искреността им.

Възстановителните работи бяха продължили по-добре от очакваното. Ограниченият им бюджет бе подпомогнат от мистериозното влияние на Янтар. Самият Ноул Флейт предложи услугите си в разпъването на новите въжета. Алтея просто не можеше да си представи причина, накарала свидливия старец да се отнесе тъй щедро към времето си. Несъмнено ставаше дума за някаква тайна, със заплахата от чието разкриване Янтар си бе осигурила услугите му. Вчера пък бяха пристигнали двадесет бъчви сухар, изпратени от анонимно лице. И в този случай Алтея съзираше влиянието на приятелката си.

Най-полезни се оказваха познатите на Янтар роби. Те тихомълком пристигаха подир свечеряване, след като Брашън освободеше работниците, промъкваша се на борда на Парагон и работеха докато зората не започнеше да разпръсква бледнина върху небето — тогава те изчезваха със същата бързина. Всеки от тези помощници работеше усилено и мълчаливо и всеки от тях имаше татуирано лице. На какви ли рискове се излагаха те с тези ежедневни бягства от господарите си?

Алтея подозираше, че след отплаването им същите тези роби ще представляват част от екипажа им. За начина, по който това бягство бе организирано, тя не искаше да знае. Един следобед Брашън се бе опитал да ѝ довери, но младата жена веднага бе го прекъснала, повдигайки ръце с думите:

— Тайните се опазват най-добре, когато са достояние само на един.

Брашън бе останал доволен от реакцията ѝ.

Споменът я накара да се усмихне и същевременно да поклати глава в учудване. Защо мнението му за нея трябваше да има значение? Той не беше полагал никакви усилия да ѝ достави удоволствие, особено с последното си решение. Проклетникът дори не беше допуснал спор по темата, а просто бе изтъкнал позицията си на капитан.

Поне едно трябваше да му се признае: той избра да я повика в каютата си, за да ѝ я съобщи. Така никой не видя гневното ѝ лице, макар че заради строгостта илюминатор всеки минувач можеше да чуе виковете ѝ.

Брашън я бе посрещнал небрежно разположен край възстановената маса, заел се да преглежда мостри платнище.

— Мое пълно право е да си избира заместника — обясняваше той с влудяващо спокойствие. — Ти не би ли постъпила по същия начин на мое място?

— Да — просъска в отговор Алтея. — Но на твое място аз бих наела теб, мътните да те вземат! Нали такава беше спогодбата?

— Нищо подобно — замислено отвърна Брашън. Той постави парче платно върху масата, побутна го замислено и го обърна. — Бяхме се споразумели единствено, че ти ще отплаваш на борда на Парагон. Нищо друго. Явно си забравила, че преди време обсъждахме колко неблагоприятно би било да работиш с мъже като тези, от които ще трябва да се състои екипажът ни.

Тя изсумтя отвратено. Някои от тези създания дори не заслужаваха да се наричат мъже.

С вдигане на ръка Брашън предотврати следващите ѝ думи.

— На всеки друг кораб и с всеки друг екипаж бих избрал теб за помощник-капитан. Ти сама знаеш това. Ала тези хора ще се нуждаят от корава ръка. За много от тях думите просто няма да се окажат достатъчни, без значение колко разумни. Те разбират само от заплахата.

— Мога да се справям — дръзко излъга тя.

Трел поклати глава.

— Ти не си достатъчно едра. Те не биха започнали да те уважават, докато не те предизвикат, за да се убедят в качествата ти. А дори и да притежаваше необходимата груба сила, тебе те биха предизвиквали по-често. Да не говорим за съдбата, която би те сполетяла при евентуална загуба. — Тук той замълча многозначително.

— По тази причина наех човек, който е достатъчно едър и силен, за да попари дързостта на повечето от моряците. Онези, които все пак решат да го предизвикат, със сигурност ще изгубят. Лавой определено е побойник: и това е едно от по-неутралните определения, които бих могъл да използвам по негов адрес. Но освен това той е адски добър моряк. Ако не беше темпераментът му, щеше да се е издигнал още преди години. Аз му казах, че Парагон е неговият шанс да се докаже. Ако той свърши добра работа, целият Бингтаун ще се убеди в способностите му. Точно тази възможност го убеди да дойде на борда. Голата заплата, която съм в състояние да му предложа, сама по себе си не би се оказала достатъчна. Той иска да се докаже. Аз съм готов да му дам шанс, но освен това искам да се подсигурия. Точно тук се вписваш ти. Ти ще бъдеш втори помощник. Така двамата с теб ще обгърнем неговия авторитет. Не за да го подкопаваме, а за да го подкрепяме. Разбираш ли?

— Започвам — неохотно отвърна тя. Не можеше да отрече логиката на разсъжденията му, но не можеше да отрече и собственото си наскърбление. — Така да бъде. Съгласна съм.

— Има и нещо друго. То също няма да ти се хареса — предупреди Брашън.

— А то е...?

— Янтар си спечели правото да присъства на борда. Тя вложи повече средства и време в това начинание от когото и да било друг, включително двама ни с теб. Не знаех какъв моряк ще излезе от нея — самата тя ми каза, че не обичала мореплаването. Във всеки случай тя е доказала уменията си на дърводелец и в това си качество ще служи на борда. И ще спи в твоята каюта.

Алтея простена недоволно.

— Заедно с Джек — безмилостно продължаваше той. — Тя също поиска да дойде. Каза, че е плавала преди, освен това не иска голяма заплата. Тя го прави по-скоро заради самото приключение, както се изрази. Тя е ловка и дръзка. Ти сама видя как се катереше, когато подменяхме такелаж. Само един глупак не би наел подобна жена. И само глупак би я оставил да ношува при отрепките, които сме наели. Със сигурност знаех за един, който носи дамгата на изнасилвач, а дори има един, край когото дори аз не бих посмял да се отпусна. — Брашън

сви рамене. — Ще се постарая трите да дежурите в различни вахти, за да не се оказва каютата прекалено претъпкана.

— Дори и така пак ще сме натъпкани като клечки за зъби — оплака се Алтея.

— Янтар е също толкова недоволна. Тя твърди, че на всяка цена се нуждае от ежедневен период на усамотение. Аз ѝ казах, че е свободна да посещава каютата ми, когато мен ме няма. Същото се отнася и за теб.

— Това ще породи приказки сред екипажа.

Брашън се бе подсмихнал кисело.

— Да се надяваме, че това е най-интересното, което те ще обсъждат.

С леко тръсване на глава тя прогони спомена. В настоящия момент тя споделяше настроението, в което Трел бе отправил последните си думи, и се молеше за протичането на един обикновен ден. Обикновен, а не ден, който Парагон прекарва в безкрайно ридаене или в неспирно рецитиране на едно и също неприлично стихче. В случаите, когато корабът я поздравеше по нормален начин, Алтея се чувстваше като благословена от самия Са. Вчера например тя го завари да стиска мъртва писия, която някой минаващ шегобиец беше му връчил. По някаква причина мъртвата риба го беше разстроила, ала въпреки това Парагон отказваше да им я даде или да я хвърли сам. Едва намесата на Янтар го беше убедила да се раздели с рибата. Понякога тя единствена се оказваше в състояние да се оправя с него.

Преди няколко дни те бяха попълнили екипажа си — процес, впоследствие повторен още няколко пъти. Винаги се случваше същото: Брашън намираше моряци, убеждаваше ги да постъпят, а още на следващия ден те изчезваха. Това се дължеше не само на чудатостите, които Парагон изричаше и вършеше. Неговата лудост изпълваше въздуха около кораба. Онези, които бяха достатъчно чувствителни да я усетят сами, биваха спохождани от кошмари или внезапни пристъпи на паника посред бял ден.

От своя страна Брашън и Алтея не принуждаваха никого да остава. Те знаеха, че е далеч по-добре да изгубят несериозните кандидати в самото начало, отколкото да се окажат с неподходящ екипаж сред открито море. Въпреки това ситуацията около Парагон вече пораждаше първите шегии. Неговият екипаж-сбирщина сам по

себе си бе необичаен за Бингтаун, а отказващите се моряци допълнително прибавяха към тази атмосфера.

Днес, слава на богинята, Парагон изглеждаше спокоен. Поне по време на приближаването си Алтея не долови викове. Освен това сновящите из пристанището докери и моряци не спираха, за да се заглеждат в него.

— Привет, Парагон — поздрави тя, прекосявайки дъсчения мост.

— Привет — добродушно отвърна фигурата. Край нея седеше Янтар, приседнала на парапета. Косата ѝ бе разпусната и потрепваше по вятъра. В последно време майсторката на накити бе започнала да се облича по странен начин: с широки панталони, напомнящи шалвари, блуза и жилетка. Тя беше чужденка и можеше да си позволи подобни чудатости: нещо, за което Алтея в този момент ѝ завиждаше. — Чува ли се нещо за *Златен звън*? — додаде Парагон.

— Нищо не съм чула. Защо питаш?

— Говори се, че той закъснява. Корабите, които би трябвало да се засекат с курса му, не са го срещали.

Сърцето на Алтея се сви.

— Има много неща, които са в състояние да забавят един кораб, дори и ако той е жив — отвърна тя с глас, който се стараеше да запази небрежно звучене.

— Ама разбира се — не мирясваше Парагон. — Пирати. Змии. Бури.

— Неблагоприятен вятър — възрази Алтея. — Неочаквани затруднения при товаренето.

Корабът само изсумтя. Янтар погледна приятелката си и сви рамене.

Е, поне днес с него можеше да се разговаря спокойно. С тази мисъл Алтея преодоля остатъка от дъсчения мост и стъпи на борда.

В средата на палубата стоеше Лавой, опрял ръце на хълбоците си. Той бавно местеше тежкия си поглед. Това беше най-неприятният етап от пристигането ѝ на борда.

— Вторият помощник очаква нареждания — заяви тя.

Лавой извърна рибешките си очи към нея; миг по-късно устата му се изкриви в презрение.

— Забелязах — рече той. — Днес ще товарим припаси. Ти и още шестима моряци ще ги подредите в трюма. Ти знаеш как.

Последните три думи частично представляваха въпрос.

— Да — лаконично отвърна Алтея. Тя нямаше намерение да изброява квалификацията си пред него. На колана ѝ висеше билета с щампата на Офелия, а този знак бе достатъчен за всеки от това пристанище.

Жената плъзна поглед по палубата, за да избере помощниците си.

— Хаф. Ти. Джек, Кипрос, ти и Керт.

Тя още не бе научила имената на целия екипаж, а това начинание се утежняваше допълнително от начина, по който непрекъснато пристигаха нови моряци.

Последвалото възложение далеч не я изпълваше с възторг. Лавой здравата прищипорваше работещите на брега, така че равномерното разполагане на припасите щеше да зависи изцяло от нея и хората ѝ. Тя подозираше, че помощникът ще продължи да поддържа това темпо, за да провери дали нейната група ще се окаже в състояние да издържи. Между помощниците винаги съществуваше подобно съперничество. В някои случаи то бе по-скоро добронамерено, израз на състезателен дух. Ала този случай не беше такъв.

Парагон се оказа повратлив кораб. Брашън с голямо усърдие се бе погрижил за баласта, но въпреки това съдът се поклащаше повече, отколкото се нравеше на Алтея. При тези обстоятелства разположението на товара придобиваше изключително значение, особено в случаите, когато ги връхлетеше неочакван вятър при повече платна.

Това я караше да се чувства раздвоена. От една страна тя не искаше да бъде тази, която да носи отговорност за стабилността, а в същото време не можеше да повери тази задача на друг, може би с изключение на Брашън. Баща ѝ винаги бе отделял голямо внимание на разположението на товара; изглежда тя бе наследила тази му черта.

В трюма беше задушно и горещо. Дори и отворените капацы не смогваха да изтеглят натежалия въздух. Поне усещащите се сега миризми бяха пресен катран, лак и кълчища. Скоро подир отплаване те щяха да бъдат смесени, а впоследствие и заменени от миризмата на застояла вода, човешка пот и многократно използвана мазнина. Поне сега Парагон ухаеше на нов кораб. Дори и ако това му ухание не съвпаднаше с вида му.

Във всяко едно ъгълче погледът можеше да открие свидетелства за възрастта му: инициали, издълбани от нечие острие, дупката от кука, приютявала хамак или някаква мърлява торба. Имаше и знаци, извикващи далеч по-мрачни образи. Кървави отпечатъци от нечие пълзене. Петно, по чиито пръски лесно се отгатваше посоката и силата на удара, пръснал главата на неизвестния клетник. Магическото дърво помнеше. Алтея подозираше, че в даден момент от миналото на кораба на борда е имало клане. Това не съвпаднаше с неговите твърдения, че собствено ръчно издавял екипажите си, но нямаше как да се узнае — и най-заобиколното подпитване довеждаше Парагон до ярост. Надали те щяха да узнаят цялата истина.

Нейната догадка за Лавой се оказа права. От брега пристигаше непрекъснат поток припаси, заплашващ да залее екипа ѝ. Всеки глупак можеше да пренася бъчви бързо, каза си тя. Виж, за правилното им подреждане се искаше умение.

Тя работеше наравно с хората си, както можеше да се очаква от един втори помощник. Това също бе част от негласния Брашънов компромис. Алтея все още вярваше, че би могла да си спечели уважението на екипажа — е, по-добър шанс нямаше да намери.

Освен това тези обстоятелства ѝ предоставяха възможност да се убеди, че Джек притежава оповестените си качества. Въпросната не се затрудняваше да работи заедно с мъжете. Обратното не можеше да бъде казано, но пък това трябваше да се очаква: все пак тя идваше от Шестте херцогства, следваше други нрави.

Джек действително се оказа издръжлив. Тя работеше енергично, а освен това умееше да примесва шеги, които облекчаваха работата. Веднага личеше, че тя щеше да се впише добре сред екипажа. Дано само да не се впишеше прекалено близо с някои от мъжете... Едрата жена дори не правеше опит да скрива този си интерес. Дали това нямаше да създаде известни проблеми на борда? Алтея си отбеляза, че трябва да повдигне този въпрос пред Брашън. Той беше капитан, нека той да се тревожи за това.

Светлината от отворените капаци хвърляше правоъгълни петна светлина в трюма. Щом сандъците и различните по големина бъчви бързо бяха спуснати долу, последващото им подреждане бе вършено изцяло от мускули. Тук дребният ръст на Алтея се превърна в предимство, позволяващо ѝ по-лесно да маневрира сред тесните

пространства. Спуснатите контейнери биваха пренасяни до съответните места на ръце или с помощта на куки. Всеки път, когато Алтея започнеше да си мисли, че те нямат край, тя бързаше да си припомни неизразимата стойност, която всеки от тези съдове придобиваше в открито море. А екипажът на Парагон бе многоброен от обичайното, съставен не само от моряци, но и от бойци — факт, който допълнително увеличаваше стойността на припасите. Тъй като продължителността и етапите на пътуването не се знаеха предварително, корабът щеше да отнесе със себе си всичките възможни хранителни припаси, които позволяваха средствата им. В този случай излишъкът бе за предпочитане пред недостига.

Въпреки че се трудеше наравно с хората си — а може би тъкмо заради това — Алтея бързо разбра кой от тях работи усилено и кой се старае да мине с колкото се може по-малко. Кипрос и Керт работеха сносно, но се нуждаеха от ръководство. Джек беше същинско бижу: тя влагаше и мишци, и мисъл, проявявайки полезна инициатива. Симой, сравнително възрастен моряк с пиянски червеникав нос, вече се оплакваше от стара травма в рамото си. Най-вероятно той също щеше да се присъедини към вече заминалите си моряци — дори и ако оплакванията му бяха истински, а не дело на леност, подобни хора не им трябваша на борда. Оставащите двама бяха млади: Хаф, младок с многознаеща уста, който не си правеше труда да прикрива презрението си към Алтея, и Лоп, гърчав мъж към тридесетте, чието желание за работа се оказваше обременено от мудния му ум. И въпреки това Алтея предпочиташе неговата глупост пред граничещата с неподчинение дързост на Хаф. Много скоро щеше да ѝ се наложи да го постави на мястото му: нещо, което тя не очакваше с особено нетърпение, защото той беше по-едър от нея, с добре развита мускулатура. Въпреки това жената смяташе, че с подходящото отношение няма да се стигне до подобен сблъсък.

Лавой периодично се отбиваше в трюма, за да провери напредъка на подреждането. При всяко свое посещение той намираще някакъв дребен недостатък, който да изтъкне. В отговор Алтея стискаше зъби и се подчиняваше. Трябваше да се подчинява, защото той беше помощник-капитан и авторитетът му пред екипажа трябваше да бъде поддържан.

При четвъртото му изникване на Алтея ѝ идеше да изкрещи. Но той само се огледа и дори кимна.

— Продължавайте.

Това, заедно с кимването, изчерпваше израза на неговото одобрение. Въпреки това Алтея почувства удовлетворение. Той бе сметнал за нужно да изпробва способностите ѝ. И занаят, както и сега, той нямаше да открие у нея склонност към неподчинение или разтакаване. Нямаше, защото тя беше обещала това на Брашън и възнамеряваше да удържи на думата си.

Въпреки това денят се оказа уморителен. В края на смяната ѝ, когато Алтея най-сетне изникна на палубата, горещината на следобеда ѝ се стори прохладна. Дори жегата бе за предпочитане пред задуха на трюма.

Тя отдели лепнещата си риза, тръсна глава и тръгна да търси Янтар.

Откри я да разговаря с Брашън. Приятелката ѝ държеше краищата на въже и неумело се опитваше да стегне брамшкотов възел. Капитанът го взе от ръцете ѝ, поклати глава, развърза го и отново ѝ подаде краищата.

— Опитай отново. Продължавай да се упражняваш, докато не се научиш да го стягаш със затворени очи. Ако някога се наложи да разчитаме на целия екипаж, то ще бъде по време на силна буря.

— Колко успокояващо — промърмори Янтар, но въпреки това се подчини. Личеше, че тя привиква към новоустановилите се роли със смайваща бързина. В поведението си с всички тях Брашън незабелязано подчертаваше новия си статус на капитан.

Подобни промени не бяха нещо непознато за Алтея. Тя ги бе съзирала и преди, на борда на Вивачия, когато някой от моряците се издигнеше в корабната йерархия и трябваше да промени отношенията с неотдавнашните си другари. Понякога този процес не минаваше без насилие, макар че на борда на Вивачия до подобни прояви никога не се беше стигало.

Самата тя с готовност проявяваше към Брашън сдържаността и уважението, които му се полагаха в ролята на капитан. Тази дистанция улесняваше нещата и за двамата им.

Затова тя вложи почтителна нотка в гласа си:

— Капитане, бих искала да докладвам за потенциален проблем сред екипажа.

Той веднага се обърна към нея.

— За какво става въпрос?

Тя си пое дъх и изстреля:

— Джек е прекалено дружелюбна с колегите си. По-късно това може да създаде известни проблеми. В пристанището ситуацията е една, но в открито море...

Трел кимна.

— Зная. Аз също размишлявах над това. Повечето от тези мъже никога не са плавали заедно с жена, може би като изключим някоя капитанска съпруга. Възнамерявам преди отплаване да събера целия екипаж и недвусмислено да изтъкна, че това няма да бъде допускано на борда на този кораб.

Повдигнала вежди, Янтар следеше разговора им. Но не тя беше тази, която се намеси в него.

— Какво няма да бъде допускано? — любопитно се осведоми Парагон.

Алтея съумя да не се усмихне. Брашън се отнесе към питането сериозно, обяснявайки:

— Няма да търпя отношения между моряците, които застрашават ефективното поддържане на кораба.

По време на тези реплики Джек се беше приближила. Тя повдигна вежда, но запази мълчание, докато Брашън не се обърна към нея.

— Проблем ли има, Джек? — попита капитанът.

Чула темата на разговора им, тя не се престори.

— Не, капитане. И не очаквам да има проблем. И преди съм плавала със смесен екипаж. С ваше разрешение ще отбележа, че умея да се грижа за себе си.

Вероятно Алтея беше единствената, забелязала потиснатата Брашънова усмивка.

— Не се съмнявам в това, Джек. По-скоро се притеснявам за мъжете, които не умеят да проявяват сдържаност.

— Убедена съм, че те ще се научат, сър — със сериозно изражение отвърна Джек.

А Парагон изненада всички им с вмятането:

— Да се надяваме, че урокът няма да се окаже болезнен за никого.

— Той се занимава с това вече трети ден. Казвам само, че ако е нещо ценно, той би трябвало вече да го е разбрал. А ако не е, има много други места, върху които би трябвало да се съсредоточи. Места, които, по мое мнение, са далеч по-обещаващи от онази килийка. — Бендир остави лулата си. — Това е всичко — натърти той и хвърли изнервен поглед към по-малкия си брат, седнал насреща му.

Рейн имаше бледен, напрегнат вид. Ризата му беше омачкана.

— Ти говореше по същия начин и когато настоявах, че се нуждая от повече време, за да разгада огнените кристали — възрази Рейн. — Ако се беше вслушал тогава, много по-малко от тях щяха да пострадат при разкопаването им. Някои неща не стават за един ден, Бендир.

— Съдейки по съзряването ти, това определено е така — изръмжа Бендир и се загледа в чашката на лулата си. Тя бе угаснала, затова той я избута настрани.

Той рязко контрастираше с брат си не само заради по-възрастните черти, а и заради спретнатата риза, украсена с бродерия, и грижливо сресаната коса.

— В случая не си прав, Бендир — укори го Яни Купрус. — Рейн ни обясни, че изпитва затруднения в работата си. Ние трябва да проявяваме разбиране, а не да го корим. Аз си спомням, че самият ти също не беше особено съсредоточен, когато ухажваше Рорела. — И тя се усмихна топло към малкия си син.

— Той щеше да бъде много по-съсредоточен, ако беше избрал разумна жена като Рорела, а не глезено бингтаунско момиче, което само не знае какво иска — отвърна Бендир. — Погледни го. Пребледнял е като гъба. Цяло чудо е, че изобщо вижда къде ходи. Откакто той започна да ухажва тази Малта, тя само го измъчва. Щом тя толкова се затруднява да вземе решение, нека да...

Рейн скочи на крака.

— Млъкни! — просъска той към брат си. — Ти нямаш никаква представа за нещата, които преживява тя, така че просто млъкни.

Той грабна свитъците от масата, без да го е грижа за крехкостта им, и се отправи към вратата. Яни неодобрително изгледа големия си

син и забърза да догони Рейн.

— Моля те, Рейн, върни се и поговори с нас. Много добре разбирам, че в момента си напрегнат. И оценявам съчувствието, което ти проявяваш към Малта заради изчезналия ѝ баща.

— Да не говорим и за *нашия* изчезнал кораб — промърмори Бендир, привидно под нос, но достатъчно силно, та брат му да чуе. Рейн не закъсня да се отзове на провокацията: той рязко се обърна.

— Това е същинският проблем, нали? Ти се интересуващ единствено от сделки и печалби. Изобщо не те е грижа за чувствата ми към Малта. Дори ти досвидя да ми предоставиш свободно време и транспорт, за да я посетя миналия месец, когато вестите за случилото се пристигнаха при нея. При теб всичко опира до парите, Бендир. Пари, пари, пари. Аз намерих тези свитъци, нужно ми е време, за да ги разгада. Това далеч не е толкова лесно, колкото ти изглежда на теб. От Древните са останали много малко писмени следи. Това затруднява превеждането на редките подобни находки. Аз искам да разкрия целия смисъл на тези документи. Надявам се, че в тях ще се съдържа някакво обяснение за липсата на архиви. Няма съмнение, че те са били грамотен народ — би трябвало да съществува обилие от книги и свитъци, но къде са те? Ти обаче не се интересуващ нито от тайната на този град, нито от нейното разрешаване. За теб тези документи са достойни само за един въпрос: дали написаното в тях може да ни донесе печалба. Ако не, да ги захвърлим, за да изровим още дрънкулки.

И той небрежно захвърли свитъците върху масата, с което накара майка си да потръпне. Край подобно отношение документите нямаше да оцелеят още дълго.

— Успокойте се — остро изрече тя. — Седнете. Все още не сме приключили с разговора си.

Двамата неохотно се подчиниха. Самата Яни умишлено се настани на централното място.

В последно време Бендир бе започнал да се държи прекалено високопарно с брат си и беше време тя да сложи край на това. В същото време тя искаше да отърси Рейн от натрапчивата му меланхолия, която ѝ беше втръснала.

Без да губи повече време, матроната премина в атака. За начало тя повдигна пръст към Бендир.

— Ти нямаш никакво основание да критикуваш поведението на брат си. Когато ти беше влюбен в Рорела, цялото семейство търпеше проявите ти. Тогава ти прекарваше всеки свободен миг на прага ѝ. В паметта ми е останало нещо за пребоядисването на цяло крило от Петльовата зала във всички оттенъци на зеленото, защото то било любимият ѝ цвят. Ти дори не ми позволи да се посъветвам с нея, за да се убедим, че Рорела действително иска това. Спомняш ли си как реагира тя, когато видя твоята изненада?

Бендир гледаше мрачно. Рейн се усмихна широко — изражение, което от дълго време не беше изниквало върху лицето му. На жената се искаше да не го заличава, но човек трябваше да кове желязото, докато е горещо.

— А за теб е крайно време да престанеш да се държиш като влюбен хлапак, Рейн. Ти си мъж. Подобно поведение бих очаквала от теб по време на ранното ти юношество, но ти си на повече от двадесет. Трябва да се научиш да се владееш и да бъдеш по-сдържан в реакциите си. Ти възнамеряваш да отпътуваш по прищявка, без каквото и да е предупреждение. Това беше не просто неразумно, а и недопустимо. Заради напълно оправдания отказ, който получи, ти продължаваш да се мусиш. Подобно поведение не ти подхожда. Много скоро ти ще отплаваш, за да съпроводиш дамата си в нейния първи летен бал. Какво повече би могъл да искаш от нас?

В очите му блеснаха зачатъци на гняв. Това беше добре: ако тя успееше да раздразни и двамата им, имаше вероятност те да постигнат разбиране край взаимните си оплаквания от нея. По-рано винаги бе ставало така.

— Какво повече ли? Бих поискал малко повече разбиране за нещата, които тя изтърпява! Аз исках да я посетя, да предложа на нея и близките ѝ каквато помощ съм в състояние да осигуря. Вместо това какво ми беше разрешено? Нищо. Ти им изпрати учтиво писмо, в което изразяваш съчувствието си, и толкова. И ми заяви, че би било прибързано да пиша лично на Малта. Майко, аз възнамерявам да сключа брак с нея. Как е прибързано да помоля семейството си да помогне на нейното?

— Богатствата на нашия род не са твоя собственост, за да ги раздаваш по подобен начин, Рейн. Крайно време е да разбереш това. В своята пламенност ти лесно би отишъл прекалено далеч. Зная, че в

случая става дума за живия кораб на семейството ѝ и за собствения ѝ баща. Съчувствието, което аз изпитвам към тях, е искрено, а не просто написано на хартия, както ти загатна. Освен това в случая става дума за значителна инвестиция от наша страна, която може да се окаже безвъзвратно изгубена. Ние не можем да си позволим да захвърляме още пари. Не, не се опитвай да се надигаш, остани и ме изслушай. Онова, което ти смяташ за жестоко, е обикновена проява на разумност. Или очакваш от мен да позволя двамата с Малта да оголеете и обосеете за нещо, което може да се окаже изгубена кауза? Дори в нашия град е известна репутацията на този Кенит. А моето мнение за Кайл Хейвън, макар той да е баща на Малта, не е особено високо. И ще ти кажа още нещо, за което ще искам да си остане само между нас: Хейвън сам си е виновен. Не казвам, че е заслужил онова, което го е сполетяло, но то е следствие от неговите постъпки.

— И това не е всичко. В никакъв случай не бих могла да одобря насоката, която Вестритови са избрали да следват с опита си за спасяване. Дори най-близките им приятели и съседни отказват да ги подкрепят. Цялото им начинание изглежда обречено още от самото начало: Алтея е упорита до крайност, която често прелива в слепота; за капитан им служи един прогонен от семейството си Търговски син; някаква никому неизвестна чужденка ги финансира. Корабът, който те ще използват, изобщо не биваше да напуска брега. Парагон е жив укор за всички ни; нашето незнание е единственото нещо, с което бихме могли да се оправдаем. Наша е грешката, че го създадохме от смесен материал, но същинската вина принадлежи на Лъдчънсови, защото те хвърляха прекомерна тежест и в трюма, и върху мачтите му.

— Нашата алчност сглоби този кораб прекалено бързо, а тяхната алчност погуби разсъдъка му. Това е вината на двете страни. Изоставянето му на брега беше най-разумното, което близките му сториха с него, а връщането му ще бъде най-голямата глупост.

— Какво друго биха могли да сторят Вестритови? — тихо попита Рейн. — Малкото им оставащи богатства се топят. Поне в това отношение те бяха крайно честни с нас. Какво лошо има в това, че се опитват да сторят нещо?

— Биха могли да изчакат — заяви Яни. — От отвличането не е минало чак толкова време. За Кенит се знае, че умишлено отлага исканията си за откуп. Въпрос на време е той да им изпрати послание.

— Аз се съмнявам в това. По всичко изглежда, че той е искал да задържи живия кораб за себе си. Сега се носят слухове, че *Златен звън* също е изчезнал. Осъзнаваш ли колко уязвими се оказваме ние, майко? Пиратите вече са способни да плават по Реката. За подобно обстоятелство ние никога не сме обмисляли мерки. Мисля, че Вестритови са поели по най-разумния път. Живият кораб трябва да бъде върнат на всяка цена. За да сторят това, те рискуват близките си и богатствата на семейството си. Те правят това не само заради себе си, а и за да защитят нас. А ние какво правим? Просто гледаме.

— Ти какво очакваш да сторим? — уморено се обади Бендир.

Рейн веднага се отзова:

— Да им опростим оставащите задължения по изплащането на кораба. Да допринесем за финансирането на експедицията. Да престанем да бездействаме срещу сатрапа, допуснал пиратството и робството да процъфтяват и да доведат до тази ситуация.

— Ти не само заплашваш да опростиш и нас, а и да ни удавиш в тресавището на политиката — кипна брат му. — Нашите Търговци вече обсъдиха това. Докато Бингтаун не ни подкрепи открито, няма да предприемаме нищо против сатрапа. На мен също ми е втръснало той да ни тъпче, но...

— Но си склонен да търпиш, докато някой друг не поеме първия риск! — довърши Рейн. — Точно както Бингтаун се ограничава да гледа как Вестритови поемат първия риск в борбата срещу пиратите, а семейство Тенира първи се опълчиха на новите налози.

Яни не бе очаквала подобна насока на разговора, но се възползва от шанса си.

— В този случай съм съгласна с Рейн. Самата ситуация с нищо не се е променила от изказването ми пред съвета на техните Търговци, но настроението в Бингтаун вече не е същото. Съдейки по нещата, които научих за бунтовете срещу данъчните служители, мисля, че ако нашето семейство прояви инициатива, то други ще го последват. Освен това смятам, че трябва да се борим за пълна независимост.

Пълно мълчание последва тези й думи.

— После аз съм бил онзи, който е склонен да рискува цялото богатство на рода ни — промълви Рейн.

— С бездействието си ние рискуваме повече — заяви Яни Купрус. — Време е да се съюзим със съмишленици, без значение от

Дъждовните земи или от Бингтаун.

— Хора като Граг Тенира? — рече малкият й син.

— Не мисля, че бягството му тук е просто съвпадение. Семейство Гроув, които го приютиха, винаги са поддържали близки отношения с рода Тенира.

— И винаги са проявявали силна склонност да подкрепят обявяващите се против сатрапа — замислено додаде Рейн. Бендир го погледна изненадано.

— Откога малкият ми братец е започнал да се интересува толкова от политика? На онова събрание в Бингтаун почти трябваше да те завлечем.

— Сторихте добре, че ме завлякохте. Това ми отвори очите за много неща — отвърна Рейн. Към майка си той каза: — Трябва да поканим Граг Тенира на вечеря. Заедно със семейство Гроув, разбира се.

— Би било разумно. — Яни изрече това, извърната към по-големия си син. Утвърдителното му кимване я накара да си отдъхне. Тя нямаше да живее вечно — колкото по-бързо синовете й се научеха да работят задружно, толкова по-добре.

Жената се постара да промени темата.

— Е, Рейн, успя ли да разгадаеш нещо от документите? — Тя кимна към пергаментите, които лежах изоставени връз масата.

— Известна част. — Младият мъж се навъси и ги придърпа към себе си. — В тях има много непознати думи. Онова, което разгадах, е и вълнуващо, и объркващо. В тях се споменава за друг град, разположен нагоре по течението. — Рейн почеса петно върху бузата си. — Ако съм разтълкувал правилно, този друг град се намира много далеч, почти до място, наричано Планинското кралство. Ако такъв град действително е съществувал и ние успеем да го намерим... Това би била най-голямата находка от основаването на нашето поселище насам.

— Празни надежди — пренебрежително каза Бендир. — И по-рано сме пращали експедиции нагоре по реката. Те не са откривали нищо. Дори и да има такъв град, той ще е заровен.

— Не е сигурно — възрази му Рейн. — Пише, че се намира далеч по реката. Възможно е изобщо да не е затрупан. — Той се замисли. — Напълно е възможно там да има оцелели от Древните. Представете си на какво биха могли да ни научат...

Рейн притихна замечтано, без да осъзнава разтревожения поглед, който майка му и брат му си размениха.

— Мисля, че тези документи си заслужават труда. Освен това възнамерявам да се допитам до драцената.

— Не. — Бендировата забрана не допускаше спор. — Рейн, мислех, че вече сме изяснили това. Ти няма да влизаш повече в онази зала. Дънерът има прекалено голямо влияние върху теб.

— Това не е дънер, а женска. Тя трябва да бъде освободена.

Този път Яни и Бендир не се опитаха да скрият споглеждането си.

— Много отдавна трябваше да насека тази проклетия, още когато за първи път заподозрях, че тя ти влияе. Но тогава моментът не беше подходящ. Това е последният ствол от магическо дърво. И най-големият. Корабът, който ще построим от него, ще бъде последният жив кораб... Освен ако не си прав за новия град. Може би там ще намерим още материал.

— Дори и така да е, без мен ти няма да го намериш — тихо изтъкна Рейн. — А аз няма да ти позволя да убиеш драцената.

Бендир скръсти ръце — жест, който майка му познаваше добре. Още от малък Бендир имаше навика да притиска ръце пред гърдите си по подобен начин, за да сдържи гнева си. А този гняв се проявяваше често, защото Рейн, занесеният мечтател, редовно раздражаваше прагматичния си брат. Яни се бе надявала, че синовете ѝ ще се научат да се допълват взаимно. Ала те изглежда предпочитаха вечното неразбирателство.

— Вътре няма дракон. — Бендир говореше бавно, за да подчертае категоричността си. — Каквото и да е имало там, то е умряло отдавна. Вътре са останали единствено спомените му. То е толкова живо, колкото са живи корабите. Материалът попива спомените и ги задържа, това е всичко. Ако не беше така, жителите на Бингтаун нямаше да могат да вливат своите спомени в корабите, които ние произвеждаме за тях. Всеки, който разговаря с живите кораби, на практика разговаря със себе си и спомените, съхранени в корпуса. Когато ти разговаряш с онзи дънер, в действителност ти чуваш собствените си мисли, примесени с безумните спомени на някакво клето създание, погинало далеч преди да открием града. — Следващите си думи той изрече почти с молба. — Рейн, не позволявай

на мъртвороденото безумие да открадва гласа ти. Освободи мислите си от него.

За момент върху лицето на Рейн изникна колебание, но в следващия миг го замени упоритост.

— Това е лесно за доказване, просто ми помогни да изнеса дънера на открито. Ако нищо не се случи, ще призная, че съм грешал.

— Това би било лудост! — отвратено възкликна Бендир. — Късът е огромен. За да го извадим, би трябвало да разкопаем целия затрупал го насип. Или да копаем над първоначалния вход, с което рискуваме да затрупаме помещението. Стената над вратата е напукана. Дори и да знаехме как да я отворим, рискуваме да съборим цялата стена. Това просто не е възможно.

— Тя е жива — настояваше Рейн. — Тя каза, че е склонна да помогне на Малта и близките ѝ. Помисли над това. Помисли какви възможности би ни донесъл подобен съюзник.

— А помислял ли си какво бихме правили с подобен враг? — гневно се намеси Яни. — Рейн, омръзна ми да водим един и същи разговор. Дори и ако вътре има някакво живо създание, ние не сме способни да му помогнем, а дори и да бяхме, би било глупаво да го освобождаваме. Няма да повтарям повече: вече е решено. Разбра ли? Повече няма да обсъждаме този въпрос. Аз забранявам.

Рейн отвори уста. Челюстта и долната му устна потрепваха по същия начин, по който бе изразявал недоволството си като малък. В следващия момент той рязко стисна зъби и се надигна от масата.

— Още не сме приключили! — остро каза майка му.

— Аз приключих.

— Не, не си. Настоявам да се върнеш на мястото си и да ни разкажеш по-подробно за тези свитъци.

Той отново се обърна към тях, с помрачнял поглед.

— Настояваш? Тогава ето на какво ще настоя аз: компенсирай времето, което тези проучвания ми отнемат. Щом отказваш да ми дадеш драцената, дай ми от безценните си пари. Защото аз възнамерявам по един или друг начин да помогна на любимата си. Няма да отида на бала, да я хвана за ръка, да танцувам с нея и да я оставя лишена от пари и надежди.

Бендир кипна на свой ред:

— Ти откога престана да се смяташ за част от това семейство? Наистина ли очакваш да ти плащаме, за да изпълняваш дълга си към своя род? Очакваш да ти плащаме задето връщаш част от онова, което си взел? Проклет да бъде, ако допусна подобно нещо!

— Тогава бъди проклет! — хладно отвърна брат му.

— Говори открито, Рейн. — Яни Купрус трябваше да положи усилие, за да запази гласа си спокоен. — Какво точно искаш от нас? Какво трябва да ти предложим, за да престанеш да мълвиш за онази драцена?

— Майко, аз нямам намерение да търпя...

— Тихо, Бендир. Изслушай го, преди да откажеш. Слушаме те, Рейн.

Тя се надяваше, че с тези си думи не е издала същинския си замисъл. Рейн трябваше да остане с впечатлението, че се нагърбва с условията по собствена воля.

Малкият й син облиза пресъхнали устни. Сега, когато трябваше да изрече конкретни искания, той бе придобил несигурен вид.

Най-сетне Рейн прочисти гърло и започна:

— Първо. Да опростите дълга на Вестритови. И без това става дума само за формалност: вече е решено, че корабът ще бъде моят сватбен подарък за Малта. Дайте им го сега, когато той им е най-нужен. Не ги карайте да очакват, че ние ще продължаваме да изцеждаме пари от тях в подобен момент. Не карайте Малта да се опасява, че... — тук гласът му отново трепна — че тя е длъжна да се омъжи за мен заради пари. Не я искам по такъв начин. Не искам тя да се бои, че ние ще поискаме да ни се заплати в кръв.

— Дори и тогава тя би те обикнала, Рейн, не се съмнявай в това. Много невести, дошли в земята ни с нежелание, впоследствие...

— Аз не искам да я спечеля по такъв начин — упорито натърти синът й.

— Няма да използваме тази част от споразумението — увери го Яни Купрус.

— Браво, разбрахме се, просто ще изхвърлим договора. Сега ни кажи за свитъците — намеси се Бендир с отривист глас.

— Още не съм приключил.

— Още ли има? Какво друго ще искаш? Да вземем да те направим сатрап на Дъждовните земи? — саркастично се осведоми

брат му.

— Не. Единствената власт, към която се стремя, е правото да се разпореждам със собствения си живот. За периода преди сватбата ни с Малта искам да мога да я посещавам когато си пожелае. Искам да получавам определена месечна сума, за чието влагане да не дължа обяснения никому. Накъсо казано, искам да се отнасяш с мен като с мъж. Ти получи правото на собствена кесия много по-рано от настоящата ми възраст.

— Защото аз имах и съпруга! Когато сключиш брак, ще получаваш собствен дял. В момента такъв не ти е нужен. Аз никога не съм бил стиснат с теб. Майка винаги ти угаждаше най-много. Колкото повече ти даваме, ти толкова повече не се насищаш!

— И с това твоё условие съм съгласна — неумолимо изрече Яни. Бендир я погледна изумено. Смайването му бързо преля в гняв.

— Защо ли изобщо стоя тук? — попита той, буквално вдигнал ръце. — Явно моё присъствие е само за украса.

— Твоё присъствие свидетелства на братово твое обещание към мен. Ето какво ще искаме от теб в замяна, Рейн: ти ще се откажеш от безумните си намерения и повече няма да влизаш в залата с дънера. Ще изпълняваш дълга си към семейството по начина, по който ние изискваме от теб. Няма да влизаш в града, без преди това да си се допитал до мен и брат си, и ще проучваш само неща, които ние ти заръчавме. Ако се придържаш към всички тези условия, ние ще анулираме договора за живия кораб *Вивачия*, ще ти предоставим месечен дял, какъвто се полага на мъж, и ще ти позволим да посещаваши любимата си по всяко време. Съгласен ли си?

Тя изреди условията със същия формален стил, с който би оформила договор. Насреща й Рейн обмисляше всяка фраза по ред, както самата тя го беше учила. В същото време той местеше поглед между нея и брат си: личеше, че размисълът му е дълбок. Със същия колеблив жест малкият й син притисна пръсти до веждата си.

Яни очакваше подобна предпазливост: условията на споразумението им бяха високи и за двете страни. Тя предлагаше много и изискваше много.

А Рейн продължаваше да обмисля — прекалено дълго. Явно той се готвеше да откаже.

— Съгласен съм.

Младежът изстреля тези думи бързо, в стремежа си по-бързо да се отърве от думите.

Яни Купрус безшумно си отдъхна. Успехът беше постигнат, капанът се бе затворил. Тя трябваше да си поеме дъх, преди да отговори: трябваше да успокои съвестта си. Това, което правеше тя, беше продиктувано от нуждата, следователно бе достойно. Рейн щеше да се придържа към думата си, както бе постъпвал винаги досега и както щеше да постъпва занапред. Това беше самата същина на един Търговец.

— Като Търговка в това семейство, аз приемам съгласието ти. Потвърждаваш ли свидетелстването си, Бендир?

— Да — мрачно се съгласи той, без да я поглежда в очите. Дали Бендир бе заподозрял стореното от нея и се отвърщаваше от него, или бе възмутен от условията?

— Тогава да сложим край днес. Рейн, бъди така добър да отделиш още един ден на тези свитъци, след което да ни предадеш колкото се може по-пълен писмен превод. Не забравяй да извадиш всички нови символи и да отбележиш значението, което според теб те носят. Но започни от утре. Днес всички се нуждаем от почивка.

— Не и аз — отвърна Рейн, насочил насмешката си към себе си. — За мен няма сън. Ще започна още тази вечер. Вероятно до сутринта ще съм отбелязал по-голям напредък.

— Не се претоварвай — заръча тя. Рейн не отговори: той вече събираше документите, за да излезе.

Когато той напусна стаята, Яни се изпречи пред канещия се да последва примера му Бендир.

— Почакай.

— Какво да чакам? — тросна се той.

— Почакай Рейн да се отдалечи — каза майка му. Тази прямота ѝ осигури вниманието му: той я погледна смаяно.

След няколко безкрайни минути Яни Купрус заговори:

— Става дума за драконовия ствол, Бендир. Трябва да се отървем от него колкото се може по-скоро. Насечи го. Може би си прав и наистина е време нашето семейство да притежава собствен кораб. А бихме могли просто да съхраняваме дъските, без да ги използваме веднага. Във всеки случай трябва да се отървем от онова, което се намира вътре, иначе ще изгубим брат ти. Този ствол, а не Малта, е

източникът на всичките ни проблеми. Неговото влияние не оставя ума му на мира. — Жената бавно си пое дъх. — Притеснявам се, че той ще се удави сред спомените. Дори и сега той е поел по тесен път над пропаст. За негово добро трябва да го държим далеч от града.

Бендир бе придобил загрижен вид, успокоил сърцето й. Той не се преструваше, притеснението му бе искрено. А в следващия му въпрос пролича дълбочината на чувствата му.

— Още сега ли? Преди той да е заминал за летния бал? Не мисля, че това е разумно, майко, без значение какво се е съгласил той. Този период от живота му трябва да бъде щастлив, а не измъчван от съмнения.

— Прав си. Стори го, когато той е заминал. В Бингтаун той ще прекара поне седмица. Нека завръщането му го изправи пред свършен факт.

— Той ще обвини мен. — Лицето на Бендир помръкна. — Това няма да се отрази добре на отношенията между нас.

— Мен ще обвини — увери го майка му. — Аз ще се погрижа за това.

Над пристанището се беше спуснала нощ, Парагон я усещаше. Вятърът бе променил посоката си и донасяше до ноздрите му аромата на града.

Корабът повдигна ръка, за да докосне носа си. Подир това пръстите се отправиха по-нагоре, за да опипат насечената празнина, заела мястото на очите.

— Боли ли те? — тихо попита Янтар.

Парагон тутакси отпусна ръце.

— Ние не усещаме болка — увери я той. И миг по-късно я помоли — Опиши ми града, какво виждаш?

Той почувства как жената се раздвижва. До този момент тя бе лежала по гръб, може би задрямала, а може би загледана в звездите. Сега тя се обърна по корем върху собствената си топлина.

— Навсякъде около нас се издига гора от мачти. Те се протягат като черни стволоче към звездите. Някои от корабите са окачили фенери на тях, но тези съдове са малко. Истинското струпуване на светлини се намира в града. Те се отразяват във водата и...

— Иска ми се да можех да ги видя — тъжно каза Парагон. Следващите си оплаквания фигурата изрече с по-силен глас. — Иска ми се да можех да виждам, без значение какво! Аз непрекъснато съм обгърнат от мрак, Янтар. Слепотата на плажа също беше мъчителна, макар че след време можах да привикна. Но във водата мъката е далеч по-остра. Аз не съм способен да виждам онези, които преминават край мен, и съдовете, които спускат котва край мен. Ако някъде на пристанището избухне пожар, аз дори няма да го усетя. Ако не ме очакваше друго, и към тези условия бих опитал да привикна. Но ние скоро ще отплаваме. Как очаквате от мен да навляза невиждащ в морето? Аз искам да се представя добре. Наистина искам. Но се боя, че няма да мога.

В ответните й думи той долови безпомощност.

— Ще трябва да разчиташ на нас, Парагон. Ние ще бъдем твоите очи. Ако пред нас изникне някаква опасност, аз ти давам думата си, че ще стоя до теб и ще ти описвам онова, което ни заплашва.

— Това е слаба утеха — отвърна накрая съдът.

— Зная. Но това е всичко, което бих могла да предложа.

Той се заслуша. Вълните меко полюшваха корпуса му, възетата проскърцваха. На пристана край тях крачеше човек. Звучите на вечерния град долитаха приглушени.

Колко ли се беше променил през изминалото време градът? Парагон не можеше да го види. И надали някога щеше да го види.

— Янтар — тихо поде той. — Трудно ли беше да възстановиш ръцете на Офелия? Те зле ли бяха увредени?

— Само на няколко места огънат беше проникнал по-дълбоко. При нея проблемът беше, че трябваше да запазя пропорциите на пръстите и ръката. Аз не можех просто да сменя увредената част, трябваше да преработя и двете й ръце. Голяма част от материала, който отделих, изобщо не беше обгорен. Мисля, че за нея най-трудното беше да стои неподвижно, а за мен: да се съсредоточа изцяло върху работата си, без да се тревожа, че й причинявам болка.

— Значи е било болезнено?

— Кой знае? Тя каза, че не я боляло. Отговори ми по същия начин, както и ти: живите кораби не изпитвали болка. Въпреки това мисля, че усещането не й беше приятно. Тя ми каза, че чувствала като изгубено дървото, което снемах. Това беше една от причините да

изработя от него накит. А когато приключих с работата си, тя ми каза, че чувствала ръцете си по необичаен начин. — Янтар замълча за момент. — Останах съкрушена, когато чух това, защото бях вложила всичко от себе си. Но при последното си посещение при нея тя ми каза, че вече била привикнала към новите си ръце и ги чувствала нормално. Тя много искаше да променя и прическата ѝ, но капитан Тенира не разреши, защото възнамеряваше да отплава скоро. Трябва да ти призная, че се зарадвах на това обстоятелство. Магическото дърво е необичаен материал. Макар да работех с ръкавици, пак усещах как то се опитва да привлече допира ми.

Парагон почти не доизслуша последните ѝ думи.

— Ти би могла да отрежеш брадата ми — неочаквано възкликна той.

— Какво? — Тя се надигна сепнато, с едничко плавно движение, както птица се издига по-високо. — Какво искаш да кажеш?

— Би могла да отрежеш брадата ми, да оформиш от нея ново лице и да го прикрепиш към мен. Тогава отново ще мога да виждам.

— Това е лудост — прямо заяви жената.

— Лудата идея на един безумен кораб. Няма причина да не проработи, Янтар. Погледни колко материал има тук. — Той обви брадата си с юмруци. — Предостатъчно, за да ми изработиш нови очи.

— Не бих се осмелила.

— И защо?

— Какво ще кажат Алтея и Брашън? Възстановяването на ръцете на Офелия беше едно, но това, което ти искаш от мен...

Парагон скръсти ръце.

— Защо мнението на Алтея или Брашън да има значение? Нима аз принадлежа на тях? Нима аз съм роб?

— Не, но...

Той не я остави да се изкаже.

— Когато ти ме купуваше, не ми ли каза, че това било просто формалност за пред другите? Тогава ти ми каза, че аз принадлежа на себе си, че винаги съм принадлежал и винаги ще принадлежа. В такъв случай решението трябва да е мое.

— Дори и да е така, аз не съм длъжна да се съглася.

— И защо би отказала? Нима искаш да остана сляп?

Той почувства зараждащия се гняв, търсец израз, и с мъка го потисна. Гневът нямаше ефект върху Янтар, тя просто би се отдалечила.

— Разбира се, че не. Но не искам и да те разочаровам. Парагон, аз не разбирам материала, от който са изработени живите кораби. Ръцете ми го усещат по един начин, а сърцето ми — по съвсем друг. За мен беше трудно да работя над Офелия. Тя казваше, че усещала ръцете си необичайно. Онова, което усещах аз, бе нещо по-различно, по-близо до светотатство.

Гласът ѝ притихна при последната дума. Объркването ѝ беше почти осезаемо.

— Да разбирам, че ти си се съгласила да възстановиш Офелия, но отказваш да го сториш за мен?

— Парагон, двата случая са много различни. При Офелия аз просто отстранявах увредения слой. Ти искаш от мен да взема част от теб и да я наставя на ново място. Както ти казах, аз не познавам този материал. Дори и да ти изработя очи, дали те биха прогледнали върху лицето ти? Или просто биха си останали натъпкани в раната?

— Тогава пристъпи към онова, което вече ти е познато! — избухна Парагон, след като няколко секунди мълча объркано. — Отстрани старото ми лице и ми направи ново.

Янтар тихо възкликна на някакъв непознат език — може би ругатня, може би молитва. Но ужасът ѝ бе осезаем.

— Осъзнаваш ли какво поиска от мен току-що? Би се наложило да преработя цялото ти лице... може би цялото ти тяло, за да запазя пропорциите. А аз никога не съм се захващала с подобен проект. Аз изработвам накити, Парагон, а не скулптури. — Жената бавно си пое дъх. — Бих могла да те разваля. Завинаги да разваля красотата ти. Как бих могла да се примиря с това?

Парагон повдигна ръце и зарови пръсти в празнината, където трябваше да се намират очите му. Той се смя дълго и горчиво.

— Янтар, бих предпочел да бъда грозен, отколкото сляп. Точно сега съм и двете. Как би могла да направиш нещата по-лоши?

— Именно отговора на този въпрос се боя да узная — веднага отвърна тя. И след това добави неохотно — Но ще си помисля. Дай ми време да обмисля молбата ти, Парагон. Ти стори същото.

— Време да искаш. Време имам колкото щеш — изтъкна съдът.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

ОСНОВАВАНЕ НА КРАЛСТВО

Вивачия бе нагазила дълбоко във водата заради съкровищата, изпълнили трюмовете ѝ. Усещането, донасяно от товара, съответстваше на задоволството, което човек би изпитал след вкусна вечеря. Тя се чувстваше сита и удовлетворена, макар въпросният товар да не бе обвързан със собствените ѝ усилия. Не тя, а Кенитовата хитрост бе донесла всичко това.

Структурата на тази мисъл не ѝ се понрави, затова Вивачия я промени. В случая не ставаше дума за хитрост, а за мъдрост. Всеки що-годе свестен пират можеше да проявява хитрост. Кенит беше нещо много повече от това. Той беше човек, чиято достойна визия го беше обрекла на достойна съдба. А тя беше горда да бъде негов кораб.

Този етап от пътуването им се доближаваше до дните, през които тя бе плавала под ръководството на Ефрън Вестрит. Най-напред те спряха в Заграба, за да оставят робите. Сетне бе последвала среща, уредена по мистериозен начин, в която Кенит се засече с кораб, отправен на север, и предаде исканията за откуп, предназначени до собствениците на *Мърморещ* и близките на капитан Ейвъри. Подир това пиратският капитан се отправи да обхожда своите дялови кораби и техните пристанища.

Мариета плаваше редом с тях. Във всяко пристанище Соркор се присъединяваше към Кенит на брега, а понякога Ета и Уинтроу също отиваха с тях. Вивачия обичаше момчето да придружава Кенит: от последващите разкази на юношата тя придобиваше жива представа за видените неща.

Тя се чувстваше много по-различно от времето, когато перспективата за съвсем кратка раздяла с Уинтроу бе я потапяла в ужас. Може би това се дължеше на укрепналата ѝ личност. А може би нуждата да познае всяка подробност от Кенитовия живот бе станала по-силна от нуждата ѝ за Уинтроу. Вивачия бе помолила Кенит да провежда срещите си на борда ѝ, за да може да ги усеща, ала той ѝ отказа.

— Ти си моя — ревниво отвърна той. — Твоята тайнствена красота аз запазвам за себе си. Приятно ми е, когато останалите поглеждат към теб удивено. Нека запазим тази загадъчност. Предпочитам те да ти се възхищават отдалеч, отколкото да стъпят на борда ти и да се опитат да те спечелят с ласкателство или кръв. Ти си моята крепост, Вивачия, и аз няма да допусна чужди хора на борда ти.

Вивачия си спомняше не просто самите думи, а и интонацията, съпровождала всяка от тях. Те бяха попили в нея като мед. Фигурата се усмихна на себе си, разбрала какво се е случило. Кенит бе започнал да я ухахва и в крайна сметка я беше запленил. Тя осъзнаваше това, защото вече не се опитваше да открие несъответствия в думите му или да се вслушва в сърцето му, за да определи дали изричаното от него е истина. Това вече не беше от значение за нея. Той не търсеше да се вглежда в нейните недостатъци, защо тя да се взира в неговите?

Тя се намираше на котва в някакво жалко подобие на пристанище. Беше ѝ трудно да проумее защо някой би избрал да се заселва на подобно място. В далечния край на брега стърчеше оголеният скелет на кораб. Тя дори не можеше да си спомни името на това място.

Килнат, сети се накрая тя. Да, точно така. Чудато и подобаващо име. Провисналият кей и струпаните хижи изглеждаха наклонени. Сред всичко това личаха следите от неотдавнашен напредък. Дъсчените тротоари, съпровождащи улиците, бяха нови. Някои от къщурките бяха прясно преобоядисани. Някой бе засадил няколко редици дървета, които да пазят завет; отвъд тях се издигаха овощия. Тази млада растителност представляваше голямо изкушение за стадо кози и дължеше съществуването си на бдителността на козарчето.

Към кея, сред купища дребни съдове, бе привързан и кораб. Той носеше името *Сполука*, а Гарвановият стяг дръзко се поклащаше на мачтата. Дори от разстояние личеше, че корабът е поддържан добре.

По тези белези личеше, че цялото поселище имаше шанс да се превърне в нещо.

Тя се раздвижи, когато някаква група напусна най-голямата постройка в селото и се отправи към брега: Кенит несъмнено щеше да се намира сред тези хора. Действително, тя скоро можа да го различи. Капитанът крачеше най-отпред, обграден и следван от

придружителите си. Соркор крачеше от едната му страна, клечавата Ета вървеше от другата, редом с Уинтроу.

Край кея групата отново спря: с много поклони и жестове на угода местните се сбогуваха със своя благодетел. Дори и когато Кенит и придружителите му се качиха в довелата ги лодка и поеха обратно, хората не се разотидоха, а останаха да махат подире им.

Това поведение не беше прецедент — то се беше повтаряло във всяко от посетените поселища. Всички обичаха нейния капитан.

Тя не откъсваше поглед от лодката, навлязла сред спокойните води на залива. И от Кенит. Пиратът бе облякъл особено скъпи дрехи; черното перо на шапката му се поклащаше под вятъра. Той забеляза погледа ѝ и повдигна ръка в приветствие. В отговор на този му жест слънцето засия в сребърните копчета на маншета му. Той наистина изглеждаше като процъфтяващ пират. И се бе разположил в лодката с достойнството на цар.

— Те вече се държат с него като с крал — разказа ѝ Уинтроу подир предишното подобно посещение. — Предоставят му неговия дял веднага, без никакви възражения или недоволство. И това не е всичко. Те излагат пред него проблемите си и очакват неговата присъда. Всякакви проблеми, от кражба на пилета до изневери. Той е изготвил планове за укрепяването на пристанищата, казва им какво да сринат и какво да издигнат на негово място.

— Той е благоразумен човек. Не съм изненадана, че хората се допитват до неговата присъда.

Уинтроу изсумтя.

— Благоразумен? Единственото благоразумие се съдържа в грижата за собствената му популярност. Аз бях с него, когато хората се допитваха до преценката му. Той ги изслушва внимателно, мръщи се и задава уточняващи въпроси. Но във всеки един случай взема онова решение, което съответства на настроението на тълпата, дори и когато това не е справедливо. Той не отсъжда, Вивачия. Той просто ги ласкае и ги кара да се чувстват оправдани. След като е издал присъдата си, той започва да се разхожда из града. *„Нужен ви е кладенец, за да пиете по-чиста вода, казва им той. Сринете тази сграда, преди тя да е пламнала и да е отнесла целия град. Поправете пристана си. Колибата на тази вдовица се нуждае от нов покрив, погрижете се.“* Освен това той пръска пари, за да заплати собствените си

предложения. Така излиза, че това е проява на неговата щедрост, а не връщане на част от онова, което те сами са му дали. Но хората не осъзнават това, а му се възхищават и възхваляват добродетелите му.

— И какво лошо има в това? Ти сам каза, че той им прави добро.

— Това е така — неловко призна Уинтроу. — Той ги насърчава да се отнасят добре с бедните и изнемощелите. Кара ги да повдигат чела и да се вглеждат отвъд непосредствения миг пред краката им. В последното поселище той им нареди да издигнат място, където децата им да се събират и да се учат. Там имаше един човек, който умееше да чете и пише. Кенит му заплати богато, за да преподава на децата.

— В такъв случай не разбирам защо намираш постъпките му за осъдителни.

— Не говоря за самите му постъпки. Те биха могли да се нарекат благородни. Съмняват ме мотивите му, Вивачия. Той иска да стане крал, затова ги кара да се чувстват добре. С парите, които те му дават, той купува онова, което те е трябвало да закупят сами. Той прави всичко това не защото то е правилно само по себе си, а защото ги кара да мислят добре за него и да се чувстват добре. Така хората ще започнат да свързват това усещане за гордост с неговите посещения.

Вивачия поклати глава.

— В това аз не виждам нищо лошо, дори напротив. Защо си толкова подозрителен към него, Уинтроу? Никога ли не ти е хрумвало, че той иска да стане крал на Пиратските острови, за да върши такива неща?

— А така ли е в действителност? — попита той.

На него тя дължеше истината. Ала това беше истина, която дори тя самата не притежаваше.

— Не зная — отвърна тя. — Надявам се, че е така. Но резултатът така или иначе е един и същ.

— За момента — призна Уинтроу. — Но не съм толкова сигурен, че нещата ще се задържат така.

Над този им неотдавнашен разговор тя размишляваше, докато наблюдаваше как лодката се приближава. Да, юношата бе неосновано подозрителен. Някаква свидлива част от него отказваше да признае Кенит като източник на добро — това беше всичко.

Край борда ѝ бе спусната въжена стълба, която да пресрещне лодката. Тази част от прекачването беше особено неприятна за

Вивачия: в последно време Кенит бе настоял, че ще се изкачва и слиза по стълбата сам. Той действително се справяше, ала това му отнемаше дълго време. Вивачия се опасяваше, че всеки един миг той може да се подхлъзне и да полети към дъното на лодката под себе си. А най-големите ѝ страхове, на които се дължеше и тази ѝ неприязън, го виждаха как той полита във водата, където се удавя или бива разкъсан от змиите.

Змиите... Тази година те бяха възмутително многобройни. Вивачия не помнеше те някога да са били толкова много и тъй дръзки. Това се преплиташе със смущението ѝ.

Потракването на протезата най-сетне огласи палубата ѝ и позволи на фигурата да си отдъхне. Подир връщането си на борда Кенит неизменно пристигаше да я посети. Понякога Уинтроу пристъпваше подире му. В началото Ета също го бе придружавала, но в последно време бе започнала да отбягва предната палуба. Решение, което Вивачия напълно одобряваше.

Този път извърщането ѝ показва, че той е сам. Това осъзнаване разшири усмивката ѝ и прибави топлота към нея. Тези бяха любимите ѝ моменти: когато двамата оставаха сами и получаваха възможност да разговарят без въпросите и усъмнените погледи на Уинтроу.

Кенит отвърна със самодоволна усмивка.

— Привет отново, славна моя. Готова ли си за още товар? Днес следобед той ще пристигне на борда.

— Какъв е товарът този път? — попита тя, защото знаеше, че Кенит обожава да изброява съкровищата си.

— Да видим... — Капитанът умишлено забави отговора си, та да извлече още по-голямо удоволствие от него. — Има бъчонки с изключително скъпо бренди, бали с чай, кюлчета сребро, вълнени постелки с удивителни цветове. Прекрасна колекция книги, до една чудно подвързани. Поезия, хроники, илюстрирани материали по естествена история, а също и няколко пътеписа. Книгите възнамерявам да задържа за себе си, макар че ще позволя на Уинтроу и Ета да ги четат. Освен това има припаси, чували със зърно, бъчви масло и ром. И славно количество разнообразни монети. Рафо и *Сполука* са се справили добре. Много съм доволен с напредъка, отбелязан от Килнат.

Вивачия установи, че е обърнала особено внимание на споменаването на книгите.

— В такъв случай предполагам, че Уинтроу ще продължи да прекарва всеки свой свободен момент с Ета — мрачно отбеляза тя.

Кенит усмихнато се приведе към нея и докосна косата ѝ. Тежкия кичур се стече сред пръстите му.

— Точно така. Той ще продължи да занимава Ета, а тя ще занимава него. Така двамата с теб ще продължим да се радваме на моментите си заедно, в които да обсъждаме на спокойствие общите си амбиции и интереси.

Допирът му донесе тръпки по раменете ѝ. За момент тя почувства объркване, но то също бе приятно.

— Искаш да кажеш, че умишлено си ги събрал, за да можем ние да имаме повече време за себе си?

— А каква друга причина бих имал? — Капитанът обгърна друга от тежките ѝ къдрици в ръката си. През рамо тя се обърна към него: бледосините му очи бяха притворени.

Той беше изключително красив мъж, макар и тази красота по някаква причина да ѝ напомняше за жестокост.

— Ти нямаш нищо против, нали? Бедната Ета не беше прочела и една книга през живота си. Курвалъкът не оставя възможност за широка специализация. А Уинтроу е много по-търпелив наставник от мен. Той ще ѝ даде знанията, с чиято помощ тя ще може да продължи сама да усъвършенства живота си. Така няма да ѝ се наложи да се върне към предишното си препитание, когато ни напусне.

— Ета ще ни напусне? — със затаен дъх изрече Вивачия.

— Разбира се. Аз я доведох на борда на *Мариета* единствено за нейно добро. В действителност двамата с нея нямаме много общи неща. Тя беше мила и наистина ми помогна, докато се възстановявах. Но в същото време ми е трудно да забравя, че именно на нея се дължеше раняването ми. — Той се усмихна леко. — Уинтроу ще я направи грамотна и когато тя се върне на брега, Ета ще може да се изхранва и по друг начин, освен лежешком. — И Кенит се навъси. — Лично аз смятам за свой дълг да облагородявам хората след запознанството си с тях. Ти как мислиш?

— Тя кога ще си върви? — попита фигурата, като се стараяше да не звучи нетърпелива.

— Следващото пристанище, в което ще спрем, е Заграба. Това беше нейният дом. — И Кенит се подсмихна. — Но човек никога не

знае как ще се развият нещата. Аз няма да я принудя да си иде, разбира се.

— Разбира се — промълви Вивачия. Той продължаваше да гали кичура ѝ с дланта си. Върхът на собствените ѝ коси я погъделичка по рамото.

Кенит носеше със себе си нещо, увито в грубо зебло.

— Ти имаш прекрасна коса — тихо каза той. — Представих си те в мига, в който видях това.

Той разгърна зеблото, за да освободи съдържанието му. Дипли яркочервен плат се разстлаха във въздуха. Смайващо лек плат.

— Реших, че би искала да украсиш косите си с него.

Вивачия се изчерви.

— Никой не беше ми правил подобен подарък — промълви тя. — Наистина ли искаш да ми го дадеш? Платът е толкова ценен, водата и вятърът ще го развалят...

Говорейки, фигурата прокараваше тъканта през ръцете си. В следващия момент тя прегъна плата в ивица и я притисна над челото си. Кенит улови краищата и ги пристегна.

— В такъв случай просто ще ти донеса друг, още по-хубав. — Той наклони глава и се усмихна възхитено. — Колко си красива... Ти си моята пиратска кралица.

Уинтроу внимателно отстрани закопчалката на дървената подвързия. Ръката му благоговейно разгърна книгата. Видяното го накара да възкликне.

— Невероятно. Погледни с какви подробности е нанесено изображението. — И той отнесе книгата край светлината на прозореца, за да се наслади на илюстрациите. — Възхитително.

Ета бавно се приближи и надникна над рамото му.

— Каква е тази книга? — попита тя.

— Това е хер... книга, в която са описани различните растения, главно с акцент върху лечебните им качества и приложения. За първи път виждам толкова скъпо издание. — Юношата отгърна следващата страница, където го очакваше още красота. — Дори в манастирската библиотека нямаше подобни толове. Това е изключително ценна книга.

Той доближи пръст до едно от изображенията.

— Това е мента. Погледни с какъв труд художникът е изобразил жилките и дребните влакнца по краищата на всяко листо. Смайващо умение.

Двамата се намираха в каютата, в която по-рано се бе намирал затворен баща му. Разбира се, всички следи от пленничеството му отдавна бяха заличени. В каютата имаше единствено койка, съгваемо бюро и сандък със свитъци и книги.

Уинтроу бе започнал уроците на Ета в капитанската каюта, само че Кенит скоро бе решил, че двамата прекалено разхвърлят с книгите и листата си, затова бе им наредил да продължат занятията в стаята на Уинтроу. Срещу тези нови обстоятелства момчето нямаше нищо против: за първи път то получаваше пълен достъп до толкова много литература.

Както за първи път държеше толкова скъпа книга в ръцете си.

— Какво пише? — колебливо попита Ета.

— И сама можеш да прочетеш — окуражи я младият жрец. — Опитай.

— Буквите са прекалено натруфени — оплака се жената. Въпреки това тя прие книгата, която Уинтроу внимателно ѝ предаде, и се навъси над страниците ѝ.

— Нека това не те обезкуражава. Преписвачът се е старал да украси почерка си, да обогати вида на всяка буква. Старай се да разпознаваш основната форма, без да се заглеждаш в декоративните детайли. Опитай.

Пръстът ѝ бавно започна да напредва по реда, съпровождащ разгадаването на отделните думи. Едновременно с това Ета ги изричаше безмълвно. Уинтроу трябваше да стисне зъби, за да устои на изкушението да ѝ помогне.

Накрая тя пое дъх и поде:

— *„Тази билка е кралицата на всички лечебни растения, познати на човека. Отварата от пресните ѝ листа е незаменима срещу главобол...“*

Тя рязко спря и затвори книгата. Уинтроу объркано погледна към лицето ѝ и видя, че тя е затворила и очите си. Изпод клепачите ѝ изникваха сълзи.

— Ти можеш да четеш — потвърди юношата. Той изрече тези думи неподвижен, застинал.

Двамата бяха преодолели труден път, за да достигнат до този момент: Ета се бе оказала трудна ученичка. Тя имаше буден ум, проблемът не се съдържаше в това. Проблемът беше, че уроците събудиха някакъв дълбок гняв у нея. В началото Уинтроу смяташе, че тази ярост е насочена към него. Ета се държеше грубо, отказваше помощта му, а после го обвиняваше, че той умишлено не ѝ обяснява, за да я изкара глупава. В тези си изблици тя без колебание захвърляше някоя безценна книга в стената или нахъсваше някой свитък. Веднъж, при петия опит да ѝ обясни, че тя изписва определена буква грешно, Уинтроу повиши глас. В отговор тя го удари — не просто с плесница, а с юмрук — и изхвърча от стаята. Той така и не беше получил извинение за този удар.

Трябваше да изминат дни, преди той да осъзнае, че гневът ѝ не е насочен към него, а е предназначен за нейното собствено невежество: тя изпитваше срам от незнанието си. Чувстваше се унижена, когато трябваше да иска обяснения. Ако Уинтроу я насърчеше да опита да преодолее някоя трудност сама, Ета решаваше, че той ѝ се подиграва.

Нейната избухливост я превръщаше не само в трудна, но и нежелана ученичка. Прекомерната похвала носеше същия риск като липсата на помощ. Разбираемо, Уинтроу направи опит да се отърве от това си възложение. Той отиде при Кенит с тази молба.

Той очакваше, че пиратът ще отхвърли искането му. Вместо това капитанът наклони глава встрани и меко се осведоми дали Уинтроу наистина смята, че това е волята на Са. Този въпрос бе оставил юношата без думи, смаян.

— Защото тя е била курва, нали? — продължи Кенит с изражение на разбиране. — Ти не смяташ, че подобни знания биха ѝ помогнали с нещо. Тя те отвращава?

В думите на пирата нямаше гняв, само тиха мъка, пронизала Уинтроу. Наистина ли той гледаше с презрение на Ета? Наистина ли тайно вярваше в собственото си превъзходство — увереност, която би презрял у всеки друг?

— Не — заекна момчето и побърза да обясни. — Аз не я презирам. Тя е удивителна жена. Просто се боя...

— Зная от какво се боиш — топло се усмихна Кенит. — Чувстваш се неловко край нея, защото я намиращ за привлекателна. Това не бива да те смущава, Уинтроу. Всеки нормален млад мъж би се

изкусил в присъствието на чувствена жена като Ета. Тя не прави това умишлено, просто е приучена така от съвсем малка. За нея съблазняването е същата даденост, каквато е плуването за една риба. Съветвам те единствено да внимаваш в начина, по който я отхвърляш, защото би могъл да я нараниш много по-дълбоко, отколкото осъзнаваш.

— Не, не е това! Аз никога не бих си...

Той замлъкна, неспособен да намери точните думи. Объркването му бе подсилено от частичната вина, която изпитваше. Ета наистина бе завладяла вниманието му. По-рано той никога не бе прекарвал време с жена, още по-малко време, прекарано насаме. Нейното присъствие обгръщаше всичките му сетива. Уханието ѝ се задържаше дълго след излизането ѝ. Слухът му биваше заплепен не само от дрезгавия ѝ глас, но и от шумоленето на скъпите ѝ платове. Понякога тя извърщаше глава и светлината проблясваше, отразена от косите ѝ. Понякога мисълта за нея смущаваше сънищата му.

Всичко това Уинтроу можеше да приеме за нормално. По-трудно му беше да приеме Кенитовата специфична усмивка.

— Всичко е наред, хлапе. Не бих те обвинил, ако проявеше увлечение. Но бих си променил мнението за теб, ако позволиш на подобно увлечение да попречи на онова, което и двамата с теб знаем, че е правилно. Ако остане неграмотна, Ета не би могла да подобри живота си. Затова се постарай да я наставляваш и не унивай. Аз няма да позволя на никой от двамата ви да се откаже тъй близо до успеха.

Дните, последвали този им разговор, се превърнаха в необичайно мъчение. Думите на капитана имаха противоположен ефект и изостриха чувствителността на Уинтроу. На юношата се струваше, че несъзнателният допир на ръката ѝ е умишлен. И защо тя си слагаше толкова парфюм, ако не за да го измъчва? Защо тя се взираше така в него?

В един момент изостреното възприятие се превърна в привличане. По-рано Уинтроу ненавиждаше времето, което заделяше за уроците ѝ, а сега то се превърна в най-чаканата част на деня.

Той бе сигурен, че чувствата му не са споделени. Е, почти сигурен. И в двата случая нямаше значение: тя принадлежеше на Кенит. Но това донесе още една промяна: всички онези романтични балади, изпълнени с трагичност, които по-рано му се бяха стрували

пресилено сантиментални, понастоящем се струваха напълно разбираеми на сърцето му.

Изразът на насълзеното лице насреща му го накара да осъзнае, че Кенит е бил прав: всички онези мъчителни изкушения, които юношата бе изпитал, си заслужаваха — Ета се беше научила да чете. Уинтроу никога не бе осъзнавал, че притежава способността да дари подобна радост някому. Възторгът, съпровождащ това ликуване, далеч надхвърляше удоволствията на телесното. Неговото дарение бе доближило до съвършенството него самия.

Тя продължаваше да притиска книгата към гърдта си, сякаш е прегърнала дете. Очите ѝ все така бяха отворени, а лицето ѝ бе обърнато към илюминатора. Неговата светлина караше загорялата кожа да изглежда златиста, сълзите превръщаше в бисери, а косата покриваше със сияние. В жеста на Ета се съдържаше онзи стремеж, в израз на който един слънчоглед се обръща към светлината. Уинтроу и преди я бе виждал в добро настроение, да се смее край Кенит или да се шегува с останалите пирати. Ала сега радостта ѝ бе променила облика ѝ по невиждан досега начин.

Най-сетне жената се раздвижи — раздвижване, предизвикано от нейната въздишка. Тя отвори очи и му се усмихна. И бавно поклати глава.

— Кенит е толкова мъдър, Уинтроу... В началото аз не виждах смисъл в теб. По-късно започнах да ревнувам, защото виждах с какво внимание се отнася към теб. Мразех те. А сега... — Тя се поколеба. — Мислех, че само Кенит е способен да вълнува сърцето ми по подобен начин — тихо призна Ета.

Нейните думи го смаяха. Юношата остро си напомни, че тя не бе разкрила обич, а просто бе казала, че той вълнува сърцето ѝ. Самият той също бе изпитвал подобно вълнение в моментите, когато някое обяснение бе му позволявало да осъзнае необясним до този момент принцип. Думите на Ета не криеха онзи смисъл, на който той се надяваше. А дори и да беше така, само глупак би се отзовал.

Междувременно тя протягаше ръка към него.

— Моля те, помогни ми да избира някоя книга. Може би онази от новите, за която каза, че съдържала стихове. Искам да се упражнявам с теб, за да чета на Кенит. — Ета занесено поклати глава. — Още ми е трудно да осъзная, че мога да чета. Ти беше този, който ме научи на

това, но Кенит беше човекът, който го направи възможно. Представяш ли си как се чувствам сега? Какво вижда той в мен, Уинтроу? Как е възможно аз да съм достойна за подобен човек? Когато той за първи път ме откри, аз бях кльошава курва в публичния дом на Бетел. Никога не можех да си представя себе си като нещо повече от това. Какво е видял той?

Тъмните ѝ очи се взираха в душата му, дирейки своя отговор. И Уинтроу не можеше да не го даде.

— Ти сияеш — тихо каза той. — Сияеше дори когато те видях за първи път. Дори когато осъзнавах, че ме мразиш. В теб има нещо, Ета. Нещо неугасимо, което не би отстъпило пред никаква трудност или скверност. Също както среброто продължава да проблясва под покриващата го мръсотия: такава е душата ти. Не е чудно, че Кенит те е обикнал. Всеки мъж би те обикнал.

Тя го слушаше изумено. В края на думите му Ета леко извърна глава, бузите ѝ поруменияха.

— Аз принадлежа на Кенит — напомни му жената. С гордост.

— Зная — отвърна Уинтроу. — За което му завиждам — добави той в съвсем тих шепот.

Днешният ден се оказа натоварен за Кенит, но с тежестта на удовлетвореност. Килнат беше последната спирка преди завръщането в Заграба — това посещение приключваше обхождането на корабите, които капитанът бе създал с екипажи от освободени роби. Не всички от тях се бяха справили блестящо, ала навсякъде капитан Кенит бе посрещнат възторжено. Дори Соркор бе започнал да вярва в плана му: това личеше в походката на едрият моряк и в начина, по който лицето му сияеше, докато стоеше редом със своя предводител и слушаше доклада за плячката, събрана от бившите роби.

И *Мариета*, и Вивачия бяха натежали от товар; намирането на място за плячката от последния град се оказа трудна (но пък приятна!) работа. Младият Рафо се бе проявил като агресивен капитан, превземайки почти всеки съд, на който неговият *Сполука* се натъкнеше. Населението на Килнат се беше обогатило не само със завзетите пари, а и с още жители — освободени роби.

Докладът за натрупаната през годината плячка бе поднесен пред Кенит с поданическа гордост. Той изслуша пълен отчет за похарчените пари (дървен материал, овощия и кози). Срещу съответното заплащане неколцина занаятчии бяха се пренесли да живеят в града.

Най-скъпите и редки от пленените съкровища Рафо бе запазил за Кенитовия дял. Беше очевидно, че този жест е целял да достави удоволствие, затова еднокракият капитан не криеше възторга си. Той усети, че това допълнително е подсилило желанието им да го зарадват и им обеща, че ще им предостави още един кораб — следващия кораб, който заловеше. И наистина, защо не? Те заслужаваха. Най-вероятно щеше да им откара *Мърморещ*, ако стопаните му закъснееха с откупа.

Ала дори и удоволствието изморява. Товарът, носен от двата му кораба, изискваше специални грижи — това не бяха обикновени сандъци или бъчонки осолена риба. За да е сигурен в правилната подредба, Кенит настоя лично да ръководи пренасянето на плячката. Най-малките и най-ценни неща той препрати направо към каютата си.

След толкова натоварен ден капитанът почти изпита досада при доближаването на каютата си, чиито нови придобивки също се нуждаеха от подреждане. Но пък нищо не му пречеше да го стори утре, когато и двата кораба поемеха към Заграба.

Отвъд вратата го посрещна златистата светлина на фенери, примесена с аромата на благовония. Кенит въздъхна мислено. Пак ли... Тази жена нямаше насита.

Погледът му не я откри в очакваната поза върху леглото, а я завари да седи в едно от креслата. Тя бе придърпала другото кресло в близост, а лампата бе преместила на масата край себе си. Неговата светлина падаше върху нея и върху разтворената в скута ѝ книга. Имаше и нещо друго неочаквано: нощницата ѝ беше по-скоро съдържана, отколкото предизвикателна. В момента тя почти изглеждаше като дъщерята на почтено семейство.

Следващият му взор установи, че тя вече е подредила съкровищата му. В първия миг Кенит се изпълни с гняв. С какво право курвата смееше да размества нещата му?

Само че раздразнението не се задържа дълго, бързо заменено от примирение и облекчение. Поне тази работа му беше спестена и можеше да си легне веднага, без усещането за отлагане.

Той доуца до кревата и приседна на ръба. Протезата отново бе започнала да жули крака му; подплънката ѝ отново трябваше да бъде наместена.

— Искам да ти покажа какво мога — тихо каза тя.

Този път Кенит не можа да скрие въздишката си. Тази жена мислеше ли за нещо различно от собствените си удоволствия?

— Ета, днес съм много уморен. Помогни ми да си сваля ботуша.

Тя покорно премести книгата и се подчини. След като изу ботуша, Ета започна да разтрива крака му. Кенит затвори очи.

— Донеси ми нощна риза — каза той след няколко мига.

Поисканото веднага му беше предоставено. Пиратът започна да сваля дрехите си, а Ета ги поемаше, сгъваше ги и ги връщаше в сандъка.

Приключил с преобличането си, Кенит посочи зачервения си чукан:

— Не можеш ли да подплатиш чашката така, че да не се протрива?

Тя взе протезата, за да я огледа.

— Ти непрекъснато си на крака, това оказва влияние. Този път ще опитам с коприна. Тя е мек, но здрав плат.

— Искам да е готово сутринта.

Той се надигна, дръпна завивката и се отпусна върху леглото. Чаршафите бяха приятно хладни, от възглавницата се носеше ухание на лавандула. Кенит затвори очи, възнамеряващ да се унесе.

Ясният глас на Ета предотврати тези му намерения:

*Хилядократно са душите ни живели,
във израз на различна обич, все една.
Не е възможно те да са вървели
по пътя на самотна същина.
Реката, своя път деляща в долината:
така остави дия в мене твоята душа.
Аз спомням си, че чужди са...*

Кенит уморено прекъсна рецитирането ѝ:

— Никога не съм обичал сиренийската поезия. Изразът на техните творци е прекалено беден. Щом ще учиш стихове наизуст, насочи се към Юпил или Виргих.

С това той се намести по-удобно в кревата и въздъхна удовлетворено, готов да заспи.

— Не съм го наизустявала, а го четях. Аз мога да чета, Кенит. Научих се да чета.

Явно тя очакваше изненада от негова страна. Но той беше прекалено изморен.

— Отлично. Радвам се, че Уинтроу е успял да те научи да четеш. Сега остава да видим дали той ще може да те научи да разбираш кое е стойностното за четене.

Ета остави книгата си и угаси лампата. В настъпилия мрак стъпките ѝ се приближиха до леглото и в следващия миг тя вече се беше присламчила до него. Не, той трябваше да ѝ намери някое друго място, където да спи. Може би щеше да ѝ опъне хамак в единия ъгъл на стаята.

— Уинтроу каза, че вече не ми е нужна помощта му. Той каза, че след като вече зная да чета, трябва да преглеждам всяко четиво, което ми попадне. Само упражнението ще ме накара да чета по-бързо и да пиша по-ясно. Тези неща мога да правя и сама.

Кенит с мъка разлепи клепачи. Ставаше ясно, че тази вечер той няма да се отърве без разговор.

— Дори и да е така, защо тъй бързо захвърляш помощта му? Не ти ли беше приятно да се учиш да четеш? На него му доставя удоволствие да те учи, той лично ми призна това. — Макар и уморен, той успя да възпроизведе подходящия за тези думи смях.

Ета го изненада с прямотата си:

— Зная. Той е много възпитано и мило момче. Вече разбирам защо ти си толкова привързан към него. Той ми даде подарък, който ще нося до края на живота си.

— В такъв случай ми остава само да се надявам, че си му благодарила подобаващо.

В момента Кенит копнееше единствено за сън. И в същото време насоката на този разговор го беше заинтригувала. Изглеждаше, че планът му се приближава към успех. Начинът, по който тя се изказа току-що за момчето... Начинът, по който очите на момчето я следяха...

Може би двамата вече се бяха поддали на този импулс? Може би тя вече носеше наследник за живия му кораб? Той плъзна длан по ръката ѝ в привидна милувка и продължи движението си към корема ѝ. Черепният талисман още почиваше над пъпа ѝ.

Време — тези неща изискваха време. Тъй Кенит успокои разочарованието си. Достатъчно беше той да продължи да ги държи заедно: в един момент неизбежното щеше да се случи. Той помнеше, че домашните животни винаги се чифтосваха така...

— Истината е, че не зная как да му благодаря — каза Ета.

За Кенит отговорът беше очевиден, но той не можеше да си позволи да го предостави грубо.

— Без близките си той е самотен. Покажи му, че си се привързала към него и че ти е приятно да прекарвате време заедно. Помисли за знанията, с които той не разполага, и го наставлявай. Подобна размяна ми се струва подобаваща.

Тъй. Дали това загатване беше прекалено смътно?

— Аз зная толкова малко неща — колебливо изрече тя. — Какво би могъл да научи Уинтроу от човек като мен?

Кенит въздъхна и поде нов опит. Внимателно, напомни си пиратът. Тук трябваше да се пипа деликатно.

— Сигурен съм, че ти знаеш много повече за света от него. По-голямата част от живота си той е прекарал в манастир. Може да е чел много, но е пълен невежа в реалния живот. А твоята ситуация е била точно обратната. Сподели с него онова, на което животът те е научил. Научи го да бъде мъж. По-добър наставник той не би могъл да намери. — Пиратът отново я помилва.

Тя мълчеше. В тъмното Кенит почти можеше да долови мислите ѝ.

— Наистина бих искала да му благодаря... Би ли имал нещо против, ако му дам нещо твое? Нещо от товара?

Това не беше нещото, към което я тласкаше Кенит, но представляваше стъпка към него. Кой знае до какво щеше да доведе тази размяна на дарове...

— Каквото прецениш — окуражи я той. — Не е нужно да искаш разрешение от мен. Ти сама каза, че аз съм привързан към момчето. Нямам нищо против да споделя с него онова, което ми принадлежи.

Звукът от отварянето на вратата събуди Уинтроу. Някой безшумно влезе в каютата му и също тъй безшумно затвори вратата след себе си.

За момент юношата застина от страх. След смъртта на Са'Адар той бе започнал да спи по-спокойно, но сега се завръщаха старите му опасения, че някой от бившите роби ще поиска да му отмъсти за смъртта на жреца.

Той затаи дъх и започна да се измества в леглото си. Ако първият удар го пропуснеше, Уинтроу имаше шанс да избяга.

Натрапникът се приближи до бюрото му и остави нещо върху него.

— Зная, че си буден — тихо каза Ета. — Чух как спря да дишаш. Стани и запали светлина.

— Още е нощ — объркано възрази момчето. — Какво правиш тук?

— Забелязах — сухо отвърна тя на първата му реплика. — Дошла съм да те науча на нещо. Има неща, които се усвояват най-добре на четири очи. Нощта е най-подходяща за уроците, които възнамерявам да ти преподам.

Той пипнешком намери свещ и пристъпи в коридора, за да пренесе от пламъка на тамошния фенер. Все още беше замаян от съня, когато се върна в каютата и прикрепил свещта към поставката. Едва тогава Уинтроу се обърна към гостенката си.

Видяното прогони унеса му. Тя носеше прилепнали панталони и също тъй тесен жакет. За първи път юношата виждаше пълните очертания на женско тяло, макар и покрити.

Ета не обърна внимание на вторачването му, а бавно започна да оглежда тялото му. Под този преглед Уинтроу се изчерви.

— Видно е, че си започнал да работиш старателно, но неотдавна — каза тя, след като изсумтя неодобрително. — Въпреки това ти си бърз и жилав. Отдавна бях забелязала това. Подобни качества биха могли да се окажат по-важни в нашата игра от грубата сила.

— Все още не разбирам какво имаш предвид — объркано изрече той.

— Идеята беше на Кенит. Аз му казах, че съм ти длъжница заради услугата, която ти ми направи. Той ме посъветва да ти се

отплатя, като те науча на нещо, което аз познавам добре. Нещо от познанията ми за реалния живот, както се изрази той. Предложението му ми се стори отлично. Свали си ризата.

Уинтроу бавно се подчини, отказващ да се замисля над движенията си и намерението, с което жената е дошла.

Ета се усмихна мрачно:

— Тялото ти е съвсем нежно и гладко, като на момиче. Върху гърдите ти няма нито един косъм. Искан ми се да виждах повече мускули, но с времето и това ще стане.

Тя отново се приближи до масата и отмести ключалката на плоската кутия, която бе донесла със себе си.

— За някои неща е най-добре да бъдат преподавани на четири очи — повтори тя. — В това число влизат уменията, които всеки мъж трябва да притежава. Ако не работехме в уединение, моряците биха започнали да ти се подиграват. По този начин ще можеш да се преструваш, че си притежавал тези умения от по-рано.

Жената се обърна към него, стиснала по един кинжал във всяка ръка.

— Тези оръжия са за теб. Кенит ми разреши да ти ги подаря. За начало винаги носи единия, когато слиза на брега. По-късно ще започнеш да ходиш въоръжен през цялото време и да спиш с оръжие под възглавницата. Но за начало ще трябва да се научиш да боравиш с него.

Неочаквано тя хвърли едното оръжие към него. По-скоро подхвърли, защото дръжката бе насочена към него. Уинтроу успя да го улови, но не по желания начин: острието разрани палеца му.

Ета се изсмя в отговор на възкливането му.

— Аз първа пролях кръвта ти! — заяви тя. В очите ѝ беше изникнало заплашително пламъче. — Хвани ножа правилно и заеми позиция. Ще те науча да се биеш.

— Аз не искам да се бия — възрази Уинтроу и се отдръпна. — Не бих искал да те нараня.

Жената се усмихна весело:

— Сигурна съм, че не би успял. Не се тревожи за това. — Тя бе присвила крака, стиснала кинжала си в готовност. С едно умело движение, почти непроследимо за погледа, оръжието се озова в другата ѝ ръка и се върна обратно. В следващия момент Ета вече

връхлиташе, готова за удар. — Просто се съсредоточи върху защитата си. Първият урок винаги учи как да останеш невредим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

ОТПЛАВАНЕТО НА ПАРАГОН

— Иска ми се да имаме време за повече изпитания.

Янтар уморено погледна приятелката си:

— Нямаме нито време, нито пари, Алтея. След всеки един пробен курс неколцина моряци дезертираха. След още няколко изпитания бихме останали без екипаж. — Тя замълча, наклонила глава в размисъл. — За пети път ли водим този разговор, или за шести?

— За двадесет и седми, по моето отброяване — намеси се Брашън, вклинявайки се не само в разговора им, а и между двете. Те бяха застанали на кърмата, загледани във водите на залива. — По-добре свиквай, Янтар. Моряците водят едни и същи разговори: за лошата храна, за глупостта на капитана и за несправедливостта на неговия заместник.

— Пропусна лошото време и ниското качество на кораба — вметна Алтея. А Янтар сви рамене:

— Тепърва ми предстои да привиквам към много неща. Минаха години от последното ми подобно пътуване. В младостта си бях лош моряк. Надявам се, че престоят на борда в пристанището е привикнал стомаха ми към поклащането на палубата.

Алтея и Брашън се усмихнаха.

— Повярвай, не е — заяви капитанът. — През първите няколко дни след отплаването ще се постарая да не те товаря. Но ако възникне нужда от услугите ти, ще очаквам от теб да си изпълниш задълженията, пък било то и пълзешком.

— Благодаря ти за утехата.

Тримата замълчаха. Техният непринуден тон не съответстваше на същинското им настроение — всички те изпитваха притеснения за предстоящото отплаване. Корабът бе натоварен, по-голямата част от екипажа се намираше на борда. В добавка към припасите си Парагон носеше и един допълнителен товар: в трюма бяха скрити седмина роби, възнамеряващи да започнат нов живот. Тяхното присъствие бе неизвестно на екипажа.

Алтея се стараеше да не мисли за бегълците. Тези хора рискуваха не само себе си. Ако бъдеха разкрити преди отплаването, кой би могъл да предвиди следващия развой на събитията? Освен това не се знаеше начинът, по който екипажът щеше да реагира на появата им. Тя се надяваше, че моряците ще приветстват появата на допълнителни мишци. Най-вероятно щяха да възникнат известни неразбирателства, касаещи местата за спане, но пък такива сборичквания възникваха на всеки кораб. Тя си пое дъх и си каза, че всичко ще бъде наред.

Нежеланието ѝ да мисли за робите си имаше и друга причина — за нея самата, застанала на чист въздух, чакането беше мъчително. Как ли се чувстваха седмината, укрити дълбоко в трюма?

Парагон щеше да отплава призори. На Алтея се искаше да тръгнат още сега, но те изчакваха разсъмването, защото заминаването нощем се смяташе за лоша поличба. В това отношение си струваше да дочакат утрото. Пък и то щеше да донесе със себе си поривист вятър.

— Как е той? — тихо попита Брашън, без да отмества глава.

— Напрегнат. Развълнуван. Нетърпелив, а в същото време изплашен до смърт. Слепотата му...

— Да, зная. — Той я прекъсна бързо. — Но той я е понасял с години. Успял е да се върне сам, сляп и преобърнат. Сега не е моментът за рисковани експерименти по скулптиране. Той ще трябва да ни се довери, Янтар. С оглед на усилията, които Парагон положи, за да се оттласне от дъното, не бих искал да рискувам с подобно обезсърчаване. Защото ако твоят опит се окаже неуспешен... — Той поклати глава — Мисля, че е по-добре за нас той да отплава в сегашното си състояние. Става дума за недъг, с който е свикнал. Той ще се справи по-добре със слепота, която е приел, отколкото с подобно разочарование.

— Той не я е приел... — настойчиво поде Янтар.

— Четиридесет и две — намеси се Алтея. Тя въздъхна и се усмихна горчиво. — Този разговор сме подхващали поне четиридесет и два пъти.

Приятелката ѝ кимна и смени темата на разговора:

— Тогава да говорим за Лавой.

Брашън простена, а след това се засмя.

— Последната нощ му позволих да гуляе в града. Готов съм да се обзаложа, че той ще се върне навреме. Несъмнено ще страда от

махмурлук и ще си го изкара на моряците. Той няма да ги оставя да си поемат дъх, а те ще го ненавиждат. Това също е по традиция. Лавой е най-добрият човек, когото бихме могли да намерим за тази длъжност.

Алтея стисна зъби. Безчет пъти двамата с Брашън бяха спорили по този въпрос. А и подновяването на този им спор щеше да я накара да признае, че помощник-капитанът не се е оказал чак толкова лош: Лавой имаше и своята честна страна. Тя бе непостоянна, но проявите ѝ винаги бяха справедливи. Понякога той се проявяваше като тиранин: и Алтея, и Брашън знаеха това. Стига да не отидеше прекалено далеч, един тиранин бе точно онова, от което екипаж като техния се нуждаеше.

Пробните курсове бяха изложили всички слабости на моряците им. Алтея вече знаеше кои от тях се бавят заради нежелание и кои — заради незнание. Някои бяха лениви, други бяха глупави, трети бяха постъпили на работа с лукавото намерение да работят колкото се може по-малко. Баща ѝ не би наел и едничък човек от тази сбирщина.

Тя бе споделила тези си разсъждения с Брашън, а той ѝ бе отвърнал, че тя е свободна да замени всеки от тях: достатъчно беше да намери по-добри хора и да ги убеди да постъпят срещу същото заплащане.

Това бе сложило край на този им разговор.

— Искат ми се вече да бяхме вдигнали котва — промърмори Брашън.

— На мен също — призна Алтея. Но това беше само отчасти истина. Пробните излизания в морето бяха разкрили не само слабостите на екипажа: те бяха донесли знанието, че Парагон е далеч по-уязвим от очакваното. Да, той беше умело стегнат кораб. Когато Брашън най-сетне намери подходящото разположение на баласта, съдът започна да измества водата добре, но пак не плаваше като жив кораб. Това тя бе готова да приеме, стига Парагон да не пречеше на работата на моряците. Но не това я тормозеше.

Най-трудно за нея беше да наблюдава начина, по който корабът се измъчваше. Всеки път, когато Брашън наредеше промяна на курса, Парагон трепваше. Ръцете му неволно напускаха скръстваването си и треперещи се протягаха напред. Корабът се усещаше почти веднага, стискаше зъби и отново скръстваше ръце. Но тогава прикритият страх намираше невидим израз в излъчване, което моряците усещаха. Те

започваха да се споглеждат и да се оглеждат, дирещи източника на обзелото ги смущение. Още не осъзнаваха, че усещат страха на самия кораб. Това им незнание допълнително затрудняваше положението, но узнаването им би влошило ситуацията още повече. Въпреки това Алтея не възнамеряваше вечно да укрива това от тях. В подходящия момент тя щеше да им каже.

Търговецът Рестарт бе поправил каретата си. Тапицерията в купето беше сменена. Вратите се отваряха и затваряха с очакваната плавност, ресорите не стенеха при най-малкото раздвижване, а когато конете потеглиха, преходът към движение се оказа изненадващо плавен.

Във вътрешността не бяха останали никакви следи от свинска кръв. А при навлизането в града изникна вятър. И въпреки това Малта бе все така сигурна, че надушва миризмата на мъртво прасе.

Тя попи лицето си с парфюмираната кърпичка.

— Добре ли си, мила? — за десети път я попита майка ѝ.

— Нищо ми няма. Просто не спях добре. — Девойката се обърна към прозореца и зачака следващата реплика на Кефрия.

— Това е нормално. Днес корабът ни отплава, а до бала остават само осем дена.

— Напълно нормално! — побърза да се съгласи Давад Рестарт, усмихващ се към всички им. — Ще видиш, мила, това отплаване е моментът, в който нещата отново ще потръгнат за всички ни.

— Сигурна съм, че ще бъде така — съгласи се Роника. Но на Малта се стори, че баба ѝ по-скоро отправя молитва.

— И ето че пристигнахме! — възторжено изцвили Давад, в случай че останалите бяха пропуснали да забележат този факт. Каретата плавно спря. — Не, остани, остани — добави той, когато Кефрия посегна да отвори. — Това е работа на кочияша.

Робът действително скочи да им отвори вратата и да им помогне да слязат. Роника и Кефрия му благодариха, което породил у него смутен вид. Той дори хвърли бърз поглед към Давад, сякаш очакваше да бъде смъртен. Нищо такова не последва, защото Търговецът бе зает да приглажда дрехите си.

Малта леко се навъси. Или Давад се бе замогнал в последно време, или бе решил, че няма основания да пести парите си. Поправената карета, обученият кочияш, новите дрехи... Беше очевидно, че той се подготвя за нещо. Тя реши да го наблюдава по-внимателно. В обществото Давад се оправяше плачевно, ала за сметка на това той притежаваше завиден нюх към трупането на печалби. Може би начинанието, с което се занимаваше той, можеше да донесе някакво предимство и на нейното семейство.

Роника се остави да бъде поведена под ръка от Търговеца. Всички жени от семейството, включително баба й, бяха облекли най-хубавите си дрехи.

— На този ден не можем да си позволим да изглеждаме бедни — с настойчив глас бе настояла Роника Вестрит.

В жертва на подobaващия им вид се оказа принесена не една стара рокля. Всички тези одежди бяха изпрани, изгладени и нарязани, за да се преродят в нови форми изпод умелите ножици на Рейч. На бившата робиня трябваше да се признае, че тя умееше да разкроява: създадените от нея тоалети почти по нищо не отстъпваха на настоящата мода, която можеше да се види из улиците на града. Единствено слънчобраните, които трите жени носеха, бяха извън тон — миналогодишни.

Малкият Силдин също бе издокаран: в сини панталони и бяла риза. Той не изглеждаше особено доволен, защото непрекъснато посягаше да намества яката си.

— Един възпитан млад Търговец не рови из яката си — каза Малта, намръщена насреща му.

Брат й отпусна ръка, но го стори навъсено.

— Ако се задуша, няма да доживея да стана възпитан млад Търговец — тросна се момчето.

— Свиквай — посъветва го сестра му и го хвана за ръка.

Денят беше топъл, вятърът донасяше със себе си приятна свежест, а пристанището бе обгърнато с обичайното си оживление. Малта и Силдин крачеха последни, подир майка си, която на свой ред вървеше след възрастната жена. Моряците се обръщаха след тях: нещо, което девойката не можеше да оцени видимо, но пак я изпълваше със задоволство. Някои от мъжете дори споделяха възхищението си с другарите, макар и по непристоен начин.

Рядко, в моменти като този, ѝ се приискваше да се беше родила в семейство от имигрантите от Трите кораба. Тогава тя щеше да притежава свободата да флиртува открито, да отвърща на отправените към нея подмятания и да избере за свой любим някой весел млад моряк, без никой да я съди. В последно време ѝ се налагаше да живее бедно като рибарско момиче, тогава защо не ѝ се полагаше съответстващата непринуденост?

Близо до западната стена баба им забави ход. Докато минаваше край закотвените живи кораби, тя не пропускаше да ги поздрави. И всеки от тях се отзоваваше, като прибавяше към своя отговор и пожелание за успешното пътуване на Парагон. Имаше и кораби, изричащи думите си като формалност, но други се изразяваха с неподправена топлина. А Роника Вестрит благодареше на всички им, без изключение.

Вълнението, съпроводило достигането на Парагон, изненада Малта. Това беше слепият кораб, безумният кораб, когото тя и близките ѝ се бяха жертвали да възстановят. Той леко се поклащаше във водата. Металните му елементи блестяха, дървените лъщяха. Той изглеждаше като съвсем нов. Фигурата му държеше главата си високо, скръстила ръце пред мускулестата гръд. Липсващите очи загрозяваха лицето му, но челюстта под тях бе масивна и сключена решително. Този кораб нямаше нищо общо с отломката, която тя беше виждала на плажа под скалите.

Силдин стисна ръката ѝ по-силно.

Баба им спря и се обърна към фигурата.

— Приветствам те, Парагон! — високо каза тя. — Прекрасен ден за отплаване.

— Поздрави и на вас, госпожо Вестрит. — И корабът неочаквано се усмихна. — Аз съм сляп, а не глух. Не е нужно да крещите.

— Парагон! — смърри го Брашън. Той бе изникнал на предната палуба, а Алтея, слязла на брега, се приближаваше към тях.

— Всичко е наред, капитан Трел. Корабът е прав — отвърна Роника Вестрит, без да се наскърбява. — А денят наистина е прекрасен за едно ново пътуване.

В последвалата размяна на любезности между Брашън, кораба и баба ѝ Малта не се вслушваше. Тя се радваше, че корабът не е започнал да ридае или да беснее. Тя се бе опасявала, че той ще

посрами отплаването си по подобен начин, с крясъци — както онзи път, когато беше слязла до плажа, за да види как напредва ремонтът. Тогавашната му ярост я бе накарала да изостави намерението си и бързо да поеме обратно към дома.

Далеч по-голям интерес за нея представляваше присъствието на леля ѝ Алтея и Брашън Трел. Малта все още подозираше, че между двамата има нещо, ала днес не долавяше никакви признаци. Днес Брашън наистина изглеждаше и се държеше като капитан Трел. Той носеше чисти и спретнати дрехи — бяла риза, тъмносини панталони и тъмносиня куртка — които му придаваха достолепен вид. Интересно дали той знаеше, че тези дрехи бяха принадлежали на Ефрън Вестрит и бяха преправени специално за пътуването? И ако знаеше, дали се чувстваше странно да носи дрехите на някогашния си капитан?

Алтея беше облечена изненадващо сдържано. Тя носеше бяла блуза и цепната пола с жилетка в същия цвят и освен това носеше обувки. Но Малта пак бе готова да се обзаложи, че леля ѝ се е преоблякла специално за изпращането им. Макар Алтея да изпълняваше ролята на втори помощник, най-вероятно тя щеше да нахлузи удобните си дрехи в първия възможен момент. Да, леля ѝ определено беше странна.

Нейната приятелка Янтар изглежда бе решила да предостави на зяпачите храна за размисъл. Тя изникна с дрехите на обикновен моряк, но всички техни копчета бяха украсени на ръка. Тези одежди не ѝ отиваха; с тях личеше непретенциозната ѝ фигура с прекалено плоски гърди и тесни бедра. Над моряшката риза майсторката на бижута бе пристегнала жилетка, украсена с изобразяваща пеперуди бродерия. Тази жена имаше едничко привлекателно качество — това беше меденият цвят на кожата и косите ѝ. И очите ѝ имаха същия цвят. Тя бе сплела косата си, а получената плитка бе прикрепилa към главата. Тя наистина изглеждаше като чужденка. Дори обиците ѝ не бяха еднакви.

— Добре дошли на борда — приветстваше в този момент Брашън. Останалите бяха започнали да напредват по дъсчения мост. Самият капитан се беше преместил на брега, за да ги изпроводи, и в този момент дори протягаше ръка към Малта, за да ѝ помогне да се изкачи.

Неотдавна тя би отвърнала на жеста му с кокетство: Брашън бе красив, освен това притежаваше предизвикателно излъчване. Ала

страховете и сънищата ѝ бяха отстранили тази част от личността ѝ.

На борда на кораба ги поведе Алтея, за да им покаже отблизо извършените възстановителни работи. Повечето от нещата, за които говореше тя, бяха безинтересни за Малта, така че заинтригуваното изражение върху лицето на девойката представляваше преструвка. Край тях сновяха моряци, заети с последните приготовления — те бързо се отдръпваха от пътя на посетителите, но не се свеняха открито да се взират след тях. Главно след Малта. Интересно как леля ѝ щеше да понесе подобно обкръжение?

Хрумна ѝ, че Алтея най-вероятно изпитва удоволствие да се движи сред такава среда.

Самата Малта се чувстваше изолирана от всичко край себе си: тя продължаваше да следва близките си, но го правеше механично.

Брашън не се беше върнал на борда, а бе останал край подвижния мост: там бяха започнали да се събират онези, дошли да пожелаят успех на заминаващите. Беше приятно да се види, че градските Търговци са склонни да предоставят поне тази символична подкрепа. Повечето от дошлите принадлежаха към семейства, притежаващи живи кораби: това не беше особено изненадващо, защото подобни хора най-ясно можеха да разберат положението, в което бяха изпаднали Вестритови.

Някои от изпращачите носеха официалните си дрехи, други (капитани и моряци от останалите живи кораби) бяха дошли в работните си униформи. Във всеки случай бройката на дошлите определено бе значителна за подобно начинание — поне така реши Малта.

Неколцина от тях дори се спираха да разменят няколко думи с Давад. Пълничкият Търговец сметкаджийски се беше присламчил към Брашън, така че всички, желаещи да изразят подкрепата си, трябваше да се доближат и до него. Изглежда той бе успял частично да възстанови репутацията си сред Търговците чрез ролята си на посредник в продажбата на Парагон. Частично, защото отправените му поздравии бяха кратки и формални. Въпреки това Давад се усмихваше широко и при най-малкия повод (а на няколко пъти и без повод) започваше да изтъква собствените си заслуги за осъществяването на тази благородна експедиция.

Малта се стараеше да не се вслушва в думите му и да не поглежда към него. Този човек беше същинско влечуго.

— Няма ли да слезеш с нас, Малта? — усмихнато я попита леля й и посочи към трюма. Явно обхождането нямаше да се ограничи само с палубата. Но Малта нямаше намерение да разглежда смрадливи помещения.

— Предпочитам да остана тук — отвърна тя. — Денят е толкова хубав.

— Аз пък ще дойда — храбро заяви Силдин и освободи ръката си от нейната.

Алтея бе придобила притеснен вид. За момент тя погледна към околните моряци. Беше видно, че тя не би искала да оставя племенничката си сама сред подобна компания.

В следващия миг лицето й се успокои.

— Както желаете.

Малта погледна през рамо. Зад нея стоеше Янтар, облегната на парапета край фигурата. Чужденката и леля й си бяха разменили някакъв безмълвен знак, Алтея вече смяташе, че Малта е в безопасност. Интересно.

Също така беше интересно да се озове край тайнствена и скандална личност като майсторката на дървени накити.

— Дръж се прилично, Малта — предупреди Кефрия, но въпреки това се остави да бъде отведена.

Веднага щом близките й напуснаха палубата, Малта се обърна към Янтар, усмихна се учтиво и протегна ръка към жената.

— Желая ви благоприятно пътуване, госпожице Янтар.

Чужденката я погледна с известно веселие.

— Благодаря ви, госпожице Хейвън.

Тя придружи тези си думи с леко кимване, ала този жест съдържаеше уважението на поклон. Едновременно с това Янтар докосна ръката на девойката. Съвсем лек, допирът на пръстите, обвити в ръкавица, донесе слабо потръпване. Ама че странна жена. Сега тя дори се вглеждаше обратно в морето, може би в намек, че смята разговора между двете им за приключил? Малта възнамеряваше да го продължи.

— Спокойното време, с което започвате това пътуване, обещава успех.

— Така е — с учтив глас отвърна Янтар.

— И корабът ми изглежда в отлично състояние.

— Позволявам си да се съглася и с това.

— Екипажът ми се струва готов.

— Капитан Трел подготви моряците с цялото усърдие, което позволяваше ограниченото ни време.

— Действително изглежда, че всички аспекти на тази експедиция вещаят успех. — В този момент Малта се измори от играта. — Смятате ли, че имате шанс да успеете? — прямо попита тя. Тя трябваше да знае. Дали това пътуване бе обречено още от самото начало и щеше да се окаже единствено демонстративно, или наистина имаше шанс да спасят баща ѝ?

— Винаги има шанс да се случи нещо — отвърна Янтар. Гласът ѝ бе станал сериозен. Тя отново се обърна към Малта. Нейното състрадание бе осезаемо. — И когато някой предприеме действие в опит да накара нещо да се случи, вероятността на въпросното нещо се повишава. Много хора предприеха действия, за да спасят семейния си кораб и отвлечените ти близки, Малта.

Изричането на името ѝ беше призив, накара Малта да погледне в очите на другата. Това бяха странни очи, не просто заради цвета си, а заради необичайната изразителност, която те притежаваха. Загледана в тях, девойката пропусна да отбележи промяната в обръщението.

— Нашата единствена цел е да ги спасим. Не мога да ти обещавам, че ще успеем, но ще вложим всичките си старания в опита — продължи Янтар.

— Трудно ми е да реша дали от думите ви ми стана по-добре или по-зле.

— Опитвам се да ти кажа, че ти си сторила всичко, което е било по силите ти. Сега е време да бъдеш търпелива. Ти имаш диво, младо сърце, което в момента е като птица, която се удря в решетките на клетката си: това само би я наранило. Бъди търпелива. Изчаквай. Ще дойде и твоето време да полетиш. И когато това време настъпи, то трябва да те заvari силна и готова, а не окървавена и грохнала.

Стори ѝ се, че погледът на Янтар става още по-настойчив.

— Пази се от онези, които заплашват да присвоят крилете ти. Пази се от онези, които ще породят съмнения в собствената ти сила.

Твоята неудовлетвореност произтича от ориста ти, Малта. Един нищожен живот никога не би те удовлетворил.

Девојката скръсти ръце и неволно направи крачка назад.

— Звучите като гадателка — промълви тя. От пресъхналите ѝ устни изхвърча гръмък смях, целящ да заглуши смущението ѝ. — Дори успяхте да разтуптите сърцето ми!

И Малта се засмя отново, с което искаше да опрости неподходящото поведение на една чужденка.

— Понякога наистина е така — призна Янтар. Тя на свой ред се извърна от Малта, също придобила смутен вид. — Понякога наистина съм... Само че гадателката не е орисница: всеки сам създава съдбата си.

— Как така? — попита Малта. Струваше ѝ се, че тя е придобила надмощие в разговора. Ала когато Янтар отново я погледна в очите, чувството изчезна.

— Като заслужи бъдещето си, Малта Вестрит. — Майсторката на накити леко наклони глава. — Какво ти дължи утрешният ден?

— Как да ми дължи? Какво да ми дължи? — обърка се девојката.

— Утрешният ден ти дължи сбора от предшествалите го дни. Не повече. — Янтар отново се загледа в морето. — И не по-малко. Понякога на хората се иска разплатата да не беше толкова безкомпромисна.

Малта неочаквано почувства, че трябва да промени темата. Тя пристъпи до парапета и опря лакти, свеждайки глава към Парагон.

— Днес нашият кораб изглежда много красив — безстрашно го похвали тя. — Ти целият сияеш, Парагон! Сигурно много се вълнуваш от предстоящото заминаване.

Главата на фигурата рязко се извърна; празният поглед прикова Малта. Ужасяващ беше контрастът между останалата част от лицето и раната, зееща на мястото на очите: между челото и носа изникваше празнина, в която околният цвят на човешка плът се сблъскваше със сребристите трески на разрез.

Устата на Малта пресъхна, тя се вкопчи в парапета. Насреща ѝ Парагон се усмихваше широко. Налудно.

— За нея вече е прекалено късно — прошепна той, може би насочил мълвенето си към самата Малта, а може би към себе си. —

Прекалено късно... Над нея надвисват огромни криле. Тя трепери като мишчица под сянката на бухал. Само как блъска сърчицето ѝ, готово да се пръсне! Само как трепери тя! Но вече е прекалено късно. Тя вече я вижда. Тя познава и мен!

Фигурата отметна глава сред пристъп на гърлен смях.

— Аз бях крал! — продължи Парагон с глас, потръпващ от величие. — Владетел на трите царства. А вие ме превърнахте в жалка черупка. В играчка. В роб!

Наистина ли бе възможно гръм да пада от ясно небе? И можеше ли той да пада безшумно? Защото Малта не чу нищо. Тя почувства единствено шок, запратил я сред абсолютна празнота. Сетне сред този мрак изникна златен отблясък — неговата цялостна форма бе прекалено голяма, за да бъде обхваната от погледа ѝ. Огромни нокти я сграбчиха, обвиха се около кръста и гърдата ѝ, а натискът им отне дъха ѝ. Девојката започна да блъска по тях, да се опитва да отслаби захвата им: напразно, те бяха неподатливи като метал. Този обръч не ѝ позволяваше да диша. И освен това не ѝ позволяваше да полети към смъртта си.

Избери си смърт, прошепна драконът. Това е всичко, което ти остава, малка моя красавице: да избереш смъртта си.

Тя е моя! Пусни я!

Плячката принадлежи на оногова, който я сграбчи пръв!

Ти си мъртъв. Аз все още имам шанс да остана жива. И няма да допусна този шанс да ми бъде отнет!

Сияйно сребро се сблъска със златния отблясък. Това беше сблъсък на планини, които си оспорваха властта над нея. Ноктите усилиха захвата си.

Ще я убия, преди да успееш да я грабнеш.

Не ѝ оставаше дъх да изкрещи. От самата нея не оставаше нищо: двете създания бяха тъй огромни, че в техния свят нямаше място за нея. И съответно, тя просто щеше да угасне.

Нечий глас заговори вместо нея.

Малта е истинска. Малта съществува. Това е Малта.

Изреченото от гласа прибавяше към сърцевината ѝ, възвръщаше и отново покриваше оголеното. Някой я обгърна в защита от сблъсъка на сили, които се бореха да я разкъсат. Тя се напрегна в желанието си

да остане цялостна. Докато не се почувства достатъчно уверена да заговори сама.

— Аз съм Малта.

— Естествено, че си Малта.

Кефрия говореше с успокояващ глас, макар самата тя да се нуждаеше от успокояване. И с основание: тя бе заварила дъщеря си преbledняла като платно, с подбелени очи, лежаща в ръцете на чужденката.

Обратно на палубата беше ги привлякла настъпилата суматоха, съпроводена от поклащането на кораба. Горе те бяха заварили припадналата Малта, а също и причината за разклащанията: Парагон ридаеше, заровил обезобразения лик в шепите си.

— Съжалявам... — не спираше да повтаря той.

— Мълчи — раздразнено му каза Янтар. — Ти не си направил нищо. Просто мълчи.

Подир това майсторката на накити се обърна към Алтея:

— Помогни ми да я пренесем на брега.

Гласът на чужденката не търпеше възражения. Алтея се приведе и взе племенничката си. В следващия момент Брашън изникваше, за да поеме девойката. За момент Кефрия зърна обезобразените ръце на Янтар; в следващия миг жената вече си слагаше ръкавиците. Едновременно с това тя погледна Кефрия в очите, усетила погледа ѝ върху себе си. От насрещния взор Търговката я побиха тръпки.

— Какво е станало с дъщеря ми? — попита Кефрия въпреки това.

— Не зная. Най-добре върви с нея.

Първата реплика беше несъмнена лъжа, но второто изречение съдържаше истина. Кефрия забърза към сушата, а Янтар отново се обърна към фигурата и заговори стих, настойчив глас. Поклащането на кораба рязко престана, утихнаха и риданията на кораба.

Но тогава Силдин започна да плаче. Това момче се разплакваше и от най-малкото нещо. Не беше нормално за едно момче да бъде толкова чувствително. А и точно в този момент нервите на Кефрия нямаше да издържат проблеми и от двете ѝ деца.

— Тихо, Силдин. Ела с мен — остро каза тя. Макар и с продължаващи ридания, синът ѝ я последва.

На брега тя откри, че Брашън е постлал връхната си дреха на земята и е положил Малта върху ѝ. Роника прегърна Силдин и започна да го успокоява. Кефрия се отпусна край дъщеря си.

Случилото се току-що беше ужасно: моментът на проявата го превръщаше в зла поличба. И освен това беше толкова непристойно Малта да лежи просната по подобен начин пред хората...

Но в този момент дъщеря ѝ бе започнала да идва на себе си, мълвейки:

— Аз съм Малта. Аз съм Малта.

— Естествено, че си Малта — успокои я Кефрия. — Ти си Малта и си в безопасност.

Сякаш пробудена от тези думи, девойката рязко отвори очи. В първия миг тя се огледа замаяно, сетне сама осъзна положението си.

— Помогни ми да се изправя — примоли се тя към майка си.

— Не се напъгай веднага — посъветва я Брашън, но Малта не му обърна внимание: тя вече хващаше подадената майчина ръка и се изправяше. Девойката предпазливо докосна тила си, потръпна и се зае да разтрива очи.

— Какво стана? — попита Малта.

— Ти припадна — отвърна Янтар. Неусетно чужденката ги бе последвала до брега. Тя пристъпи към Малта и улови погледа ѝ. — Това е всичко. Подозирам, че отразеното слънце те е замаяло. Понякога това се случва, когато човек се взира в морето прекалено дълго.

— Припаднах — потвърди девойката. Тя нервно повдигна ръка към шията си и се засмя. — Ама че глупаво от моя страна!

И думите, и жестовете ѝ бяха мъчително пресилени: Кефрия не очакваше, че някой е останал заблуден от тях. Но ето че Давад Рестарт не пропусна да се намеси:

— Несъмнено това се дължи на вълнението. Всички знаем как Малта се притеснява за баща си. Няма съмнение, че нервите на бедното дете не са издържали на напрежението...

Малта го изгледа презрително.

— Да, няма съмнение — процеди тя.

Дори обичайно лишеният от чувствителност Давад усети остротата ѝ. Търговецът леко отстъпи назад и я погледна странно.

— Надявам се, че с този припадък не съм отложила отплаването — продължи Малта.

— Това не ни забави много. Но вече наистина е време да потегляме. — Брашън извърна лице към кораба, но не успя да издаде нареждането си, защото Търговецът Аши пристъпи към него:

— Нека хората ви си спестят труда. Ще пратя лодките от *Бродяга* да ви изтеглят.

— Оставете място за една лодка от *Обаятелни* — гръмко обяви Търговецът Ларфа. Още неколцина собственици на живи кораби предложиха услугите си.

Кефрия се затрудняваше да определи доколко това е закъсняла проява на същинска подкрепа и доколко се дължи на желанието им да изведат Парагон по-бързо от пристанището. Носеха се слухове, че някои от живите кораби намират присъствието му за смущаващо, макар че никой от тях не бе оспорил правото му да пусне котва на този пристан.

— Имате искрените ми благодарности, господа — сухо отвърна Брашън, с което даде основания на Кефрия да смята, че той се чуди същите неща като нея.

Те не се върнаха на кораба, а се сбогуваха на брега. По време на прощаването Роника даде по-голям израз на чувствата си, отколкото Кефрия очакваше. Отново и отново майка ѝ съветваше Алтея да се пази и да се върне невредима. Самата Алтея се навъси, когато Брашън обеща на възрастната жена, че ще пази дъщеря ѝ.

По време на своята прощална прегръдка със сестра си Кефрия откри, че копнее нещата между тях да се бяха развили по различен начин. Заради смесените си чувства тя едва успя да изрече пожеланията си.

Още по-смущаващо беше да види, че чужденката е обгърнала дланта на Малта с ръкавиците си.

— Грижи се добре за себе си — казваше Янтар с настоятелен поглед.

— Непременно — отвърна девойката.

От тези им реплики човек можеше да остане с впечатлението, че Малта е тази, на която предстои да се отправи на рисковано пътешествие.

Кефрия остана загледана в чужденката. Янтар се качи на борда и почти веднага изникна на носа, край фигурата. Тя се приведе и прошепна нещо на Парагон. Той отпусна лице и повдигна глава. Дълбоко вдишване изду гръдта му, подир което корабът скръсти ръце и издаде челюстта си в израз на решителност.

Въжетата бяха снети, последните пожелания бяха отправени. Екипажите на гребните лодки потопиха весла и започнаха да изтеглят Парагон в залива. Алтея и Брашън също се появиха на носа. На свой ред те се обърнаха към фигурата, макар Кефрия да не различи никаква ответна реакция.

Тя установи, че дъщеря ѝ е впила напрегнат поглед в кораба. Трудно можеше да се определи изражението ѝ: ужас или привързаност изразяваше то? Една друга неяснота накара Кефрия да се навъси: към фигурата ли се взираше Малта, или в Янтар?

Когато Малта трепна, Кефрия бързо погледна към кораба. Изтеглилите го лодки си прибираха въжетата и Брашън им махаше в израз на благодарност. А платната започваха да се издуват — изглеждаше, че те правят това сами, без съдействието на вкопчените сред такалата моряци.

Парагон разпери ръце, възнамеряващ да прегърне хоризонта. Някаква приумица на вятъра донесе до тях крясъка му.

— Аз политам отново!

В потвърждение на това му предизвикателство към света платната започнаха да го тласкат напред. От палубите му долетя далечно ликуване.

Кефрия осъзна, че е започнала да се насълзява.

— Нека Са бди над пътя ви... — прошепна Малта, задавена.

— Нека Са бди над пътя ви и ви доведе обратно у дома! — високо произнесе Кефрия.

Струваше ѝ се, че вятърът подема молитвените ѝ думи и ги понася подир кораба.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

БЛИЗО ДО БРЕГА

Броят на придружаващите ги кораби се беше увеличил: обстоятелство, за чието уреждане Серила определено би желала да узнае повече. Колко ли дълго е била планирана тази експедиция? Дали някой в Джамаилия знаеше за този огромен ескорт, който да придружи пристигането му в Бингтаун? Тя бе почти уверена, че сатрапът ще бъде жертван, за да могат калсидските кораби да придобият оправдание за нападението си над града.

Това си подозрение тя пазеше ревниво, като късче злато. Споделянето на подобна информация представляваше най-бързият път към доверието на Търговците.

Единствената си вяност Серила чувстваше към това удивително място, на чието изучаване тя бе посветила години. Тя можеше да усети близостта му: достатъчно беше да повдигне очи към хоризонта, за да различи слабото сияние на нощния пазар — шепа звезди, слезли от небето. Някъде около развиделяване те щяха да пристигнат.

Един от моряците се приближи до нея.

— Сатрап те вика. Искане излезе.

Той произнасяше отделните срички необичайно отрывисто — изговор, останал от майчиния му език.

— Той не бива да напуска каютата си, здравето му все още е прекалено нестабилно. Сега ще отиде при него.

Тя не би си направила труда да се отзовава, ако не се боеше, че калсидският капитан може да научи. А силата ѝ още не бе укрепнала достатъчно, за да се изправи срещу него.

След завръщането си при сатрапа тя на два пъти се бе сблъсквала с капитана — и двете срещи я бяха изпълвали с ужас. Тя още се срамуваше от себе си, особено от първата си проява: тя се натъкна на него при един завой в коридора и едва сдържа писъка си, а мъжът се изсмя открито.

Струваше ѝ се непонятно, че неин себеподобен я изпълва с такъв ужас. Понякога, в моментите, когато тя оставаше сама, Серила се

опитваше да събуди у себе си ярост или ненавист към него. Усилия, които до този момент се оказваха напразни — към капитана тя изпитваше единствено ужас, нищо друго.

Самата мисъл за него я накара да забърза крачка.

Без да обръща внимание на калсидеца, застанал на пост край вратата, тя влезе в салона. Нейните грижи бяха направили мястото неузнаваемо: нямаше и следа от предишната нечистотия. Атмосферата на задушлив дим бе изчезнала, заменена от морска свежест (дори и в момента прозорецът оставаше отворен).

Слугите бяха подредили масата за вечеря. Светлината на свещника падаше върху чиния нарязано месо, плодов пудинг и няколко филии безквасен хляб. Всичко това я очакваше в компанията на бутилка вино и бокал. Непретенциозна храна, приготвена според нейните изисквания.

Жената нямаше никакво намерение да рискува: болестта, връхлетяла свитата на сатрапа, не бе засегнала капитана и неговия екипаж. Тя отхвърляше вероятността от отрова, защото подобно убийство не би донесло полза никому. Не, по-скоро ставаше дума за развалена храна — най-вероятно вината се криеше сред някой от деликатесите, които сатрапът бе взел със себе си. Сигурно маринованите яйца и ядки, а може би свинското руло...

Един по-малък поднос съдържаше вечерята на сатрапа. Тя се състоеше от попара (обикновена, с гореща вода) и зеленчуково пюре (лук и ряпа). За десерт имаше вероятност велеславният да получи чашка разрежено вино. И може би малко месо, ако тя се проявеше като щедра.

Преди два дни тя бе престанала да му дава лекарства, предизвикващи повръщане — така сатрапът щеше да пристигне поукрепнал. Поне щеше да умре сравнително здрав.

Удовлетворена, тя се настани на масата и започна да насипва месо в чинията си. Откъм леглото сатрапът се размърда.

— Серила? — промълви той. — Тук ли си, Серила?

Той не можеше да я види, защото завесите на балдахина бяха спуснати. А дори простото надигане, за да ги отмести, би му коствало значимо усилие.

Жената се колебаеше да отговори, но в крайна сметка тя реши да прояви снизходителност.

— Тук съм, господарю. Приготвям ти вечеря.

— Хубаво... — изрече сатрапът и утихна.

Тя не бързаше да се храни: Косго вече си беше научил урока и проявяваше търпение. Той бе принуден да се осланя единствено на нея. Съветничката беше забранила на слугите да влизат в каютата, като единственото изключение представляваше денят за почистване, макар че дори и той протичаше под нейното наблюдение. Други посетители тя не допускаше в салона, изтъквайки деликатното здраве на сатрапа. Не беше трудно да подхрани страховете му от болестта до степен, която да го накара да одобри и подкрепи тази ѝ изолация. Та нали той сам бе видял как почти цялата му свита погива от болестта.

Многобройните починали бяха смущавали и самата Серила. Тя бе уверена, че нея болестта не я заплашва, но не се бе поколебала да внуши на сатрапа, че тайнственият мор продължава да вилнее на борда.

Да, лесно беше. Колкото повече тя ограничаваше храната му и го поеше с маков сироп, толкова по-послушен ставаше Косго. В това си състояние той автоматично приемаше нейните внушения за истина. В началото, когато той бе я призовал обратно при себе си, оставащите сановници и слуги бяха прекалено болни, за да го посещават, камо ли да се грижат за него. А подир оздравяването си те се натъкнаха на забрана да безпокоят своя господар. Така Серила получаваше целия салон за себе си — с изключение на леглото, заето от сатрапа. Но това беше незначителен компромис.

След като се нахрани и с наслада изпи чаша вино, тя пренесе подноса на сатрапа до леглото му и отметна завесата. Изникналото тяло я накара да се усъмни за момент: дали не беше отишла прекалено далеч в поддържането на слабостта му? Кожата на владетеля бе нездраво бледа, лицето му представляваше задушаван с кожа череп. Костеливите ръце, отпуснати върху кувертюрата, потрепваха в немощни спазми. Виж, за последното тя нямаше вина — годините на разнообразни наркотици отдавна бяха отнели стабилността на ръцете му. Но слабостта имаше приноса за превръщането им в чисти кокали. В крачката на паяк.

Жената внимателно приседна на ръба на кревата и придърпа масичката с подноса.

— Изглеждаш много по-добре — каза тя и усмихнато го погали по челото. — Какво ще кажеш за малко храна?

— Да, моля — отвърна Косго и ѝ се усмихна привързано. Той бе убеден, че Серила е единствената, която не го е изоставила; единствената, на която може да разчита.

Тя едва не потръпна заради противния дъх, който се носеше от устата му. Вчера сатрапът се бе оплакал, че някои от зъбите му се клатели. Може би без редовните повръщания той щеше да възвърне силите си. А може би не. Достатъчно беше да остане жив до достигането на сушата, докато тя получише възможност да се срещне с Търговците. Във въпросното време Косго не биваше да изглежда прекалено здрав, защото това би се оказало в противоречие с нейните думи. Поне ако той изтърсеше нещо необмислено, тя можеше да го отнесе към бълнуване.

Част от храната потече по брадичката му. Жената пхна ръка под тила му и му помогна да приседне.

— Нали е много вкусно? — говореше тя, докато напълваше поредната лъжица. — Утре ще пристигнем в Бингтаун. Не е ли прекрасно?

Роника Вестрит не помнеше кога за последно огромната камбана бе оповестявала спешно събрание, още по-малко толкова рано сутрин. Роника и останалите от семейството ѝ се бяха отправили пеш, но по пътя бяха настигнати от каретата на семейство Шайев, което обстоятелство ускори пристигането им.

Призованите се трупаха пред Търговската зала и оживено разговаряха помежду си. Кой беше ударил камбаната? И по каква причина? Някои от Търговците дори не бяха намерили време да се преоблекат, а просто се бяха наметнали с плащовете си. При други се виждаше, че изобщо не са си лягали — това личеше в зачервените им очи и във вечерните им дрехи.

Но всички тези хора се бяха отзовали веднага на настойчивия повик на камбаната. Много от тях бяха донесли оръжия. Децата се притискаха към родителите си, момченцата полагаха усилия да изглеждат храбри и да не допуснат сълзите на уплах.

Тази разнообразна тълпа определено изглеждаше не на място край украсената с цветно величие зала. Украсата за предстоящия бал придобиваше подигравателен вид в настоящата обстановка на тревога.

— Пак е избухнала Червената чума — заяви някой от края на тълпата. — Само това ще да е.

Роника чу как слухът се разпространява с плашеща бързина; само след мигове мълвенето на събраните започна да придобива нотки на паника. Край на това сложи Търговецът Ларфа, който изтича на стълбите пред залата и призова за тишина. Той беше собственик на живия кораб Обаятелни, човек, чиято сдържаност бе пословична. Но тази сутрин страните му бяха зачервени от вълнение, а косата му бе разрошена.

— Аз ударих камбаната! — оповести той. — Изслушайте ме, защото няма време да водим формално събрание. Вече съобщих на всички живи кораби в пристанището, за да могат те да ги пресрещнат... Заплашва ни нашествие! Калсидски бойни галери. Синът ми ги видял призори и дойде да ме събуди. Аз го изпратих при западната стена, за да предаде на живите кораби. Не знаей колко са галерите, но са поне десет. Става дума за нещо сериозно.

— Сигурен ли си?

— Колко са?

— Колко живи кораба поеха да ги пресрещнат? Те ще успеят ли да ги удържат?

Под този залп от въпроси Търговецът повдигна ръце, свити в пестници.

— Не знаей. Казах ви всичко, което ми е известно: към нашия залив наближават калсидски бойни кораби. Онези от вас, които имат кораби, да поемат срещу нашествениците. Останалите да приготвят оръжия и кофи и да се съберат в пристанището. Калсидците опожаряват — ако успеят да слязат на брега, те ще изпепелят целия град.

— Ами децата ни? — провикна се някаква жена от задната част на тълпата.

— Ако са достатъчно големи да носят кофи, вземете ги със себе си. Най-малките оставете при сакатите и немощните. Те ще трябва сами да се грижат за себе си.

Роника погледна към Силдин, застанал до нея. Той плачеше, очите му бяха ококорени от страх.

— Върви в залата, Силдин — каза му Кефрия с пресилено ведър глас. — Скоро ще дойдем да те вземем.

— Не искам! — кипна момчето. — Вече съм достатъчно голям да нося кофа.

То потисна поредния си хлип и решително скръсти ръце.

— Малта ще бъде с теб — отчаяно рече майка му. — Тъкмо ще се грижи за малките деца и възрастните.

— Предпочитам да нося кофа — заяви Малта, докато хващаше братчето си за ръка. За момент тя изглеждаше и звучеше досущ като Алтея. — Ние няма да се крием тук и да се чудим какво става. Ела, Силдин.

Търговецът Ларфа продължаваше да напътства тълпата.

— Порфро, върви да съобщиш на семействата от Трите кораба. Нека някой отнесе вестта до новодошлите.

— Много им е зор на тях! Сами да се оправят! — гневно изкрещя глас.

— По тяхна вина има калсидци в пристанището ни — добави друг.

— Сега не е моментът за това. Трябва да защитим града си! — възрази Ларфа. — Бингтаун е от значение, а не как сме пристигнали в него!

— За Бингтаун! — извика някой. Други се присъединиха към вика му.

Товарни коли и карети вече напускаха градината и се отправяха към вътрешността на града. Някой вече организираше конници, които да отнесат новината до жителите на околните ферми. Нямаше време за преобличане, за закуска. Пред очите на Роника някаква жена и дъщеря ѝ разкъсаха полите на роклите си и захвърлили обременяващия плат, последваха мъжете си.

Роника хвана дъщеря си за ръката, разчитайки, че децата ще ги последват сами.

— Има ли място за нас? — извика тя към една минаваща карета.

Кочияшът безмълвно спря. Вестритови се покатериха вътре, без да се смущават от ограниченото пространство. Трима младежи скочиха подире им. Един от тях носеше стар меч на пояса си. И тримата се

усмихваха нетърпеливо, очите им блестяха, а в движенията им се долавяше сила и бързина. Те не пропуснаха да се усмихнат и на Малта, която сведе поглед в отговор.

Каретата потегли с дръпване, което едва не събори Роника.

В един участък от пътя дърветата започнаха да растат по-нарядко; това ѝ предостави бърз поглед към пристанището — живите кораби бяха заели позиция пред него. На палубите им се трупаха моряци, които оживено разговаряха помежду си и сочеха към прииждащите съдове. Отвъд тях се приближаваше огромната мачта на кораб. Заобикаляха го други, по-дребни съдове: заради многобройните си весла тези галери приличаха на противни насекоми.

— Те плават под джамаилско знаме! — възкликна един от младежите в каретата им. Пристанището отново се скри зад дърветата.

— Това нищо не значи — изсумтя друг. — Страхливците просто искат да се приближат необезпокоявани. Няма друга причина толкова много кораби да навлизат в нашето пристанище.

Роника също смяташе така. Но тя не получи възможност да изрази съгласието си, защото забеляза, че Малта се усмихва горчиво.

— Добре ли си? — тихо я попита възрастната жена, като се приведе към нея. Заради пребледнялото лице на внучката си тя се опасяваше от нов припадък.

Момичето отвърна със смях, в който звучаха наченките на истерия.

— Всичко е толкова глупаво. Цяла седмица подготвям тоалета си, мисля си за Рейн и за бала. Миналата нощ не можах да мигна, защото не бях доволна от пантофките си. А сега излиза, че е възможно нищо от това да не се случи.

Малта повдигна глава. Тяхната карета бе част от огромна процесия коли, конници и пешаци, отправени към пристанището.

— Всичко в живота ми, за което бях уверена, че един ден ще настъпи, ми беше отнето в последния възможен миг — с тихо примирение изрече тя. — Няма да се учудя, ако и сега се случи така. Може би утре по същото време всички ние ще лежим мъртви, сред димящите останки от града си. Може би изобщо няма да доживея до бала — довърши тя със занесен поглед.

— Пепел ти на устата! Не говори такива неща! — ужасено възкликна Кефрия.

Дълго време Роника мълча. Накрая тя премести ръката си върху ръката на Малта, стиснала ръба на вратата.

— Но днес си още жива.

Това бяха голи думи, неспособни да донесат подкрепа. И самата Роника не знаеше защо ги бе изрекла.

— И аз също съм жива — додаде старицата и се загледа напред, в криволичещия път към града.

Рейн стоеше на кърмата на Кендри и гледаше дирята, която живият кораб оставяше след себе си в речната повърхност. Настъпването на утрото превръщаше млечистата вода в течно сребро и караше оросените листа на крайбрежната растителност да изглеждат покрити с капещи бисери. Течението и напорът на платната отнасяха кораба с удивителна бързина.

С една въздишка младият мъж опита да облекчи тежестта, притиснала сърцето му. Но усещането не си отиде.

Той сведе глава, пъкна ръце под воала си и разтърка очи. Не можеше да си спомни кога за последно бе се напивал истински. Дали някога отново щеше да познае спокойния сън?

— Ти изглеждаш така, както аз се чувствам — тихо изрече глас. Рейн сепнато се извърна. В утринния сумрак и заради унеса си той не бе усетил приближаването на другия.

Граг Тенира нави малък пергамент и го прибра в ръкава на ризата си.

— А не трябва — продължи той и леко се навъси. — Няма ли да придружаваш Малта Вестрит на летния бал? Какво за въздишане има в това?

— Няма — увери го Рейн и си наложи да се усмихне. — Просто се тревожа за баща ѝ и изчезналия им кораб. Това е единствена, ала тежка тревога. Надявах се, че балът поне малко ще я разведри. А сега...

— Ако това ще те утеши, Кендри ми предаде, че експедицията им вече е напуснала Бингтаун.

— Разбирам. Чувал съм да свързват името ти с Алтея Вестрит. Това послание от нея ли идва? — С покритата си глава Рейн кимна към свитъчето, което се подаваше от ръкава на Граг.

Другият въздъхна.

— Прощално писмо. Тя е много обнадеедена в успеха на експедицията, но не и за нашето общо бъдеще. Тонът на посланието ѝ е чисто приятелски.

— Понякога този тон изразява по-голяма хладина и от студения.

— Именно. — Тенира разтърка чело. — Вестритови са упорити хора. Жените им са независими до вредна за тях самите крайност. Тъй казваха всички за Роника Вестрит. А по трудния начин аз узнах, че то се отнася и за Алтея. — Той се усмихна горчиво. — Да се надяваме, че за следващото им поколение това не важи.

— В момента не бих могъл да кажа, че е така — недоволно призна Рейн. — Но мисля, че ако успея да я спечеля, битката ще си е струвала.

Граг само поклати глава и се извърна.

— И аз имах същото усещане за Алтея. И продължавам да го изпитвам. Но в същото време се съмнявам, че ще успея да проверя дали е така.

— Но въпреки това се връщаш в Бингтаун?

— Боя се, че аз ще пропусна тази спирка. Целия престой аз ще прекарам скрит в трюма и ще изникна едва подир отплаването.

— И тогава? — попита Рейн.

Граг се усмихна, но не каза нищо, а само поклати глава.

— Правилно, колкото по-малко са онези, които знаят, толкова по-добре — одобри Рейн и отново се загледа в реката.

— Искях лично да благодаря от името на цялото си семейство за подкрепата, която вие ни оказахте. Едно е да обявите, че ни подкрепяте, съвсем друго да проявите тази подкрепа на дело, като рискувате богатствата на рода си.

Рейн сви рамене:

— Настъпил е момент, в който Бингтаун и Дъждовните земи трябва да застанат редом, ако не искат да изгубят онова, което са.

Граг замислено се взираше в килватера.

— Смяташ ли, че достатъчно хора ще ни последват? Поколения наред ние сме били част от Джамаилия. Самият ни живот е уреден по подобие на тамошния. Не говоря само за езика и себеопределянето, а за самите ни обичаи: храните, носиите, даже и мечтите, към които се

стремим. Когато се отдръпнем и заявим, че ние сме Бингтаун, какво всъщност ще означават тези ни думи? Кои ще бъдем ние?

Рейн прикри раздразнението си и се постара да построи поддържан отговор.

— Ние ще бъдем онези, които си извоюват признание за негласните постижения на предишните няколко генерации. Ние сме народът от Прокълнатите брегове. Ние сме потомците на онези, дръзнали да се заселят тук. Те не са сторили това без саможертви, а тяхното бреме се е прехвърлило и върху нас. Това аз съм склонен да приема. Но аз отказвам да бъда приравняван към отказващите да проявят същото усилие. Отказвам да отстъпя мястото си на хора, които не се интересуват от цената, която аз и моите предтечи сме платили за него.

И той погледна към Граг, очаквайки да види съгласие. Вместо това другият изглеждаше притеснен. С тих глас, сякаш се срамуваше от изреченото, младият Тенира го попита:

— Никога ли не ти се е искало просто да оставиш всичко това зад себе си и да заминеш?

За момент Рейн остана загледан в него. Подир това той отбеляза с мрачна ирония:

— Изглежда си забравил с кого говориш.

Граг леко повдигна рамене.

— Чувал съм, че ти спокойно би могъл да се движиш сред хората, стига да поискаш. А що се отнася до мен... Трябва да призная, че когато прекарам известно време далеч от кораба си, започвам да се замислям именно за това. Какво е нещото, което ме задържа тук? Защо продължавам да стоя в Бингтаун, защо продължавам да се придържам към нормите, които биват налагани на един Търговски син? Има хора, които са постъпили точно така. Например Брашън Трел.

— Не мисля, че го познавам.

— Няма как да го познаваш, надали и някога ще се срещнете. Неговите близки го отстраниха от семейството заради неговото непокорство. Когато за първи път научих за това, едва ли не бях сигурен, че той ще умре без близките си. Но той е още жив. Той прави каквото си иска, живее където си иска, свободен е като птица. Свободен.

— А дали е щастлив?

— Той е с Алтея. — Тенира поклати глава. — По някаква причина Вестритови го избраха за капитан на Парагон. И му повериха Алтея.

— От онова, което съм чувал за Алтея, тя не се нуждае да бъде поверявана на чиито и да било грижи.

— Тя би изразила съгласие с тази ти мисъл. — Граг въздъхна. — Но не и аз. Аз мисля, че Трел я е лъгал преди, възможно е да се възползва от нея отново... Това не ми дава мира. Но какво правя аз? Втурвам ли се да я търся и да я доведа обратно? Изправям ли се с думите: *Аз ще дойда с теб, аз ще стана капитан на безумния ти кораб, стига да мога да съм с теб?* Не. Аз не го направих, а Трел го стори. Освен това между двамата ни с него има и друга разлика.

Рейн се почеса по тила. (Дали и там не се появяваше някакво образувание?)

— Според мен ти превръщаш добродетелта си в недостатък, Граг. Ти познаваш дълга си и не бягаш от него. Не е твоя вината, че Алтея не е способна да го разбере и оцени.

— Не, точно това е проблемът. — Тенира подръпна свитата бележка в ръкава си и отново я избута назад. — Тя го оценява. Тя ме похвали и ми пожела успех. Каза, че ми се възхищава. Но възхищението не може да замени любовта.

На това Рейн не можа да отговори.

Граг въздъхна:

— Няма смисъл да мисля повече за това. Ако ще има война със сатрапа, то тя ще настъпи скоро. По същия начин ще се решат нещата с Алтея. Или тя ще се върне при мен, или няма да го стори. Във всеки случай излиза, че аз не мога да сторя нищо в живота си. Аз съм като листо, понесено от течението. — Той поклати глава и се усмихна засрамено заради меланхоличното си звучене. — Отивам да поговоря с Кендри. Искаш ли и ти да дойдеш?

— Не.

Осъзнал остротата на отговора си, Рейн додаде:

— Има неща, над които бих искал да помисля.

Иззад воала си той наблюдаваше как Граг се отправя към носа. След няколко мига Рейн се обърна обратно назад. Макар и с ръкавици, той отказваше да докосва перилата на кораба. Дори и допирът на

стъпалата му бе достатъчен, за да донесе до него зова на кораба. И този зов не идваше от фигура, която бяха именували Кендри.

За пръв път той срещаше подобен проблем при пътуването си с жив кораб. Това беше прощалният подарък на драцената. Рейн не беше сигурен как (или какво) е сторила тя с него, ала резултатът го ужасяваше.

В пристъп на неразумност той бе нарушил договора с майка си и брат си и бе отишъл да я посети за последно. Подобна постъпка бе неправилна — също както бе неправилно да я изоставя, без да се сбогува и да я увери, че е сторил всичко по силите си. Затова той се промъкна при пашкула й.

Последният им разговор не протече според очакванията му. Рейн се надяваше, че тя най-сетне ще проумее положението му и ще го остави намира. Вместо това драцената се зарече, че ще погълне душата му. *Докато аз оставам затворена тук, Рейн Купрус, ти също ще останеш затворник.* Тъй беше го проклела тя. И беше се вплела сред ума му, като нишка сред мрамор, докато двамата не бяха се превърнали в едно неразделно цяло. Тази й постъпка донесе със себе си неизразим ужас.

Ти си мой.

И сякаш за да подчертае твърдението й, целият под на залата беше потръпнал. Трусовете бяха съвсем обичайна част от Прокълнатите брегове. Въпросният трус дори не беше силен — и въпреки това украсените с фрески стени бяха се разклатили като завеси. Рейн побягна с факлата си, преследван от смеха й. Зад себе си той дочу непогрешимия звук от сриване; оглушителен прилив на влажна земя последва кънтежа на падащи плочи. Дори и на открито, приведен с ръце на коленете си, младият мъж не можеше да успокои треперенето си.

Това струпване щеше да наложи разчистване с дни. В зависимост от степента му някои части от града трябваше да бъдат изоставени. При всички положения големината на щетите трябваше да бъде установена, преди да могат да пристъпят към нови проучвания. Точно тази работа той ненавиждаше.

Труди се, весело бе произнесъл гласът на драцената в ума му. Може и да успееш да укрепиш стените на този мъртъв град. Но стените на ума ти вече не ще удържат онези като мен.

В онзи момент тези й думи му се бяха сторили празна заплаха. Какво повече можеше да му стори тя от онова, което му беше причинила до този момент? Ала оттогава сънищата му се бяха изпълнили с дракони. Огромните създания ревяха и изпробваха силите си едни срещу други, препичаха се върху покривите, чифтосваха се върху кулите на екзотичен град. Рейн виждаше всичко това.

Тези образи не представляваха кошмар. Напротив, сънищата му се отличаваха със смайваща елегантност. В тях драконите съжителстваха със създания, които наподобяваха и все пак не бяха човеци. Въпросните същества бяха стройни, с лилави или медни очи, а оттенъците на кожата им не намираха съответствие в никой от чуждите народи, чиито представители Рейн бе срещал през живота си.

Съзнателният му живот — ето това беше проблемът. Спохождащите го съновидения бяха далеч по-ярки и истински от реалния му живот. Той съзираше градовете на Древните; доближаваше се изкусително близо до разбирането на тяхната история. Едва сега той разбираше особеностите на тяхната архитектура. Широките улици, широките и ниски стъпала, високите двери и обширните прозорци бяха изградени за удобство на съжителстващите в този град дракони.

Рейн копнееше да влезе в тези сгради, да се приближи до хората, които обхождаха пазарите или се отправяха по реката в пъстроцветните си лодки. Ала той не притежаваше власт над образите, които му биваха показвани.

В сънищата си той беше един от драконите. Тези създания се отнасяха към двуногите си съседи с привързано снизхождение, а не ги смятаха за равни. Двуногите живееха прекалено кратко, тревогите им бяха прекалено незначителни. По време на съня си Рейн споделяше това отношение. Той се потапяше в драконовата култура, в драконовия начин на разсъждение, просмукващ се и извън сънищата. Техните емоции бяха стократно по-силни от всичко, което Рейн някога бе усещал. Човешката страст, макар и пламенна, изглеждаше печално мимолетна, ако бъдеше поставена редом с отдадеността между дракон и драцена, оставащи верни един на друг до края на съществуването си.

Всички тези усещания променяха светогледа му. В обработваемите земи той виждаше просторен килим, покрил земята. Реките, възвишенията и пустините преставаха да бъдат бариери: само в отговор на приумица един дракон бе в състояние да обходи места, за

които един човек не би подозирал. Светът изглеждаше много по-обширен и същевременно много по-достижим.

Фактът, че тези съновидения представляваха проклятие, започваше да се проявява. Рейн се събуждаше неотпочинал, със същата умора, с която се беше оттеглил. И с неудовлетвореност. Веднъж осъзнал що за съществуване е възможно, неговият собствен живот му се струваше нищожен и достоен за презрение. Сънят не му носеше отдих: това бе накарало младежа да намрази непрекъснато подновяваща се нужда да спи. В същото време той копнееше за моментите на безсъзнание, защото те му позволяваха отново да се потопи в драконовия свят. Неговият истински свят се бе свел до наниз от досадни дни. Единствено мислите за Малта отчасти разкъсваха безразличието му. Ала дори и в тези моменти той се оказваше спохожден от проклятието, защото беше започнало да му се струва, че косите на любимата сияят като люспите на черна драцена.

Сред всички негови мисли и сънища, в почти недоловим, но постоянен глас, долиташе скръбта на затрупаното създание. *Те никога няма да се върнат. Никога. Мъртво е крилатото, яркоцветно, всеобразно величие. Мъртво е по твоя вина, Рейн Купрус. Заради страхливост и ленивост ти сложи край на съществуването им. Ти имаше способността да преродиш света им, а вместо това ти избра да му обърнеш гръб.*

Това му донасяше най-остро мъчение: нейното убеждение, че той е способен да я освободи и да върне драконите в света.

Стъпването на борда на Кендри бе изострило мъките му. Кендри беше жив кораб; със скелет, изработен от магическо дърво. Преди поколения предците на Рейн бяха разцепили един огромен дънер, за да го превърнат в купища дъски. Едно от парчетата бе запазено неразтрошено, за да оформи фигурата.

А мекото, полуразвито създание, намирало се в този пашкул, безцеремонно е било изблъскано на пода. Рейн изтръпваше всеки път, когато си представеше това. Дали съществото се бе мятало в предсмъртен гърч? Дали бе изразявало отчаянието си с безгласни викове? Или, както брат му и майка му настояваха, че са виждали, в действителност то е представлявало неподвижна купчина тъкан и нищо повече?

Ако в тази направа нямаше нищо срамно за семейството му, защо тайната ѝ биваше пазена тъй ревниво? Дори останалите Дъждовни Търговци не знаеха пълната тайна на материала, от който биваха изработвани живите кораби. Макар затрупаният град да принадлежеше на всички тях, Търговските семейства отдавна бяха го разделили на територии. Залата с Коронования петел (заедно с намиращите се вътре дънери) отдавна принадлежеше на рода Купрус. Иронично, тогавашните Търговци не бяха придавали особена стойност на масивните трупи. Техните уникални качества били разкрити съвсем случайно, поне така гласеше семейната история. С конкретните ѝ обстоятелства Рейн не беше запознат: никой от близките му не беше споделил с него. Може би и те самите не знаеха.

Кендри се отличавахе с открит характер, напълно съответстващ на фигурата на усмихнат и приветлив млад мъж. Надали можеше да се намери жив кораб, който да познава Реката по-добре от него. По-рано Рейн бе прекарвал не един увлекателен разговор с него. Ала драконовото проклятие бе сложило край на това.

Всеки път, когато Рейн се приближеше към носа, усмивката напускаше Кендри, той се умълчаваше, а на лицето му се появяваше... не враждебно, но неспокойно изражение. И с този си вид фигурата оставаше да се взира в пътника си, забравяйки разговорите си.

Това странно поведение не бе убягнало на екипажа. Никой от моряците не бе достатъчно дързък, за да го спомене открито, ала Рейн усещаше погледите им върху себе си. Той започна да избягва предната част на кораба.

И ако самият Кендри изпитваше известно смущение при вида на Рейн, то младият Търговски потомък чувстваше нещо много по-дълбоко и изострено. Защото той знаеше, че дълбоко в структурата на този съд, под оживеното лице на красивия младеж, се криеше духът на побеснял дракон. Всеки път, когато Рейн заспеше или дори задремеше, погребаният дух го очакваше, за да изрази ожесточената си скръб към всичко онова, което е изгубил. Драконът беснееше срещу орис, откъснала крилете му, за да ги замени с жалки подобия от платнище, а могъщите му лапи подменила с присмехулни сламчици без никакви нокти. Той, някога владял три кралства, сега бе ограничен до повърхността на водата — и то не като неин повелител, а в ролята на труп, връз който бяха наскочали бълхи, та да не се издавят. Нетърпимо.

Усмихнатата фигура не знаеше тези неща. Но Рейн знаеше. Също както знаеше, че духът, все още отекващ в корпуса на Кендри, жадува за мъст.

Той се опасяваше, че присъствието му на борда засилва тези отдавнашни спомени. Ако те успееш да си пробият път до повърхността, какво щеше да последва? Към кого щеше да бъде насочен най-първият, най-силният израз на ярост?

Какво щеше да последва, ако драконът узнаеше, че на борда се намира един потомък на онези, които бяха сложили край на неродения му живот?

Серила стоеше на палубата, редом със сатрапа, носен от двама набити калсидски моряци. Владетелят се беше излегнал върху импровизирана носилка, сглобена от платна и весла; хладният морски въздух бе зачервил страните му.

Жената се усмихна топло към него и рече:

— Позволи ми да говоря от твое име, велеславни. Ти трябва да щадиш силите си. Пък и в момента имаме насреща си прости моряци. Запази думите си за Търговския съвет.

Той, глупакът, кимна благодарно.

— Ти само им кажи — заръча Косго, — че искам да слеза на сушата колкото се може по-бързо. Искam топла стая с меко легло, прясна храна и...

— Спокойно. Не се напърай. Аз ще се погрижа за всичко. — Тя се приведе, намествайки одеялото му. — Няма да се бавя.

Последното беше истина: тя не възнамеряваше да губи нито миг. Намерението ѝ беше да убеди местните да отнесат само нея и сатрапа до пристанището. Нямахме смисъл да вземат със себе си други от свитата — техните разкази само щяха да объркат Търговците. Докато Серила възнамеряваше нейната собствена версия да бъде тази, която те ще чуят най-напред.

Жената се надигна и намести наметалото си. Облеклото си тя бе подбрала внимателно; дори бе отделила време и за прическата си. Тя искаше да изглежда властно и в същото време сдържано. В добавка към сдържаните си бижута Серила бе отрупала пръстите на краката си с някои от най-скъпите обици от съкровищата на сатрапа. Както и да се

развиеше съдбата ѝ впоследствие, съветничката не възнамеряваше да започва новия си живот сред бедност.

Без да обръща внимание на калсидския капитан, който се въсеше недалеч, тя се приближи до парапета и се постара да привлече погледите на моряците, намиращи се на отсрещния кораб. Резбованата фигура на носа му се взираше остро в нея. В следващия момент образът раздвижи ръце и предизвикателно ги скръсти пред гърдите си.

Серила трепна: насреща ѝ стоеше жив кораб. Истински жив кораб. През всичките си години в столицата тя никога не беше виждала подобен съд.

Моряците край нея започнаха да си разменят напрегнат шепот. Някои от тях побързаха да раздвижат пръсти в жестовите, предпазващи от магия. Този им суверен уплах я окуражи: тя не бе спирана от подобни страхове.

Тя отметна глава назад, пое си дъх и заговори с висок глас:

— Аз съм Серила, съветничка на велеславния сатрап Косго. Бингтаун и неговата история са областта на моите знания, по която причина нашият владетел ме избра да го придружавам. Пътуването го измъчи в болест, затова той ми възложи да ви предам неговите поздрави. Ще ми изпратите ли лодка?

— Разбира се! — веднага заяви едър мъж, облечен в жълта жилетка. Друг от намиращите се на отсрещния борд, брадат, поклати глава.

— Мълчи, Рестарт! Ти се намираш тук по милост. Съветничке, само за теб ли ще бъде тази лодка?

— Точно така. За да ви предам волята на сатрапа. — Тя повдигна ръце, разтвори наметалото си. — Аз съм жена, невъоръжена. Ще ме приемете ли на борда си, за да ме изслушате? Виждам, че е настъпило недоразумение.

Хората от другия кораб започнаха да обсъждат думите ѝ. Лицата им не издаваха нищо от насоката на разговора, но Серила се чувстваше уверена, че те ще я приемат. В най-лошия случай те щяха да я вземат за своя заложница: а дори и това беше за предпочитане пред този противен кораб. Затова тя продължаваше да стои спокойно, с постепенно разрошвани от вятъра коси, и да изчаква.

Брадатият се върна край парапета — очевидно той беше капитанът на живия кораб.

— Изпратете я. Не повече от двама гребци! — обърна се той към калсидския си колега.

Калсидецът спря погледа си върху нея за момент, преди да се обърне към сатрапа за потвърждение. Серила потръпна триумфално. Може би насилникът бе осъзнал, че тя е започнала да привлича сила към себе си?

Тя предпочете да сведе поглед. Въпреки това нейната омраза към него се бе изравнила със страха — за първи път. Някой ден ненавистта щеше да стане достатъчно силна, за да ѝ позволи да го убие.

Прекачването между двата кораба отне далеч по-малко време от предшестващите го преговори. Серила бе спусната в лодката с небрежност, която подходеше на товар, а не на посланичка. Самата лодка ѝ изглеждаше стряскащо малка и подвижна. Вълните весело си играеха с нея и не една от тях хвърли пяната си в лицата им.

Един моряк от другия съд се спусна по стълба, за да я пресрещне. Именно тук последва най-неприятната част от пътуването: необходимостта от изправяне в поклащащата се черупчица. Младият моряк я грабна от лодката и веднага я понесе обратно нагоре, без да ѝ предостави време да отдъхне.

Достигнал палубата, той ѝ позволи да стъпи. За момент Серила остана неподвижна, шуменето на кръвта ѝ почти заглуши сопнатото представяне на брадатия. Когато последва мълчание и всички се вторачиха в нея, жената бе връхлетяна от внезапен страх. Тя се намираше заобиколена от непознати мъже, и то на борда на жив кораб. Столицата, на чието влияние тя се осланияше, внезапно се оказа непоносимо далеч. Сега тя можеше да се ослания единствено на влиянието на собственото си красноречие.

Жената отново се представи и продължи:

— Сатрапът предприе това пътуване, за да изслуша вашите оплаквания и да ги разреши. — Тя започна да обхожда лицата им с поглед. Всички те я слушаха напрегнато. — По време на дългия път той и голяма част от свитата му се разболяха. Осъзнал влошаването си, велеславният пристъпи към вземането на мерки, които да гарантират, че мисията му ще бъде довършена, каквото и да се случи с него.

Тя пхна ръка под наметалото си, в джоба, който собственоръчно бе пришила снощи, и протегна свитъка към брадатия.

— С този документ той ме назначава за постоянен посланик във вашия град и ме упълномощава да вземам решения от негово име.

Някои от присъстващите я гледаха с недоверие. Серила реши да рискува всичко, отколкото да допусне да я вземат несериозно. Тя умоляващо се вгледа в брадация капитан и понижи глас, сякаш неволно се опасяваше, че от другите кораби биха могли да я чуят.

— Моля ви. Мисля, че животът на сатрапа е застрашен. Той също чувства това. Помислете, нима той би ми дал подобни пълномощия, ако бе уверен, че ще достигне брега жив? Ако е възможно, трябва да го изведем от калсидския кораб и да го отнесем в Бингтаун.

И тя плахо погледна назад, към калсидския съд.

— Не казвайте нищо повече — предупреди я капитанът. — Тези думи трябва да насочите не към нас, а към нашия Съвет. Веднага ще изпратим лодка за сатрапа. Смятате ли, че те ще му позволят да напусне кораба?

Жената сви рамене.

— Бих могла единствено да ви помоля да опитате.

Капитанът се намръщи:

— Трябва да ви предупредя, че мнозина в града ни биха сметнали тази мисия за опит да им замажете очите. В последно време на властта на сатрапа не се гледа с добро око, защото...

— Търговецо Каерн, не смуцавай нашата гостенка. С ваше позволение, уважаема съветничке, аз с готовност предлагам на нашия скъп владетел гостоприемството на рода Рестарт. В момента ние, Търговците, може да ви изглеждаме разединени, но аз ви уверявам, че нашето гостоприемство ще заслужи пословицността си. За начало нека се оттеглим от тази ветровита палуба. Капитанските помещения са далеч по-подходящи за една дама. Елате и не се притеснявайте, нашият капитан ще изпрати лодка за сатрапа. Вярвам, че междувременно вие не бихте отказали чаша горещ чай.

Отношението на пълничкия мъж я смяташе за безпомощна и доверчива — нещо, което в тези обстоятелства се доближаваше до успокояващо. Тя прие предложената ѝ ръка и се остави да бъде отведена.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА НА ПЪТ

— Ако тя още един път остави торбата си да се подава изпод леглото, просто ще я убия.

Алтея се претърколи отчасти, след което довърши движението си с помощта на лакти. Проклетата койка беше толкова тясна, че в нея човек не можеше да се преобърне по обичайния начин.

Приятелката ѝ стоеше в каютата, отпуснала ръце на хълбоците си, и сумтеше през стиснатите си зъби.

— Успокой се — каза ѝ Алтея. — Дишай дълбоко. Спомни си, че въпросът не е в самата торба, а в липсата на пространство. — Тя се усмихна широко. — След това я срийтай с все сила. Така ще се почувстваш по-добре.

За момент Янтар отдели поглед от прегрешилата торба — в този момент очите ѝ наистина изглеждаха кехлибарени. В следващия момент тя се вслуша в съвета, макар и само в последната му част. След ритника ѝ нищо не се подаваше под най-долната койка.

Подир това майсторката на накити (а също и корабен дърводелец) се намести в своето собствено легло — то заемаше средната позиция, под койката на Алтея.

— Задушавам се — процеди Янтар, след като шумоленето от опита ѝ за наместване заглъхна. — Виждала съм ковчези, които са по-широки от тези легла. Тук дори не мога да приседна.

— По време на буря ще се радваш, че са толкова тесни. Тогава ще можеш да се застопориш и да продължиш да спиш — посъветва Алтея.

— Дори и при това положение няма да се надявам на буря — промърмори другата.

Алтея надникна към долното легло.

— Ти не се шегуваш, нали? Наистина ненавиждаш пътуването по море?

Янтар не се извърна към нея, а остана загледана в стената.

— През целия си живот винаги съм имала места, където да се уединя. За мен уединението е ценно като сол.

— Брашън предложи да ти предоставя каютата си, когато не я използва.

— Преди това беше моята стая — каза Янтар. Противно на смисъла, в думите ѝ не се долавяше огорчение. — Сега помещението принадлежи на него, пълно е с неговите вещи. Това коренно променя нещата. Там аз се чувствам като гостенка. Не мога да се отпусна. Не мога да се отделя от света.

Алтея отново се отпусна върху леглото си.

— Би могла да си направиш платнена завеса, която да спускаш пред койката си. Това не е кой знае какво, но двете с Джек не бихме те безпокоили. Друг вариант е да се научиш да се катериш по въжетата. На върха на мачтата попадаш в един съвсем различен свят.

— Свят, който е изложен на всички погледи — саркастично отвърна Янтар. Но в гласа ѝ се долавяше известен интерес.

— Горے небето и океанът изглеждат тъй просторни, че дребният свят под теб престава да носи значение. Освен това покатерилите се високо почти не се забелязват от палубата. Направи опит при следващото си излизане.

— Най-вероятно.

Приятелката ѝ отново звучеше примирена.

Алтея реши, че е най-добре да я остави на спокойствие. Подобно поведение тя бе забелязвала и преди, сред новите моряци. Или Янтар щеше да привикне към живота на борда, или той щеше да я прекърши. Последното Алтея не можеше да си представи. Янтар имаше предимство пред повечето нови моряци: тя не бе дошла с намерението за нов, вълнуващ живот. За приключенците плаването се оказваше най-мъчително — някъде около петия ден те осъзнаваха, че еднотипната храна, липсата на усамотение и неспирната глъчка са правило, а не изключение в новия им живот. Тези бяха хората, които не само се прекършваха, а и често повличаха други със себе си.

Тя затвори очи и се опита да поспи. Много скоро щеше да настъпи нейната смяна, донасяща връщане към проблеми.

Времето беше ясно, Парагон плаваше с лекота. Настроението му не можеше да се определи като весело, но и не беше прекалено мрачно. За това тя благодареше на Са. Проблемите се отнасяха не до него, а до

екипажа. На практика това бяха точно тези проблеми, които проклетият Брашън бе предрекъл. Тази му правота не ѝ позволяваше да се обърне към него за съвет. По време на някогашния им разговор, предвещал подобни затруднения, Алтея бе реагирала наперено. В онзи момент тя бе смятала, че ще успее да се справи със задълженията си. А сега хората ѝ изглеждаха решени да ѝ докажат обратното.

Не всички от тях, в интерес на истината. Повечето щяха да проявят достатъчно покорство, ако не беше Хаф. Той не пропускаше да се възползва и от най-незначителната възможност да подкопае авторитета ѝ. В същото време той беше чаровен и умееше да печели хората на своя страна: винаги намираше време да се пошегува и незабавно се притичаше на помощ, ако някой от другарите му се натъкнеше на затруднение. Идеалният моряк.

Алтея бе стигнала до заключението, че именно тези му качества на роден водач са източник на част от неприязънта му към нея. Полът ѝ бе отговорен за останалата част: на нарежданията на Лавой или Брашън младежът се отзоваваше веднага. Това беше още една причина, поради която тя не можеше да се обърне към капитана — този проблем трябваше да разреши сама.

Ако той проявяваше неподчинението си открито, тя лесно би могла да вземе мерки. Но Хаф предпочиташе незабележими за останалите прояви, които я караха да изглежда некадърна пред екипажа. Никой от тези случаи не ѝ предоставяше възможност да се оплаче.

Нейният противник не беше глупав. Когато двамата работеха заедно, той умишлено сдържаше силата си и принуждаваше Алтея да полага крайни усилия. Един-единствен път тя кипна и го укори за постъпката му: Хаф я изгледа с наскърбеното смайване на невинен, а околните моряци започнаха да поглеждат към тях изненадано. Те нямаха основания да сметнат думите ѝ за истина, защото при съвместната работа с тях той не щадеше усилия. Затова те бяха решили, че с укора си тя се опитва да прикрие собствената си слабост.

Тя не притежаваше силата на мъжете край себе си: това Алтея не можеше да промени. Ала тя не сдържаше и частица от способностите си, а ги влагаше изцяло; затова се чувстваше унижена, когато останалите я смятаха за неспособна.

Към собствените си задължения Хаф пристъпваше с бързина и с отношение, превръщащо и най-леката задача в изковаването на подвиг. Това презрение към висшестоящите и слабостта към риск ѝ напомняше за един моряк, от когото тя някога се бе възхищавала. Нищо чудно, че баща ѝ беше прогонил Девън от екипажа си.

Друг от любимите номера на Хаф се съдържаше във влагането на почитителност, полагаща се не на висшестоящ, а на дама. Той никога не пропускаше да ѝ направи път или да я пропусне пред себе си, а когато ѝ подаваше някое въже или инструмент, жестът му изразяваше галантност. Останалите моряци винаги се подсмихваха при тези му прояви, а днес Лоп бе дръзнал да последва примера му, като ѝ бе кимнал почитително. В случая тя имаше късмет с разположението си и можа да отвърне с ритник в задника, запратил моряка пред нея. Другарите му бяха одобрили тази ѝ постъпка и Алтея щеше да излезе победителка от ситуацията, ако нечий глас не беше заявил:

— Няма да те огрее, Лоп. Тя харесва само Хаф!

С периферното си зрение тя бе забелязала как Хаф се ухилва широко и се оплезва на другарите си. В онзи момент Алтея предпочете да се престори, че не е видяла, защото не се сещаше за подходящ отговор. Струваше ѝ се, че с подминаването си е направила най-добрия избор, докато не беше зърнала изражението на намиращия се наблизо Клеф: върху лицето му ясно се четеше разочарование. Забелязвайки погледа ѝ, момчето се извърна, засрамено — от нейния срам.

Тази случка я беше убедила, че при следващия от номерата на Хаф тя ще реагира. Проблемът беше, че още не беше изяснила същината на въпросната реакция: позицията на втория помощник бе специфична — заемащият я не беше нито изцяло част от офицерите, нито изцяло обикновен моряк. Налагаше се особена дипломатичност.

— Какво възнамеряваш да правиш с Хаф? — тихо попита Янтар.

— Изтръпвам, когато се намесваш така в мислите ми — оплака се Алтея.

— Нали ти обяснявах и преди. Става дума за елементарен номер, чиито разновидности можеш да зърнеш на всеки панаир. Ти не спираше да се въртиш, като хапана от мравки. От мен се искаше единствено да открия най-вероятния източник на притеснение.

— Аха — със съмнение отвърна другата. — А в отговор на въпроса ти: бих искала да го изритам в топките.

— Възможно най-грешният подход. — В думите на Янтар се долавяше превъзходството на знаеца. — Всеки от екипажа, който ви види, би потръпнал в съчувствие към него. За тях тази ти постъпка би изглеждала курвенска: типично женско съсредоточаване върху най-уязвимото. А ти не можеш да си позволиш да бъдеш видяна в такава светлина. Нужна ти е позицията на помощник, който въздава заслужено наказание.

— И какво предлагаш? — предпазливо попита Алтея. Смущаваше я да слуша как Янтар досяга самата сърцевина на проблема.

— Докажи, че си по-добра от него, че заслужено носиш настоящите си отговорности. Точно там се коренят неприятностите. Хаф си мисли, че ако ти се оттеглиш, той веднага ще заеме мястото ти.

— Той наистина притежава нужните за това качества. Умел моряк, който се ползва с уважението и доверието на другарите си. Дори би могъл да стане заместник-капитан.

— Това е вторият възможен вариант: отдръпни се и му отстъпи.

— Нямам такова намерение. Тази длъжност е моя — изръмжа Алтея.

— Тогава я защитавай — посъветва приятелката ѝ. — Но тъй като ти се намираш по-високо, ще трябва да разчиташ изцяло на честни средства. Постъпката ти трябва да му напомни неговото собствено място, но да загатва, че прави това с оглед на последващото му израстване, а не като проява на дребнавост. Бъди нащрек за подходящия момент, а когато той се появи, възползвай се. Докажи на Хаф и останалите, че си по-добра и заслужено се намираш на това място. — И Янтар се намести в койката си.

Алтея лежеше неподвижна, наложила си да се впусне в неприятни мисли. Тя наистина ли беше по-добра от Хаф? Наистина ли заслужаваше да заема позицията на втори помощник? Тя затвори очи. В момента не можеше да даде отговор.

Под нея Янтар тихичко изруга, ритна стената и преобърна възглавницата си. Последвалото утихване трая само миг.

— Аз не притежавам твоя дар. Ще трябва сама да ми кажеш какво те притеснява — обади се Алтея.

— Ти не би разбрала — оплака се майсторката на бижута. — Никой не би разбрал.

— Нека да опитам.

Янтар въздъхна бавно.

— Чудя се защо ти не си млад роб с девет пръста. Чудя се как така Парагон е едновременно ужасено момче и злостен мъж. Чудя се дали е трябвало да се намирам на борда на този кораб, или е трябвало да остана в града и да бдя над Малта.

— Над Малта? — объркано повтори Алтея. — Тя пък какво общо има?

— Точно това е нещо — уморено изтъкна Янтар, — което много бих искала да узная.

— Нещо не е наред, капитане! В Заграба!

За първи път Кенит виждаше Ганкис толкова стреснат. Застанал на прага, възрастният пират мачкаше шапката си в ръка. Видът му бе достатъчен, за да предизвика лошото предчувствие на капитана.

Въпреки това Кенит не изрази неочаквано обзелата го тревога, а спокойно повдигна вежда с въпроса:

— Ганкис, много неща в Заграба съответстват на това описание — кое от тях те е вдъхновило да врѣхлетиш така?

— Бриг ме изпрати, сър. Рече да ви предам, че миришело лошо. То там винаги си смърди, но сега е особено неприятно. Мирише на мокра пепел и...

В този момент Кенит също почувства миризмата. В каютата тя се долавяше много по-слабо, но присъстваше. Това беше отдавна познатата му миризма на бедствие — каквато не бе подушвал от много време.

Странно как обонянието притежаваше най-голяма способност да придърпва нявгашните спомени. Тази миризма доведе след себе си образи на писъци и лееща се кръв, хлъзгава и мазна. И пламъци, плезещи се към небето. Нищо не можеше да опише миризмата на опожарени домове, примесена със смърт.

Ледена тръпка беше този спомен.

— Благодаря ти, Ганкис. Предай на Бриг, че сега ще се кача.

Морякът затвори вратата след себе си, все така с притеснен вид. Той имаше основания да се тревожи: за него и за останалите от екипажа Заграба играеше ролята на дом, в който те се завръщаха

между плаванията си. Ганкис много добре знаеше значението на долитащата миризма, ала не бе събрал сили да го изрече. Поселището бе нападнато, може би от търговци на роби.

Само по себе си това събитие не беше нещо необичайно за някое пиратско пристанище. Преди години, по време на управлението на някогашния сатрап, из тези води бяха кръстосвали кораби, заделени именно да опустошават разбойническите градове. Не една от старите пиратски крепости бе погинала заради тях. Ала Заграба бе преживяла тези времена, благодарение на укритото си разположение. А неумелото властване на Косго породя благоденствие и чувство на сигурност сред поселищата на пиратите. Кенит се бе опитал да ги предупреди, но, очаквано, никой в Заграба не се вслуша в думите му.

— Кръгът се затваря.

Той погледна към талисмана на китката си. Дървената проклетия се беше превърнала по-скоро в източник на досада, отколкото на късмет. Лицето говореше само в моментите, когато му се приискаше, а дори и тогава то изричаше единствено заплахи, предупреждения и мрачни пророчества. На Кенит му се искаше да не го бе поръчвал, но вече не можеше да се отърве от него: талисманът бе попил прекалено много от личността му, за да рискува попадането му в чужди ръце. А да разруши живия си образ капитанът също не желаше: той се опасяваше, че с подобно действие би призовал собствената си разруха. По тази причина той продължаваше да търпи присъствието на дървеното лице. Може би някой ден то отново щеше да му донесе полза.

— Казах, че кръгът се затваря. Не се ли досещаш за смисъла на думите ми? Или просто оглушаваш?

— Просто не ти обръщам внимание — любезно отвърна пиратът и се загледа през прозореца. Заграбският бряг се доближаваше. От водата стърчаха няколко мачти, а зад тях личаха руините на града. Обгърналата го джунгла също носеше следите на пожар. Кейовете бяха оцелели, макар и под формата на стоящи във водата платформи.

Гледката породя известно съжаление у Кенит. Той пристигаше тук с очакването, че ще може да продаде най-голямата си плячка до този момент. Но Фолдин никога нямаше да получи възможност да я пласира. В този момент той сигурно гниеше под формата на труп с

прерязано гърло, а съпругата и дъщерите му привикваха с новата си роля на робини. Ама че досадно стечение на обстоятелствата.

— Кръгът — невъзмутимо продължаваше личицето — е съставен от няколко елемента. Един пиратски капитан. Един пленен жив кораб. Един опожарен град. Едно пленено момче от семейството на живия кораб. Това бяха елементите на първия цикъл. И какво имаме тук? Един пиратски капитан. Един пленен жив кораб. Едно пленено момче от семейството на живия кораб. И един опожарен град.

— Аналогията ти не е точна, талисмане. Редът на елементите не съвпада. — Кенит се приближи до огледалото си, за да се увери, че е завил подобаващо крайчетата на мустаците си.

— И въпреки това намирам съвпадението за интересно. Какви други елементи бихме могли да прибавим? Да, какво ще кажеш за един окован баща?

Кенит изви китка, за да подложи дървеното лице на погледа си.

— А какво ще кажеш за една жена с отрязан език? Нея също мога да включа.

Личицето присви очи насреща му.

— Последователността е неизбежна, глупако. Кръгът се върти. Нима мислиш, че веднъж завъртял воденичния камък, той няма да те премаже? Тази твоя орис бе предрешена още преди години, още в мига, в който ти реши да последваш примера на Игрот. Ти ще бъдеш споходен от неговата смърт.

Замахът на Кенитовата ръка стовари талисмана върху масичката.

— Забранявам ти да изричаш това име! Разбра ли ме!?

Той отново погледна към талисмана: дървеният лик спокойно се усмихваше насреща му. По ръката на пирата се стичаше струйка кръв.

Кенит придърпа маншета си надолу; скривайки и раната, и талисмана.

На палубата миризмата наистина се усещаше много по-силно. Блатистите води на Заграба винаги бяха се отличаваели със специфично зловоние, ала сега към него се присъединяваше миризмата на пожар и смърт. Не беше чудно, че екипажът бе притихнал по подобен начин: Вивачия се движеше като призрачен кораб, тласкана от съвсем лек вятър. Никой не възклидаваше и не коментираше, дори шепнешком: мълчанието, налегнало кораба, бе породено от примирение. Дори

самата Вивачия мълчеше. Следващата ги *Мариета* беше притихнала по сходен начин.

Кенитовият поглед се спря върху Уинтроу, застанал край фигурата. Почти осезаемо бе унинието, поделено от момчето и кораба.

Ета също се намираше на носа, приведена напред, далеч над парапета. Нейното лице бе застинало в необичаен израз на смайване.

Опустошенията не бяха споходили целия град в еднаква степен. Един от складовете бе запазил три от стените си, сякаш обгърнал с шепи съдържащата се в него разруха. От изтънчения публичен дом на Бетел бе останала една стена. На места се виждаха хижи, които пламъците само бяха подушили: блатистата почва бе удържала част от пожара.

— Няма смисъл да спираме тук — обърна се Кенит към Бриг, който безмълвно се беше приближил към него. — Поемаме обратно. По пътя ще определим следващото си пристанище.

— Почакайте, капитане! Там има човек, вижте!

Ганкис беше този, който дръзна да възрази. В следващия миг жилавият старец вече се катереше по възетата, за да вижда по-ясно.

— Аз не виждам нищо — заяви Кенит. Но в следващия миг видя. На съвсем малки групички оцелелите изникваха от джунглата. Вратата на една от оцелелите къщи рязко се отвори. Обитателят ѝ изникна на прага, стиснал меч и с глава, превързана с мръсен кафеникав парцал.

Двата кораба спряха край скелета на главния кей. Към сушата се отправиха две лодки, по една от *Мариета* и Вивачия. Ета и юношата бяха настояли да придружат Кенит; в крайна сметка капитанът неохотно бе решил, че едно слизание на брега би се отразило добре на хората му. Самите те горяха от желание да сторят именно това, да се убедят от съвсем близо, че пристанището наистина е опустошено.

Кенит би се чувствал много по-добре обратно в открито море. Опожарените руини го смущаваха. Освен това не се знаеше как щяха да ги посрещнат оцелелите.

Оставащите жители на Заграба се бяха струпали далеч преди лодките да достигнат брега. Те стояха неподвижно — парцаливи привидения — и изчакваха. Кенит тълкуваше мълчанието им като заплаха. Заплашителен му се струваше и начинът, по който всеки чифт очи го следеше.

Най-сетне лодката му докосна с муцуна края на първата плитчина. Капитанът остана неподвижен, изчакващ моряците да скочат и да изтласкат лодката към брега. Междувременно той неспокойно стискаше патерицата си.

Тази ситуация никак не му харесваше. Брегът бе покрит с лъскава черна кал, със съвсем тънък пласт зеленикави водорасли. И патерицата, и протезата му щяха да потънат още със самото слизване от лодката: в подобно положение той нямаше как да изглежда властен. Още по-лошо: то го оставяше уязвим в случай на евентуална битка.

Затова той продължаваше да седи на носа на лодката, да оглежда тълпата и да изчаква някакъв знак, който да му покаже намеренията на посрещачите.

Тогава откъм лодката на *Мариета* долетя Соркоровият възклик.

— Алисъм! Ти си добре!

И едрият пират веднага скочи от лодката, прегازی плиткото и излезе на брега. Събраните се отдръпнаха встрани, за да не бъдат прегазени.

Неговият устрем спря пред една трепереща девойка: Соркор я грабна на ръце и я притисна към широката си гръд.

Кенит я разпозна едва след няколко мига: това парцаливо създание нямаше нищо общо с дъщерите, които Фолдин бе представил пред него и помощника му в ролята на потенциални съпруги. Той си спомни, че Соркор бе проявил явен интерес към момичетата, но не бе очаквал, че заместникът му е продължил ухажването си.

Помощник-капитанът продължаваше да притиска Алисъм Фолдин към себе си. Тя също бе обвила шията му с бледите си ръце, а главата си бе отпуснала край неговата. По лицето ѝ личаха сълзи, но Кенит беше по-склонен да ги припише на радост — иначе тя би се противила.

Той реши, че е безопасно да напусне лодката.

— Подай ми ръка — обърна се капитанът към Уинтроу. Момчето бе пребледняло. Дори едно кратко разсейване щеше да се отрази благоприятно на мислите му.

— Целият град е унищожен — без нужда изтъкна юношата, докато слизаше от лодката и протягаше ръка към пирата.

— Някои биха казали, че това е било в услуга на Заграба — отбеляза еднокракият. Той се изправи и хвърли отвратен поглед към

мръсната вода.

Най-напред той спусна дървения си крак отвъд борда. Както очакваше, протезата веднага затъна в податливата кал. Единствено рамото на момчето не му позволи да падне и въпреки това Кенит пак запази равновесие с мъка. Тогава Ета също му се притече на помощ, хващайки другата му ръка. С двама помощници беше по-лесно.

Когато достигнаха по-стабилна твърд, пиратът спря върху един камък, който предоставяше стабилна опора за дървения му крак. От това място той започна да оглежда града.

Личеше, че подпалвачите са се постарали да отправят недвусмислено послание. По степента, в която джунглата бе напреднала във възстановяването на обгорената растителност, той можа да прецени, че пожарът е вилнял преди седмици. През цялото това време никой не си беше правил труда да възстанови опожареното. И с право — след като търгуващите с роби откриеха някое поселище, те го посещаваха отново и отново, докато не се убедяха, че то е изоставено. Мъртва беше Заграба, едно от най-старите пиратски поселища.

Кенит поклати глава.

— Колко пъти им казвах, че трябва да издигнат две наблюдателни кули и бойни машини. Дори и едничка кула щеше да им позволи да забележат опасността достатъчно рано, за да се оттеглят. Но те отказаха да се вслушат, защото не искаха да плащат за подобна инвестиция.

В известен смисъл бедствието му носеше и удовлетворение, защото по неоспорим начин доказваше правотата му. Кенит действително бе предупреждавал за опасност като тази, която бе сполетяла пристанището. Тези му предупреждения винаги предизвикваха подигравки или обвинението, че той просто се опитва да се домогне до сила. И въпреки това неколцина от оцелелите го гледаха с обвинение. Един от тях пламна от гняв и посочи към Кенит:

— Ти си виновен! Заради тебе ни нападнаха калсидците!

— Аз? — изненада се Кенит. — Аз бях този, който ви предупреждаваше, че някой ден това ще се случи. Ако ме бяхте послушали, днес насреща ми щяха да стоят много повече оцелели. Кой знае, може би дори щяхте да сте надвили нападателите и да сте пленили корабите им! — Капитанът изсумтя презрително. — Аз имам

най-малко вина за случилото се тук. Ако ще вините някого, винете собственото си късогледо тъпоумие!

Това беше погрешният подход. Почти веднага той осъзна това. Но осъзнаването бе дошло подир изричането на думите, прекалено късно.

Тълпата се хвърли насреща му като лавина. И устремът ѝ съдържаше същия потенциал на разруха. Ета, проклетницата, пусна ръката му — нима се канеше да бяга? Не, тя сграбчваше дръжката на ножа си. Много щеше да му помогне тя срещу подобна тълпа, няма що. Но Кенит пак оценяваше жеста.

Той раздвижи рамене и избута Уинтроу встрани, за да си освободи място. Кенит също бе въоръжен и не възнамеряваше да продаде живота си евтино. С лека усмивка, стъпил здраво на земята, пиратският предводител зачака сблъсъка.

Кенит остана смаян, когато момчето също изтегли нож, и то много скъп нож, и пристъпи пред него. Ета изрази собствената си изненада с развеселено изсумтяване. Върху нейното лице бе изникнала ужасяваща усмивка — с увереност капитанът можеше да съотнесе гримасата към най-страховитите неща, които бе виждал. От собствен опит той добре знаеше, че Ета обожава да сече мъже.

Поне този път тя беше на негова страна.

Зад него долиташе плясък на ботуши — хората от лодката му тичаха да го подкрепят. Те бяха само четирима.

Като насън умът му установи, че Вивачия е започнала да крещи. Тя също виждаше случващото се на брега, но нищо не можеше да стори. Докато спуснатата от нея лодка достигнеше сушата, всичко щеше да е свършило. Затова Кенит оставаше съсредоточен изцяло върху отправилата се насреща му тълпа.

Оцелелите го достигнаха и заплашително се разляха около него. Хората на Кенит оформиха кръг. Напрежението ставаше непоносимо.

Тъй като имаха насреща си решителни и въоръжени съперници, онези от тълпата не бързаха да се впускат в атака — никой от тях не искаше да поеме първия риск. Техният негласен водач, разгневеният мъж, креснал срещу Кенит, пристъпи напред. Капитанът се сети, че този човек му е познат: той се казваше Бодж и бе държал една от кръчмите в града.

Бодж стискаше сопа, с която заплашително потропваше по крака си. Въпреки това той спря извън обсега на момчето. Изглеждаше, че в тази ситуация той не е особено радостен да се озове в ролята на предводител.

Един бърз поглед встрани показва на Кенит, че Соркор и останалите моряци от лодката на *Мариета* са започнали да обграждат тълпата. Алисъм беше изчезнала, незнайно къде.

Достатъчно беше капитанът и неговият помощник да се спогледат за миг, за да се разберат: Соркор не се нуждаеше от друг знак. Той щеше да се намеси едва в краен случай; тогава би си проправил път до своя командир колкото се може по-бързо.

Бодж погледна към следовниците си и със студено задоволство се усмихна към онези, които бяха заобиколили пирата. Отново възвърнал увереност, той се обърна към Кенит. Уинтроу продължаваше да стои между двамата.

— Вината е твоя, жалък негоднико. Ти вдигаше врява и освобождаваше роби. Ти трябваше да се изперчиш, не ти беше достатъчно да преживяваш. Не, ти трябваше да започнеш да дрънкаш за крале. Докато нападахме по някой и друг кораб, онова короновано пеленаче в столицата не се интересуваше от нас. Не и преди да се появиш ти. Сатрапът не се интересуваше от нас, докато ти не започна да мътиш водата и да засягаш печалбите му. Виж какво стана с нас. Не ни е останало нищо. Ще трябва да потърсим друго място, където да започнем от самото начало. А има голяма вероятност никога да не открием друго скривалище като Заграба! Тук ние бяхме в безопасност, а ти сложи край на всичко това. Подпалвачите, които ни нападнаха, търсеха теб!

Той стовари сопата върху дланта си.

— Ти ни дължиш обезщетение, тъй аз виждам нещата. Ние ще вземем каквото си донесъл, за да си намерим ново скривалище. Ти ще избереш как ще го получим. Ако не искаш с добро...

Бодж разсече въздуха с оръжието си. Кенит не трепна.

Още хора изникваха от гората. Видно беше, че оцелелите са повече от очакваното, но пък целият този сблъсък беше безсмислен. Дори и ако те успееш да убият Кенит и останалите, слезли с него на брега, нима очаквах, че корабите просто ще се предадат? И *Мариета*,

и Вивачия просто щяха да отплават. Но тълпата отказваше да се замисли за това; почти всички тълпи бяха глупави. И смъртоносни.

Кенит разшири усмивката си и започна да съставя отговор.

— Ново скривалище. Това ли е всичко, което ви интересува?

За втори път днес Кенит оставаше смаян от намесата на Уинтроу. Думите на момчето отекнаха звънко, изпълнени с презрение и насочени не само към непосредствените им противници, а и към онези, които изникваха от джунглата. Юношата продължаваше да стиска ножа си в готовност за удар (къде ли бе научил това?), но капитанът разбираше, че младият жрец ще разчита по-скоро на думите си.

— Млъкни, хлапе. Никой няма време за приказки. — И Бодж заплашително повдигна сопата си. — Какво избираш, *кralю*? По лесния начин ли...

— Естествено, че не ви остава време за приказки! — Ясният глас на юношата заглуши думите на бившия пивничар. — Езикът е средство за изразяване на мислите. А никой от вас не намира време за мислене, дори и ако от това зависи животът му. Кенит се е опитал да ви обясни. Не е възможно завинаги да останете скрити от външния свят. Рано или късно той ви намира. Кенит се е опитал да ви обясни това. Посъветвал ви е да укрепите града, но вие сте отказали да се вслушате. Както сте отказали да проявите разбиране към робите, които той е довел тук, за да бъдат свободни. Вместо това вие предпочитате да се заравяте из калта като някакви мекотели и да се надявате, че никой няма да ви забележи. Но нещата не стоят така. Ако го бяхте послушали, щяхте да сте запазили човешкото в себе си. Аз съм виждал скиците на подобренията, които той е могъл да внесе в града ви. Брегът може да бъде укрепен, да се превърне в истинско пристанище, което да заслужава място върху търговските карти. От вас се е искало единствено да отметнете глави и да заявите, че сте хора, а не шайка разбойници и прокуденици. Искало се е единствено да си изберете водач и да отстоявате правата си. Но вие отказвате да сторите това. За вас е достатъчно да пръснете още няколко глави, да се нагълтате с още малко смърт, след което да се укриете под някой друг камък, за да не ви намерят подпалвачите на сатрапа!

Момчето замълча, защото бе останало без дъх. Кенит се надяваше, че останалите няма да забележат треперенето на юношата.

Той насочи думите си привидно само към момчето, ала знаеше, че те ще бъдат чути от всички:

— Не си прави труда, момчето ми. Те не се вслушаха в моите думи, тебе също няма да послушат. Насилието и бягството са единствените неща, които те познават. Аз вече сторих всичко по силите си, за да ги науча как да бъдат свободни хора. — Капитанът леко повдигна рамене. — Те винаги се връщат към скотското.

Някои от татуираните лица сред тълпата му се виждаха познати. Това бяха робите, които той бе довел на този бряг, осъзна Кенит.

Един след друг те свеждаха очи в отговор на погледа му и оставаха неподвижни. Но един роб, по-смел от останалите, неочаквано направи крачка встрани.

— Аз подкрепям Кенит — каза той и застана редом с моряците на Соркор. Още шестима други го последваха. Сред тълпата изникна колебание. Някои от излизащите от гората прекратиха приближаването си, колебаещи се чия страна да вземат. Само в рамките на секунди ситуацията се беше променила.

В настъпилото затишие се разнесе женски глас.

— Каръм, Джеръд, засрамете се! Вие знаете, че той е прав! Знаете!

Алисъм стоеше изправена в лодката на *Мариета* — очевидно Соркор я бе пренесъл там в първите мигове на суматохата. Сега тя протягаше обвинителен пръст към назованите младежи.

— А вие, Вахор и Колп, се подигравахте на мен и на сестра ми. Казвахте, че татко е решил да даде дъщерите си на един умопобъркан и неговия помощник. А какво ви отговаряше майка ми? Че това са хора, които виждат какво бъдеще бихме могли да имаме! Хора, които се опитваха да ни помогнат да станем нещо повече от едно блатисто село сред нищото. А сега тя е мъртва. Мъртва! Кенит не е нейният убиец, нашата глупост я уби! Ние се нуждаехме от водител, който да ни защити, а вместо това се присмивахме на предложението му за помощ!

Ризата на Кенит бе започнала да лепне по гърба му. В този момент и двата му кораба трябваше да са спуснали нови лодки. Ако той успееше да удържи противниците си още съвсем малко, изпратените подкрепления щяха да достигнат брега и да наклонят везните в негова полза. Дори и при това положение той пак очакваше да умре. Момчето пред него и жената до него щяха да спрат най-много

един или двама. Останалите настъпващи щяха да изтласкат Кенит назад към нестабилна почва, където той щеше да рухне под многобройните удари.

Някои от стоящите по-назад в тълпата бяха изоставили устрема си; те стояха леко встрани, по-скоро заслушани, отколкото готови за битка. Бодж не беше сред тях. Той и още петима от хората му стояха в готовност, стиснали оръжия.

Колебанието на останалите оцелели не подкопа, а допълнително разпали гнева на Бодж и поддръжниците му. Съвсем близо до кръчмаря стоеше младеж, който споделяше яростта му: най-вероятно негов син.

Бившият кръчмар бе започнал да пелтечи, задавян от яростта си. Едва в следващия миг той можа да отвърне членоразделно.

— Лъжеш се! — кресна той. — Кенит е виновен! Той ни докара всичко това! Той!

С последната дума Бодж скочи напред, размахал тояга. Онези край него последваха устрема му.

Сопата разсече мястото, където само допреди миг се намираше черепът на Уинтроу. Юношата бе приклеknал, но не с нужната бързина: Кенит видя как ударът закачи главата на момчето и я блъсва встрани.

Той впи патерицата си в земята и повдигна нож, готов да се защити. Някакъв млад побойник беше нападнал Ета и следователно от нея помощ не можеше да се очаква.

Неочаквано Уинтроу скочи между Кенит и връхлитащия Бодж. Подобно на младо дръвче, което се огъва, но не се прекършва, момчето отново се хвърляше в битка. Бодж го изгледа смаяно, но не можа да реагира — той вече бе повдигнал тоягата си за удар срещу Кенит. При това пивничарят бе оставил гърдите си незащитени: личеше, че той е привикнал да нанася удари иззад защитата на своя тезгях.

Ножът на юношата разкъса ризата и жилетката на пивничаря, връзвайки се в стомаха му. Едновременно с това Уинтроу изпищя в израз на ужас и омраза. Бодж изрева от болка, но се задържа на крака.

Битката ги обграждаше от всички страни. Соркор бе започнал да ругае дрезгаво, за да насърчи хората си. Бяха започнали да пищят жени — някои от оцелелите бягаха. Толкова неща се случваха едновременно, а въпреки това на Кенит се струваше, че го обгражда забрава. Ета се

въргалаше в калта, вкопчена в своя противник. Откъм морето долитаха виковете, вероятно от моряците в лодките, които изразяваха раздразнението си, че още не са достигнали брега. Един от гребците на Кенит се сражаваше с поддръжник на Бодж — някой от двама им блъсна патерицата на капитана и го накара да залитне. Патерицата отхвърча изпод него.

Сопата на кръчмаря се стовари върху рамото на юношата в мига, в който момчето издърпваше ножа си и нанасяше втори удар. Тоягата се стовари с месест удар. Уинтроу проплака от болка.

Кенит насочи залитането си към тях; той се вкопчи в Бодж със свободната си ръка и заби собствения си нож в него. Предсмъртният замах на пивничаря не успя да го засегне, само че с падането си той повлече и капитана. Пиратският предводител рухна върху Уинтроу, а туловището на Бодж притисна и двама им.

Възмущението от това му положение вдъхна на Кенит много големи сили от какъвто и да било гняв. С рев той изблъска едрият мъж встрани; един замах на ножа през гърлото се погрижи туловището никога да не се надигне. Капитанът се надигна на здравето си коляно и видя Ета. Тя стискаше с две ръце китката на едър мъж, който се опитваше да я наръга, а с другата си ръка я душеше. Кенит впи ножа си от дясната страна на кръста му. Онзи изпищя и започна да се гърчи. А Ета се възползва от възможността да насочи ножа на противника си към собствения му корем. Със същото движение тя го изблъска встрани и скочи на крака, зовейки Кенит.

Жената видя любимия си и запълзя към него, цялата окаляна. Когато го достигна, тя застана над него, готова да го брани. Ама че унижително... Кенит напрегна усилия да се надигне.

Сблъсъкът приключи също тъй бързо, както и започна. В него победители бяха Кенитовите пирати. Всички от тълпата, избрали да се бият, лежаха в калта; останалите се бяха оттеглили на безопасно разстояние.

Както винаги, напук на неблагоприятните обстоятелства, Соркор бе успял да си проправи път до своя капитан. Докато Кенит се бореше да запази равновесие — уви, неуспешно, отпавилият се към него Соркор небрежно довърши един ранен противник, прекрачи го и протегна ръка към капитана.

Преди Кенит да е успял да възрази, ръката на заместника му, изцапана с кал и кръв, го сграбчи за дрехата и му помогна да се изправи. Ета, намерила патерицата, му я подаде. Подпората също лепнеше от кал, но въпреки това пиратът я прие и с небрежен вид я намести под ръката си.

Уинтроу бе успял да се изправи на колене. Той бе подпрял лявата си ръка с десница, която още стискаше ножа. Ета забеляза това и се засмя гордо. Без да обръща внимание на стона му, жената го хвана за ризата и го изправи на крака. След това тя изненада Кенит, прегръщайки момчето.

— Не беше зле като за първи път. Следващия път присвий крака по-бързо.

— Мисля, че ръката ми е счупена — промълви Уинтроу.

— Дай да видя. — Тя взе лявата му ръка и започна да движи пръсти по протежението ѝ. Момчето изохка и направи неуспешен опит да се освободи от натиска ѝ. — Не е счупена. Ако беше, ти щеше да припаднеш при този допир. Може да е пукната, но ще ти мине.

— Заведете ме до по-стабилен участък — нареди им Кенит. Но Соркор беше този, който се отзова и го поведе. Ета и Уинтроу ги последваха.

За момент той беше готов да кипне насреща им, ала сетне капитанът си припомни плановете си за двамата.

Те оставиха зад себе си неколцината мъртви и един умиращ, приведен над разпорения си корем. Останалите оцелели от някогашна Заграба продължаваха да наблюдават от разстояние.

От хората на Кенит бе пострадал само един, и то леко ранен в крака. Този развой не изненадваше капитана: неговите моряци разполагаха с предимството на пълния стомах и качествените оръжия, а и освен това те се бяха сражавали с обикновени побойници. Последните ги бяха превъзхождали единствено откъм численост, ала след първите няколко погинали останалите бяха предпочели да избягат.

Най-сетне стъпил на по-твърда земя, Кенит обърса длани в панталоните си, които така или иначе вече не ставаха за нищо. Хората му продължаваха да го обграждат, макар вече нищо да не заплашваше техния капитан.

Заплахата не беше единственото отсъствие: развалините на Заграба не можеха да им предложат нищо. Нямаше места, където човек да се окъпе, където да се почерпи, където да продаде плячката си. Заграба вече не съществуваше, така че нямаше смисъл да остават тук.

— Махаме се — обърна се той към Соркор. — В Биволския залив има човек, който разполага с връзки в Кандило. При последното ни посещение той се хвалеше, че по-добри от неговите цени надали сме щели да намерим.

— Тъй вярно — съгласи се помощникът. Той бе свел глава, явно заинтригуван от пясъка между огромните си ботуши. Най-сетне той се престраши да изрече: — Капитане, решил съм да взема Алисъм със себе си.

— Щом трябва — с известно раздражение отвърна Кенит. И тъй като в очите на погледналия го заместник той различи гняв, капитанът побърза да продължи. — А в случая наистина се налага. Какво друго е останало на бедната девойка? Ти си единствената закрила, с която тя разполага, Соркор. Дори бих казал, че е твой дълг да се погрижиш за нея.

Соркор бе започнал да кима.

— И аз така реших, сър.

Кенит насочи отвращението, което чувстваше, в безопасна посока — към калта, която го делеше от лодката. Целия този участък той трябваше да преодолее без видими затруднения, с не по-големи усилия от придружителите си.

Пиратът стисна хлъзгавата си патерица.

— Да вървим. Няма какво да правим тук.

Той не пропусна да погледне към все още изчакващите зяпачи. Никой от тях не изглеждаше склонен на нова битка, но пък човек винаги трябваше да очаква изненади.

Един от тях действително пристъпи напред.

— Тръгваш си? Просто така?

— По какъв друг начин очакваш да си тръгна? — попита го Кенит.

За трети път днес Уинтроу го изненада:

— Вие показахте по недвусмислен и категоричен начин, че капитан Кенит не е добре дошъл тук. На какво основание очаквате от него да губи времето си с вас?

— Не ние бяхме тези, които го нападнаха! — раздразнено извика мъжът. — Те вече са мъртви. Защо ние да бъдем наказвани за тяхната постъпка?

— Но вие по никакъв начин не го защитихте — остро изтъкна Уинтроу. — Това показва, че не сте научили нищо. Нищо! Вие все още смятате, че злото, което спохожда другото, не засяга самите вас. Вас не ви интересуват хората, които биват завличани в робство: важното е, че вие оставате незасегнати. Не ви интересуват опожаряваните градове: важното е, че вашият градец е останал невредим. Не ви интересува, че пред очите ви погиват хора: важното е, че вие оставате живи. Вие сте от хората, които се размърдват, единствено когато ножът опре до тяхното гърло. А ние нямаме нито време, нито намерение да чакаме подобно нещо. Има други градове, които с готовност се вслушват в съветите на капитана и с радост печелят облаги от неговото водителство. Заграба е мъртва. Тя никога не е намирала място върху картите и никога няма да намери. Защото хората, които я населяват, са мъртви още приживе.

На момчето трябваше да се признае, че умее да говори красноречиво. Самите хора, които то обиждаше, се бяха приближили по-близо, като риби, налапали стръв. Някои от тях се въсеха, други засрамено бяха свели очи. Сред тях имаше и такива, които притежаваха замаяния вид на хора, чиито тела са успели да избягат от някакво бедствие, ала умовете им още ги догонват. Всички те се приближаваха към момчето. И още по-странно, хората на Кенит се отдръпнаха встрани, та да не стоят между младия оратор и неговите слушатели.

Мълчанието, последвало думите на юношата, оставаше изпълнено с неговото обвинение.

— Какви други градове? — претраши се да попита някой от струпалите се.

— Други градове — повтори Уинтроу. — Градове като Килнат. Неговите жители взеха кораба, който Кенит им даде, и започнаха да се изхранват с него. С донесените им от него средства те подобряват живота си. Те вече не се крият, а открито заявяват пред света мястото си, което отстояват с претенцията на свободния човек. Те търгуват открито и нападат кораби, превозващи роби. Те са хора, които — за

разлика от вас — приемат присърце думите на Кенит. Те укрепяват пристанището си и живеят свободни.

— При нас това не би могло да стане — възрази една жена. — Ние не можем да останем тук! Подпалвачите вече знаят за града ни и ще се върнат. Вие трябва да ни вземете със себе си... Бягството е единствената ни надежда. Какво друго ни остава да сторим?

— Какво друго? — Уинтроу се надигна на пръсти и започна да се оглежда. Личеше, че той сравнява съзираното с някакъв образ от паметта си. — Ето там!

Момчето сочеше към една скала.

— Това е мястото, от което трябва да започнете. Възстановете града си, като най-напред издигнете една наблюдателна кула на това място. От тази позиция се вижда цялата лагуна; дори не е необходимо самата кула да е прекалено висока. Достатъчно е в нея винаги да дежури човек... дори едно дете на пост би могло да ви предупреди за появата на нашественици, за да имате време да се пригответе за битка или да избягате. Подобна кула щеше да ви спаси.

— Очакваш да възстановим Заграба? — със съмнение попита един от оцелелите. Неговата ръка описа полукръг към руините. — С какво?

— Извини ме, не знаех, че другаде имате по-голям шанс — сухо отвърна Уинтроу.

Когато обадилият се не отговори, юношата продължи:

— Издигнете кулата с каквито материали разполагате. Някои от постройките не са изгорели изцяло — възползвайте се от тях. Насечете дървета и ги оставете да се сушат. Извадете корабите, потънали край брега. Ако те са прекалено засегнати и ремонтът им е невъзможен, използвайте и техните дъски. — Уинтроу поклати глава, учуден, че му се налага да обяснява нещо тъй очевиден. — Трябва ли да ви обяснявам всяка стъпка? Опълчете се. Нима това място не беше вашият дом? Защо им позволявате да ви прогонят от него? Издигнете го отново, но този път сторете това с мисъл за защита, за търговия, за чисто пристанище. Кейовете изобщо не е трябвало да се намират тук! Онази част на брега е много по-подходяща. На най-доброто място вие сте избрали да издигнете складовете си. Разположете на тяхно място домовете и магазините си, а складовете биха могли да се намират и владени във водата, за да могат корабите да спират директно при тях.

Всичко това е част от плановите на Кенит, той го е видял съвсем ясно. Трудно ми е да повярвам, че самите вие не сте го видели.

Малко са нещата, които вълнуват сърцето повече от новото начало. Хората оглеждаха развалините по нов начин и се споглеждаха. Почти веднага Кенит видя и пресметливост да изниква върху някои лица. В сполетялата ги ситуация имаше възможност, шанс да заменят с по-добро онова, което бяха изгубили. Новодошлите и бедните се оказваха равнопоставени с всички останали. Капитанът бе готов да се обзаложи, че притежателите на понастоящем потопените кораби са били отвлечени. Все щеше да се намери някой, който да се възползва от тези съдове...

Уинтроу повиши гласа си с маниера на пророк:

— Кенит е добър човек, който винаги е бил загрижен за вас, дори и когато вие не спирахте да отхвърляте предложенията му за помощ. Той не спира да мисли за вас. В началото аз се усъмнявах в мотивите му. Боях се от него. Но сега мога да ви кажа следното: аз видях сърцето му и вярвам в онова, което той вярва. Са е избрал орис за него: Кенит ще бъде крал на Пиратските острови. Ще бъдете ли вие един от градовете му, или ще изчезнете?

Ушите на Кенит пищяха: той още не смогваше да повярва на чутото. Но сърцето му разбираше. И знаеше. И в следващия момент капитанът осъзна това познание. Са беше му изпратил Уинтроу, един от свещенослужителите си, за да може момчето да просвещава останалите в Кенитовата орис. Това беше изпитал той, когато за първи път бе зърнал момчето. Между двамата се бе установила връзката между владетел и прорицател. В случая не ставаше дума, както талисманът твърдеше, за някаква грубиянска склонност към пресъздаване на миналото. Уинтроу беше неговият пророк. Самото въплъщение на късмета.

А разгръщащото се чудо донасяше със себе си още по-удивителни събития. Един от оцелелите пристъпи напред и заяви:

— Аз ще остана тук. Ще работя за възстановяването на града. Когато избягах от господаря си в столицата и дойдох тук, аз смятах, че съм свободен човек. Но сега разбирам, че не е било така. Момчето е право. Ние няма да станем свободни, докато не престанем да бягаме и да се крием.

Един от доведените тук роби пристъпи до него.

— Аз също ще остана. Нямам друго място, което да нарека свое. Тук ще положа новото си начало.

Трети човек пристъпи напред. Последваха го и други. Цялата тълпа се приближи.

Кенит отпусна окаляната си ръка върху рамото на Уинтроу. Юношата повдигна глава към него; възхитата, намираща се в очите му, бе почти ослепяваща със своята настойчивост. За момент пиратът действително изпита нещо, някакъв спазъм или емоция, която той не можеше да назове. В гърлото му се образува буца. Думите, с които се обърна към хората, излизаха тихо и оцелелите се приближиха още по-близо, за да го чуят. Кенит се чувстваше като светец... Не, като мъдър и обичан крал.

— Ще трябва да сторите всичко това в сътрудничество. Не бива повече всеки да мисли за себе си. Да, започнете с кулата, ала в подножието ѝ издигнете и временен заслон, в който да живеете, докато възстановите домовете си. Прокопайте кладенец, вместо да черпите вода от блатото.

Той огледа лицата на слушателите си. Те приличаха на изгубени, парцаливи деца, най-сетне узрели за думите му. Те очакваха от него да им покаже как да живеят.

Сърцето му преливаше от възторг. Той се обърна към Ета.

— Ета, донеси планове за града от каютата ми. Те са отделени, лесно ще ги намериш. Нали знаеш как изглеждат?

— Мога да ги намеря. Нали мога да чета — напомни му тя с усмивка, докосна ръката му и се отправи към лодката, нареждайки на двама от пиратите да я последват. Кенит извика подире ѝ:

— Кажи им да се подготвят за престой. Ние ще останем тук, за да помогнем за първоначалното възстановяване на Заграба. На борда на *Мариета* има чували с брашно. Предай им да започнат да ги пренасят на брега. Тези хора са гладни.

Мълва последва тези му думи. Една млада жена пристъпи напред.

— Капитане, не е пристойно да стоите тук. Моят дом е непокътнат, останала ми е маса. Имам и чиста вода. — Тя засрамено сведе глава. — Зная, че подобни условия не са подходящи за вас, но много бих се радвала да почетете дома ми.

Той ѝ се усмихна и огледа поданиците си.

— С радост ще приема поканата ти.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ЗАТИШИЕТО

— Малта, с пудрата си прекалила. Приличаш на привидение — укори я Кефрия.

— Не съм използвала и прашинка — промълви момичето. Девойката седеше пред огледалото прегърбена, втренчена в отражението си. Прическата ѝ не беше готова дори наполовина. Иззад стъклото се виждаше уморена слугиня в края на работния си ден, а не дъщерята на Търговски род, която днес вечерта щеше да бъде представена пред обществото.

Кефрия ѝ съчувстваше. При влизането си тя бе очаквала да завари дъщеря си потръпваща от вълнение. Вместо това девойката имаше съкрушен вид: прекалено много неща ѝ се бяха струпали през изминалата година.

Искаше ѝ се да бе могла да предпази поне отчасти детето си от тези мъки. И най-вече ѝ се искаше предстоящият бал да можеше да протече по начина, по който и двете си го бяха представяли. Защото Кефрия също бе мечтала за гордия момент, в който дъщеря ѝ ще пристъпи прага на Търговската зала с баща си под ръка, за да бъде представена официално. Този момент щеше да бъде съвършен, съпътстван с рокля и бижута, достойни да указват началото на един нов период от живота.

А вместо това тя трябваше да облече дъщеря си в заместител, съшит от предишни тоалети. Единствените бижута на Малта щяха да бъдат онези, подарени ѝ от Рейн, без никакъв спомен от баща ѝ. Мъчително във всеки един смисъл. Но какво друго можеха да направят?

Липсата на алтернативи по никакъв начин не смекчаваше болката.

Кефрия забеляза, че образът ѝ е започнал да свъсва вежди. С усилие на волята тя заглади лицето си.

— Зная, че ти не можа да спиш миналата нощ, но очаквах, че ще легнеш да си починеш след обяда. Не си ли почива?

— Опитвах да поспя, но не можах. — Малта се приведе към огледалото и започна да щипе бузите си, за да им придаде цвят. Тя отново се загледа в образа си. — Майко, някога случвало ли ти се е да погледнеш към себе си и да се зачудиш дали в тебе няма още някой?

— Дали ми се е случвало...? — объркано попита Кефрия и взе четката за коса. Под претекста на сресване тя докосна челото ѝ. Но температура нямаше. Напротив, кожата ѝ бе хладна.

Тя повдигна косите на дъщеря си, за да започне да ги подрежда.

— Не забравяй да си измиеш тила — напомни Кефрия. — Това синина ли е?

И жената се приведе да разгледа бледосинкавото петно. Под допира ѝ Малта трепна.

— Боли ли?

— Не точно. По-скоро усещането е дразнещо. Какво е? — Девойката извърна глава, но не може да види белега.

— Сиво-синя драскотина, колкото нокът. Да не би да си се ударила, когато припадна?

Малта разсеяно се навъси.

— Най-вероятно... Много ли личи? Трябва ли да го напудря?

Кефрия вече посягаше към талка. Още след първия допир петънцето изчезна.

— Вече няма да се вижда — успокои жената. Малта отново се взираше в огледалния си образ.

— Понякога ми се струва, че не зная коя съм — рече тя с тих, но напрегнат глас. — Вече не съм глупавото момиченце, което няма търпение да порасне.

Малта прехапа устна и поклати глава към образа си.

— Опитвам се да бъда отговорна и да науча всички онези неща, на които вие се опитвате да ме научите. Част от мен знае, че те са важни. Но истината е, че мразя цялото това жонглиране с числа и неспирно отлагане на дългове. Това също не съм аз. Понякога си мисля за Рейн или за някой друг млад мъж, сърцето ми трепва и аз решавам, че стига въпросният да стане мой, аз ще стана щастлива. Но само няколко минути по-късно това ми се струва престорено, неистинско — както момиченцата си играят на майки с куклите си. Или по-лошо: откривам, че искам даден мъж, защото той е онова, което аз бих искала да бъда... ако в това изобщо има някакъв смисъл. Когато се опитвам да

разбера коя съм в действителност, чувствам единствено умора и някаква тъга, която не може да бъде изразена в сълзи. А когато се опитам да спя и засънувам, виденията ми се виждат чужди. Те ме преследват и наяве: откривам, че разсъждавам с чужди мисли. Или поне такова е усещането. На тебе случвало ли се е нещо подобно?

Кефрия слушаше смаяна: никога преди дъщеря ѝ не бе се изразявала по такъв начин. С пресилена усмивка тя отвърна:

— Ти си прекалено изнервена, мила, и вълнението кара мислите ти да изглеждат особени. Когато пристигнем на бала, ще се разведриш, ще видиш. Този прием ще бъде неповторим, безпрецедентен, какъвто градът ни никога не е виждал. — Жената поклати глава. — Трябва да призная, че нашите собствени затруднения ми изглеждат незначителни, когато си помисля за ставащото в Бингтаун. Ние сме притиснати в собственото си пристанище от калсидски галери, които твърдят, че са дошли с единственото намерение да придружават сатрапа. Самият сатрап и по-голямата част от свитата му гостуват у Давад Рестарт. Владетелят също ще присъства на бала тази вечер, заедно с няколко от съветничките си. Дори този факт сам по себе си ще влезе в историята. Дори онези, които най-разпалено се противят на Джамаилия, ще се опитват да разговарят с него. Някои казват, че ние сме на прага на война, ала самата аз предпочитам да мисля, че сатрапът възнамерява да поправи несправедливостите, които изтърпяхме. Иначе защо ще пътува толкова далече?

— И защо ще довежда със себе си толкова много калсидци? — кисело се усмихна Малта.

— Тяхното присъствие цели да го защитава от пирати — отвърна Кефрия.

Дъщеря ѝ звучеше прекалено цинично за момиче на тези години. Дали Кефрия и майка ѝ не бяха отговорни за това? Дали техните настоявания за дисциплина, техните уроци и задължения не бяха разрушили непримиримото момиче, за да го заменят с тази уморена песимистка? Това съмнение смути сърцето ѝ по особено неприятен начин.

— Другият кораб беше ли допуснат до брега? Онзи с благородниците? Чух, че новодошлите били много недоволни от задържането му. Много от тях заявявали, че на борда му има техни роднини.

— Корабът остана, но благородниците получиха разрешение да слязат на брега с лодки. Много от тях бяха болни или ранени заради сраженията с пиратите. Разбираемо беше да ги допуснем до брега. А и както самата ти каза, много от тях имат роднини тук. Те не са калсидски наемници. Какво лошо биха могли да сторят?

Малта поклати глава.

— Нищо повече от онова, което техните роднини вече сториха. След цялата онази паника, която появата на корабите предизвика, очаквах, че ще проявяваме по-голяма предпазливост. Ние прекарахме целия ден в разнасяне на кофи. Да не говорим за часовете напрегнато незнание, през които изчакахме да разберем какво се случва в действителност.

Кефрия не искаше да си спомня за този ден.

— Поне до кръвопролитие не се стигна. Нашите кораби бяха заели позиция пред пристанището, а калсидските галери изчакваха край входа на залива. Радвам се, че и двете страни проявиха разумност.

— Майко, ти забравяш, че от тяхната поява насам търговията е застинала. А обменът на стоки е изключително важен за града ни. При удушаването не се пролива кръв, но жертвата пак умира.

— Калсидците пропуснаха Кендри в пристанището — изтъкна Кефрия. — С твоя годеник на борда.

— И отново затвориха блокадата след него. Ако аз бях капитан на Кендри, изобщо нямаше да доближа залива при подобни условия. Те го пуснаха, за да могат да притиснат още един жив кораб. Ти сама знаеш как се страхуват те от нашите кораби, откакто Офелия се опълчи на една от техните галери. — Очите на Малта заблестяха, но не от веселие.

— Давад Рестарт ни обеща, че ще се погрижи ти да бъдеш представена лично на сатрапа и неговите придружители. Това е голяма чест. Не една матрона ще ти завиди за тази възможност. Но аз смятам, че след появата на Рейн ти няма да обръщаш внимание на сатрапа. Купрусови винаги са знаели как да се облекат, за да изпъкват. Сигурна съм, че твоят годеник ще изглежда смайващо. Всички останали девойки ще ти завиждат. Повечето млади дами прекарват първия си официален бал в танци с бащи, чичовци и братовчеди. Или смирено стоят край останалите жени от семейството си, както беше с мен.

— Бих заменила и Рейн, и сатрапа за едничък танц с татко — отбеляза Малта. — Иска ми се да имаше нещо, с което да го доведе у дома. Нещо различно от това безкрайно чакане.

Известно време тя стоя неподвижна, вперила поглед напред. Неочаквано тя се облегна назад, присвивайки очи.

— Изглеждам отвратително. От седмици не съм се чувствала отпочинала, сънят не ми носи удовлетворение с глупавите си видения. А аз нямам намерение да отида на бала си в подобен вид — той е прекалено важна възможност. Може ли да използвам от твоя руж, майко? И имаш ли да ми дадеш нещо, което да накара очите ми да блестят?

— Разбира се.

Кефрия едва не се замая от облекчение. Тази Малта тя познаваше добре.

— Веднага ще ти ги донеса, а ти довърши прическата си. Освен това е крайно време и аз да започна да се приготвям. Давад няма да може да ни изпрати каретата си, защото с нея ще заведе гостите. Но двете с баба ти събрахме пари да наемем кола. Тя скоро ще пристигне; добре ще е по това време ние да сме готови.

— Ще бъда готова — решително отвърна Малта. Но по тона ѝ не личеше, че тя говори за грим и тоалети.

Плановете на Серила се бяха объркали по възмутителен начин. Не само младите благородници от втория кораб бяха успели да се прокраднат на брега: със себе си те доведоха остатъка от свитата на сатрапа. Единственото положително в случая бе, че багажът на Серила също бе пренесен на брега.

Със стъпването им на сушата нейният контрол над сатрапа изчезна, а на всичкото отгоре той се възстановяваше смайващо бързо. Един целител бе заявил, че владетелят се възстановява добре, и бе похвалил усилията на Серила. Косго все още вярваше, че тя е спасила живота му, ала завръщането на Кеки и любимите му наркотици бързо топяха благодарността му. За това несъзнателно спомагаше и домакинът им, който гощаваше сатрапа с всевъзможни деликатеси и се грижеше непрекъснато да го забавлява.

Именно завърналата се жизненост на сатрапа бе причина за провалените ѝ планове. Налагаше ѝ се да зареже предишните си намерения и да импровизира според обстоятелствата. Подписаният от Косго документ почиваше в ръкава на една от роклите ѝ; самата Серила не бе отваряла дума за него. Впоследствие един от Търговците я беше запитал за въпросното пълномощно, а тя усмихнато го увери, че след като сатрапът е оздравял, от документа няма да има нужда. Самият Косго явно бе забравил за съществуването му.

Беше насрочено почетно събрание на Търговския съвет: Серила се надяваше, че ще успее да измени обстоятелствата в своя полза преди настъпването му. Но за момента ѝ оставаше единствено да изчаква.

Тя гледаше през прозореца на стаята, в която Търговецът Рестарт я бе настанил. Всичко тук ѝ напомняше, че се намира в провинцията. Градината имаше неподдържан вид. Самата стая, макар обширна, бе обзаведена по старомоден начин и изпълнена с онази специфична миризма на необитаемост. Спалното бельо миришеше на кедров сандък и билки против молци, а завесите биха накарали баба ѝ да си спомни за младостта. Леглото беше смуцаващо високо — Серила подозираше, че тази му особеност цели да предпазва спящите от плъхове и подобни гризачи. Вместо в специална ниша, нощното гърне стоеше направо под леглото. Слугините ѝ носеха топла вода само два пъти на ден; в стаята нямаше пресни цветя. Съветничките бяха получили само една камериерка, която Кеки бе окупирала още от самото начало, така че Серила трябваше да се оправя сама. Но пък това я устройваше. Тя нямаше желание да допуска някаква непозната в стаята си.

Освен това Серила не беше избрала да изучава Бингтаун заради неговите изтънчени удобства. Не, уникалното на този град се съдържаше в способността му да оцелее там, където мнозина други бяха погинали. В нито един от историческите документи тя не беше намерила задоволително обяснение на този феномен. Защо точно този град не само бе оцелял, но продължаваше да процъфтява и до днес? Какво го различаваше от останалите нещастни опити? Някаква специфична особеност на първите заселници, избраното от тях място или просто щастливо стечение на обстоятелствата? Тук имаше мистерия, която трябваше да бъде разкрита.

Бингтаун представляваше главното населено място на Прокълнатите брегове. Обгръщаше го мрежа от малки селца и ферми, но въпреки това годините не бяха донесли очакваното му разрастване. Дори пристигането на имигрантите от Трите кораба бе повишило населението само временно. Семействата тук бяха малки, с не повече от четири деца. Приливът на новодошлите спекуланти и доведените от тях роби заплашваше да замени предишните жители. А това разрастване не беше приветствано.

През цялото това време градът не беше се разгърнал към околните територии. Твърдеше се, че те са прекалено бластисти; че разораването на привидно подходящо поле го превръща в тресавище. Това бяха основателни и понятни причини. И въпреки това Серила таеше подозрението, че в случая има и нещо друго.

Ето, например, така наречените Дъждовни Търговци. Що за хора бяха те?

Те не се споменаваха, поне не и с това наименование, в никоя харта на предишните сатрапи. Дали не ставаше дума за група Търговци, които са се отделили от крайбрежния град? Или за някакви местни жители, смесили се с колонистите? Защо те никога не биваха обсъждани открито. Никой не беше чувал за град, разположен някъде по Дъждовната река, и все пак такъв трябваше да има. Най-скъпите бингтаунски стоки винаги биваха лаконично определяни като Дъждовни. Серила бе убедена, че двете тайни са свързани. Годините из библиотеки и архиви не бяха я доближили до тайната.

Но сега тя се намираше в самия Бингтаун. Или поне в предградието му.

През клоните на дърветата прозираха светлините на града. Градът, който тя така копнееше да разгледа. Но от пристигането им насам домакинът им бе настоял, че те се нуждаят от почивка.

Серила подозираше, че Търговецът Рестарт прави това по-скоро с оглед на собствения си интерес, отколкото от загриженост за владетеля и неговата свита. Докато сатрапът и съветничките му гостуваха в този дом, тяхното присъствие се превръщаше в повод за постоянни посетители. А по занемареното състояние на стаята си жената можеше да прецени, че домакинът им не се е ползвал с подобна популярност от много години насам.

Въпреки това тя с готовност приемаше посетители — и Търговци, и новодошли. Всеки наченък на познанство, всяка жена, която тя успееше да замае с умело вмъкнатите думи за дворцовия живот в столицата, се превръщаха в поредната опора за новия ѝ дом. Защото Серила възнамеряваше да остане тук. Може би тя бе изгубила възможността да се сдобие с влияние, но все още се надяваше, че ще ѝ се удаде да превърне Бингтаун в свой дом.

Излизането ѝ на балкончето съвпадна с поредния лек трус. Серила се обърна и влезе обратно в стаята си. Почти всеки ден тук имаше земетресения, на които местните се бяха научили да не обръщат внимание.

При първия подобен трус тя бе скочила от мястото си, сепната. А Търговецът Рестарт само бе раздвижил облите си рамене.

— Тези трусове тук са ежедневие, госпожице. Нямате основания да се тревожите.

Сатрапът, по това време попил значително количество от виното на домакина, дори не бе забелязал. И в следващия момент земята бе престанала да боботи.

Серила въздъхна. Тази нестабилност на земята бе част от Прокълнатите брегове. Щом тя възнамеряваше да заживее тук, трябваше да привиква.

По тази причина тя престана да мисли за трусове и се съсредоточи върху предстоящите ѝ дела.

Тази вечер мечтата ѝ щеше да се сбъдне. Тази вечер тя щеше да види града.

Жената затвори прозореца и пристъпи към подбирането на тоалета си. Предстоеше ѝ да гостува на някакъв летен прием, който по местните стандарти несъмнено представляваше значимо събитие. На въпросния бал щяха да се допускат единствено Търговци; можеха да присъстват единствено онези чужденци, които са се сродили с тях. Освен това на него щяха да бъдат представяни девойките, навършващи пълнолетие. Серила бе чувала слухове за някакви ритуални дарове на приятелството, разменяни между Търговците от града и Дъждовните Търговци. За това разделение в столицата не се говореше... Какво беше значението на тези дарове? Може би едната от страните заемаше превъзхождаща позиция? Все въпроси без отговор.

Серила се навъси към бижутата си. Тя не можеше да използва накитите, които бе задигнала от съкровищата на сатрапа — несъмнено някой щеше да ги разпознае и да изрази учудването си. Жената бе уверена, че е способна да накара сатрапа да си спомни, че ѝ е подарил въпросните украшения, но предпочиташе да избегне подобна ситуация. Затова тя върна скъпоценностите в скривалището им и въздъхна. Щеше да ѝ се наложи да присъства без бижута.

Вчера една от посетителките на Давад Рестарт бе направила опит да се самоизтъкне, като подчертае слуха, че младият Рейн Купрус от Дъждовните Търговци ухажвал една от девойките, които щели да бъдат представени на предстоящия летен бал. Останалите Търговци ѝ направиха остра забележка да замълчи. Но жената, някоя си Рефи Фадън, дръзна да им възрази, заявявайки, че сатрапът и неговите придружителки така или иначе щели да бъдат запознати с потомъка на Купрусови, така че от недомлъвки нямало смисъл.

Лично самият Рестарт избра да се намеси. Той, който до този момент бе проявявал нетърпимо угодничество, за първи път избра да прояви влиянието си на домакин.

— Не е възможно да говорим за младия Купрус и да не споменем Вестритови, семейството на въпросната млада дама. Поради отсъствието на баща ѝ аз, като техен близък семеен приятел, съм поел отговорност за нейната репутация. По тази причина няма да търпя да бъде обсъждана по подобен начин в дома ми. Но ще се погрижа лично да се срещнете с нея подир представянето ѝ, госпожице Серила. Тя е удивителна млада дама... Тъй, кой иска още пасти?

С това той сложи край на тази тема. Някои от Търговците го изгледаха с одобрение, но неколцина други подбелваха очи. Това беше интересно — тук се долавяше оспорването на влияние. Давад Рестарт, домакинят им, изпълняваше ролята на своеобразен посредник между Търговците и новодошлите. Обстоятелствата го бяха поставили в идеална позиция, защото и двете страни на обществото изглеждаха удовлетворени да се обръщат към него. Спекулантите донасяха на сатрапа екстравагантни дарове, съпроводени с покани за гостуване, а Търговците се явяваха придружени единствено от своето достойнство и загатнатата си власт.

Серила смяташе, че Търговците не са направили особено добро впечатление на владетеля, но същото се отнасяше и в обратна посока.

Развоят на събитията определено щеше да се прояви като интересен. Тукашният живот, макар и провинциален, бе много по-оживен от скучния двор в столицата. Тук никой и нищо не спираше една дръзновена жена да си извоюва полагащата ѝ се позиция.

Тя си избра една рокля, отдели я и я притисна към себе си. Да, нея щеше да избере. Дрехата имаше изчистена, съдържана кройка, щеше да бъде подходяща за хора като местните.

Преди да започне да се разсъблича, Серила решително обърна гръб на огледалото. По време на тоалета си вчера сутринта погледът ѝ случайно попадна върху стъклото и ѝ показа, че белезите по гърба и задната част на бедрата са започнали да избледняват в различни оттенъци на жълто, кафяво и зелено. Този кратък поглед се оказа достатъчен, за да я потопи в ужас — не заради самите белези, които бе виждала и преди, а заради спомена. Неизвестно време тя стоя застинала, вперила поглед в себе си, докато от вцепенението не я изтръгна треперене, по-скоро напомнящо конвулсия. То я принуди да се отпусне тежко на ръба на леглото си, за да не се свлече, и да се съсредоточи върху спокойното си дишане, за да не допусне риданията си.

Дори и след преобличането си тя не можа да слезе за закуска. Боеше се да се срещне с останалите, защото те щяха да разберат. Всички те щяха да разберат. Как можеше някой да я погледне и да не забележи страданието ѝ?

Едва по пладне тя бе успяла да потисне чувствата си, за да ги овладее. Отминаването на паниката ѝ предостави възможност да се присъедини към компанията, оправдавайки досегашното си отсъствие с главоболие. Случилото се я караше да си задава въпрос: сила или лудост ѝ позволяваше да продължава да се преструва на нормална.

Това се беше случило вчера. Но в крайна сметка то не беше променило нищо: Серила все още възнамеряваше да създаде за себе си място, където никой мъж нямаше да притежава власт над нея.

Тя повдигна брадичка и започна да парфюмира шията си. Може би тази вечер, каза си тя. Имаше вероятност възможността да ѝ се представи още тази вечер. И ако това действително станеше, жената щеше да бъде готова.

— Как изобщо издържаш да стоиш с този воал? — попита Граг Тенира. — През цялото време ми се струваше, че ще се задуша в купето на каретата.

Рейн сви рамене:

— Свиква се. С готовност бих ти заел някой от по-прозирните, но се боях, че в такъв случай някой би могъл да разпознае лицето ти.

Двамата седяха заедно в гостната стая на дома Тенира. Масичката пред тях бе отрупана с хляб, плодове, чинии, чаши и бутилка с вино. Откъм коридора долитаха стъпките на слугите, които пренасяха по стълбите сандъците с багажа на госта.

Още при първа възможност Граг бе захвърлил задушаващото наметало с качулка върху леглото. В момента той леко тръсваше глава нагоре, за да се разхлади, и се привеждаше над масичката.

— Вино? — предложи той.

— С радост ще приема, *братовче* — пошегува се Рейн.

Граг се засмя тежко.

— Просто не зная как да ти благодаря. Бях се примирил, че няма да мога да сляза в града. А ето че не само се намирам на сушата, а и съм в родния си дом, пък макар и за малко. Ако ти не беше склонил да ме вземеш със себе си, в момента щях да треперя свит в трюма на Кендри.

Рейн прие чашата, умело я пхна под воала си и отпи.

— А ако ти не беше ми предложил гостоприемство, в момента щях да стоя пред гостилницата с все сандъците си — заяви той, след като въздъхна удовлетворено. — Градът гъмжи от спекуланти и подлизурковците на сатрапа, така че стаите, които бяха предназначени за мен, отдавна са заети. — Рейн замълча смутено. — В настоящото положение на блокада и претъпкан град може да ми се наложи да се възползвам от гостоприемството ти повече от подобаващото.

— За нас е радост да приемем и двама ви.

Последните думи дойдоха от Нария Тенира, която тъкмо избутваше вратата и внасяше димящ супник. Жената затвори с крак след себе си и се намръщи към сина си.

— Радваме се да се уверим, че Граг е добре. Опитай от супата, Рейн, още е гореща. — След това тя пристъпи към гълченето, предвестено от веждите ѝ. — Сложи си обратно наметалото, Граг. И ръкавиците също. Какво щеше да стане, ако вместо мен беше влязла

някоя слугиня? Много пъти ти казвах, че не се доверявам на никого. Помни, сега ни гостуваш не ти, а още един потомък на Дъждовния род Купрус. В противен случай сам излагаш живота си на риск. И подир бягството ти от града наградата за залавянето ти продължава да се покачва. Половината от вандалските прояви срещу спекулантите и данъчната служба се приписват на теб.

Тя се извърна към Рейн, за да му налее супа, но продължи да говори на сина си:

— За много от младежите в града ти си почти герой. Нещата започват да излизат от контрол, а данъчният министър вини теб за всичко. Търговските синове се предизвикват едни други да *тенират* някой склад — точно на тебе не е нужно да обяснявам какво имат предвид. — Нария поклати глава, докато сервираше на Рейн. — Колкото и спокойно да живеем със сестрите ти, хората в града продължават да се обръщат подире ни и да шепнат. Затова имам основания да казвам, че ти не си в безопасност. Искан ми се баща ти да беше тук, защото аз вече не зная как да те защитавам.

Жената посочи заповеднически към захвърления воал.

— Вече ми е малко късно да се крия зад полата ти — възрази Граг и с отвращение взе воала. — Ще си го сложа, след като се нахраня.

— А на мен ми е малко късно да си родя друг син, ако ти бъдеш убит — тихо отвърна Нария. Тя сама взе ръкавиците и му ги подаде. — Преоблечи се и свиквай. Тази дегизировка е единствената ти надежда. Само Са знае кога Кендри или някой от другите кораби ще напуснат пристанището. Затова ти трябва да продължиш да играеш ролята на Дъждовен Търговец — и то да я играеш убедително.

Майката умоляващо се вгледа в Рейн.

— Нали ще му помагаш?

— Разбира се.

— Вече съобщих на прислугата, че и двамата изключително държите на уединението си: те са длъжни най-напред да почукат, преди да влизат. Освен това сестрите на Граг ще проявяват почит към гостите, като лично разстребват стаята. — Тя побърза да се обърне към сина си. — Не злоупотребявай с това обстоятелство, Граг, колкото и забавно да ти се вижда.

Той вече бе започнал да се усмихва широко.

А Нария се обърна към Рейн:

— Моля да проявиш разбиране, задето искам от теб да поделяш дрехите си със сина ми. Това е най-добрият начин да поддържаме ролята му.

Рейн отвърна с небрежен смях:

— Уверявам ви, покрай нервността си за бала аз съм надонесъл достатъчно дрехи за още шестима младежи.

— А аз нямам търпение да се явя на бала, издокаран в елегантната мистериозност на Дъждовен Търговец — обади се Граг и отмести крайчеца на воала си.

Майка му го гледаше ужасено.

— Не се шегувай с това, Граг. Ти ще останеш тук, в безопасност. Рейн трябва да отиде, също аз и сестрите ти. Но...

— Определено ще изглежда странно да съм пропътувал такова разстояние, а да не посетя бала — изтъкна Граг.

— Особено когато го представихме като мой братовчед — потвърди Рейн.

— Бихме могли да кажем, че се е разболял... — умоляващо предложи Нария Тенира.

— Тогава не би трябвало да ме оставяте сам. Не, майко, вече съм решил, достатъчно възражения. Смятам, че ще привличам най-малко внимание, ако продължавам да играя ролята си по прилягащия й начин. Пък и наистина ли очакваш, че бих могъл да пропусна шанса да видя очи в очи сатрапа?

— Граг, от дъното на душата си те моля, недей да правиш някоя от лудориите си. Щом си решил, върви. Но не прави нищо, което би привлякло внимание. — Тя го погледна настойчиво. — Помни, че последиците от действията ти касаят не само теб, но и други. Като мен и сестрите ти.

— Ще се държа като възпитан и изтънчен млад мъж от Дъждовните земи, майко. Обещавам. А сега е време да започнем да се приготвяме, ако не искаме да закъснеем.

— Сестрите ти са готови отдавна — уморено призна Нария. — Само аз още не съм се приготвила, макар че една старица не се нуждае от много време. Вече не обръщам предишното внимание на гримове и тоалети.

Граг се отпусна на стола си.

— Това означава, че имаме предостатъчно време да се изкъпем и преоблечем, Рейн. Някоя жена от семейството ми не може да се приготви за по-малко от половин вахта.

— Ще видим — учтиво отвърна Рейн. — Предстои ти да откриеш, че и твоята роля се нуждае от по-продължителни приготовления. Ние рядко използваме слуги. Освен това трябва да упражниш отпиването си през воала. Не искам моят братовчед да ме посрами пред хората.

Купето на наетата кола смърдеше на евтино вино. Майка й настоя да провери състоянието на седалките, преди да й позволи да седне на тях. Баба й настоя да провери състоянието на кочияша, преди да му позволи да ги откара. Заради това им суетене Малта се беше ядосала и на двете: вълнението от предстоящия бал най-сетне я беше обхванало. Без да обръща внимание на чуждата карета и импровизираната рокля, сърцето й биеше по-учестено и от тропота на копита.

Търговската зала бе преобразена. Десетки миниатюрни фенери бяха пръснати из заобикалящата я градина; в спускащия се сумрак те приличаха на отразени звезди. Над алеите се издигаха арки, обвити с гирлянди зеленина. Специално за бала от Дъждовните земи бяха пренесени нощни цветя — те изпълваха въздуха и с ухание, и с тайнствените си отблясъци. Цялото това великолепие Малта зърна от прозореца на каретата си и с мъка се удържа да не подаде глава от прозореца по детски.

Наемната карета забави ход и се присъедини към дългата колона коли. Една след друга те се приближаваха към главния вход и спираха; лакеите отваряха вратите им и помагаша на дамите да слязат.

Малта развълнувано се обърна към майка си.

— Добре ли изглеждам?

Преди Кефрия да е успяла да отговори, възрастната жена отвърна:

— Ти си най-изящната дама, явявала се от представянето на майка ти насам.

Тези думи Роника изрече искрено, ала не това бе смайващото — то се съдържаше в проявата, че самата Малта също повярва в тези

думи. Това я накара леко да повдигне брадичка и със спокойствие да зачака каретата им да достигне стълбите.

Най-сетне лакеят отвори вратата на купето. Баба ѝ слезе първа, последвана от майка ѝ. Двете жени се отдръпнаха встрани, сякаш вече я представяха. Едва тогава Малта слезе и застана между тях. Последен изникна Силдин, същински малък господин, и хвана баба си под ръка, на което Роника отвърна с усмивка.

Струваше им се, че те са пристъпили в някакъв тайнствен и вълшебен свят. По протежение на стълбището бяха разпръснати пъстроцветни чашки, в които пламтяха свещи. Към входа на залата вече се изкачваха предишните семейства, понесли символичните си дарове за Дъждовните Търговци. За Вестритови това задължение се полагаше на Кефрия — тя беше Търговката в семейството. Техният дар представляваше украсен с резба дървен поднос, който дядото на Малта бе донесъл от Островите на подправките. Върху него почиваха шест гърненца с домашно сладко.

Малта знаеше, че тези подаръци са по-скоро символични — доказателство за зачитането на родството и дружбата. И все пак... Преди нейното семейство бе дарявало топове коприна с преливащ цвят: тъкан тъй тежка, че дядо ѝ трябваше да моли баща ѝ за помощ.

Сякаш усетила колебанието ѝ, баба ѝ прошепна:

— Тази вечер даровете ще приема Каоулн Фестрю, нашата отдавнашна приятелка. Тя много харесва черешовото ни сладко: ще разбере, че с този дар сме се сетили специално за нея. Всичко ще бъде наред.

Всичко ще бъде наред. С тази мисъл Малта повдигна очи към края на стълбището. Изникналата върху лицето ѝ усмивка беше искрена. Всичко ще бъде наред.

Тя хвана полите на роклята си (както ѝ беше показвала Рейч и както се беше упражнявала у дома) и ги повдигна с придобитата съвършена прецизност. С отметната глава и загледана право във входа на залата, Малта започна да се изкачва по стълбите. Тази вечер тя вървеше пред роднините си.

Залата бе неузнаваема, искряща от светлини и ярки цветове. Малта се замая от цялото това великолепие.

Вестритови бяха сред ранните пристигнали. Музикантите бяха започнали да свирят тихо, но все още никой не танцуваше.

Посетителите стояха на малки групички и разговаряха. В отсрещния край на залата бяха разположени дълги маси, застлани със снежнобели покривки. На тази трапеза, за момента отрупана единствено със скъпи прибори и съдове, щеше да се проведе последният ритуал по утвърждаването и заякчаването на дружбата. Направи ѝ впечатление, че подиумът, запазен за пратениците на Дъждовните земи и членовете на Съвета, е бил разширен. Явно сатрапът (и вероятно неговите съветнички) също щяха да бъдат настанени там. Дали това бе проява на почит към него? Или по-скоро го излагаха на показ?

Малта погледна към близките си. Те вече подемаха социалния ритуал по приветстването на приятелите си. Това все още ѝ предоставяше известно време свобода. На практика това беше последният прием, на който тя разполагаше със свободата на дете и не ѝ се налагаше да се съобразява с норми. Моментът на представянето ѝ щеше да бъде и моментът, в който всички неписани правила на обществото щяха да я обвържат.

Тя реши да направи една последна необременена обиколка на залата.

Това ѝ намерение се оказа отложено от появата на някакво лице, сторило ѝ се едновременно познато и чуждо. Дело Трел доплава до нея, обгърната от ефирна рокля и ухание. Искрящи сини камъни красяха шията, китките и нишките сребро, тънки като паяжина, които поддържаха прическата ѝ. Умело нанесен грим подчертаваше устните и очите ѝ. Тя стоеше гордо изправена, отметнала глава, с вежлива усмивка, която изглеждаше като изрисувана върху лицето ѝ.

В самия първи момент Малта трепна, смутена от тази зряла жена, която я гледаше хладно. Но веднага след това тя осъзна, че под целия този блясък продължава да се крие Дело Трел, нейната приятелка.

И Малта се усмихна широко насреща ѝ, стисна ръцете ѝ и изрече:

— Ето че наистина настъпи моментът, за който двете толкова често си мечтаехме.

Лицето на Дело продължаваше да изразява застинала любезност. За миг сърцето на Малта трепна. Ако приятелката ѝ отвърнеше презрително, това щеше да означава...

Тогава усмивката на другата девойка придоби оттенък на неподправеност. Тя придърпа Малта по-близо до себе си и прошепна:

— Цял ден нищо не съм хапвала от нерви. Притеснявах се да не изям нещо неподходящо и да разстроя стомаха си точно за бала. И сега съм толкова гладна, че стомахът ми ръмжи като мечок. Малта, какво ще правя, ако той започне да къркори точно когато танцувам с някого?

— Ще впериш осъдителен поглед в най-близката изкупителна жертва — пошегува се Малта. Дело съдържа прихването си в последния момент, припомнила си, че вече трябва да се държи с достойнство.

Тя побърза да прикрие лицето си с ветрило и помоли:

— Ела да се разходим. Разкажи ми всичко, което си чула, че става в града! Всеки път, когато вляза, татко и Керуин променят темата и казват, че не искали да ме плашат с неща, които не съм разбирала. А от мама непрекъснато чувам наставления: как да си държа лактите, какво да правя, ако изпусна нещо по време на хранене. Просто да се побърка човек! Наистина ли ни заплашва война? Китън чула слухове, че по време на бала калсидците щели да нападнат града и да ни избият! — Тя помълча за драматичен ефект и се приведе, за да прошепне зад прикритието на ветрилото си: — Досещаш се какво смяташе тя, че биха сторили с нас!

Малта я потупа по ръката.

— Не мисля, че те биха ни нападнали, докато сатрапът, техен съюзник, е сред нас. Достатъчно би било просто да го вземем за заложник. Не, той дойде сам, без телохранители. Това показва, че наистина е дошъл с намерението да преговаря. Пък и не всички ще са на бала — живите кораби продължават да бдят. Освен това чух, че много от семействата от Трите кораба обхождат залива. Мисля, че можем да се отпуснем и да се забавляваме.

Дело смаяно поклати глава:

— Как успяваш да разбираш нещата толкова добре? Понякога ти почти звучиш като мъж.

Другата девойка остана обърквана за момент, след което реши, че това е било комплимент. Тя понечи да повдигне рамене, но си припомни навреме, че от нея се очаква да се държи като дама. По тази причина Малта се ограничи да повдигне вежда.

— За тебе не е тайна, че в последно време на жените от моето семейство се налага сами да се грижат за себе си. Баба ми и майка ми

смятат, че за мен би било по-опасно да не знам тези неща. — Тя снижи глас. — Чу ли, че калсидците са пуснали Кендри да прекоси блокадата? Той пристигна неотдавна, така че още не съм получила вести, но пак се надявам, че Рейн е бил на борда.

Дело не изрази очакваната радост.

— Керуин няма да остане доволен. Той се надяваше да спечели един танц с теб. А може би повече от един.

Малта не можа да се сдържи:

— Тази вечер имам право да танцувам с когото си поискам, не е ли така? Аз още не съм сгодена официално за Рейн. — Част от някогашното ѝ вълнение се завръщаше. — Определено ще запазя един танц за Керуин. Може би и за неколцина други — тайнствено додаде тя.

И тъй като си беше дала разрешение, Малта започна да оглежда гостите, най-вече младите мъже. Със същия поглед тя би разглеждала поднос с различни бонбони.

— А ти на кого възнамеряваш да дариш първия си танц? — подканящо се обърна тя към Дело.

— Четвърти. Баща ми, брат ми и чичо ще танцуват първи с мен след представянето ми. — В кестенявите ѝ очи изникна ужас. — Снощи ми се присъни ужасен кошмар. Сънувах, че точно в момента, в който правех реверанс пред гостите, роклята ми се разбрида и полата ѝ пада! Събудих се с писък! Можеш ли да си представиш по-страховит кошмар?

По гърба на Малта плъзнаха тръпки. Ярката светлина в залата започна да притъмнява, музиката заглъхна.

Тя стисна зъби и с усилие прогони задушавания мрак.

— Мога, но бих предпочела да си припомня вкуса на ордьоврите. Виж, лакеите вече започнаха да ги подреждат. Да вървим да усмирим мечока в стомаха ти.

Давад Рестарт обърса потни длани в панталона си. Този летен бал за него беше пореден, но не и обичаен. За първи път от много години насам той имаше придружители, и то не какви да е, много моля. Тази година в каретата му пътуваше самият сатрап на Джамаилия, придружаван от умопомрачителната Кеки, облечена в

рокля от пера и дантели. До самия Търговец седеше не толкова пищната, но не по-маловажна съветничка Серила в стилна кремава рокля. Кой би помислил: Давад Рестарт — домакин на сатрапа! С тези височайши гости Търговецът щеше да пристигне на бала, с тях щеше да прекрачи прага на залата, с тях щеше да седи на трапезата, с тях щеше да приема почитания.

С тях той щеше да натрие носа на цялото общество: същия нос, който то толкова време бе вирвало насреща му.

Давад съжаляваше само за едно: че няма с кого да сподели този си триумф.

Мисълта за Дорил хвърли сянка върху постижението му. Тя и синовете му бяха починали преди години, когато онези Дъждовници бяха донесли със себе си Червената чума. Толкова много жертви беше отнесла със себе си заразата... Жестока, тя го бе пощадила, беше го оставила да живее със спомена за близките си. Беше го обрекла да общува с техните фантомни образи, да си представя начина, по който те биха отвърнали на дадена негова мисъл.

Той бавно си пое дъх и отново подири удовлетворението си. Дорил би се гордяла с него. Това му беше достатъчно.

Рано или късно останалите Търговци щяха да признаят, че той е един от най-проницателните сред тях. Тази вечер щеше да го отнесе до върха на успеха. Тази вечер всички те щяха да бъдат в компанията на самия сатрап, да си припомнят значимостта на въздигнатото общество. А в седмиците, които щяха да се понесат, почитаемият Давад Рестарт щеше да продължава да бъде доверено лице на сатрапа, изпълняващо важна роля в излекуването на отношенията между местните жители и новодошлите, които несправедливо биваха наричани спекуланти. Естествено, това му съдействие щеше да върне на Давад позицията, полагаща му се в обществото. Търговците щяха да го приветстват обратно и да признаят, че през цялото това време той е бил по-прозорлив от тях.

Рестарт леко се усмихна, защото размислите му преминаха към кулминацията на тазвечерните му планове. И Кеки, и Серила бяха много привлекателни, но те пак си оставаха компаньонки на трона, съветнички, хора на ума. Те бледнееха пред младото излъчване на Малта Вестрит — девойката, която Давад възнамеряваше да представи на сатрапа в качеството на негова бъдеща съпруга. Търговецът бе

уверен, че младият владетел ще остане запленил от нея: уверен със сигурност, която го караше да премине към обмислянето на самите сватбени празненства. Церемониите щяха да бъдат две: една тук и друга, по-пищна, в столицата. Давад Рестарт щеше да присъства и на двете, разбира се, почетен гост. Този брак щеше да извади Вестритови от затрудненото положение, да реабилитира Давад в очите на Роника и да скрепи връзката между Бингтаун и столицата завинаги. Давад Рестарт щеше да влезе в историята като помирител на градовете, а децата на сатрапа, бъдещи владетели, щяха да го наричат *чичо Давад*.

При тази мисъл той тихо се засмя. Едва в този момент той осъзна, че Серила го гледа с особен поглед — несъмнено заради занесения вид, който Търговецът бе придобил покрай предвкушването на победата си.

Давад отвърна на погледа ѝ с неочаквано състрадание. Със съпруга, родена и отраснала в Бингтаун, сатрапът повече нямаше да се нуждае от съветите и знанията на Серила.

Той се приведе към нея и дружески я потупа по коляното.

— Не се тревожете за роклята си — прошепна ѝ Търговецът. — Уверен съм, че целият град ще ви отдаде полагащото се на позицията ви уважение, както и да сте облечена.

В първия миг клетницата го погледна удивено. След това тя се усмихна.

— Много мило от ваша страна, Търговецо Рестарт, че се опитвате да ме утешите.

— Нищо подобно. Просто искам да се убедя, че ще успеете да се насладите на предстоящия прием — увери я той и отново се облегна назад.

Предстоеше му една от най-значимите вечери в живота му. Или поне в досегашния му живот...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

БУРЯТА

— Малта! Дело! Защо се разхождате сами? Много скоро ще започне ритуалната част! — смъмри ги Кефрия, макар в гласа ѝ да надничаше веселие. — Дело, майка ти те търси край фонтана. Малта, върви с мен!

Двете момичета бяха заели позиция край една от колоните до входа, за да наблюдават пристигащите. И двете бяха единодушни, че Китън Шайев е дошла с най-хубава рокля, жалко само, че нейната фигура не беше подходяща за подобно деколте. Трита Редоф носеше прекалено несъразмерна диадема, но пък ветрилото ѝ беше разкошно. Крион Трентор, понастоящем ухажващ Риел Крел, бе надебелял и бе изгубил меланхоличното си лице на поет някъде сред тлъстините. Нима наистина по-рано те го бяха намирали за привлекателен? Род Каерн си беше все така мрачен и заплашителен. Неговата поява видимо развълнува Дело, но Малта не сподели интереса ѝ, а с изненада се улови да мисли, че неговите рамене са далеч по-тесни от тези на Рейн.

Пратениците на Дъждовните земи също пристигнаха. Малта напразно се опита да разпознае своя кавалер.

— Как ще го разпознаеш? — попита я Дело. — Така омотани, те всички изглеждат еднакво!

Малтиният отговор носеше духа на предишните ѝ, безгрижни години:

— Не се притеснявай за това. Сърцето ми винаги трепва при вида му.

Дело я погледна удивено. В следващия момент и двете се кикотеха в пристъп на приглушаван смях.

Дружеското наблюдение запълни празнината, започнала да се образува между тях през пролетта. Дело увери Малта, че платът на нейната рокля е много по-скъп от всичко, което може да се купи в днешно време, и че тоалетът прекрасно подчертава тънката ѝ талия, а Малта се кълнеше, че глезените на Дело не са дебели, и в добавка я

успокои, че тази вечер така или иначе никой няма да ги види. От много време насам Малта не беше изпитвала това момичешко веселие.

Сега, покорно вървяща подир майка си, тя се дивеше над неотдавнашното си нетърпение да заживее живота на жена. И да остави подобно безгрижие зад себе си.

Един обширен параван, обкичен с цветя, укриваше младите жени, на които предстоеше официално да бъдат представени тази вечер. Пред него с привидна невъзмутимост се навъртаха бащите им — те щяха да въведат дъщерите си и първи да танцуват с тях; зад него майките нанасяха последни изменения в прически и рокли.

Редът на представянето се определяше чрез жребий. Съдбата определи Малта да излезе последна.

И девойката изчакваше, докато останалите момичета едно след друго излизаха напред. В този момент ѝ се струваше, че тя не може да си поеме дъх.

Ровещата сред косата ѝ Кефрия прошепна:

— Рейн още не е пристигнал. Предполагам, че закъснява заради късното пристигане на Кендри. Да кажа ли на Давад да ти партнира за първия танц?

Малта я изгледа ужасено. За нейно изумление майка ѝ се усмихна в отговор.

— Искан да ти напомня, че има и по-лоши неща от пропускането на първия танц след въвеждането в обществото.

— Ще го пропусна и ще си мисля за татко — увери я Малта. В очите на майка ѝ проблесна влага; след малко тя се привеждаше да приглади полата на роклята ѝ с думите:

— Сега бъди спокойна, пристъпвай с високо вдигната глава, внимавай да не настъпиш полите си и... Върви, вече е твой ред!

Последните ѝ думи долетяха като задавено ридание. Малта установи, че и нейните очи са започнали да се наливат със сълзи. Тя премигна решително и пристъпи иззад паравана, в светлината на върха на стълбището.

— Малта Вестрит, дъщеря на Кайл Хейвън и Кефрия Вестрит, се явява пред Търговците на Бингтаун и Дъждовните земи — говореше гласът. — Малта Вестрит.

Тя биваше оповестена с фамилното име на майка си — израз на неуважение към баща ѝ, който я разгневи. Но този ѝ гняв изчезна

почти веднага, прогонен от разбирането: тук не говореше презрение, а традицията. И Малта щеше да се представи с достойнството, изисквано от същата традиция, за да даде на баща си основание да се гордее със своята потомка. В момента той не се намираше редом с нея, не я беше хванал под ръка, за да слезе по стълбите заедно с нея. И въпреки това тя щеше да се държи достойно. В себе си тя носеше неговия дух: духът му щеше да бъде неин придружител.

Свеждайки единствено поглед, тя направи дълбок реверанс пред събраните. За миг, след като повдигна очи, зрителите ѝ се струаха прекалено многобройни. И стъпалата, които ѝ предстоеше да преодолее, също ѝ изглеждаха прекалено много и прекалено стръмни. Една-единствена несигурна крачка щеше да се окаже достатъчна за препъването ѝ, и тогава...

Малта бавно си пое дъх и поде слизането си.

В подножието на стълбището, подредени в полукръг, я очакваха останалите девойки и техните бащи. Този момент принадлежеше изцяло на нея. Искаше ѝ се той да продължи дълго, никога да не изтича и същевременно тя почувства облекчение, когато стъпалото ѝ най-сетне докосна пода на залата. Докато заемаше отредената позиция, Малта отново огледа присъстващите, този път по-съсредоточено. Гостите от града и Дъждовните земи бяха облекли най-скъпите си дрехи. И макар да личеше, че мнозина от тях са преживели затруднения през последните години, в залата нямаше човек, който да не излъчва гордост и да не се усмихва към младите жени.

Тя все така не виждаше Рейн. Много скоро музиката щеше да зазвучи и да подкани встъпилите в обществото дами към първия им танц. В него Малта щеше да вземе участие единствено като наблюдателка: това обстоятелство се вписваше подобаващо сред останалите провали от живота ѝ.

Тогава се случи невъзможното. Нещата съумяха да се влошат още повече.

В края на залата, на самия подиум, между председателя на Съвета и някакъв бледен младеж, седеше Давад Рестарт. Не, той далеч не седеше, а се беше надигнал над масата и оживено ѝ махаше.

Унижена до крайност, но принудена от обстоятелствата, Малта леко повдигна ръка и отвърна на поздрава му. Но това не го удовлетвори. Напротив, щом получи това утвърждение, че е привлякъл

вниманието ѝ, дебеланкото започна да ѝ прави знак да се приближи до него — сама да прекоси цялата зала и да се приближи до подиума. Не, струваше ѝ се, че тя просто ще умре. В този миг тя би приветствала припадък и дори самата Смърт, ала това избавление не идваше. Ръководителят на музикантите, който чакаше да му дадат знак за начало от подиума, гледаше объркано. И Малта разбра, че не ѝ остава друг избор: този кошмарен момент нямаше да приключи, докато тя не се отделише от групата на останалите дами и техните бащи и не прекосеше огромната празнота, за да изслуша поздравленията на Давад.

Какво пък, така да бъде.

Тя си пое дъх, хвърли бегъл поглед към втрещеното лице на баба си и закри. Тя нямаше никакво намерение да бърза, това само би допринесло към унижението ѝ. Не, Малта вървеше с отметната глава, леко повдигнала поли по начин, създаващ илюзията, че тя се плъзга над пода. Същевременно тя успя и да се усмихне: по начин, който създаваше впечатлението, че става дума за съвсем обичайна част от ритуала.

По силата на асоциациите и спомена Давадовото лице ѝ напомни за мъртвото прасе. Дори и край близостта на този образ и засилващото се в ушите ѝ бучене девойката успя да запази изражението си. Ето че тя вече се намираше пред подиума.

Едва в този момент тя осъзна, че бледният млад мъж, разположен до Давад, трябва да е самият сатрап на Джамаилия. Нейното унижение бе протекло пред погледите на владетеля и две от неговите съветници. Въпросните придворни дами я гледаха с израз на търпимо снизхождение. Сега със сигурност тя щеше да припадне!

Но тя не припадна, а се озова под диктовката на някакъв инстинкт, който я накара да стори почтителен реверанс. Бученето в ушите ѝ продължаваше; сред него тя дочу ентусиазирания глас на Давад:

— Това е младата дама, за която ви споменах: Малта Вестрит, потомка на един от нашите най-тачени Търговски родове. Кажете, не е ли тя най-изящното цвете от всички, чието разцъфване празнуваме днес?

Малта не можеше да се изправи. Ако го стореше, тя трябваше да се озове срещу лицата им. Затова тя продължаваше да стои приведена

— в съшитата си от вехти одежди рокля, в бални обувки, които...

— Ще кажа, че несправедливо съм смятал думите ти за преувеличение, Търговецо Рестарт. Но каква е причината толкова лъчезарно цвете да е самичко на бала?

Този глас имаше джамаилски акцент и вълн тон. Самият сатрап се интересуваше от нея!

Председателят на Съвета най-сетне се смили над нея и даде знак на музикантите. Първите ноти се понесоха из залата. Зад Малта гордите бащи повеждаха дъщерите си... Тя не можеше да го види, но можеше да си представи... И този образ я изпълни с гняв, надвил смущението ѝ.

Малта се изправи на крака, пресрещна снизходителния поглед на сатрапа и с ясен глас отвърна на въпроса му:

— Аз съм сама, велеславни сатрапе, защото баща ми беше отвлечен от пиратите. Пиратите, срещу които вашите калсидски патрули не правят нищо.

Седящите на подиума останаха втрещени от прямотата ѝ. Само сатрапът се усмихна.

— Виждам, че тази девойка притежава дух, който съответства на красотата ѝ — отбеляза той. Малта почувства, че се изчервява, а владетелят добави: — Тя е първата Търговка, която признава, че калсидските галери са патрули.

Едната придворна се засмя на шегата му. Но на градските първенци не им беше до смях.

Малта не можа да се сдържи.

— Склонна съм да призная това, господарю, ако вие признаете, че те са неефективни. Заради тяхното бездействие и семейният ни кораб, и баща ми се намират в плен.

Владетелят на цяла Джамаилия се изправи на крака. Несъмнено той възнамеряваше да нареди екзекуцията ѝ. Зад нея музиката продължаваше да се лее, увлякла след себе си танцуващите.

Малта очакваше, че сатрапът ще заповяда тя да бъде отведена. Вместо това той каза:

— След като виниш мен за отсъствието на баща ти, има само един начин, по който бих могъл да оправя този проблем.

Тя не можеше да повярва на ушите си. Наистина ли беше толкова лесно: просто да помоли? Неочаквано останала без дъх, тя промълви:

— Ще наредите на корабите си да го спасят?

Смехът му се смеси с музиката.

— Определено. Все пак това е тяхното предназначение. Но няма да го сторя точно на секундата. За момента ще се постарая да облекча поне отчасти тъгата ти по него, като заема мястото му в един танц. — С тези думи той се отправи към подиумните стълби.

Едната от компаньонките бе придобила смаян вид, другата изглеждаше ужасена, а Малта се обърна към Давад Рестарт, който обаче нямаше намерение да ѝ помага по какъвто и да било начин. Напротив, Търговецът гордо и топло се усмихваше насреща ѝ, а когато погледите им се срещнаха, той побърза да кимне утвърждаващо. Членовете на Съвета бяха прикрили мислите си зад почтителна безизразност. Какво трябваше да направи тя сега?

Сатрапът вече слизаше по стълбите. Той бе по-висок от нея и много строен, с аристократично бяла, почти нездраво бледна кожа. За първи път тя виждаше мъж да носи дрехи като неговите: одежди от мек и свободен плат в пастелни цветове. Той носеше бледосини панталони, пристегнати над глезените; жълтеникавата риза шаваше в многобройни дипли около раменете му. Придружаваше го миризмата на непознати благоухания; самият му дъх донасяше със себе си загатването за ароматен дим.

Това беше най-могъщият човек на света. И този човек се покланяше пред нея и протягаше ръка.

Малта стоеше като поразена.

— Всичко е наред, Малта, танцувай с него — меко я подкани Давад и се усмихна към сътрапезниците си на подиума. — Тя е толкова срамежлива и стеснителна. Погледнете, тя не смее да докосне ръката му.

Неговите думи ѝ възвърнаха способността на движение. Вцепенението още не я беше напуснало изцяло, докато поемаше ръката му, но тя почувства тръпки. Ръката на сатрапа беше много мека.

Другата си длан той отпусна ниско на кръста ѝ и, за нейно смайване, я придърпа към себе си.

— Така се танцува този танц в столицата — каза той. От толкова близо тя усещаше дъха му върху лицето си. Това ѝ даде още едно основание за уплах: боеше се, че владетелят ще усети развълнуваните удари на сърцето ѝ.

Първите пет стъпки от танца им тя се движеше сковано, извън ритъм. След това музиката я обгърна и Малта започна да се движи със същата лекота, с която се бе упражнявала с Рейч. Останалите двойки, ярката зала, даже музиката — всички тези неща избледняха от съзнанието ѝ. Нейният свят се свеждаше единствено до нейния партньор и съчетаното движение на телата им.

Малта повдигна глава към него. Сатрапът ѝ се усмихна.

— Колко си нежна. Приличаш на дете... Или на красива кукла. А косата ти ухае на цветя.

Тя не се сещаше за отговор, който да съответства на тези комплименти, дори не знаеше как да му благодари. Обичайното ѝ кокетство бе изчезнало.

Все пак девойката се опита да отговори, ала думите изхвърчаха сами, без да се допитват до мисълта ѝ.

— Наистина ли ще изпратите кораби, които да спасят баща ми?

Сатрапът повдигна тънката си вежда.

— Разбира се. Имам ли причина да не го правя?

Тя сведе очи и ги затвори. Не ѝ беше нужно да вижда — музиката и напътствието на тялото му ѝ бяха достатъчни.

— Просто ми се струва прекалено лесно. — Малта леко поклати глава. — Ние страдахме толкова много, и изведнъж...

Той се засмя. Смяхът му бе звънък, като женски.

— Кажете ми, птичке, целия си живот ли си прекарала в този град?

— Точно така.

— Тогава как би могла да знаеш за света?

Неочаквано той я придърпа още по-близо до себе си; тъй близо, че гърдите ѝ едва не се допряха до него. Малта тихо възкликна и се отдръпна назад, нарушавайки ритъма. С една плавна крачка той заглади прекъсването.

— Нима наистина си тъй срамежлива, птичке? — развеселено попита сатрапът. В същото време ръката му стисна нейната по начин, който се доближаваше до жесток.

В последвалия момент танцът свърши. Владетелят пусна ръката ѝ. Сред оттеглящото се опиянение Малта забеляза, че всички присъстващи в залата гледат към тях, макар и по ненатрапчив начин. Слуховете и клюките нямаше да закъснеят, първите от тях вече се зараждаха едва ли не пред очите ѝ...

Сатрапът се поклони, ниско и грациозно. Малта му отвърна с реверанс, по време на който Косго прошепна:

— По-късно бихме могли да поговорим за спасяването на баща ти. Може би тогава ти ще съумееш по-изразително да ми покажеш колко е важен той за теб.

Тя застина. Заплаха ли представляваха тези му думи? Може би заради отдръпването ѝ по време на танца той бе променил намерението си да ѝ помогне? Искаше ѝ се да извика, за да спре отдалечаването му, ала не можеше. Пък и сатрапът вече ѝ обръщаше гръб, ангажиран от една достолепна матрона, повела дъщеря си. А следващият танц вече започваше.

Най-сетне Малта успя да се опомни и да се надигне. И да поеме първия си дъх. Тя бавно започна да прекосява заделеното за танц пространство, без да вижда заставащите около нея двойки. Като в просъница тя зърна Керуин Трел да се отправя към нея, само че в момента не ѝ беше до него. Затова девойката продължаваше да крачи и да се оглежда за близките си: дори присъствието на малкото ѝ братче би представлявало утеха за нея в този момент. Тя просто се нуждаеше от убежище, в което да се осъзнае от връхлетялото я напрежение. Дали току-що тя не бе стъпкала възможността да върне баща си? Дали не се беше изложила пред очите на целия град?

Нечий допир до ръката я накара да трепне и да се обърне с уплашен възклик. Докосналият я носеше воал, главата и ръцете му бяха покрити по същия начин като останалите гости от Дъждовните земи, ала Малта веднага позна, че насреща ѝ стои Рейн. Никой друг не можеше да придаде подобна елегантност на тези утежняващи дрехи.

Воалът му беше от черна дантела, със златни и сребърни очертания, указващи мястото на очите. Качулката, покриваща косите и тила му, бе пристегната със сложната намотка на шал от лъскава бяла коприна. Той носеше мека бяла риза и черен панталон, които подчертаваха тялото му в същата степен, в която воалът и качулката скриваха лицето му: широките рамене и плътната гръд контрастираха със стройния кръст. Ботушите му споделяха златно-сребърната украса на воала му.

— Пребледняла си като сняг — каза той, протягащ чаша вино. — Искаш ли да пийнеш?

— Искам да вървя при майка си — изтърси тя. И се изложи още повече, повтаряйки тези думи.

Позата му изгуби спокойствието си.

— Какво ти каза той? Да не те е наскърбил?

— Не. С нищо не ме е обидил. Просто искам да видя майка си.

— Разбира се. — С властна небрежност той потупа един от минаващите Търговци по рамото и му подаде чашата с вино, след което отново се обърна към Малта. — Ела.

Той не предложи да я хване под ръка, нито посегна да я подкрепя (нима беше усетил, че в този момент девойката не би понесла какъвто и да било допир?) — вместо това Рейн направи плавен знак с ръка и тръгна пред нея, за да ѝ прави път. Гостите любопитно се вглеждаха подире им.

Не им се наложи да търсят дълго: Кефрия изникна насреща им почти веднага.

— Малта... — тихо възкликна тя. Девойката се подготви за неизбежното мъмрене, но вместо това майка ѝ продължи: — Толкова се притесних, но ти се държа великолепно. Какво го е прихванало Давад? Бях тръгнала към теб след танца ти, а той дръзна да ме хване за ръката и ми каза, че ако си била отидела при него, той щял да ти уреди и друг танц със сатрапа.

— Майко, сатрапът каза, че щял да изпрати кораби да спасят татко. Но... — Малта заекна и замълча. Искаше ѝ се да не беше споменавала това. А и защо да го споменава? Решението щеше да принадлежи изцяло на нея самата.

Колко важно беше за нея да върне баща си? Тя отлично знаеше какво бе загатнал с думите си Косго. Изборът беше неин. След като тя щеше да бъде тази, която да плати цената, нима решението не принадлежеше изцяло на нея?

— И ти си му повярвала? — смая се Рейн. — Малта, той си е играел с теб. Как е могъл да ти подхвърля подобно предложение със същата лекота, с която се прави комплимент? Този човек няма никакъв морал, никаква съвест. Ти си почти дете, а той те измъчва по подобен начин... С радост бих го убил.

— Аз не съм дете — студено отвърна Малта. На децата не се налагаше да вземат подобни решения. — Щом смяташ, че съм толкова малка, къде е твоят морал?

Тя дори не се замисляше над думите си. В момента ѝ се искаше единствено да остане насаме, да размисли на спокойствие, да разсъждава над предложението на сатрапа и загатнатата цена. Не беше чудно, че езикът ѝ бе придобил самостоятелен живот.

— Или проявеният от друг мъж интерес за теб е удобна възможност да изтъкнеш, че аз ти принадлежа?

Майка ѝ ахна. Тя бързо обходи с поглед двамата влюбени и побърза да се оттегли, смотолевяйки извинение. Малта почти не осъзна оттеглянето ѝ. Само допреди мигове тя бе копняла за майка си. Сега вече знаеше, че майка ѝ с нищо не би могла да помогне.

Рейн леко отстъпи назад. Настъпи мълчание, обтегнато като струна.

Неочаквано той се поклони.

— Моля за извинението ти, Малта Вестрит. — Рейн леко прочисти дъх. — Ти си жена, а не дете. Но ти си встъпила в обществото съвсем неотдавна, без до този момент да си се сблъсквала с низостите, на които някои мъже са способни. Моите думи бяха провокирани единствено от желанието да те предпазя, а не да те наскърбя.

Той извърна прикритото си лице към танцуващите. В момента те изпълняваха танц, в който партньорите биваха разменяни.

Със снижен глас младият мъж добави:

— Зная, че спасяването на баща ти заема първо място в мислите ти. Това те прави уязвима. Било е безсъвестно от негова страна да предлага да ти помогне.

— Странно. Аз си мислех, че е безсъвестно да откажеш, когато някой те помоли за помощ. Сега разбирам, че в отказа си ти просто си искал да се проявиш като тактичен.

Леденото презрение в гласа ѝ ѝ беше познато. Точно по същия начин баща ѝ се караше с майка ѝ, като насочваше собствените ѝ думи срещу нея. Малта искаше да спре, но не знаеше как. Искеше да си поеме дъх, нуждаеше се от време да помисли, а вместо това всичко прелиташе около нея. Тя се намираше сред събитие, което щеше да остане единствено в живота ѝ, имаше вероятност да уреди спасяването на баща си. А вместо да танцува с елегантния си кавалер и да обира завистта на останалите момичета, тя бе подела глупав спор с него. Не, това не беше справедливо.

— Нямах намерение да проявявам тактичност, а да ти кажа истината — тихо отвърна той.

Танцът приключи; танцуващите се оттегляха или се насочваха към нови партньори. Думите на Рейн съвпаднаха със затихването на мелодията и неколцина от стоящите наблизо се извърнаха към тях.

Малта почувства, че Рейн също усеща погледите им. Тя понечи да се усмихне, за да създаде впечатлението, че думите му са били някаква шега: напразен опит, защото лицето ѝ се струваше сковано.

В този момент някой деликатно прочисти гърло зад нея. Девојката се извърна.

Керуин Трел се поклони:

— Може ли да получа следващия танц?

Във въпроса му се съдържаше известно предизвикателство. Той гледаше към Малта, ала думите му бяха насочени към нейния събеседник.

И Рейн не пропусна да се отзове.

— Малта Вестрит и аз водехме разговор — изтъкна той с глас, чиято безукорна любезност го правеше заплашителен.

— Разбирам — със същата сдържаност отвърна Керуин. — Реших, че тя би предпочела един танц с мен пред разговорите.

Вече се разнасяха първите звуци на следващата мелодия, а някои от гостите продължаваха да се взират в тримата.

Без да се обръща към Малта, Рейн хвана ръката ѝ.

— Двамата точно се канехме да танцуваме — съобщи той на Керуин. Другата му ръка обгърна партньорката му през кръста. С лекота Рейн я повдигна и я пренесе в танца.

Мелодията беше бърза и жизнерадостна. В тези условия Малта можеше или да се присъедини към танца, или да се препъне. Тя избра първото. Защипала пола, за да не укрива движението на краката си, девојката се впусна с увлечение. Рейн веднага отвърна на предизвикателството. Ето че Малта се нуждаеше от цялата си концентрация, за да не изостава. А няколко мига по-късно усилието престана да ѝ се струва съзнателно: Малта и партньорът ѝ танцуваха като едно цяло, изразено в два аспекта. Останалите двойки започнаха да се отдръпват, за да им осигурят място.

При едно от завъртанията си тя зърна за миг лицето на баба си, усмихната широко в спомен и благословия. Самата Малта осъзна, че

също се усмихва. А полите ѝ продължаваха да свистят в устрема на танца. През цялото това време тя усещаше ръката на Рейн върху кръста си, силна и непоклонима. Тя долови уханието му — може би парфюм, може би собственият мускусен аромат на кожата му. Сетивата ѝ осъзнаваха възхитените погледи на гостите, ала цялото внимание на девойката бе насочено към Рейн. Полусъзнателно тя стисна ръката му по-силно, в отговор неговите пръсти я обвиха по-стегнато. Ръката ѝ трепна.

— Малта...

Нейното име беше единствената дума, която той промълви в този момент. То не бе изречено като извинение, а като потвърждение на всичко, което Рейн изпитваше към нея. Чувствата на Малта припламнаха в отговор.

Тя неочаквано осъзна, че случилото се със сатрапа се намираше отделно от нея и Рейн. Споменаването му бе представлявало грешка, защото то нямаше нищо общо с него или с отношенията между тях и само щеше да го разстрои, както и се беше случило.

Но в настоящия миг на никой от двамата не се налагаше да мисли за нещо различно от другия: това беше езикът на танца. В настоящия отрязък време техните движения и разбиране съвпадаха изцяло. И точно това Малта трябваше да цени.

— Рейн — отвърна тя и му се усмихна. Скарването отдавна лежеше забравено, потъпкано под устрема им.

Струваше ѝ се, че танцът приключи несправедливо бързо, че почти веднага след началото му вече отекват завършващите ноти. В края на последното завъртане Рейн я задържа, съумявайки да сепне и дъха ѝ.

— Когато се движим по подобен начин — прошепна Малта — ми се струва, че сме орисани да бъдем едно.

Тя установи и причината за учестените удари на сърцето си: партньорът ѝ я беше задържал в ръцете си миг по-дълго от допустимото. Очите му не се виждаха, но девойката знаеше, че той гледа към лицето ѝ.

— От теб, мила, се иска единствено да се оставиш да те вода.

Тези покровителствени думи попариха момента. Малта се отдръпна от прегръдките му и изпълни хладно формален реверанс.

— Благодаря за танца. Сега ще те помоля да ме извиниш.

Тя се надигна с кимване, обърна му гръб и започна да се отдалечава с походка, която изглеждаше напълно целенасочена. Рейн понечи да я последва, но един друг от пратениците на Дъждовните земи забързано се доближи до него и го хвана за ръката. Изглежда въпросният представяше по-важна тема, защото Рейн спря. Всичко това Малта видя с крайчеца на окото си и продължи да се отдалечава.

Продължаваше да я изпълва вълнение, но вече не приятно. Защо му трябваше да разваля момента по подобен начин? Защо му трябваше да изрича подобни снизходителни думи?

Девојката все така не виждаше познати лица, към които да насочи оттеглянето си: баба ѝ и майка ѝ не се виждаха, познатите ѝ момичета също, дори Давад Рестарт. Тя видя сатрапа, наобиколен от високопоставени матрони — в тази група тя нямаше възможност, а и намерение да се промъква.

Сред първите звуци на поредния танц Малта се отправи към масата с виното, макар че по традиция кавалерите бяха тези, които донасяха чаши на своите дами. Още един повод да се чувства неловко: струваше ѝ се, че и последното око в залата следи нея.

Близко до целта ѝ пред нея отново пристъпи Керуин. Тя трябваше да спре, за да не се сблъска с него.

— Какво ще кажеш за този танц? — попита той.

Малта се поколеба. Това щеше да разгневи Рейн и да го накара да ревнува. Само че на нея вече не ѝ беше до подобни игри — ситуацията и без тях беше достатъчно сложна.

А Керуин, като че усетил колебанието ѝ, кимна мрачно към вече подредилите се двойки.

— На *него* не му отне дълго време да си избере друга партньорка.

Малта смаяно се извърна в указаната посока. Видяното потвърди думите на Керуин: Рейн бе прегърнал едната от съветничките на сатрапа и я водеше с плавни движения. И това дори не беше красивата, а онази в кремавата рокля, без бижутата. Въпреки това той я прегръщаше галантно и с голямо внимание се вслушваше в думите ѝ.

— Не се взирай така — прошепна Керуин. — Гледай към мен и се усмихни.

Замразила усмивчицата върху лицето си, Малта прие ръката му. Той по-скоро я завлече след себе си. Неговите движения ѝ се струваха

тромави и насечени. Но Керуин не усещаше това й смущение, а се усмихваше.

— Най-сетне имам възможност да те взема в обятията си — тихо рече той. — Бях започнал да смятам, че желанието ми никога няма да се сбъдне. А ето че ти официално си вече жена. А онзи Дъждовен глупак те захвърля заради някаква, която никога не би могъл да има. Малта... Блясъкът на косите ти ме замайва, а уханието им ме опиянява. Дори в мечтите си не бих могъл да притежавам по-голяма ценност от допира на твоята ръка.

И той продължаваше да я обсипва с комплименти, които тя приемаше с все така стиснати в усмивка зъби. През цялото време Малта полагаше усилия да не поглежда към Рейн и другата жена. Заради воала му беше трудно да се каже, но й се струваше, че компаньонката изцяло е ангажирала вниманието му. Нито веднъж той не погледна към Малта.

Тя го беше изгубила. Всичко бе свършило ей така, само в рамките на секунди, край няколко остри думи. Струваше й се, че сърцето й е било изтръгнато, оставяйки празнота. Не, това беше глупаво. Тя още не беше сигурна, че го обича. Следователно чувството не можеше да се дължи на това. Точно така, то се явяваше в отговор на неговите обяснения в любов, на които Малта глупашки беше повярвала. Сега ставаше очевидно, че той я е излъгал. И неприятното чувство представляваше израз на накърнената й гордост. Тя се гневеше, защото се бе показала като глупачка. А всъщност на какви основания се ядосваше? Та тя танцуваше в обятията на друг мъж, красив мъж, който не криеше обожанието си. Не й беше изтрябвал Рейн. Тя дори не бе виждала лицето му — как можеше да го обикне?

Тя зърна как Рейн привежда глава към компаньонката в израз на личен разговор. Жената се отзова с готовност. Малта едва не се препъна; Керуин я хвана по-здраво. В момента той дърдореше нещо за розовината на устните й. В името на Са, по какъв начин можеше да отговори тя? Да похвали зъбите му или кройката на ризата?

— Тази вечер ти изглеждаш много красив, Керуин. Близките ти сигурно се гордеят с теб.

Той придоби вида на човек, похвален от самата богиня.

— От теб тези думи значат много за мен — увери я младежът.

Танцът приключи. Керуин неохотно я пусна и се отдръпна. А предателските ѝ очи веднага подиряха Рейн. Той тъкмо се покланяше ниско, а в следващия момент направи знак към вратата, отвеждаща към градината и нейните алеи.

Никакво усилие не можа да прогони ужасяващата пустота в душата ѝ.

— Би ли желала да ти донеса вино? — попита Керуин.

— Да, моля. Освен това бих искала да поседна за момент.

— Разбира се. — Той протегна лакът, за да я хване под ръка.

Когато Граг стисна ръката му, Рейн се извъртя рязко и едва се сдържа да не го удари.

— Не сега! Пусни ме! — просъска той. Малта се отдалечаваше от него, а изнеженият хлапак на Трелови припряно си проправяше път през тълпата. Сега не беше моментът за приятелски разговори.

Но Граг стисна ръката му и отвърна с настойчив шепот:

— Едната от съветничките на сатрапа току-що танцува с мен.

— Прекрасно. Надявам се това да е била красивата. Сега ме пусни. — Той леко протегна врат, за да не изпуска Малта от погледа си.

— Покани я на следващия танц. Искам и ти да чуеш онова, което тя ми каза. После ела в градината; ще те чакам край блатния дъб на източната алея. Там ще решим на кого още да кажем и какво да предприемем.

Гласът на Граг бе изпълнен с напрежение. Но на Рейн точно сега не му беше до подобни начинания. Затова той опита да се пошегува:

— Първо трябва да говоря с Малта. После ще обсъждаме подпалването на складове.

Другият не пусна ръката му.

— Това не е шега, Рейн, нито нещо, което може да чака. Дори и сега се боя, че може да е прекалено късно. Срещу сатрапа е организиран заговор.

— Тъкмо като за теб — раздразнено отвърна Рейн. Как се очакваше от него да мисли за политика точно в този момент? Малта беше обидена. Болката ѝ бе очевидна и почти осезаема за другите. В

наскърблението си тя крачеше сляпо сред тълпата. Той на всяка цена трябваше да говори с нея.

— Калсидците и някои от неговите благородници възнамеряват да го убият и да хвърлят вината върху нас. Те ще ограбят и опожарят целия град, като възмездие. Моля те, Рейн, това не може да чака. Върви да я поканиш на танц. Аз ще намеря близките си и ще ги накарам да предадат на други Търговци. Ти върви да я поканиш. Става дума за онази с кремавата рокля, там край подиума. Моля те.

Малта бе изчезнала. Рейн му хвърли поглед, който Граг усети дори и през воала. Младият Тенира пусна ръката му. Купрус сви рамене и гневно тръсна глава. Граг се отдалечи.

Бавно, със свито сърце, Рейн се извърна и се отправи към придворната. Тя го очакваше: забелязала приближаването му, царедворката преустанови разговора си с някаква друга жена и започна да се отдалечава в удобна посока. Когато траекториите им се пресякоха, младият мъж ѝ се поклони и попита:

— Ще ме почетете ли с един танц, съветничке?

— За мен ще бъде удоволствие — отвърна тя, протягайки ръка.

Поредният танц вече започваше. Неговата мелодия беше бавна, особено ценена от влюбените: на стари и млади двойки тя предоставяше възможност да се прегърнат под нежните ѝ тонове.

В този момент той трябваше да държи Малта, да позволява на близостта и музиката да успокоят раздразнението им. Вместо това той партнираше на джамаилска жена, която беше висока почти колкото него. В същото време тя стъпваше леко и изящно. По някакъв начин това го накара да се почувства още по-зле.

Рейн мълчеше, изчакващ я да заговори.

— Вашият братовчед предаде ли ви предупреждението ми? — най-сетне запита тя.

Прямотата ѝ го завари неподготвен. Със старанието да остане сдържан младият мъж отговори:

— Не съвсем. По-скоро ми каза, че сте му били казали нещо интересно, което щяло да заинтригува и мен самия.

В гласа си той вложи въпросителна тревога.

Жената изсумтя нетърпеливо.

— Боя се, че нямаме време за недомлъвки. По време на пътуването осъзнах, че тази вечер би била идеалното време за подобен

заговор. Сатрапът в компанията на Търговци от Бингтаун и Дъждовните земи. Всеизвестно е недоволството им срещу политиката на сатрапа. Какво по-подходящо време за отстраняването на владетеля? След като сатрапът и неговите съветници бъдат убити, струпалите се тук калсидци ще имат удобен повод да ви накажат.

— Но кой би извлякъл полза от смъртта му? Защо? — По гласа му личеше, че той смята подобен развой за малко вероятен.

— Онези, които са изготвили този план. На джамайлските благородници е омръзнало да се съобразяват с едно разглезено момче, което опразва хазната за собствените си удоволствия. Калсид получава Бингтаун за своя провинция, с която да прави каквото си иска. Те много отдавна предявяват претенции към тази част от Прокълнатите брегове.

— Би било глупаво за Джамаилия да отстъпи Бингтаун на Калсид. Коя друга провинция донася подобни богатства в сатрапството?

— Вероятно заговорниците смятат, че е по-добре да отстъпят Бингтаун сред условията на споразумение, отколкото да го изгубят във война. Калсид става все по-силен, докато вътрешните дразги и нашествениците от север парализират Шестте херцогства. При тези условия вече няма какво да пречи на Калсид да се развива: след войната на Алените кораби Шестте херцогства са заети да възстановяват. А Калсид богатее, трупайки роби и амбиции. Неговите жители непрекъснато изпробват северната граница. Но също така поглеждат и на юг. Към Бингтаун и неговите богатства. И към земите край Дъждовната река.

— Земи? — Рейн изсумтя. — Там има толкова малко... — Той рязко замълча, припомнил си с кого разговаря. — Те са глупаци — довърши младият мъж.

— По време на пътуването... — За момент жената сякаш се задави. — Известно време аз бях затворена в капитанската каюта.

Рейн трябваше да се приведе, за да чуе следващите й думи.

— Там имаше карти. Те показваха тукашния залив. Устието на Дъждовната река. Защо му е на капитана им да разполага с подобни карти, ако не възнамерява да ги използва?

— Реката сама пази тайните си — решително заяви Рейн. — Ние няма от какво да се страхуваме. Няма опасност някой друг да се

домогне до тях.

— Тази вечер присъстват много от вас. Има представители на много от Дъждовните родове. Ако те бъдат взети за заложенници и измъчвани, наистина ли сте убеден, че никой от тях няма да разкрие тези тайни?

Нейната логика бе неумолима. В светлината на тези обяснения всички предишни неясноти придобиваха неопровергаем смисъл. Ето защо корабите от блокадата бяха пропуснали Кендри.

— За тази цел те трябва да имат съюзници сред спекулантите. — Рейн започна да размишлява на глас. — Хора, чиито връзки с калсидската търговия с роби са поне толкова силни, колкото връзките им с Джамаилия. Хора, които са живели сред нас достатъчно дълго, за да знаят, че на тазвечерния бал ще присъстват и гости от Дъждовните земи.

— На ваше място не бих бързала да решавам, че сред самите Търговци няма подобни хора — тихо изтъкна тя.

Тръпка на ледено подозрение последва тези й думи. Давад Рестарт... Разбира се.

— Щом сте знаели за този заговор, защо избрахте да дойдете в Бингтаун?

— Явно е, че ако бях знаела предварително, нямаше да дойда — отговори жената. — Едва тази вечер научих достатъчно, за да осъзная цялостната картина. Казвам ви това не само защото желая да запазя живота си, а защото желая да запазя и Бингтаун. Целия си досегашен живот съм посветила на проучването му. И винаги бях мечтала да дойда тук: това е градът на моите мечти. Затова помолих сатрапа да ме вземе със себе си. Не съм дошла, за да стана свидетелка на края на Бингтаун. Не искам да умра, преди да съм опознала чудесата му.

— Какво предлагате да сторим?

— Изпреварете ги. Вземете сатрапа и компаньонките за заложенници, но ги дръжте живи. Докато е жив, Косго се равнява на влияние. Мъртъв той се превръща в искрата, която подпалва война. Не е възможно всички джамаилски благородници да участват в този заговор. Изпратете съобщение, за да уведомите онези от тях, които са верни на сатрапството. Те ще ви помогнат, ако обещаете да върнете сатрапа невредим. Ще последва война с Калсид, но подобна война винаги ни заплашва. Използвайте времето, което ви предоставя това

предупреждение, и укрепете града. Съберете припаси; укрийте децата и семействата си. Съобщете на онези край Дъждовната река.

— Но нали казвате, че те ще действат тази нощ. Няма да имаме време да сторим това!

— В танца си с мен също губите време — хапливо изтъкна тя. — Би трябвало да започнете да предупреждавате останалите. Подозирам, че тази нощ по улиците ще изникнат инциденти. Пожари, сбивания... каквото е нужно, за да създаде хаос. Той ще се разпростре към корабите в пристанището. Някой, умишлено или неволно, ще даде на калсидците повод да атакуват. Може би те просто ще получат съобщение, че сатрапът е бил убит. — Тя насочи поглед към покритите му очи. — Призори цял Бингтаун ще е опожарен.

Музиката заглъхваше едновременно с думите ѝ и им придаваше звученето на пророчество.

За момент Рейн остана неподвижен, все още стиснал ръката ѝ. В следващия момент той се отдръпна и се поклони.

— В градината вече се събират хора. Да отидем при тях — посъветва я той и посочи към вратата.

Сякаш придърпан, погледът му сам се отклони и видя Малта. Тя не беше сама, а се отдалечаваше, хванала Керуин Трел под ръка. Това променяше всичко. Той не можеше да изчезне, без да размени няколко думи с нея.

Той се обърна отново към Серила с думите:

— Отвън има алея, която се отправя на изток. Мястото не е далече, тази нощ всички фенери са запалени. Ще имате ли нещо против да тръгнете сама? Ще се присъединя към вас при първа възможност.

Погледът ѝ показваше, че тя смята това за непростимо грубо. Ала гласно компаньонката каза:

— Сигурна съм, че ще се справя. Дълго ли ще се бавите?

— Надявам се, че не — увери я Рейн. Без да чака мнението ѝ за уклончивия си отговор, той отново се поклони и я остави. Макар музиката да подемаше отново, той започна да си проправя път край танцуващите двойки.

Малта седеше сама. При вида му тя сепнато погледна към него. Блесналата в очите ѝ надежда не можа да скрие намиращия се в тях уплах.

— Рейн — поде тя, но младият мъж я прекъсна, преди тя да е успяла да се извини.

— Трябва да изляза. Става дума за нещо много важно. Има вероятност да не се върна на бала.

— Защо? Къде ще ходиш? Какво е толкова важно.

— Не мога да ти кажа. Ще трябва да ми се довериш. — Той помълча за момент. — Бих искал да се прибереш колкото е възможно по-рано. Ще направиш ли това за мен?

— Да се прибера? Да се оттегля от зрелостния си бал и да си вървя вкъщи, докато ти се разтакаваш за нещо много важно? Ти искаш невъзможното от мен, Рейн. Вечерята още не е започнала, даровете още не са били връчени... а ние с тебе танцувахме само веднъж! Как можеш да ми причиняваш това? Това е момент, който съм очаквала през целия си живот. А ти изведнъж изникваш и ми заявяваш, че трябва да си вървя вкъщи, защото си намерил нещо по-важно, с което да се занимаваш?

— Малта, разбери! Не става дума за нещо, случващо се по мое желание. Съдбата не се съобразява с желанията ни. Сега трябва да вървя. Съжалявам, но ще трябва да те оставя.

Той копнееше да ѝ каже, но не можеше. Не защото не ѝ се доверяваше, а заради връзките на нейното семейство с Давад Рестарт. Ако Давад действително беше предател, беше важно той да продължава да мисли, че заговорът е останал неразкрит. Онова, което Малта не знаеше, тя не можеше да издаде неволно.

В отговор очите ѝ припламнаха мрачно.

— Мисля, че се досещам кое е това важно нещо. Дано двамата със съветничката си прекарате приятно. — Тя отмести поглед. — Желая ти приятна вечер, Рейн Купрус.

Малта го отпращаше, сякаш имаше насреща си някакъв слуга. Беше очевидно, че тя няма да се вслуша в съвета му и да се прибере рано.

Рейн продължаваше да стои пред нея, разколебан.

— Простете.

Но блъсването беше умишлено и тонът на изреченото също не изразяваше извинение. Рейн се обърна.

Керуин Трел стоеше насреща му, понесъл две чаши вино. За момент контролът на Рейн заплашваше да не издържи. Това трая само

миг, след което бе изблъскано от усещане, наподобяващо отчаяние. Сега нямаше време за това. Нищо не му пречеше да остане и подеме спор, но този спор нямаше да разреши нищо. Ако останеше, на сутринта всички те щяха да лежат мъртви.

А имаше вероятност тази смърт да ги сполети дори напук на усилията му — точно това знание направи обръщането му много трудно. И все пак той се обърна и се отдалечи, без да поглежда назад. Ако зърнеше Малта да посърва, не би стърпял връщането си. Ако видеше Трел да се възползва от ситуацията, просто щеше да го убие. Но той нямаше време за това. Обичайно — никога не му оставаше време да живее собствения си живот.

Той напусна залата и потъна в изпъстрения с фенери мрак.

Малта танцува още три пъти с Керуин. И през цялото време той нито веднъж не осъзна неудовлетворението ѝ. Защото след онази безуспешна лекота, която бе познала в партнирането си с Рейн, тези танци ѝ струваха усилие. Тя не успяваше да синхронизира движението си с неговото и с такта на музиката. Възхитата, която младият Трел продължаваше да излива насреща ѝ, бе започнала да блъска по нервите ѝ. Дори младежкото му лице я изнервяше.

Балът бе изгубил своята жизненост — нея Рейн бе отнесъл със себе си. Подир оттеглянето му изглеждаше, че обстановката е станала по-глуха, с по-малко танцуващи.

Предишната мътилка, за момент утаена, отново се надигаше от дъното на душата ѝ. Малта си спомняше, че днес бе имало време, в което тя се бе чувствала щастлива, ала този спомен все повече започваше да ѝ изглежда като въобразен.

В края на танца тя с облекчение забеляза майка си да стои край танцуващите и да ѝ прави знак да се приближи.

— Майка ми ме вика. Боя се, че трябва да вървя.

Керуин се отдръпна, но хвана ръцете ѝ.

— В такъв случай ще те пусна да си вървиш, но само защото трябва. Бъди жалостлива и не ме измъчвай с дълго отсъствие. — Той се поклони.

Малта кимна формално и се отдалечи.

Кефрия я посрещна с разтревожено лице, върху което усмивката не подхождаше.

— Забавляваш ли се, Малта?

Как трябваше да отговори на този въпрос? Тя реши да избере истината, дори и частична.

— Не се оказа каквото очаквах.

— Бих казала, че това е нещо, което всеки изпитва. — Тя взе ръката на дъщеря си. — Никак не ми е приятно да искам това от теб, но мисля, че скоро ще трябва да си вървим.

— Да си вървим? — объркано попита Малта. — Но защо? Все още не сме стигнали до вечерята, даровете...

— Говори по-тихо, Малта. И се огледай. Каж ми какво виждаш.

Първият ѝ поглед беше бегъл, последван от по-сериозно взирание.

— Къде са всички Дъждовни Търговци? — попита девойката.

— Не зная. Неколцина от бингтаунските Търговци също са изчезнали, без да се сбогуват или да предоставят обяснение. Двете с баба ти се опасяваме, че се задават някакви неприятности. Когато излязох навън да се освежа, надуших дим. Заради блокадата напрежението в града е повишено. Боим се да не се стигне до някакъв сблъсък. — Кефрия бавно огледа залата. През цялото време тя оставаше усмихната; отстрани изглеждаше, че тя и дъщеря ѝ обсъждат бала. — За всички ни ще бъде по-безопасно, ако се приберем у дома.

— Но...

Не, нямаше смисъл от увещания. Пък и така или иначе вечерта беше изгубила цялото си очарование. Излишно беше да остава и да гледа как мечтата ѝ се разлага: нали вече бе присъствала на смъртта ѝ.

— Ще се доверя на вашата преценка — отстъпи тя. — Само да си взема довиждане с Дело.

— Мисля, че майка ѝ вече я отведе. Само преди миг видях Търговеца Трел да говори със сина си, а вече не виждам и Керуин. Те ще разберат.

— Е, а аз не разбирам — кисело отвърна Малта.

Майка ѝ поклати глава.

— Наистина съжалявам. Нямах представа колко ми е мъчно да гледам как ти растеш в подобни времена. Те ти отнемат всичко, което ти се полага. Но с нищо не мога да ти помогна.

— Това чувство ми е познато — каза Малта, говорейки по-скоро на себе си. — Понякога се чувствам напълно безпомощна, напълно безсилна да променя каквото и да било. В други моменти се опасявам, че съм прекалено страхлива да опитам.

Кефрия се усмихна искрено.

— Страхлива е последната дума, която бих употребила по твой адрес — топло рече тя.

— Как ще се приберем? Наемната кола ще дойде да ни вземе чак след часове.

— Баба ти отиде да говори с Давад Рестарт и да го помоли да ни заеме каретата си. Не би трябвало да има проблем: колата ще е отново на негово разположение далеч преди края на бала.

Роника действително се приближаваше към тях.

— Давад изрази съжаление, че си тръгваме, но се съгласи да ни даде каретата си. — Тя се навъси. — Но постави условие. Той настоя Малта да се сбогува със сатрапа, преди да се оттегли. Аз му казах, че това би изглеждало непристойно, но той настоя. Сега не е моментът за спорове. Колкото по-бързо се приберем у дома, толкова по-добре. Къде се е запилял Силдин?

— Преди малко го видях със синовете на Дау. Сега ще го намеря. — Сега вече умората и напрежението проличаваха в Кефрия. — Имаш ли нещо против да изпълниш условието, Малта? Няма от какво да се страхуваш, баба ти ще бъде с теб.

Дали близките ѝ не бяха се досетили за същината на репликите, разменени по време на танца ѝ със сатрапа?

— Не се боя — отвърна тя. — Вън ли ще се чакаме?

— Да... Пред вратата.

И майка ѝ тръгна да търси Силдин, а Малта и баба ѝ се отправиха към подиума.

По пътя Роника Вестрит заговори.

— Мисля, че след десет дни трябва да организираме чаено парти. Жените, които бяха представени на настоящия бал, не са много, така че бихме могли да поканим всичките.

— Прием? У дома? — сепна се Малта.

— Градината е подходяща. Ще можем да я разчистим подобаващо. Сега къпините тъкмо зреят, ще направим сладкиши. По мое време често избирахме някакъв обединяващ мотив. — Баба ѝ се

усмихна на спомена. — На партито, което майка ми организира след моя зрелостен бал, всичко беше виолетово. Имаше захаросани виолетки, лилави сладкиши с боровинков сос, а чаят беше подправен с лавандула. Вкусът беше отвратителен, но пък цветът му беше много красив и прекрасно се вписваше с останалото, затова не възразявах. — Тя прихна.

Малта усети, че баба ѝ се опитва да я разведри.

— Тази година нашите лавандули са много ароматни — с усилие се включи тя, опитвайки се да се усмихне. — Ако умишлено изберем традиционна тема, никой няма да ни упрекне, че използваме стари покривки за маса и стария комплект за чай.

— Малта, знай, че не е справедливо... — поде възрастната жена, но не можа да довърши. — Главата горе, усмихвай се. Ето го Давад.

Той връхлетя връз тях с устрема на развълнуван гъсок.

— Но аз наистина мисля, че е трагично да ни отнемате тази прекрасна девойка. Наистина ли главоболието е толкова нетърпимо?

— Покъртително — веднага отвърна Малта. Ето какъв предлог бе използвала баба ѝ. — Не съм свикнала да оставам будна до толкова късно — мило продължи тя. — Казах на баба, че само искам да ти пожелаая лека нощ и да ти благодаря, задето си предложил да ни заемеш каретата си.

— Поне се сбогувай със сатрапа, захарчето ми! Все пак аз вече му казах, че вие трябва да си вървите и че ще те заведе да му пожелаеш приятна вечер.

Тези обстоятелства не ѝ оставяха възможност за бягство.

— Мисля, че ще мога да издържа още няколко мига — промълви Малта, хващайки Давад под ръка. Двамата забързаха към подиума, следвани от Роника Вестрит.

— Ето я и нея, велеславни сатрапе — тържествено обяви Давад още преди тя да си е поела дъх. Не го интересуваше, че прекъсва разговор между владетеля и Търговеца Дау.

Сатрапът премести ленивия си поглед върху Малта.

— Мда — рече той. — Срамота, че си тръгваш толкова рано. Двамата с теб разменихме едва няколко думи, а върху тъй важна тема.

Девойката не се сещаше за подобаващ отговор. Тя продължаваше да стои приведена в реверанса, подет в мига, в който очите на Косго се

бяха извърнали към нея. Но Давад я хвана за ръката и я изправи на крака.

Това му несъобразително действие я караше да изглежда тромава. Тя почувства как лицето ѝ се изпълва с червенина.

— Няма ли да му пожелаеш лека нощ? — подкани я Рестарт. Сякаш имаше до себе си някакво стъписано дете.

— Надявам се остатъкът от вечерта да протече приятно за вас, велеславни. Благодаря ви за честта да ме удостоите с танц.

Тъй. Това бе подobaващо и по протокол. Но след това Малта не можа да се сдържи и изтърси:

— И ще се моля по-бързо да приведете в реалност обещанието си да спасите баща ми.

— Боя се, че може и да не успея, млада чаровнице. Търговецът Дау точно ми казваше, че тази вечер в пристанището са възникнали известни търкания. Моите патрулни кораби трябва да останат в Бингтаун до успокояването на ситуацията.

Преди Малта да е успяла да прецени дали от нея се очаква отговор, сатрапът вече се обръщаше към Давад.

— Търговецо Рестарт, ще бъдеш ли така добър да повикаш каретата си? Търговецът Дау смята, че за мен би било по-безопасно да напусна бала преждевременно. Несъмнено ще имам повод за съжаление, задето не съм могъл да присъствам на целия ви фестивал, но виждам, че аз не съм единственият, предпочитащ сигурността пред забавата.

С бавен жест той посочи залата. Малта неволно се огледа. От тази позиция още по-ясно личеше, че тълпата се е разредила значително; много от оставащите се бяха струпали на групички и неспокойно разговаряха. Само няколко млади двойки продължаваха да танцуват, вглъбени в щастието си.

А Давад придоби смутен вид.

— Моля да ме извините, велеславни, вече обещах на Търговката Вестрит и семейството ѝ, че ще ги придружа до дома им. Но ви обещавам, че ще се върна бързо.

Сатрапът се надигна и се протегна по котешки.

— Няма да се наложи, Търговецо Рестарт. Не ми казвай, че си възнамерявал да изпратиш тези жени сами? Аз лично ще ги придружа до дома им, за да се убедя, че те са се прибрали невредими. Тъкмо

младата Малта и аз ще получим възможност да подновим предишния си разговор.

Той лениво се усмихна към нея.

Баба ѝ пристъпи напред, шумоляща с роклята си. Едновременно с това тя направи нисък реверанс, почтителен и в същото време настояващ за внимание. Подир миг сатрапът раздразнено кимна насреща ѝ.

— Велеславни сатрапе, аз съм Роника Вестрит, баба на Малта. За нас би било чест да ни придружите, ала се боя, че нашият дом е изключително скромен. Неговите условия не биха се оказали подходящи за вас, не и по начина, по който сте привикнали. Разбира се, ние...

— Скъпа ми госпожо, единствената цел на моето пътуване е да изпитвам онова, към което не съм привикнал. Убеден съм, че условията на вашето домакинство ще ме удовлетворят. Давад, нали ще изпратиш слугите ми за през нощта? Заедно с багажа ми.

Думите на един владетел никога не се приемаха като обикновена молба. Давад побърза да се поклони.

— Разбира се, велеславни. Аз...

— Сигурен съм, че каретата ти вече чака пред вратата. Търговецо Дау, донеси пелерината на Кеки и моя плащ.

Давад Рестарт дръзна да направи един последен опит.

— Велеславни сатрапе, боя се, че в купето ще бъде много претъпкано...

— Не и ако ти седнеш на капрата. Но аз не виждам Серила... Какво пък, нека тя да отговаря за себе си, щом отказва да ми отдаде полагащото ми се внимание. Да вървим.

С тези думи той слезе от подиума и се отправи към изхода. Давад побърза да поеме подире му, повлечен като лист. Малта и баба ѝ се спогледаха за момент, преди да тръгнат в същата посока.

— Какво ще правим? — разтревожено прошепна девойката.

— Ще бъдем учтиви — увери я баба ѝ. — Но нищо повече — добави тя със заплашително тих глас.

Ако не беше долавящата се миризма на дим, нощта щеше да изглежда съвсем спокойна. От залата самият град не се виждаше, затова беше невъзможно да се определи къде е пожарът и какво е

обхванал, макар самата му миризма да бе достатъчна, за да накара Малта да потръпне.

Каретата пристигна едновременно с донасянето на връхните дрехи. В нея Малта се качи първа: забравил придружителката си, сатрапът взе ръката на девойката и ѝ помогна да се покатери в купето. Той я последва и се настани досами нея.

— Както се разбрахме, ти ще яздиш при кочияша, Търговецо Рестарт — обяви владетелят. — Иначе вътре ще стане прекалено тясно. Кеки, ти седни от другата ми страна.

За баба ѝ, майка ѝ и Силдин оставаше отсрещната седалка. Макар самите места да бяха предостатъчно широки, девойката се чувстваше притисната, защото сатрапът седеше съвсем близо до нея — бедрото му почти докосваше нейното. Тя се постара да не издава смущението си от тази близост, затова целомъдрено склочи ръце в скута си и се загледа през прозореца. Наистина я беше връхлетяла умора — прибирането в дома щеше да бъде приветствано. То най-сетне щеше да ѝ донесе лелеяната самота.

Лесно можеше да се отгатне моментът, в който Давад се покатери на капрата: цялата карета се разлюля. Когато клатенето утихна, кочияшът даде знак на конете. Колата потегли плавно, оставяйки светлините и музиката зад себе си. Мракът я обгърна бързо, затова коларят не пришпорваше животните.

Нощта изглеждаше изградена от мълчание; същото това мълчание беше изпълнило и вътрешността на купето. Претоварената кола се стараяше да прибавя към него дружелюбното си проскърцване.

Малтиното напрежение започваше да се оттегля, ала не заради спокойствие, а заради обезчувствяване. От предишното оживление не беше останала и следа и тя не намираше основания да остава будна. Дори присъствието на владетеля не беше аргумент срещу дрямката ѝ.

В крайна сметка Кеки наруши мълчанието.

— Този летен бал беше много интересен. Радвам се, че успях да присъствам.

Няколко мига думите ѝ останаха без отговор. Тогава Роника възкликна:

— В името на Са! Вижте пристанището!

Те минаваха край участък на разредени крайпътни дървета. Изразите на удивление от Давад и кочияша съвпаднаха с ужаса на баба

й. Малта се сепна.

Изглеждаше, че цялото пристанище гори: пламъците удвояваха блясъка си върху водната повърхност. Пожарът не беше обхванал някой самотен склад, а цялото протежение на ивицата. Няколко кораба също горяха.

Във вцепенението си тя престана да чува възгласите на останалите. Тя много добре знаеше, че единствено огънят може да унищожи жив кораб. Дали и калсидците знаеха това? Дали живите кораби бяха онези, които пламтяха, или горяха корабите от кортежа на сатрапа? Но видяното изчезна след миг, отново скрито от дърветата, а и то се намираще прекалено далече.

— Бихме могли да се спуснем до брега, за да видим какво става — храбро предложи сатрапът и повиши глас. — Кочияшо, заведи ни до пристанището!

— Да не си се побъркал? — възкликна Роника, без да дава пет пари към кого се обръща. — Силдин и Малта нямат място там. Първо ще се приберем вкъщи, а после ти върви където си щеш!

Сатрапът не успя да отговори, защото каретата се разтресе и ускори ход.

— Какво го е прихванало Давад, та кара с такава скорост в тъмното? Давад? Давад, какво става?

Пряк отговор на въпроса й не последва; развълнувани викове долетяха от предната част на каретата. На Малта се стори, че е доловила и друг глас: за да се увери, тя надникна от прозореца. В мрака зад тях девойката различи някакво движение.

— Струва ми се, че ни догонват конници. Може би Давад се опитва да ги надбяга.

— Сигурно са пияни, за да препускат нощем по този път — възмути се Кефрия. Забелязала, че Силдин възнамерява да се покатери върху седалката, за да надникне, тя избухна — Седни, дете, ще ми стъпчеш роклята!

В следващия миг Силдин отхвърча на пода, защото каретата се разклати за пореден път. Заради напора на впрегнатите коне купето беше започнало да се разклаща. Поне в това отношение многото пътници се оказаха предимство: вътре нямаше място за залитане.

— Не се облягай на вратата! — с писък настоя Кефрия. А Роника бе започнала да крещи:

— Давад, кажи на кочияша да намали! Чуваш ли, Давад?!

Вкопчената в рамката на прозореца Малта зърна движение отвън. Някакъв конник се беше изравнил с тях.

— Предайте се! — нареди той. — Ако спрете доброволно, никой от вас няма да пострада.

— Бандити! — ужасено възкликна Кеки.

— В Бингтаун? — отвърна Роника. — Невъзможно.

Ала и втори конник бе изникнал от другата страна на каретата. Едновременно със зърването му Малта чу кочияша да крещи нещо. Едно от колелата подскочи и девойката болезнено отлетя към стената на купето.

За миг изглеждаше, че каретата отново ще заеме нормалното си положение, стъпила върху четирите си колела. Всичко щеше да бъде наред.

Тогава купето продължи да се накланя. В сътресението Малта отхвърча към сатрапа, който се беше проснал върху Кеки. Девойката изпита объркващото усещане, че пада настрани; в следващия миг покривът на колата се оказа под нея. Вратата край нея се отвори. Последва писък, ужасяващ писък, придружен с ярък проблясък на белезникава светлина.

— Давад е мъртъв.

Роника Вестрит сама не разпозна гласа си, изрекъл тези думи. На тялото тя се натъкна пипнешком, докато си проправяше път по склона обратно към пътя. Разбра, че е Давад по многобройната украса на жилетката му.

Тя се радваше, че тъмнината не ѝ позволява да види трупа. Достатъчно беше, че е усетила неестествената отпуснатост и лепкавата влага на кръв. В шията му тя не напипа пулс, единствено хлъзгавина. Нямаше никакъв дъх. Заради количеството кръв по гърба на жилетката тя имаше основания да смята, че при падането той си е строшил черепа. Но нямаше намерение да потвърждава догадката си, а вместо това запълзя встрани от него.

— Кефрия! Малта! Силдин!

Тя ги зовеше отчаяно, но с немощ. Струваше ѝ се, че е попаднала в някакъв кошмар, където отсъства смисъл, а съществува единствено

ужас. Над себе си тя можеше да различи очертанията на каретата — на фона на трептящата светлина на факли. Там се носеха гласове, движеха се силуети. Сигурно и децата ѝ бяха там.

Наклонът бе стръмен и обрасъл. Самото му изкачване тя бе престанала да осъзнава, както не осъзнаваше и как е успяла да пропълзи от каретата. Или как се е озовала толкова далеч. Нима бе отлетяла на толкова голямо разстояние, невредима?

До нея достигна гласът на Кефрия. Тя ридаеше и зовеше майка си — точно като малка, когато се събудеше от някой лош сън.

— Идвам, чедо! — провикна се възрастната жена. Някакви коварни храсти се изплъзнаха изпод пръстите ѝ, зашлевиха я през лицето. Тя отново полетя надолу. Цялата лява половина на тялото я болеше, като ожулена. Но това беше нещо преходно, което можеше да бъде забравено, изместено встрани. Важното беше да намери децата.

Тя отново се хлъзна надолу.

Може би беше изминало дълго време, преди тя отново да се надигне. Дали не беше припаднала в даден момент? Край себе си тя не виждаше нищо: нито каретата, нито премигващата светлина. И наистина ли тя беше зърнала силуети, или си беше представила? Старицата се заслуша.

И долови нещо. Някакъв звук, напомнящ ридание. Възрастната жена запълзя натам.

Тя намери Кефрия опипом: дочутото наистина се оказаха нейните ридания. Дъщеря ѝ извика сепнато при допира, сетне безмълвно се вкопчи в нея. Малкият Силдин лежеше в скута ѝ, свит на клъбце. По напрегнатите му мускули личеше, че той е жив.

— Той ранен ли е? — обърна се тя към дъщеря си. Това бяха първите ѝ думи.

— Не зная. Той не казва нищо. Не усещам да има кръв.

— Ела тук, Силдин. Ела при баба.

Момчето не се възпротиви, но и не реагира. Роника сама провери за кръв. Нямаше. Също както нямаше и реакция. Силдин продължаваше да трепери, свит. Тя отново го върна на Кефрия.

И дъщеря ѝ, и внукът ѝ бяха останали невредими. Кефрия си беше счупила няколко пръста, но други травми не усещаше. Друго не можеха да кажат, защото ги обгръщаше пълен мрак: клоните бяха прекалено гъсти и не пропускаха светлина.

— Къде е Малта? — попита Роника накрая. Пред Силдин тя не искаше да спомене Давад.

— Още не съм я открила. В началото чух другите... После ми се стори, че чувам твоя глас, но ти не дойде. А Малта така и не отговори на виковете ми.

— Ела, да се върнем на пътя. Може би тя ни чака там.

Тя по-скоро усети как Кефрия кимва.

— Помогни ми да пренесем Силдин — каза тя.

Роника не ѝ отговори, а поде с решителен глас:

— Силдин, двете с майка ти не можем да те носим. Ти вече си прекалено голям за това. Помниш ли как пренасяше кофи, когато онези кораби се появиха? Тогава ти беше храбър. Сега отново трябва да станеш храбър. Хайде. Хвани ме за ръката. Изправи се.

Той не реагира. Въпреки това възрастната жена го хвана за ръката и я подръпна.

— Изправи се, Силдин. Хвани и майка си за ръката. Ти си силен, ще помогнеш и на двете ни да се изкачим.

Детето бавно се раздвижи и наистина се изправи. Всяка от тях го хвана за ръката. С неговото съдействие за тримата беше по-лесно да се изкатерят по хълма.

През по-голямата част от изкачването те мълчаха. Кефрия, притиснала ранената си ръка към гърдите, не гореше от желание за приказки. Единствените им думи се свеждаха до окуражаванията към момчето и повиците към Малта, оставащи без отговор. Тези викове сепнаха нощните птици, налагайки тишина в промеждутъците си.

Каретата лежеше на една страна. Тук, по-близо до пътя, дърветата растяха по-нарядко и през тях прозираше блясъкът на звездите. Тази сцена беше изградена от различни отсенки на черно и бяло. Виждаше се дирята, която излязлата от контрол кола бе оставила сред дръвчетата.

Двете жени започнаха да претърсват около каретата — и двете примесили нетърпението си с известно желание да не открият нищо, защото имаше вероятност намереното да се окаже труп.

— Тя може да е останала в купето — произнесе в един момент Кефрия.

Покривът на каретата бе обърнат към склона, а ботушите на кочияша стърчаха изпод него. И Роника, и Кефрия ги забелязаха, но

никоя от тях не ги спомена. Тази вечер Силдин бе преживял достатъчно — нямаше смисъл да го плашат допълнително. Нямаше смисъл да го карат да се замисля за тялото на сестра си.

Роника предположи, че каретата се е претърколила поне два пъти, преди да се вреже тук. Макар и застинала, тя изглеждаше нестабилна.

— Бъди внимателна — тихо се обърна тя към дъщеря си. — Може да се размести и отново да се хлъзне надолу.

— Ще внимавам — без нужда обеща другата. Двете бавно се приближиха до шасито. За момент ранената ръка на Кефрия се подхлъзна, тя изохка. Сетне жената бавно се надвеси над прозореца. — Не виждам нищо. Ще трябва да се покатеря вътре.

Роника чу как дъщеря ѝ се опитва да избути вратата. Преградата най-сетне се отмести. Кефрия приседна на ръба за момент, преди да се спусне вътре. От купето долетя остър възклик.

— Аз стъпих на нея — започна да вие Кефрия. — Милата ми...

Целият свят около Роника притихна в тягостно мълчание.

Преди Кефрия да започне да ридае.

— Тя диша! Жива е...

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

ДОКАЗАТЕЛСТВА

Почти се загоряваше, когато тя тихо влезе в каютата му. Несъмнено с опасението да не го събуди.

Кенит не спеше. Подир завръщането им на кораба Ета настоя да му помогне да вземе гореща вана и да се преоблече. Това той й позволи, но след това я прокуди от каютата си, за да разстеле на спокойствие планове за Заграба. И да приготви чертожните си инструменти.

Тези планове си заслужаваха да се въси насреща им: те бяха изработени по памет. При днешния им оглед той веднага видя, че някои от нанесените на тях идеи са неосъществими. Затова капитанът приготви нов лист велен и поде работата си наново.

Той обожаваше да се занимава с подобна работа. Чертежите му създаваха нов свят, негов собствен свят, където всичко бе логично, смислено и подредено с оглед на най-голямата ефективност. Те го връщаха в ранните дни на детството, в които той си играеше на пода край бащиното бюро. Пръстен под. Когато баща му бе трезвен, той работеше над проектите си за Ключалковия остров. В тях той нанасяше не само своето собствено имение, а и редицата колиби, в които щяха да живеят слугите, мястото за градините и дори съответните проценти, полагащи се на съответната растителност. Пак сред бащините чертежи бяха изникнали конюшната и плевнята и огражденията за овцете (разположени тъй, че струпалият се тор лесно да бъде пренасян до градината). Той бе планирал и къща, в която да нощуват моряците му. И всяка структура заемаше такова място, че съединяващите ги пространства да останат прави. Съвършен план за един малък таен свят. Той често качваше Кенит на коляното си, за да му покаже тази си мечта. Разказваше му колко щастливи ще бъдат всички те. За кратко действително беше така.

До появата на Игрот.

Той пропъди тази мисъл, блъсна я в дъното на ума си, за да не му пречи на работата. И продължи да чертае убежището в подножието на

наблюдателната кула.

— Какво е предназначението на тази постройка? — неочаквано запита талисманът.

Кенит се навъси към мастиленото петно, свидетелстващо за сепването му. Той го попи предпазливо, но не можа да отстрани следите му изцяло. По-късно щеше да му се наложи да го остърже.

— Предназначението — поде той, по-скоро за себе си, отколкото за наглото личице — е двойно: убежище по време на атака, а също и временен подслон, докато домовете им бъдат издигнати отново. Ако те прокопаят кладенец ето тук, вътре, и укрепят външността, тогава...

— Тогава ще могат спокойно да умрат от глад, вместо да бъдат отвлечени в робство — лъчезарно отвърна талисманът.

— Корабите, които биха нападнали Заграба, рядко проявяват подобно търпение. Те целят бърз удар, с лесна плячка и лесни жертви. Малко е вероятно да седнат да обсаждат укрепен град.

— Но защо изработваш тези планове? Защо с такъв интерес се стараеш да създадеш по-добър град за хора, които ти в действителност презираш?

За момент Кенит остана объркан, мълчаливо загледан в начертаното. Жителите на Заграба наистина не бяха достойни да живеят сред подобен ред. Но той осъзна, че това е без значение.

— Ще бъде по-добре — тросна се капитанът. — По-подредено.

— Контрол, това е истината — поправи го личицето. — Ти ще си оставил своя знак върху начина, по който те живеят. Открих, че това е единственото, което те интересува, Кенит. Контрол. Какво си си вътълпил, пирате? Може би смяташ, че в един момент ще придобиеш достатъчно контрол, за да можеш да се върнеш и да промениш миналото? Да го накараш да се *отслучи*? Да реализираш бащините си планове и да построиш неговото свряно кътче рай? Кръвта винаги ще си остава там, Кенит. Също като мастилено петно върху свършен проект: така попива и цапа кръвта. Каквото и да правиш, всеки път, когато прекрачиш прага на онази къща, ти ще продължаваш да надушваш кръвта и да дочуваш ехото на писъците.

Той яростно захвърли писалката си. С отвращение видя, че тя е оставила кървава ивица върху чертежа му. Не, не кръв, а мастило, обикновено черно мастило. Това беше всичко. Мاستилото можеше да

бъде попито и отстранено. Също като кръвта. В един момент всичко се изличаваше.

С тази мисъл той си легна. И остана да лежи буден, да изчаква завръщането на Ета.

Тя се появи със стъпките на котка, завръщаща се от нощен лов. В тъмното тя се разсъблече тихо, приближи се до леглото и понечи да се промъкне под завивките.

— Как се справя момчето? — с ведър глас попита пиратът.

Ета се сепна; силуетът ѝ допря ръка върху сърцето си.

— Стресна ме, Кенит. Очаквах, че спиш.

— Очевидно — със сарказъм отвърна той. Осъзна, че гневът му не произтича от факта, че тя е спала с момчето. Та нали още от самото начало това беше целта на Кенит. Дразнеше го нейното очакване, че тя би могла да го заблуди. Това значеше, че тя го смяташе за глупав. Е, беше време да ѝ покаже заблудите ѝ.

— Кракът ли те боли? — попита жената. Загрижеността ѝ звучеше искрена.

— Защо питаш?

— Реших, че това може да е причината да си останал буден. Боя се, че Уинтроу се оказа по-сериозно ранен от очакваното. Той не се оплакваше, но вечерта ръката му се беше подула толкова, че той не можеше да си съблече ризата сам.

— И ти си му помогнала — меко изтъкна Кенит.

— Да. Скълцах му лапа, това смъкна отока. После му зададох няколко въпроса за една книга, която в момента се опитвам да прочета. Тя ми се струва глупава, защото вътре се говори единствено как човек трябвало да реши какво е истинското в живота му и какви са последиците от възгледите му за живота. Той каза, че това се наричало философия. Аз му казах, че губене на време е по-подходящо название. Какъв е смисълът да се чудиш как знаеш, че една маса е маса? Той възрази, че така сме се замисляли над начина, по който мислим. Аз все още смятам, че книгата е глупава, но той настоява да я дочета. Едва на излизане от каютата му осъзнах колко дълго сме се карали двамата.

— Карали сте се?

— Без гняв. Дискутирахме, това трябваше да кажа. — Тя повдигна завивката и се покатери в леглото. — Чиста съм — бързо добави Ета, когато Кенит се дръпна от допира ѝ.

— В стаята на Уинтроу ли се ми? — жегна я пиратът.

— Не. В камбуза, където винаги има гореща вода. — Жената притисна тялото си до неговото и въздъхна. В следващия миг тя попита — Кенит, защо ме питаш това? Нямах ли ми доверие? Аз съм ти вярна.

— Вярна?

Думата го шокира.

Тя рязко се надигна, увличайки одеялото със себе си.

— Разбира се, че съм ти вярна. Винаги съм ти била вярна. Ти какво си мислеше?

Това можеше да се окаже пречка за плановите му. Капитанът подръпна одеялото, за да я накара да легне. Следващите си думи той подбра изключително внимателно.

— Мислех си, че ще останеш с мен само за известно време. Докато някой друг не ти се стори привлекателен.

Той леко присви рамене, по-смутен, отколкото му се искаше да признае. Защо му беше трудно да признае това пред себе си? Тя беше курва. А курвите не познаваха лоялността.

— Докато някой друг...? Някой като Уинтроу? — Тя се засмя гърлено. — *Уинтроу?*

— Той е по-близо до възрастта ти от мен. Неговото тяло е младо, свежо, недокосвано и бих добавил, с два непокътнати крака. Защо да не го намериш за по-привлекателен от мен?

— Ти ревнуваш! — възкликна тя с радостно удивление, сякаш току-що той й беше връчил диамант. — Кенит, държиш се глупаво. Наистина ли ме ревнуваш от Уинтроу? Аз започнах да се държа мило с него, защото ти ме помоли. Вече виждам защо ти го цениш, виждам и онова, което ти искаше да ми покажеш за него. Той ме научи на много неща, за което съм му благодарна. Но защо очакваш, че бих заменила един мъж за едно момче?

— Той не е сакат — изтъкна Кенит. — Освен това днес той се би като мъж. Той уби човек.

— Да, днес той се би, но това не го прави зрял мъж. Той се би за първи път, с дадено му от нас оръжие и с умения, на които го научих аз. Той уби, което го измъчва. Той дълго говори колко неправилно било да отнемеш от някого онова, което само Са имал право да дарява и отнема. — Тя снижи глас. — Той плака.

Кенит диреше някаква опора, от която да продължи плановете си.
— И това те е накарало да не го приемеш за мъж.

— Не. Накара ме да го съжаля, макар да ми се искаше да го сграбча и да го разтърсвам, докато не се осъзнае. Той е още юноша, който се колебае между естествената си доброта и нуждата си да те последва. Самият Уинтроу осъзнава това, тази вечер той говори и за това. Преди много време, когато двамата за първи път останахме насаме, аз говорих с него. Казах му елементарни неща, от рода на това, че трябва да подири живота си в онова, което има, вместо да копнее за далечното. Той взе тези неща присърце, Кенит. — Тя снижи глас. — Сега той вярва, че самият Са го е изпратил при теб. Казва, че всичко, случвало му се подир напускането на манастира, го е отвещдало към теб. Той вярва, че Са е позволил изпадането му в робство, за да може по-добре да разбира омразата ти към тази практика. Дълго време той се противеше на тази идея за предреченост. Казва, че ѝ се е противил заради ревността си към кораба. Тази ревност го била заслепила и го накарала да търси недостатъци в теб. Но през последните няколко седмици Уинтроу е разбрал, че волята на Са го е отвела при тебе. Той вярва, че е негова съдба да стои край теб, да говори в твоя подкрепа и да се сражава за теб. Но нуждата от последното го измъчва и кара да се чувства раздвоен.

— Бедното момче — каза Кенит, макар да му беше трудно да звучи състрадателно край целия този възторг. Нещата се развиваха отлично, почти както ако тя наистина беше спала с момчето.

Ета отпусна ръце върху раменете му и започна да го разтвива. Пръстите ѝ бяха приятно хладни.

— Аз се опитах да го утеша. Опитах се да му кажа, че може би случаят, а не съдбата, го е поставил в тази ситуация. А знаеш ли какво ми отговори той?

— Че случайност не съществува, а има само съдба.

Ръцете ѝ спряха.

— Откъде знаеш?

— Това е една от основите, на които се крепи учението на Са. То твърди, че съдбата не е ограничено достояние на малцина избрани. Всеки човек има своя съдба. И цел на живота му е да я разпознае и изпълни.

— На мен това ми се струва ограничаващо учение.

Кенит поклати глава върху възглавницата.

— Онзи, който вярва в него, ще знае, че е не по-малко важен от останалите. И също ще знае, че не е по-важен от тях. Така се създава обширно равенство в стремежа.

— Ами днешното му убийство? — попита Ета.

Кенит тихо изсумтя:

— Това го измъчва, нали? Трудно му е да приеме, че някой е бил орисан да умре от ръката му, а самият той е бил орисан да отнеме живот. С течение на времето Уинтроу ще види, че смъртта не е била негово дело. Са просто ги е събрал, за да може всеки от двамата да изпълни съдбата си.

— Ти също ли вярваш в Са и неговите учения? — колебливо попита тя.

— Когато това попада в съдбата ми — въздигнато отвърна Кенит и се засмя. Той се чувстваше необяснимо добре. — Ето какво ще направим за момчето. Когато възстановяването на Заграба тръгне, ще го заведем до Острова на Чуждите. Там той ще се разходи по плажа и някой Чужд ще му предскаже съдбата. — Капитанът се усмихна в мрака. — Тогава аз ще му обясня предсказанието.

И пиратът се извърна към обгръщащите го ръце.

Най-малко една от бъчвите с осолено свинско се беше развалила. Бъчвите, пълни с парчета месо и саламура, трябваше да са запечатани плътно. Тази миризма означаваше, че бъчвата се е спукала, или при товаренето, или от разместил се товар.

Изтеклата саламура не само носеше миризмата на развалено месо: тя бе направила непригодна всяка друга храна, с която бе влязла в съприкосновение. Миризмата идваше от предната част на трюма, тясната. Това пространство бе плътно изпълнено с различни по големина бъчви. Налагаше се всички те да бъдат преместени, за да се открие и отстрани изтичащият съд (и евентуалните засегнати от него).

Брашън бе доловил вонята по време на едно от обхожданията си. Той бе възложил откриването на източника на Лавой, който от своя страна го възложи на нея. В началото на смяната си Алтея възложи на двама моряци да започнат разчистването. И сега, призори, тя се отбиваше, за да провери напредъка им.

А той беше възмутителен. Едва половината от въпросния товар бе преместена; смрадта се носеше с предишната сила — по нищо не личеше, че виновният съд е бил намерен, нямаше следи и от почистване. Куките, с които двамата трябваше да си помагат, висяха окачени на тавана. Лоп седеше на една бъчонка, привел дългнестото си тяло над сандък пред себе си. Бледосините му очи напрегнато следяха три орехови черупки. Насреща му стоеше Арту, чиито мърляви пръсти ловко се въртяха над импровизираните чашки.

— Тука има, тука няма — напяваше той. Дамгата върху бузата му проблясваше в светлината на фенера. Това беше морякът, съден за изнасилване.

Алтея кипна. Лоп беше простодушен моряк, който обичаше да се укрива от работата. Но Арту тя искрено ненавиждаше и винаги се стараеше да не работи в близост до него. Въпросният имаше лъскави черни очички, тъмни като миши дупки и шаващи с жестовите на плъх. А устата му постоянно лъщеше от влага.

Прекалено увлечен да обира парите на другаря си, Арту дори не забеляза появата ѝ. С пищен жест той престана да размества черупките, езикът му не пропусна да оближе устните.

— Къде е топчето, къде е бобчето? — попита той, шаващ с вежди.

Алтея рязко пристъпи напред и изрита сандъка. Черупките се разхвърчаха.

— Открихте ли коя от бъчвите изпуска? — кресна жената.

Лоп удивено я погледна, сетне посочи към търкулналите се черупки.

— Няма топче! — възкликна той.

Алтея го сграбчи за яката и го разтърси.

— Естествено, че няма! — Тя го блъсна встрани. Морякът продължаваше да се вира насреща ѝ. А младата жена се извърна към Арту. — Защо още не сте намерили счепения съд и не сте почистили?

Онзи се изправи и нервно облиза устни. Той беше кривокрак дребосък, по-скоро пъргав, отколкото силен.

— Защото няма такъв. Двамата с Лоп преместихме целия товар тук, но не намерихме нищо. Нали така, Лоп?

Лоп се пулеше насреща ѝ.

— Нищо не намерихме, госпоице.

— Няма как да сте преместили целия товар. Още усещам, че вони.

— Той корабът така си мирише. Всички кораби смърдят така — сви рамене Арту. — Когато пътуваш толкова, колкото аз...

Алтея не доизслуша думите му на превъзходство.

— Този кораб не мирише така. Нито ще мирише, докато аз съм помощник. Разместете и останалите сандъци, намерете строшения и почистете.

Арту почеса един космат цирей на врата си.

— Нашата смяна почти приключи. Колегите със сигурност ще го намерят. — Той кимна доволно и съзаклятнически сръга Лоп. Дългнестият му другар се ухили в отговор.

— Имам лоши новини за теб, Арту. Двамата с Лоп ще останете тук, докато не намерите строшения съд и не почистите. Ясно ли е? Съветвам ви да се захванете веднага, ако искате изобщо да приключите.

— Това не е честно! — Арту скочи на крака. — Ние вече си изкарахме дежурството. Не ме ли чу?

Зацапаните му пръсти я сграбчиха за ръкава — изненадващо силно, защото Алтея не успя да се освободи с първоначалното си дръпване. Тя застина, защото нямаше намерение да влиза в съревнование на сили, което щеше да изгуби, нито възнамеряваше да рискува да разкъса ризата си в близост до този моряк.

Вместо това тя се обърна, присвила очи насреща му.

— Пусни ме — процеди тя.

Лоп се взираше в тях уплашено — той бе започнал да дъвче долната си устна.

— Арту, тя е втори помощник — нервно прошепна той. — Ще си имаш големи неприятности.

— Помощник — отвратено изсумтя Арту. Бърз като бълха, той премести захвата си върху самата ѝ ръка. — Никакъв помощник не е тя, тя е жена. И страшно ѝ се иска, Лоп. Здравата ѝ се иска.

— Искане ѝ се? — неразбиращо повтори Лоп и объркано се навъси към Алтея.

— Виж, тя не крещи — изтъкна Арту. — Просто си стои и чака. Май ѝ е писнало да калафати капитана.

— Тя ще каже — обърка се Лоп. Него не беше трудно човек да обърка.

— Глупости. Ще се гърчи колкото за кумова срама, а накрая ще се усмихва. — Арту се ухили към нея и се облиза. — Нали така, *помощнико*? — подразни я той. И разкри кафеникави зъби.

Алтея не трепна под погледа му. Тя нямаше намерение да показва страх. Пък и сега не беше моментът за страх, а за размисъл.

Дори и ако тя изпищеше, никой нямаше да я чуе. Корабът може би я усещаше, но на него тя не можеше да разчита: в последно време Парагон бе започнал да се държи странно; непрекъснато му се струваше, че ще се сблъска със змии или плаващи трупи, та никой вече не обръщаше внимание на виковете му. Не, тя нямаше да изпищи.

Арту продължаваше да се взира в нея, с блеснали очи. Алтея осъзна, че той очаква именно това от нея — писък. И двамата знаеха, че когато той приключеше с нея, щеше да му се наложи да я убие. Естествено, той щеше да се постарее да го представи като нещастен случай — някой освободил се неочаквано сандък или нещо подобно. Лоп щеше да потвърди версията му. Брашън щеше да се досети за истината и да ексекутира и двамата, но за Алтея това нямаше да представлява утеха.

Целият този водопад от мисли пробяга през ума ѝ само в рамките на миг. Тук тя не можеше да разчита на никого. По-рано беше се заклела пред Брашън, че сама е в състояние да се справя с екипажа. Ето че съдбата ѝ предоставяше възможност да го докаже.

— Предупреждавам те за последен път — каза му тя с тих и хладен глас. Този път също успя да скрие треперенето си.

Арту я зашлеви с опакото на свободната си ръка. Алтея дори не забеляза движението му, осъзна единствено удара. За момент пред очите ѝ причерня; думите на двамата мъже достигнаха до нея приглушени.

— Не я удрай — стресна се Лоп.

— Глупости, така ѝ харесва на нея. Грубо.

Ръцете му се преместиха върху ризата ѝ и я изтръгнаха изпод колана. Именно отвращението от този допир прогони замайването. Алтея започна да го обсипва с удари, в които влагаше цялата си сила и които тялото му изобщо не усещаше. Единствената реакция, която тя

предизвика, беше смехът му. С отчаяние тя осъзна, че не може да го нарани.

В този момент младата жена с готовност би побягнала, ала не можеше да се измъкне от металния му захват. А дори и да беше свободна, край разхвърляния в безредие товар надали щеше да стигне далеч.

Арту я блъсна към един сандък и пусна едната ѝ ръка, за да разкъса яката на ризата ѝ. Здравият памучен плат не се поддаде на усилията му. Със свободната си ръка Алтея нанесе удар в стомаха му. Този път морякът трепна.

Този път тя видя насочения към нея удар и успя да отмести глава. Вместо в лицето ѝ, юмрукът се стовари в стената на сандъка. Дървената преграда се разцепи под удара му. Насилникът изрева дрезгаво. (Дано да си беше счупил ръката.)

Алтея понечи да продължи атаката си, като зарови пръсти в очите му. Арту не ѝ позволи, а ухапа китката ѝ до кръв. Двамата залитнаха и полетяха към земята. Жената се извъртя отчаяно, за да не се озове прикована под тежестта му. Тя и морякът се стовариха един до друг сред сандъците. От това близко разстояние Алтея заби два къси и жестоки удара в стомаха му.

За миг тя зърна Лоп да се поклаща над тях, да се вайка и да притиска юмруци към гърдите си. Челюстта му висеше в уплах. Но Алтея нямаше време да мисли за него.

Тя сграбчи Арту за косата и блъсна главата му в бъчонката зад него. За момент хватката му отслабна и Алтея повтори движението. В отговор противникът стовари коляно в корема ѝ, изкарало дъха ѝ. Той се претърколи върху нея, притисна я и със същото коляно се опита да раздалечи краката ѝ. Жената изкрещя от гняв, защото от тази позиция не можеше да нанесе удар с ръцете си, а краката ѝ бяха притиснати. Морякът се изсмя в лицето ѝ, при което я заля с противния си дъх.

Алтея реши да си послужи с ход, чиято ефективност бе наблюдавала многократно. Тя отдръпна главата си назад и с все сила насочи челото си срещу неговото. Устремът ѝ пропусна; тя се блъсна в зъбите му. Те се отчупиха и за отмъщение порязаха челото ѝ.

Арту изкрещя и отскочи назад, притиснал шепи над кървящата си уста. Алтея побърза да се изправи, за да го обсипе с поредица от безогледни удари, в които от значение беше единствено силата. Тя

усети как едно от кокалчетата ѝ изпращява; болка проряза дланта ѝ, но въпреки това продължи да удря. Щом зае стабилна позиция, младата жена продължи с ритници. Едва когато морякът остана да лежи на пода, свит на стенещо кълбо, тя престана.

Тя отмести прилепналата към челото ѝ коса и се огледа. По време на битката ѝ изглеждаше, че времето е спряло, но в действителност надали бе изминала и цяла минута от началото на сблъсъка: фенерът все още проблясваше; Лоп продължаваше да се вира в тях. До този момент Алтея не бе осъзнавала колко е слабоумен той в действителност. Щъркелотидът дъвчеше юмрука си. Усетил погледа ѝ, той се обърна към нея и каза високо:

— Загазил съм, знам, че съм загазил.

В очите му съжителстваха уплах и упоритост.

— Намери бъчвата с развалено месо и я изхвърли през борда. — Тя си пое дъх. — И почисти. След това си свободен.

Неочаквано тя се приведе, опирайки длани върху коленете си. Трябваше още няколко пъти да диша дълбоко, за да успокои обзелото я замаяване. Беше сигурна, че ще повърне, но успя да овладее позива.

Арту беше започнал да се раздвижва. Тя отново го изрита и посегна да откачи една от куките.

— Аз не съм ти направил нищо! — ужасено смотолеви проснатият. Едното му око беше се изпълнило с кръв. От предишния му устрем нямаше и следа. Изглежда болката от строшените зъби изцяло го беше обездвижила. Той не направи никакъв опит да се защити от предполагаемия замах с куката.

А Лоп възкликна ужасено и трескаво пристъпи към работа, за да открие разваленото месо.

Алтея сграбчи ризата му и закрепил острието на куката в плата. След това тя се отправи към стълбата, влачейки моряка подире си. Арту я следваше със смесица от отгласвания и пълзене, в напразен опит да се изправи на крака. За всеки случай младата жена поспря и изви куката, за да стегне плата и обездвижи ръцете му, преди отново да поднови пътя си. Обзелият я гняв бе доказал като лъжа усещането, че не са ѝ останали сили. Тежестта на влачения от нея мъж почти не се усещаше.

Тя долавяше крясъците на Парагон, но не можеше да разбере думите му. По това време в очертанията на входа към палубата бяха

изникнали няколко любопитни физиономии — това бяха хора от смяната на Лавой: значи заместник-капитанът също се намираше наоколо.

Алтея не им обръщаше внимание, а продължаваше спокойно да тегли мятация се Арту подире си. Тя бе решена на всяка цена да изникне върху палубата.

По времето, когато младата жена изпълни намерението си, тя се оказа обградена от мърморещо неразбиране. Струпалите се около люка се отдръпнаха. А когато тя издърпа и Арту на палубата, неразбирането преля в ругатни, изразяващи удивление. За частица от мига тя зърна Хаф да се вира смаяно в нея.

Тя не спря, а се отправи към левия борд, все така повлачила Арту.

— Аз нищо не съм й направил! Нищо не съм направил! — продължаваше да хленчи той, макар и приглушено, защото още държеше длани над окървавената си уста. Лавой, застанал край перилата на отсрещния борд, ги изгледа безразлично.

Неочаквано на палубата изникна Брашън. Той не беше закопчал ризата си, освен това беше бос, с разпусната коса. Клеф се тътреше подире му, продължаващ да ломоти скорострелно.

С един поглед капитанът разбра ситуацията. За миг този поглед се задържа сепнато върху окървавеното й лице и раздърпаните дрехи, но само за миг. Подир това Брашън се извърна към заместника си.

— Лавой! Какво става тук? — изрева Брашън. — Защо не си ги спрял?

— Простете, капитане? — Лавой го погледна объркано и отново извърна очи към Алтея и Арту, сякаш ги виждаше чак сега. — Този проблем не ме засяга, сър. Вторият помощник държи ситуацията под контрол. — Следващите си думи той насочи към нея, влагайки в гласа си твърдостта на заповед. — Прав ли съм с твърдението си, Алтея?

Тя спря.

— Изхвърлям разваленото месо, съгласно вашите нареждания, сър. — Говорейки, тя отново изви куката.

За момент настъпи тишина. Лавой премести въпросителния си поглед върху Брашън. Капитанът сви рамене.

— Продължавайте.

Той започна да закопчава ризата си и се загледа към хоризонта, за да отгатне времето на предстоящия ден.

Арту започна да вие като сритано куче и да се мята. Алтея отново започна да го влачи към борда, макар още да не бе сигурна, че наистина ще го хвърли.

На палубата се появи Лоп, носещ две кофи, чиято миризма недвусмислено издаваше съдържанието им.

— Намерих разваленото месо, намерих го — ликуващо извика той и изтича край нея. — Бъчвата се беше пукнала и разтекла. Но ние ще почистим, нали, Арту?

Лоп изсипа товара край борда. Докато повдигаше втората кофа, от водата изникна главата на змия.

Чудовището погълна разваленото месо още във въздуха, а Лоп отскочи назад с писък.

— Змия! Змия! — Парагон прибави своя рев към настъпилия хаос.

Алтея пусна куката. Арту побърза да запълзи назад, трополящ с дръжката.

За един дълъг момент Алтея и змията останаха загледани очи в очи. Люспите на създанието притежаваха зеления оттенък на пролетни листа, а огромните очи жълтееха като глухарчета. Всяка люспа застъпваше две други в последователност, която изкушаваше окото да го последва. Най-големите люспи бяха големи колкото една нейна педя, а онези около очите приличаха на зрънца. Алтея стоеше запленена от това великолепие.

Съществото развали впечатлението, разтваряйки паст, в която с лекота би могъл да скочи човек: червена като сурово месо паст, съдържаща редица зъби. Създанието разклати глава напред-назад с питащ рев. Алтея продължаваше да стои неподвижно. Змията събра челюсти и продължи да се вглежда в нея.

С периферното си зрение младата жена долови раздвижване. Някакъв моряк тичаше към нея, стиснал кука. В същия миг се разнесе Брашъновият вик:

— Не го дразни! Остави го!

Алтея се извърна и се хвърли към Хаф. Морякът размахваше копиеподобния инструмент като оръжие и крещеше „*Не ме е страх!*“,

макар че бледнината по лицето му говореше друго. Тя го сграбчи за ръката и се опита да го спре.

— То просто търси храна. Остави го на мира, Хаф. Ще си отиде. Остави го!

Морякът нетърпеливо се отскубна от нея; напрегнати от битката и последвалото влачение, ръцете ѝ не успяха да го задържат. Алтея отхвърча встрани и можеше единствено да гледа как Хаф замахва с куката.

— Не! — изрева Брашън, ала викът му съвпадна с първите мигове от движението. Куката се стовари върху муцуната на създанието, без да го нарани, и се плъзна по люспите. Тогава — по-скоро по случайност, отколкото в израз на намерение — накрайникът се вклещи в една от ноздрите.

Под ужасения поглед на Алтея съществото отметна глава назад. Куката повтори движението, с кучешко стремление Хаф също остана вкопчен. В същия миг съществото изду врата си: огромна грива от отровни остроти обгърна лицето и шията му. То отново изрева, при което от устата му изхвърчаха пръски. Онези от слюнките, попаднали върху палубата, със съскане започнаха да разяждат дъските. Парагон изкрещя. Дори самата миризма на отровата Алтея усещаше върху кожата си като изгаряне. Хаф изпищя, оказал се обгърнат най-силно от разяждащия облак. Той пусна куката и се свлече обратно на палубата — или в безсъзнание, или мъртъв. Създанието наклони глава, загледано в проснатия. След мигновен размисъл то се стрелна към тялото.

Алтея единствена се намираше достатъчно близо, за да направи нещо. Въпросното действие бе само едно, но въпреки това тя нямаше намерение да гледа безучастно.

Тя скочи и сграбчи куката, която все още се поклащаше, прикрепена върху лицето на създанието. Отровният дъх бе започнал да разяжда дръжката; въпреки това жената наблегна с цялата си тежест, за да изтласка главата на съществото встрани.

Лоп, изненадващо окопитен, запрати празната дървена кофа към главата на чудовището. В продължение на същото движение той се наведе, грабна Хаф за глезените и го дръпна назад.

Това оставяше Алтея като единствена цел на съществото. Тя стисна куката по-силно и блъсна с цялата си сила. Дървената дръжка

издържа и този път: новата порция лига пропусна целта си и поля палубата на Парагон. Живият кораб изпищя отново. Зад нея долитаха други гласове — Лавой нареждаше на хората си да вдигнат още платна, моряци крещяха ужасено. А над всички се разнесе удивеният, гневен вик на кораба.

— Аз те познавам! — прогърмя Парагон. — Познавам те!

Янтар изкрещя някакъв въпрос, който Алтея не можа да разбере. Тя продължаваше отчаяно да стиска дръжката — макар и разядена, куката оставаше единственото ѝ налично оръжие.

Едва при първия удар на веслото тя осъзна, че Брашън е дотичал до нея. Греблото също представляваше нищожно оръжие срещу подобно създание, ала в бързината капитанът не бе могъл да намери друго.

Очаквано, куката не издържа и се откачи от ноздрата. Вече необременено, съществото тръсна гривеста глава и заля палубата с димяща отрова. Алтея сграбчи куката като копие и се хвърли напред. Тя се целеше в окото, но пропусна, защото чудовището извъртя глава към Брашън. Вместо това върхът на куката попадна върху някакво податливо място зад челюстта на чудовището. За нейно смайване наконечникът проникна веднага, със същата лекота, с която би пронизал зрял пъпеш. Алтея натисна с цялата си сила.

Змията отметна глава назад в агония.

— Прикрий се! — без нужда изкрещя Алтея към Брашън: той вече се търкаляше встрани.

Един последен тласък, при който нещо поддаде. По шията на създанието потече димяща отрова. То изпищя, леейки токсин и кръв от устата си. Конвулсиите му изтръгнаха куката от ръцете на Алтея.

Жената се стовари върху палубата и остана безпомощно да се взира в мятащото се създание. Част от избълваната отрова се стичаше в морето, но друга заливаше борда и палубата на Парагон, което накара кораба за пореден път да изкрещи и да потръпне.

Огромното туловище най-сетне потъваше обратно под вълните, а Брашън вече издаваше нареждания за кофи и четки.

— Почистете палубата! — ревна той, макар и още стоящ на четири крака върху палубата. Лицето му аленееше заради отровата. Той се поклащаше леко, сякаш се опитваше да стане, но не можеше. Дано пръските на змията не бяха засегнали очите му.

Тогава от носа долетя вик, накарал Алтеината кръв да изстине.

— Аз те познавам! — изрева Парагон. — Ти също ме позна. Чрез твоите отрови аз познах себе си! — Безумният му смях заглуши вятъра. — Кръвта е памет!

Колко може да се промени светът само за една нощ? Този въпрос си задаваше Роника Вестрит.

Ако човек се покатереше върху стол в стаята на Алтея, можеше да види част от града и пристанището над върховете на дърветата. Ала днес Роника виждаше единствено дим, колкото и да се взираше. Бингтаун гореше.

Тя тежко се спусна от стола и събра чаршафите от Алтеиното легло — те щяха да послужат за вързопи, в които да отнесат най-необходимото.

Кошмарният път към дома все още измъчваше паметта ѝ. Малта пристъпваше трмаво, като осакатено теленце. След известно време Силдин се отърси от вцепенението си, но само за да започне да плаче. Той ридаеше непрекъснато и настояваше да го вземат на ръце — нещо, на което сам се противеше от години. Естествено, двете изнурени жени не можеха да го носят. Роника го държеше за ръката и го влачеше подире си, а с другата си ръка бе прегърнала Малта през кръста. Кефрия също помагаше на дъщеря си, макар и само с едната си ръка. Така те вървяха цяла вечност. На два пъти ги подминаха ездачи, но никой от конниците не обърна внимание на виковете им.

Развидели се по-късно от обичайното, защото димът допълнително отложи утрото. Оказа се, че нощта е била милостива: светлината на деня разкри окъсани дрехи и одрана плът. Кефрия беше боса, изгубила обувките си някъде около мястото на катастрофата. Малта провлачваше нозе сред раздраните остатъци на пантофки, които изобщо не бяха предназначени за улицата. Накъсаната риза на Силдин стоеше слепена с разранения му гръб; момчето приличаше на влачено от кон. Сестра му си беше ударила челото, по лицето ѝ имаше засъхнали ивици кръв. И двете ѝ очи бяха подпухнали.

По състоянието на другите Роника можеше да се досети как изглежда самата тя.

Почти целият път премина в мълчание. Най-дългият им разговор се състоеше от три реплики.

— Аз съвсем забравих за сатрапа и неговата придружителка. — С по-тих глас тя запита — Ти видя ли ги?

Роника бавно поклати глава.

— Чудя се какво ли е станало с тях — отвърна тя, макар че в действителност това беше лъжа. В момента тя можеше да мисли единствено за собствените си близки.

Малта се обади иззад сцепени устни:

— Конниците ги отведоха. В началото те ме помислиха за другата съветничка, но когато откриха, че не съм, просто ме оставиха да лежа. Един от тях каза, че така или иначе скоро съм щяла да умра.

През остатъка от пътя до дома те мълчаха.

По-скоро просяци, отколкото домопритежатели, четиримата най-сетне достигнаха дома Вестрит — за да открият, че вратата е залостена. Тук Кефрия не можа да сдържи риданията си, когато започна да блъска по вратата. Отзовалата се най-сетне Рейч стискаше цепеница.

Оказа се, че половината утро е отминало. Най-сетне у дома, те се погрижиха за раните си. Балните дрехи, тъй внимателно подготвяни, бяха захвърлени в коридора. И двете деца си бяха легнали и спяха дълбоко. С помощта на Рейч Роника и Кефрия се умиха и преоблякоха, само че още не беше време за почивка: пръстите на Кефрия се бяха подули болезнено; другите две жени трябваше сами да съберат провизии и дрехи.

Роника не знаеше какво става в града; знаеше само, че въоръжени конници са нападнали каретата им, за да отвлекат сатрапа и неговата придворна, оставяйки другите да мрат. Бингтаун гореше. Заради този дим не можеше да се види случващото се в пристанището. Във всеки случай възрастната жена не възнамеряваше да чака пламъците да достигнат прага на нейния дом. В бягството щяха да им помогнат старата кобила и тлъстичкото пони на Силдин. Тези животни нямаше да могат да пренесат много товар, но пък и нещата, които Вестритови щяха да вземат със себе си, не бяха много. Важното беше да спасят самите себе си.

До фермата Ингълби имаше поне два дена път. Интересно как щеше да я посрещне старата Тетна — нейната дойка. Роника не беше я

посещавала от години.

Тя се стараяше да си внуши, че очаква срещата с нетърпение...

Блъскането по вратата я накара да забрави спомените и да изтърве чаршафите на пода. В първия миг ѝ се прииска да побегне. Но тя не можеше да избяга. Тя беше единствената преграда между близките си и заплахата, стояща на прага.

Рейч храбро изникна от кухнята, стиснала своето парче дърво. Самата Роника се отби в кабинета. Покойният ѝ съпруг винаги бе държал свайка върху бюрото си и след смъртта му инструментът все още стоеше там. Възрастната жена го взе и се отправи към вратата.

— Кой е там?

— Рейн Купрус. Моля ви, пуснете ме да вляза!

Роника кимна на Рейч, но не отпусна оръжието си. Слугинята отмести резето и отключи. Когато вратата се отвори, младежът изтръпна при вида на старицата.

— Кълна се в честта си, молах се да не е истина! — извика той.
— Как е Малта?

Възрастната жена не отговори веднага, а остана загледана в него. Рейн все още носеше балните си дрехи, ала те бяха попили миризмата на дим и прах. Личеше, че той е навлизал дълбоко сред пожарите.

— Жива е — сухо отвърна Роника. — Давад Рестарт и кочияшът му са мъртви.

Той не чу думите ѝ.

— Кълна се, че не знаех. Тя е дошла с наемна карета, казаха ми, че е дошла с наемна карета. Очаквах, че ще си тръгне по същия начин. Моля ви, нали Малта е добре?

Роника осъзна загатнатото в думите му и изтръпна.

— Твоите хора са я оставили да умре. В действителност те дори са ѝ се присмели, че умира. Това би трябвало да те ориентира в състоянието ѝ. Приятен ден, Рейн Купрус. — Тя направи знак на Рейч, която започна да затваря вратата.

Младежът скочи напред, влагайки своята тежест насреща. Слугинята не можа да удържи. Вече пристъпил в коридора, Рейн залитна за момент, преди да възстанови равновесието си.

— Моля ви, времето е съвсем малко. Ние прогонихме галерите от устието на пристанището. Дойдох да взема Малта и близките ѝ. Възнамерявам да ви заведа нагоре по Реката. Там ще бъдете в

безопасност. Само че няма много време — Кендри отплава скоро, с или без нас. Във всеки един момент галерите може да се върнат и отново да блокират пристанището. Трябва да тръгнем веднага.

— Не — категорично заяви Роника. — Ние сами ще се погрижим за себе си, Рейн Купрус.

Той ѝ обърна гръб и зовейки името на любимата си, се затича надолу по коридора, към спалните. Роника рязко протегна ръка към стената, за да се удържи изправена: главата ѝ беше започнала да се замайва. Точно сега ли решаваше да я предаде тялото ѝ?

Рейч я хвана за ръката и ѝ помогна да последва неканения гост.

Младият мъж тичаше като побеснял. Той продължаваше да крещи името на Малта, блъскайки всяка срещната врата. До самата ѝ стая Рейн достигна точно в момента, в който Кефрия изхвърчаше от прага на своята спалня.

Забелязал любимата си, Рейн възкликна задавено и изчезна вътре.

— Да не си посмял да я докосваш! — изкрещя Кефрия и на свой ред се затича към спалнята на дъщеря си. Ала Рейн вече изникваше обратно, понесъл увитата в одеяло Малта на ръце. Девойката бе бледа като бинтовете, обгръщащи главата ѝ. Очите ѝ още бяха затворени, главата ѝ се поклащаше.

— Нея аз ще взема — решително заяви младият Купрус. — Вие също би трябвало да дойдете. Изборът е ваш. Не мога да ви принудя да дойдете с мен, но и няма да оставя Малта тук.

— Нямаш право! — извика Кефрия. — Нима народът ти вече е започнал да отвлича своите невесты?

Неочаквано Рейн се засмя.

— Са ми е свидетел, нейният сън се оказва пророчески! И аз имам право да я взема. Кръв или злато изплащат дълга. Аз я вземам като отплата — изтърси той в налудния си пристъп и погледна към лицето на девойката. — Тя е моя.

— Времето за плащане още не...

— Но то скоро ще настъпи, а вие не сте в състояние да съберете пари за вноската. Аз искам да отведа Малта. Ако това е единственият начин, то не ще се поколебая да го сторя. Но вие също елате. Не я поставяйте в подобна ситуация. — Той се обърна към Кефрия. — Тя ще се нуждае от теб. За Силдин тук е опасно. Какво ще стане, ако

калсидците завладеят града? Нима искаш да видиш малкия си син с робска татуировка върху лицето?

При представата Кефрия ужасено притисна длани върху устата си. Тя погледна към Роника.

— Майко? — глухо попита тя.

Старицата реши от името на всички останали.

— Върви да доведеш детето. Не събирай нищо, просто върви.

Тя стоеше на верандата и ги гледаше как се отдалечават. Рейн придържаше Малта на седлото пред себе си. Кефрия бе възседнала старата кобила, а Силдин стоически се поклащаше върху пухкавото пони.

— Сигурна ли си, майко? — за последен път попита Кефрия. — Кобилата ще може да отнесе и двете ни. Разстоянието е поносимо за нея.

— Хайде, върви — отвърна Роника, за пореден път. — Аз ще остана. Трябва да остана.

— Не мога да те оставя сама! — вайкаше се дъщеря ѝ.

— Но трябва. Ти имаш дълг към семейството си. Върви. Рейн, води ги и се грижи добре за тях.

Към себе си тя добави:

— Ако Бингтаун е орисан да изчезне сред кръв и дим, аз ще си отида заедно с него. Освен това трябва да погребва Давад.

Рейч стоеше до нея. Двете мълчаливо наблюдаваха смаяващите се ездаци. Когато те се скриха от погледа, Роника въздъхна тежко. Всичко беше станало толкова лесно. Рейн щеше да отведе останалите до пристанището и да ги качи на кораба. За тях повече нямаше нужда да се тревожи. Оставаше ѝ да мисли единствено за себе си, а тя отдавна бе престанала да се интересува от бъдещата си съдба.

Слаба усмивка изникна върху сбръчканото ѝ лице. Тя се обърна към бившата робиня и я хвана под ръка.

— Най-сетне малко спокойствие. Какво ще кажеш за чаша чай? — осведоми се Роника.

Някой блъскаше с юмрук по вратата на каютата. Със стон Алтея отвори едното си око.

— Какво? — подвижна тя, без да се надига от койката.

— К'питанът иска д' те види. Ведна'а.

Незрелият глас на Клеф черпеше важност от ролята на пратеник.

— Не се съмнявам — промърмори младата жена. А към вратата додаде: — Идвам.

Беше следобед, ала на нея се струваше, че е среднощ — това беше нейното време за спане. Каютата беше празна: Джек беше дежурна, а Янтар очевидно бе останала с Парагон.

Поне за момента Алтея бе вдигнала ръце от него. Подир случилото се със змията корабът беше започнал да повтаря неща, които я измъчваха с близостта на смисъл.

— Кръвта е памет — говореше той. — Дори да я пролееш и погълнеш, не е възможно да заличиш онова, което тя носи. Кръвта е памет.

Корабът продължаваше да повтаря това. В един момент тези му думи бяха започнали да влудяват Алтея: не заради самото им повтаряне, а заради нейната неспособност да разбере значението им. Струваше й се, че съвсем малко я дели от осъзнаването.

Тя взе ризата си. На някои места дрехата лепнеше от собствената й кръв, на други змийската отрова беше прояла дупки. Пък и допирът на груба тъкан не би се отразил особено благоприятно върху насиненото й тяло. Със стон тя приклезна, за да изтегли торбата си изпод койката на Янтар. От нея изрови мека памучна риза, предназначена за слизанията на брега.

Парагон се бе поуспокоил, заменяйки крясъците с объркано мълване. Подир това той утихна, изпадайки в онова ужасяващо и непреодолимо мълчание, в което обичаше да се укрива от света. На Алтея се струваше, че той се усмихва, но Янтар беше пощуряла от притеснение. За последно Алтея бе я видяла да седи на бушприта и да свири на флейта (тя обявяваше мелодиите си за детски, макар Алтея да не бе чувала подобни песни).

Преди да се оттегли, Алтея беше се спряла да разгледа щетите, нанесени от отровната лига върху палубата: пръските бяха прогорили дъските. Подир това тя се беше отправила към каютата си и връз благословената койка.

Преди колко време се беше случило това? Преди прекалено кратко време. А сега Брашън беше изпратил Клеф да я извика. Най-вероятно възнамеряваше да ѝ изтъкне начина, по който бе трябвало да постъпи в ситуацията. Е, това беше негово право. Само дано не се впуснеше в прекалено дълги обяснения, иначе имаше вероятност тя да заспи права.

Алтея препаса панталоните си и се отправи да посрещне съдбата.

Пред прага на каютата му тя приглади коси и пъкна ризата си под колана. Искаше да беше се измила, преди да си легне, ала в онзи момент това бе ѝ се струвало прекалено уморително. А пък сега беше прекалено късно. Тя потропа на вратата и зачака разрешение да влезе.

Гледката, очакваща я при влизането ѝ, я сепна.

— Брашън... — възкликна жената, забравила чинопочитанието.

Тъмноокият му взор изглеждаше ужасяващо на фона на възпаленото му лице. По бузите и челото бяха изникнали мехури, напомнящи брадавиците на Дъждовен Търговец. Окъсаната му риза бе захвърлена върху облегалката на стола; здравата, която беше облякъл, стоеше само отчасти закопчана, за да не раздража кожата с допира си.

— И ти не изглеждаш по-добре — отвърна ѝ той с гримаса, която трябваше да представлява усмивка. Едновременно с това Брашън посочи към умивалника. — В каната съм ти оставил малко топла вода.

— Благодаря ти — смутено каза Алтея. Капитанът се обърна с гръб, за да ѝ предостави поне частично уединение. Тя стисна зъби, когато натопи разранените си ръце. След няколко мига щипещото усещане се отдръпна, заменено от блаженство.

— Хаф ще се оправи, макар че той пострада най-зле от трима ни. Накарах да го облеят с прясна вода, защото цялото му тяло е покрито с кървави мехури. Дори дрехите не са го предпазили. А красивото му лице ще носи някой и друг белег. — Брашън замълча за момент. — Той не се подчини нито на твоето, нито на моето нареждане.

Алтея внимателно доближи затоплената кърпа до лицето си. На стената имаше огледало, но тя отбягваше да поглежда към него.

— Съмнявам се, че в момента той си спомня това.

— Вероятно е така. Но в мига, в който се надигне от леглото, аз ще се постарая да си припомни. Ако беше оставил проклетото животно на мира, имаше вероятност то просто да се гмурне обратно. Със своето

безразсъдство Хаф изложи на опасност кораба и другарите си. Изглежда смята, че разбира повече от капитана и неговите помощници. Нужна му е малко дисциплина.

— Въпреки това той е добър моряк — неохотно изтъкна Алтея.

Брашън продължи невъзмутимо:

— Когато аз приключа с него, той ще е станал по-добър моряк. Моряк, който умее да се подчинява.

Може би тези думи съдържаха и скрит упрек към нея — задето самата тя не е успяла да втълпи това на Хаф. Но Алтея не каза нищо. Вместо това се престраши най-сетне да се погледне в огледалото. Лицето ѝ изглеждаше като преварено. Множество дребни мехурчета бяха обезчувствили кожата му. Те ѝ напомняха на змийски люспи... За момент тя остана захласната в красотата на спомена.

— Освен това ще извадя Арту от твоята смяна и ще го преместя в дежурството на Лавой — додаде Брашън.

Алтея застина. В огледалото тя зърна очите на баща си, потъмнели от гняв.

— Не мисля, че това е справедливо, капитане — с хладен глас отвърна тя, процеждайки последната дума през зъби.

— Аз също — веднага се съгласи събеседникът ѝ. — Но той не спираше да моли Лавой и буквално да лази в краката му. Накрая онзи се съгласи, просто за да се отърве от него. Дори му обеща да му възлага възможно най-противната работа от дежурството, а въпреки това Арту плака от благодарност. Всемиловичи Са, какво си му направила?

Алтея се приведе над умивалника и наплиска лицето си с шепи. Обратно водата се стече розовееща. Тя приближи глава до огледалото, за да огледа раната в горната част на челото: раната от зъбите на Арту, които беше разбила.

— Един капитан не бива да проявява интерес към подобни неща — промърмори тя, заела се повторно да промива раната.

Брашън прихна.

— Клеф върхлетя в каютата ми и ме подплаши здравата. Парагон бил крещял, че някой те убивал. Аз изниквам на палубата и те заварвам да влачиш Арту подире си. Трябва да призная, че в онзи момент си помислих: *Какво ли би казал капитан Вестрит, ако можеше да види дъщеря си сега?*

Огледалото отразяваше част от тила му; макар че той не можеше да я види, Алтея се навъси. Дали Брашън някога щеше да разбере, че тя е способна сама да се грижи за себе си?

Тя си припомни, че Арту я беше ухапал по ръката. Зъбите му бяха оставили дълбока дъга белези: дори само заради това ухапване си заслужаваха да бъдат строшени. Алтея попи с пръсти от Брашъновия сапун и се зае да обработва следите. Това също щипеше.

По-добре да я беше ухапал плъх...

А Брашън продължаваше да говори, вече с по-тих глас.

— Сетих се единствено за нещо, което той казваше. „Ако помощникът се е заел с нещо, капитанът няма работа там.“ Той беше прав. Той никога не се намесваше, когато аз се занимавах с помаловажните проблеми на борда на Вивачия. Дори Лавой днес показва, че знае това. Не трябваше да се намесвам.

Това почти се доближаваше до извинение.

— Лавой не е толкова лош — отвърна Алтея.

— Той бързо привиква към задълженията си — мъдро се съгласи Брашън. Неочаквано той скръсти ръце. — Нямам нищо против да изляза, ако искаш да използваш водата по-пълноценно.

— Оценявам предложението ти, но в момента повече се нуждая от сън. Все пак не смърди, нали?

Едва след изричането на самите думи тя осъзна специфичния смисъл, който Брашън можеше да им придаде.

Последвалото мълчание представляваше стена — Алтея бе прекрачила границата.

— Тогава просто бях ядосан. И наскърбен — каза накрая мъжът. Той още стоеше с гръб към нея, но образът му повдигна рамене. — Бях решил, че между двама ни има нещо. Нещо, което...

— Сега и за двама ни е по-добре — бързо се намеси Алтея.

— Несъмнено — сухо отвърна Брашън.

Тишината отново започна да ги притиска. Младата жена се загледа в ръцете си. Кокалчетата ѝ бяха подпухнали. Раздвижването на пръстите на дясната ръка донасяше неприятно усещане. И все пак те се движеха. По-скоро за да наруши мълчанието, отколкото от неподправен интерес, тя попита:

— Щом можеш да си движиш пръстите, значи нищо не е счупено, нали?

— Това означава, че нищо не е счупено *лошо* — поправи я Брашън. — Покажи ми.

Макар да осъзнаваше, че това е грешка, Алтея се обърна и протегна ръце към него. Брашън започна да движи пръстите ѝ и да опипва костите. Той поклати глава над кокалчетата, а при вида на ухапването потръпна. И пусна едната ѝ ръка, за да пъхне показалец под брадичката и огледа лицето ѝ.

Алтея стори същото. Дори клепачите му бяха възпалени, с мехури, но очите бяха бистри — по чудо отровата не ги беше засегнала. Сред гръдта му също личаха образувания.

— Ще се оправиш — каза ѝ той, кимвайки на себе си. — Ти си корава жена.

— Най-вероятно ти ми спаси живота, когато върхлетя с онова гребло.

— Да. Аз съм опасен гребец.

Брашън все още държеше ръката ѝ. Неочаквано той придърпа Алтея към себе си. Тя не се възпротиви, както не се възпротиви и на привеждането му. Неговите устни я докоснаха внимателно. Тя затвори очи, отказвайки да прояви разумност. Отказвайки изобщо да мисли.

Той беше този, който прекрати целувката. Алтея се намираше досами него, но капитанът не я прегърна, а за момент отпусна брадичка върху косите ѝ.

— Ти си права. Аз самият знам, че си права: и за двама ни е по-добре нещата да останат, както са сега. — Брашън въздъхна тежко. — Но това не улеснява нещата за мен.

Той пусна ръката ѝ.

На това Алтея не знаеше какво да отговори. За нея също не беше лесно, ала подобно признание само щеше да утежни нещата и за двама им. Пък и преди мигове самият той я беше определил като корава жена. Тя реши да го докаже, като се отправи към вратата.

— Благодаря ти — каза тя пред прага. Брашън не каза нищо, затова Алтея излезе и затвори вратата след себе си.

Вън тя се натъкна на Клеф. Хлапакът стоеше край стената, дъвчеше долната си устна и ритмично потропваше с босия си крак.

— Не е хубаво да се шпионира — строго му каза тя.

— Не йе ху'аво д' мляскаш к'питана — дръзко отвърна момчето, ухили се и си плю на мърлявите пети.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ОРАКУЛ

— Това не ми харесва.

Вивачия произнесе тези думи тихо, но въпреки това те отекнаха през Уинтроу. Той лежеше по корем на палубата и се препичаше на ранните лъчи. Одеятото все така лежеше захвърлено, отметнато още през задушната нощ, но ризата си юношата бе омотал около главата. Усилващата се топлина на слънцето успокояваше болката в ръката му, но в замяна разпалваше главоболието.

С болките юношата се беше примирил. Така или иначе скоро щеше да е време за ставане, макар да му се искаше да може да отложи този момент. Буден, Уинтроу трябваше да се изправя пред неприятното усещане, че той е единственият, който още не се е възстановил от раните, понесени в Заграба. Нямаше как да не гледа на себе си като на слабак, щом два удара с тояга го бяха подредили така.

Той прогони идеята, че раните са болезнени, защото е убил онзи, който му ги е нанесъл. Това беше глупаво суеверие.

Уинтроу се обърна по гръб. Дори и през увития плат и клепачите очите му усетиха светлината. Струваше му се, че тя чертае форми. Когато стисна очи, пред погледа му се стрелнаха зелени ивици — като змии. Той отпусна клепачи, което накара цвета да избледнее и измени формите си.

Лятото бе отминало средата си и неумолимо протягаше дните си към есента. Толкова много неща се бяха случили само за месеци. При отплаването им от Заграба зад тях на мястото на руините вече се бяха издигали първите постройки, макар и паянтови и изградени от стар материал. А от скалата се бе издигала дървена кула, висока колкото мачта и вече разположила наблюдател. Около този ѝ скелет бавно растеше каменната ѝ кожа.

Тамошните жители вече наричаха Кенит свой крал — не само титла, а и израз на привързаност. Да питаме краля — тъй се съветваха те едни други и кимаха към високия еднокрак мъж, неизменно понесъл чертежи под мишницата си.

Последната гледка от оставащия зад тях град бе представлявал Гарвановият стяг, дръзновено разперен върху кулата. Под крилете и алчната човка на стилизираната птица беше избродиран девизът „*Не ще помръдне*“.

Понастоящем Вивачия бе спуснала котва (по-точно две котви, предна и задна) в Залива на заблудата край Острова на Чуждите. Беше настъпил прилив. Кенит бе заявил, че това е единственото безопасно място за закотвяне край острова. Когато приливът достигнеше връхната си точка и започнеше да оттегля водите си, пиратският капитан и Уинтроу щяха да се отправят към брега с лодка. Там двамата щяха да се срещнат с оракула. И юношата щеше да се разходи по Плажа на съкровищата — по настояване на Кенит.

Силуетът на *Мариета* се открояваше по-навътре в морето: едва забележим сред диплещите се мъгли. Този кораб нямаше да се приближава до острова, освен в случай на нужда.

Заради мъглата всеки поглед към морето представляваше взирание в един непознат свят. Облаците скриваха ту една, ту друга част от *Мариета*, но никога не се оттегляха пред целия кораб. А тук, в залива, нямаше и следа от облаци, въздухът бе топъл. Тази тишина унасяше Уинтроу.

— Това място не ми харесва — настояваше корабът.

Уинтроу въздъхна.

— На мен също. Някои хора ги намират за вълнуващи, но аз винаги съм се боял от предзнаменования и поличби. Някои от послушниците в манастира се заиграваха с кристали и семена в опит да разчетат бъдещето. В общи линии жреците търпяха това. Някои от тях гледаха на това с насмешка и казваха, че с течение на времето децата ще помъд्रेят. Но имаше и такива, които твърдяха, че дори една игра с ножове би била по-безопасна. С последните аз бях склонен да се съглася. Всички ние стоим на ръба на бъдещето — защо да се отправяме в пропастта? Аз вярвам, че съществуват истински оракули, които са способни да се вглеждат напред и да прозират пътя, който човек е съден да измине. Но освен това мисля, че е опасно да...

— Не става дума за това — остро го прекъсна Вивачия. — Аз си спомням това място.

В гласа ѝ се долавяше нотка на отчаяние.

— Аз си спомням това място, но никога не съм го посещавала. Това твой спомен ли е, Уинтроу? Ти идвал ли си тук преди?

Юношата разпери ръце върху палубата и се постара да я утеши с присъствието си.

— Аз никога не съм бил тук, но Кенит е посещавал острова и преди. Ти се сближи с него. Може би неговите спомени се сливат с твоите.

— Кръвта е памет. Неговата кръв попи в мен и аз познавам спомена от идването му тук. Това е споменът на човек. Но този спомен сякаш се отнася до мен. В него аз се стрелвам сред тези води, бърза и гъвкава. Млада. Моето начало започва тук, Уинтроу. Започнало е не веднъж, а много пъти.

Тя наистина беше притеснена. Уинтроу извърна мисълта си към нея и почувства беглите отсенки на спомени — тъй древни спомени, че и самата тя не можеше да си ги припомни. Те й убягваха, лишени от конкретност и бързи като слънчеви петна. Но откъслеците, които юношата можа да зърне, разстроиха и него. Те му бяха познати. Криле, разперени под светлината на слънцето. Подводни гледки, обгърнати в трептяща, зелена светлина. Тези образи му бяха познати от сънищата, образи на треска, разпадащи се на късове под светлината на деня.

Момчето се постара да прикрие смущението си, като запитва:

— Как е възможно да си започвала много пъти?

Вивачия отметна един тъмен кичур от лицето си и притисна слепоочия.

— Всичко е кръг. Кръг, който се върти. Нищо не спира, нищо не се губи, спиралата продължава да описва кръгове. Като нишка върху вретено, Уинтроу. Отново и отново се извърта тя, оформя кръгове, а в същото време е една и съща нишка. — Фигурата потръпна и обви гърдите си с ръце. — Това място не е добро за нас.

— Ние няма да останем тук дълго, дори няма да дочакаме отлива. Ще...

— Уинтроу! Време е! — призова го гласът на Ета.

Ръката му помилва дъските на палубата.

— Всичко ще бъде наред — увери юношата, бързо скочи на крака и забърза да се присъедини към останалите, пътом размотаващ ризата от главата си. Макар да изпитваше резерви, той пак бе нетърпелив да стъпи на Острова на Чуждите.

Кенит наблюдаваше лицето на гребящия Уинтроу. Не беше нужно сериозно вглеждане, за да се забележат следите от болка (стиснатите прекалено силно устни, капчиците пот върху челото), но въпреки това момчето не се оплакваше. Това беше добре. На пейката до него седеше Ета, взела другото весло. Тя и юношата поддържаха ритъма на останалите двама гребци. Капитанът седеше на носа, с гръб към острова.

За момент той хвърли поглед към Вивачия. На безопасността ѝ той се осланяше колкото на доверения си човек, комуто бе предал командването, толкова и на самата нея.

Джола беше новият заместник-капитан на борда на Вивачия. Нему при потеглянето си Кенит бе възложил във всяка една ситуация да избира преценката на кораба пред своята. На Джола тази заповед се беше сторила чудата, оставила го с объркано изражение. А всъщност нямаше нищо необичайно. С времето, когато той се докажеше, Кенит щеше да започне да му оказва по-голямо доверие.

Капитанът съжаляваше, че трябва да се раздели с Бриг, но бившият му заместник от Вивачия отдавна си беше заслужил собствен кораб. И го получи — първия съд, който успяха да изтеглят от водите на заграбеното пристанище. Бриг отплава със значителна сума пари и заповедта да достави дървен материал, а също и зидари, които да участват в изграждането на наблюдателната кула. След това той имаше за задача да нападне няколко кораба, превозващи роби, за да започне да попълва населението на Заграба.

Екипажът на Бриговия кораб бе избран предимно от възстановявания град: Кенит искаше да се увери, че моряците на борда му няма да се изкушат да изоставят мисията си. Като цяло той бе останал доволен от начина, по който бе подредил нещата. Единственият неочакван фактор представляваше новата връзка на Соркор с града. По време на заминаването им Алисъм вече носеше дете. Нетърпеливият баща бе изразил желание да се върнат в Заграба веднага щом приключат с посещението си до Острова на Чуждите. Кенит трябваше строго да му напомни, че един задомен мъж трябва да издържа семейството си. Нима Соркор очаквал да се върне при Алисъм с празни джобове? Особено след като баща ѝ и синовете му се

очакваха да се завърнат всеки момент (мъжете от рода Фолдин не бяха присъствали на нападението). Соркор трябвало да покаже на своя тъст, че е способен да осигури подобаващи условия на дъщеря му. Този кратък разговор бе възвърнал Соркоровия стремеж към плячка в неочаквана за капитана му степен. Този човек определено се оказваше пълен с изненади. Поне това също се отразяваше благоприятно на Кенитовите планове.

Носът на лодката одраска първите тъмни песъчинки, връщайки мислите на капитана в настоящето. Той се огледа, докато гребците скачаха във водата, за да изтласкат лодката на брега. Стръмни скали и вечнозелена растителност обгръщаше малкия плаж. Почти нищо не се беше променило от последното му идване насам. Зелениясалите кости на някаква едра твар лежаха върху скалата. Корените на едно от дърветата на върха не бяха издържали; тъмното иглолистно дърво се беше привело над пясъка. Сред умиращите му клони се бяха оплели водорасли. Една тясна пътека предоставяше път нагоре през черната скала.

На свой ред Кенит стъпи на брега. Водораслите и черупките (черни и бели), покриващи скалата, щяха да представляват сериозно затруднение за патерицата му. Той прегърна Ета с жест, който изглеждаше израз на привързаност.

— Ета и Уинтроу ще дойдат с мен. Вие двамата ще ни чакате тук.

Гребците приеха нареждането, дори и със смутен вид. Кенит мрачно огледа стръмната пътека: предстоеше му дълго и мъчително вървене, сред каменист терен. За момент той се усъмни в собственото си решение.

Тогава очите му докоснаха погледа на Уинтроу. Юношата бе видимо нервен, ала във зора му трептеше нетърпение. За един остър миг пиратът отново изпита онова усещане за връзка. Уинтроу толкова приличаше на младия Кенит. Понякога капитанът бе изпитвал същото възмущение, най-често при вида на кораб, обещаващ богата плячка.

Миг по-късно зараждащата се усмивка изчезна от лицето на Кенит, заменена от отврата. Не, той отхвърляше този спомен. Той никога не бе имал нищо общо с Игрот. След всичко онова, на което последният го беше подложил, към него Кенит изпитваше единствено презрение.

— Да вървим — каза той с неочаквана острота, накарала Уинтроу да го погледне сепнато. Кенит се отпрати нагоре по дефилето, все така прегърнал Ета през рамо.

Още при върха на първия хълм Кенитовата риза беше подгизнала от пот и той трябваше да спре да си почине. Заради горещината на деня, каза си той. Днес беше по-топло от последното му посещение. Дори и сянката на дърветата не донасяше облекчение, а като да увеличаваше усещането за задуха.

Каменистата пътека, разсичаща владението на Чуждите, си оставаше все така поддържана. При последното ѝ прекосяване дървеният талисман на китката му му беше обяснил, че тази пътека е обгърната с магия, която не позволява на крачещите по нея да се отделят. Ала сега на Кенит се струваше, че това е било измислица. Кой би седнал да се отклонява от толкова равен и прав път, за да се впуска в стволестия лабиринт на леса?

С кърпичката си той попи лицето и тила си. И осъзна, че останалите двама го чакат.

— Починахте ли си? Продължаваме — навъси се Кенит.

Чакълестата почва не спираше да се размества под протезата и патерицата и удесеторяваше усилията, необходими за изминаването на всяка крачка. На върха на втория хълм, по време на поредната почивка, капитанът неочаквано осъзна нещо.

— Те не ме искат тук — гласно оповести той. Ехото на дърветата размножи думите му в потвърждение. — Чуждите се опитват да ме накарат да се върна. Но аз няма да се предам. Уинтроу ще се срещне със своя оракул.

Кенит отново посегна да попие потта си, при което неволно се загледа в талисмана, привързан към китката му. Дървеното лице бе застинало в палячовска гримаса, оплезило език насреща му. То му се подиграваше. Пиратът умишлено притисна нокът към челото му и го одра, но не предизвика никаква реакция. Личицето дори не трепна.

Тогава той осъзна, че двамата му спътници го наблюдават разтревожено. Капитанът повторно прокара палец над талисмана, преструвайки се, че отстранява някаква мръсотия.

Следващите изречени думи му костваха трудно решение:

— Уинтроу, върви пред нас. Мисля, че ще бъде по-добре, ако ти прекосиш Плажа сам, без моето присъствие да ти влияе. Има

вероятност неволно да те тласна да откриеш нещо, което не си бил орисан да намериш. Не бих искал да се намесвам в пророчеството. Хайде, върви. Ета и аз ще пристигнем навреме, за да чуем думите на Чуждия. Само това е от значение.

Уинтроу се колебаеше. Той се спогледа с Ета, която леко повдигна рамене. Кенит кипна.

— Неподчинение ли проявяваш? Върви!

Крясъкът му заглъхна подир затичалото се момче.

— Отлично — със задоволство и нормален тон отбеляза Кенит, поклащайки глава. — От мен Уинтроу трябва да усвои две неща: подчинение и самоинициатива. — Еднокракият отново намести патерицата си под мишница. — Да вървим след него, но не прекалено бързо. Искам той да има достатъчно време сам на плажа. С тези неща не бива да се прибързва.

— Разбира се — съгласи се Ета. Тя се огледа. — Това място е странно. Рядко съм виждала подобна красота и въпреки това тя отказва да се разкрие пред мен.

Тя побърза да хване свободната му ръка. Кенит мислено поклати глава. Жени...

Интересно защо талисманът толкова бе настоявал на присъствието ѝ. Не че Кенит се бе допитвал до него, проклетото лице само бе предоставило мнението си — и то не веднъж, а многократно.

— Вземи Ета. Трябва да вземеш Ета със себе си. — Тъй бе повтаряло то. А какво излизаше сега? През целия път Кенит трябваше да се грижи за нея.

— Ела — каза Кенит с невъзмутим глас, за да я успокои. — Докато оставаш на пътеката, нищо няма да ти се случи.

Уинтроу бягаше. Не от Ета и Кенит (отчасти се чувстваше като страхливец, задето ги беше изоставил) — той бягаше от самата гора, притискаща го като пленено мишле в дланите си. Бягаше от потресаващо необичайната красота на цветята и техните ухания, които едновременно го изкушаваха и отвращаваха. Бягаше от шепота на листата, чийто мълвеж предвещаваше смъртта му. Бягаше, а сърцето му биеше лудо: не заради усилие, а по-скоро от страх. Бягаше, докато

пътеката не остана зад него, изместена от широко плато. Над него се разгърна синият свод над небето, отразяващ океана. Пред момчето се простираше плаж с формата на полумесец, със зъбести скали край ръбовете. Там Уинтроу спря, задъхан и объркан.

Кенит не беше му предоставил обширни разяснения.

— Просто е. Тръгваш по плажа, вземаш каквото ти се стори интересно, а в края му един Чужд ще те посрещне. Той ще ти поиска златна монета; ти я постави върху езика му. Тогава той ще пророкува. — След това капитанът снижи глас. — Някои казват, че на този остров има оракул. Според една мълва този оракул е жрица, според друга — пленена богиня. Говори се, че тя знае всичко, което е било. И тъй като познава цялото минало, тя може да предсказва бъдещето. Самият аз се съмнявам, че това е истина, защото при своето посещение не видях нищо подобно. Във всеки случай Чуждият ще ни каже повече.

Уинтроу поиска да узнае повече подробности, с което предизвика нетърпението на пирата.

— Уинтроу, стига си се колебал. Когато настъпи моментът, ще знаеш какво да направиш. Ако можеш да ти отговориш на тези ти въпроси, нямаше да ни се налага да посещаваме острова. Не можеш винаги да разчиташ на останалите да живеят и да мислят вместо теб.

И юношата покорно бе свел глава.

Все по-често Кенит му даваше подобни съвети и наставления. Понякога Уинтроу имаше сигурното усещане, че пиратът го подготвя за нещо, но не можеше да определи какво. След случилото се в Заграба той бе приел, че капитанът е далеч по-сложна и по-дълбока от очакваното личност.

Един следобед юношата бе работил заедно с Кенит, забивайки колчета. Мъжът отмерваше разстоянията и с върха на патерицата си отбелязваше нужните места, а момчето, въоръжено с торба указатели и дървен чук, забиваше колче. Някои от тези граници показваха контурите на път, други бележеха разположението на къщи.

В края на работата им Кенит бе започнал да оглежда очертанията с поглед, който виждаше нещо друго. Застаналият до него Уинтроу се опитваше да встъпи в неговия взор. Накрая пиратът наруши мълчанието.

— И последният глупак може да опожари град. Казват, че Игрот Дръзки опожарил двадесет — изсумтя той. — Аз ще издигна сто. Аз

няма да остана запомнен с пепелища.

В онзи момент Уинтроу бе решил, че има до себе си визионер. И нещо повече — инструмент на Са.

Той отново огледа брега пред себе си. Кенит му беше казал да тръгне по плажа, но от кое място да започне? И имаше ли значение? Юношата леко сви рамене, повдигна глава и закрачи към ръба на песъчливата ивица. Именно от този край той възнамеряваше да подеме претърсването на все още облизвания от вълните плаж. Търсенето, в което щеше да дири съдбата си.

На открито слънцето бързо напомни за себе си. Уинтроу прокле недосетливостта си, заради която не беше взел кърпа за глава. Той крачеше със сведен поглед, но не забелязваше нищо необичайно сред пясъка — приливите бяха донасяли сплетени водорасли, мокри пера, дървесни отломки. Ако по подобни предмети щеше да бъде тълкувана съдбата му, то въпросните предсказания надали щяха да притежават особена значимост.

Близо до средата на плажа пясъкът отстъпваше пред черни скали. Платото зад гърба му вече се издигаше на височината на корабна мачта, разкриващо шистовите си слоеве. Водата вече се бе отдръпнала, оголвайки инак покритата повърхност. Ала сред нейните неравности бяха останали езерца, пълни с живот. Подобни гледки винаги бяха вълнували Уинтроу.

Той погледна назад, към гората. Кенит и Ета още не се бяха появили; оставаше му малко време. Юношата навлезе сред каменистия участък, като стъпваше внимателно. Тук морската растителност бе коварно хлъзгава: едно падане щеше да го запрати върху остри камъни, раковини и черупки.

Сред пълните с вода вдлъбнатини той откри актинии и морски звезди. Дребни рачета пробягваха от оазис на оазис. Една чайка кацна недалеч, за да се присъедини към разглеждането на Уинтроу.

За момент той приклезна край една от хлътнатините. Червени и бели актинии бяха покрили дъното ѝ. С пръст юношата раздвижи застиналата повърхност: пипалцата веднага се отдръпнаха от допира му. Уинтроу се надигна усмихнат и продължи пътя си.

Слънцето приятно нагряваше рамото му и облекчаваше болката в рамото. Единствените звуци на този плаж долитаха от вятъра, морето и

чайките... Обстановка, в която той можеше да си припомни почти забравената радост от една спокойна разходка по плажа в ясен ден.

Едва при погледа си назад юношата осъзна, че е подминал извивката на плажа. Пътеката зад него вече не се виждаше. А един бърз оглед към скалите нагоре му показва, че това не е място, където човек би искал да се озове по време на прилив. Въпросните скали се издигаха черни и неприветливи. И недостъпни. Или...? Уинтроу отстъпи крачка назад, за да огледа по-голяма част от скалната преграда. Той различи някаква цепнатина, наклонена пътека, отправяща се към върха. Началото ѝ не се намираше високо, на не повече от двоен човешки бой над сушата.

Преди изцяло да е обмислил разумността на постъпката си, той вече се катереше.

Ако това наистина беше пътека, а не случаен резултат от природните влияния, изработилите я умееха да пазят равновесие много по-добре от Уинтроу. Ръбът не беше достатъчно широк, за да може по него да се ходи спокойно, така че се налагаше човек да напредва странично. Наклонът бе остър; цялото му протежение блестеше, като засъхналата диря на охлюв. В един момент тази бляскавина му се струваше хлъзгава, в следващия лепнеше. А и от това място плажът изглеждаше много по-далеч — ако Уинтроу паднеше, долу го очакваха остри скали.

И все пак той беше изминал целия този път и нямаше да се откаже преди края му.

Юношата достигна до вдлъбнатина в скалата — това беше ръбът на пещера. Той пристъпи вътре, но не можеше да навлезе повече, защото на входа стоеше решетка.

Тясна цепнатина в скалата се простираше до самия ѝ връх, през който улей в отвора проникваше слънчева светлина. Благодарение на нея Уинтроу можеше да види, че вътрешността на пещерата е не по-голяма от купето на обикновена карета. Скалният под бе наклонен, а в края му все още проблясваше локва морска вода, останала от прилива.

Но какво беше предназначението на решетките? Да не допуска хора вътре или да не допуска намиращите се вътре да излизат? Момчето обви един от металните пръти и се опита да го разклати. Прътът не помръдна, но се въртеше свободно.

В отговор на разнеслото се стържене повърхността на локвата трепна. Заради рязкото си отдръпване Уинтроу едва не полетя от скалата.

Излизаше, че водата, която той бе взел за локва, притежава много по-голяма дълбочина, иначе не би могла да побира подобно създание. И тъй като съществото продължаваше да го наблюдава спокойно със златистите си очи, Уинтроу се престаши да се върне до решетката.

Това беше морска змия, макар и недоразвита заради пленничеството си. Главата ѝ имаше големината на пони. Заради деформираното ѝ тяло Уинтроу не можеше да прецени дължината ѝ. Змията имаше блед жълто-зелен цвят, напомнящ светец мъх. Тялото не притежаваше люспи, каквито юношата бе зървал по туловищата на другите подобни създания: вместо това то изглеждаше уязвимо меко. В добавка с това го покриваха разранени слоеве, причинени от триенето в стените. Беше видно, че това създание е прекарало целия си живот тук, в този затвор, където е било донесено като малко. Тази килия ограничаваше единствения му познат свят.

Уинтроу се огледа. Да, приливът можеше да достигне до отвора, донасяйки прясна морска вода със себе си. А храна? Явно някой специално хранеше змията.

Създанието се раздвижи сред езерцето си — по-скоро раздвижи опашка, защото тясното пространство не му предоставяше особена свобода. Това усилие изви тялото ѝ. Под състрадателния поглед на Уинтроу змията се опитваше да се намести по-удобно. Но не можеше, не и изцяло. Някой от сегментите на тялото ѝ трябваше да остане напрегнат.

— Значи си свикнало да те хранят — обърна се той към създанието, забелязал очакването му. — Но защо те държат тук? Като домашен любимец? Или като атракция?

Съществото наклони глава, заинтригувано от думите му. Подир това то потопи огромното си чело във водата, за да го навлажни. Дори това просто движение изискваше големи усилия: при опит да повдигне муцуна цялото му тяло се напрегна. Подобни безчетни напъни бяха загладили стените на затворническата кухня.

Създанието нададе вик, напомнящ грака на гарван, и най-сетне освободи глава. От едната страна на лицето му бе изникнала прясна рана: от нея лепкаво сълзеше зеленикава слуз.

Съчувстващият Уинтроу отново обхвана решетките. Те се въртяха свободно, ала бяха забодени дълбоко в скалния под и в тавана, без да помръдват. Юношата коленичи да огледа основата им, което скоро му предостави отговора.

Под пясъка и натрупалата се мръсотия той откри следите от строителна дейност. Това означаваше, че най-вероятно в горната си част решетките са поместени в отвори, пробити в скалата, след което улеят в долната част, спомогнал за монтирането им, е бил запълнен с камъни, заstopоряващи другия край на металните пръти.

Последващият оглед му показва, че представата му е била правилна. Уинтроу опита да размести пръчките една по една. Всяка от тях се раздвижваше, някои в по-голяма степен от останалите.

След като знаеше как са били поставени решетките, можеше ли да ги отстрани?

Забравил Кенит и плажа, Уинтроу коленичи на пода, замете с ръка остатъците от пясъка, след което забърса камъка с ризата си. Скъпият нож, подарен му от Ета, се превърна в инструмент за остъргване на хоросана между отделните каменни блокове.

През цялото време създанието не отделяше поглед от работата му. От настойчивия му интерес човек можеше да остане с впечатление, че съществото осъзнава вероятността да се окаже свободно.

Работейки, юношата мислено сравни ширината на туловището с решетките. Най-малко три трябваше да отстрани, може би четири.

Той напредваше бавно. Хоросанът беше стар и ронлив и ако трябваше да се съобразява единствено с него, Уинтроу отдавна щеше да е приключил. Ала и самите каменни блокове затрудняваха напредъка му: те идеално се напасваха едни с други; и в изработката, и в поставянето им личеше умението на майстор. Ръцете на момчето, макар и загрубели, бързо започнаха да се покриват с мехури. Коленете започнаха да го болят заради неудобната позиция върху твърдия камък.

В един момент младият жрец се приведе и издуха изстърганите бучки, за да пъхне връхчетата на пръстите си в процепа. Той вече виждаше, че ще успее да подкопае достатъчно от фугата, за да успее да отмести каменния блок, но щяха ли да му стигнат силите?

Камъкът леко помръдна в отговор на усилието му. Да, щеше да стане. Уинтроу отново взе ножа и поднови работата си, макар че

раненото рамо отново започваше да го боли. А създанието продължаваше да го наблюдава със златните си очи.

Докато двамата достигнат плажа, Ета беше плувнала в пот. През целия път насам тя неусетно бе помагала на Кенит, преструвайки се, че търси близостта му. Значителен процент от потта ѝ се дължеше именно на това напрежение, а не на задущливата горещина.

Понякога при вида на изгубилото съразмерността си тяло на нея ѝ идеше да закрепци към несправедливата съдба. Високото и силно тяло, нявга изпълвало я със страхопочитание, бе започнало да се изкривява по характерния за недъгавите начин — мускулите от засегнатата страна на тялото му трябваше да компенсират за липсата на крак. Тя забелязваше, че любимият ѝ обмисля всяко свое следващо движение, за да не се унижи с някоя проява на слабост. Неговият хищнически дух не бе угаснал и амбициите му не се бяха свили. Но тя се боеше, че тази негова пламенност може да се окаже непосилна за отслабеното му тяло.

— Къде е Уинтроу? — остро попита капитанът. — Не го виждам. Ета заслони очи и се вгледа в плажа.

— Аз също не го виждам — притесни се тя.

Нищо на извития бряг и платото не можеше да го скрие. Къде беше изчезнал тогава? Жената примижа заради отразения в морето блясък.

— Може вече да е прекосил плажа. Възможно ли е Чуждите да са го пресрещнали и да са го отвели някъде?

— Не зная — изръмжа Кенит. Той повдигна ръка и посочи към отсрещния край на плажа, където част от сушата се връзваше в морето. — Там има скала с ниши, където са изложени намерените съкровища. Чуждият може да го е отвел там, за да може и Уинтроу да остави находката си. Мамка му! Трябваше да бъда с него. Искях да чуя какво ще му каже създанието.

Тя реши, че Кенит ще обвини нея за забавянето си. Но той само намести патерицата и кимна към скалата с нишите.

— Помогни ми да отида там — изръмжа пиратът.

Плажът бе изграден от сух пясък и ивици черна скала — гледка, от която сърцето ѝ се сви. Водата се беше отдръпнала почти изцяло.

Скоро тя щеше да започне да настъпва към брега и постепенно да го залива. Скоро гребците от лодката щяха да очакват завръщането им...

Би било много по-разумно тя сама да изтича напред и да потърси Уинтроу, вместо да принуждава Кенит да прекосява целия плаж. И Ета едва не изрече гласно тази си мисъл. Ала в крайна сметка тя мълчаливо хвана любимия си под ръка. Нямаше съмнение, че и нему е хрумнала тази възможност. Щом той предпочиташе да отидат заедно, тя щеше да му помогне.

Уинтроу бе успял да разкърва рицете си, а болното рамо пулсираше мъчително, по времето, когато отмести първия блок. Дори и по-тежък от очакваното, веднъж подкопан, камъкът отстъпи: юношата успя да подпъхне пети в образувалата се фуга и да тласне блока с крака. Първият от металните пръти стоеше оголен.

Уинтроу се изправи, разтърка кръста си и стисна решетката с две ръце. Със скърцане пръчката започна да се повдига. Змията развълнувано плесна с опашка във водата.

— Още е рано да се радваш — процеди юношата: прътът се оказваше по-тежък от предвиденото. Той се намести по-удобно, сграбчи я отново и повторно напъна. Неочаквано единият край изникна от земята. Младежът започна да я накланя, за което бе възнаграден с дъжд стара мазилка. Уинтроу не успя да удържи преградата, ала тя не падна обратно в жлеба си. Това му позволи да хване свободния край и да започне да го издърпва към изхода.

Прътът се спускаше бавно, с метален протест. В края на процеса Уинтроу загуби равновесие и тежко седна на пода, а прътът издрънча край него с трясък, отекнал като звън на наковалня. Отгласът му изпълни пещерата.

— Това беше първият прът — обърна се той към змията.

Прозрачни клепачи за момент покриха големите златисти очи. Създанието повдигна глава над водата и я разтърси. Около шията му заблестяха множество петънца, искрящи като звезди. При раздвижването му Уинтроу видя, че тези багри са се разпространили по цялото тяло — пъстри като опашката на паун. Дали с тази проява съществуването не изразяваше гнева си? Може би то се чувстваше заплашено от работата му. Бедното създание бе прекарало целия си

живот тук и вероятно бе решило, че посетителят заплашва леговището му.

— Следващия път, когато водата се издигне, ще можеш да излезеш. Стига да искаш — обясни юношата, макар да знаеше, че за създаването думите му са просто звуци. То надали можеше да разтълкува успокояващия му тон.

Без да обръща повече внимание на съществото, Уинтроу пристъпи към следващия елемент на решетката. Сега работата му вървеше много по-бързо: празнината, образувала се от отделянето на първия блок, предоставяше удобна позиция за работа. Този камък дори не му се наложи да избутва изцяло, достатъчно беше да го отмести на разстоянието, което да позволи на следващия прът да излезе.

Втората метална пръчка се оказа по-хлабава и освен това юношата вече бе придобил рутина.

По време на изтеглянето ѝ му хрумна, че някой може да се разгневи на стореното от него. Може би целият този шум щеше да привлече вниманието на стопаните на острова.

Той довърши с изваждането на пръта, остави го да издрънчи на земята и пристъпи обратно до прага на пещерата, за да се огледа. Наоколо беше пусто, ала съществуваше друга заплаха: водата отново прииждаше към брега. На хоризонта се бяха струпали буреносни облаци, а вятърът духаше откъм морето и сякаш подканяше прилива да бърза. Водораслите, по-рано отпуснати неподвижно върху сушата, сега потрепваха под първия допир на водата. Имаше вероятност приливът да го завари тук.

А дори и да не станеше така, пак трябваше да се съобразява с Плажа на съкровищата, оракула и лодката, която ги изчакваше да се върнат при следващия прилив. Кенит сигурно беше побеснял.

Прегърнал болната си ръка, Уинтроу наблюдаваше как вълните се приближават бързо. За това той не можеше да направи нищо. Ако останеше тук, водата щеше да го залее. Дори и сега щеше да му се наложи да джапа по плажа, за да се върне.

А той трябваше да си върви. Беше сторил всичко, което бе могъл.

Зад гърба му долетя стържене. Юношата се обърна навъсено и се вцепени.

Създанието се беше надигнало от водата и се блъскаше в стените на килията си. Главата му, извита настрани, стоеше заклещена в

отчасти отстранената решетка. Тялото му, макар дребно и деформирано, все така съдържаше сила, проличаваща в разстоянието, което изминаваха вдигнатите пръски.

— Върни се! — напразно извика Уинтроу. — Отворът още е прекалено малък! И водата още не е дошла.

Защо той продължаваше да си внушава, че животното е способно да го разбере? То отново се хвърли срещу решетките, като съумя единствено да се вклини по-силно. Опитът му да се върне назад се оказа неуспешен. Съществото се беше заклешило.

Със свито сърце юношата осъзна, че това предрешава и неговото бъдеще: той не можеше да остави създаването пленено. То бе започнало да се гърчи, трескаво шаващо с хриле и челюсти. В движенията на опашката вече започваше да личи отчаяние. Ако Уинтроу успееше да отстрани още един прът, съществото щеше да успее да се върне обратно във вира си. Нямаше да бъде свободно, но и нямаше да се е задушило.

Ако побързаше, Уинтроу щеше да спаси и собствения си живот.

Момчето предпазливо се приближи, за да прецени над кой от оставащите пръти ще е най-добре да съсредоточи усилията си. Гърчовете на съществото бяха разклатили един от блоковете — и освен това го бяха покрили със слюз, която определено нямаше да улесни отместването му.

Той взе един от вече отстранените пръти, за да го използва като лост. Заради дължината си елементът не беше особено подходящо оръдие на труда, но с негова помощ на Уинтроу нямаше да се налага да докосва слюзта и да се доближава до създаването. Пленените животни не се колебаеха да хапят, а подобно създаване с лекота би го прехапало на две.

Юношата блъсна импровизирания лост между два от оставащите пръти и напрегна. За съжаление това означаваше, че за момент натискът върху шията на плененото същество ще стане още по-силен. То изрева, но изненадващо не замахна към Уинтроу. Каменният блок започна да се отмества. Проклетият лост беше прекалено дълъг и се блъскаше в стените на кухнята. Най-сетне камъкът бе избутан достатъчно. Сега му оставаше да извади пръта.

— Не ме хапи! — обърна се той към създаването. То явно разбра поне намерението му, защото притихна, тежко местещо хриле. А може

би просто отслабваше, умирайки? Уинтроу отказваше да мисли за това, както отказваше да мисли за минаващото време. Той сграбчи пръта с две ръце и го повдигна.

И изрева.

Ръцете му пламнаха, прилепени към покрития със слюз метал. Но тази агония на плътта бледнееше пред болката на знанието.

Той позна нейната болка; осъзна мъките на разумно същество, останало пленено в продължителност, трудна за осмисляне. Заедно с нея той вдишваше парещ въздух. Негова беше станала болезнено уязвимата кожа, измъчвана от сухота. Негов беше страхът ѝ, че скоро щеше да стане прекалено късно. Тя трябваше да избяга сега, иначе щеше да е прекалено късно за всички им.

Уинтроу конвулсивно се оттласна от решетката. Тялото му отхвърли болката с рязкост, запратила го на пода. Там юношата остана да лежи, задъхан. Никога през живота си не бе изпитвал подобна близост с чужд ум. Дори връзката му с живия кораб се превръщаше в неумел и безчувствен мост в сравнение с това сливане. По време на мига, в който бе протекло всичко, Уинтроу не бе могъл да разграничава между себе си и животното.

Не, той вече не можеше да я нарича така: тя с нищо не му отстъпваше. А предвид всичко онова, показано му от допира, тя може би и го превъзхождаше.

В следващия миг момчето вече се изправяше на крака. То разкъса ризата си, омота я около ръцете си и отново се приближи до пръта. Този път можеше да разчете разсъдъчност в огромните златисти очи.

Уинтроу сграбчи пръта и отново напрегна. Беше по-трудно, защото покриващата метала субстанция го правеше хлъзгав, дори и за обвитите с плат ръце. Едва на третия опит прътът се раздвижи.

В момента, в който долният край излезе от жлеба, морската змия тласна тялото си напред и избути решетката с лекота. Уинтроу отхвърча встрани, изблъскан. Гъстата слюз, покриваща тялото му, го опари. Той извика от болка. Пред очите му платненият панталон се разпадаше.

— Долу няма вода! — извика юношата с глас и с мисъл. — Само скали. Ще се убиеш.

Смъртта е за предпочитане.

Тя продължаваше да се изнизва край него, разтягаща част по част дължината на тялото си. Това беше отчаяна постъпка. Тя не беше сигурна дали бягството ще ѝ донесе свобода или смърт. Но знаеше, че е оставила пленничеството зад себе си.

Така е. Съжалявам, че те нараних смъртоносно.

— Всичко е наред — промълви Уинтроу. Той дори не беше сигурен, че е мъртъв: той се намираше извън себе си. Не. Той беше надраснал себе си. Това напомняше състоянията на транс в манастира, в които бе изработвал своите витражи, но настоящото усещане бе много по-мощно. Болката на прогорената кожа се усещаше съвсем леко, като нещо незначително. *Сега разбирам, въздъхна той. През цялото време ти си присъствала в творбите ми: змиите и драконите. Как си знаела, че ще дойда при теб?*

Ти откъде знаеше да дойдеш при мен? — почуди се тя в отговор. Но не го дочака, а изтласка тялото си навън.

Уинтроу се напегна, опасяващ се, че ще чуе как тежкото тяло се размазва върху пясъка. Но нейната дължина я спаси. Предната част на туловището си женската спусна, докато все още оставаше вклинена в пещерата. Веднъж докоснала земя, тя спусна задната част на тялото си.

Странно: Уинтроу вече не я докосваше, но продължаваше да я усеща ясно. Жежкото слънце я пареше. Пясъкът лепнеше по нея. Тя се претърколи безпомощно върху скалите, изхабила силата си. Нейните мускули се нуждаеха от обгръщаща вода, която да подема тежестта ѝ; хрилете не бяха способни да извличат живителен дъх от въздуха. Приливът леко докосваше корема ѝ, без да я залива — това не беше достатъчно. След всички тези усилия тя щеше да умре на плажа. Да се превърне в храна за раците и чайките.

С Уинтроу се случваше нещо. Цялото му тяло реагираше. Очите му подпухваха, почти невиждащи, дъхът му се движеше трудно. От очите и носа му се стичаха секрети, кожата му пламтеше. Въпреки това той се изправяше и се приближаваше към изхода на пещерата. Парче от разкъсаната му риза все още обвиваше едната му ръка.

На плажа под себе си той виждаше златнозеленото тяло на змията, съсухряно от жегата. Той възнамеряваше да слезе при нея.

Този път тясната пътека съумя да прояви коварството си: юношата не успя да довърши третата си крачка, а полетя надолу. Мекото тяло на змията спря падането му, но донесе със себе си

усещането за вряща мазнина. Уинтроу изпищя от болка. Тя беше прекалено мащабна, за да бъде позната от неговото съзнание, а субстанцията, покриваща кожата ѝ, разяждаше неговата.

Юношата се претърколи встрани, върху камъните. Една вълна колебливо облиза лицето му и избяга. Хладният допир на водата бе благословия, нейната соленост представляваше проклятие за оголената му плът.

Обилието.

Целият копнеж, достижим за едно безсмъртно сърце, се съдържаше в тази единствена дума.

Вълната бе навлажнила ризата, омотана около протегнатата ръка на Уинтроу. Разкъсаният плат бе напоен с морска вода. Юношата започна да пълзи към нея. Светът бе толкова неясен, а в същото време следобедното слънце печеше ожесточено върху него. Или може би върху нея.

Той успя да освободи ръката си и да хвърли парцала върху едното ѝ хрило. Парчето риза изглеждаше незначително край главата ѝ.

И все пак ме облекчава. Всички ние ти благодарим.

— Ние? — Уинтроу изрече това гласно, макар да не смяташе, че тя реагира на думите му.

Останалите от моя вид. Аз съм последната, която може да ги спаси. Аз съм Помнеща. Аз съм една от Онези, които си спомнят. Заради изминалото време вече може да е твърде късно. Ала ако не съм закъсняла и успея да ги спася, ние винаги ще те помним. Нека това бъде утеха за тебе, създание с миг живот.

— Уинтроу. Казвам се Уинтроу.

Следващата достигнала ги вълна напредна малко повече. Женската немощно потрепна в отговор и успя да се изтласка по-близо до водата. Но пак не беше достатъчно. Дали ако Уинтроу се отдалечеше достатъчно от нея, щеше да престане да споделя болката ѝ? И неговата собствена болка му беше предостатъчна. Но това му се струваше прекомерно усилие.

Той остана да лежи и да очаква някоя от вълните да го повдигне, за да може да доплува при себеподобните си.

При първия писък Кенит застина.

— Какво беше това?

Звукът бе прозвучал със странно ехо.

— Не зная — смутено отвърна Ета и бързо се огледа. В този момент тя се чувстваше незащитена. Пътеката и лесът бяха останали далеч зад тях; тук имаше единствено пясък, скали, безкрайно море и жарко слънце. На хоризонта тъмнееха облаци, вятърът донасяше миризмата на дъжд.

Тя не бе сигурна от какво точно се страхува, ала знаеше със сигурност, че няма къде да се укрие. А никаква заплаха не се виждаше — нищо, на което да припише писъка.

Последва заплашителна тишина.

— Какво ще правим? — продължи жената.

Бледите очи на Кенит оглеждаха плажа във всички посоки и се повдигнаха към платото над тях. Той също не видя нищо.

— Ще продължим към скалата... — поде пиратът, но не довърши.

Ета проследи погледа му — и видя създание, което със сигурност не бе се намирало там. Със сигурност. Край него не се виждаха места, където би могло да се укрива.

Предната част на изникналото от нищото създание бе висока колкото Кенит, но продължаваше в тлъсто туловище, напомнящо плужек. Под погледа ѝ то раздвижи крайници — гъвкаво грациозни, с дълги ципести пръсти. Тялото, сиво-зелено и влажно, бе обгърнато с бледожълт плащ. Рибешките очи се взираха в тях заплашително.

— Назад! — обяви създанието. — Вървете си! Тя е наша!

В съскавия глас също се долавяше заплаха. Дори самата миризма на съществото ужасяваше, макар Ета да не можеше да посочи защо. Във всеки случай тя знаеше, че би желала да се махне колкото се може по-бързо. Това създание наистина изглеждаше Чуждо.

Тя сграбчи Кенит за ръката и умоляващо я задържа:

— Да си вървим...

Със същия успех би се опитала да поведе със себе си статуя.

— Успокой се, Ета. Изслушай ме. Това е магия, внушение. Той се опитва да ти внуши страх. Не му позволявай. Той не е толкова страховит. — С усмивка на превъзходство пиратът потупа талисмана на китката си. — На мен той не може да влияе. Довери ми се.

Ета се опита да се вслуша в думите му, но не можеше. Вятърът продължаваше да донася миризмата на съществото до нея: миризма, която тя инстинктивно разпознаваше. Мъртва, разлагаща се човешка плът. Вонята я отвращаваше, самият му вид я отвращаваше. Тя се чувстваше осквернена под този студенокръвен поглед.

— Моля те — повтори тя към Кенит.

Ала любимият ѝ вече се бе втренил в Чуждия и беше престанал да ѝ обръща внимание. С изненадваща сила той се освободи от ръката ѝ — просто необходимата за отърсване сила. Тя бе свободна да бяга, стига да поискаше.

Ета не го стори. Макар сама да не осъзнаваше как, тя успя да устои на желанието си да побегне. Може би тя попадеше под влиянието на Кенитовата невъзмутимост: с дързост, която ѝ се струваше немислима, нейният любим направи първата крачка. Съществото се издигна още по-високо, гърчещо сегментираните си като червеи крайници.

— Назад! — кресна създанието.

Кенит се усмихна и сви рамене.

— Ела — каза ѝ той и я поведе обратно към гората. Ета цялата потръпна от облекчение: най-сетне двамата поемаха назад.

Тя побърза да се изравни със спътника си. Пиратът често поглеждаше назад, а Ета оставаше загледана в краката си: тя не можеше да понесе да поглежда Чуждия. Тя дори се притисна близо до любимия си, на което Кенит не се възпротиви.

Но неочаквано той спря и усмихнато се обърна към нея.

— Тъй. Вече знаем. И ще го изпреварим.

Жената се претраши да погледне през рамо. Създанието трескаво пълзеше по пясъка, но напук на цялата си настойчивост напредваше бавно.

Самият вид на създанието бе достатъчен, за да я облее с противната воня. Ета затрепери.

— Престани да се боиш — нареди Кенит. Сякаш тя можеше да задейства страха си по свое желание. — Погледни как се забърза твартата в мига, в който реши, че ние с теб си отиваме. Онова, което иска да защити, се намира в тази посока. Ела. Ще трябва да вървим колкото се може по-бързо.

Немислимо. Тя ужасено стисна очи.

— Кенит, моля те. — Тя проточи последните срички в молба. — То ще ни убие.

Пиратът я сграбчи над лакътя (пръстите му се впиха грубо) и я разтърси.

— Прави каквото ти казвам, Ета. Няма от какво да се боиш, аз ще те защита. Върви сега.

Кенит отново намести патерицата си и се втурна обратно. Той се движеше като някакво дългокрако насекомо, компенсиращ с полюшване липсващия си крайник. Пясъкът и камъчетата се разместваха под тежестта му, ала се оказваха прекалено бавни да спрат устрема му.

Зад тях се разнесе гневния глас на Чужд. Още викове прибавиха ехото си към този възглас. Ета стреснато погледна назад: създанията изникваха едно след друго. Но откъде се появяваха? Изпод самата твърд ли изникваха?

Тя не остана да размишлява над метода им на укриване, а се втурна подир Кенит. След няколко крачки жената се спъна, разранявайки длани при падането си. Но тя скочи веднага и поднови тичането си, без да обръща внимание на камъчетата, изпълнили ботушите ѝ.

Ета се изравни с капитана при втория писък.

— Това е Уинтроу! — изхриптя Кенит, пребледнял. — Зная, че е той. Уинтроу! Тук сме, момче, идваме!

И макар да изглеждаше невъзможно, той ускори крачка. За Ета беше лесно да го последва при вида на тътрещите се подире им Чужди. Създанията се придвижваха като моржове, някои от тях стискаха къси тризъбци.

Устата на Ета беше пресъхнала от умора и от ужаса в края на плажа. Там ги очакваха единствено скали. Кенит започна да се оглежда, дирейки пътека или някакви следи. Той отметна глава и си пое дъх:

— Уинтроу!

Отговор нямаше. Преследвачите неумолимо се приближаваха. Откъм морето духаше все по-силен вятър, първите капки дъжд вече посипваха плажа.

— Кенит, приливът се задава! — отчаяно, без дъх промълви Ета. — Лодката ще ни чака. Може би Уинтроу е тръгнал назад, към нея.

Тогава те чуха пронизителен писък.

Ета застина, но Кенит не се поколеба: с все патерицата си пиратският капитан нагази във водата. Самата жена не бе сигурна в посоката, от която бе дошъл звукът — заради рева на вятъра беше трудно да се определи. И въпреки това тя последва спътника си, макар това да означаваше, че към песъчливите камъчета в ботушите ѝ ще се присъедини и морска вода.

Тя плахо погледна назад. Чуждите все още упорстваха подире им: тази гледка бе достатъчна, за да я вцепени.

От ужаса я откъсна връхлитането на бурята. Денят притъмня. Сред напиралците вълни и струи Ета продължи да крачи редом с Кенит. Тя се вкопчи в ръкава му — за да му помага да остава прав и за да не го изгуби във вълните.

— Къде отиваме? — попита жената. Налагаше ѝ се да крещи, макар и вървяща досами спътника си, за да надвика бурята.

— Не зная. Ще заобиколим скалата!

Настойчивите капки дъжд бяха прилепили косата му по контурите на черепа. От мустаците му се стичаха капки. При отминаването на всяка вълна Кенит залиташе.

— Защо?

Той не ѝ отговори, а продължи да крачи с мълчаливо упорство. Не ѝ оставаше друго, освен да го последва.

Дъждовните капки започваха да губят топлината си, дължаща се на летния ден: със затулването на слънцето въздухът захладня, а вълните на свой ред поеа хладината от него. А Ета се опитваше да не обръща внимание на студените им удари. И да не се тревожи за лодката, която чакаше от другата страна на плажа. Моряците нямаше да тръгнат без тях. Те не биха изоставили Кенит.

Пиратът неочаквано извика, протегнал пръст.

— Там! Ето го!

Зад скалата имаше малък каменист плаж, ограден от тъмни шистови скали. Точно върху този плаж тялото на Уинтроу се полюшваше в ритъма на вълните. До него лежеше някаква огромна и дългнеста зелено-жълта буца. Буцата помръдваше — тя беше жива.

Неочаквано огромната форма повдигна глава. По формата на муцуната Ета можа да различи, че в действителност това е морска змия, макар и деформирана. Огромни златни очи се взираха насреща ѝ.

Поредната вълна почти повдигна огромното туловище. Змията стрелна глава под прииждащите води и отново я надигна. И тръсна глава. Около шията ѝ настръхна грива от пипалца. Над тях змията разтвори паст — червеникава, с дълги бели зъби — и нададе рев към бурята.

— Уинтроу! — отново изкрещя Кенит.

— Той е мъртъв! — отвърна му викът на Ета. — Мъртъв, любими. Змията го е убила. Да си вървим. Да си вървим, докато можем.

— Не е мъртъв. Той се движи.

На Ета почти ѝ се стори, че е доловила мъка в гласа му.

— Заради вълните е. — Тя леко започна да подръпва ръката му. — Трябва да вървим. На кораба.

— Уинтроу!

Този път главата на момчето се раздвижи по начин, който не можеше да бъде приписан на вълните. Разраненото му лице бе неузнаваемо.

— Кенит — пророниха подпухналите устни.

Ета реши, че този стон е зов за помощ. Но юношата си пое дъх и с ново усилие извика:

— Пази се! Мерзките...

Ципеста ръка се обви около бедрото ѝ. Ета изпищя. Разтърсена от ужас, тя се извърна с лице към противника си. Противни очи се взираха насреща ѝ сред скосена, лиса глава. Създанието се озъби и раззина челюст, достатъчно голяма за поглъщането на човешка глава.

Тя не осъзна кога Кенит е изтеглил оръжието си. Видя единствено как металът на ножа разкъсва еластичната плът. Отделеният крайник се сгърчи конвулсивно, преди да се свлече надолу по крака ѝ. Чуждият нададе възмутен рев и се вкопчи в раната си.

Пиратът невъзмутимо освободи крака ѝ и замери Чуждия със собствената му ръка.

— Не им се оставяй да те стряскат така! — кресна капитанът. — За украса ли носиш този нож, жено? Да не си забравила коя си?

Той възмутено се извърна, за да посрещне следващия си противник.

Последните му думи пробудиха нещо в нея — а може би това влияние се дължеше на допира до оръжието ѝ. Тя стисна дръжката на

ножа, изтегли го от канията и гневно изкрещя към създанията, които се опитваха да я заблудят. Ета веднага замахна към един от Чуждите, разкъсвайки гумена плът. Създанието не отвърна на атаката ѝ, а се отдалечи с грациозност, каквато не бе демонстрирало на сушата.

Кенит бе приключил с Чуждия, понечил да я нападне. Други от противните същества не понечиха да се нахвърлят към тях. Не, те ги заобикаляха с намерението да обкръжат Уинтроу и лежащата змия.

— Тя е наша!

— Тя е нашата богиня!

— Няма да ви позволим да отвлечете нашия оракул!

— Откритото на Плажа на съкровищата винаги трябва да остане!

Техните думи звучаха като крясъците на жаби. Те наобиколиха змията. Някои заплашително повдигнаха късите си тризъбци. Какво възнамеряваха да правят? Да убият змията? Да я завлекат някъде?

Каквото и да бе намерението им, Уинтроу възнамеряваше да им попречи. Той се бе изправил на крака, макар това да изглеждаше невъзможно на Ета, защото тялото му беше подутото като отдавнашен труп. Сред подпухналия лик очите му почти не се виждаха. И въпреки това той успяваше да пристъпва сред вълните, за да застане между змията и нейните мъчители.

— Отдръпнете се, Мерзости! — ясно произнесе той. — Пуснете Тази, която си спомня, да изпълни съдбата си.

Гласът му бе отчетлив и в същото време звучеше странно: наизустената реплика на непознат език, чието значение е било заучено, а не осъзнато. Една от вълните едва не го повали обратно. Същата вълна обгърна туловището на змията и го повдигна, а тя се оттласна към морето. След още няколко обливания тя щеше да заплава сама.

Чуждите също осъзнаваха това, защото се стрелнаха напред, нанасящи удари във въздуха и към брега, за да я принудят да се отдръпне. Един от тях се насочи към Уинтроу. Подутата ръка на момчето се стрелна към колана и изтегли ножа. То се опита да заеме стойката, на която Ета го беше научила.

Това простичко движение я разтърси. Тя осъзна, че е застанала неподвижно, макар и с нож в ръка, и наблюдава безучастно. Нима щеше да стои и да гледа как той умира?

С внезапен писък Ета се хвърли напред, без да усеща съпротивлението на водата. Веднага щом се озова достатъчно близо, тя

впи оръжието си в туловището на създанието. Жилавата, гумена плът поддаде под метала.

Този ѝ замах не успя да нарани противната твар: Чуждият, макар и невъоръжен, замахна към Уинтроу. Юношата успя да нанесе един чист удар, преди противникът му да го стисне за китката. Неочаквано момчето застина.

Ета добре познаваше ужаса, който го беше вцепенил. Тя сграбчи ножа си с две ръце и го забодде дълбоко, раздирайки. Отново нямаше кръв. Дори не личеше, че създанието чувства ударите ѝ. Жената го наръга за трети път, по-високо. Кенит изникваше край нея, за да нанесе удар към стисналата момчето ръка. Чуждият се плъзна встрани, повличайки Уинтроу със себе си.

И тогава главата на водната змия се издигна над тях. Нейните челюсти стиснаха горната половина на Чуждия, повдигнаха го над водата и презрително го изплюха встрани. Уинтроу залитна, изгубил равновесие в битката. Кенит веднага го хвана за ръката.

— Държа го... Да вървим!

— Тя трябва да избяга! Не им позволявайте да я пленят отново! Тя Помни, тя трябва да се върне при останалите!

— Ако говориш за змията, тя ще прави каквото си иска, с или без наша помощ. Хайде, момче. Приливът се задава.

Ета хвана другата му ръка. Заради отока си юношата не виждаше почти нищо, лицето му червенееше в различни оттенъци на възпаление. Подобно на саката стоножка, тримата се отправиха обратно към сушата. Дъждът продължаваше да вали, а окуражени от него, вълните бяха набрали сила. В никой момент водата не се отдръпваше по-долу от коленете им. Напливът на океана подронваше пясъка изпод краката им.

При тези условия беше същинска мистерия как Кенит успява да се задържи на крака. Пиратът не само запазваше равновесие, а и смогваше да придърпва Уинтроу.

Скалата се връзваше в морето. Налагаше им се да навлязат още по-дълбоко, за да приключат заобикалянето ѝ и да се върнат на плажа. А преходът им далеч нямаше да приключи с достигането му... Ета си забраняваше да мисли за дългото прекосяване на острова, към лодка, която може би отдавна си беше отишла.

Тя погледна назад само веднъж. Змията беше свободна, но не бе избягала. Вместо това тя преследваше Чуждите и един по един ги нападнаше. Някои отхвърчаха прехапани на две половини, други падаха обратно премазани от натиска на челюсти. През цялото време Уинтроу не спираше да повтаря една и съща дума с ненаситна ненавист.

— Мерзости! — процеждаше той. — Мерзости...

Започваха да връхлитат по-високи вълни. За момент Ета изгуби песъчливата твърд под краката си; отминаването на вълната я завари изгубила равновесие. Тя се вкопчи в момчето, за да се задържи права. Но тогава връз тримата се стовари нова водна стена. Ета чу как Кенит изкрещява, а в следващия миг тя се намери във водата, вкопчена в ръката на Уинтроу. Вълните носеха със себе си утайката на пясък и тези частици противно глождеха очите ѝ.

Край себе си тя зърна патерицата на Кенит и веднага се вкопчи в нея. Самият Кенит се протегна към нея и я сграбчи болезнено за ръката.

— Към брега! — заповяда той.

Но къде се намираше брегът? Ета не можеше да се ориентира. Сепнатият ѝ поглед откриваше единствено черни скали, кипящи вълни и останките от неколцина разкъсани Чужди. Змията беше изчезнала. Плажът беше изчезнал. Тримата или щяха да бъдат размазани върху скалите, или да се удавят в открито море.

Тя отчаяно се вкопчи в Кенит. Уинтроу почти бе престанал да се бори и потрепваше немощно.

— Вивачия — произнесе Кенит.

Вълна ги повдигна по-високо. Този път Ета можа да зърне извития плаж. Как така за толкова кратко време се бяха отдалечили на толкова голямо разстояние от него?

— Натам! — извика тя. Чувстваше се притисната между двамата си спътници. Въпреки това жената се обърна към сушата и трескаво започна да се оттласква с крака.

Усилието ѝ не направи никакво впечатление на водите.

— Никога няма да успеем! — отчая се Ета. За момент водата заля лицето ѝ. Трябваша ѝ няколко мига, за да се опомни. — Натам, Кенит! Брегът е натам!

— Не — поправи я той. Удивена радост бе изникнала върху лика му. — Спасението ни ще дойде от обратната посока. От кораба. Насам,

Вивачия! Тук сме!

Ета уморено извърна глава. Сред струите дъжд тя действително различи нарастващия силует на живия кораб. Вече се виждаше как моряците се приготвят да спуснат лодка.

— Няма да успеят да стигнат до нас навреме — продължи да се отчайва жената.

— Имай доверие на късмета, обична моя. Всичко е в късмета! — укори я Кенит. И със свободната си ръка той решително заплува към кораба.

Спасяването си той осъзнаваше смътно. Достатъчно ясно, за да изпита раздразнение. В момента той се чувстваше толкова жив, тъй изпълнен със спомени и възприятия — искаше му се единствено да застине, за да ги осмисли, изпита и оцени. Вместо това някакви ръце продължаваха грубо да го влачат със себе си. И гласове имаше. Женският не спираше да му крещи да оставал буден. Разтърсване съпровождаше този глас. Мъжкият глас крещеше към жената да държала лицето му над водата, да не му позволявала да се удави. Искаше му се двамата просто да млъкнат и да го оставят на мира.

Той си спомняше толкова много. Помнеше съдбата си, помнеше животите, предшествали настоящия. Всичко изглеждаше тъй ясно. Нему бе писано да съхранява паметта за всички змии. Той трябваше да пази спомените, докато не настъпи времето змиите да се стекат към него и с допир да възвърнат полагащото им се наследство. Той трябваше да ги поведе обратно към дома, към онова място далеч нагоре по реката, където щяха да открият и сигурност, и уникалната почва, от която да изготвят пашкулите си. Край реката щяха да ги очакват водачи, които да ги пазят по време на пътуването им и по време на тяхната метаморфоза. Толкова много време бе изминало, ала сега той беше свободен. И всичко щеше да бъде наред.

— Първо вземете Уинтроу, той е припаднал.

Отново мъжкият глас, изтощен, но въпреки това властен. Нов глас кресна:

— Са всемилостиви, под тях има змия! Точно под тях е! Бързо ги качвайте!

— Гадината докосна момчето! Издърпайте го, бързо!

Хаос от движение, последван от болка. Заради отоците тялото му бе забравило способността си да се извива. Въпреки това те го накараха да се превие, сграбчили крайниците му, изтеглиха го от Обилието и го преместиха в Недостига. Те го захвърлиха върху някаква корава и неравна повърхност. Уинтроу остана да лежи задъхан, с надеждата, че хрилете му няма да изсъхнат преждевременно, преди да е успял да избяга.

— Каква е тази гадост по него? Опари ми ръцете!

— Трябва да го измием — посъветва нечий глас.

— Първо да го заведем до кораба.

— По това време той може и да е умрял. Поне лицето му да изплакнем.

Някой започна да търка лицето му. Болеше. Уинтроу раззина челюсти и се опита да изреве. Опитваше се да отдели отровите си, но гривата му отказваше да настръхне. Не, болката беше прекалено непоносима. Нейният прилив го тласна към предходен живот.

Той разперва криле и се стрелва. Алени криле, синьо небе. Под него пробягват зелени поляни, с тлъсти бели овни. В далечината проблясват кулите на град. Той може да се впусне в лов, а може и да се отпрати към града, за да бъде нахранен. Над града кръжат дракони — като пъстролюспести риби, стрелващи се във водовъртеж. Той може да се присъедини към тях. Жителите на града ще го приветстват с песни, ще се радват, че ги е почел. Простовати, едnodневни създания... Кое удоволствие да избере? Той не успява да реши. И продължава да кръжи, да разсича вятъра с крилете си и да се плъзга над земята.

— Уинтроу. Уинтроу. Уинтроу.

Настойчивостта на мъжкия глас разтрошаваше видението му. Той неохотно се раздвижи.

— Уинтроу. Вижте, той помръдна, чува ни. Уинтроу! — Женски глас се прибави към мъжкия.

Най-древната магия, призоваването, го обгърна. Той беше Уинтроу Вестрит, обикновен човек. И изпитваше болка, ужасна болка. Някой го докосна, изострайки болката. Той не можеше да избяга.

— Чуваш ли ме, момче? Почти стигнахме кораба. Скоро ще облекчим болката ти. Остани буден. Не се предавай.

Корабът. Вивачия. Уинтроу неочаквано се сгърчи от ужас. Ако Чуждите представляваха Мерзост, то какво представляваше тя?

Той мъчително си пое дъх. Трудно му беше да изпълни дробове, още по-мъчно: да издиша погълнатия въздух под формата на срички.

— Не — простена той. — Недейте...

— Скоро ще се върнем на борда на Вивачия. Тя ще ти помогне.

Той не можеше да продължи да говори — езикът му беше прекалено подут. Този оток не му позволяваше да настои да не го връщат на кораба. Част от него все още я обичаше, въпреки знанието за истинската ѝ същина. Но как щеше да живее с това знание? Можеше ли да го укрие от нея? Толкова дълго той бе вярвал, че тя е наистина жива. Не биваше да ѝ позволява да узнае, че в действителност тя е мъртва.

За пръв път морето им се противеше по подобен начин. Ета се свиваше в задната част на лодката, притиснала подгизналия Уинтроу в обятията си. Четирима гребци с мъка преодоляваха вълните. Сякаш две противоположни течения бяха сграбчили лодката и кораба — едното пречеше на Вивачия да се приближи, а другото злостно дърпаше гребната лодка и се опитваше да я изблъска обратно на брега. Вятърът продължаваше да лудува, опиянен от възможността да запраща и дъждовни, и морски струи.

Кенит седеше на носа. Толкова силна беше бурята, че пелената на дъжда размиваше силуета му, макар капитанът да се намираше на метри от Ета. Някъде в суматохата покрай достигането на лодката той бе изгубил патерицата си. И косите, и мустаците му се бяха изправили заради влагата.

Един от повеите за момент показва *Мариета*, спряла далеч от брега. Нейните платна се поклащаха спокойно, а палубите ѝ отразяваха слънчева светлина. Ета примигна. Не, не беше възможно наистина да е зърнала това.

Уинтроу лежеше отпуснат тежко в скута ѝ. Ако тя се приведеше съвсем ниско над лицето му, можеше да чуе тихия съсък на дъха му.

— Не спирай да дишаш, Уинтроу. Не спирай — говореше му тя. Ако не знаеше, че това е той, никога не би го познала.

Обезформените му устни леко шаваха. Може би той мълвеше нещо, но то оставаше напълно беззвучно.

Жената повдигна очи, за да не ѝ се налага да го вижда в подобно състояние. Кенит бе дошъл в живота ѝ и я бе научил как да бъде обичана. Той ѝ бе дал Уинтроу, с чиято помощ Ета бе познала приятелството. А ето че проклетите змии за пореден път ѝ отнемаха нещо — също в мига, в който се беше научила да го цени. Нейните сълзи се сливаха с дъждовните капки върху лицето ѝ. Случващото се беше непоносимо. Нима тя се бе научила да чувства отново, за да изпитва подобна болка? Нима съществуваше обич, която да оправдава мъката от загубата ѝ? Тя дори не можеше да прегърне умиращото момче, защото покриващата го слуг разяждаше дрехите ѝ, а най-малкият допир отделяше още от разранената му кожа. Ета се стараеше да го запазва неподвижен, без да го докосва. А лодката продължаваше да се поклаща и люлее, без да се приближава към кораба.

Тя откри, че Кенит гледа към нея.

— Не му позволявай да умре! — високо ѝ каза той.

Сякаш това зависеше от нея... Та тя се чувстваше безсилна! Дотолкова безсилна, че дори не виждаше смисъл да му отговаря.

Ета видя как Кенит се раздвижва. Тя реши, че той възнамерява да пропълзи към нея, за да ѝ помогне с нещо. Вместо това пиратът неочаквано се изправи, стъпил здраво на дъното. Едновременно с надигането си еднокракият се обърна с гръб към нея и гребците, с лице към връхлетялата ги буря. И вирна брадичка в предизвикателство. Вятърът блъскаше маншетите на ризата му и дърпаше косата му назад.

— Не! — изрева капитанът към стихията. — Няма да позволя да ми попречиш! Не и когато съм толкова близо! Ти няма да получиш нито мене, нито моя кораб! Кълна се в името на Са, Ил, Еда, Рибния бог и всички знайни и незнайни божества, че ти не ще получиш нито мене, нито онова, което ми принадлежи!

И той повдигна ръце, свил пръсти, готов да се вкопчи в самия насрещен вятър, за да го отстрани от пътя си.

— Кенит!

Гласът на Вивачия за момент заглуши бурята. Фигурата протягаше дървените си ръце към тях: стига да можеше, тя с готовност би се отделила от кораба и би се хвърлила във водата, та да им помогне по-бързо. Бурята си играеше с тежките ѝ къдрици; тя запрати една висока вълна над палубата ѝ. Зеленикава пяна облъхна дъските. Но Вивачия преодоля вълната и продължи пътя си, все така протегнала

ръце. Заплахата на стихииите продължаваше да надвисва над нея, но въпреки това тя продължаваше да се приближава към Кенит, без грижа за собствената си безопасност.

— Аз ще живея! — изкрещя капитанът към бурята. — Това изисквам. — Ръката му сграбчи китката на другата. — Това *нареждам!* — ревна той.

И кралят сътвори първото си чудо.

Създанието се издигна в подчинение от дълбините на самото море, чиито вълни се противяха. Змията се надигна зад лодката, за да разтвори челюсти и прибави своя рев към неговия. Ета се сви, притискайки Уинтроу към гърдта си. Едновременно с това, скимтейки от ужас, тя започна да опипва пояса си за отдавна изгубения нож.

Но морската змия не ги нападна, а сведе главата си — изглеждаше, че се покланя пред онзи, въстанал срещу бурята. Привлечен от виковете на гребците, Кенит се обърна към нея. С бледо, изопнато лице, той протегна ръка към нея. Другите видяха, че устата му е отворена, но неговата повеля или беше безмълвна, или вятърът отнесе словата му. По-късно гребците щяха да разказват на другарите си, че повелята на капитана не била за човешкия слух.

Създанието допря широкото си чело до кърмата и започна да бута. Лодката се понесе към Вивачия. Кенит, изтощен от проявата на могъщество, тежко се отпусна обратно на носа. Ета не се осмеляваше да поглежда към него: не се чувстваше достойна да се вглежда в емоцията, която бе зърнала върху лицето му — нещо, достъпно само за благословените от самите богове.

Кърмата на лодката димеше заради зловонната змийска слуз. Въпреки това Ета отказваше да се страхува — създанието се подчиняваше на волята на Кенит. Затова тя се приведе над тялото на Уинтроу, обгърнала го колкото се може по-внимателно. А змията продължаваше да ги тласка през вълните — нейната сила лесно преодоляваше съпротивата им. От усилията на гребците вече нямаше нужда: те вдигнаха веслата си се свиха върху пейките. Ужас, примесен с благоговение, ги бе смълчал.

Вивачия продължаваше да напредва насреща им. Така се стигна до момент, в който два океана се сблъскваха. И вълните, и вятърът се мятаха в хаос, без последователност. Самият дъх на света заплашваше да разкъса одеждите им и изтръгне косите им из корен. Ревът на

стихиите стана оглушителен. Въпреки това змията продължи да изтласква лодката.

В следващия миг те се намираха в същото течение, в което плаваше и корабът. Вятърът и морето се присъединиха към тласъка на морското създание, за да съберат разделените. Течението, което Вивачия преодоляваше, понесе лодката към нея.

Една вълна силно разклати кораба. Моряците, скупчени на носа на кораба, готови да хвърлят въжета, трябваше да се вкопчат в перилата, за да не се окажат отнесени.

От тази вълна Вивачия изникна съвсем близо до тях. Струите още не се бяха оттекли, когато огромните ръце обгърнаха лодката и предпазливо я задържаха. За първи път Ета виждаше фигурата от толкова близо. Вивачия започна да повдига малкия съд и се провикна благодарно:

— Благодаря ти! Хиляди пъти бъди благословена, морска сестрице! Благодаря ти!

Сребристи сълзи на радост се стичаха по дървеното лице и като бисери капеха във водата.

Ужасените моряци бързо запълзяха към палубата, за да се прекачат при другарите си. Кенит продължаваше да седи на носа на лодката и да се смее гръмко. Оттенък на лудост се долавяше в този израз на веселие, ала това беше най-дребната чудатост. Защото точно в момента, когато моряците му посягаха да му помогнат да стъпи на борда, огромната златнозелена змия отново изникна от кипящите дълбини и се загледа в него. Ета се почувства прикована под златистия поглед. В очите на създанието тя съзираше нещо, струващо ѝ се съвсем познато...

С един последен рев змията отново потъна — сред води, които бързо притихваха.

Разпадът, започнал от кърмата, бързо обхващаше цялата лодка, защото един след друг елементите ѝ се оказваха лишени от опора. Ета почувства как огромните ръце на кораба внимателно обгръщат нея и Уинтроу, а безполезните парчета оставя да се свлекат в морето. Фигурата внимателно се извърна към палубата си, където моряците вече се протягаха да поемат последните двама крушенци.

— Внимателно! — възкликна Ета, когато те посегнаха да вземат Уинтроу. — Донесете прясна вода, разрежете дрехите му и го полейте

с вода и вино. След това...

Прекъсна я сепнатият възклик на Вивачия. Корабът притискаше димящите си длани една към друга, сякаш в молитвен жест.

— Аз те познавам! — удивено мълвеше фигурата. — Познавам те!

Кенит се приближи до приведената жена. Дългите му пръсти помилваха бузата ѝ.

— Аз ще се погрижа за всичко, мила — каза ѝ той.

Това беше допирът на същата ръка, наложила волята си над вълните и тяхното чудовище. Ета се свлече на палубата.

Тъй като не се сещаше за нещо по-добро, Кенит бе последвал съвета ѝ. Момчето, обгърнато с отпуснат чаршаф, спеше в каютата си. Дъхът му се долавяше едва-едва.

Юношата изглеждаше стряскащо. Многобройните отоци бяха отнели формата на тялото му. Към тях се прибавяха мехурите на обгаряния. Змийската служ беше разяла дрехите му, за да слепи кожа и плат. Обмиването му бе отстранило големи парчета кожа, оголвайки незащитено месо.

Кенит смяташе, че от безсъзнанието на момчето има полза. Болката сигурно беше непоносима.

Капитанът се надигна от ръба на леглото. В отминаването на бурята той получаваше възможност да обмисли на спокойствие случилото се. Ала не му се искаше. Имаше неща, над които човек не биваше да се замисля. Той нямаше намерение да пита Вивачия как тя е разбрала, че трябва да напусне залива и да тръгне да го търси. Нито имаше желание да се замисля над стореното от змията. Защо да рискува да изгуби новата почит на хората си, граничеща с боготворене?

След тихо почукване на вратата в каютата влезе Ета. Погледът ѝ пробяга между лежащия и Кенит.

— Приготвила съм ти вана — каза тя и се поколеба. Тя имаше вида на човек, който се колебае за правилното обръщение. Кенит не можа да не се усмихне.

— Отлично. Ти остани да бдиш при него. Направи всичко, което по твоя преценка ще го облекчи. Давай му вода всеки път, когато се

размърда. Аз скоро ще се върна. Отдавна мога да се къпя сам.

— Извадила съм сухи дрехи — успя да изрече жената. — Има и гореща храна. Соркор е дошъл на борда, иска да те види. Не знаех какво да му кажа... Дежурният от *Мариета* видял всичко. Соркор възнамеряваше да го накаже, задето си измислял. Аз му казах, че морякът не го е излъгал... — Този път думите ѝ заглъхнаха.

Кенит се вгледа в нея. Тя се беше преоблякла в безформена вълнена роба. Явно не беше намерила време да подсуши косата си, защото кичурите оставаха прилепнали към черепа. В този момент главата ѝ приличаше на тюленска. Жената стоеше със склучени пред себе си ръце и дишаше напрегнато.

— Друго? — подкани я пиратът, доловил колебанието ѝ.

Тя облиза устни и плахо протегна ръка.

— Намерих това в ботуша си, докато се преобличах. Мисля... мисля, че е от Острова на Чуждите.

Върху дланта ѝ лежеше фигурката на бебе, не по-голямо от пъдпъдъче яйце. То беше изобразено заспало, със затворени очи, свило колене към гърдта си. Материалът, от който беше изработено, по съвършен начин наподобяваше розовината на новородена плът. Дребна опашка обвиваше тялото му.

— Какво означава това? — продължи Ета с потрепващ глас.

Кенит внимателно докосна фигурката с пръст. Неговата кожа изглеждаше още по-груба и смугла на розовия фон.

— Мисля, че и двамата с теб знаем отговора — с тържествен глас отвърна той.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

ВИСЯЩИЯТ ГРАД

— Тук ми харесва. Цял град сред клоните.

Обявилият задоволството си Силдин седеше на крайчеца на дивана и леко се поклащаше върху еластичната възглавница. Откъде той намираше тази енергия?

— Винаги съм смятала, че твоето място е сред дърветата — вяло го подразни Малта. Тя лежеше върху същия диван, защото не споделяше енергичността на брат си. Искаше ѝ се майка им да дойде и да го прогони. — Защо не отидеш да си играеш някъде?

Силдин се опули насреща ѝ и се усмихна. След един бърз поглед той се намести по-близо, при което успя да седне на крака ѝ. Девойката побърза да се отмести — тялото още я болеше.

Братчето ѝ се приведе над нея и прошепна:

— Малта, ще ми обещаеш ли нещо?

Тя се отдръпна от него. Той отново беше ял с много подправки.

— Какво?

— Когато двамата с Рейн се вземете, може ли да остана да живея при вас?

Малта нямаше намерение да му обяснява, че е много малко вероятно тя да се омъжи за Рейн. Вместо това тя попита:

— Защо?

Той се премести, за да може да поклаща крака.

— Тук ми харесва. Има момчета, с които да си играя, на уроци не ходя сам, а заедно с Купрусови. Въжените мостове са страшно забавни! Мама винаги се бои, че аз ще падна, но повечето от тях имат и мрежи. Харесва ми да гледам как птиците се гмуркат в плиткото. — Силдин замълча и храбро добави. — Харесва ми, че тук хората не се тревожат през цялото време.

Брат ѝ се премести още по-близо, за да добави:

— Старият град и той ми харесва. Снощи двамата с Уайли се промъкнахме там, когато останалите спяха. Там е толкова чудато...

— Снощният трус там ли ви завари?

— Това беше най-забавното! — обяви той с блеснал поглед.

— Повече не го прави. И не казвай на мама — механично предупреди Малта.

— На глупак ли ти приличам? — с превъзходство възкликна брат й.

— Да.

Силдин се ухили.

— Отивам да потърся Уайли. Той обеща, че ще ми покаже укрепените лодки. Стига да успее да задигне някоя.

— Внимавай реката да не я разяде.

Момчето я изгледа кисело.

— Това са глупости. Ако е имало земетресение и реката побелее, лодката може и да се разгради бързо. Обаче Уайли каза, че тези лодки издържат по десет дни. А може и повече, ако вечер човек ги обръща и ги опикае.

— Ух. Бас държа, че това е от нещата, които те разказват на лековерните.

— Не е. Преди две нощи Уайли и аз видяхме как неколцина правеха това.

— Махай ми се от главата. — Тя издърпа одеялото си изпод него. Силдин наистина се надигна.

— Ще може ли да остана да живея при теб и Рейн? Никога повече не искам да се връщам в Бингтаун.

— Ще видим — отвърна тя, за да се отърве от него.

Да се върнел в Бингтаун? Дали изобщо беше останало нещо от града? От пристигането им насам баба им не бе изпращала никакви вести и надали щеше и да изпрати. Единствените съобщения, пренасяни от пощенските птици, касаеха войната.

Довелият ги тук Кендри беше единственият оттеглил се жив кораб. Останалите патрулираха край устието на реката и залива, за да държат настрана не само калсидските галери, а и морските змии. В последно време водите край устието на Дъждовната река бяха започнали да гъмжат от противните твари.

С пъргавината на врабче Силдин скочи на пода и изхвърча от стаята. Малта поклати глава подире му: той се беше възстановил толкова бързо... И не просто възстановил, а беше се превърнал в

личност. Това ли имаха предвид родителите, когато казваха, че децата растат неусетно бързо?

Тези мисли едва не я накараха да се разчувства заради досадното си братче. Може би тя също растеше?

Девојката отпусна глава и отново затвори очи. Прозорците на стаята бяха отворени и образувалото се течение носеше речна прохлада. И специфична миризма, към която Малта почти бе привикнала.

Някой тихо почука на вратата и влезе.

— Днес изглеждаш много по-добре — оповести гласът на лечителката. Тя страдаше от хроничен оптимизъм.

— Благодаря — отвърна Малта, без да отваря очи. Лечителката винаги пристигаше без воал. Тя имаше петнисто като сладкиш лице и ръце с грубата кожа на кучешки лапи. Малта настръхваше при всеки неин допир. — Сигурна съм, че се нуждая единствено от почивка — додаде тя с надеждата, че ще бъде оставена на мира.

— Всъщност бездействието е най-противопоказно за сегашното ти състояние. Ти ми каза, че вече виждаш нормално. Някои от проблемите появявали ли са се отново? Двойното виждане?

— Очите ми са наред — увери я девојката.

— Имаш апетит, от храната не ти се повдига?

— Точно така.

— Вече не се чувстваш замаяна?

— Само ако правя резки движения.

— В такъв случай няма смисъл да лежиш.

Лечителката прочисти гърло с влажен звук. Малта едва сдържа трепването си. След миг стържещо ръмжене жената продължи:

— Нямах счупени кости. Трябва да се движиш, за да привикваш крайниците си към движение. Ако лежиш прекалено дълго, тялото ти ще отвикне и има опасност да го увредиш.

Острият отговор, който ѝ се искаше да отправи, само щеше да направи целителката по-настойтелна.

— Права сте. Днес следобед ще започна да се движа.

— Добре би било да започнеш още по-рано. Ще изпратя човек, за да те придружава в разходката ти. Точно от това се нуждаеш, за да се възстановиш. Аз вече сторих всичко, което зависеше от мен, време е да поемеш излекуването си в свои ръце.

— Благодаря ви — разсеяно отвърна Малта.

Лечителката беше необичайно бездушна за представителка на професията си. Във всеки случай Малта възнамеряваше да е заспала по времето, когато обещаният спътник се появи. Тя се съмняваше, че останалите биха дръзнали да я събудят.

Това беше единствената полза от раняването (доколкото можеше да се говори за подобно нещо) — сънищата отново ѝ донасяха отдих, необременени с мъчителни видения. Докато спеше, тя можеше да забрави недоверието на Рейн, отвличането на баща си, дори миризмата от пожарите в родния си град. Можеше да забрави, че тя и близките ѝ са се превърнали в просяци и че самата тя е станала заложница на някакво споразумение, сключено поколения преди раждането ѝ.

В съня тя можеше да се укрие от провалите си.

Стъпките на лечителката се отдалечиха. Малта направи опит да се унесе, оказал се неуспешен: прекалено много хора бяха накъсали унеса ѝ. Първо майка ѝ беше дошла да я посети сутринта, полудяла от безпокойство и мъка, но въпреки това донесла със себе си претенцията, че дъщеря ѝ е единствената ѝ грижа. После беше се дотресъл Силдин, а накрая — целителката. Как да спи човек?

Тя се отказа и отвори очи, впервайки поглед в тавана. Сплетеният покрив ѝ напомняше на кошница.

Трехог определено не беше оправдал очакванията ѝ. В представите ѝ Купрусови живееха сред огромно мраморно имение, разположено наред град със също тъй величествени постройки и широки улици. Бе очаквала изпълнени с украшения стаи, облицовани с тъмна ламперия, обширни зали и дълги коридори. А излизаше, че градът съвсем точно отговаря на Силдиновото описание: град от къщи сред клоните. Поредица от платформи сред короните на крайречните дървета, свързана с висящи мостове. Всичко в тези надземни помещения бе съобразено с мисълта за малка тежест. Някои от помалките помещения по нищо не се отличаваха от кошове, които се разклащаха всеки път, когато имаше вятър. Децата спяха в хамаци и седяха в люлки. Всичко, което можеше да бъде изплетено от трева или гъвкави клони, бе изработено именно по такъв начин. Та това дори не беше град, а призрачно подобие на древното населено място, което местните оплячкосваха.

В подножието на Трехог нещата се променяха. Поне така беше й казал Силдин: самата Малта нито веднъж не беше напускала стаята си. Тя знаеше, че в най-високата част на града са разположени слънчеви стаи като нейната, докато долу, по-близо до земята, се намират работилници, пивници, магазини и складове, обгърнати във вечна сянка. Между тези две крайности бяха разположени основните помещения от домовете на Дъждовните Търговци, трапезариите, кухните и залите. Тези постройки бяха дъсчени. Кефрия й бе разказала, че става дума за обширни стаи, някои от които се разпростират между няколко дървета и по нищо не отстъпват на което и да било бингтаунско имение. Те служели за израз на тукашното богатство — не само проявено в съкровищата, донесени от стария град, а и с всичките предмети на лукса, донесени им от продажбата на предишните. Кефрия дълго и подробно бе й разказвала за смайващите произведения на изкуството, изложени там. Но тези неща вече не впечатляваха Малта. След като беше изгубила всичко свое, тя нямаше желание да се възхищава на чуждите богатства.

Трехог се простираше и поклащаше над бреговете на Дъждовната река, в непосредствена близост до нея. В действителност Реката нямаше същински бряг — блата и тресавища се простираха във всички посоки. Тук тя господстваше над всичко с разяждащите си води, които си течаха навсякъде, където си искаха. Някой участък, останал солиден в продължение на седмица, можеше да изчезне само за миг. Никой от местните не се доверяваше на твърдта. При тези условия беше излишно да се правят дъсчени пътеки. Единствено дълбоките корени на дърветата край реката успяваха да намерят известна стабилност.

През живота си Малта не беше виждала подобни дървета. Единственият път, в който тя се приближи до прозореца, за да надникне, не можа да зърне земята — тъй гъсти бяха клоните и покриващите ги листа. Нейната стая се намираше в чатала на един клон, сам достатъчно широк, за да могат двамина спокойно да крачат един до друг по него, и отвеждащ до виещо се стълбище, което изчезваше надолу по ствола. Това стълбище бе й заприличало на оживена улица. Продавачите, установили се на всяка площадка, изцяло допълваха представата.

Нощем из града патрулираха фенерджии, които доливаха светилно масло в лампите на стълбища и мостове. Заради тези многобройни светлини още с приближаването на вечерта Трехог придобиваше празничен вид и се обкичваше с жълто-бели гирлянди.

Фенерите не бяха единственият израз на живот, увесен на клоните. В окачени корита и широки платнища се намираха градините на местните. Специални пътеки отвеждаха до тези висящи градини, източник на удивителни плодове и растения — рожби на Дъждовната джунгла. Екзотичните птици, навъртащи се около тези места, също попадаха в плен.

За пиене и напояване се използваше водата на валежите: от речната вода човек не можеше да пие, не и ако възнамеряваше да живее дълго. Заради същата особеност на нейните струи лодките биваха изваждани вечер и оставяни да пренощуват висящи.

Тези канута, висящите мостове и въжените кабинки съставяха средствата за обхождане на града. Той изцяло бе разположен сред дърветата, недосегаем за трусовете: земетресенията, които караха реката да кипи, караха клоните да се разклащат недоловимо.

Старият град се намирал в подножието, но по думите на Силдин представляваше единствено буца твърда кал сред блатото. Малката стабилна площ край него била изцяло посветена на работата по разкопките — там никой не живеел. Тя бе попитала брат си за причината, а в отговор той бе свил рамене.

— Човек си губи ума, ако прекарва дълго време там. — Той наклони глава. — Уайли смята, че Рейн вече може и да е полудял. Преди да започне да те харесва, той оставал долу най-дълго от всички. Почти се заразил от призрачната болест. — При тези си думи Силдин се огледа. — От това е умрял баща му — с дрезгав шепот додаде братчето й.

— Каква е тази призрачна болест? — заинтригува се Малта.

— Това не знам. Човек се удавял в спомени. Тъй ми каза Уайли. Как така да се удавиш в спомени?

— Не зная — бе отвърнала тя. Тази му новопридобита склонност да задава въпроси беше на път да се окаже по-лоша от предишното му мълчание.

Тя се протегна върху дивана и се намести удобно под одеялото. Призрачна зараза. Удавяне в спомени. Малта поклати глава и отново

затвори очи.

За пореден път някой подраска върху вратата. Девојката не отговори. Тя задържа очите си затворени и започна да диша с дълбочината на спяща. Някой влезе в стаята и се приближи до леглото. Влезлият не казваше нищо, а наблюдаваше как тя се преструва, че спи.

Малта не помръдна, изчаквайки натрапилия се да излезе. Но това не се случи — нечия ръкавица докосна лицето ѝ.

Тя рязко отвори очи. Край нея стоеше мъж, скрил лицето си зад воал. Той беше изцяло облечен в тъмносиво.

— Кой си ти? Какво искаш?

Девојката се сгърчи към края на дивана, стиснала завивката пред себе си.

— Аз съм, Рейн. Трябваше да те видя. — Той се осмели да седне на ръба.

Малта демонстративно сви крака.

— Много добре знаеш, че аз не искам да те виждам.

— Зная — колебливо призна той. — Ала не всеки път човек получава онова, което иска, не е ли така?

— Ти изглежда не страдаш от този проблем — хапливо отвърна тя.

Рейн се надигна с въздишка.

— Вече ти казах. И ти обясних в писмата, които ти изпращах и които ти ми върна обратно. Във въпросния ден аз бях отчаян. Бих изрекъл всичко, за да те отведа със себе си. Но аз не възнамерявам да настоя за условията на споразумението между нашите семейства. Няма да те взема като вноска, Малта Хейвън. Не бих те взел против волята ти.

— А ето че съм тук — остро отвърна тя.

— Жива — допълни Рейн.

— Не и благодарение на хората, които ти си изпратил да отвлекат сатрапа — процеди Малта. — Те ме оставиха да умра.

— Не знаех, че ти ще пътуваш с тази карета — глухо се оправда той.

— Ако на бала беше проявил достатъчно доверие към мен, за да ми кажеш истината, нямаше да пътувам с нея. Нито майка ми, баба ми или брат ми. Твоето недоверие едва не ни уби. Ние поне извадихме късмет, за разлика от Давад Рестарт, чиято единствена вина се

заклучаваше в проявата на глупост и алчност. Може и да си спасил живота ми, но преди това едва не ми го отне. Защото не си смятал, че съм достойна за доверието ти.

Това бяха думите, които тя бе копняла да запрати в лицето му от мига, в който успя да разбере всичко, случило се в нощта на бала. Това беше знанието, вкаменило душата ѝ. Много често тя си ги бе повтаряла мислено, ала едва при самото им изричане девойката можа да усети същинската си обида. Заради скованото си гърло тя ги произнесе с усилие.

Рейн продължаваше да стои край нея — неподвижно и безмълвно. Дали и самото му лице не споделяше безразличието на воала?

В този момент той рязко си пое дъх. Това се повтори. Той бавно се отпусна на колене — под неразбирация ѝ поглед. Последвалите думи бяха почти неразбираеми.

— Зная, че вината е моя. Осъзнавах го през всичките нощи, когато ти лежеше в тази стая и не помръдваше. Тази мисъл ме разяждаше. Аз едва не те убих. Заради мен ти лежеше в несвяст. Бих дал всичко, стига да можех да променя постъпката си. Тя беше глупава и грешна. И макар да нямам правото да искам това от теб, аз те моля да ми простиш. Моля те.

Последните думи от излиянието прозвучаха като хлип. Той стисна юмруци пред лицето си.

Малта смаяно наблюдаваше как раменете му се тресат. Той ридаше.

— Никога не бях чувала мъж да изрича подобни думи. Не мислех, че е възможно — гласно изрази тя удивлението си.

Този момент коренно промени представата ѝ за мъжете. Не ѝ се налагаше да засипва Рейн с думи или да запраща поредици от обвинения насреща му. Той бе способен да признава грешките си. *За разлика от баща ми*, обади се една предателска мисъл. Малта отказа да се вслуша в нея.

— Ще ми простиш ли? — промълви той, все още рухнал на колене.

— Рейн, моля те, стани — подкани го девойката. Смущаваше се да го вижда в подобно състояние.

Със следващите си думи тя изуми себе си.

— Прощавам ти. Разбирам, че е било грешка.

Не бе очаквала, че тези думи ще бъдат тъй лесни за произнасяне. Вече не ѝ се налагаше да носи бремето в сърцето си. Нямаше да ѝ се налага да носи цялата тази вина, за да я използва като оръжие в моментите, в които искаше нещо от него. Може би двамата никога нямаше да си причинят подобно нещо. Може би отношенията им нямаше да се основават на борба за правота или надмощие.

Но каква щеше да бъде основата им тогава?

Рейн неуверено се изправи на крака, за да се обърне с гръб към нея и прокара ръкав по очите си — досущ като дете. Едва в следващия момент той намери носната си кърпичка и си пое дълбок дъх.

С тих глас тя реши да изпробва новата си идея.

— И няма да ме спреш, ако в този момент реша да се върна в Бингтаун?

Рейн сви рамене, все още обърнат с гръб към нея:

— Днес няма да ми се наложи. Кендри отплава чак утре вечер. — След несполучливата си шега той се обърна отново към нея. — Тогава си свободна да си вървиш, щом настояваш. Това е единственият начин да се върнеш в Бингтаун... или каквото е останало от него.

Тя бавно се надигна. Въпросът сам се отрони.

— Имаш ли вести от града? Някакви новини от баба?

Рейн поклати глава и отново седна до нея.

— Не. Съжалявам. Пощенските птици са малко и всичките се използват за служебни съобщения. — Той замълча за момент, преди да добави неохотно. — Има много истории за грабежи. Спекулантите са се вдигнали на бунт. Някои от робите ги подкрепят. Други са преминали на страната на Търговците. Избухнала е гражданска война — най-противното сражение, защото то изправя съсед срещу съседа, а такива хора най-добре познават слабостите си. Майка ти се надява, че баба ти е подирила убежище в онази ферма, както сте възнамерявали. Защото домовете на Търговците...

— Спри. Не искам да чувам за това. Не искам да мисля за него.

В потвърждение тя прилепи длани над ушите си и се сви, стиснала очи. Домът трябваше да продължи да съществува. Някъде трябваше да има място с истински стени и позната рутина.

Бягството от града тя си спомняше смътно. Прекомерна болка. И всеки неин опит да се вгледа бе ѝ показвал удвоена и утроена картина.

Рейн я държеше пред себе си, възседнал препускащ тежко кон. Във въздуха се усещаше миризмата на гъст дим, долитаха крясъци. Някои от улиците бяха затрупани от рухналите сгради. Цялото пристанище димеше. По някакво чудо Рейн успя да намери лодка. Тя си спомняше, че в лодката Силдин я беше привързал, а Рейн и майка ѝ гребяха към Кендри...

Тя осъзна, че се е притиснала към него. Рейн леко я галеше по гърба, положил главата ѝ върху гърдите си.

— Спокойно, вече всичко свърши — повтаряше той в опита си да утеши треперенето ѝ.

Допирът на силни ръце бе успокояващ, но не можеше да замени усещането за дом. Дом, с какъвто Малта вече не разполагаше. Рейн не осъзнаваше, че думите му са прекалено истинни, за да ѝ донесат утеха: всичко бе свършило, разрушено. За нея вече беше прекалено късно да прави някакъв опит или дори да ридае. Прекалено късно за каквото и да било.

Малта се раздвижи, за да го прегърне.

— Вече не искам да мисля. Или да говоря.

— Аз също. — Тези му думи тя усети по-скоро като вибрация, заради отпуснатата си върху гърдта му глава.

Малта преглътна оставащите си сълзи и въздъхна тежко. Тя понечи да избърше очи с ръкава си, но се усети в последния момент и започна да опипва за кърпичката си. Рейн ѝ подаде своята, все още влажна от неговите сълзи.

— Къде е майка ми? — уморено попита девойката, докато попиваше лицето си.

— На неофициално събрание с моята майка и неколцина съветници. Обсъждат следващите ни действия.

— Майка ми?

— Тя е Търговка, притежава това право. Освен това предложи някои великолепни идеи. Предложи да изстрелваме здрави дървени кофи с вода от Дъждовната река като оръжия срещу галерите. Щетите няма да проличават веднага, но с течение на времето корабите им ще се разпаднат. А и така ще засягаме гребците им.

— Освен ако не започнат да пикаят върху палубата — промърмори тя.

Рейн неволно се засмя и я прегърна по-силно.

— Ти, Малта Вестрит, не спираш да ме изумяваш. Откъде си научила тази тайна?

— Силдин ми каза. От децата нищо не остава скрито.

— Истина е — замислено каза той. — Децата и слугите са почти невидими. Преди бунтовете голяма част от информацията ни идваше от робите на Янтар.

Тя отпусна глава върху рамото му. В този жест и в допира му тя не търсеше романтика. Вече не ѝ бяха останали сили да чувства подобни неща. Тя чувстваше единствено умора.

— Янтар? Майсторката на накити? — все пак запита Малта. — Тя пък какво общо има с робите?

— Тя е разговаряла с тях, и то често. Разбрах, че се е преобличала като робиня и е посещавала местата, където се събират останалите роби — кладенците, чешмите... В началото просто се вслушвала в клюките им, за да се информира, а с течение на времето започнала да привлича поддръжници. Тя установи връзка между тях и рода Тенира. Граг и баща му извличат голяма полза от тези информатори.

— И защо ѝ е било да се информира? — глухо рече девойката. И сама не знаеше защо продължава да се интересува. В крайна сметка всичко се свеждаше до едно: война. Хората се избиваха едни други и рушаха.

— За да научи последните вести от Джамаилия. Да разбере кои от благородниците на чия страна са или по-точно: кои от тях имат връзки с Калсид. Благодарение на наученото от нея ние сме в състояние да защитим позицията си. Нашата провинция не се вдига на бунт; онова, което правим, е в интерес на сатрапството. В столицата има благородници, които възнамеряват да свалят владетеля и да заемат мястото му. Те са го насърчили лично да посети Бингтаун, разчитайки, че там ще избухне безредие... Точно както и стана.

С колебание, доближаващо се до неохота, Рейн продължи:

— Търговецът Рестарт не е бил предател. В действителност неговата настойчивост е объркала плановете на предателите, защото сатрапът се озова в неговия дом, извън непосредственото влияние на съзаклятниците. Без Давад нападението над Бингтаун би започнало много по-рано.

— Какво значение има това? — вяло попита Малта.

— Ситуацията е сложна. На практика става дума за джамаилска гражданска война, която се провежда върху нашата територия. Някои от благородниците в столицата са склонни да отстъпят Бингтаун на Калсид в замяна на облекчени мита и по-голяма власт за себе си. Същите хора имат главна заслуга за притока заселили се в града спекуланти. С тяхна помощ ще изглежда, че Търговците се вдигат на бунт срещу сатрапството. Но в действителност това е само предлог, под който да се отърват от неумелия сатрап и да заграбят трона му за себе си, разбираш ли?

— Не. И не ме е грижа. Рейн, просто искам отново да видя баща си. Искam да се върна у дома. Искam всичко да си бъде както преди.

Той сведе глава, опирайки чело върху рамото ѝ.

— Някой ден — тихо произнесе мъжът — ти ще поискаш нещо, което бих могъл да ти дам. Поне така се моля на Са.

Подир това двамата замълчаха и останаха неподвижни. Когато на вратата се почука, Рейн скочи на крака, но не намери време да пусне Малта от обятията си.

Изникналата на прага жена изглеждаше смаяна. Тя буквално зина.

— Дошла съм да придружа Малта Вестрит — изтърси жената, след като преодоля първоначалното си възмущение. — Лечителката ѝ препоръчва разходка.

— Аз лично ще се погрижа за това — отвърна Рейн с глас, който му предоставяше пълното право да стои насаме с девойката и да я държи в ръцете си. Самата Малта усети, че се изчервява; тя отбягваше погледа на жената.

— Но аз...

— Ти предай на лечителката, че съм те отменил — решително нареди той. Жената побърза да изчезне, притваряйки вратата след себе си. — Не забравяй да кажеш и на майка ми — промърмори Рейн. — И на брат ми. И на всеки, когото срещнеш по пътя си.

Младият мъж поклати глава и прозирната тъкан на воала помилва косата ѝ.

— Много ще има да ми говорят за това. — За момент Рейн я притисна по-силно, след което я остави върху дивана. — Хайде, ела да се разходим. Така и така ще ме смятат за невъзпитан, нека поне не изглеждам като лъжец.

Малта отметна одеялото си и се надигна. Тя бе облечена в домашна роба — достатъчно пристойна одежда, но пак неподходяща за разходки извън дома.

Девојката повдигна ръце да оправи косата си, но при това движение пръстите ѝ несъзнателно жегнаха белега върху челото.

— Още ли боли? — веднага попита Рейн, забелязал потръпването ѝ.

— Не много. Просто още не съм привикнала. Днес сигурно изглеждам ужасно — днес дори не съм се сресвала... Рейн, те не искат да ми дадат огледало. Толкова ли е зле?

Той наклони глава насреща ѝ.

— Ти би сметнала така, аз не. Мястото още е подуто и посиняло, но с времето ще избледнее и изчезне. — Събеседникът ѝ поклати глава. — За разлика от спомена ми, че аз съм ти причинил това...

— Рейн, престани! — помоли го Малта.

Той си пое дъх.

— Не изглеждаш ужасно. Приличаш на разрошено коте. — Палецът на ръкавицата му попи последната сълза от бузата ѝ.

Девојката сковано се приближи до тоалетната си масичка. Четката за коса не ѝ беше позната. Очевидно тя ѝ бе предоставена от семейството на Рейн — също като обитаваната от нея стая, поглъщаната от нея храна и дрехите, с които беше облечена понастоящем. От Бингтаун близките ѝ не бяха взели нищо със себе си. Нищо. От пристигането си насам те живееха от подаяния.

— Дай на мен — помоли Рейн.

Малта му позволи да вземе четката от ръката ѝ и се загледа през прозореца.

— Косата ти е толкова гъста... Като скъпа коприна. И има същия блясък — тихо каза той. — Как успяваш да я поддържаеш? Спомням си, че майка ми винаги се оплакваше от моята коса, когато бях малък. Макар според мен правата коса да се поддържа по-трудно от къдриците.

— Ти имаш къдрава коса? — попита Малта, но без особен интерес.

— Тиламон, по-голямата ми сестра, казва, че моята коса е като сбирщина възли. Преди, когато тя ме сресваше, половината оставаше върху гребена.

Тя рязко се обърна към него.

— Покажи ми лицето си.

Неочаквано Рейн се отпусна на коляно пред нея, все още стиснал четката.

— Малта Вестрит, ще се омъжиш ли за мен?

Реакцията му я изуми.

— А имам ли избор? — попита тя.

— Разбира се.

Рейн продължаваше да стои отпуснат пред нея. Малта си пое дъх:

— Не мога, Рейн. Не и сега.

С плавно движение той се изправи, обърна я с гръб към себе си и отново започна да прокарва четката през косите ѝ. В последвалите му думи не се долавяше болка:

— В такъв случай не може да видиш лицето ми.

— Такъв ли е Дъждовният обичай?

— Не. Такъв е обичаят на Рейн Купрус по отношение на Малта Вестрит. Ще ме видиш, когато приемеш да се омъжиш за мен.

— Това е нелепо — възпротиви се девойката.

— Не. Израз на лудост е. Попитай брат ми или майка ми, ако не вярваш. Те също ще ти кажат, че съм луд.

— Късно е. Това също попада сред нещата, които малкият ми брат е чул. Рейн Купрус полудял, защото прекарвал прекалено много време сред разкопките. Бил се удавил в спомени.

Тя изрече тези думи на шега, със съответстващ тон: по тази причина остана изумена, когато Рейн отпусна четката и застина. Подир миг мълчание той запита със стреснат шепот:

— Наистина ли така се говори за мен?

— Рейн, пошегувах се.

Малта се обърна с лице към него, ала той се отдръпна и застана пред другия прозорец.

— Удавен в спомени. Това няма как да си го измислила сама, Малта Вестрит. То е израз от Дъждовните земи. Значи това смятат те за мен?

— Това са хлапашки бръцолевения. Знаеш как децата си разказват небивалици едно на друго, как преувеличават, за...

— И как повтарят онова, което са чули от възрастните — мрачно допълни младежът.

— Аз мислех, че става дума за някакъв преносен смисъл... Наистина ли е възможно да се удавиш в спомени?

— Да — сухо отвърна Рейн. — Възможно е. Опасността е реална. Когато станеш опасен, останалите ти дават блага отрова, от нея умираш неусетно в съня си. Ако изобщо успяваш да спиш. Аз все още мога, макар и рядко. И за кратко. Но пък за сметка на това тези мигове истински отдиш стават още по-ценни.

— Драцената... — тихо промълви Малта.

Рейн сепнато се обърна към нея.

— Онази от нашия сън — продължи девойката. Колко отдавна бе се случило това.

— Тя заплаши, че ще започне да преследва и тебе, но аз реших, че просто се опитва да ме разстрои.

— Тя... — Малта понечи да разкаже за мъките си, но замълча. — Тя не ми се е явявала откакто пострадах. Нито веднъж.

Другият не отговори веднага.

— Вероятно заради престоя ти в безсъзнание тя е изгубила връзката си с теб.

— Подобно нещо възможно ли е?

— Не зная. Известни са ми много малко неща за нея. С изключение на това, че никой друг не вярва в съществуването ѝ. Всички останали ме смятат за умопобъркан. — И той се засмя горчиво.

Малта протегна ръка.

— Да излезем да се разходим. Веднъж ти ми обеща, че ще ми покажеш руините.

Рейн бавно поклати глава.

— Вече нямам право да слизам там. Не и без одобрението на майка си или на брат си — обясни той с горестен глас.

— Защо? Какво те спира да ги посещаваш по всяко време?

Той се засмя.

— Моето обещание, мила. Заради теб аз се отказах от своя град. Те ми обещаха, че ако се държа настрана от мястото и го посещавам единствено с тяхно разрешение, ако се отрека от надеждите си да освободя драцената, те ще опростят оставащите задължения по

изплащането на Вивачия, ще ми дадат дял от семейното богатство и ще ми позволят да те посещавам във всеки един пожелан от мен момент.

Ако не бяха сънищата, които двамата бяха споделили, Малта не би разбрала от какво се е отрекъл той заради нея. Рейн живееше заради древния град. За него нямаше нищо по-въздигнато и удовлетворяващо от разгадаването на някогашните тайни. Всичко това — самата си същина — той беше отхвърлил заради нея.

— Това означава, че живият кораб е вече изплатен — тихо продължаваше Рейн. — Не е необходимо да се омъжваш за мен. — Той не осъзнаваше, че е започнал да подръпва пръстите на ръкавиците си.

— Ами драцената? — промълви Малта.

— Тя ме мрази. Ако можеше да ме удави в спомените си, тя би го сторила. Тя се опитва да ме призове при себе си, но аз се съпротивлявам.

— Как?

Рейн въздъхна и с мрачно веселие призна:

— Като се напивам до припадък.

— Рейн... — Тя състрадателно поклати глава. Излизаше, че той се намира изцяло под властта на плененото създание. — Какво би станало, ако се омъжа за теб, по условията на някогашното споразумение? Ако кажа, че предпочитам да изплатя дълга по този начин, вместо твоето семейство да го опрощава? Това ще те освободи ли от обещанието, което си дал пред близките си?

Той бавно поклати глава.

— Не. — По жеста му пролича, че той се вглежда внимателно в нея. — А ти наистина ли би го сторила?

Тя не можеше да отговори, защото още не знаеше отговора. Рейн беше се отказал от толкова много, за да бъде с нея. Въпреки това Малта не можеше да заяви със сигурност, че го обича. Та тя знаеше много малко за него. И как така беше възможно той да се усъмнява в нея, а в същото време да прави подобни жертви? За нея това беше неразбираемо.

Тя протегна ръка към него.

— Да излезем да се разходим.

Рейн мълчаливо пое дланта ѝ и я поведе по пътеката, обвила ствола на огромното дърво. Малта се държеше здраво за него, без да поглежда надолу или назад.

— Просто не виждам каква полза имаме от задържането му. Така изглежда, че сме го отвлекли.

С тези думи стройният Дъждовен Търговец раздражено се отпусна в стола си.

— Защото умът ти е муден, Търговецо Полск. Ползата е очевидна. Ако сатрапът е при нас, той ще може да обясни, че не сме го отвлекли, а сме предотвратили опита на спекулантите да го убият. — Тези остри думи дойдоха от седящата до него жена: Търговката Фрейе. Кефрия реши, че тези двамата са или роднини, или приятели.

— А успели ли сме да го убедим, че това е истината? Последния път, когато го чух да говори, той бе споходен от впечатлението, че е бил грабнат от гостоприемния си домакин и грубо отведен. Макар да не използва самата дума *отвлечане*, смисълът на думите му беше тъждествен — отвърна Търговецът Полск.

— Трябва да го преместим на различно място. Очаквано е той да се чувства като затворник в сегашните си обстоятелства.

Тази препоръка дойде от Търговеца Кейвин и бе придружена с тракането на перли, красящи воала му.

— Настоящото му място е най-безопасно за него. Това всички ние потвърдихме още преди часове. Търговци, нека не се връщаме към онова, което вече сме изяснили. Вместо да обсъждаме защо и къде го държим, трябва да се съсредоточим върху следващите си стъпки — каза Яни Купрус с раздражен и уморен глас. Кефрия й съчувстваше.

Имаше моменти, в които тя се оглеждаше и не можеше да осъзнае, че животът ѝ е изчезнал. В момента Кефрия седеше в голямо кресло край внушителна маса, обградена от най-могъщите Търговци от народа на Дъждовните земи. Плановете, които биваха обсъждани тук, граничеха с измяна срещу Сатрапство Джамаилия. И въпреки това самата обстановка не ѝ се струваше странна. Объркваше я отсъствието: липсата на съпруг, син, майка, богатство и дом — всички тези неща бяха изчезнали, а с тях бе изчезнал и нейният живот. Защо тези Търговци с покрити лица изобщо я търпяха край себе си? С какво можеше да помогне тя?

Въпреки тези си мисли Кефрия заговори:

— Търговката Купрус е права. Колкото по-скоро пристъпим към действие, толкова повече животи ще спасим. Трябва да отнесем вестта до столицата, че сатрапът е невредим. В посланието си трябва да подчертаем, че го държим при себе си единствено с оглед на неговата безопасност. Освен това ми се струва разумно да отделим съобщението от останалите преговори. Ако в него споменем раздаването на спекулантите земи или новите налози, сановниците ще приемат, че ние изискваме откуп.

— И защо да не изискаме? — обади се Търговката Лорек. Тя беше масивна жена: под нейния пестник цялата маса се разтърси. — Защо държим това глезено леке в скъпа стая, която той третира като кочина? Защо го храним и поим с най-изисканите си блюда и вина, след като той ни смята за противни и безчестни? Нека да му покажем как живеем ние! Да го топнем няколко пъти в Реката; да го оставим да поработи един месец. Да видим дали и тогава ще се отнася с подобно пренебрежение към нас. И след това да разменим живота му срещу исканията си.

Кратко мълчание последва избухването ѝ, в края на което Търговецът Кейвин се обърна към Кефрия, подминавайки думите на Лорек. Това нещо не се случваше за първи път от началото на това неформално събрание.

— Но към кого да адресираме въпросното съобщение? Серила смята, че заговорът обхваща голяма част от столичните благороднически семейства. Посланието ни само би ги разгневilo. Преди да започнем да се хвалим, че сме провалили замислите им, по-добре да помислим кои са хората, стоящи зад въпросните замисли.

Търговецът Полск се раздвижи:

— Чуйте какво ще ви каже един старец с муден ум. Отървете се от него. Пратете хлапето обратно откъдето е дошло. Нека в столицата да се оправят с него. Да го убият там, ако толкова държат на това. Взаимно да се избиват, ако щат. Отпратете го и му лепнете на шията бележка, че повече нямаме намерение да се занимаваме нито с него, нито с Джамаилия. Нека да се оправяме сами, както си знаем. И като сме започнали с прочистването, да прочистим и водите си от калсидци.

Неколцина от присъстващите кимнаха, а Яни Купрус въздъхна.

— Ти засегна самото ядро на проблема, Търговецо Полск. На мнозина от нас се иска всичко да беше толкова просто. Уви, нещата не

стоят така. Не можем да рискуваме война и с Калсид, и с Джамаилия. С една от страните се налага да се споразумеем. И не мисля, че който и да е от нас би избрал да води преговори с Калсид.

Но Търговецът Кейвин ожесточено поклати глава:

— Да не избързваме да се съюзяваме с когото и да било, преди да сме установили кой кого подкрепя. Трябва да знаем какво става в Джамаилия. Ще трябва да угаждаме на сатрапа и да изпратим делегация в столицата.

— Нима очакваш, че неприкосновеността им на преговарящи ще бъде зачетена? — възкликна един. Друг Търговец изсумтя:

— До столицата и обратно край пирати и калсидски наемници? Имаш ли представа колко дълго ще отнеме това пътуване? Докато пратениците се върнат, от Бингтаун няма да е останало нищо!

Може би самото име на родния ѝ град донесе това осъзнаване. А може би мислите ѝ дълго бяха разсъждавали над този проблем, неусетно и от самата нея, за да достигнат до решението? Това не беше от значение. От значение беше единствено реализацията, споходила Кефрия.

Сега тя знаеше с какво би могла да допринесе. Същата искра, с която нейните предци бяха стъпили сред Прокълнатите брегове, за да отвоюват място за себе си. С тази неотклонност те бяха надвили пустошта. Кефрия беше изгубила много, ала не беше изгубила себе си. Нито храбростта си или ума си.

Това беше достатъчно.

— Не се налага да ходим в столицата, за да узнаем това — произнесе тя. Думите ѝ бяха тихи, но пак накараха останалите да прекратят зараждащия се спор и да извърнат покритите си глави към нея. — Отговорите, от които се нуждаем, ще открием в Бингтаун. Там има предатели, които бяха готови да убият едно момче, за да заграбят още повече от земята ни и да я претопят в калсидско подобие. Търговци, не е необходимо да отиваме в Джамаилия, за да открием поддръжниците си. Достатъчно е да отидем в Бингтаун, за да разберем кои са нашите врагове — и тукашни, и в столицата.

Търговката Лорек отново удари по масата.

— И как ще стане това, Търговке Вестрит? Просто ще ги попитаме? Или намекваш да вземем пленници и да изтръгнем истината от тях?

— Не — тихо отвърна Кефрия. Тя започна да оглежда едно по едно покритите лица. Всички мълчаха напрегнато, заслушани в думите ѝ. — Аз бих могла да избягам при тях. Да ги убедя, че съм на тяхна страна. Не би ме затруднило да ги убедя. Моят съпруг е калсидец, отвлечен от пирати. Аз бях прогонена от дома си, а синът ми и дъщеря ми бяха убити при отвлечането на сатрапа. Същият инцидент, отнел живота на моя близък приятел Давад Рестарт. Бих могла да спечеля доверието им и да ви съобщавам нещата, които науча.

— Прекалено е опасно — побърза да отхвърли Полск.

— Нямах какво да им предложиш — каза Търговката Фрейе. — Те не биха те взели под закрилата си безвъзмездно, биха изискали нещо в замяна. Информация за нас или за реката. Нещо...

Кефрия се замисли за момент.

— Бележка от сатрапа, написана от самия него, в която той съобщава, че е жив, и моли за помощ благородниците си. Бих могла да предложа да го предам.

— Това не би помогнало — поклати глава Фрейе.

И Кефрия неочаквано разбра.

— Живият кораб — изрече тя. — Бих могла да им предложа сделка. Да ги помоля да спасят семейния жив кораб и съпруга ми. В замяна аз ще ги доведа с Вивачия по Дъждовната река, за да могат да ви нападнат и да си върнат сатрапа.

— Това е по-вероятно — неохотно се съгласи Яни Купрус. — Те биха те заподозрели, ако просто изникнеш с предложението за предателство. Но ако се явиш като отчаяна молителка, готова да обещае всичко, те не биха се усъмнили в мотивите ти.

Полск изсумтя.

— Пак личи, че историята е съшита с бели конци. Ами ако някой е разговарял с майка ти? И как така ще си се натъкнала на подобна бележка от сатрапа? Всички знаят, че Малта е едва ли не годеница на Рейн. Никой не би повярвал на подобна внезапна промяна.

— Вярвам, че майка ми е избягала от града в същия ден, в който напуснах и аз. Освен това след бала аз не разговарях с никого — всички просто изчезнахме. Бих могла да кажа, че сме били отвлечени заедно със сатрапа, че децата ми са умрели от раните си, а аз съм останала затворена с него. По време на пленничеството аз съм придобила доверието му, той ми е дал бележка, аз съм успяла да

избягам, но вместо да му помагам съм решила да го предам, защото виня него за смъртта на близките си.

Кефрия замълча, пресушила изобретателността си. Какво я беше прихванало? Измамата ѝ наистина беше очевадна — и последният глупак можеше да прозре това. Останалите Търговци щяха да я разубедят. Пък и самата тя знаеше, че не е способна да го стори. Сестра ѝ би се справила, дори дъщеря ѝ притежаваше нужния дързък дух. Ала Кефрия бе стеснителна и наивна жена, която не познаваше света. Тя не би могла да заблуди никого.

Търговката се почувства засрамена, че си е позволила да губи времето на домакините си. Та те се бяха събрали да обсъждат сериозни неща, а тя ги занимаваше с небивалиците си.

Търговецът Полск съедини пръстите си в пирамида.

— Така да бъде. Но аз ще настоя Търговката Вестрит да помисли в рамките на една нощ, преди окончателно да пристъпи към плана си. Тя е преживяла много. Децата ѝ ще останат в безопасност, но самата тя би се изложила на голям риск.

— Кендри отплава утре. Ще успее ли за толкова време тя да се подготви? — настоя Търговката Лорек.

— Все още имаме връзки с робите в някои от спекулантските домове. Те ще ни предават наученото от теб. Ще ти изготвя списък с имената им, които да наизустиш — предложи Търговката Фрейе. Едновременно с това тя огледа събеседниците си. — Излишно е да изтъквам, че цялото съдържание на провेलия се днес разговор е пълна тайна.

— Разбира се. Само капитанът на Кендри ще научи, че на кораба му има пътник без билет, когото той не бива да открива. Капитанът сам ще се погрижи за хората си.

— Ще ти трябва припаси. И в същото време ние не бихме могли да те снабдим с всичко необходимо, иначе историята ти няма да изглежда правдоподобна — тревожеше се Яни Купрус.

— Би било добре да ѝ приготвим гривна. Златна, но да изглежда като емайлирана. При нужда Кефрия ще може да откупи живота си с нея — предложи Фрейе.

Кефрия мълчаливо наблюдаваше как подхвърленото от нея хрумване придобива плътност. Дали самата тя продължаваше да бъде негов инициатор, или бе на път да се превърне в жертва на собствената

си идея? Тревожното смущение отдавна ѝ беше познато, ала трепетът и нетърпението бяха нещо ново. Какво ставаше с нея?

— Отново ще настоя тя да премисли идеята си добре — повтори Полск.

— Ще отплавам с Кендри — тихо, но категорично отвърна Кефрия на незададения въпрос. — Децата си поверявам на вашите грижи. Ще им кажа, че се връщам в Бингтаун, за да убедя баба им да дойде при нас. От все сърце ви моля да не им разкривате истината.

Покритите глави кимнаха.

— Само се надявам заливът все още да се намира под наш контрол. В противен случай целият ни замисъл пропада — промълви Яни Купрус.

Черна и сребриста нощ. Вероятно красива, по свой собствен начин. Само че в живота на Малта вече нямаше време за красота. Не и в настоящия ѝ живот. Лунният блясък, напевът на смъртоносните води, лекият ветрец — всички тези неща за нея съществуваха като мътен фон. Цялото си внимание тя бе насочила към моста, поклащаш се под нея.

Отвратително усещане.

Тъй като въженото перило бе отпуснато, а и се намиреше в самия край на моста, Малта предпочиташе да се придържа към средата и да пристъпва предпазливо. При всяко свое движение тя се напрягаше, за да не разклаща въжетата повече от необходимото. Ръцете си девойката бе притиснала около себе си. Люлеещите се фенери прикачаха по две и по три сенки към нея: гледка, напомняща за неотдавнашното боледуване. Това се превръщаше в още едно усилие — тя не можеше да допусне главозамайване.

С тропот на стъпки Силдин изникна край нея. Сепнатата Малта се отпусна на колене и сграбчи ръба на една от дъските.

— Защо се бавиш толкова? — попита момчето. — По-живо, Малта, иначе никога няма да стигнем. Остават ни още три моста и една кабинка.

— Кабинка? — изтерзано промърмори сестра му.

— Сядаш в една кошница и с помощта на ръчка се оттласваш напред. Много е забавно. Можеш да тръгнеш много бързо.

— А може ли и много бавно?

— Не зная. Никога не съм опитвал.

— Тази вечер ще опиташ — заяви тя и внимателно се изправи. — Силдин, още не съм привикнала с мостовете. Не можеш ли да вървиш по-бавно и да не ги разклащаш толкова?

— Защо?

— За да не ти откъсна главата.

— Хайде сега — отвърна Силдин. — Ти никога не би могла да ме настигнеш. Ето, хвани ме за ръката, не гледай надолу и не мисли, че се намираш високо. Ела.

Дланта му лепнеше от пот и мръсотия. Малта я стисна леко и го последва. Макар да ѝ се искаше, тя не можеше да изпълни всичките му препоръки. Все още не можеше да забрави, че се намира високо над земята.

— Защо толкова настояваш да посетиш града?

— Любопитно ми е. Бих искала да го разгледам.

— Рейн защо не те заведе?

— Днес той нямаше достатъчно време.

— Какво пречи да те заведе утре?

— Какво пречи да вървим без въпроси?

— Щом искаш. — Братчето ѝ мълча в продължение на цели три секунди. — Ти не искаш той да узнае, че си ходила сама, нали?

Малта бързаше подире му в старанието си да прекара колкото се може по-малко време върху тази отвратителна подвижна повърхност. Силдин успяваше да нагажда крачките си към поклащането, но тя така и не успяваше.

— Ти би ли искал мама да узнае за лодките?

Той не отговори. Споразуменията за двустранно мълчание дори при сключването си не изискваха думи.

Оказа се, че е възможно да съществува нещо по-лошо от мостовете: това беше въжената линия. Кошницата на лифта изцяло заслужаваше названието си, защото бе изплетена. Цялото отвратително пътуване Малта прекара на дъното ѝ, вкопчена в ръба, като се стараеше да не мисли за евентуалното ѝ разкъсване. За задвижването на механизма отговаряше Силдин.

Лифтът отвеждаше до клоните на поредното огромно дърво, обгърнато със спираловидна пътека. Клетата Малта трябваше да

преодолее и нея. Докато достигне подножието, краката ѝ бяха започнали да се тресат — не от нерви, а защото бяха отвикнали от подобно усилие.

Тя объркано се огледа в мрака.

— Това ли е?

— Не точно. Това са работни постройките, издигнати от изследователите. Самият град е под нас. Ела, ще ти покажа един от входовете.

Въпросните постройките бяха изградени от дървени трупи и разположени съвсем близо една до друга. Тя последва брат си сред импровизирания лабиринт. По пътя си двамата прекосиха алея, очертана с факли. Малта реши, че за достигането на този терен има и по-лесен маршрут: Силдин просто я бе довел по заобиколния път, използван от децата.

Най-сетне, подир няколко развълнувани погледа от страна на брат ѝ, двамата достигнаха тежък капак, изработен от трупи.

— Помогни ми — прошепна Силдин.

Тя поклати глава.

— Вратата е закована.

— Само така изглежда. Възрастните вече не използват този вход, защото тук проходът се е срутил отчасти. Но пак е останало място да се пропълзи. Ние с теб можем да се промъкнем.

Малта прилекна до него и също се вкопчи в плесенясалия капак. Под ноктите ѝ веднага нахлу мръсотия. Но преградата действително се отмести, разкривайки квадратните очертания на пълен мрак.

— Долу има ли някакви факли или свещи? — запита тя, макар да се съмняваше.

— Няма. Но няма и да ти трябват. Просто докосваш стената и тя започва да свети. Само че угасва, ако отдръпнеш ръка. Блясъкът е слаб, но е достатъчен да се ориентираш. Виж.

Той потъна в отвора и миг по-късно от тъмнината изникнаха очертанията на дланта му, притискаща стената.

— Хайде, Малта!

Той не ѝ заръча да затвори капака, за което тя се радваше. Дори и така в прохода миришеше на влага и застояла вода... Какво правеше тя тук?

Девојката стисна зъби и опря дланта си до тази на Силдин. Последвалото я смая: изпод допира ѝ изникна ярък лъч светлина, стрелнал се по протежението на целия тунел, преди да изчезне отвъд завоя. Над сводестите входи очертанието се извиваше. На някои места в него блестяха руни. Момичето застина.

Силдин също мълча в продължение на секунди, преди колебливо да попита:

— Рейн ти е показал как да правиш това, нали?

— Не. А и аз не съм направила нищо, само докоснах стената. Това е джидзин.

Тя се заслуша. Някъде далеч долиташе музика. Инструментите бяха непознати, но тяхната мелодия ѝ напомняше за нещо...

Силдин все така се оглеждаше удивено.

— Уайли ми каза, че понякога Рейн правел това. Но аз не му повярвах.

— Може би става дума за нещо, което се случва понякога.

— Сигурно — отвърна брат ѝ. Ала не звучеше убеден.

— Чувал ли си тази мелодия?

Момчето се навъси насреща ѝ.

— Каква мелодия?

— Музиката. Долита съвсем тихо. Не я ли чуваш?

Последва дълго мълчание.

— Не. Чувам единствено капки.

— Ще продължим ли? — попита Малта, след като помълча на свой ред.

— Разбира се — отвърна братчето ѝ с увереност, ограничила се до самите му думи.

То тръгна бавно, задържащо едната си ръка до ивицата джидзин. Малта го последва.

— Къде искаш да отидеш? — поинтересува се Силдин.

— Където е погребана драцената. Познаваш ли мястото?

Брат ѝ я погледна навъсено.

— Драцена?

— Чух, че тук имало подобно създание. Знаеш ли къде е тя?

— Не. — Другият се почеса по бузата, пръстите му оставиха мърляви дири. — Не съм чувал за подобно нещо. — Той сведе поглед

към краката си. — В действителност не съм навлизал навътре в затрупаната част.

— Заведи ме там.

Двамата продължиха мълчаливо. Някои от вратите, край които минаваха, бяха разбити. Малта не пропускаше да се вгледа във всяка от тях. Повечето от тези входи отвеждаха към рухнали помещения, пълни с пръст и коренища. Две от залите бяха разчистени; но не криеха нищо интересно, а прозорците им сляпо се взираха в слоеве пръст.

Понякога музиката долиташе по-ясно, друг път заглъхваше. Явно ставаше дума за някаква игра на ехото.

В началото на затрупания участък таванът и едната стена бяха рухнали под напора на пръст, заливайки каменния под. Със свободната си ръка Силдин посочи към върха на купчината отломки:

— За да продължиш, трябва да се покатериш горе и да се промушиш. Уайли казва, че за момент става много тясно, но нататък може да се върви — прошепна той.

Малта го погледна със съмнение.

— Ти успя ли да се провреш?

Силдин сведе поглед, поклащайки глава.

— Не обичам тесните пространства. Дори тези коридори не ми харесват. Мостовите и лифтовете са много по-забавни. Последния път, когато бяхме тук, имаше земетресение. Двамата с Уайли търтихме като зайци, за да не ни затрупа.

Личеше, че момчето се чувства унижено от това признание.

— Аз също бих побягнала — увери го Малта.

— Хайде да се връщаме.

— Бих искала да продължа още малко. Да проверя дали и аз бих могла да се промъкна. Ще ме изчакаш ли?

Силдин се съгласи, но не изглеждаше особено зарадван от перспективата. Затова сестра му допълни:

— А би могъл да ме чакаш и горе, край капака. Тъкмо ще стоиш на пост.

— Да, и така може. Малта, ако ни заварят, че сме слезли тук сами... Ще изглежда грубо. Различно е, когато Уайли ме води със себе си. Сега би изглеждало, че шпионираме домакините си.

— Зная какво правя — отвърна девойката. — Няма да се бавя дълго.

— Надявам се — промърмори Силдин.

Началото не беше особено трудно. Тя пристъпи сред влажната пръст, като продължаваше да задържа ръката си върху светещата ивица. Скоро ѝ се наложи да приклекне. Малко след това джидзиновата ивица се оказа затрупана и Малта трябваше неохотно да отдръпне пръсти. Светлината около нея притъмня. Девойката стисна зъби и продължи опипом. Едва след няколко крачки откри как да напредва по начин, който да не включва заплитането на полата ѝ.

Един болезнен удар в тавана ѝ показва, че е достигнала върха на купчината. По това време цялата ѝ рокля беше покрита с влажна кал, а ръцете ѝ бяха изстинали. Как щеше да обясни тази мръсотия пред домакините си?

За това тя щеше да мисли по-късно. Вече бе напреднала прекалено далеч. Не можеше да се върне точно сега.

И девойката продължи да напредва. Скоро ѝ се наложи да пълзи, като си помага с лакти и се оттласква с колене. Стичащи се капки и собственото ѝ дишане — това бяха единствените звуци, долавяни от слуха ѝ.

Тя спря, за да си поеме дъх.

Беше ѝ много неприятно да се намира сред мрак; струваше ѝ се, че самата тъма я притиска... Не, цялото ѝ идване тук беше нелепо. Малта реши да поеме обратно.

Не успя да се раздвижи. Калта я обгръщаше, пълзеше около краката ѝ.

— Силдин!

Отговор не последва. Най-вероятно той беше поел назад, за да я чака край вратата.

За момент тя отпусна глава върху ръцете си. Защо се беше подчинила на глупавата си приумица? Защо?

С какво основание тя бе решила, че ще успее там, където самият Рейн се беше провалил?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

ДРАЦЕНА И САТРАП

Обгръщаше я студ. Почвата — по-скоро кал — се беше просмукала в дрехите ѝ. Колкото по-дълго тя оставаше неподвижна, толкова повече се усилваше болката. Малта трябваше или да продължи напред, или да се върне. И двата варианта ѝ се струваха прекалено уморителни. Какво пречеше просто да продължи да лежи и да се осланя на случая?

Предишната музика отново започваше да се усилва. Покрай успокоения си дъх девойката можеше да се вслушва изцяло. Тази мелодия определено ѝ се струваше позната. Несъмнено някога бе танцувала на нея. Тя осъзна, че е започнала да си припява.

Малта отвори очи и повдигна глава. Наистина ли бе зърнала светлина пред себе си, или ѝ се беше сторило? Пъстрите отблясъци се раздвижиха едновременно с очите ѝ. Тя запълзя напред, към светлината и музиката.

И в следващия момент вече напредваше по нов наклон. Натискът над главата ѝ изчезна. Тя понечи да се изправи, но се подхлъзна; оставащата част от невидимия път тя преодоля с търкаляне. Но никакво препятствие не спря пътя ѝ.

Девойката разбра, че е преминала отвъд струпването: ръцете ѝ напипаха слой кал, под който каменните плочи на коридора бяха запазили студенината си.

Въпреки това тя все още се страхуваше да се надигне. Напред тя продължи пълзешком, докато не достигна стената. Едва край нея Малта се осмели да се изправи, и то само след като предварително опипаше мрака над себе си.

Дирещите ѝ пръсти докоснаха ивицата джидзин. В мига на допир коридорът се обгърна в сияние. Момичето стисна очи, ала след като погледа ѝ привикна пред нея се разкри смайваща гледка.

Излизаше, че стените край входа са били поразени от разруха — покривалите ги фрески бяха избледнели и отронени. В тази част на прохода светлината струеше не само от самата ивица, а и от

декоративните форми, които тя разсичаше. Сред пода на коридора блестяха плочки. Музиката звучеше по-силно; към нея се присъедини женски смях.

Малта сведе поглед към дрехите си, лепнещи от влажна кал. Тя изобщо не беше очаквала, че ще се натъкне на нещо подобно: бе смятала, че градът е изоставен. Какво щеше да прави, ако някой се сблъскаше с нея? Може би да се оправдае с наранената си глава и да ѝ припише блуждаене?

Девојката не можа да не се усмихне при тази мисъл. Тазвечерната ѝ постъпка определено ѝ предоставяше ролята на луда.

Напред тя продължи на пръсти, стараяйки се да стъпва тихо, макар че полата неприятно се притискаше към краката ѝ. По протежението на коридора имаше врати, повечето от които за щастие бяха затворени. Малкото стаи, в които можеше да се гледа, разкриваха обилие, с дебели килими и смайващи картини. Малта за първи път виждаше подобни мебели: дивани, облицовани със скъп плат, кресла, в които можеше да се спи, маси, чийто вид ги правеше по-достойни за названието пиедестали. Това беше израз на легендарните богатства на Дъждовните земи.

Но нали местните ѝ бяха казали, че никой не живее тук?

Тя сви рамене. Най-вероятно бяха имали предвид, че никой не използва това място за нощувка.

Малта продължаваше да върви напред. В един момент, неусетен и за нея самата, тя бе решила, че за нищо на света няма да тръгне да се връща по същия път. Не, щеше да намери някакъв друг изход.

Музиката затихна за момент, за да се завърне под формата на нова мелодия, също позната. За да си докаже, Малта започна да я тананика. И в следващия миг застина.

Защото си спомни къде е чувала тази мелодия преди: в първия сън, поделен между нея и Рейн. В него той я бе превел през притихнал град, за да я отведе в място, изпълнено с весела глъчка, музика и светлина. Същата музика тя чуваше и сега.

И пак ѝ се струваше странно, че е запомнила мелодията така добре.

Под краката ѝ се разнесе стържене — плочите се разместваха. Малта стреснато се вкопчи в стената — за да установи, че тя също

трепери под ръката ѝ. Ами ако трусът продължеше? Ами ако целият град я затрупаше?

Тя се замая. Коридорът се бе изпълнил с хора: високи, елегантни жени със златиста кожа и смайващи погледа коси. Те крачеха спокойно, без да обръщат внимание на Малта, потънали в оживен разговор — на език, който Малта някога бе познавала. Полите им бяха дълги до земята, но с цепки, които стигаха до кръста. Сред плата проблясваха златисти крака. Следваше ги уханието на тежък и сладостен парфюм.

Малта залитна и трепна с клепащи, открили неவிждащ поглед. Стената беше изчезнала изпод ръката ѝ. Рязък, приливът на мрак и задушлива влага я накара да изпищи. В далечината долиташе хрущене.

Пипнешком тя започна да размахва ръце и един от паническите жестове напипа отново осветителната ивица. Завърналият се блясък освети празен коридор: зърнатото току-що бе дело на въображението ѝ.

Девојката внимателно докосна раната върху челото си. Не, определено беше сгрешила с идването си тук. Най-добре да излезе, да се върне в стаята и леглото си.

Ако се натъкнеше на някого, тя нямаше намерение да се преструва, че е дошла тук заради замайването си. Опасяваше се, че умът ѝ действително е започнал да ѝ погажда номера.

Тя решително закрачи, прилепила пръсти до ивицата. Вече не се стараеше да пристъпва безшумно и да се прокрадва край ъглите. Вместо това Малта вървеше с бърза крачка из лабиринта коридори, подбирайки онези от тях, които бяха най-големи и най-използвани. В един момент музиката звучеше особено силно, ала след един завой започна да заглъхва.

Най-сетне тя достигна широк, осветен коридор. Стените му бяха украсени с образите на крилати създания в полет.

В края на този коридор се издигаше сводът на метална врата. Релефният образ, който я красеше, ѝ бе добре познат: същият символ красеше каретата на Купрусови — петел с корона, готов всеки момент да скочи в битка. Макар избраната птица да не беше особено величествена, стилизираният облик пак смогваше да изглежда дързък и заплашителен. Почти достоен за възхита.

Изад тази врата долитаха звуците на бал — оживени разговори и смях. Музиката се преплиташе с тропота на танцуващите.

Малта отново сведе поглед към роклята си. Е, не можеше да стори нищо. По това време трябваше да е привикнала към унижението. А и нали искаше да се прибере.

Тя приближи едната си ръка до челото в привидно прималяване, с другата бутна вратата.

Девојката влетя сред мрак, защото вратата поддаде неочаквано леко под допира ѝ. В това помещение миризмата на влага се улавяше особено силно. Тя стъпи в локва студена вода.

— Помогнете ми! — глуповато възкликна тя. Но музиката и гласовете бяха затихнали. Ако се съдеше по миризмата, това не беше бална зала, а застояло блато. И или Малта беше ослепяла, или мракът бе пълен.

Малта повтори повика си, също останал без ответ. Протегнала ръце пред себе си, тя тръгна напред.

Оказа се, че в мрака са се притаили стълби: при падането си момичето можа да определи, че те са широки и ниски. Въпреки това то не се изправи, а продължи пълзешком. Дори и след напускането на стълбището Малта не се надигна веднага.

— Простете? — провикна се тя. Ехото поде гласа ѝ. Това затрупано помещение явно бе огромно.

Ръцете ѝ неочаквано напипаха ствола на огромно повалено дърво.

Здравей, Малта Вестрит, каза драцената. Ето че най-сетне двете с теб се срещаме. Момент, за който знаех, че ще настъпи.

— Не говори така за брат си! — кипна Яни Купрус. Едновременно с това тя стовари гергефа си на масичката.

Бендир въздъхна:

— Просто ти предавам какво казват хората. Това не са мои думи. Ако някой избере да го отрови, това няма да съм аз. — И той направи опит да се усмихне.

Яни притисна ръка към гърдите си.

— Не говори за това дори на шега. Велика богиньо, защо не нарязяхме онзи ствол преди Рейн да се върне?

— Той възнамеряваше да остане в Бингтаун няколко седмици, а не една нощ. Смятах, че имам време. Този дънер е по-голям и по-твърд

от всички досега. А когато пристигнаха вестите за случващото се в града...

— Зная, зная. — Майка му махна с ръка. — Къде е той сега?

— На същото място, където прекарва всяка вечер. Пие в стаята си. И си говори сам. За драцената и Малта. И как щял да се самоубие.

— Какво? — Яни Купрус се втренчи в него. Думите му току-що бяха разрушили и последното ѝ късче спокойствие.

— Това дочула Гени пред вратата и затова дотърча да ми каже. Той не спира да повтаря как тя щяла да го накара сам да отнеме живота си. И как Малта също щяла да умре — неохотно додаде той.

— Малта? Още ли е сърдит на Малта? Мислех, че двамата вече са се сдобрили. Нали днес...

Гласът ѝ колебливо заглъхна. Но Бендир не пропусна да подхване темата.

— Да, аз също чух, като всички останали в града. Рейн бил в спалнята ѝ и я държал на ръце. С оглед на неотдавнашното му поведение подобен скандал дори може да се сметне за приятен.

— В последно време и двамата преживяха много. Рейн очакваше, че тя ще умре, и винеше себе си. Нормално е да остава вкопчен в нея.

Дори самата Яни знаеше, че това е слабо оправдание. Дали Кефрия бе научила за станалото? И ако да, дали това щеше да промени намеренията ѝ? Защо Рейн трябваше да се държи тъй странно точно в този момент? Сякаш отсъстваха други тревоги...

— Определено би било по-добре да беше вкопчен в нея и сега, вместо да се мята из стаята си — студено отбеляза Бендир.

Яни Купрус се надигна рязко.

— Това не може да продължава повече така. Щом е пиян, излишно е да се опитваме да го вразумим, но бихме могли да му вземем бутилката и да го накараме да си легне. Утре ще поискам от него да си промени поведението. А ти би било добре да му намериш някаква занимавка.

Очите на Бендир светнаха.

— Бих искал да го изпратя обратно в града. Риво е намерил нов твърд участък и смята, че това може да е покривът на неизследвана сграда. Бих искал да изпратя Рейн там.

— Това не ми се струва разумно. Той не бива да се приближава до града.

— Това е единственото, в което го бива... — поде Бендир, но прехапа език заради погледа, който му хвърли Яни. Той тръгна напред, последван от майка си.

Още на два моста разстояние от стаята на Рейн те започнаха да чуват заваления му глас. А когато до нея оставаше само един етаж, всяка негова дума се долавяше ясно. Беше по-лошо, отколкото тя се бе опасявала. И сърцето ѝ се сви.

Не за първи път тя чуваше подобни думи. Нима ѝ беше съдено да изгуби и сина си по същия начин, по който бе изгубила и съпруга си? Нима лудостта щеше да ѝ отнеме и Рейн? *Наистина ли ще бъдеш тъй несправедлива към мен, Богиньо?*

Гласът на Рейн започна да долита под формата на крясъци. Бендир се затича, а Яни забърза подире му.

Вратата на стаята сама се отвори пред тях. На фона на златистата светлина синът ѝ изникна, вкопчен в рамката на вратата. Веднага се виждаше, че той не може да се държи на крака.

— Малта! — изрева той. — Малта, недей!

Рейн залитна напред в опита си да сграбчи въженото перило — неуспешен опит.

Бендировото рамо го блъсна в гърдите. По-възрастният изблъска пияния си брат обратно в стаята и го повали на земята. Рейн се мятеше върху пода, ограничил съпротивата си до немощно размахвани крайници. След няколко мига и тези му движения затихнаха — той бе припаднал заради изпитото.

Яни побърза да затвори вратата след себе си.

— Да го сложим да си легне — уморено изрече тя.

Главата на Рейн се раздвижи, той отново отвори очи. По страните му се стичаха сълзи.

— Не! — завайка се той. — Пуснете ме да стана. Трябва да помогна на Малта. Драцената я е хванала. Трябва да я спася.

— Стига си говорил глупости! — сгълча го Яни. — Вече е късно през нощта. А и нима очакваш да се покажеш пред хората в такъв вид? Бендир ще ти помогне да си легнеш — креватът е единственото място, където ще ходиш тази нощ.

По-възрастният брат се приведе, сграбчи го за ризата и го полупренесе към леглото.

— Готово — заяви Бендир, докато се изправяше и изтупваше ръце. — Майко, вземи бутилката и духни лампите. Рейн, ти се постарай да се наспиш. И без повече крясъци.

Гласът му показваше, че няма да търпи възражение.

— Малта... — простена по-малкият.

— Ти си пиан — продължи Бендир.

— Не чак толкова пиан. — Рейн понечи да се надигне. Понечи, защото брат му го блъсна обратно. По-малкият стисна юмруци, но не замахна, а се обърна към майка си. — Малта е при драцената. Тя ще я вземе.

— Малта ще вземе драцената? — объркано се навъси Яни.

— Не! — раздразнено кресна по-малкият брат. Той отново направи опит да се надигне, а Бендир отново го блъсна, този път по-грубо. Този път Рейн замахна към брат си, който с лекота избегна удара и го предупреди:

— Ако пак посмееш да ми вдигнеш ръка, ще те пребия!

— Майко! — Стенанието му звучеше нелепо за един зрял мъж. — Малта отиде при драцената. — Той нетърпеливо си пое дъх, но си наложи да говори бавно и ясно. — Драцената е хванала Малта вместо мен.

Рейн обхвана главата си с ръце и продължи:

— Драцената я няма — вече не я усещам. Малта я е накарала да ме остави...

— Да, няма я — опита се да го успокои майка му. — И още по-добре. Сега искам да си починеш хубаво, а на сутринта ще ми разкажеш всичко. Аз също искам да поговоря с теб.

Тя не обърна внимание на Бендиrowото презрително изсумтяване.

Малкият й син отново въздъхна.

— Ти не ме слушаш. И не разбираш. Много съм уморен и ми се спи, но трябва да отида при нея. Трябва да накарам драцената да я пусне. Иначе Малта ще умре и вината ще е моя.

— Рейн. — Яни Купрус търпеливо приседна на леглото му и намести одеялото му. — Алкохолът и натрупалите се притеснения ти идват в повече. Намиращото се в нашата зала не е дракон, а мъртъв ствол. Малта не е в опасност. Случилото се с нея е било инцидент, а не

твоя вина. От ден на ден тя се възстановява по-бързо. Много скоро тя ще е оздравяла напълно. Моля те, опитай да поспиш.

— Пиян от дума не разбира — промърмори Бендир, разсъждаващ гласно.

Рейн изскимтя и бавно вдиша, готвещ се за поредната си тирада. Явно в последния момент той размисли, защото каза:

— Наистина съм много уморен. От много време не съм спал истински... Но искам да ме разбереш. Малта е слязла в града, в нашата зала. Залата с коронования петел. Върви да я доведеш. Това е всичко, което искам от теб.

— Непременно. Сега поспи. Бендир и аз ще се погрижим за всичко. — Тя помилва ръката му и отмести една къдрица от покритото с дребни неравности чело.

Бендир отново изсумтя.

— Държиш се с него като с бебе!

Той събра бутилките от масата и отиде до вратата, за да започне да ги изхвърля една след друга в блатото. Яни не обърна внимание на изблика му. Тя продължаваше да седи край Рейн и да наблюдава как той бавно се успокоява и се унася. Не, синът ѝ не се давеше в спомени. По-рано тя бе чула обикновените крясъци на един пиян. Рейн все още си оставаше себе си. Той разпознаваше нея и брат си, а не говореше с призраци. Беше влюбен в истинско, живо момиче. Не се беше удавил. Нямахше да се удави.

Приключилият с разчистването Бендир пристъпи обратно в стаята и взе фенера.

— Идваш ли?

Яни кимна и се надигна от леглото. Рейн не усети раздвижването им — той продължаваше да спи спокойно.

— И ти ще го оставиш на спокойствие, завинаги — дръзко постави условието тя.

Драцената се изсмя.

Щом бъда свободна, малка моя, какво биха ме интересували нищожните ви животи? Ще отлетя, за да търся себеподобните си, което по съвместителство ще го остави на спокойствие. Сега слушай...

Малта бе притиснала ръце и пулсиращото си чело към огромния ствол.

— И ще спасиш баща ми — настоя девойката.

Разбира се, измърка женската. Вече ти казах, че ще го сторя. Освободи ме.

— Но какво ми гарантира, че ти ще спазиш думата си? — проплака Малта. С решителен глас тя продължи. — Ще трябва да ми дадеш някаква гаранция. Някакъв залог.

Дадох ти думата си. Драцената започваше да губи търпение.

— Това не е достатъчно. — Малта се замисли. Имаше нещо, което тя можеше да използва... Да. — Кажи ми името си.

Няма, решително заяви женската. Но щом бъда свободна, аз ще ти донеса съкровища, каквито не си и сънувала. Диаманти с големината на гълъбови яйца. От юг ще ти донеса цветя, които никога не увяхват, а самото им ухане лекува всяка болест. От север ще ти донеса лед, чиято твърдина надминава всеки метал, а никога не се топи. Ще те науча да изработваш оръжия от него; оръжия, които секат камък. От изток ще ти донеса...

— Стига с тези приказки! — прекъсна я девойката. — Съкровищата ти не ме интересуват. От теб искам единствено повече да не измъчваш Рейн и да спасиш баща ми. Корабът се казва Вивачия. Искam да го намериш, да убиеш пиратите и да го донесеш заедно с татко.

Да. Вече ти обещах. Сега...

— Празните обещания не са достатъчни. Закълни се в името си. Закълни се в него, че ще спасиш Кайл Хейвън и ще оставиш Рейн Купрус на мира. Иначе няма да ти помогна.

Гневът на създанието се стовари като удар върху цялата й същина.

Ти смееш да ми нареждаш? Изглежда не осъзнаваш, насекомо, че вече ми принадлежиш. Откажеш ли ми, аз ще преследвам душата ти до края на дните ти. Моята воля ще замени твоята. Бих могла да ти заповядам сама да изтръгнеш ноктите си — и ти би го сторила. Бих могла да ти наредя да удушиш собствените си деца — и ти би се подчинила. Способна съм да накарам дори най-близките ти да...

Слаб трус сграбчи залата, прекъсвайки заплахите на пленената женска. Малта стисна устни, за да не изпищи.

Виж, ти гневиш боговете с исканията си към мен! Прави каквото ти кажа, иначе те ще сринат цялата зала връз теб.

— И върху теб — неумолимо напомни Малта. — Заплахите ти не ме трогват. Ако ти беше способна на такива неща, отдавна щеше да си принудила Рейн да ти се подчинява. Кажи ми името си! Не го ли споделиш с мен, аз няма да ти помогна по никакъв начин. С нищо!

Драцената мълчеше. Малта продължаваше да изчаква. Беше ѝ много студено. Тя вече дори не трепереше, а бе започнала да се тресе по начин, който изпълваше костите ѝ с болка. Вече не чувстваше краката си. Струваше ѝ се, че е стъпила в ледена локва, но вече не беше сигурна. Тя беше дошла в града, беше намерила драцената, но въпреки това щеше да се провали. Тя не можеше да спаси никого — нито баща си, нито мъжа, отказал се от мечтата си заради нея. Тя си оставаше безпомощна жена без никаква власт.

Тя отдели ръце от ствола и му обърна гръб. Надяваше се, че посоката, в която е поела пипнешком, е правилна и ще я отведе обратно до входа.

Гласът на женската неочаквано отекна сред тишината.

Тинталия. Името ми е Тинталия.

Малта застина, за да не подплаши надеждата си.

— Слушам те — подкани тя.

Ако ме освободиш, обещавам, че повече няма да измъчвам Рейн Купрус и че ще спася Кайл Хейвън, твой баща.

Малта дълбоко си пое дъх, обърна се и храбро пое обратно. Когато ръцете ѝ докоснаха ствола, девойката се отпусна и едновременно с издишването си престана да се съпротивлява.

— Кажи ми как да те освободя.

Драцената заговори бързо, с охота.

В тази зала Древните творяха изкуството си. От помнеща скала те изработваха живи скулптури. Онези, които бяха на път да напуснат живота, пристигаха в залата, посвещавайки последните си дни на творчество. След смъртта им изработените от тях скулптури поемаха техния живот. През огромната врата в южната стена на тази зала оживелите скулптури изникваха на белия свят и започваха да се вият над града — докато мнимият им живот не угаснеше. В планините има цяло гробище от тези статуи. Древните

виждаха в направата им вид изкуство. За нас беше забавно да виждаме каменните си копия.

— Не разбирам какво общо има това — прекъсна я Малта. Коленете я боляха от студ, беше й омръзнало от приказки. Искаше й се просто да приключи с нещото, което се искаше от нея.

В стената има тайни панели, зад които се крие механизмът на голямата врата. Намери ги и ги използвай. Когато лъчите на слънцето докоснат люлката ми, аз ще стана свободна.

Малта се навъси.

— И това е всичко? Щом е толкова просто, защо Рейн не го е сторил?

Той искаше, но се боеше. Мъжките са плахи създания. Те мислят единствено за храна и за разплождане. Но ние двете с теб, млада кралица, знаем, че животът далеч не се свежда до това. Женските трябва да бъдат безжалостни, за да запазят малките и да продължат вида. Понякога това означава поемането на рискове. Мъжките остават да треперят в сянката, защото се боят от собствената си смърт. А ние знаем, че единствената истинска заплаха е краят на нашия вид.

Тези думи развълнуваха душата на Малта. Почти изцяло те бяха истина. Ала тя не можеше да посочи неистинната част.

— Къде са тези панели? — уморено попита девойката. — Искам да приключваме.

Не зная, призна драцената. Аз никога не съм идвала в тази зала. Онова, което зная, зная от чуждите животи. Ще трябва сама да намериш механизма.

— Как?

Като се учиш от онези, които са знаели. Ела при мен и не се противи, Малта Вестрит. Позволи ми да разкрия спомените на града пред теб, за да узнаеш.

— Спомените на града?

Древните имаха обичай да влагат спомените си в самите си градове. Ти и останалите като теб понякога долавяте техния отзвук, но сами не сте способни да се докоснете до тях истински. Аз мога да ти помогна. Ако ми позволиш.

Тогава Малта разбра: осъзна собствената си роля в това споразумение. Да, всичко си идваше на мястото.

Тя си пое дъх. И се облегна на ствола, притискайки ръце, гърдта и лицето си. И отново вдиша, сякаш се готвеше да се гмурне.

Забранявайки си страх и съпротива, тя изрече, с пресъхнала уста:
— Удави ме в спомени.

Драцената не се нуждаеше от втора подкана.

Залата оживя. Това не бяха фантомни образи: Малта Вестрит беше тази, която представляваше привидение. Стотици животи изникнаха около нея — високи хора, с медни и лилави очи и кожа с меден оттенък. Те танцуваха, разговаряха и пируваха под напълно прозирния купол, под звездите.

Само за един миг настъпи утро. Под първите лъчи на зората се разгръщаха екзотични растения. В единия край на огромната зала шумеше многоетажен фонтан, сред чиито струи подскачаха риби. Ето че настъпваше пладне и вратите се отваряха, за да пропуснат хладина. В следващия момент отново настъпваше вечер — Древните отново се събираха, за да разговарят, да се смеят и да танцуват. И тази нощ отлетя мимолетно. Слънцето се завърна. В залата бе изтеглен огромен блок от черен камък, изпъстрен със сребристи жилки.

Тъй дните продължаваха да се ронят, като падащи цветчета. Възрастни хора обхождаха камъка, стиснали чукове и длета. Блокът придоби формата на дракон. Умиращите се притиснаха към статуята, отдадоха ѝ същините си. Вратите се отвориха. Драконът се раздвижи и закрачи напред, обграден от ликуването на умилени зрители. Той отлетя. Последва прощално тържество. Нов камък бе внесен. Дните и нощите се ронеха като черни и бели зърна от разкъсала се броеница.

Малта продължаваше да стои вкоренена във времето, а дните прелитаха край нея. Тя изчакваше. И наблюдаваше.

Макар това да ставаше все по-трудно. Макар тя да губеше усет за себе си. Защото спомените постепенно изпълваха залата, гъсти като мед. Малта попиваше всички тях и ги възприемаше — макар те да превъзхождаха способността на ума ѝ. Тези спомени бяха съхранени тук именно с предназначението да бъдат вкусвани: изтънчено удоволствие на някогашната култура. Ала не и да бъдат вкусвани по подобен начин — не и в потоп, който не позволяваше на отделните детайли да изпъкнат, защото ги предаваше едновременно.

Малта не принадлежеше към народа на Древните, нито към вида на драконите: дори да пожелаеше, тя не бе способна да задържи цялата

тази памет. Узнатото изчезваше от нея почти в същия миг, в който бъдеше възприето. И сред всичко това тя се вглеждаше за единствен детайл, комуто не биваше да позволи да ѝ избяга. Панелите в стената. Механизмът на вратата. Всичко останало тя не задържаше.

Студът на влажната зала продължаваше с готовност да попива в нея, ала усещан само от тялото ѝ: месеците и годините продължаваха да прелитат край нея, за да дамгосат паметта ѝ с нови мигове. Преливащото знание ѝ позволи да вижда и в двете посоки на времето. Тя видя как залата бива изграждана. Видя отчаянието, с което работниците довличаха драконовите люлки. Те ги пренасяха тук, защото небето бе почерняло, земята се тресеше, а въздухът бе изпълнен с пепел, ронеща се като черен сняг. И неочаквано всичко застина. В едната простираща се под нея посока биваше полаган първият блок на тази зала; в другата хората бяха избягали или лежах мъртви. Тя знаеше всичко. Тя не знаеше нищо.

Малта. Стани.

Коя от всички образи беше тя? И имаше ли значение? В крайна сметка всички бяха разменяеми. Нали така?

Спомняш ли си, Малта Вестрит? Спомняш ли си как да отвориш вратата?

Трябваше да раздвижи тялото. Да го накара да се надигне. Ама че ниско и трътлесто тяло. Ама че нищожен живот бе водило то, глупав живот. Сега да премигне. Залата е тъмна, но е лесно да си я припомни, каквато е била някога. Да си припомни как слънцето блести и пречупва лъчите си в кристалния купол. Сега на работа. Вратите.

Залата имаше две врати. Малта беше влязла през северния вход — прекалено малък за драцената, чиято люлка бе внесена през южната врата. Тя не си спомняше много за себе си или дори защо е дошла тук, но не бе забравила, че трябва да отвори вратата.

Съхраняваните спомени ѝ бяха показали, че някога въпросният механизъм е бил задействан от четирима. А Малта трябваше да го стори сама.

Тя се приближи до първия панел от едната страна на южната врата и посегна да го отвори. Декоративният панел не помръдна под усилията ѝ.

Девојката го удари с юмрук, при което преградата щракна. Този път опитът ѝ се оказа успешен, макар че панелът се откачи от

захабените си панти и падна на пода. Без значение, той не ѝ беше нужен.

Показаното от спомените и досегът на сетивата ѝ не съвпадаха. Добре смазаната манивела, която бе зърнала в образите от миналото, бе клеясала и покрита с паяжини. И не помръдваше под усилията ѝ.

В следващия миг тя се сети, че за начало трябва да премести отключващия лост. Ръката ѝ намери и него, макар и лишен от очакваната дървена дръжка: пръстите ѝ се обвиха около гол метал. Девојката го сграбчи с две ръце и наблегна. Лостът не помръдна. Раздвижи се едва когато тя опря крака в стената и използва тежестта си. След първоначалното усилие ръчката поддаде с изненадваща лекота. Иззад панела се разнесе стържене.

Тя се надигна от каменния под, където бе я запратила неочакваната отстъпчивост на механизма, и посегна към манивелата... Не, първо трябваше да освободи механизма и от другата страна, иначе вратата нямаше да се отвори.

Ноктите ѝ бяха сцепени, а ръцете ѝ кървяха, ала тя не обръщаше внимание на това, а се зае да отваря втория панел. При отместването му рукна влажна пръст — тук стената бе поддала. Девојката разчисти с шепи около лоста и го сграбчи.

Този лост се отмести съвсем малко. Наложил се да се покатери по стената, за да стъпи отгоре му. Това ѝ спечели ново раздвижване. Над главата ѝ се разнесе скърцане. Малта отново подскочи, този път по-високо. Лостът отстъпи, а в следващия миг неочаквано се прекърши. Назъбеният метал разкъса роклята ѝ; при падането тя лошо си удари коляното. Неопределено време тя изпитваше единствено болка.

Изправи се, Малта.

— Да, зная. Имам още работа.

Тя намираще собствения си глас за странен.

Девојката се изправи и доуца обратно до панела. Дръжката на манивелата бе прикрепена към колело с размерите на коларско, изработено изцяло от метал. Около спиците му бе заседнала пръст, която Малта се зае да разчиства. Бучиците бяха студени, влажни и остъргваха кожата ѝ.

Просто опитай да го завъртиш.

Тя покорно обви дръжката с две ръце. В спомените бе видяла, че двама мъже едновременно задействат механизмите от двете страни на вратата. А тя беше сама.

Изненадващо, манивелата действително помръдна, но почти веднага заяде. Във вътрешността на стената долетя кратко раздвижване. Малта реши да се върне при първия панел — може би тамошният механизъм бе останал незасегнат.

Другото колело се въртеше по-плавно, ала и то не успя да измине цял оборот, преди да застине. Споходена от догадка, девойката отново отиде при затрупаната манивела и установи, че колелото отново може да се върти. Тя започна да обхожда двата механизма последователно.

Скоро можа да види как самата врата се раздвижва. Откъм стените отново долитаха звуци — това беше раздвижването на вериги, така нашепваха спомените ѝ. Противотежести започваха да се спускат. Нали така бе проектирана залата... Тя помнеше. Спомняше си механизма, спомняше си изграждането на купола.

Тя осъзна, че в представата си съзира два образа на стената, вратата и обединяващия ги механизъм. Два, защото споменът се отличавахе от онова, което напипваха ръцете ѝ. Девойката започна да опипва стената и пукнатините в нея, стиснала очи, за да прогони някогашната картина.

Тя рязко се извърна.

— Цялата стена ще се срине, ако вратата се раздвижи. Чист късмет, че е останала непокътната до този момент.

Тя ще се срине, ще отърси пръстта и ще освободи път за светлината, предрече драцената. *Не спирай.*

— Ако преценката ти е грешна, ще бъдеш затрупана. И двете ще бъдем затрупани.

Предпочитам подобна алтернатива пред настоящата си съдба. Продължи, Малта. Ти обеща.

Името е най-древната магия... Тя осъзна, че отново е себе си: млада жена, облечена в окаляни дрехи и заобиколена от мрак. Като забравен сън изчезна споменът за младия горд архитект, проектирал тази зала. Девойката отново се напегна и колелото отново се раздвижи.

Но това бяха последните частични обороти, които тя можа да изтръгне — и двете страни на древния механизъм отказваха да се

движат повече. Стената проскърцваше, но вратата не помръдваше.

— Механизмът заяде. Не мога да отместя вратата... Съжалявам.

В рамките на един проточил се момент драцената мълча. Сетне тя нареди:

Върви да доведеш помощ... Виждам, че брат ти е близо. За тебе ще бъде лесно да го принудиш. Доведи го. Вземи и два лоста. Хайде, върви.

Имаше разумни и основателни причини Малта да възрази, но тя не можеше да си ги спомни. Дори брата, за когото бе споменала драцената, тя си спомняше съвсем смътно. Вратата и отварящият я механизъм бяха единствените неща, които девойката помнеше ясно. Лостовите бяха добра идея — пъхнати между спиците, те щяха да улеснят въртенето.

Обратния си път тя намираше благодарение на запомнената подредба. Заради този спомен стъпките ѝ, макар и уморени, безпрепятствено я отведоха до северната врата. В коридора Малта допря пръсти до ивицата джидзин. Едновременно със светлината коридорът се изпълни с оживление. Край нея пристъпваха благородници, следвани от слугите си. Шивачка и нейните чиракини с поклон се отдръпваха от прага на една зала, увесили скъп плат върху ръцете си. Бавачка, прегърнала пухкаво ридаещо дете, забързано крачеше срещу нея, а сетне и през нея. Бавачката весело поздрави млад мъж, чиято шапка бе украсена с ленти, той подсвирна в отговор... Малта беше призракът тук, а не те. Това беше техният град.

Тя стъпи накриво, залитна и пусна стената. Завръщането на мрака я отведе обратно в нейното време — тъмно, влажно и разположено сред руини. Протегнатите ѝ ръце установиха, че този проход е затрупан.

Едновременно с повторното докосване на стената Малта осъзна по-добър маршрут — той щеше да я отведе до вход, намиращ се по-близо. Девойката се обърна и веднага пое във въпросната посока. Тялото ѝ трепереше от изтощение, на което тя не обръщаше внимание: тя се намираше едновременно в стотици различни моменти, защо да се съсредоточава върху онзи от тях, съдържащ болка? Дори допирът на разкъсаната ѝ пола бе неосезаем за краката ѝ.

Разнеслият се трус я накара да се хвърли на пода. И след отминаването му Малта остана притисната към плочите на коридора,

за да се увери, че земетресението действително е утихнало. Повече трусове нямаше. Само в далечината долитаха някакви стържещи звуци.

Тя бавно се изправи на крака и докосна осветителната ивица. Отзовалото се сияние бе слабо; Малта трябваше да направи справка със спомените си, преди да продължи.

Чуваха се писъци. Тя не им обръщаше внимание, както не обръщаше внимание на разхождащите се двойки и на джафкането на кученце, стрелнало се през краката ѝ. Малта нямаше време да разглежда призраци и спомени. Тя трябваше да отвори вратата.

Девојката пое по страничния коридор, отвеждащ към изхода. Тук писъците долитаха по-силно. Те принадлежаха на женски глас.

— Изведете ни! — крещеше жената. — Ще се удавим!

Малта, тъкмо минаваща край вратата, забеляза как преградата трепери под юмруците на жената. По-скоро от любопитство, отколкото от желание да помогне, тя се приближи до вратата и наблегна.

— Дръпни! — извика девојката. Заседналата врата неочаквано отстъпи. От стаята изскочи жена, чийто устрем я сблъска с Малта и събори и двете на пода. Зад прага на стаята стоеше блед мъж. В него имаше ярък фенер, чиято светлина Малтиният поглед усещаше болезнено.

Жената се изправи първа, при което едва не стъпка Малта.

— Стани! — изрева тя вместо благодарност. — Заведи ни до изхода. Не виждаш ли, че стената се е пропукала и влиза кал!

Другата извърна глава към помещението. По скъпия килим на стаята бавно прииждаше вълна гъста кал, вече започваща да се разрежда: през цепнатината, отговорна за изтичането, вече проникваха и водни струи. Стената нямаше да издържи дълго.

— Цялата стая ще се срине — заяви Малта.

Бледният млад мъж погледна през рамо.

— Най-вероятно. — Той погледна приседналата на пода девојка. — Твоите господари ни увериха, че тук ще бъдем в безопасност. Че никой не би могъл да ме открие тук. Каква е ползата да останеш скрит от убийците, ако се удавиш в кал?

Малта премигна. Образите на Древните край нея изчезнаха. Но сатрапът на Джамаилия все още стоеше пред нея.

— До утре ли ще лежиш на пода? Заведи ни при господарите си. Време е да се сблъскаш със заслужения ми гняв.

Кеки тъкмо излизаше за втори път — тя се беше върнала в стаята, за да вземе фенер.

— Тя е безполезна — обърна се придворната към сатрапа. — Ела. Мисля, че знай пътя.

Малта продължаваше да лежи на пода и докато наблюдаваше отдалечаването им. Замаяно тя осъзнаваше, че случилото се току-що бе изключително значимо. Излизаше, че сатрапът е бил доведен в Дъждовните земи, за да бъде укрит на сигурно място. Тя така и не бе научила това. Никой ли не ѝ се доверяваше?

Тя затвори очи с намерението да съсредоточи мисълта си. Вместо това ѝ се прииска да заспи.

Подът се раздвижи, една от плочите блъсна бузата ѝ. Кеки и сатрапът изпищяха. Но не техният вик сепна Малта, а грохотът, долетял от стаята им. Още по време на труса девойката скочи на крака, сграбчи вратата и я затръшна. Но дали една врата можеше да спре устрема на цяло свличане.

Тя притисна ръце към слепоочията си, за да се овладее. За да се съсредоточи. За да избере подходящия момент от новопридобитите си спомени. Избраното я потопи сред образи на хаос. Ала тези образи носеха със себе си шанса на спасение.

Малта се затича. Пред себе си тя видя подскачащата светлина на фенера, който носеше царедворката. След няколко мига девойката се изравни с нея и сатрапа.

— Тръгнали сте в грешна посока — каза им тя, докато изтръгваше фенера от ръката на Кеки. — Насам.

Двамата я последваха. Редом с тях бяха спомените от някогашни животи, чийто поток Малта следваше. Щом Древните бяха избягали от предсмъртната агония на своя град, тя също щеше да го стори.

Поне така се надяваше.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

СМЪРТТА НА ГРАДА

Земетресението, разтърсило последните часове преди зората, не събуди Кефрия — тя така и не бе могла да заспи.

На предшествалия трус тя не бе обърнала внимание. Него лесно можеше да подмине, ала този беше различен. Той започна с остро и изненадващо разтърсване, ала не то, а последвалото продължително треперене накара Кефрия сепнато да скочи на крака.

Нейните домакини я бяха предупредили, че полюшването на дърветата прави земетресенията да изглеждат по-силни. Въпреки това тя трябваше да се придържа за рамката на леглото, докато се преобличаше. Тя веднага си помисли, че Силдин най-вероятно щеше да сметне земетресението за забавно, но Малта щеше да се уплаши. Трябваше да отиде при нея. А щом отидеше, трябваше да ѝ каже за връщането си в Бингтаун.

Искаше ѝ се да бе сторила това вчера — ала въпросното посещение завари дъщеря ѝ заспала, а Кефрия не можа да се насили да я събуди. Малта все още се нуждаеше от много почивка: отокът върху челото ѝ беше спаднал, но кръговете около очите ѝ все още не бяха изчезнали. И тъй като жената знаеше, че сънят е най-добрият лечител, тя безшумно бе затворила вратата след себе си.

По настояване на тукашната лечителка Малта беше настанена в слънчева стая, на най-горното ниво. За да я достигне, майката трябваше да преодолее няколко моста и едно виещо се стълбище. А тя все още не бе привикнала с тези необичайни тротоари, за да приветства подобна перспектива. Виж, Силдин стремглаво търчеше по тях, но Кефрия все още се изнервяше.

Мрачината само прибавяше към тревогата ѝ: проблем, по отношение на който жената беше безсилна — тя не можеше да принуди слънцето да изгрее по-бързо. Затова държеше ръцете си скръстени и се стараше да стъпва в средата на пътеката. И да не мисли за начина, по който мостовете биха се разклатили от поредното земетресение. Когато осъзна, че е започнала да пристъпва с дребни,

плахи крачки, Кефрия веднага си наложи да продължи с нормален ход. Въпреки това тя се зарадва, когато най-сетне достигна стълбището.

По време на изкачването тя подбираше най-подходящото встъпление, с което да съобщи на Малта за заминаването си. Каквито и думи да използваше, щеше да бъде трудно и за двете им. С напускането на Кефрия Малта щеше да остане съвсем сама, ако не се броеше Силдин. Дъщеря ѝ все още отказваше да приеме Рейн, защото продължаваше да го вини. Самата Кефрия му бе простила по време на пътуването насам на борда на Кендри. Тя вярваше, че хората, пресрещнали каретата, са проявили непростима самодейност. Искрената мъка на младия мъж, който през цялото пътуване не спря да будувa пред каютата на любимата си, беше убедила Кефрия, че той действително няма вина за случилото се. Може би с времето Малта също щеше да осъзнае това, но нищо не гарантираше подобен развой. А дори и да беше гарантиран, пак щеше да остане период, в който двете ѝ деца трябваше да разчитат единствено едно на друго.

Тя пое по клона, който отвеждаше до стаята на Малта. Пътъом Кефрия кимна на жената, изникнала на прага на едно от съседните помещения — цялото лице на въпросната, шията и брадичката бяха покрити с образувания. Това беше Тиламон, по-голямата сестра на Рейн.

— Здравата ни разтърси — каза Кефрия, за да отметне нуждата от учтивост.

— Дано няма пострадали. Миналия месец два моста се скъсаха при едно подобно земетресение — отбеляза усмихнатата Тиламон.

— Бога ми — отвърна Кефрия и забърза към стаята на дъщеря си.

Никой не отговори на почукването ѝ.

— Малта, аз съм — обяви тя и влезе. Видът на празното легло прогони облекчението, донесено от преодоляването на проклетите висящи мостове. — Малта?

Във втрещеността си тя пристъпи напред и отметна одеялото, сякаш очакваше да открие детето си под него. И се обърна обратно към вратата.

— Малта? — подвижна Кефрия.

Сестрата на Рейн все още стоеше на прага.

— Лечителката да е отвеждала Малта някъде? — обърна се към нея Кефрия.

Тиламон поклати глава.

— Странно — продължи майката, като полагаше усилия да не се страхува. — Нея я няма, а още не се е възстановила достатъчно, за да излиза на разходки посред нощ. Тя обича да спи до късно, дори когато е здрава.

Другата жена наклони глава встрани.

— Вчера тя се разхождаше с Рейни — заяви тя. За момент на лицето ѝ изникна усмивка. — Чух, че двамата са се сдобрили.

— Но това не обяснява защо... Да. Разбирам. — Кефрия замлъкна.

— Не, не исках да прозвучи така. Рейни никога не би... той не е такъв — заекна Тиламон. — Най-добре да събудя мама — довърши тя.

Тук ставаше нещо. Нещо, за което Кефрия също трябваше да научи.

— Най-добре да дойда с теб — със свито сърце изрече гостенката.

Наложим се дълго да тропат по вратата, преди Яни Купрус най-сетне да изникне по халат на прага. Тя имаше тъй изтерзан и притеснен вид, че за момент Кефрия изпита съжаление. Ала тревогата за собственото ѝ дете беше по-силна от състраданието.

Затова Кефрия погледна възрастната жена в очите и каза:

— Малта не е в стаята си. Имаш ли представа къде би могла да е?

Пробягалият по лицето на Яни страх потвърди опасенията ѝ.

Възрастната Търговка се обърна към дъщеря си.

— Тиламон, върви да си лягаш. Тази работа засяга само двете ни с Кефрия Вестрит.

— Но, мамо... — поде младата жена. Погледът, който ѝ хвърли Яни Купрус, секна възраженията ѝ. Тиламон поклати глава, но въпреки това се отдалечи.

Очите на Яни отново се спряха върху Кефрия. Притеснението караше бръчиците на Дъждовната Търговка да изпъкват върху белязаното ѝ лице. Тя наистина не изглеждаше добре.

— Има вероятност да е с Рейн. Вечерта той... бе връхлетян от пристъп на тревога за нея. Не е изключено да е отишъл при нея... Това

не е типично за него, но пък в последно време той не е на себе си. — Купрус въздъхна. — Ела.

Тя бързо закрачи напред, без да си прави труда да се преоблича или да си сложи воал. Дори и тласканата от гняв и страх Кефрия изоставаше от нея.

Близо до стаята на Рейн Кефрия бе споходена от колебание. Щом Малта и Рейн се бяха сдобрили, имаше вероятност... Искаше ѝ се да спре и да премисли нещата на спокойствие.

— Яни — поде тя. Точно в този момент другата жена посягаше към вратата. Яни Купрус не почука, както очакваше Кефрия, а просто бутна вратата.

От вътрешността лъхна тежката миризма на бренди и пот. Яни направи крачка встрани, позволявайки на спътничката си да погледне на свой ред. Рейн лежеше по корем върху леглото си, отпуснал ръка встрани. Той дишаше хрипливо и тежко, със съня на изтощен. И беше сам.

Притиснала показалец към устните си, Яни тихо затвори вратата. Кефрия отложи извинението си за момента, в който двете се отдалечат достатъчно.

— Толкова ми е неудобно, задето... — заговори тя, но другата жена я прекъсна с изтерзана усмивка:

— И двете знаем, че тепърва ще имаме основания да се тревожим с тези двамата. Рейн се докосна до тази пламенност късно... От пристигането си Малта се държи хладно с него, но аз не мисля, че тази хладина е пуснала корени в сърцето ѝ. Колкото по-бързо двамата се разберат, толкова по-лесно ще бъде за всички ни.

Кефрия кимна уморено, благодарна за разбирането, проявено от другата майка.

— Но тогава къде може да е тя? Прекалено е слаба, за да излиза сама.

— Аз също споделям твоето притеснение — отвърна Яни. — Ще разпратя хора, които да се поинтересуват дали някой не я е виждал. Може би тя е отишла някъде със Силдин?

— Възможно е — досети се Кефрия. — През последните няколко седмици двамата се сближиха. Зная, че той беше нетърпелив да ѝ покаже града. — Тя доближи ранената си ръка до челото. — Това поведение ме кара да се съмнявам доколко е разумно да ги оставям

сами. Струваше ми се, че Малта е започнала да придобива отговорността, полагаща се на възрастна. Вместо това тя изчезва посред нощ, без дори да се обади...

Яни спря, хвана ръката ѝ и обърна непокритото си лице към нея.

— Обещавам ти, че ще се грижа за тях като за свои деца. Ще поверя Силдин на грижите на Рейн: за него ще бъде добре да свиква да се оправя с малчугани.

Заради обнадеждената усмивка, придружила тези думи, лицето ѝ придоби напълно човечен вид; изгубиха значение белезите на Дъждовните земи. А в следващия момент върху лика на Яни изникна молба.

— Онова, което ти снощи предложи да сториш за нас, е изключително храбро и благородно. Чувствам се неудобно да те подтиквам към него. И в същото време ти си единствената, която се намира в уникалната позиция да шпионира за нас.

— Да шпионира. — За Кефрия беше трудно да си представи себе си в подобна роля. — Струва ми се, че...

Репликата ѝ бе прекъсната от бронзовия екот на камбана.

— Какъв е този звук? — попита гостенката.

Яни сепнато беше извърнала глава към стария град. Без да поглежда към Кефрия, тя отвърна:

— Това е сигнал, че е имало срутване, което може да е затрупало хора. Тази камбана е заделена специално за тези случаи. Длъжни са да се отзоват всички, които са способни да помагат... Трябва да вървя, Кефрия.

С тези думи Дъждовната Търговка се затича към звука, оставяйки Кефрия да се взира след нея.

Гостенката бавно премести поглед към затрупания град. Заради клоните тя не можеше да види много. А и нивата на Трехог закриваха голяма част от гледката. Из него хората изникваха един след друг: мъже навличаха ризите си тичешком, а жените влачеха инструменти и съдове с вода.

Кефрия реши да потърси Малта и Силдин, за да се присъединят към разравянето — ако Малта бе в състояние. Във всеки случай ѝ се предоставяше възможност да им разкаже за предстоящото си пътуване.

Малта отдавна бе престанала да брои задънените тунели, на които се натъкваше. Влудяващо беше да гледа как образите на някогашните обитатели изчезват отвъд отломките — в тяхното време коридорите бяха чисти.

Всеки път, когато тя се натъкнеше на подобно препятствие, сатрапът и неговата придворна ставаха все по-разстроени.

— Нали каза, че знаеш пътя! — обвини я той с глас на възмутена обида.

— Зная пътя. Зная всички пътища. Просто трябва да намеря коридор, който да не е затрупан.

Тя отдавна бе заключила, че сатрапът не разпознава в нейно лице момичето, с което бе танцувал на бала и в чийто дом бе възнамерявал да гостува: вместо това Косго я смяташе за слугиня, и то не от особено умните. В случая девойката не можеше да го вини. Самата тя се затрудняваше да остава предишната Малта — собствените ѝ спомени от бала ѝ се струваха по-откъслечни и смътни от спомените на заобикалящия град. Животът на Малта принадлежеше на някакво фриволно и глезено момиче. Докато в настоящия момент нейната припряност не се дължеше на желанието ѝ да оцелее, колкото на нуждата да намери брат си и да го заведе обратно в залата, за да може с негова помощ да отвори вратата. За да стори това, най-напред тя трябваше да намери изход. Помощта, която оказваше на тези двамата, чисто и просто представляваше съвпадение на обстоятелства.

Тя подмина залата на театъра, а в следващия момент рязко спря и се обърна към входа ѝ. И повдигна фенера към отвора мрачина, за да провери по какъв начин обширното помещение е понесло хода на времето.

Някогашното великолепие бе полусрутено. Личаха опити за разчистването му, останали неуспешни заради рухналите блокове от тавана. Въпреки това Малта реши, че рискът си струва.

— Насам — каза девойката на двамата си спътници.

— Ама че глупост! — завайка се придворната. — Та тази зала е почти затрупана! Ние трябва да намерим изход, а не да влизаме по-навътре сред руините!

За Малта беше по-лесно да обясни, отколкото да спори.

— Всеки театър има отделен коридор за актьорите. Древните са изработвали тези проходи с особено умение, за да изглежда илюзията

по-пълна. Зад сцената, която още се е запазила, има помещения и изход. Често съм минавала по този коридор. Елате. Доверите ли ми се, още ще има шанс да оцелеете.

— Не смей да ми държиш такъв важен тон, момиченце — възмути се Кеки. — Ти се забравяш.

За момент Малта замълча.

— Забравям се в по-голяма степен, отколкото осъзнаваш — съгласи се тя. Собственият ѝ глас ѝ се струваше непознат. На кого принадлежеше този изговор?

В момента тя нямаше време да издирва спомена сред цялото множество. Вместо това Малта поведе останалите двама към сцената, прекоси я и пое надолу. Тайната врата се оказа затрупана от отломки, но те щяха да бъдат лесни за отстраняване, защото бяха предимно дъски.

Виждаше се, че отдавна никой не е идвал тук. Може би работниците, разкопаващи града, дори и не бяха открили този вход.

Под погледите на сатрапа и неговата съветничка Малта се зае да разчисти входа. Отместила срутеното, тя опита да отвори вратата, проследявайки с пръст очертанията на символа на актьорската гилдия. Когато това не помогна, девойката просто изрита вратата. Преградата се отмести, таванът над нея проскърца заплашително, ала издържа.

Дано самият коридор не беше затрупан...

Малта допря ръка до осветителната ивица, което ѝ позволи да зърне, че надеждите ѝ се оправдават. Коридорът се простираше право напред, към свободата.

— Да вървим — рече девойката. Кеки взе оставения на пода фенер, а Малта предпочете да се осланя на джидзиновата ивица, към която приплъзваше пръсти.

Прекосяването на този коридор събуди нечие нетърпение в сърцето ѝ. Ето тази врата отвеждаше към реквизитната, зад онези врати се намираха помещенията, в които танцьорите да се преоблекат и да загреят... Някога това място бе представлявало великолепен театър, най-известен сред всички градове на Древните... Тя си спомняше, че задният вход извежда към разкошна веранда и речен пристан. Някои от певците и актьорите съхраняваха лодките си там, с които излизаха на нощни разходки по реката...

С тръсване на глава Малта прогони спомените. Тя търсеше изход, нищо повече. Изход от затрупания град.

Коридорът се простираше все напред, край репетиционни и работилничките на занаятчиите, изработващи реквизит. Без да полага усилия, Малта продължаваше да разпознава всяка от подминаваните врати. Ето тук бе се намирало шивашко ателие, срещу него се намираше билковата аптека... Онази врата принадлежеше на перукера, а пък онази — на майстора на гримове... Но това бяха само спомени. Всичко около нея сега принадлежеше единствено на празнотата. А някога това място бе представлявало най-оживената част на града, самото му сърце: защото нямаше по-въздигнато изкуство от онова, което пресъздава самия живот. И докато Малта подминаваше всички тези места, в сърцето ѝ спомените на стотина артисти оплакваха собствената си участ.

Дневната светлина, най-сетне изникнала пред нея, ѝ се стори измамна и въображаема заради бледнината си. Този участък от прохода бе засегнат — осветителната ивица беше избледняла. И тъй като фенерът им започваше да мъждука, тримата трябваше да бързат.

По стените край тях проблясваха капки влага. По изтритите фрески и петната личеше, че коридорът е бил наводняван, и то не един път. Всеки път, когато реката придойдеше, водите ѝ заливаха тези проходи. За щастие в този момент коридорът беше сух — или поне сравнително сух: подът му бе покрит със слой кал. Това обстоятелство не притесняваше Малта, отдавна изоставила грижите за облеклото си, ала сатрапът и неговата съветничка често изразяваха недоволството си.

Верандата и пристанът, някога приключвали този коридор, понастоящем представляваха развалина. Сред нея беше по-трудно да се напредва, но въпреки това Малта продължи напред, без да обръща внимание на мърморенето на спътниците си.

Стихиите бяха натрупали кал и листа в този остатък от проход; някакво земетресение отдавна бе натрошило плочите му.

— Пристигнахме! — възкликна Малта. По останките от струпани лодки тя се покатери до цепнатината, провря се и изникна на бял свят, сред светлината на утрото. Там тя дълго стоя неподвижна, отдадена на простичкото удоволствие да вдишва чист въздух. Едва сега осъзнаваше степента, в която влажните подземия бяха я потискали. Девойката се бе отървала не само от тях, а и от шепота на тамошните

призраци. Подобаващо беше да излезе сред утро, защото тя се чувстваше като събудена.

Малта понечи да прокара ръка по лицето си, но се сепна при вида на дланта си. Ръцете ѝ бяха покрити с мръсотия и засъхнала кръв. Малкото оставащи ѝ нокти бяха потъмнели от кал. Роклята ѝ се беше превърнала в окъсан, лепнещ по нея парцал. Едната ѝ обувка я нямаше. Какво беше правила тя цяла нощ? В кого се беше превърнала.

Сред това ѝ объркване сатрапът и съветничката също изпълзяха навън. И двамата бяха окаляни, но далеч по-малко окъсани от Малта.

Девојката се обърна усмихнато към тях, очаквайки да чуе благодарност. Вместо това велеславният сатрап Косго се развика:

— Къде е градът? Каква е ползата да ни изведеш от подземията насред нищото?

Малта се огледа. Дървета. Тромава вода, обгръщаща дънерите им. Тя се намираше насред участък тревиста земя, насред блато. Заради лъкатушенията си под земята бе изгубила ориентация за посоката, в която се намираше Трехог.

— Намираме се или над, или под него — заяви Малта, след като напразно опита да зърне нещо сред дърветата.

— Това много ни помага. Особено след като се намираме на остров — кисело каза сатрапът.

Малта се премести върху по-висок участък, ала видяното само потвърди догадката на владетеля. Това дори не беше остров, а по-скоро голяма туфа насред блато. Не се знаеше в коя посока се намира реката: огромните колони от дървета се простираха във всички посоки.

— Ще трябва да слезем обратно долу — заяви тя със свито сърце. Не беше сигурна, че отново ще успее да се изправи срещу онези призраци.

— В никакъв случай! — запищя Кеки. За да потвърди нежеланието си, тя седна направо на земята и започна да хлипа. — Не мога да се върна. Няма да се върна там.

— Няма да се наложи да се връщаме — нетърпеливо заяви владетелят. — Нали на излизане се покатерихме по някакви лодки... Момиче, върви да намериш най-здравата от тях. Довлечи я обратно, с нея ще ни отведеш до града.

Самият сатрап Косго се огледа отвратено, разгърна носната си кърпичка и я постла на земята, за да седне върху нея.

— Аз ще почакам тук — продължи той, поклащайки глава. — Ама че отношение имат тези Търговци към своя владетел. Но тепърва ще съжеляват за тази си непростима проява на непочтителност.

— Може би. Във всеки случай повече ще съжеляват, задето толкова дълго са те оставяли да проявяваш непочтителност към нас — кипна Малта, раздразнена от неблагодарността на тези претенциозни нищожества. Половината нощ тя бе се опитвала да ги преведе през тунелите, а за благодарност те очакваха от нея да им изнесе лодка и лично да гребе по целия път до града? Тя направи подигравателен реверанс. — Малта Вестрит от бингтаунския Търговски род Вестрит желае и на двама ви приятен ден. Аз не съм ваша слугиня, а от този момент не се считам и за ваша поданица.

Малта отметна косата от челото си и отново се обърна към калната цепнатина в земята. Да, тя бе способна да слезе отново. Трябваше да довърши започнатото. А после, когато се върнеше в Трехог, щеше да изпрати хора, които да приберат сатрапа. Тъкмо престоят на тази буца пръст щеше да му се отрази добре; може би щеше да го научи на известно смирение...

— Почакай! — нареди той. — Малта Вестрит? Момичето от летния бал?

Девојката погледна през рамо и кимна в отговор на думите му.

— Посмееш ли да ме изоставиш, аз няма да изпратя кораби да спасят баща ти! — заплаши той с помпозен тон.

Малта се изсмя в лицето му.

— Кораби? Какви кораби? Ти нямаше никакво намерение да ми помагаш. Изненадана съм, че изобщо си спомняш лъжата.

— Изнеси една лодка и ни заведи до града. Тогава ще видиш как един сатрап спазва своите обещания.

— Сигурно по същия начин, както спазва и договорите на своите предшественици — ужили го Малта и започна да слиза обратно.

При стъпването си в коридора тя бе посрещната от гръмовни аплодисменти. Девојката трепна: спомените отново се завръщаха... Да се удавиш в спомени. Сега тя осъзнаваше съдържащата се заплаха. Щеше ли да успее тя отново да прекоси затрупания град и да остане себе си?

Във всеки случай тя отказваше да отстъпи пред страха. И в израз на това си опълчване девојката заслиза сред лодките. По пътя си тя

забеляза, че съдовете са далеч по-запазени, отколкото беше ѝ се сторило. А към корпусите им бе прикрепен някакъв метал. От допира до лодките ръцете ѝ се оказаха покрити с някакъв бял прах.

Откъм коридора долетя нов пристъп аплодисменти. С бавни крачки момичето продължи да напредва — и бе пресрещнато от облак прах. За момент Малта се задави, а подир отминаването на пристъпа тя можа да види, че въздухът е изпълнен с пращинки.

Тя веднага осъзна значението на тази гледка, макар мислите ѝ умишлено да отлагаха разбирането, тъй като гледката носеше лоши новини. Коридорът се беше срутил. Тя не можеше да се върне по този път.

Девојката осъзна, че е започнала да залита от умора. Само че сега не беше време за почивка. После, когато всичко свършеше — едва тогава щеше да почива.

Малта провлачи крак обратно до струпаните гребни лодки и започна да ги оглежда. Седалките на най-горната бяха пукнати; по стърчащите трески тя разпозна материала: кедър. Баща ѝ го наричаше дърво на вечността.

Тя се зае да отмества най-горната лодка, за да провери състоянието на останалите.

— Рейн... Рейн, събуди се. Имаме нужда от помощта ти...

Той обърна гръб на нежния глас и разбуждащия го допир.

— Остави ме — простена той и опипом придърпа възглавницата над главата си. И се зачуди защо си е легнал с все дрехи и обувца.

Бендир, човек на действието, безцеремонно сграбчи по-малкия си брат за глезените и го издърпа от леглото. Още преди съприкосновението си с пода Рейн се беше разсънил. И разгневил.

— Бендир! — укори го майка им. А по-големият отвърна невъзмутимо:

— Сега не е време за любезности. Той трябваше да е станал още при първия звън на камбаната. Мъката и махмурлукът никога не са били оправдания.

Братовите думи прогониха останките от сънливостта и наченките на гнева.

— Камбаната? Срутване ли има?

— Затрупан е половината град — лаконично отвърна Бендир. — Явно ти дори не си усетил двете земетресения, които имаше през нощта. Всички вече са организирани, но пак ще е нужно време... Никой не познава града по-добре от теб. Трябваш ни.

— А Малта? Малта добре ли е? — неспокойно попита Рейн. Той си спомняше, че тя бе влязла в залата с драцената...

— Остави я Малта! — тросна се брат му. — Ако толкова искаш да се тревожиш за някого, тревожи се за сатрапа и неговата съветничка: двамата са затрупани долу. Ако изобщо са още живи... Какво ще се окаже: водим го в града си, за да го защитим, а вместо това той намира тук смъртта си...

Рейн се изправи на крака. Поне нямаше да му се налага да се преоблича, дори обуването на ботуши му беше спестено.

— Да вървим. Снощи сте довели обратно Малта, нали? — попита той, докато отмяташе къдрици от лицето си. Естествено, това му питане представляваше единствено формалност. Брат му и майка му нямаше да изглеждат толкова спокойни, ако Малта също беше затрупана сред разкопките.

— Това беше някакъв твой пиански сън — тросна се Бендир.

Отправилият се към вратата Рейн застина.

— Не — възрази той. — Не беше. Тя слезе в града, в нашата зала. Вече ви казах. Спомням си, че ви казах. Спомням си, че ви помолих да я доведете обратно. Не сте ли я довели?

— Тя не е под земята, а лежи в стаята си — подбели очи брат му.

Но майка им бе пребледняла. Тя вкопчи трепереща ръка в рамката на вратата.

— Призори майка й дойде при мен, защото Малта не била в леглото си. Кефрия беше решила, че... — тя поклати глава. — Че дъщеря й може да е при Рейн. Двете с нея надникнахме в стаята ти, но Малта, естествено, я нямаше тук... Тогава зазвъня камбаната...

Гласът на Яни заглъхна. Трябваше й миг, за да се овладее и да продължи, вече по-решително.

— Но как е могла Малта да слезе до стария град, още по-малко да се спусне в него? Та тя почти не е ставала от леглото си. А дори и да се е възстановила, няма как да се ориентира в подземията.

— Има. Силдин — промърмори Рейн. — Малкият й брат. Той непрекъснато се размотава с Уайли Крейн. Са ми е свидетел, най-

малко двадесет пъти съм гонил Уайли от подземията... Не се съмнявам, че той не би пропуснал да се вживее в ролята на водач. Къде е Силдин?

— Не зная — с мъка призна майка му.

Бендир грубо се намеси в разговора им:

— Рейн, в града има затрупани хора. Сатрапът и неговата съветничка. И работниците на семейство Винтали. Те тъкмо бяха започнали да разкопават зала край помещението с пеперудените стенописи. Най-малко още две семейства извършват разкопки през нощта. За тези хора знаем, че със сигурност са долу и се нуждаят от помощ. Сега не е времето да се тревожим за вероятности. Трябва да съсредоточим усилията си над знайното.

— Аз със сигурност зная, че Малта е долу — натърти Рейн. — Зная и точно къде: в нашата зала, залата с Коронования петел. Казах ви това още снощи. Най-напред ще спася нея.

— Нямах право! — кресна Бендир, но майка им се намеси:

— Не спорете. Рейн, ела и започни да копаяш. Главният проход отвежда както към нашата зала, така и към покоите, в които настанихме сатрапа. Достатъчно е да обединим усилия.

Рейн изглежда брат си с разочарованието на предаден:

— Ако ме беше послушал снощи...

— А ти да беше трезвен — отвърна Бендир и първи напусна стаята. Яни и Рейн забързаха подире му.

Трудно беше да размества лодките сред рухналия навес. А след като намери най-запазената, изтеглянето ѝ се оказа още по-уморително. Кеки с нищо не можа да помогне: нейните неспирни ридания най-сетне затихнаха единствено заради унасянето ѝ. За чест на сатрапа трябваше да се каже, че той полагаше усилия, но на практика беше също толкова безполезен, защото не бе привикнал към физическия труд. Малта си наложи да прояви търпение с него — само до миналата година тя би изглеждала по същия начин.

Сатрапът буквално се боеше от работата: отказваше да хване лодката здраво, за да не му се забиели трески. Малта се умори колкото от самите усилия, толкова и от старанието да съдържа нерви.

И все пак лодката бе изтеглена върху островчето. Сатрапът доволно тупаше ръце и сияеше с вида на човек, който самичък е свършил цялата работа — и то забележителна работа.

— Тъй — с удовлетворение изрече владетелят. — Донеси весла, и тръгваме.

Малта бе приседнала на земята и се облягаше на едно дърво.

— Не смяташ ли — отвърна тя, като се стараеше да сдържа сарказма си, — че първо трябва да проверим дали лодката няма да потъне?

— Че защо? — Косго важно стъпи с единия си крак върху носа на лодката. — На мен ми изглежда здрава.

— Ако стои извън водата, дървото се свива. За начало трябва да я оставим в плиткото, за да позволим на дъските да се надуват. Тогава ще се види дали пропуска. И ако по-рано не си знаел, нека ти кажа, че водата на Дъждовната река разяжда дървото. И човешката плът. Ако лодката пропуска, ще трябва да поставим на дъното ѝ нещо, върху което да седим. Освен това сега съм прекалено изморена, за да гребя, пък и не сме сигурни къде сме. Ако изчакаме да се стъмни, има вероятност да видим светлините на града през дърветата. Така ще спестим и лутане, и усилия.

Сатрапът я наблюдаваше със смесица от възмущение и обида.

— Искаш да кажеш, че отказваш да ми се подчиниш?

Малта удържа на погледа му, без да трепне.

— Искаш ли да бъдеш разяден от водите на Дъждовната река?

— Не смей да ми говориш с такъв фамилиарен тон, като че си моя съветничка! — кипна той.

— Опазили ме боговете — отвърна Малта. Дали през целия си досегашен живот сатрапът някога се бе натъквал на нечий отказ?

Със стон тя се изправи на крака.

— Помогни ми — рече девойката и започна да избутва лодката към блатото. Помощта му се състоеше в отдръпването на ботуша му.

Свикналата с бездействието му Малта не се изненада. След още няколко мига лодката вече се поклащаше в плитчината. Нямаше с какво и към какво да я върже, но пък отсъстваше и течение, което да заплашва да отвлече дребния плавателен съд. А и момичето се чувстваше твърде уморено, за да се тревожи.

Усетила, че сатрапът все още се взира в нея, Малта се обърна към него и каза:

— Щом ще стоиш буден, би било добре да потърсиш весла. И да наглеждаш лодката. Тя беше най-запазената. Представи си в какво състояние са останалите.

Познат ѝ беше тонът, с който тя изрече тези напътствия. А когато легна на земята и затвори очи, девойката се досети къде го беше чувала: това беше гласът, с който баба ѝ винаги се обръщаше към нея. Малта вече разбираше причината за това обстоятелство.

Макар че тялото ѝ беше изпълнено с болка, а земята определено не бе удобно легло, девойката заспа почти веднага.

Рейн не беше съумял да убеди останалите, затова просто бе продължил сам. Ако останеше да ги чака изцяло да разчистят главния проход, преди да продължат, впоследствие щяха да намерят само трупа на Малта.

Две затрупвания по-навътре младият мъж най-сетне достигна участък от коридора, който беше незасегнат. Тук връвта, с която той отбелязваше пътя си, свърши. Рейн затисна края ѝ с един камък и поспря край стената, за да остави знак със светещия си тебешир — очертанията на тази субстанция се различаваха ясно дори и при най-слаба светлина.

Това не беше първият знак, който Рейн оставяше след себе си. По пътя за насам той бе отбелязвал различните места, от които следващите го работници да започнат разчистването. Тези места младежът откриваше благодарение на непогрешим инстинкт.

Срещата с майката на Малта бе протекла ужасно. На нея той се натъкна при входа на тунела: Кефрия помагаше в извозването на отломки, отдавна съумяла да изцапа бинтовете на ранената си ръка. Когато Рейн я спря и я попита за дъщеря ѝ, сдържаната тревога ясно изникна върху лицето ѝ.

— Не съм я виждала — отвърна тя. — И Силдин не съм. Но няма как двамата да са долу.

— Разбира се — излъга Рейн, пробождан от отвратително усещане. — Сигурно се разхождат някъде из Трехог. И се чудят къде са изчезнали всички.

Ала и самият той не бе могъл да придаде увереност на лъжите си. В погледа му Кефрия бе разчела истината и бе изтръпнала. И Рейн бе побързал да потъне в града. Без да обещава, че ще ѝ върне децата живи. Вече я беше излъгал веднъж.

Младежът напредваше уверено из града, въпреки неотдавнашните срутвания. Той познаваше особеностите на затрупаните коридори и зали не по-зле от собственото си тяло. Още в началото Рейн попречи на копачите да се заемат с един безнадежден проход и вместо това ги насочи към коридор, който те действително прочистиха бързо. Бендир искаше от него да обхожда различните отряди и да ги напътства, но по-малкият брат бе отказал категорично.

— Аз ще работя с онези, които разчистват път към залата с Коронования петел. Щом намерим Малта, ще работя където ми наредиш. Но не и преди това.

Зараждащия се между тях сблъсък предотврати майка им, напомнила на Бендир, че сатрапът също се намира във въпросната посока. В крайна сметка по-големият брат отстъпи, а Рейн събра екипировката си и се отправи на път. В раницата си той носеше вода, тебешир, връв, свещи и прахан, а на колана му се поклащаха инструменти. Фенер не му беше нужен — за разлика от останалите, той се ориентираше в града и без него.

И сега, докато напредваше по коридора, той чертаеше диря точно над ивицата джидзин. Градът наистина умираше, щом осветителната ивица вече отказваше да сияе. Може би целостта ѝ бе прекъсната на прекалено много места... Може би Рейн завинаги бе изгубил възможността да разгадае тайните на този светец при допир материал.

Той достигна покоите, в които бе настанен сатрапът. Това беше една от най-красивите стаи в целия град, а сатрапът и неговата съветничка я бяха превърнали в кочина. Беше видно, че Косго е лишен от всякаква представа как да се грижи за себе си. Нуждата от прислуга Рейн разбираше — та нали и неговото семейство имаше слуги, които готвеха, чистеха и шиеха. Но да очакваш от някой паж да ти нахлузва обувката? Да разчиташ на специален слуга да ти сресва косата? Що за човек се нуждаеше от подобна помощ?

Изпод вратата се процеждаше вода. Рейн напразно се опита да я отвори: някаква непосилна тежест притискаше откъм вътрешността. Най-вероятно стена от кал...

Младият мъж започна да блъска по вратата и да крещи — без отговор.

Трудно му беше да изпита състрадание към починалите: защото си спомняше изражението на владетеля, с което той бе танцувал с Малта. Дори самият спомен се оказа достатъчен, за да напрегне мускулите му в гняв. Не, калната вълна бе отнела живота на сатрапа далеч по-бързо и милостиво, отколкото би го сторил самият Рейн.

Върху вратата той остави знак, който указваше, че според него вътре няма оцелели. Нека работниците се съсредоточат върху спасяването на оцелелите, изваждането на телата щеше да почака.

Десетина крачки по-надолу той се препъна в нещо. Рейн се надигна с ругатня, но веднага се обърна, защото бе осъзнал, че се е спънал в тяло — дребно и още топло. Живо.

— Малта! — с пробуждаща се надежда промълви той.

— Не... Силдин съм — отвърна треперещ гласец.

Рейн придърпа треперещото момче към себе си и го настани в скута си. Хлапакът беше измръзнал.

— Къде е Малта? Някъде наблизо ли е? — попита той, започнал да масажира ръцете и краката на детето.

— Не зная. — Зъбите на Силдин тракаха; той продължаваше да трепери. — Тя продължи навътре. А мен ме беше страх. После имаше земетресение. Понеже тя се забави, аз тръгнах обратно. — Той се опита да се вгледа в тъмното. — Ти си Рейн, нали?

Постепенно Рейн успя да сглоби цялата история. За да окуражи момчето, той му даде вода и запали свещ. В проблясващата светлина на пламъка Силдин приличаше на дребен, посивял старец: лицето му бе покрито с прах, дрехите му също бяха натежали.

Хлапакът не можа да си спомни точните места, из които бе търсил. Само можа да каже, че не успял да намери сестра си, колкото и да се лутал. А Рейн мислено проклинаше и Уайли, задето бе показал на новия си приятел как да се промъква в града, и себе си, задето не се е погрижил за обезопасяването на изоставените тунели.

Две неща от Силдиновия разказ го стреснаха особено. За начало, по думите на братчето излизаше, че Малта е слязла тук с ясното намерение да намери драцената. Защо? А когато момчето спомена за чутата от нея музика, Рейн трябваше да прехапе устната си. Как така това бе възможно? Та Малта бе родом от Бингтаун. Дори сред родените

тук онези, които бяха способни да долавят музиката, бяха малцина. И на всички тях не се разрешаваше да слизат в затрупания град. Именно по тази причина Рейн не бе споделил пред близките си, че той също долавя мелодиите.

Защото онези, които чуваха музиката, а продължаваха да слизат в града, рано или късно се удавяха в спомени. Така казваха всички, работещи сред руините. И с бащата на Рейн се беше случило същото. Баща му бе продължил с проучванията си — докато един ден не го бяха открили да седи в тъмното, обграден с кубчета от черен камък, с които той си играеше...

— Силдин — тихо каза Рейн, — аз трябва да продължа. Знам къде е залата, където лежи драцената, и мисля, че Малта също я е намерила. — Той си пое дъх. — Сега от тебе се иска да решиш. Можеш да останеш тук и да изчакаш работниците да дойдат. Може би аз ще се върна преди тях, водейки Малта. А можеш и да дойдеш с мен, за да я потърсим заедно. Разбираш защо не мога да те изведа веднага, нали?

Момчето се почеса по брадичката.

— Защото има вероятност тя да умре, докато ти се върнеш за нея. — То въздъхна тежко. — Точно по тази причина аз не се върнах да доведа помощ одеве. Боях се, че другите ще закъснеят...

— Ти си храбър малък мъж, Силдин. Неразумен, но храбър. — Рейн го изправи на крака и сам се надигна. И хвана момчето за ръка. — Ела, да намерим сестра ти.

В другата си ръка хлапакът стискаше свещта — тъй ревностно, сякаш носеше пламъка на живота си. Той беше развълнуван, но изтощен: в самото начало Рейн съобразяваше хода си с неговия, а после, без да се вслушва във възраженията му, качи детето на раменете си. Така двамата продължиха — Силдин държеше свещта високо, а Рейн оставяше тебеширена диря.

Макар и слаб, пламъкът на свещта безжалостно показваше на Рейн всичко онова, което младежът би предпочел да не зърва. Неговият обичен град чезнеше... Трусове от изминалата нощ бяха нанесли удари, от които затрупаното великолепие никога нямаше да се възстанови. Още известно време то щеше да съществува като фрагменти — откъснати едни от други стаи и коридори — докато те не изчезнеха на свой ред. Още преди години земята беше погълнала

града, а сега ѝ оставаше единствено да го разяде със стомашните си сокове от всепроникваща кал.

Мъртва беше и мечтата му да зърне целия град разкопан.

Въпреки това той продължаваше да крачи решително и да си тананика. Каченото на раменете му момче мълчеше — ако не беше свещта, която Силдин продължаваше да стиска, Рейн би решил, че младият му спътник е заспал.

Неговото тананикане заглушаваше всички онези звуци, които младежът предпочиташе да не дочува: скърцането на напрегнати опори, стичащите се капки, ехото на някогашно веселие. Младият мъж отдавна се беше научил да предпазва ума си от тях. Тези отгласи от отминали времена непрекъснато настояваха да не бъдат забравени... И ако не беше тревогата му за Малта, той не би могъл да им устои. Преди нея този град бе съставлявал целия му живот. Без него Рейн не би намерил смисъл да съществува. Ала сега животът му бе намерил нов смисъл. Малта. И той нямаше да позволи нито на града, нито на драцената да му я отнеме. Дори и ако всичко друго, обичано от него, погинеше, той щеше да спаси Малта.

Вратата на залата с Коронования петел бе откряната... Не, тя бе отскочила от рамката си. След един бърз поглед към символа, превърнал се в родов герб на семейството му, Рейн смъкна Силдин от гърба си.

— Почакай ме тук. В залата е опасно.

Силдин го изгледа сепнато: това беше първият път, в който Рейн открито споменаваше опасност.

— Ами ако те премаже? — уплашено попита той.

— Тя отдавна ме е премазала — отвърна Рейн. — Стой тук и дръж свещта.

Ако Малта беше в съзнание, тя щеше да е чула гласовете им и да ги повика. Това означаваше, че той ще трябва да търси тялото ѝ и да се надява, че ще го намери все още живо. Във всеки случай той знаеше, че тя е дошла тук.

Без да се надява, той стовари дланта си върху джидзиновата ивица край вратата. Отзовалото се сияние бе бледо и лениво като сироп... С усилие на волята младият мъж остана неподвижен, докато изчакваше цялата зала да се освети.

Трусовете бяха нанесли съкрушителни щети на залата. Куполът беше се пропукал на две места, отстъпил под напора на влажна пръст. Редом с късовете напукан кристал висяха корени. Но от Малта нямаше и следа.

За да се убеди, Рейн бавно започна да обхожда залата, задържайки ръката си върху осветителната ивица. Той изтръпна, когато достигна до първия паднал панел: за мястото на този механизъм трябваше да се е досетил и сам. Вместо това безмозъчната ярост на земетресенията бе изпреварила диренията му.

Но край втория панел той се навъси. И запали свещ, за да се убеди със сигурност — около тукашния механизъм личаха следи от човешки ръце. Няколко дребни стъпки личаха сред калта. Малта бе идвала тук.

Рейн отново я призова. И този път викът му остана без отговор.

В средата на залата гигантският ствол лежеше непокътнат, сред пълно мълчание. И макар страшно да му се искаше да разпита драцената, допирът до дървото отново би го поставил под властта ѝ. А това той нямаше намерение да допуска. Много скоро пръстта щеше да я покрие изцяло и да я зарови — и Рейн щеше да е свободен завинаги. Малта също, защото драцената бе достигала до нейния ум чрез неговия.

— Малта! — отново извика той, този път много по-силно. Порано гласът му би изпълнил с ехо просторното помещение, ала сега крясъкът затихна глухо.

— Намери ли я? — подвижна Силдин откъм вратата.

— Още не съм. Но ще я намеря.

Момчето отново се обади, с уплах в гласа:

— Тук започна да се просмуква вода. Изпод стената. Скоро ще потече по стълбите.

Пръстта затрупваше, а водата рушеше...

С гневен рев той се затича към притихналия ствол и стовари дланите си върху него.

— Къде е тя? — кресна Рейн. — Къде?

Драцената се разсмя. Познатата болка отново изпълваше ума му; тя пак се беше наместила в главата му. Идеше му да вие от безсилие, но какво друго му оставаше да стори?

— Къде е Малта?

Не е тук — с нетърпимо самодоволство отвърна женската.

— И сам виждам това, проклетнице. Къде е тя? Зная, че ти си свързана с нея и знаеш.

В отговор тя изпрати съвсем неусетна представа — израз не на снизхождение, а на желанието ѝ да го раздразни. Чрез нея той усети изтощението на Малта, почувства и оловната тежест на съня ѝ.

— Градът няма да остане още дълго. Много скоро той ще се срути. Ако не ми помогнеш да я намеря и да я спася, тя ще умре.

Колко си развълнуван от съдбата на града! А пък преди не се трогваше, че мен ме очаква подобна съдба.

— Това не е вярно, проклета твар! И ти сама знаеш, че това не е истина. Аз не спирах да се терзя заради съдбата, която те очакваше. През цялото си юношество аз почти те боготворях. Не минаваше ден без да дойда при теб. Отрекох се от теб едва когато ти се обърна срещу мен!

И въпреки това ти не пожела да се отпуснеш пред мен. Жалко... Само в рамките на една нощ щеше да научиш всички тайни на този град. Както стори Малта.

Рейн застина.

— Ти си я удавила — промълви той. — Давила си я в спомените на града.

Тя сама се гмурна в тях, напълно по своя воля. Още в мига, в който тя пристъпи тук, Малта прояви безпрецедентна възприемчивост. Тя не само се гмурна, но и заплува. И се опита да ме спаси — заради теб и заради баща си. Ти беше цената, която трябваше да платя. Трябваше завинаги да се отрека от теб в замяна на свободата си. Колко жалко, че Малта не успя.

— Водата започва да блика по-силно, Рейн!

Сепнатиет глас на момчето прекъсна диалога, протичащ в мисълта. Рейн се извърна към него. Силдин стоеше досами прага на залата, задържащ свещта близо до лицето си. Водата се вливаше край него и безшумно изпълваше помещението. Движението ѝ понасяше отразената светлина: красива гледка, ала носеща смърт.

Рейн се усмихна сковано към момчето.

— Всичко ще бъде наред, Силдин — излъга той. — Ела, двамата с теб трябва да свършим още нещо, преди да излезем.

И той хвана лепнещата му длан. Където и в града да беше заспала Малта, от този сън тя никога нямаше да се събуди: настъпващата в залата вода вещаеше това. Излизаше, че краят ще настъпи по-бързо, отколкото Рейн бе очаквал.

Той обърна гръб на огромния ствол и отведе момчето до първия панел. Там Рейн прикрепил свещта към стената с помощта на малко восък и отново се усмихна към Силдин.

— Тук има огромна врата, която двамата с теб трябва да отворим. От нея ще започне да се посипва пръст, но ти не се плаши, а продължавай да въртиш манивелата. Ще се справиш ли?

— Така мисля — с колебание отвърна детето. То не можеше да откъсне очи от водата.

— Първо ще опитам аз — продължи Рейн. — Ще ти оставя онзи механизъм, който се върти по-лесно.

И той сграбчи дръжката, наблягайки с цялата си тежест. Колелото не трепна.

Без миг колебание младият мъж откачи от колана си инструмент за разчистване и няколко пъти го стовари върху оста, след което повтори опита си. Този път механизмът се раздвижи, макар и със стържене. Да, щеше да се върти, но щеше да бъде трудно за момчето. Затова той сне от колана си лост и го застопори между спиците на колелото.

— Ето така. Накланяш, докато опре, и въртиш. Опитай.

Силдин раздвижи колелото. Откъм стената долетя трополенето на противотежест, а Рейн се усмихна доволно.

— Много добре. След това го преместваш отново и пак по същия начин.

Когато се увери, че момчето е овладяло исканото от него, той се отправи към другия панел и трескаво започна да разчиства пръстта. При това си забраняваше да мисли за следствията от постъпката си: оставаше съсредоточен единствено върху непосредствените си движения.

Какво правиш? — тихо се обади гласът на драцената.

Рейн се засмя в отговор.

— Много добре знаеш — промърмори той. — Ти познаваш всяка моя мисъл. Да не искаш да започна да се съмнявам?

Аз не зная всичко за тебе, Рейн Купрус. Никога не съм очаквала, че ти ще сториш това. Защо го правиш?

Този път младежът се разсмя още по-гръмко. Стана му жал за Силдин, защото момчето го поглеждаше плахо, но не смееше да го попита защо си говори сам.

— Защото те обичам. Аз обичам града, а за мен ти винаги си представлявала неговата същина. Затова се опитвам да спася поне част от него. Онази част, която все още не е погинала.

Ти вярваш, че ще умреш, ако отвориш вратата. И ти, и момчето.

Рейн кимна.

— Да. Но тази смърт ще бъде по-бърза, отколкото ако останем тук и изчакаме водата да повали стените отгоре ни.

Какво ви пречи да се върнете обратно?

— Нима се опитваш да ме разубедиш от онова, което години наред ме умоляваше да сторя? — с присмех се осведоми той. А след това отговори на питането й. — Обратният път вече не съществува. На идване видях, че откъм покоите на сатрапа се процеждаше вода. Вратата им не би могла да удържи дълго. Подозирам, че именно от това място идват тези струи. И с мен, и с момчето е свършено. Но ако съборим тавана, има вероятност да се образува дупка, през която да нахлуват слънчеви лъчи. Ако действително стане така, ти ще оцелееш. А ако не, тримата ще бъдем погребани заедно.

Очакваният й отговор не последва. Вместо това тя стори нещо неочаквано, оттегляйки присъствието си. Без да изрази благодарност или да се сбогува, тя просто бе напуснала ума му.

Приключилият с разчистването Рейн разхлаби и този механизъм с няколко удара. Той подозираше, че щом противотежестите се раздвижат достатъчно, инерцията ще започне да върши по-голямата част от работата. А може би колелото дори нямаше да се отмести на един цял оборот. За тази, последната възможност, той не искаше да мисли. Собствената си бавна смърт би могъл да понесе. Ала с дете край себе си...

Той подпъхна дръжката на инструмента като лост и погледна към Силдин. В очите на момчето личаха сълзи на страх.

Рейн даде знак.

Двамата започнаха да наблягат. Колелата се завъртяха неохотно, но все пак се раздвижиха. Вратата простена в предупреждение. Рейн и Силдин преместиха лостовете си в подготовка за следващия тласък. И отново. Противотежестите продължаваха да се разместват, ала без да включват влиянието си. Колко ли пръст притискаше вратата? С течение на годините нейните слоеве несъмнено се бяха слегнали плътно — а колко бяха изминалите години, никой не можеше да каже. И Рейн си въобразяваше, че ще успее да отмести притиснатата врата? И че не само ще успее, ами че всичката тази пръст ще остави място за слънчеви лъчи? Нелепо...

И все пак той продължаваше да мести импровизирания си лост.

В проява на злостна ирония джидзиновата ивица припламна сама — за да освети предсмъртната агония на града. Светлината отвори пукнатините, плъзнали по стенописите, и пълзящата по пода вода. За първи и последен път в живота си Рейн зърваше истинската красота на залата. Той се озърна смаяно.

Сепна го разнеслият се пукот, прозвучал не откъм вратата, а над главите им. Част от кристалния купол поддаде. Прозрачни сталактити полетяха към пода и се пръснаха на хиляди парченца. Последва ги слаба струя пръст, след което таванът отново притихна.

— Продължавай, момчето ми. Справяш се отлично — окуражи Рейн. Двамата едновременно раздвижиха лостовете си и се напрегнаха. Механизмът отново простена.

Откъм страната на Рейн се разнесе гръмко прашене. Младият мъж инстинктивно се хвърли към Силдин, а вратата се разклати. От ръба ѝ плъзна огромна вертикална пукнатина, простираща се между горния и долния праг. Натискът не се ограничи до преградата, а преля към самата стена. Кристални декорации и мазилката на фрески започнаха да се ронят. Никъде в залата нямаше укритие от тази градушка. Куполът безвъзвратно поддаваше под тежестта на земята.

Рейн притисна момчето към себе си и се приведе над него — сякаш с тялото си можеше да го предпази от тоновете пръст. Силдин бе вцепенен от ужас, прекалено изплашен, за да крещи.

Един от панелите на тавана рухна цял, подпирайки единия си край върху ствола. Момчето неочаквано се раздвижи:

— Бързо, да се укрием там!

Преди Рейн да е успял да му попречи, хлапакът вече търчеше сред сипещите се отломки и се хвърляше под наклонения панел.

— Там водата ще ни удави! — изрева подире му младежът. Въпреки това той започна да криволичи на свой ред, за да се оттегли под това съмнително укритие. В залата отново притъмня. А таванът продължаваше да се рони.

Тя далеч нямаше намерение да се събужда още, ала някой беше започнал да я бута по гърба.

— Престани, Силдин! Боли! — тросна се девойката.

И Малта се претърколи, решена хубаво да напердаши брат си. Едва тогава тя осъзна, че не се намира в стаята си у дома. Не, тя лежеше на някакво неудобно и студено място. На всичкото отгоре под бузата ѝ се бяха залепили листа.

Сатрапът отново я побутна с крак.

— Ставай! — нареди той. — Виждам блясък сред дърветата.

— Ритнеш ли ме отново, ще видиш звезди посред бял ден! — озъби се Малта. Нещо в тона ѝ накара Косго да направи крачка назад.

Свечеряваше се. Още не беше достатъчно тъмно, за да се виждат звездите, но и в този сумрак светлините на града се виждаха добре. Това беше гледка, която едновременно обнадежди и разочарова Малта: вече се знаеше посоката, в която да поемат, ала светлините изглеждаха толкова далече...

Тя се надигна бавно, защото цялата снага я болеше.

— Намери ли весла? — обърна се тя към сатрапа.

— Аз не съм ти слуга — високомерно отвърна владетелят.

Девойката скръсти ръце.

— А аз не съм ти слугиня — заяви Малта и се навъси. В затрупания град щеше да е тъмно като в гроб. Как бе възможно начело на цяла Джамаилия да стои тъй некадърен и безполезен човек?

Тя погледна към Кеки. Съветничката се беше разположила в лодката с вида на куче, изчакващо разходката си. Тук водата бе толкова плитка, че лодката бе допряла дъното заради тежестта на придворната. При тази гледка Малта едва не се изсмя с глас.

Тя погледна отново към сатрапа: Косго я наблюдаваше с възмутен вид. Този път тя не можа да овладее смеха си.

— Предполагам, че връщането ви в града е единственият начин да се отърва от вас — каза девойката, след като се успокои.

— Където ще получиш наказание, съответстващо на проявеното от тебе неуважение — високопарно заяви сатрапът.

С любезен интерес Малта се осведоми:

— Това мотивиране ли трябваше да представлява?

Сатрапът се замисли за момент, преди да отвърне.

— Ако занапред ми се подчиняваш с готовност, ще склоня да проявя снизхождение.

— Нима? — изрече девойката. Тази игра ѝ стана скучна, затова тя отново се отправи към дупката в земята. В тялото ѝ не бе останала част, която да не е измъчвана от болка. Краката ѝ бяха разранени, коленете и кръстът пламнаха мъчително, когато тя приклезна, за да пропълзи обратно сред останките.

Наложи ѝ се да търси в тъмното, тъй като маслото във фенера им беше свършило. Заради тези обстоятелства на диренето тя не намери гребла, но успя да открие няколко кедрови дъски, които щяха да свършат работа. Не точно като весла, по-скоро като пръти. Пак щяха да се окажат достатъчни за направляването на лодката. Пътуването към Трехог щеше да бъде дълго, но до сутринта все щяха да пристигнат.

За обясненията, които щеше да ѝ се наложи да дава подир завръщането си, Малта се стареше да не мисли.

Тя се навъси за момент, докато изпълзяваше обратно, влачейки дъските подире си. Струваше ѝ се, че е забравила да свърши нещо... нещо, свързано с града... и някакви лостове. Бе напуснала града с някаква определена цел, но каква — не можеше да си спомни. Спомняше си единствено онова, което бе сънувала днес следобед: полет сред мрак.

Проблемът не се намираше в забравата — просто Малта си спомняше тъй много неща, че се затрудняваше да определи кои от тези спомени са нейни. Още със самото си слизание в затрупания град тя бе вършила неща, несвойствени за нея...

Горе тя завари останалите двама да седят в лодката.

— Ще трябва да излезете — търпеливо им обясни тя. — Първо ще трябва да избутаме лодката до по-дълбоки води.

— Не можеш ли просто да изтласкаш лодката с греблата? — оплака се Кеки.

— Не, не мога. Лодката трябва да плава свободно, за да може да се гребе.

Докато изчакваше знатните гости да стъпят обратно на брега, тя размишляваше над знанията, които притежаваше благодарение на своя произход и на които до този момент не бе помисляла да придава специално значение. Излизаше, че имало предимства да принадлежиш към Търговски род.

Заради мрачината им трябваше известно време, за да открият подходящо място за пускането на лодката. Подир това и Кеки, и сатрапът с изключителна плахост пропълзяха вътре по един близък корен. Малта ги разпрати в двата края на съда, а самата тя се разположи в средата — щеше да стои права, за да си служи с импровизирания прът.

Не за първи път девойката седаше в лодка: като малка се бе разхождала с една малка гемия из дворното езеро. Ала тези обстоятелства бяха различни... дали щеше да успее?

Тя повдигна очи към светлините на висящия град. Да, щеше да успее. Целта ѝ бе видима, съществуваше. И подлежеше на достигане.

Възвърнала увереност, Малта започна да оттласква лодката.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

КАПИТАНЪТ НА ПАРАГОН

Два дена бяха минали от сблъсъка със змията и животът на кораба почти си бе върнал обичайната рутина. Хаф дори направи опит да възобнови задълженията си, но след няма и час на слънце припадна, като за малко не се изтърси от въжетата. Към Алтея той се обръщаше със значително по-голямо уважение; останалите моряци също следваха примера му.

Хаф не бе ѝ благодарил, задето тя му беше спасила живота, но пък Алтея и не очакваше благодарност — стореното от нея влизаше в задълженията ѝ. За нея щеше да е достатъчно, ако той най-сетне се примирише и признаеше превъзходството ѝ в определени области.

Имаше моменти, в които тя не можеше да не се замисли коя от двете ѝ постъпки бе ѝ спечелила искреното уважение на екипажа: извличането на Арту или битката със змията. Тялото ѝ още носеше болките, заработени във въпросния ден — но тъй като с тях Алтея бе откупила почитта на хората си, болката бе съпроводена с удовлетворение.

Брашън все още изглеждаше отвратително: мехурите по лицето му се бяха пукнали и сега кожата му се белеше, придавайки му състарен вид. А може би самият капитан се чувстваше изтощен.

По някаква неназована причина Брашън бе призовал нея, Янтар и Лавой в каютата си. И сега тримата стояха пред капитана си, изчаквайки го да заговори. Алтея се развличаше с опита си да отгатне обстоятелството, наложило събирането им.

Със сериозен глас Трел поде:

— Моряците започват да се сработват и да приличат на истински екипаж, макар да има още какво да се желае... Но не това е най-важното. Нашата мисия ще ни отведе сред води, където уменията в битка са по-важни от уменията на борда. Време е да определим какво точно бихме могли да очакваме от хората си, ако се натъкнем на още змии или на пирати.

Той се навъси и се облегна в креслото си, подир което кимна към масата и обкръжилите я столове. В единия ѝ край бяха захвърлени няколко парчета платно; бутилка бренди и четири чаши също присъстваха върху плота.

Докато останалите се настаняваха, капитанът се зае да налива в чашите. Той беше и този, който вдигна на здравица:

— За досегашния ни успех. Нека той продължава и занапред!

Четиримата пиха. Брашън се приведе напред и склочи пръсти над масата.

— Ето как виждам нещата аз. За нашите моряци не е чужд побоят. Може да ви се стори странно, но това беше един от факторите, по които преценявах наеманите от мен хора. Те умеят да се бият, но не и да се сражават. Не са свикнали да действат единно, като бойна част, която се подчинява на нареждания при всякакви обстоятелства. Те трябва да знаят как при нужда да защитават Парагон, също и как да нападнат друг кораб. В такива моменти не може всеки да се осланя на себе си. Те трябва да се научат да се доверяват на преценката на офицерите си. Хаф трябваше да усвои по трудния начин, че висшестоящите не издават нареждания безпричинно... Затова искам да започнем да обучаваме моряците, докато този нагледен пример е още пресен в спомените им.

Брашъновият поглед се спря на Лавой.

— Двамата с теб говорихме по този въпрос, когато обсъждахме задълженията ти. Време е да започнем обучението. Искам всеки ден да има някаква тренировка. Сега времето е хубаво, корабът сам се грижи за себе си... Да се възползваме от тези благоприятни обстоятелства, защото те няма да продължат вечно. И друго. Бих искал да видя и по-голяма сплотеност. Прави ми впечатление, че някои от моряците все още се отнасят с презрение към бившите роби. Това трябва да се промени. Всеки един от тези хора е член от екипажа на Парагон. Няма бивши роби, престъпници и прочие.

Заместник-капитанът кимаше.

— Ще започна да ги размесвам повече. До този момент ги оставях сами да се организират, но вече изрично ще определям кой с кого ще работи. Разбира се, в началото те ще се противят. Ще има няколко пукнати глави, преди всичко да потръгне.

— Това се очаква — въздъхна Брашън. — Постарай се да не им позволяваш да се осакатят едни други, докато се опознават.

Лавой се засмя сухо:

— Имах предвид, че пукването на глави ще върша аз. Иначе разбирам какво искате от мен. Ще започна да ги обучавам да си служат с оръжие. За начало с дървени...

— Не пропускай да им съобщиш, че по-добрите оръжия ще останат за по-добрите бойци. Така ще се стараят повече — посъветва го Брашън в заключение и премести погледа си към Янтар. — И докато сме на темата за оръжия... От теб ще искам да въоръжиш кораба. Ще можеш ли да изработиш подходящо оръжие за Парагон, с което той да се брани от змиите? Нещо като копие? И смяташ ли, че той ще успее да се научи да борави с него?

Макар и изненадана, Янтар кимна:

— Мисля, че ще се справя.

— В такъв случай пристъпи към работа. Пригоди и някаква поставка, за да може оръжието да му е подръка. — Капитанът поклати глава. — Опасявам се, че из пиратските води по-често ще се натъкваме на тези създания. Искам да бъдем готови.

— Въз основа на нещата, които научих от Алтея, бих искала моряците да разберат, че морските змии реагират различно от останалите животни — с недоволен вид обяви Янтар. — Екипажът трябва да се научи да не им обръща внимание и да не ги провокира, освен ако самото създание не ни напада. Змиите не биха побягнали от един замах с копие, а точно обратното — това само би ги амбицирало да отмъстят.

Тя скръсти ръце. Без да обръща внимание на Брашъновото въсене, Янтар продължи:

— Ти сам знаеш, че това е така. Освен това... аз лесно бих могла да изработя подобно копие, но дали е разумно да въоръжаваме Парагон? Не говоря само за слепотата му. Въпросът е, че на моменти той става... неразумен. Има вероятност да се нахвърли върху змия, която не възнамерява да ни напада, а само проявява любопитство или дори е добронамерена. Предлагам вместо това да му изработим оръжие, към което той да не е в състояние да посегне във всеки един момент. Змиите му влияят странно... А съдейки по нещата, които видях до този момент, това влияние е двустранно. Той твърди, че

змията го била следвала дни наред, опитвайки се да разговаря с него. Струва ми се уместно да ги отбягваме, доколкото това е възможно. А когато се натъкнем на тях, не бива да ги превръщаме в свои врагове. — Тя поклати глава. — Смъртта на последното създание му повлия странно. Почти изглежда, че Парагон скърби за него.

Лавой изсумтя.

— Да не ги превръщаме във врагове? Опитвали да разговарят? Ти явно си прихванала от лудостта на кораба, жено. Морските змии са животни. Те нито мислят, нито чувстват. Ако убием достатъчно от тях, те ще се научат да ни оставят на мира. Аз подкрепям капитана. Трябва да въоръжим кораба.

Той сви рамене в отговор на хладния ѝ поглед и добави:

— Само един шут не би се съгласил с това.

— Аз не съм съгласна — невъзмутимо се усмихна Янтар. — Това не е първият път, в който ме наричат така, надали е и последният. И все пак аз ще ти кажа следното: хората отказват да признаят на животните способността за мисли и чувства, главно за да не чувстват вина заради онова, което правят с тях. Но в твоя случай има и друга причина — за да се боиш по-малко от животните.

Лавой презрително поклати глава.

— Не ме е страх от никакви си влечуги. Нито бих изпитал съжаление за нещо, което съм им причинил. Бих съжалил единствено, ако допусна да ме излапат. — Той се обърна към Брашън. — С ваше позволение, капитане, бих искал да се върна на палубата. Хората ще започнат да се тревожат от отсъствието на всички помощници.

Брашън кимна и отбеляза нещо в бордовия дневник.

— Започни с тренировките още днес. Нека акцентът да пада не само върху самите движения, а и върху бързината, с която командите биват изпълнявани. Накарай ги да разберат, че те трябва да действат единствено в отговор на заповед, особено ако имаме насреща си морска змия. Постарай се да включиш по-умелите моряци, нека помагат на другарите си. Двама от бившите роби имат добър опит с оръжията. Джек също — тя е бърза и умее да размахва ножа. Тъкмо така екипажът ще се сплоти още по-добре.

Той замълча за момент.

— Янтар ще изработи оръжие за кораба и ще го научи да си служи с него. — Тук Брашън се обърна към нея. — Парагон ще

получава оръжието си по нейна преценка, освен ако аз не наредя изрично. Смятам, че нейните наблюдения относно змиите и тяхното влияние върху кораба са основателни. Ние ще се стремим да ги отбягваме, подминаваме и чак в краен случай ще влизаме в битка с тях: в този ред се подрежда тактиката ни. — Капитанът помълча, за да подчертае тези си думи пред Лавой. — Това е всичко, свободен си.

По лицето на помощник-капитана пробяга гняв: на практика Брашън бе перифразирал препоръките ѝ под формата на заповед. Всеки друг би се примирил, но Лавой ясно изразяваше недоволството си. То пролича в резкия начин, по който той кимна и се обърна към вратата.

Алтея и невъзмутимата Янтар също понечиха да се надигнат, но капитанът ги спря.

— С вас двете трябва да обсъдя още някои неща. Седнете.

Лавой спря и погледна през рамо. Очите му припламнаха.

— Тези неща касаят ли и мен, капитане?

— Ако беше така, щях да ти наредя да останеш. Ти вече получи задачата си — със студен поглед отвърна Брашън.

Алтея затаи дъх. По всичко изглеждаше, че сблъсъкът между двамата е неизбежен. Напрежението бе осезаемо...

Лавой възнамеряваше да отвърне нещо, но се отказа в последния момент и вместо това кимна отново. Той дори не затръшна вратата след себе си, просто я затвори малко по-рязко.

— Това разумно ли беше? — попита Янтар след няколко секунди мълчание.

Брашън и нея прикова с хладен капитански взор:

— Може и да не е било разумно, но беше необходимо. — С въздишка той се облегна назад и допълни чашата си, за да има с какво да навлажнява уста по време на последвалите разяснения. — Той е мой заместник. Това не му дава правото да се мисли за единственото звено между мен и екипажа, нито да смята, че неговото мнение е единственото, в което съм длъжен да се вслушвам. Недопустимо е да се намесва по подобен начин. — Трел леко се подсмихна. — Да не говорим, че аз съм в правото си да не се вслушвам в ничии съвети.

Янтар се навъси, но Алтея веднага разбра от каква позиция говореше той. Това я накара да погледне на него по съвсем нов начин. Брашън притежаваше онова неопределимо качество, което изграждаше

добрия капитан. Натискът на новите отговорности бе очертал нови бръчки по челото и в крайчетата на устата му. И освен това той бе прокарал между себе си и екипажа онази ледена черта, отделяща съответните им задължения. Може би той беше самотен...

В следващия момент тя осъзна, че тази ѝ мисъл няма значение. Брашън бе станал такъв, какъвто трябваше да стане. Тази подредба на обстоятелствата беше наложена от самата нужда: не съществуваше друг начин, по който Трел пълноценно да управлява кораба. Разбира се, наличието на тази граница отделяше и нея самата... но дори и това ѝ съжаление се стопи пред прилива на гордост. Ето това беше потенциалът, който баща ѝ бе съзирал в него. И Брашън бе оправдал доверието на покойния си капитан.

За момент той я погледна мълчаливо. (Беше ли възможно да е усетил мислите ѝ?) Сетне той посочи към парчетата платнище.

— Алтея, ти винаги си била по-умела от мен с писеца... Бих искал да прекопираш тези скици. Това са пиратските пристанища, които посетих като помощник на борда на *Пролетна вечер*. За начало ще потърсим Вивачия в Заграба, макар да се съмнявам, че ще успеем да я заварим там. Във всички случаи тези карти ще ни помогнат. Ако нещо ти се стори неясно, питай. Когато приключиш, ще ги покажем и на Лавой. Той не може да чете, но има отлична памет. Важно е всички от нас да притежават това знание.

Загатнатото в последните му думи я накара да изтръпне. Още от този момент Брашън вземаше мерки, в случай че бъде убит. Самата Алтея бе избягвала да мисли за това. Брашън не бе могъл — това бе част от тежестта на отговорностите.

Той побутна парчетата платнище към нея. Младата жена се зае да ги разглежда, но бързо изгуби концентрация: заради думите, с които капитанът се обърна към приятелката ѝ.

— Янтар... Снощи ти си била извън борда. Парагон те е държал на ръце. Самият аз чух гласовете ви.

— Така беше — безстрастно се съгласи тя.

— И какво правеше там?

Майсторката на накити придоби смутен вид.

— Експериментирах.

Брашън изсумтя през носа си.

— Преди малко ти сама видя, че аз не търпя неподчинение дори от своя първи помощник. Какво те е накарало да смяташ, че за теб ще направя изключение? — Следващите си думи той произнесе по-меко. — Щом се случва на борда на кораба, аз трябва да зная. Слушам те.

Янтар се загледа в ръцете си, неизменно обгърнати в ръкавици.

— Вече обсъждахме това, преди да отплаваме... Парагон знае, че аз възстанових ръцете на Офелия. Той смята, че щом съм успяла да поправа нея, на него също ще мога да върна зрението. — Тя облиза устни. — Но самата аз се съмнявам.

Гласът на Брашън придоби заплашителен тон:

— Както и аз. Което ти много добре знаеш. Преди да отпътуваме ти казах, че сега не е моментът за подобни рисковани експерименти. Разочарованието, което Парагон би изпитал от един неуспешен опит, ще представлява заплаха за всички ни.

Лицето на Янтар започна да потъмнява гневно.

— Зная какво си мислиш — продължи капитанът. — Само че не става дума за нещо, което засяга само двама ви. То касае всички нас.

Тя си пое дъх.

— Аз не съм докосвала очите му, капитане. Нито съм му давала празни надежди, че ще го сторя.

— А какво си правила тогава?

— Заличавах звездата, белязала гръдта му. Седмолъчата звезда.

— Той каза ли ти за значението на този знак? — с интерес попита Брашън.

Жената поклати глава.

— Не. Самата аз също не зная. Но ми е известно, че той я асоциира с изключително тягостни спомени. Заличаването ѝ беше нещо като компромис, на който двамата с него се спряхме. Онази среща със змията го смути дълбоко. През цялото време досега не е мислил за друго. Той се опитва да преосмисли целия си живот — като момче, което пристъпва в зрелостта. Стигнал е до извода, че нищо не е такова, каквото е смятал, затова построява наново възгледите си.

Янтар си пое дъх с вида на човек, комуто предстои да изрече нещо важно. В последния миг тя размисли и вместо това изрече:

— За него това е време на напрегнат размисъл. Това само по себе си не е нещо лошо, но изисква от него да се вгледа дълбоко в самата си

същина: което в неговия случай налага съприкосновението с болезнени спомени. Моето желание беше да го разведрия.

— Трябвало е първо да ми поискаш разрешение. И не е трябвало да работиш извън борда без надзор.

— Парагон ме пазеше — изтъкна тя. — Той лично ме държеше.

— И все пак. — В тези три думи Брашън смогна да вложи остро предупреждение. — Занапред искам да зная, когато ще работиш по фигурата. — С по-мек глас той се осведоми — Как върви работата?

Този път Янтар задържа невъзмутимостта си.

— Бавно. Този материал е изключително твърд. Освен това моята цел не е да изстърга звездата, заменяйки я с друг белег. Аз по-скоро я прикривам, отколкото отстранявам.

— Разбирам. — Брашън се надигна и със замислени крачки започна да се разхожда из каютата. — Смяташ ли, че би могла да възстановиш очите му?

Тя печално поклати глава.

— Би се наложило да преработя цялото му лице. Дори и да запълня празнината на мястото на очите му и да резбовам нови, няма гаранция, че те ще прогледнат... Не съм запозната със специфичните свойства на този материал. Самият Парагон също не знае. Има голяма вероятност само да го увредя още повече.

— Разбирам — повтори Брашън след кратък размисъл. — Продължи да работиш по белега, но занапред искам да вземаш мерки като всеки друг моряк, който работи по корпуса. Това включва с теб да има друг човек. Друг човек — натърти той. — Това е всичко, свободна си.

На Алтея се струваше, че за приятелката ѝ е трудно да привикне към подчинението. В нейното надигане се долавяше известна наскърбена неохота.

Самата Алтея също избута стола си назад и се надигна, ала Брашън я спря на прага.

— Още нещо, Алтея.

Тя се обърна към него. И в отговор на мълчаливия му поглед затвори вратата след Янтар.

— Става дума за една услуга — въздъхна Трел. — Много е вероятно между Янтар и Лавой да изникнат търкания. Ще те помоля да я държиш под око... Не, не за да я пазиш. Тя е не по-малко опасна за

Лавой, отколкото Лавой за нея. Той просто още не го е осъзнал. Затова искам от теб да следиш развитието на нещата. И ме предупреди, ако изникнат признаци, че ще се стигне до сблъсък. След случилото се днес Лавой несъмнено й има зъб, но аз няма да му позволя да стигне прекалено далече.

— Тъй вярно — кимна тя.

— И още нещо. — Брашън се поколеба. — Ти как си? Как са ръцете ти?

— Оправят се. — Алтея протегна пръсти към него. И зачака, защото виждаше, че той иска да каже още нещо.

— Искам да знаеш... — тихо заговори Трел. — В онзи момент едва се сдържах да не удуша Арту с голи ръце. И все още ми се иска да го сторя.

— Аз стигнах по-далеч в опита си да го убия — кисело се подсмихна младата жена. — Но нещата се развиха още по-добре. Аз го надвих. Той го знае, екипажът също го знае. Ако ти беше се намесил, все още щеше да ми се налага да се докажа пред останалите. И щеше да ми бъде още по-трудно.

И в този миг тя усети какво очаква да чуе той от нея.

— Ти постъпи правилно, капитан Трел.

За момент Брашън се усмихна искрено. С неподправено удовлетворение.

Алтея трябваше да скръсти ръце, за да не позволи на тялото си да се приближи към него.

— Моряците уважават преценката ти. Аз също.

Брашън мълчаливо се намести в креслото си. Той не й благодари, това не би било подобаващо. А Алтея тихо излезе и затвори вратата след себе си, без да поглежда назад.

Когато вратата щракна, Брашън затвори очи. Той бе взел правилното решение. И двамата бяха взели правилното решение. И двамата се бяха съгласили, че е по-добре така. Много по-добре.

Но тогава защо не му ставаше по-леко?

А дали изобщо някога щеше да стане по-леко?

— Ние сме двама — довери Парагон, обгърнал я с огромните си длани. Тя беше толкова лека... Като кукличка, натъпкана с просо.

— Да, аз и ти — съгласи се Янтар, внимателно местеща пилата по гърдта му. Тази пила му напомняше на котешки език.

Не, поправи се той. На Кер Лъдчънс тя би напомнила на котешки език. Отдавна починалото момче бе обожавало котки и котенца. Самият Парагон никога не бе докосвал котка.

Парагон. Ама че название му бяха дали. Ако знаеха...

Той отново повтори тайната си:

— Не аз и ти. Аз и отново аз. Аз и още един аз.

— Понякога самата аз се чувствам така — небрежно отвърна Янтар.

Струваше му се, че в някои моменти от работата си Янтар се пренася другаде.

— Коя е другата? — попита Парагон.

— Кой. Мой някогашен приятел. Двамата с него разговаряхме често. Понякога се улавям, че продължавам да му говоря. Дори знам какво ми отвръща той.

— При мене не е така. Ние винаги сме двама.

Янтар върна пилата сред инструментите. Парагон усети как тежестта на жената се размества.

— Сега ще използвам шкурка. Готов ли си?

— Да.

Тя продължи прекъснатия разговор:

— Ако сте двама, и двамата ми харесвате. Сега не мърдай.

Неравният материал започна да стърже гърдта му, пораждайки топлина. Парагон се усмихна в отговор на думите ѝ, защото те бяха искрени.

— Янтар, ти винаги ли си знаела коя си? — с любопитство се поинтересува фигурата.

Ръката ѝ застина. В Янтариния отговор се долавяше предпазливост:

— Не точно. Но винаги съм подозирала. — А с нормалния си глас тя добави: — Това е много странен въпрос.

— Ти си много странен човек — пошегува се корабът и се усмихна широко.

Блокчето, обвито с шкурка, отново се раздвижи.

— А ти си чудат кораб — тихо каза тя.

— Имаше период, в който аз не знаех кой съм — призна Парагон.

— Но сега вече зная. И това улеснява нещата.

Янтар отдръпна шкурката и започна да търси нещо друго.

— Нямам представа какво искаш да кажеш с това, но се радвам за теб. — Тя отново насочи темата към работата си. — Сега ще използвам масло, извлечено от специални семена. То разширява влакната и скрива дребните драскотини. Но никога не съм го използвала върху магическо дърво. Какво ще кажеш за начало да опитаме със съвсем малко?

— Защо не.

— Добре, ето сега...

Янтар се отпусна в ръцете му. Краката си тя бе опряла в корема му. Тя бе привързана с въже, но Парагон усещаше, че на самия него жената се осланя в далеч по-голяма степен.

— Алтея? — обърна се тя към палубата. — Живите кораби трябва ли да се намазват?

Той усети как Алтея се изправя. До този момент тя беше лежала по корем върху палубата, рисувайки нещо. Сега тя се приведе над перилото.

— Разбира се. Но не и върху боядисаните участъци. Като фигурата например.

— Но той не е точно боядисан. Цветът просто си е там... Той си е негов. И се простира навътре, не е просто слой.

— Тогава защо отсечената част от лицето му е сива? — възрази Алтея.

— Не мога да ти кажа... Парагон, ти знаеш ли?

— Защото е така — отвърна той. Чудни хора. Когато се опиташе да им каже нещо за себе си, те не го слушаха. А после се бъркаха в неща, които не им влизаха в работата.

Парагон реши да направи още един опит:

— Алтея, ние сме двама.

— Мажи смело — каза Алтея. — Ако не подейства, просто ще го избършем.

— Ами ако остави петно? — попита Янтар.

— Не би трябвало. Все пак опитай с малък участък най-напред.

— Аз не съм просто онова, което Лъдчънсови направиха от мен! — изтърси Парагон. — Има и друго аз, то е онова, което съм бил преди. И което отчасти все още съм. Аз не искам да оставам онова, в което те ме превърнаха. Мога отново да стана онзи, който бях преди.

Смаяно мълчание последва думите му. Янтар бе застинала в ръцете му. Неочаквано тя повдигна ръце и обгърна лика му с обвитите си длани.

— Парагон — тихо рече тя, — най-удивителното откритие, до което всеки е способен да достигне, е осъзнаването, че сам е способен да реши кой е. Ти не си длъжен да оставаш такъв, какъвто са те направили Лъдчънсови. Дори не си длъжен да се връщаш назад. Ти си способен да избираш. Притежаващият съзнание притежава и свободата да избира. Всички ние сами създаваме себе си.

Тя приглади скулите му и плъзна ръце обратно. И игриво подръпна брадата му, когато стигна до нея. С това тя (може би неволно) му припомни за човешкото присъствие в него. И все пак думите ѝ бяха верни.

— Също така не съм длъжен да бъда онзи, който вие искате да бъда — напомни той на жените. Ръцете му обгърнаха Янтар. Каква нищожна играчка представляваше тя: създание от наикисната плът, обвито в тънка кожа. Ако човеците бяха в състояние да осъзнават извечната си уязвимост, те надали биха запазвали арогантността си...

С едно небрежно движение корабът скъса придържашщото я въже.

— Сега бих искал да остана сам — рече той. — Има неща, над които да размисля.

Парагон я повдигна над главата си и с усмивка усети как тялото ѝ се напряга: Янтар осъзнаваше, че той с лекота би могъл да я запрати във водата. Тя се досещаше за истинската същност на откритието му.

— Възможностите си — доуточни корабът. Подир това фигурата му се извърна назад, позволявайки на Янтар да се вкопчи за борда. Когато усети, че тя, подпомогната от Алтея, вече се е прекачила, Парагон отпусна ръце.

— Добре ли си? — тихо попита Алтея.

— Да — в същия тон отвърна Янтар. — Мисля, че много скоро ще можем да кажем същото и за Парагон.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

ОТНОВО В НЕБЕТО

В Дъждовните земи зората и просветляването бяха две съвсем различни неща. Самият изгрев на слънцето не притежаваше особено значение: истинският ден настъпваше едва когато светилото набереше достатъчно височина, за да преодолее стената от дървета.

Рейн Купрус наблюдаваше първите лъчи, процеждащи се в пролуката между пръст и кристал. Той се намираше обграден от огромния ствол, разположен зад гърба му, и наклонената част от купола, предпазила него и Силдин от падащите отломки. Очаквано, калните струи ги бяха намерили, но не фатално: парчето таван бе спряло част от устрема им — под него калта стигаше до бедрата на Рейн, покрита с пласт хладна вода. Момчето той държеше в ръцете си, за да го предпази поне отчасти от хладината. Въпреки невъзможните условия, детето спеше. Умората и отчаянието го бяха надвили.

Дори и при появата на светлината младежът не го събуди. Това беше измамна надежда: образувалата се в тавана цепнатина беше съвсем малка. Почти целият купол и покривалата го пръст се бяха срутили, ала над тях все още се задържаше гъста мрежа от клони, която спираше дневната светлина. Единствената пролука беше не само прекалено дребна, а и разположена прекалено високо, недостижимо за двама им.

Въпреки това Рейн осъзнаваше, че двамата ще направят този опит. Момчето щеше да се събуди, двамата щяха да се покатерят върху огромния дънер и да започнат да крещят за помощ. Ала никой нямаше да се отзове на виковете им. Двамата щяха да умрат тук, и то не от бавна, милостива смърт.

Дано поне Малта бе умряла, без да се мъчи.

Силдин се раздвижи и сънено повдигна глава от рамото на Рейн. Това раздвижване възмути скования гръб на другия. А детето простена объркано и отново отпусна глава, за да започне да ридеа. Младият мъж го потупа с калната си ръка и изрече безсмислените, неизбежни думи.

— Време е да се опитаме да излезем.

— Как? — попита Силдин.

— Като избутаме част от падналия покрив, за да можеш да се покатериш върху ствола. — Той сви рамене. — От тази позиция може да видиш нещо, което да ни помогне. Всичко по реда си.

— Ами ти? Ти си затънал дълбоко.

Рейн опита да размърда краката си. Хлапакът беше прав; калта беше започнала да се сгъстява и засъхва. Почти целите му крака бяха обгърнати в лепкава смес от пръст и вода. Тежка смес.

— След като ръцете ми останат свободни, ще мога да разкопая краката си и да се покатеря на свой ред върху ствола — с лекота излъга младият Купрус.

Силдин поклати глава.

— Няма да стане. Погледни, той се топи.

И детето отдели едната си ръка, за да посочи.

Тънък слънчев лъч пронизваше сумрака на залата. В него танцуваха частици, като прах. Но те се издигаха право нагоре, придружени от някаква неприятна миризма.

— Смоковете миришат така — каза Силдин. — Но не толкова силно.

— Хвани се здраво за мен. Трябва да освободя ръцете си — отвърна Рейн.

Настойчивостта на последвалите му движения не се дължеше на желанието му да избяга, а на намерението да зърне случващото се. Падналото парче купол бе прозрачно, но прекалено зацапано. А Рейн искаше да види всичко. Прекалено дълго той бе размишлявал, за да пропусне последния си шанс за знание. Затова продължаваше да разширява празнината, без да се интересува, че отделената кал го затрупва по-дълбоко. През уголемения отвор се загледа нетърпеливо.

Лъчът докосваше единия край на ствола — онзи край, който се намираше откъм Рейн. Неговата светлина не беше жежка, ала огромният дънер реагираше именно по съответстващия начин. Нелепо: живите кораби оставаха невредими под слънчевите лъчи; изграждащите ги дъски не се топяха по подобен начин, сред мехурчета.

Защото живите кораби в действителност са мъртви, прошепна глас в главата му. Но аз не съм. Аз съм жива.

Процесът напредваше бавно. Лъчът проследяваше пътя на слънцето и оставяше бълбукаща ивица подире си. Когато светилото се издигна в зенита си, дървесният пашкул започна да се разгражда с по-голяма бързина. И да дими по-силно. Миризмата на влечуго се усили на свой ред.

Силдин се отегчи от гледката — той беше гладен, жаден, изморен и измръзнал. Същото се отнасяше и за Рейн, само че младият мъж бе престанал да мисли за себе си. Смъртта на Малта бе сложила край на неговото желание да живее. А и шансът им да оцелеят беше незначителен. При това положение той не чувстваше нужда да проявява инициатива — и все пак някакъв отзвук от предишното чувство за самосъхранение, съчетан с напредващото топене на ствола, го накара да предприеме нещо. Парчето купол започваше да се смъква все по-ниско; ако двамата със Силдин не се отместеха, в един момент то щеше да ги притисне към калта и да ги удави.

Той повдигна момчето към отвора. Силдин се извъртя в ръцете му и успя да се вкопчи в ръба на парчето купол, за да се издърпа нагоре. Там детето стъпи върху парчето таван.

Сега беше ред на Рейн. Налагаше му се да действа бързо, защото тежестта на момчето допълнително притискаше купола.

Младият мъж започна да напруга ръце и крака, за да се освободи от обгърналата го кал — досущ като морска костенурка, напускаща пясъка. Той усети как натискът на калта съумява да изуе ботушите му. От колана с инструменти Купрус се освободи сам. Ето че успя да размести пръстта достатъчно, за да се доближи до ръба и да се промуши под него. За целта му се наложи да зарови лице в калта: и тази саможертва си струваше. Оставаше му само да се извърти и да се издърпа нагоре, което той и стори, отчасти подпомаган от Силдин. Най-сетне и Рейн се намираше върху парчето корпус.

Няколко мига той остана проснат по корем, за да си поеме дъх. Тогава огромният кристален къс се разклати и отново започна да се измества. Дано въздухът в оставащата празнина забавеше падането му...

Рейн отвори очи и изви глава. Смаяният Силдин се вкопчи в него.

Топящият се ствол не се разливаше в калта, а биваше поглъщан към самата си вътрешност. Вече личеше драконовият силует,

разположен в сърцевината му. Именно към този силует се стичаше субстанцията на пашкула. А слънчевият лъч продължаваше да осветява случващото се чудо.

Течността попиваше в кожата на женската, за да възвърне плътността на тялото ѝ. Цветът ѝ, доскоро черен, преля в тъмносин. Очертанията на костите и отслабналите мускули изчезнаха. Тя направи първите си движения, при които Рейн можа да зърне крилете ѝ, прилепнали по гърба. Те изглеждаха изградени от прозрачна кожа, опъната по крехка костна рамка. При второто си усилие драцената успя да разгърне едното си крило: огромно, то блъсна останките от ствола и се вряза в околната кал.

Женската се разклати, за да се надигне на крака. При това тя си помогна с криле, сипейки кал. Дългата шия се разгъна, неவிждащо протегнала глава към светлината. За момент създанието разтвори паст право на пътя на лъча светлина, за да абсорбира още живот от тази струя. Бял пласт покриваше очите на драцената.

При поредното си разместване тя разгърна дълга опашка. Остатъците от ствола бързо потъваха в калта. Много скоро и самата драцена щеше да потъне... да се удави, преди да е успяла да полети.

С плясък на влажни платна женската разпери криле, макар и покрити с кал. Тя несигурно плесна с тях; силна миризма на влечуго изпълни залата. За момент жилите ѝ се откरोиха сред ципестата мембрана. А в следващия момент крилете започнаха да се изпълват с цвят. Само в рамките на мигове те изгубиха прозрачността си, заменяйки я с плътна, синя багра. Следващите размахвания удариха въздуха, за да извлекат от него невидима сила. Всяко поредно тяхно движение носеше по-голяма увереност.

А ципата се отрони от очите ѝ и те блеснаха сребристо. Женската изви глава към тялото си.

Синя... Не сребърна, както ми се присъни, а синя.

— Ти си прекрасна — прошепна Рейн.

Тя се сепна от гласа му и извъртя шия, за да се втренчи към двамата. Силдин се притисна към него.

— Тя ще ни изяде! — проплака момчето.

— Не мисля така — тихо отвърна другият. — Стой спокойно и не мърдай.

Момчето притихна. Рейн бавно отпусна ръка върху него, за да му вдъхне увереност. Той продължаваше да се взира в драцената.

Тя разпери опашка, стоварвайки я в гъстата кал. И отметна глава, за да изреве. Нейният крясък досегна и слуха, и мислите на младия Купрус. Тържеството, съдържащо се в рева ѝ, представляваше и предизвикателство към света. Затрупаното подземие бе тясно за този призив.

Пред очите му женската се изправи на задните си крака и опашката си и се напрегна. Рейн прегърна Силдин още по-силно.

Но драцената вече не се интересувахе от тях. С полуразперени криле тя скочи към дупката в тавана. Муцуната ѝ се блъсна в оставащото от купола; женската падна. Ала предните ѝ лапи бяха успели да досегнат ръба на отвора: падането ѝ бе придружено с буци пръст и откъснати корени. Този дъжд се посипа върху Рейн и Силдин. Кристалното им островче се разклати под вятъра, събуден от размаха на крилете ѝ, и от плисъка на кал. С усилие Купрус успя да задържи себе си и момчето. И да заеме по-сигурна позиция върху хлъзгавата повърхност, защото драцената вече се подготвяше за втори опит.

Този път главата ѝ успя да се провре през отвора. С предните си лапи женската се вкопчи в ръба. За момент туловището ѝ остана да виси. Огромната опашка прелетя опасно близо до двамата. Разперени около ямата, крилете предоставяха известна опора на тялото, за да може тя да изпълзи. Откъм тавана отново започнаха да се сипят струи и парчета пръст. Женската също падна сред тази земна лавина, като тежко се стовари на хълбок. Някакво дърво, придърпано от образуването се свличане, се приведе над отвора.

Силдин започна да се опитва да се отскубне.

— Ако успеем да достигнем онова дърво, по него ще успеем да излезем — извика той. И посочи към приведените клони.

— Не и докато тя се мята така. Тя ще ни стъпче.

— Ако продължим да стоим тук, тя ще ни стъпче така или иначе! — възрази Силдин. — Трябва да опитаме...

— Стой тук! — нареди Рейн и го притисна с тежестта си. Момчето изхлипа, защото кристалният къс отново се наклони.

Драцената скочи за трети път. Тя избута дървото встрани и вкопчи ноктите си в разширения отвор. Заради тялото ѝ, запълнило дупката, в залата притъмня. Върхът на размахващата се опашка закачи

прасеца на Рейн, болезнено разкъсвайки панталон и кожа. Той изкрещя, но успя да задържи Силдин.

Върху тях продължаваха да се сипят буци, строшени корени и парчета мазилка — драцената се бореше да напусне гробницата си. В залата отново прониква светлина, очертала тялото ѝ. Този път и двамата видяха полетялата към тях опашка, но не успяха да я избегнат навреме: ударът ги помете и ги запрати встрани. Рейн и Силдин разплискаха горния слой вода и се блъснаха в калта.

— Постарай се да разпределиш тежестта си равномерно! — посъветва младият мъж и сам последва съвета си, с надеждата, че ще успее да се задържи.

— Тя ще ни премаже! — проплака Силдин. Той се вкопчи в Рейн и инстинктивно направи опит да се покатери отгоре му. Купрус избутира ръката му.

— Лежи неподвижно, за да не затъваш, и се надявай! — изкрещя той.

Още отломки от купола се отронваха, примесени с пръст. Едновременно с тях се сипеха дървчета и тревни ивици.

— Тя ще успее! — възкликна Рейн, когато драцената изтласка предната половина на тялото си. Нейният победоносен рев прозвуча веднага след това, сякаш в отговор.

Той сам се изненада от радостното облекчение, което го връхлетя. С един последен пристъп отломките престанаха да се сипят и в залата нахлу ярка светлина. От повърхността отново долетя ревът на женската, както и полъхът от крилете ѝ. Рейн не можеше да види издигането ѝ, но в сърцето си летеше заедно с нея...

Настъпи тишина. По лицето му се стичаха сълзи. Той продължаваше мълчаливо да се вира в рамката небе. Тя бе последна, но поне нямаше да умре, без да се е докоснала до въздуха.

— Рейн... Рейн!

Купрус дори не бе осъзнал първия повик на момчето. Силдин се беше покатерил върху голяма буца тревиста пръст и сочеше към провисналите корени.

— Мисля, че ще успеем да струпаме достатъчно висока купчина, за да достигнем коренака. Аз ще успея да се покатеря и да доведа помощ. — И хлапакът обнадеждено огледа залата. В нея имаше още парчета от купола, греди и клони.

Рейн замислено се обърна по гръб и се загледа в тавана. Корените не бяха дебели, но и Силдин не беше тежък.

— Прав си — призна той. — Все още има шанс да се спасим.

Купрус се преобърна по корем и запълзя към момчето.

Докато го издърпваше при себе си, Силдин попита:

— Дали Малта също е успяла да избяга?

— Възможно е — отвърна Рейн. При самото учленяване на думите той смяташе, че лъже, ала миг по-късно младият мъж осъзна, че не просто се надява, а и вярва в подобна вероятност. Та нали с очите си той бе зърнал пробуждането на дракон. Нима му оставаха основания да се съмнява?

От небето долетя поредният рев на драцената — като в потвърждение на мисълта му. За момент над отвора се стрелна синя искра.

— Ако майка ми или брат ми я видят или я чуят, те ще разберат къде е била тя — продължи Купрус. — Те ще ни намерят. Ще оцелеем.

— А дотогава ще опитаме да се измъкнем сами — предложи Силдин в отговор. — Не съм преживял всичко това, та да чакам друг да ме спасява. Искам сам да помогна на себе си.

Рейн се усмихна широко и кимна.

Тинталия кръжеше високо над долината и не се насищаше на летния въздух, изпълнен с благоуханията на живот. Тя беше свободна. Свободна.

Тя не щадеше крилете си, а замахваше много по-силно от необходимото — за да се възхити на собствената си мощ. Те я отнесоха високо над горещината, към онзи въздушен слой, където е винаги прохладно. Реката се превърна в сребриста нишка, разсичаща зелени петна. В паметта си тя носеше летежа на предците си, ала в никое от тези изживявания не се съдържаеше подобен възторг — защото това беше нейният собствен полет. Тя беше свободна. Свободна сама да твори неща, достойни за помнене. И тя продължаваше да кръжи лениво и да обмисля делата си.

Предстоеше ѝ задача, в която тя не можеше да се оплани на ничия помощ. Тя трябваше да намери малките, да ги защити и да ги

насочи в пътя им нагоре по реката. Ако изобщо бяха останали малки... Защото имаше вероятност тя действително да се окаже последна.

За човеците тя се стараеше да не мисли. Това не бяха Древните, които познаваха обичаите на нейния вид и бяха способни да му отдават полагащата му се почит. Това бяха човеци. Създания, на които тя не можеше да дължи каквото и да било. Те живееха обидно кратко; цялото си нищожно съществуване отдаваха на старанието да се нахранят и да оставят потомство. Нима една представителка на нейния вид можеше да дължи нещо на създание, което живееше по-кратко и от едно дърво? Можеше ли да става дума за споразумения с едnodневка или стръкче тревица?

Тинталия отново разгърна съзнанието си към тях, в прощален допир. И двамата нямаше да живеят още дълго. Женската се бореше като бръмбар, попаднал в локва — по същия отчаян начин тя се бореше с течение, което в нейните очи изглеждаше огромно. Рейн Купрус продължаваше да лежи там, където го бе оставила — като червей сред калта. Сред останките от същата зала, където Тинталия бе лежала толкова много години...

Тя осъзна, че въпреки всичко е започнала да изпитва състрадание към тях. Тяхното съществуване бе тъй кратко и невзрачно... И въпреки това и двамата се бяха откъснали от размножителния си ритуал, за да се опитат да ѝ помогнат, буболечките. На фона на изгубените от нея години още няколко мига нямаше да се усетят.

Драцената лениво се извърна във въздуха и с уверен размах на крилете се отправи към затрупания град.

— Идвам! — провикна се тя. — Не се страхувайте, ще ви спася.

ЕПИЛОГ

СПОМЕНЪТ ЗА КРИЛЕ

— Ние знаем къде отиваме. Знаем и защо отиваме там. Но защо е нужно да бързаме толкова? Защо почиваме тъй кратко? — промълви зеленият менестрел.

Той бе отпуснал слабото си тяло сред плетеницата. Заради изнемогата си зеленият дори не бе способен да се обвие около другарите си, а се осланяше на техния захват, за да не бъде отнесен от течението.

На Шривър й беше жал за него. В израз на състраданието си тя оформи още една извивка около него и го задържа по-крепко.

— Мисля — тихо протръби тя, — че Молкин се старее да изпревари чезненето на спомените ни. Той иска да достигнем целта си, преди отново да сме забравили за нея.

— Не е само това — обади се Сесурея. Самият той също звучеше уморен, ала в гласа му се долавяше и удовлетворение. Колко приятно беше да знаеш отговорите. — Сезоните се менят. Ние сме по-близо до края на лятото, отколкото до началото му. В този момент би трябвало вече да сме достигнали целта си.

— Вече би трябвало да сме обгърнати в тиня и спомени; да възвръщаме паметта си под лъчите на слънцето, едновременно с промяната — додаде Келаро.

— Нашите обвивки трябва да станат твърди и здрави, преди да дойдат дъждовете и зимният мраз. Иначе има опасност да погинем сред недовършена метаморфоза — напомни им аленият Силик.

Останалите змии от плетеницата също се включиха във взаимното припомняне.

— Топлата вода най-добре оформя нишките.

— Лъчите на слънцето втвърдяват черупката.

— Тя трябва да се втвърди, преди да започне промяната.

Молкин отвори очи. Петната по тялото му заблестяха със златисто удоволствие.

— Спете и събирайте сили, малки мои — посъветва ги той, без да се спира на обстоятелството, че в плетеницата имаше много змии, които не му отстъпваха по големина, а други дори го надминаваха. — Спете добре и помнете онова, което узнахме. Спомените, с които ни дари Дракий, са безценни.

Змиите тихо изразиха съгласие и сплетоха кълбото си още поплътено.

Понастоящем Молкин водеше подире си още по-голяма плетеница: подир саможертвата на Дракий много от дивите змии бяха започнали да си възвръщат спомените. Някои от тях все още не говореха, ала дори и в техните очи проблесваше разум и те се държаха като истинска част от плетеницата, пък дори и само по време на почивка. Числеността донасяше със себе си спокойствие. Когато се срещнеха с други змии, непознатите или се отдръпваха, или започваха да следват, за да се присъединят. Молкин бе споделил надеждата си, че когато навлязат в реката и достигнат мястото на метаморфоза, дивите ще си върнат изцяло спомените.

Шривър покри очи и започна да се унася. Това беше друго удоволствие, което отскоро тя бе започнала да си припомня. В сънищата си тя отново летеше, по подобие на предците си. В тези си видения тя винаги се виждаше като изящна драцена, владееща трите пространства.

— Но недейте да се предоверявате на тези спомени — додаде водачът. Тези думи той протръби тихо. Само Шривър, Сесурея и още неколцина други отвориха очи.

— Какво имаш предвид? — сепнато го попита Шривър. Нима всички те не бяха страдали достатъчно? Нали вече си спомняха? Какво щеше да им попречи да достигнат целта си?

— Нищо не е наред — продължи Молкин. — Нищо не е така, както трябва да бъде. Налага се да плуваме бързо, за да имаме време да преодолеем препятствията по пътя си. Бъдете сигурни, че препятствия ще има.

— Какви препятствия? — попита Сесурея. Шривър почувства, че вече знае отговора. Все пак тя не се обади, а зачака думите на прорицателя.

— Огледайте се — подкани ги водачът. — Какво виждате?

Сесурея бе този, който отговори от името на всички:

— Виждам Обилието. Виждам останките от древни сгради да лежат на дъното. В далечината виждам Ритоската арка...

— А нима сред спомените на всички вас Ритоската арка не е приятно място, където да кацнеш след дълго реене в Недостига? Нима в тях тя не се издига над устието на пристанището в Ритос? Защо тя лежи строшена, погълната от Обилието?

Никой не отговори. Всички те изчакаха неговия ответ.

— Аз също не зная — продължи Молкин, когато мълчанието се проточи. — Но подозирам, че именно тези промени са причина за объркването ни. Затова всичко ни се струваше смътно познато, почти успяхме да си припомним пътя, но така и не го откривахме.

— И наша ли е вината за това? — обади се Телур. Ето че той не беше заспал; в морния му глас се долавяше възмущение. — Спомените, които Дракий ни повери, ни съветват да дирим змии, които си спомнят: такива, в които паметта е останала ясна и силна. Щяло да има и водачи, които да ни помагат да достигнем целта си. Къде са зрелите дракони, които би трябвало да бдят край устието, за да пазят сбирането ни? Къде е цялото предшествало ни поколение?

Молкиновият глас се наля с жалост.

— Нима не си разбрал, Телур? Дракий ни разказа за станалото с тях. Някои погинали сред дъжд от пепел и облаци от дим. Малцината оцелели били избити, а спомените им били откраднати. Именно тези малцина са сребристите кърмители, на които понякога се натъкваме. Това е причината те да излъчват уханието на спомен: те са били Помнещи. А сега те пренасят единствено сенките на техните спомени...

Настъпи тишина. Сред това мълчание Шривър бавно осъзна ужасяващата истина: тяхната плетеница съдържаше единствените оставащи от вида им. Нуждата от оцеляване придобиваше огромна тежест, защото от тях зависеше не само собственото им съществуване, а и съществуването на всички бъдещи поколения. А никой нямаше да им предложи помощ. Те сами трябваше да открият онази от реките, по която трябваше да поемат. Сами трябваше да оформят пашкулите си, без помощта на драконите. И ако успееш, трябваше да поверят оцеляването си единствено на слепия шанс: никой нямаше да бди над тях през дългата зима.

Погледът ѝ започна да обхожда останалите змии. Колцина от тях щяха да разгърнат криле идущата пролет? Щеше ли да има достатъчно оцелели, за да успеят всички те да се чифтосат? Щяха ли да успеят да опазят всичките яйца? И как щяха да се учат младите змии, когато се излюпеха и плъзнеха в морето, единствени?

Започваше да ѝ се струва, че сред всички тези неблагоприятни обстоятелства видът ѝ не би могъл да оцелее. Дори ако сама тя оцелееше да се превърне в драцена, предстоеше ѝ дълъг и мъчителен живот, през който да гледа как братята и сестрите ѝ изчезват от трите пространства.

— Те са били предназначени за нас — отново се обади Телур.

— Кое? — промълви Шривър. Някога бъднините им бяха принадлежали. Някога...

— Спомените. Спомените, съхранени в сребристите. Те ни правят по-силни, те са наши. — Той рязко раздвижи опашка и се освободи от плетеницата. — Трябва да си ги върнем!

— Телур. — Молкин на свой ред се отдели от останалите. Той се приближи до по-малкия си събрат, но без предизвикателство. — Ние не разполагаме с времето да мъстим.

— Не говоря за мъст. Казвам да си върнем онова, което ни принадлежи. И което за нас е по-ценно и от храна. Спомените, които си възвърнахме, са поделени между мнозина. Всеки знае различна частица от онова, което би трябвало да знае всеки. И въпреки това ние станавме по-мъдри; и всеки сподели с другите онова, което бе научил. Представи си каква полза биха ни донесли още спомени! Ние трябва да започнем да издирваме сребристите, за да си върнем своето.

Бърз като пасаж херинги, Молкин се обви около него. Дребният менестрел дори не можа да реагира. Водачът изви главата си пред неговата и отдели тънък облак токсин през челюстите си. Другият притихна сред намотките му.

— Нямаме време за това — тихо повтори Молкин към плетеницата си, докато връщаше отпуснатия си спътник. — Ако на пътя ни изникне друг сребрист, ще го погълнем, това ви обещавам. Но няма да се отделяме от пътя си, за да дирим. Сега събирайте сили, защото утре плетеницата на Молкин отново ще се отправи на път.

Утре... Още един ден, който им принадлежеше. Шривър се намести, покри очите си и се потопи в съня си.

Тя бе безвъзвратно осакатена. Никога нямаше да плува с онази лекота, с която един дракон се стрелва из въздуха. Прекалено дълго тя бе оставала в плен, хранена с една и съща храна. Дори не беше способна да разпростре цялото си. Вместо гъвкава и силна тя беше неповратлива и тежка. Може би с течение на времето щеше да си възвърне ловкостта. А може би не.

Но тя беше свободна.

Без капка колебание тя бе избила пленилите я Мерзости. Никога повече те нямаше да измъчват друга змия, както бяха измъчвали нея. Искаше ѝ се пак да можеше да ги убие, за да почувства отново трепета на изпитаното удовлетворение. И не просто още веднъж, а отново и отново да ги убива.

Но тя осъзнаваше, че това ѝ желание е поредният израз на покварата, която те ѝ бяха причинили. Затова се опитваше да го държи настрана от себе си.

Тя бе видяла как малкият двукрак бива отведен в лодка, и бе я последвала, за да се убеди, че лодката ще достигне целта си — онзи по-голям съд. Миризмата на въпросния кораб бе я смутила: той миришеше на змия, а не беше. Той миришеше на памет, а не отговаряше на зова ѝ. Може би мислите на момчето, до които се бе докоснала за миг, криеха истината? В самото начало тя бе възнамерявала да последва кораба, за да разреши тази загадка.

Ала едно друго чувство — неотложност — в крайна сметка надви любопитството ѝ. След всички тези сезони, прекарани в плен, съдбата я беше освободила. От нея се очакваше да придружава останалите от вида си, а вместо това тя все още се намиреше край плажа, на който се беше излюпила. Тя не бе могла да мигрира заедно с останалите, не бе могла да се храни заедно с тях и да наедрее. И въпреки това, макар и осакатена, тя все още съхраняваше най-ценния за другите дар: нейните жлези и отрови съхраняваха родовата памет на вида, към който тя принадлежеше. Този дар тя щеше да сподели с останалите преди пътуването им по реката. Самата тя се съмняваше, че ще успее да предприеме това уморително пътуване, не и в този си вид. Но да сподели спомените си можеше.

За момент тя надникна в Недостига, за да вкуси соления вятър. Двуногите върху палубата на сребристия съд нададоха викове при вида ѝ. Тя бързо се гмурна отново, решила. Сребристият кораб се отправяше назад, към островите. Отвъд островите се намираше сушата, където бе разположено и устието на нужната ѝ река. Докато нейният път съвпаднаше с този на сребристия кораб, тя щеше да го придружи. Може би щеше да успее да научи нещо.

Двукраките създания на кораба я интригуваха. По пътя тя щеше да ги изучава, а когато най-сетне се събереше със себеподобните си, към спомените, които щеше да им дари, щеше да е прибавила и собствено знание. Поне това тя им дължеше.

Помнещата се потопи по-дълбоко и направи опит да разгърне деформираните си мускули. При издигането си към повърхността тя зае позиция в дирята на кораба, който сам я повлачи след себе си.

Към деня, в който тя щеше да сподели паметта си.

Издание:

Автор: Робин Хоб

Заглавие: Безумният кораб

Преводач: Радин Григоров

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: MBG Books; Ем Би Джи Тойс ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Катрин Якимова

Художник: Джон Хоуи

Художник на илюстрациите: Джон Хоуи

ISBN: 978-954-2989-68-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3520>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.